Cartea lui Mormon

Un alt testament al lui Isus Hristos

Study edition © 2017 by Benjamin Crowder. All rights reserved.

Text of the Book of Mormon © 2017 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

The text of this study edition is licensed from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints with the following disclaimer: The Product offered by Benjamin Crowder is neither made, provided, approved, nor endorsed by, Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Any content or opinions expressed, implied, or included in or with the Product offered by Benjamin Crowder are solely those of Benjamin Crowder and not those of Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

http://bencrowder.net/mormon/book-of-mormon/study-edition/

Version 2.0, published August 2017

Cartea lui Mormon

O relatare scrisă de mâna lui Mormon pe plăci, conform plăcilor lui Nefi

De aceea, este o prescurtare a cronicii poporului lui Nefi şi, de asemenea, a lamaniților — Scrisă lamaniților, care sunt urmaşii casei lui Israel; şi, de asemenea, iudeilor şi neamurilor — Scrisă sub formă de poruncă şi, de asemenea, prin spiritul profeției şi al revelației — Scrisă şi pecetluită şi ascunsă pentru Domnul pentru a nu putea fi distrusă — Să apară prin harul şi puterea lui Dumnezeu, folosite în interpretarea ei — Pecetluită de mâna lui Moroni şi ascunsă pentru Domnul, să fie descoperită la timpul potrivit prin intermediul neamurilor — Iar interpretarea ei, prin harul lui Dumnezeu.

De asemenea, o prescurtare luată din Cartea lui Eter, care este o cronică a poporului lui Iared, care a fost risipit atunci când Domnul a încurcat limba oamenilor, când ei construiau un turn ca să ajungă la cer — Care arată urmaşilor casei lui Israel ce lucruri mărețe a făcut Domnul pentru strămoşii lor; şi ca ei să cunoască legămintele Domnului, că ei nu sunt alungați pentru totdeauna — Şi, de asemenea, pentru convingerea iudeilor şi a neamurilor că Isus este Hristosul, Dumnezeul Veşnic, care Se arată tuturor națiunilor — Şi acum, dacă există erori, ele sunt greşelile oamenilor; de aceea, nu condamnați lucrurile lui Dumnezeu, ca să fiți găsiți fără pată la scaunul de judecată al lui Hristos.

Traducere originală după plăci, în limba engleză de Joseph Smith, Jr.

Prima ediție în limba engleză publicată la Palmyra, New York, S.U.A., în 1830

Prima carte a lui Nefi

Slujirea şi domnia lui

O relatare a lui Lehi şi a nevestei lui, Saria, şi a celor patru fii ai săi care se numeau (începând cu cel mai mare) Laman, Lemuel, Sam şi Nefi. Domnul îl avertizează pe Lehi să plece din ţara Ierusalimului, deoarece el profeţeşte poporului despre nedreptăţile lor, iar ei caută să-i distrugă viaţa. El călătoreşte trei zile în pustiu împreună cu familia sa. Pentru obţinerea scrierilor Iudeilor, Nefi îşi ia fraţii şi se reîntoarce în ţinutul Ierusalimului. Relatarea suferinţelor lor. Ei le iau de neveste pe fiicele lui Ismael. Ei îşi iau familiile şi pleacă în pustiu. Suferinţele şi chinurile lor în pustiu. Traseul călătoriilor lor. Ei ajung la apele cele mari. Fraţii lui Nefi se răzvrătesc împotriva lui. El îi face de ruşine, apoi construieşte o corabie. Ei dau acelui loc numele de Abundenţa. Ei traversează apele cele mari către un pământ al făgăduinţei şi apoi mai departe. Aceasta este conform cu relatarea lui Nefi; sau, cu alte cuvinte, eu, Nefi, am scris această cronică.

1 Nefi 1

1 Eu, Nefi, fiind născut din părinţi de seamă, am fost deci instruit întrucâtva în toate
învăţăturile tatălui meu; şi văzând multe suferinţe în cursul zilelor mele, totuşi, fiind
foarte plăcut Domnului în toate zilele mele; da, având o mare cunoaştere a bunătăţii
şi tainelor lui Dumnezeu, de aceea, scriu o cronică a întâmplărilor din zilele mele.
2 Da, scriu o cronică în limba tatălui meu, care constă din învăţăturile iudeilor şi
limba egiptenilor.
3 Şi ştiu că scriu o cronică adevărată; şi o scriu cu propria mea mână; şi o fac după
cunoştinţele mele.
4 Căci s-a întâmplat la începutul primului an al domniei lui Zedechia, regele Iudeii
(tatăl meu, Lehi, locuind în Ierusalim în toate zilele sale); şi în acelaşi an mulţi
profeţi au venit, profeţind poporului că ei trebuie să se pocăiască sau, dacă nu,
marele oraş Ierusalim trebuie să fie distrus.
5 Prin urmare, s-a întâmplat că tatăl meu, Lehi, s-a dus să se roage Domnului, da,
chiar din toată inima sa, pentru poporul său.
6 Şi s-a întâmplat că, pe când el se ruga Domnului, a apărut o coloană de foc şi s-a
aşezat pe o stâncă în faţa lui; şi el a văzut şi a auzit multe; şi, din cauza lucrurilor pe
care le-a văzut şi le-a auzit, el s-a cutremurat şi a tremurat nespus de mult.
7 Şi s-a întâmplat că el s-a reîntors la casa lui din Ierusalim; şi s-a aruncat pe patul
său, fiind copleşit de Spirit şi de lucrurile pe care le văzuse.
8 Şi fiind astfel copleşit de Spirit, el a fost purtat într-o viziune, încât chiar a văzut
cerurile deschizându-se şi a crezut că Îl vede pe Dumnezeu şezând pe tronul Său,
înconjurat de nenumărate cete de îngeri care cântau şi-L preamăreau pe Dumnezeul
lor.
9 Şi s-a întâmplat că el L-a văzut pe Unul pogorându-se din înaltul cerului şi a
văzut că strălucirea Lui era mai presus decât cea a soarelui la amiază.

10 Şi el a văzut, de asemenea, pe alți doisprezece care-L urmau, iar strălucirea lor era mai presus decât a stelelor de pe cer.

11 Şi ei s-au pogorât şi s-au dus pe fața pământului; iar primul a înaintat şi a stat în fața tatălui meu şi i-a dat o carte şi i-a cerut s-o citească.

12 Şi s-a întâmplat că, pe când citea, el se umplea de Spiritul Domnului.

13 Şi el citea astfel: Vai, vai, de Ierusalim, eu am văzut lucrurile tale abominabile! Da, şi multe lucruri a citit tatăl meu despre Ierusalim — că va fi distrus cu locuitorii lui cu tot; mulți vor pieri de sabie, iar mulți vor fi luați robi în Babilon.

14 Şi s-a întâmplat că, după ce tatăl meu a citit şi a văzut multe lucruri mari şi minunate, el a exclamat multe lucruri către Domnul; cum ar fi: Mari şi minunate sunt faptele Tale, o, Doamne, Dumnezeule Atotputernic! Tronul Tău este sus în ceruri, iar puterea şi bunătatea şi îndurarea Ta sunt peste toți locuitorii pământului; şi, pentru că Tu eşti milos, Tu nu vei îngădui ca acei ce vin la Tine să piară!

15 Şi în acest fel a fost vorbirea tatălui meu preaslăvindu-L pe Dumnezeul său; căci sufletul lui s-a bucurat, iar inima lui toată era plină, datorită lucrurilor pe care le văzuse, da, pe care Domnul i le arătase.

16 Şi acum, eu, Nefi, nu fac o relatare completă a lucrurilor pe care tatăl meu le-a scris, căci el a scris multe lucruri pe care el le-a văzut în viziuni şi în vise; şi el, de asemenea, a scris multe lucruri, pe care le-a profețit şi le-a spus copiilor săi, despre care eu nu voi face o relatare completă.

17 Dar eu voi relata întâmplările din zilele mele. Iată, eu fac un rezumat al cronicii tatălui meu pe plăci, pe care eu le-am făcut cu mâinile mele; şi astfel, după ce voi rezuma cronica tatălui meu, voi relata propria mea viață.

18 De aceea, eu vreau ca voi să ştiți că după ce Domnul a arătat aşa de multe lucruri minunate tatălui meu, Lehi, da, despre distrugerea Ierusalimului, iată că el a mers printre oameni şi a început să profețească şi să le declare lucrurile pe care el le-a văzut şi le-a auzit.

19 Şi s-a întâmplat că iudeii şi-au bătut joc de el din cauza lucrurilor pe care el le-a mărturisit despre ei; căci el într-adevăr a mărturisit despre ticăloşia şi despre lucrurile lor abominabile; şi a purtat mărturie că lucrurile pe care el le-a văzut şi le-a auzit, precum şi lucrurile pe care le-a citit în carte, vorbesc limpede despre venirea unui Mesia şi despre mântuirea lumii.

20 Şi, când iudeii au auzit lucrurile acestea, s-au înfuriat împotriva lui; da, la fel ca şi împotriva profeților din vechime, pe care ei i-au alungat, i-au bătut cu pietre şi i-au ucis; şi, de asemenea, i-au căutat viața, ca să i-o poată lua. Dar iată, eu, Nefi, vă voi arăta că îndurarea blândă a Domnului este asupra tuturor celor pe care El i-a ales, datorită credinței lor pentru a-i întări, astfel încât să aibă puterea izbăvirii.

1 Nefi 2

1 Căci iată, s-a întâmplat că Domnul i-a vorbit tatălui meu, da, chiar în vis, şi i-a spus: Binecuvântat eşti tu, Lehi, datorită lucrurilor pe care le-ai făcut; şi pentru că tu ai fost credincios şi le-ai mărturisit acestor oameni ceea ce ți-am poruncit, iată, ei caută să-ți ia viața.

2 Şi s-a întâmplat că Domnul i-a poruncit tatălui meu, chiar într-un vis, că el trebuie să-şi ia familia şi să plece în pustiu.

3 Şi s-a întâmplat că el s-a supus cuvântului Domnului şi a făcut aşa cum Domnul

i-a poruncit.

4 Şi s-a întâmplat că el a plecat în pustiu. Şi şi-a părăsit casa şi ţara moştenirii sale şi aurul şi argintul şi lucrurile sale de preţ şi nu a luat nimic cu el, în afară de familia sa şi de provizii şi corturi şi a plecat în pustiu.

5 Şi a coborât până la ţărmurile care sunt aproape de Marea Roşie; şi a călătorit în pustiu pe ţărmurile din apropierea Mării Roşii; şi a călătorit în pustiu împreună cu familia sa, care era compusă din mama mea, Saria, şi fraţii mei mai vârstnici, Laman, Lemuel şi Sam.

6 Şi s-a întâmplat că, după ce a călătorit timp de trei zile prin pustiu, şi-a aşezat cortul într-o vale, lângă apa unui râu.

7 Şi s-a întâmplat că a construit un altar din pietre şi a oferit o jertfă Domnului şi a mulţumit Domnului, Dumnezeului nostru.

8 Şi s-a întâmplat că el a dat râului numele Laman şi acesta se vărsa în Marea Roşie; iar valea se întindea pe locurile de lângă gura lui.

9 Iar când tatăl meu a văzut că apele râului se vărsau în Marea Roşie, el i-a vorbit lui Laman, spunându-i: O, dacă tu ai putea să fii asemenea acestui râu, curgând fără oprire în albia tuturor dreptăţilor!

10 Şi el, de asemenea, i-a vorbit lui Lemuel: O, dacă tu ai putea să fii asemenea acestei văi, ferm şi neclintit şi nemişcat în ţinerea poruncilor Domnului!

11 Acum, el a spus acestea din cauza încăpăţânării lui Laman şi Lemuel; căci iată, ei au cârtit mult împotriva tatălui lor: că el era un vizionar şi că i-a scos din Ierusalim, făcându-i să-şi părăsească ţara moştenirii lor, precum şi aurul, argintul şi lucrurile lor de preţ, pentru ca să piară în pustiu. Şi aceasta el a făcut-o, spuneau ei, din cauza înflăcărării nesăbuite a inimii lui.

12 Şi astfel, Laman şi Lemuel, fiind cei mai în vârstă, s-au plâns împotriva tatălui lor. Şi ei au cârtit pentru că n-au cunoscut lucrările Dumnezeului care i-a făcut.

13 Şi tot aşa, ei n-au crezut că Ierusalimul, acel oraş mare, putea să fie distrus, după cuvintele profeţilor. Şi ei erau asemenea iudeilor din Ierusalim, care au căutat să-i ia viaţa tatălui meu.

14 Şi s-a întâmplat că tatăl meu le-a vorbit în valea lui Lemuel, cu putere, fiind cuprins de Spirit, până când trupurile lor s-au cutremurat în faţa lui. Şi el i-a amuţit pentru ca ei să nu îndrăznească să se plângă împotriva lui; de aceea ei au făcut aşa cum le-a poruncit el.

15 Iar tatăl meu a locuit într-un cort.

16 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, fiind foarte tânăr şi totuşi mare la trup şi totodată având mare dorinţă să cunosc tainele lui Dumnezeu, de aceea, L-am implorat pe Domnul; şi iată că El m-a vizitat şi mi-a inmuiat inima într-atât, încât eu am crezut toate cuvintele care fuseseră spuse de tatăl meu; prin urmare, nu m-am răzvrătit împotriva lui aşa cum au făcut fraţii mei.

17 Iar eu am vorbit către Sam, făcându-i cunoscute lucrurile pe care Domnul mi le-a transmis prin Spiritul Lui Sfânt. Şi s-a întâmplat că el a crezut cuvintele mele.

18 Dar iată, Laman şi Lemuel n-au vrut să ţină seama de cuvintele mele; şi eu, fiind îndurerat din cauza împietririi inimii lor, L-am implorat pe Domnul pentru ei.

19 Şi s-a întâmplat că Domnul mi-a vorbit astfel: Binecuvântat eşti tu, Nefi, datorită credinţei tale, căci tu M-ai căutat pe Mine cu sârguinţă, cu umilinţa inimii.

20 Şi atât timp cât voi veţi ţine poruncile Mele, veţi prospera şi veţi fi conduşi spre un pământ al făgăduinţei; da, şi anume un pământ pe care Eu l-am pregătit pentru

voi; da, un pământ care este ales mai presus de oricare alt pământ.
21 Şi în măsura în care fraţii tăi se vor răzvrăti împotriva ta, ei vor fi alungaţi din prezenţa Domnului.
22 Şi în măsura în care vei ţine poruncile Mele, tu vei fi făcut conducător şi învăţător peste fraţii tăi.
23 Căci iată, în ziua aceea în care ei se vor răzvrăti împotriva Mea, Eu îi voi blestema chiar cu un blestem dureros, iar ei nu vor avea nici o putere asupra seminţiei tale, afară de cazul că ei se vor răzvrăti, de asemenea, împotriva Mea.
24 Şi dacă se va întâmpla ca ei să se răzvrătească împotriva Mea, vor aduce nenorocire asupra seminţiei tale, ca să-i aţâţe pe ei pe căile de aducere-aminte.

1 Nefi 3

1 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, m-am întors la cortul tatălui meu după ce am vorbit cu Domnul.
2 Şi s-a întâmplat că el mi-a vorbit, zicând: Iată, eu am visat un vis în care Domnul mi-a poruncit ca tu şi fraţii tăi să vă reîntoarceţi la Ierusalim.
3 Căci iată, Laban are cronicile iudeilor, precum şi o genealogie a strămoşilor mei, iar acestea sunt gravate pe plăci de aramă.
4 Prin urmare, Domnul mi-a poruncit ca tu şi fraţii tăi să vă duceţi la casa lui Laban şi să căutaţi cronicile şi să le aduceţi încoace în pustiu.
5 Şi acum, iată că fraţii tăi cârtesc, spunând că ceea ce eu le-am cerut este un lucru greu; dar iată, aceasta nu le-am cerut-o eu, ci este o poruncă a Domnului.
6 De aceea, mergi, fiul meu, şi vei fi plăcut de Domnul pentru că tu nu ai cârtit.
7 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, i-am spus tatălui meu: Mă voi duce şi voi face lucrurile pe care Domnul le-a poruncit, căci eu ştiu că Domnul nu dă porunci copiilor oamenilor fără să pregătească o cale pentru ei, ca ei să îndeplinească lucrurile pe care El le-a poruncit.
8 Şi s-a întâmplat că atunci când tatăl meu a auzit aceste cuvinte, el s-a bucurat nespus, căci el a ştiut că eu fusesem binecuvântat de Domnul.
9 Şi eu, Nefi, precum şi fraţii mei, am făcut călătoria în pustiu, cu corturile, până la ţinutul Ierusalimului.
10 Şi s-a întâmplat că atunci când noi ne-am dus până la ţinutul Ierusalimului, eu şi fraţii mei ne-am sfătuit unul cu altul.
11 Şi noi am tras la sorţi — care dintre noi să se ducă la casa lui Laban. Şi s-a întâmplat că sorţii au căzut pe Laman; şi Laman s-a dus în casa lui Laban şi a vorbit cu el în timp ce stătea în casa lui.
12 Şi el a cerut lui Laban cronicile care erau gravate pe plăcile de aramă şi care conţineau genealogia tatălui meu.
13 Şi iată, s-a întâmplat că Laban s-a înfuriat şi l-a alungat; şi n-a vrut să recunoască faptul că el avea cronicile. Prin urmare, i-a spus: Iată, eşti un hoţ şi te voi ucide.
14 Dar Laman a fugit de la el şi ne-a povestit lucrurile pe care Laban ni le-a făcut. Şi noi ne-am întristat nespus de tare, iar fraţii mei erau cât pe ce să se reîntoarcă la tatăl meu în pustiu.
15 Dar iată, eu le-am spus: Aşa cum Domnul trăieşte şi tot aşa cum noi trăim, nu ne vom duce la tatăl nostru în pustiu până când nu vom îndeplini ceea ce Domnul ne-a poruncit.

16 Prin urmare, să fim credincioşi în ţinerea poruncilor Domnului; de aceea, să mergem în ţara moştenirii tatălui nostru, căci, iată, el a lăsat acolo aur şi argint şi tot felul de bogăţii. Şi toate acestea le-a făcut din porunca Domnului.
17 Căci el a ştiut că Ierusalimul trebuie să fie distrus din cauza ticăloşiei poporului.
18 Căci, iată, ei au respins vorbele profeţilor. Şi atunci, dacă tatăl meu ar locui în ţară după ce i s-a poruncit să fugă de acolo, iată, el, de asemenea, va pieri. De aceea, el trebuie să fugă din ţară.
19 Şi iată, este în înţelepciunea lui Dumnezeu că noi trebuie să căpătăm aceste cronici pentru ca să putem păstra pentru copiii noştri limba strămoşilor noştri;
20 Şi, de asemenea, ca să păstrăm pentru ei cuvintele spuse de gura tuturor sfinţilor profeţi, care le-au fost date lor de către Spiritul şi puterea lui Dumnezeu de la începutul lumii, chiar până acum.
21 Şi s-a întâmplat că vorbind astfel, eu i-am convins pe fraţii mei să fie credincioşi în ţinerea poruncilor lui Dumnezeu.
22 Şi s-a întâmplat că noi ne-am dus în ţara moştenirii noastre şi am adunat laolaltă aurul nostru şi argintul nostru, şi lucrurile noastre de preţ.
23 Şi după ce am adunat aceste lucruri laolaltă, ne-am dus iarăşi la casa lui Laban.
24 Şi s-a întâmplat că noi ne-am dus la Laban şi i-am spus că dorim ca el să ne dea cronicile care erau gravate pe plăcile de aramă, pentru care noi îi vom da aurul nostru şi argintul nostru, şi toate lucrurile noastre de preţ.
25 Şi s-a întâmplat că atunci când Laban a văzut avuţiile noastre şi că ele erau nespus de mari, le-a dorit aşa de mult încât ne-a alungat şi a trimis pe slujitorii lui să ne ucidă, astfel ca el să poată obţine avuţiile noastre.
26 Şi s-a întâmplat că noi am fugit de slujitorii lui Laban şi a trebuit să lăsăm în urmă avuţia noastră şi aceasta a căzut în mâinile lui Laban.
27 Şi s-a întâmplat că noi am fugit în pustiu, iar slujitorii lui Laban nu ne-au ajuns din urmă, iar noi ne-am ascuns în scobitura unei stânci.
28 Şi s-a întâmplat că Laman s-a mâniat pe mine şi pe tatăl meu; şi tot aşa şi Lemuel, pentru că el asculta de cuvintele lui Laman. Şi atunci Laman şi Lemuel au spus multe vorbe grele către noi, fraţii lor mai tineri, şi ne-au lovit chiar cu bâta.
29 Şi s-a întâmplat că în timp ce ne loveau cu bâta, iată, un înger de-al Domnului a venit şi s-a aşezat în faţa lor şi le-a vorbit, zicând: De ce îl loviţi cu bâta pe fratele vostru mai tânăr? Nu ştiţi că Domnul l-a ales ca să fie conducător peste voi şi aceasta din cauza nedreptăţilor voastre? Iată, vă veţi duce iarăşi la Ierusalim, iar Domnul îl va preda pe Laban în mâinile voastre.
30 Şi, după ce îngerul ne-a vorbit, a plecat.
31 Şi, după ce îngerul a plecat, Laman şi Lemuel au început iarăşi să cârtească, spunând: Cum este posibil ca Domnul să-l predea pe Laban în mâinile noastre? Iată, el este un om puternic şi poate să comande cincizeci, da, el poate chiar să ucidă cincizeci; atunci, de ce nu şi pe noi?

1 Nefi 4

1 Şi s-a întâmplat că eu le-am vorbit fraţilor mei, zicând: Să mergem iarăşi în Ierusalim şi să fim credincioşi în ţinerea poruncilor Domnului; căci, iată, El este mai puternic decât tot pământul, atunci, de ce nu şi mai puternic decât Laban şi decât cei cincizeci ai lui, da, chiar şi decât zecile de mii ale lui?

2 De aceea, să mergem; să fim puternici ca şi Moise; căci el într-adevăr a vorbit apelor Mării Roşii şi ele s-au despărţit de o parte şi de alta, iar strămoşii noştri au trecut printre ele eliberaţi din robie, pe pământ uscat, iar armatele Faraonului au venit după ei şi s-au înecat în apele Mării Roşii.

3 Acum, iată, voi ştiţi că aceasta este adevărat; şi voi ştiţi, de asemenea, că un înger a vorbit către voi; prin urmare, puteţi voi oare să vă îndoiţi? Să mergem. Domnul este în putere să ne elibereze la fel ca şi pe strămoşii noştri şi să-l distrugă pe Laban la fel ca şi pe Egipteni.

4 Şi atunci, când eu le-am spus aceste cuvinte, ei mai erau încă furioşi şi au mai continuat încă să cârtească; totuşi, au venit după mine până când am ajuns în afara zidurilor Ierusalimului.

5 Şi era noapte; şi eu i-am făcut să se ascundă în afara zidurilor. Şi după ce ei s-au ascuns, eu, Nefi, m-am strecurat în oraş şi am înaintat către casa lui Laban.

6 Şi am fost condus de Spirit, neştiind dinainte lucrurile pe care trebuia să le fac.

7 Totuşi, am mers înainte şi, când am ajuns aproape de casa lui Laban, am văzut un om şi el a căzut la pământ în faţa mea pentru că se îmbătase cu vin.

8 Şi atunci când m-am apropiat de el am descoperit că era Laban.

9 Şi i-am zărit sabia şi am scos-o din teacă; iar mânerul ei era din aur pur, iar lucrătura ei era nespus de fină; şi am văzut că lama ei era din cel mai preţios oţel.

10 Şi s-a întâmplat că am fost constrâns de către Spirit să-l ucid pe Laban; dar mi-am spus în inima mea: Niciodată, în nici o împrejurare, n-am vărsat eu sânge de om. Şi am şovăit şi am dorit să nu-l ucid.

11 Iar Spiritul mi-a spus din nou: Iată, Domnul l-a dat pe mâinile tale. Da, şi eu am ştiut, de asemenea, că el a căutat să-mi ia viaţa; da, şi el n-a ascultat de poruncile Domnului; şi el, de asemenea, ne-a luat averea.

12 Şi s-a întâmplat că Spiritul mi-a spus iarăşi: Ucide-l, căci Domnul l-a dat pe mâinile tale;

13 Iată, Domnul îi ucide pe cei răi ca să îndeplinească ţelurile Sale drepte. Este mai bine ca un om să piară, decât ca un neam să se rătăcească şi să piară în necredinţă.

14 Şi acum când eu, Nefi, am auzit aceste cuvinte, mi-am amintit de cuvintele Domnului pe care El mi le-a spus în pustiu, astfel: Atât timp cât cei din seminţia ta Îmi vor ţine poruncile, ei vor prospera pe pământul făgăduinţei.

15 Da, şi eu m-am gândit că ei n-ar putea să păstreze poruncile Domnului după legea lui Moise, decât dacă ar avea legea.

16 Şi eu am mai ştiut că legea era gravată pe plăcile de aramă.

17 Şi din nou eu am ştiut că Domnul l-a dat pe Laban pe mâinile mele în scopul acesta — pentru ca eu să obţin cronicile, potrivit poruncilor Sale.

18 De aceea, am ascultat de glasul Spiritului şi l-am apucat pe Laban de păr şi i-am retezat capul chiar cu sabia lui.

19 Şi după ce i-am retezat capul chiar cu sabia lui, am luat veşmintele lui Laban şi le-am pus pe trupul meu; da, fiecare lucru în parte; şi m-am încins cu armura lui.

20 Şi după ce am făcut toate acestea, m-am dus după tezaurul lui Laban. Şi, ducându-mă după tezaurul lui Laban, iată, l-am văzut pe slujitorul lui Laban care avea cheile tezaurului. Şi i-am poruncit cu glasul lui Laban, să meargă cu mine la tezaur.

21 Şi el a crezut că eu eram stăpânul său, Laban, pentru că el a văzut veşmintele şi, de asemenea, sabia cu care mă încinsesem.

22 Şi el mi-a vorbit despre vârstnicii iudeilor, ştiind că stăpânul său, Laban, fusese noaptea printre aceştia.
23 Şi i-am vorbit ca şi cum eu aş fi fost Laban.
24 Şi i-am spus, de asemenea, că trebuie să iau cu mine inscripţiile care erau făcute pe plăcile de aramă şi să le duc fraţilor mei mai vârstnici care erau în afara zidurilor.
25 Şi i-am mai cerut să mă urmeze.
26 Şi el, crezând că vorbeam despre fraţii din Biserică şi că eram într-adevăr acel Laban pe care îl ucisesem, m-a urmat.
27 Şi mi-a vorbit de multe ori despre vârstnicii iudeilor în timp ce mergeam către fraţii mei care erau în afara zidurilor.
28 Şi s-a întâmplat că atunci când Laman m-a văzut, a fost foarte înfricoşat şi, de asemenea, Lemuel şi Sam. Şi ei au fugit de mine, căci au crezut că era Laban şi că el mă ucisese şi căuta să le ia şi lor viaţa.
29 Şi s-a întâmplat că eu am strigat după ei şi ei m-au auzit; şi au încetat să mai fugă de mine.
30 Şi s-a întâmplat că atunci când slujitorul lui Laban i-a văzut pe fraţii mei a început să tremure şi era cât pe ce să fugă din faţa mea şi să se întoarcă în oraşul Ierusalim.
31 Şi acum eu, Nefi, fiind un om mare de statură şi, de asemenea, primind multă putere de la Domnul, l-am prins pe slujitorul lui Laban şi l-am ţinut să nu fugă.
32 Şi s-a întâmplat că am vorbit cu el că, dacă va asculta de cuvintele mele, aşa cum Domnul trăieşte şi tot aşa cum eu trăiesc, tot aşa, dacă el va asculta de cuvintele noastre, atunci noi îi vom cruţa viaţa.
33 Şi i-am spus, chiar cu jurământ, că nu trebuie să se teamă; că va fi om liber la fel ca şi noi dacă va merge în pustiu împreună cu noi.
34 Şi i-am mai spus, zicând: Cu adevărat, Domnul ne-a poruncit să facem acest lucru; şi nu vom fi noi sârguincioşi în ţinerea poruncilor Domnului? De aceea, dacă tu vei merge în pustiu la tatăl meu, vei avea un loc printre noi.
35 Şi s-a întâmplat că Zoram a prins curaj de la vorbele pe care i le-am spus. Acum, numele slujitorului era Zoram; şi el a făgăduit să meargă în pustiu la tatăl nostru. Da, şi a mai făcut un jurământ către noi, că va rămâne cu noi din acel moment.
36 Şi acum, noi doream ca el să rămână cu noi pentru ca iudeii să nu ştie despre fuga noastră în pustiu, ca să nu ne urmărească şi să ne distrugă.
37 Şi s-a întâmplat că atunci când Zoram s-a legat cu jurământ în faţa noastră, temerile noastre au încetat.
38 Şi s-a întâmplat că noi am luat plăcile de aramă şi pe slujitorul lui Laban, şi am plecat în pustiu, şi am călătorit către cortul tatălui nostru.

1 Nefi 5

1 Şi s-a întâmplat că atunci când am ajuns în pustiu la tatăl meu, iată, el a fost copleşit de bucurie şi, de asemenea, şi mama mea, Saria, a fost foarte bucuroasă, căci ea într-adevăr jelise din cauza noastră.
2 Căci ea a crezut că noi am pierit în pustiu; şi s-a plâns de tatăl meu, spunându-i că el era un vizionar, astfel: Iată, tu ne-ai condus să plecăm din ţara moştenirii noastre şi fiii mei nu mai sunt, iar noi pierim în pustiu.
3 Şi în felul acesta s-a plâns mama mea de tatăl meu.
4 Şi s-a întâmplat că tatăl meu a vorbit către ea, zicând: Eu ştiu că sunt un vizionar;

căci dacă n-aş fi văzut lucrurile lui Dumnezeu într-o viziune, atunci n-aş fi cunoscut bunătatea lui Dumnezeu, dar în schimb, aş fi rămas în Ierusalim şi aş fi pierit laolaltă cu fraţii mei.

5 Dar iată, eu am dobândit un pământ al făgăduinţei, lucru de care într-adevăr mă bucur; da, şi ştiu că Domnul îi va salva pe fiii mei din mâinile lui Laban şi îi va aduce înapoi la noi în pustiu.

6 Şi în felul acesta a liniştit-o tatăl meu, Lehi, pe mama mea, Saria, de grija pentru noi, în timp ce noi călătoream prin pustiu până la pământul Ierusalimului pentru a obţine cronica de la Iudei.

7 Şi când ne-am întors la cortul tatălui meu, iată că bucuria lor a fost deplină, şi mama mea s-a liniştit.

8 Şi ea a vorbit, zicând: Acum eu ştiu cu siguranţă că Domnul i-a poruncit bărbatului meu să fugă în pustiu; da, şi eu, de asemenea, ştiu cu siguranţă că Domnul i-a apărat pe fiii mei şi i-a salvat din mâinile lui Laban şi l-a dat puterea să poată înfăptui lucrul pe care Domnul l-a poruncit lor. Şi astfel a vorbit ea.

9 Şi s-a întâmplat că ei s-au bucurat foarte mult şi au oferit jertfe şi daruri arse pentru Domnul; şi i-au mulţumit Dumnezeului lui Israel.

10 Şi după ce au adus mulţumiri Dumnezeului lui Israel, tatăl meu, Lehi, a luat cronicile care erau gravate pe plăcile de aramă şi le-a cercetat de la început.

11 Şi a văzut că ele cuprindeau cele cinci cărţi ale lui Moise, care cuprind istoria creării lumii şi a lui Adam şi a Evei, care sunt părinţii noştri cei dintâi;

12 Şi, de asemenea, o cronică a iudeilor de la începuturi, chiar de la începutul domniei lui Zedechia, regele Iudeii;

13 Şi, de asemenea, profeţiile profeţilor celor sfinţi de la începuturi chiar până la începutul domniei lui Zedechia; şi, de asemenea, multe profeţii rostite de gura lui Ieremia.

14 Şi s-a întâmplat că tatăl meu, Lehi, a mai găsit pe plăcile de aramă o genealogie a strămoşilor săi; prin urmare, el a ştiut că era un descendent al lui Iosif; da, chiar acel Iosif care era fiul lui Iacov, care a fost vândut în Egipt şi care a fost apărat de mâna Domnului, ca el să-l poată salva pe tatăl său, Iacov, şi toată casa lui de la pieire prin înfometare.

15 Şi ei au fost, de asemenea, scoşi din robie şi afară din ţara Egiptului de către acelaşi Dumnezeu care i-a apărat.

16 Şi astfel tatăl meu, Lehi, a descoperit genealogia strămoşilor săi. Iar Laban era şi el un descendent al lui Iosif, prin urmare, el şi strămoşii lui au păstrat cronicile.

17 Şi acum, când tatăl meu a văzut toate aceste lucruri, el a fost cuprins de Spirit şi a început să profeţească despre seminţia sa —

18 Precum că aceste plăci de aramă trebuie să ajungă până la toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele care erau din seminţia lui.

19 Şi atunci, el a spus că aceste plăci de aramă nu trebuie să piară niciodată; şi nici nu trebuie să se şteargă odată cu trecerea timpului. Şi el a profeţit multe lucruri despre seminţia sa.

20 Şi s-a întâmplat că până acum eu şi tatăl meu am ţinut poruncile pe care Domnul ni le-a dat.

21 Şi noi am dobândit cronicile aşa cum Domnul ne poruncise şi le-am cercetat şi am aflat că ele erau vrednice de dorit; da, chiar de mare valoare pentru noi, încât puteam să păstrăm poruncile Domnului pentru copiii noştri.

22 Prin urmare, prin înțelepciunea Domnului le-am purtat cu noi în timp ce călătoream în pustiu către pământul făgăduinței.

1 Nefi 6

1 Şi acum, eu, Nefi, nu fac genealogia strămoşilor mei în această parte a cronicii mele; şi nici altă dată nu o voi face pe aceste plăci pe care le scriu; pentru că ea este dată în cronica ce a fost păstrată de către tatăl meu; prin urmare, n-o scriu în această lucrare.
2 Căci îmi este de ajuns să spun că suntem urmaşii lui Iosif.
3 Şi nu are nici o importanță pentru mine să am grijă să fac o relatare completă despre toate lucrurile tatălui meu, pentru că ele nu pot fi scrise pe aceste plăci, căci eu doresc să am loc pentru ca să pot scrie despre lucrurile lui Dumnezeu.
4 Căci deplina mea intenție este să pot să-i conving pe oameni să vină la Dumnezeul lui Avraam, şi la Dumnezeul lui Isaac, şi la Dumnezeul lui Iacov, şi să fie salvați.
5 Prin urmare, lucrurile care sunt plăcute lumii nu le scriu, ci numai lucrurile care sunt plăcute lui Dumnezeu, precum şi acelora care nu sunt de-ai lumii.
6 Prin urmare, voi da poruncă celor din seminția mea să nu ocupe plăcile acestea cu lucruri care nu sunt de preț pentru copiii oamenilor.

1 Nefi 7

1 Şi acum, eu aş vrea ca voi să ştiți că după ce tatăl meu, Lehi, a sfârşit profețiile despre seminția lui, s-a întâmplat că Domnul i-a vorbit din nou, spunându-i că nu era potrivit pentru el, Lehi, să-şi ia numai familia în pustiu; ci fiii lui trebuia să ia fiice ca neveste, ca să poată să crească seminția lor pentru Domnul, pe pământul făgăduinței.
2 Şi s-a întâmplat că Domnul i-a poruncit lui ca eu, Nefi, şi frații mei, să ne întoarcem iarăşi în țara Ierusalimului şi să-i aducem pe Ismael şi pe familia lui în pustiu.
3 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am plecat din nou în pustiu împreună cu frații mei, îndreptându-ne spre Ierusalim.
4 Şi s-a întâmplat că ne-am dus la casa lui Ismael şi am dobândit trecere în fața lui Ismael într-atât, încât i-am spus cuvintele Domnului.
5 Şi s-a întâmplat că Domnul i-a înmuiat inima lui Ismael, precum şi acelora din casa lui, într-atât încât au făcut călătoria cu noi în pustiu până la cortul tatălui nostru.
6 Şi s-a întâmplat că în timp ce noi călătoream prin pustiu, iată că Laman şi Lemuel, şi două dintre fiicele lui Ismael, şi cei doi fii ai lui Ismael şi familiile lor s-au răzvrătit împotriva noastră; da, împotriva mea, Nefi, şi a lui Sam şi a tatălui lor, Ismael, şi a nevestei lui, şi a celorlalte trei fiice ale lui.
7 Şi s-a întâmplat că în răzvrătirea lor, ei doreau să se reîntoarcă în țara Ierusalimului.
8 Şi acum eu, Nefi, fiind întristat de împietrirea inimilor lor, le-am vorbit, spunându-le, da, chiar şi lui Laman şi lui Lemuel: Iată, voi sunteți frații mei mai vârstnici; atunci, cum de sunteți aşa de împietriți în inimile voastre şi aşa de orbiți în cugetul vostru, încât trebuie ca eu, fratele vostru mai tânăr, să vă vorbesc, da, şi să fiu un exemplu pentru voi?

9 Cum de nu ați ascultat de cuvântul Domnului?
10 Cum de ați uitat că ați văzut un înger al Domnului?
11 Da, şi cum de ați uitat ce lucruri mari a făcut Domnul pentru noi, salvându-ne din mâinile lui Laban şi, de asemenea, pentru ca noi să obținem cronicile?
12 Da, şi cum de ați uitat că Domnul poate să facă toate lucrurile după voința Sa pentru copiii oamenilor, de va fi ca ei să dovedească credință în El? Prin urmare, să fim credincioşi Lui.
13 Şi dacă aşa se va întâmpla ca noi să fim credincioşi Lui, atunci vom obține pământul făgăduinței; iar voi veți şti că la timpul potrivit cuvântul Domnului se va îndeplini în legătură cu distrugerea Ierusalimului; căci toate lucrurile pe care Domnul le-a cuvântat despre distrugerea Ierusalimului trebuie să se îndeplinească.
14 Căci, iată, Spiritul Domnului va înceta în curând să se străduie cu ei; căci, iată, ei i-au respins pe profeți, iar pe Ieremia l-au aruncat în închisoare. Şi au căutat să-i ia viața tatălui meu într-atât, încât ei l-au alungat din țară.
15 Acum, iată, vă spun vouă că, dacă vă veți reîntoarce la Ierusalim, veți pieri împreună cu ei. Şi acum, dacă voi aveți de ales, duceți-vă în țară şi aduceți-vă aminte de vorbele pe care vi le-am spus, anume că, dacă vă veți duce, atunci şi voi veți pieri; căci în felul acesta m-a silit Spiritul Domnului să vă vorbesc.
16 Şi s-a întâmplat că atunci când eu, Nefi, am spus aceste cuvinte către frații mei, ei s-au mâniat pe mine. Şi s-a întâmplat că ei au pus mâinile pe mine, căci, iată, ei erau foarte mânioşi, şi m-au legat cu frânghii, întrucât căutau să-mi ia viața şi să mă părăsească în pustiu ca să fiu sfâşiat de fiarele sălbatice.
17 Dar s-a întâmplat că m-am rugat Domnului, zicând: O, Doamne, pe măsura credinței mele în Tine, vrei Tu să mă eliberezi din mâinile fraților mei; da, dă-mi chiar putere să rup aceste legături cu care sunt legat.
18 Şi s-a întâmplat că atunci când am spus aceste cuvinte, iată, legăturile s-au desfăcut de la mâinile şi picioarele mele, iar eu am stat în fața fraților mei şi le-am vorbit din nou.
19 Şi s-a întâmplat că ei s-au mâniat iar şi au încercat să pună mâinile pe mine; dar iată, una dintre fiicele lui Ismael, da, şi, de asemenea, mama ei, şi unul dintre fiii lui Ismael s-au rugat de frații mei într-atât, încât le-au înmuiat inimile; şi au încetat să se mai străduie să-mi ia viața.
20 Şi s-a întâmplat că erau întristați din cauza ticăloşiei lor într-atât, încât s-au plecat în fața mea şi s-au pledat de mine să-i iert pentru fapta pe care au făcut-o împotriva mea.
21 Şi s-a întâmplat că eu într-adevăr i-am iertat pentru tot ceea ce au făcut şi i-am îndemnat să se roage Domnului Dumnezeului lor pentru iertare. Şi s-a întâmplat că au făcut aşa. Şi după ce au făcut rugăciuni către Domnul, am călătorit iarăşi pe drumul către cortul tatălui nostru.
22 Şi s-a întâmplat că ne-am întors la cortul tatălui nostru. Şi, după ce eu şi frații mei şi toată casa lui Ismael ne-am întors la cortul tatălui meu, ei au dat mulțumiri Domnului Dumnezeului lor; şi au oferit jertfe şi daruri arse pentru El.

1 Nefi 8

1 Şi s-a întâmplat că noi am adunat laolaltă toate felurile de semințe de toate soiurile, atât de cereale de toate felurile, cât şi semințe de fructe de toate felurile.

2 Şi s-a întâmplat că, în timp ce tatăl meu se afla în pustiu, el ne-a vorbit, zicând: Iată, eu am visat un vis; sau cu alte cuvinte, am văzut o viziune.
3 Şi iată, datorită lucrului pe care l-am văzut am motiv să mă bucur în Domnul pentru Nefi şi pentru Sam; căci eu am motive să cred că ei, precum şi mulți din seminția lor, vor fi salvați.
4 Dar iată, Laman şi Lemuel, eu mă tem nespus de mult din cauza voastră; căci iată, mi s-a părut că am văzut în vis un pustiu întunecat şi mohorât.
5 Şi s-a întâmplat că am văzut un om, iar el era îmbrăcat într-o mantie albă; şi a venit şi a stat în fața mea.
6 Şi s-a întâmplat că el mi-a vorbit şi mi-a cerut să-l urmez.
7 Şi s-a întâmplat că, în timp ce îl urmam, m-am văzut într-un pustiu întunecat şi mohorât.
8 Şi după ce am călătorit multe ore în întuneric, am început să mă rog Domnului ca El să aibă milă de mine pe măsura blândeții multelor Sale înduplecări.
9 Şi s-a întâmplat că după ce m-am rugat Domnului, am văzut o câmpie mare şi întinsă.
10 Şi s-a întâmplat că am văzut un pom al cărui fruct era vrednic de dorit pentru a face pe oricine fericit.
11 Şi s-a întâmplat că am mers şi am luat din fructul acela; şi am văzut că era mai dulce decât orice gustasem eu vreodată. Da, şi am văzut că fructul acela era alb, mai alb decât orice alt lucru alb am văzut vreodată.
12 Şi cum gustam din fructul acela, el îmi umplea sufletul de o bucurie foarte mare; prin urmare, am început să doresc ca şi familia mea să ia din el; căci am ştiut că el era vrednic de dorit mai presus decât orice alt fruct.
13 Şi cum mi-am aruncat privirea împrejur, sperând poate să-mi găsesc familia, am văzut un râu cu apă; şi el curgea şi era aproape de pomul din fructele căruia luasem.
14 Şi m-am uitat să văd din ce parte curgea; şi i-am văzut izvorul ceva mai departe; iar la izvorul lui am văzut-o pe mama voastră, Saria, şi pe Sam, şi pe Nefi; şi ei stăteau ca şi cum nu ştiau încotro să meargă.
15 Şi s-a întâmplat că le-am făcut un semn să vină; şi, de asemenea, am strigat către ei cu glas tare că trebuie să vină la mine şi să ia din fructul care era vrednic de dorit mai presus decât orice alt fruct.
16 Şi s-a întâmplat că au venit la mine şi au luat şi ei din fruct.
17 Şi s-a întâmplat că am dorit ca şi Laman şi Lemuel să vină şi să ia din fruct; prin urmare, mi-am aruncat privirea către izvorul râului sperând să-i văd.
18 Şi s-a întâmplat că i-am văzut, dar ei n-au vrut să vină şi să ia din fruct.
19 Şi am văzut o bară de fier şi aceasta se întindea de-a lungul malului râului şi ducea la pomul lângă care stăteam.
20 Şi am văzut, de asemenea, o cărare strâmtă şi îngustă care mergea de-a lungul barei de fier chiar până la pomul lângă care stăteam; ea ducea pe lângă izvorul fântânii până la o câmpie mare şi întinsă cât o lume întreagă.
21 Şi am văzut grupuri nenumărate de oameni, dintre care mulți se îngrămădeau ca să poată ajunge la drumul ce ducea la pomul lângă care stăteam.
22 Şi s-a întâmplat că ei au pornit şi au început să meargă pe drumul care ducea la pom.
23 Şi s-a întâmplat că s-a lăsat o negură de întuneric; da, chiar o foarte mare negură de întuneric, într-atât, încât cei care au pornit pe acel drum şi-au pierdut calea, s-au

rătăcit şi au fost pierduţi.

24 Şi s-a întâmplat că am văzut pe alţii făcându-şi drum înainte şi au ajuns şi au apucat capătul barei de fier; şi au înaintat prin negura întunericului ţinându-se de bara de fier chiar până când au ajuns şi au luat din fructul pomului.

25 Şi, după ce luaseră din fructul pomului, şi-au aruncat privirile împrejur, ca şi cum le era ruşine.

26 Şi mi-am aruncat privirile împrejur şi am văzut pe partea cealaltă a râului cu apă o clădire mare şi spaţioasă; şi ea stătea ca şi cum ar fi fost în aer, cu mult deasupra pământului.

27 Şi era plină de oameni, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei; şi îmbrăcămintea lor era foarte frumoasă; şi atitudinea lor era batjocoritoare şi arătau cu degetul pe cei care veniseră şi luaseră din fruct.

28 Şi, după ce au gustat din fruct, s-au ruşinat din cauza celor care îşi băteau joc de ei; şi au pornit-o pe căi nepermise şi au fost pierduţi.

29 Şi acum eu, Nefi, nu spun toate cuvintele tatălui meu.

30 Dar, ca să scriu mai pe scurt, iată, el a văzut alte mulţimi făcându-şi drum înainte; şi au venit, s-au apucat de capătul barei de fier; şi şi-au făcut drum înainte, ţinându-se tot timpul bine de bara de fier, până când au ajuns şi au căzut jos şi au luat din fructul pomului.

31 Şi a văzut, de asemenea, alte mulţimi făcându-şi drum către clădirea aceea mare şi spaţioasă.

32 Şi s-a întâmplat că mulţi s-au înecat în adâncimile fântânii; şi mulţi s-au pierdut din vederea lui, rătăcindu-se pe drumuri necunoscute.

33 Şi mare a fost mulţimea care a intrat în acea clădire ciudată. Şi după ce au intrat în acea clădire, ei au arătat cu degetul cu dispreţ către mine şi către cei care, de asemenea, luau din fruct; dar noi nu i-am luat în seamă.

34 Acestea sunt cuvintele tatălui meu: Căci toţi cei care i-au luat în seamă au căzut.

35 Iar Laman şi Lemuel nu au luat din fruct, a spus tatăl meu.

36 Şi s-a întâmplat că după ce tatăl meu a spus toate cuvintele despre visul sau viziunea sa, cuvinte care erau multe la număr, el ne-a spus că, din cauza lucrurilor pe care le-a văzut într-o viziune, se temea foarte tare pentru Laman şi Lemuel; da, el se temea că ei vor fi alungaţi din prezenţa Domnului.

37 Şi atunci el i-a îndemnat, cu toată simţirea unui părinte blând, să asculte de cuvintele lui, căci poate Domnul va fi milos cu ei şi nu-i va alunga; da, tatăl meu le-a predicat lor.

38 Şi după ce le-a predicat şi le-a profeţit despre multe lucruri, el le-a cerut să ţină poruncile Domnului; şi a încetat să le mai vorbească.

1 Nefi 9

1 Şi pe toate lucrurile acestea le-a văzut şi le-a auzit şi le-a spus tatăl meu în timp ce el trăia într-un cort în valea lui Lemuel, precum şi mult mai multe lucruri care nu pot fi scrise pe aceste plăci.

2 Şi acum, după cum am vorbit despre aceste plăci, iată, ele nu sunt plăcile pe care fac o relatare completă a istoriei poporului meu; căci plăcilor pe care fac o relatare completă a poporului meu le-am dat numele de Nefi; prin urmare, ele sunt numite plăcile lui Nefi, după propriul meu nume; şi aceste plăci, de asemenea, sunt numite

plăcile lui Nefi.

3 Cu toate acestea, eu am primit poruncă de la Domnul să fac aceste plăci cu scopul special ca să existe o relatare gravată despre slujirea poporului meu.

4 Pe celelalte plăci trebuie să fie gravată o relatare despre domnia regilor şi despre războaiele şi conflictele poporului meu; prin urmare, aceste plăci sunt în cea mai mare parte despre slujire; iar celelalte plăci sunt în cea mai mare parte despre domnia regilor şi despre războaiele şi conflictele poporului meu.

5 Prin urmare, Domnul mi-a dat poruncă să fac aceste plăci pentru scopul Lui înţelept, scop pe care eu nu îl cunosc.

6 Dar Domnul cunoaşte toate lucrurile de la început; prin urmare, El pregăteşte o cale pentru înfăptuirea tuturor lucrărilor Sale printre copiii oamenilor; căci, iată, El are toată puterea pentru înfăptuirea tuturor cuvintelor Sale. Şi aşa este. Amin.

1 Nefi 10

1 Şi acum eu, Nefi, încep să fac o relatare pe aceste plăci despre faptele mele, domnia şi slujirea mea; de aceea, ca să încep relatarea mea, trebuie să vorbesc cumva despre faptele tatălui meu şi, de asemenea, despre cele ale fraţilor mei.

2 Căci iată, s-a întâmplat că după ce tatăl meu a terminat de spus cuvintele despre visul lui şi, de asemenea, după ce i-a îndemnat la devotament total, le-a vorbit despre Iudei —

3 Precum că, după ce ei vor fi distruşi, chiar acel mare oraş al Ierusalimului, şi, după ce mulţi vor fi duşi robi în Babilon, la timpul ales de Domnul, ei se vor reîntoarce, da, vor fi chiar aduşi înapoi din robie; şi, după ce ei vor fi aduşi înapoi din robie, vor pune din nou stăpânire peste ţara moştenirii lor.

4 Da, chiar la şase sute de ani de când tatăl meu a părăsit Ierusalimul, un profet va înălţa Domnul Dumnezeu printre iudei — şi anume, chiar Mesia sau, cu alte cuvinte, un Salvator al lumii.

5 Şi el a mai vorbit şi despre profeţi, cât de mulţi mărturisiseră despre aceste lucruri privitoare la acest Mesia, despre care el vorbise, sau acest Mântuitor al lumii.

6 Prin urmare, toată omenirea era într-o stare de pierzanie şi decădere şi aşa ar fi pentru totdeauna, dacă nu ar avea nădejde în acest Mântuitor.

7 Şi el a mai vorbit despre un profet care trebuia să vină înaintea lui Mesia, pentru a pregăti calea Domnului —

8 Da, chiar el trebuia să se ducă şi să strige în pustiu: Pregătiţi calea Domnului şi faceţi cărările Lui drepte; căci printre voi este Unul pe care voi nu-L cunoaşteţi; şi El este mai puternic decât mine, căci eu nici curelele încălţămintei nu sunt vrednic să I le dezleg. Şi tatăl meu a vorbit mult despre acest lucru.

9 Şi tatăl meu a spus că el va boteza în Betabara, dincolo de Iordan; şi a spus, de asemenea, că el va boteza cu apă; şi anume că Îl va boteza pe Mesia cu apă.

10 Şi după ce L-a botezat pe Mesia cu apă, el trebuia să recunoască şi să depună mărturie că el L-a botezat pe Mielul lui Dumnezeu care trebuia să ia păcatele lumii.

11 Şi s-a întâmplat că după ce tatăl meu a spus aceste cuvinte, el le-a vorbit fraţilor mei despre Evanghelia care va fi propovăduită printre iudei, precum şi despre rătăcirea iudeilor în necredinţă. Şi după ce ei Îl vor fi ucis pe Mesia, Cel care va veni, şi după ce va fi fost ucis, El se va scula din morţi şi se va face cunoscut neamurilor prin Duhul Sfânt.

12 Da, chiar, tatăl meu a vorbit mult despre neamuri şi despre casa lui Israel, precum
că ei se vor asemăna cu un măslin ale cărui ramuri trebuie să fie rupte şi împrăştiate
pe toată faţa pământului.
13 Prin urmare, el a spus că trebuie să fim conduşi cu toţii pe pământul făgăduinţei
pentru îndeplinirea cuvântului Domnului, că noi trebuie să fim împrăştiaţi pe toată
faţa pământului.
14 Şi, după ce casa lui Israel va fi împrăştiată, ei vor fi adunaţi iarăşi laolaltă; sau, în
sfârşit, după ce neamurile au primit plenitudinea Evangheliei, ramurile naturale ale
măslinului, sau rămăşiţele casei lui Israel, vor fi altoite sau vor ajunge la cunoaşterea
lui Mesia cel Adevărat, Domnul lor şi Mântuitorul lor.
15 Şi în acest fel de vorbire a profeţit tatăl meu şi le-a vorbit fraţilor mei mult mai
multe lucruri pe care nu le scriu în cartea aceasta; pentru că am scris în cealaltă carte
a mea atât de multe câte mi s-au părut potrivite.
16 Şi toate aceste lucruri despre care am vorbit s-au întâmplat în timp ce tatăl meu
trăia într-un cort în valea lui Lemuel.
17 Şi s-a întâmplat că după ce eu, Nefi, auzind toate cuvintele tatălui meu despre
lucrurile pe care le-a văzut într-o viziune, precum şi lucrurile pe care le-a cuvântat
prin puterea Duhului Sfânt, putere pe care a căpătat-o prin credinţă în Fiul lui
Dumnezeu — iar Fiul lui Dumnezeu era Mesia care trebuia să vină — eu, Nefi, am
fost, de asemenea, dornic să pot vedea, auzi şi cunoaşte aceste lucruri prin puterea
Duhului Sfânt, care este darul lui Dumnezeu către toţi aceia care Îl caută cu
sârguinţă atât în timpurile vechi, cât şi atunci când El Însuşi se va arăta copiilor
oamenilor.
18 Căci El este acelaşi ieri, astăzi şi în vecii vecilor; iar calea este pregătită pentru toţi
oamenii de la întemeierea lumii, dacă aşa le este menit să se pocăiască şi să vină la El.
19 Pentru că cel care caută cu sârguinţă va găsi; iar tainele lui Dumnezeu le vor fi
dezvăluite lor prin puterea Duhului Sfânt, în timpurile de acum, la fel ca în
timpurile din vechime, la fel ca în timpurile care vor veni; prin urmare, calea
Domnului este un cerc veşnic.
20 De aceea aminteşte-ţi, o omule, că pentru toate faptele tale vei fi adus la judecată.
21 Prin urmare, dacă ai ales să faci ticăloşii în zilele tale de încercare, atunci vei fi
găsit necurat în faţa scaunului de judecată al lui Dumnezeu; şi nici un lucru necurat
nu poate locui cu Dumnezeu; prin urmare, va trebui să fii alungat pentru totdeauna.
22 Iar Duhul Sfânt mi-a dat autoritate ca să spun aceste lucruri şi să nu le tăgăduiesc.

1 Nefi 11

1 Căci, s-a întâmplat că, după ce am dorit să cunosc lucrurile pe care tatăl meu le
văzuse şi crezând că Domnul putea să mi le facă şi mie cunoscute, aşa cum stăteam
cumpănind în inima mea, am fost purtat în Spiritul Domnului, da, pe un munte
foarte înalt pe care nu-l văzusem niciodată până atunci şi pe care niciodată până
atunci nu pusesem piciorul.
2 Iar Spiritul mi-a spus: Iată, ce doreşti tu?
3 Iar eu am spus: Doresc să văd lucrurile pe care tatăl meu le-a văzut.
4 Iar Spiritul mi-a spus: Crezi că tatăl tău a văzut pomul despre care a vorbit?
5 Iar eu am spus: Da, Tu ştii că eu cred toate cuvintele tatălui meu.
6 Şi atunci când am spus aceste cuvinte, Spiritul a strigat cu glas tare astfel: Osana

Domnului, Dumnezeului Cel Prea Înalt; căci El este Dumnezeu peste tot pământul, da, chiar mai presus de orice. Şi binecuvântat eşti tu, Nefi, căci tu crezi în Fiul Dumnezeului Cel Prea Înalt; prin urmare, vei vedea lucrurile pe care le-ai dorit.

7 Şi iată, acest lucru îţi va fi dat ca un semn că, după ce ai văzut pomul care purta fructul pe care tatăl tău l-a gustat, vei vedea, de asemenea, un Om pogorându-se din cer şi vei depune mărturie despre El; şi după ce vei depune mărturie despre El, vei mai depune mărturie că El este Fiul lui Dumnezeu.

8 Şi s-a întâmplat că Spiritul mi-a spus: Priveşte! Şi eu am privit şi am văzut un pom; şi el era la fel ca pomul pe care îl văzuse tatăl meu; iar frumuseţea lui era mult mai presus, da, depăşind orice frumuseţe; iar albul lui depăşea albul zăpezii troienite.

9 Şi s-a întâmplat că după ce am văzut pomul, am spus către Spirit: Văd că Tu mi-ai arătat pomul care este mai de preţ decât orice.

10 Iar El mi-a spus: Ce doreşti?

11 Iar eu I-am spus: Să cunosc înţelesul tuturor acestora — căci eu I-am vorbit aşa cum vorbeşte un om; căci am văzut că avea înfăţişarea unui om; şi cu toate acestea am ştiut că era Spiritul Domnului; iar El mi-a vorbit aşa cum un om vorbeşte cu un alt om.

12 Şi s-a întâmplat că mi-a spus: Priveşte! Şi eu am privit aşa ca şi cum aş fi privit către El, dar nu L-am văzut; căci El dispăruse din faţa mea.

13 Şi s-a întâmplat că am privit şi am văzut oraşul cel mare al Ierusalimului, precum şi alte oraşe. Şi am văzut oraşul Nazaret; iar în oraşul Nazaret am văzut o fecioară şi ea era foarte frumoasă şi albă.

14 Şi s-a întâmplat că am văzut cerurile deschizându-se; şi un înger s-a pogorât rămânând în picioare în faţa mea; şi el mi-a spus: Nefi, ce vezi tu?

15 Iar eu i-am spus: O fecioară foarte frumoasă şi pură, mai presus de toate celelalte fecioare.

16 Iar el mi-a spus: Înţelegi tu bunăvoinţa lui Dumnezeu?

17 Iar eu i-am spus: Eu ştiu că El îi iubeşte pe copiii Săi; şi totuşi, eu nu cunosc înţelesul tuturor lucrurilor.

18 Iar el mi-a spus: Iată, fecioara pe care o vezi este mama Fiului lui Dumnezeu, după trup.

19 Şi s-a întâmplat că am văzut că ea era purtată de acolo în Spirit; şi după ce a fost purtată de acolo în Spirit pentru un timp, îngerul mi-a vorbit, zicând: Priveşte!

20 Şi am privit şi am văzut-o iarăşi pe fecioară, purtând un copil în braţe.

21 Iar îngerul mi-a spus: Iată-L pe Mielul Dumnezeului, da, chiar Fiul Tatălui Veşnic! Cunoşti tu înţelesul pomului pe care tatăl tău l-a văzut?

22 Iar eu i-am răspuns, zicând: Da, este dragostea lui Dumnezeu care se răsfrânge în inimile copiilor oamenilor; de aceea, ea este de dorit mai presus de toate lucrurile.

23 Iar el mi-a vorbit, zicând: Da, şi cea mai plăcută sufletului.

24 Şi după ce a spus aceste cuvinte, el mi-a spus: Priveşte! Şi am privit şi L-am văzut pe Fiul lui Dumnezeu înaintând printre copiii oamenilor; şi i-am văzut pe mulţi căzând la picioarele Lui şi preaslavindu-L.

25 Şi s-a întâmplat că am văzut că bara de fier pe care tatăl meu a văzut-o era cuvântul lui Dumnezeu care ducea la izvorul apelor vieţii sau la pomul vieţii; apele acestea reprezentând dragostea lui Dumnezeu; şi eu am văzut că pomul vieţii era un simbol al dragostei lui Dumnezeu.

26 Iar îngerul mi-a spus iarăşi: Priveşte şi vezi bunăvoinţa lui Dumnezeu!

27 Iar eu am privit şi L-am văzut pe Mântuitorul lumii despre care vorbise tatăl meu; şi, de asemenea, l-am văzut pe profetul care trebuia să pregătească calea înaintea Lui. Iar Mielul lui Dumnezeu a mers înainte şi a fost botezat de către el; iar după ce a fost botezat, am văzut cerurile deschizându-se şi pe Duhul Sfânt pogorând din cer şi stând asupra Lui în chip de porumbel.

28 Şi am văzut că El a mers înainte, slujind poporului, cu putere şi cu mare slavă; iar noroadele erau adunate laolaltă ca să-L audă pe El; şi am văzut că L-au alungat dintre ei.

29 Şi am mai văzut pe alţi doisprezece mergând după El. Şi s-a întâmplat că ei erau purtaţi în Spirit din faţa mea şi nu i-am mai văzut.

30 Şi s-a întâmplat că îngerul mi-a vorbit iarăşi, zicând: Priveşte! Şi am privit şi am văzut cerurile deschizându-se iarăşi şi am văzut îngeri pogorând asupra copiilor oamenilor; şi ei le-au slujit acestora.

31 Iar el mi-a vorbit iarăşi, zicând: Priveşte! Şi am privit şi L-am văzut pe Mielul lui Dumnezeu mergând înainte printre copiii oamenilor. Şi am văzut mulţimi de oameni care erau bolnavi şi chinuiţi de tot felul de boli, precum şi de diavoli şi de spirite necurate; iar îngerul mi-a vorbit şi mi-a arătat toate aceste lucruri. Iar ei au fost vindecaţi prin puterea Mielului lui Dumnezeu; iar diavolii şi spiritele necurate au fost alungate.

32 Şi s-a întâmplat că îngerul mi-a vorbit iarăşi, zicând: Priveşte! Şi eu am privit şi L-am văzut pe Mielul lui Dumnezeu cum era luat de către oameni; da, Fiul Dumnezeului Veşnic era judecat de către lume; şi am văzut şi depun mărturie.

33 Şi eu, Nefi, am văzut că El a fost ridicat pe cruce şi a fost ucis pentru păcatele lumii.

34 Şi după ce El a fost ucis, am văzut că mulţimile pământului erau adunate laolaltă ca să lupte împotriva Apostolilor Mielului; căci aşa erau numiţi cei Doisprezece de către îngerul Domnului.

35 Iar mulţimea pământului era adunată laolaltă; şi am văzut că ea era adunată într-o clădire mare şi spaţioasă, la fel ca aceea pe care tatăl meu a văzut-o. Iar îngerul Domnului mi-a vorbit iarăşi, zicând: Iată lumea şi înţelepciunea ei; da, iată cum cei din casa lui Israel s-au adunat laolaltă ca să lupte împotriva celor Doisprezece Apostoli ai Mielului.

36 Şi s-a întâmplat că am văzut şi depun mărturie că acea clădire mare şi spaţioasă era mândria lumii; şi ea s-a dărâmat, iar căderea ei a fost grozavă. Iar îngerul Domnului mi-a vorbit iarăşi, zicând: Aşa va fi distrugerea tuturor naţiunilor, neamurilor, limbilor şi popoarelor care vor lupta împotriva celor Doisprezece Apostoli ai Mielului.

1 Nefi 12

1 Şi s-a întâmplat că îngerul mi-a spus: Priveşte şi vezi-ţi seminţia, precum şi pe aceea a fraţilor tăi. Iar eu am privit şi am văzut ţara făgăduinţei; şi am văzut mulţimi de oameni, da, aşa de multe la număr ca şi nisipul mării.

2 Şi s-a întâmplat că am văzut mulţimi adunate laolaltă ca să lupte unele împotriva altora; şi am văzut războaie şi zvonuri de războaie, şi multe vărsări de sânge cu sabia în rândurile poporului meu.

3 Şi s-a întâmplat că am văzut multe generaţii murind din cauza războaielor şi a

conflictelor din țară; și eu am văzut multe orașe, da, chiar dacă nu le-am numărat.
4 Și s-a întâmplat că am văzut negura întunericului pe fața țării făgăduinței; și am văzut fulgere și am auzit tunete și cutremure de pământ, precum și tot felul de zgomote tumultuoase; și am văzut pământul și pietrele cutremurându-se; și am văzut munți sfărâmându-se în bucăți; și am văzut câmpiile pământului cum erau despicate; și i-am văzut multe orașe scufundându-se; și i-am văzut pe mulți arzând în foc; și am văzut pe mulți căzând la pământ din cauza cutremurelor.
5 Și s-a întâmplat că, după ce am văzut aceste lucruri, am văzut cum aburul întunericului s-a risipit de pe fața pământului; și iată, am văzut mulțimi care nu căzuseră din cauza judecăților mari și înfricoșătoare ale Domnului.
6 Și am văzut cerurile deschizându-se și pe Mielul lui Dumnezeu pogorând din cer; iar El a coborât și li S-a arătat.
7 Și, de asemenea, am văzut și depun mărturie că Duhul Sfânt s-a pogorât asupra celorlalți doisprezece; iar ei erau rânduiți de Dumnezeu și aleși.
8 Iar îngerul mi-a vorbit, zicând: Iată-i pe cei doisprezece ucenici ai Mielului care sunt aleși ca să slujească printre cei din seminția ta.
9 Iar el mi-a spus: Îți aduci aminte de cei Doisprezece Apostoli ai Mielului? Iată, ei sunt cei care le vor judeca pe cele douăsprezece triburi ale lui Israel; prin urmare, cei doisprezece preoți din seminția ta vor fi judecați de către ei; căci voi sunteți din casa lui Israel.
10 Și acești doisprezece preoți pe care tu îi vezi vor judeca pe cei din seminția ta. Și iată, ei sunt drepți în vecii vecilor; căci datorită credinței lor în Mielul lui Dumnezeu, veșmintele lor sunt albite în sângele Lui.
11 Iar îngerul mi-a spus: Privește! Iar eu am privit și am văzut trei generații murind în dreptate; iar veșmintele lor erau albe, la fel ca și cele ale Mielului lui Dumnezeu. Iar îngerul a spus către mine: Acestea sunt albite în sângele Mielului datorită credinței lor în El.
12 Iar eu, Nefi, am văzut, de asemenea, pe mulți din a patra generație murind în dreptate.
13 Și s-a întâmplat că am văzut mulțimile pământului adunate laolaltă.
14 Iar îngerul a spus către mine: Iată seminția ta, precum și seminția fraților tăi.
15 Și s-a întâmplat că am privit și am văzut oamenii din seminția mea adunați laolaltă în mulțimi împotriva celor din seminția fraților mei; și ei erau adunați laolaltă ca să lupte.
16 Iar îngerul mi-a vorbit, zicând: Iată fântâna cu apă murdară pe care tatăl tău a văzut-o; da, chiar și râul despre care a vorbit; iar adâncimile lor sunt adâncimile iadului.
17 Iar negurile întunericului sunt ademenirile diavolului, care orbesc ochii și împietresc inimile copiilor oamenilor și îi duc pe aceștia pe drumuri largi pentru ca ei să dispară și să fie pierduți.
18 Iar clădirea cea mare și spațioasă pe care tatăl tău a văzut-o este închipuirea deșartă și mândria copiilor oamenilor. Și o prăpastie mare și înfricoșătoare îi despărțea pe ei; da, chiar cuvântul dreptății Dumnezeului Veșnic, și Mesia, care este Mielul lui Dumnezeu despre care Duhul Sfânt depune mărturie de la începutul lumii până la acest timp, și din acest timp până în vecii vecilor.
19 Și în timp ce îngerul spunea aceste cuvinte, am privit și am văzut că cei din seminția fraților mei luptau împotriva celor din seminția mea, potrivit cuvântului

îngerului; şi din cauza mândriei celor din seminția mea şi a ademenirilor diavolului, am văzut că cei din seminția fraților mei i-au învins pe cei din seminția mea.

20 Şi s-a întâmplat că am privit şi am văzut pe cei din seminția fraților mei cum i-au învins pe cei din seminția mea; şi ei au mers înainte în mulțimi pe întinsul țării.

21 Şi i-am văzut adunați laolaltă în mulțimi; şi am văzut războaie şi zvonuri de războaie printre ei; iar în războaie şi în zvonuri de războaie am văzut murind multe generații.

22 Iar îngerul mi-a spus: Iată, aceştia vor rătăci în necredință.

23 Şi s-a întâmplat că am văzut că, după ce căzuseră în necredință, au devenit un popor întunecat la culoare şi dezgustător, un popor murdar, plin de trândăvie şi de tot felul de urâciuni.

1 Nefi 13

1 Şi s-a întâmplat că îngerul mi-a vorbit, zicând: Priveşte! Iar eu am privit şi am văzut multe neamuri şi împărății.

2 Iar îngerul mi-a spus: Ce vezi tu? Iar eu am spus: Văd multe popoare şi împărății.

3 Iar el mi-a spus: Acestea sunt popoarele şi împărățiile neamurilor.

4 Şi s-a întâmplat că eu am văzut printre popoarele neamurilor formarea unei biserici mari.

5 Iar îngerul mi-a spus: Iată formarea unei biserici care este cea mai odioasă, mai odioasă decât toate celelalte biserici, care îi ucide pe sfinții lui Dumnezeu, da, şi îi torturează şi îi leagă şi îi înjugă cu jug de fier şi îi coboară în robie.

6 Şi s-a întâmplat că am văzut această biserică mare şi odioasă; şi l-am văzut pe diavolul care era întemeietorul ei.

7 Şi am văzut, de asemenea, aur şi argint şi mătase, şi veşminte roşii, strălucitoare, şi pânze fin țesute, şi tot felul de haine de preț; şi am văzut multe curve.

8 Iar îngerul mi-a vorbit, zicând: Iată, aurul, şi argintul, şi mătăsurile, şi veşmintele roşii, strălucitoare, şi pânzele fin țesute, şi hainele de preț, şi curvele sunt dorințele acestei biserici mari şi odioase.

9 Şi, de asemenea, pentru a câştiga lauda lumii, ei îi distrug pe sfinții lui Dumnezeu şi îi coboară în robie.

10 Şi s-a întâmplat că m-am uitat şi am văzut multe ape; şi acestea despărțeau neamurile de cei din seminția fraților mei.

11 Şi s-a întâmplat că îngerul mi-a spus: Iată, mânia lui Dumnezeu este asupra celor din seminția fraților tăi.

12 Şi am privit şi am văzut un om printre neamuri, care era despărțit de cei din seminția fraților mei de către apele cele multe; şi am văzut Spiritul lui Dumnezeu că s-a pogorât şi a lucrat asupra oamenilor; şi El a mers înainte pe apele cele multe, chiar până la cei din seminția fraților mei care erau în țara făgăduinței.

13 Şi s-a întâmplat că am văzut Spiritul lui Dumnezeu cum a lucrat asupra altor neamuri; şi ele au mers înainte, afară din robie, peste apele cele multe.

14 Şi s-a întâmplat că am văzut multe mulțimi de neamuri în țara făgăduinței; şi am văzut mânia lui Dumnezeu asupra celor din seminția fraților mei; şi ei au fost împrăştiați în fața neamurilor şi au fost pedepsiți.

15 Iar eu am văzut Spiritul Domnului, că era asupra neamurilor, iar acestea au prosperat şi au căpătat țara drept moştenire; iar eu am văzut că ele erau albe şi foarte

pure şi frumoase, la fel ca şi poporul meu înainte de a fi fost ucis.

16 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am văzut că neamurile care au ieşit din robie s-au plecat cu umilinţă în faţa Domnului; iar puterea Domnului era cu ele.

17 Iar eu am văzut că neamurile din patria lor mamă erau adunate laolaltă peste ape şi peste ţară ca să lupte împotriva lor.

18 Şi am văzut că puterea lui Dumnezeu era cu ele şi că mânia lui Dumnezeu era peste toţi cei care erau adunaţi laolaltă ca să lupte împotriva lor.

19 Şi eu, Nefi, am văzut că neamurile care ieşiseră din robie erau salvate prin puterea lui Dumnezeu din mâinile tuturor celorlalte popoare.

20 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am văzut că ele prosperau în ţară; şi am văzut o carte şi aceasta era răspândită printre ele.

21 Iar îngerul mi-a spus: Cunoşti înţelesul acestei cărţi?

22 Iar eu i-am răspuns: Nu-l cunosc.

23 Iar el a spus: Iată, ea iese din gura unui iudeu. Iar eu, Nefi, am văzut asta; iar el mi-a spus: Cartea pe care tu o vezi este o cronică a Iudeilor care cuprinde legămintele Domnului pe care El le-a făcut cu cei din casa lui Israel; şi ea conţine, de asemenea, multe dintre profeţiile profeţilor celor sfinţi; şi ea este o cronică la fel ca şi inscripţiile de pe plăcile de aramă, numai că ele nu sunt aşa de multe; cu toate acestea, ele cuprind legămintele Domnului pe care El le-a făcut cu casa lui Israel; de aceea, ele sunt de mare valoare pentru neamuri.

24 Iar îngerul Domnului mi-a spus: Tu ai văzut că această carte a ieşit din gura unui iudeu; şi atunci când a ieşit din gura unui iudeu, ea a cuprins plenitudinea Evangheliei Domnului despre care cei Doisprezece Apostoli depun mărturie; iar ei depun mărturie potrivit cu adevărul, care este în Mielul lui Dumnezeu.

25 Prin urmare, aceste lucruri se răspândesc de la iudei către neamuri, în puritatea lor, potrivit cu adevărul, care este în Dumnezeu.

26 Şi după ce ele sunt răspândite de mâna celor Doisprezece Apostoli ai Mielului de la iudei către neamuri, tu vezi formarea acelei mari şi odioase biserici care este mai odioasă decât toate celelalte biserici; căci iată, ei au dat deoparte din Evanghelia Mielului multe părţi care sunt simple şi foarte preţioase; şi, de asemenea, multe legăminte ale Domnului au dat ei deoparte.

27 Şi toate acestea le-au făcut pentru ca să poată să strice drumurile drepte ale Domnului, pentru ca ei să poată să orbească ochii şi să întărească inimile copiilor oamenilor.

28 Prin urmare, ai văzut că, după ce cartea a trecut prin mâinile bisericii celei mari şi odioase, multe lucruri clare şi preţioase au fost date deoparte din carte, care este cartea Mielului lui Dumnezeu.

29 Şi după ce aceste lucruri clare şi preţioase au fost date deoparte, ea pătrunde printre toate popoarele neamurilor; şi după ce pătrunde printre toate popoarele neamurilor, da, chiar şi peste apele cele multe pe care tu le-ai văzut cu neamurile care au ieşit din robie, vezi — datorită multelor lucruri clare şi preţioase care au fost scoase din carte, care erau clare pentru înţelegerea copiilor oamenilor, potrivit cu limpezimea care este în Mielul lui Dumnezeu — datorită acestor lucruri, care sunt scoase din Evanghelia Mielului, foarte mulţi se poticnesc, da, într-aşa măsură, încât Satana are o mare putere asupra lor.

30 Şi totuşi, tu vezi că neamurile care au ieşit din robie şi au fost înălţate prin puterea lui Dumnezeu deasupra tuturor celorlalte popoare de pe faţa ţării, care este aleasă

mai presus decât oricare altă țară, care este țara în care Domnul Dumnezeu a făcut legământ cu tatăl tău că seminția acestuia o să aibă o țară a moștenirii lor; prin urmare, tu vezi că Domnul Dumnezeu nu va permite ca neamurile să distrugă cu totul pe cei din amestecul sămânței tale, care sunt printre frații tăi.

31 Și, de asemenea, El nu va permite ca neamurile să distrugă seminția fraților tăi.

32 Și, de asemenea, Domnul Dumnezeu nu va permite ca neamurile să rămână pentru veșnicie în starea aceea groaznică de orbire în care tu vezi că sunt, din cauza părților celor mai clare și prețioase ale Evangheliei Mielului, care au fost ascunse de către acea biserică odioasă a cărei formare tu ai văzut-o.

33 Prin urmare spune Mielul lui Dumnezeu: Voi fi milos cu neamurile în timp ce voi vizita cu judecată mare rămășița din casa lui Israel.

34 Și s-a întâmplat că îngerul Domnului mi-a vorbit, zicând: Iată, spune Mielul lui Dumnezeu, după ce voi vizita rămășița casei lui Israel — iar rămășița asta despre care vorbesc este seminția tatălui tău — prin urmare, după ce îi voi vizita cu judecată și-i voi lovi cu mâna neamurilor; și după ce neamurile se vor poticni foarte mult din cauza părților celor mai clare și prețioase ale Evangheliei Mielului, care au fost scoase de către acea biserică odioasă, care este mama curvelor, spune Mielul — voi fi milos cu neamurile în ziua aceea, în așa măsură încât le voi aduce lor, prin puterea Mea, mult din Evanghelia Mea care va fi clară și prețioasă, a zis Mielul.

35 Căci iată, spune Mielul: Mă voi arăta Eu Însumi celor din seminția ta pentru ca ei să scrie multe lucruri pe care Eu le voi propovădui, care vor fi clare și prețioase; iar după ce seminția ta va fi distrusă și va rătăci în necredință, precum și seminția fraților tăi, iată, aceste lucruri vor fi ascunse pentru ca să ajungă până la neamuri prin darul și puterea Mielului.

36 Și în acestea va fi scrisă Evanghelia Mea, spune Mielul, precum și stânca și Salvarea Mea.

37 Și binecuvântați sunt aceia care vor căuta să înfăptuiască Sionul Meu în ziua aceea, căci ei vor avea darul și puterea Duhului Sfânt; și, dacă ei vor răbda până la sfârșit, ei vor fi înălțați în ultima zi și vor fi salvați în Împărăția nepieritoare a Mielului; și toți cei care vor vesti pacea, da, vestea cea bună, cât de frumoși vor fi ei sus pe munți.

38 Și s-a întâmplat că am văzut rămășița seminției fraților mei, precum și cartea Mielului lui Dumnezeu, care a ieșit din gura iudeului, cum a pătruns de la neamuri până la rămășița seminției fraților mei.

39 Și după ce a pătruns printre ei, am văzut alte cărți care au pătruns prin puterea Mielului de la neamuri până la ei, pentru convingerea neamurilor și a rămășiței sămânței fraților mei și a iudeilor care erau împrăștiați pe toată fața pământului, că scrierile profeților și ale celor Doisprezece Apostoli ai Mielului sunt adevărate.

40 Iar îngerul mi-a vorbit, zicând: Aceste cronici de pe urmă, pe care tu le-ai văzut printre neamuri, vor conferma adevărul celor dintâi, care sunt de la cei Doisprezece Apostoli ai Mielului și care vor face cunoscute lucrurile cele clare și prețioase care au fost luate de la ei; și vor face cunoscut tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor că Mielul lui Dumnezeu este Fiul Tatălui cel Veșnic și Salvatorul lumii; și că toți oamenii trebuie să vină la El, altfel ei nu vor putea fi salvați.

41 Și ei trebuie să vină potrivit cuvintelor care vor fi confirmate de către gura Mielului; iar cuvintele Mielului vor fi făcute cunoscute în cronicile celor din seminția ta, ca și în cronicile celor Doisprezece Apostoli ai Mielului; prin urmare,

acestea amândouă vor fi unite într-una singură; căci există un singur Dumnezeu şi un singur Păstor peste tot pământul.

42 Şi vine timpul când El Se va arăta tuturor naţiunilor, atât iudeilor, cât şi neamurilor; iar după ce El s-a arătat iudeilor, precum şi neamurilor, atunci El Se va arăta neamurilor, precum şi iudeilor, iar cel de pe urmă va fi cel dintâi, iar cel dintâi va fi cel de pe urmă.

1 Nefi 14

1 Şi se va întâmpla că, dacă neamurile vor asculta de Mielul lui Dumnezeu în ziua în care El li Se va arăta în cuvânt, precum şi în putere, chiar prin faptă, El va înlătura pietrele lor de poticnire —

2 Şi dacă nu-şi întăresc inimile lor împotriva Mielului lui Dumnezeu, le vor fi numărate printre cei din seminţia tatălui tău; da, ele vor fi numărate printre cele din casa lui Israel; şi vor fi un popor binecuvântat în ţara făgăduinţei în vecii vecilor; ele nu vor mai fi duse în robie; iar casa lui Israel nu va mai fi încurcată.

3 Şi acea groapă mare care le-a fost săpată de către biserica aceea mare şi odioasă înfiinţată de către diavol şi copiii lui pentru ca el să poată conduce în rătăcire sufletele oamenilor în adâncul iadului — da, acea groapă mare care a fost săpată pentru distrugerea oamenilor, va fi umplută de către cei care au săpat-o, pentru distrugerea lor completă, a spus Mielul lui Dumnezeu; nu distrugerea sufletului, decât dacă el este aruncat în acel iad fără de sfârşit.

4 Căci iată, aceasta este robia diavolului, precum şi dreptatea lui Dumnezeu faţă de toţi cei care vor face fapte de ticăloşie şi lucruri abominabile în faţa Lui.

5 Şi s-a întâmplat că îngerul mi-a vorbit, Nefi, zicând: Tu ai văzut că, dacă neamurile se vor pocăi, atunci va fi bine de ei; şi mai ştii despre legămintele Domnului cu casa lui Israel; şi, de asemenea, ai auzit că cel care se va pocăi nu va pieri.

6 De aceea, blestemate să fie neamurile dacă îşi vor împietri inimile împotriva Mielului lui Dumnezeu.

7 Căci va veni un timp, a spus Mielul lui Dumnezeu, când voi face o lucrare mare şi minunată printre copiii oamenilor; o lucrare care va fi nepieritoare, deopotrivă pentru unii sau pentru alţii — fie convingându-i pe ei pentru pace şi viaţă veşnică, fie lăsându-i pradă împietririi inimilor lor şi orbirii minţilor lor, spre înrobirea şi distrugerea lor vremelnică şi spirituală, potrivit robiei diavolului, despre care am vorbit.

8 Şi s-a întâmplat că atunci când îngerul a glăsuit aceste cuvinte, el mi-a spus: Îţi aduci aminte de legămintele Tatălui faţă de casa lui Israel? Iar eu i-am răspuns: Da.

9 Şi s-a întâmplat că el mi-a spus: Priveşte şi vezi acea biserică mare şi odioasă care este mama lucrurilor abominabile, al cărei întemeietor este diavolul.

10 Şi el mi-a spus: Iată, sunt numai două biserici; una este Biserica Mielului lui Dumnezeu, iar cealaltă este biserica diavolului; prin urmare, oricine nu face parte din Biserica Mielului lui Dumnezeu, face parte din biserica aceea mare care este mama lucrurilor abominabile; şi ea este curva întregului pământ.

11 Şi s-a întâmplat că am privit şi am văzut-o pe curva întregului pământ, iar ea stătea peste multe ape; şi ea avea stăpânire peste tot pământul, printre toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele.

12 Şi s-a întâmplat că am văzut Biserica Mielului lui Dumnezeu şi ea număra puţini, din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor abominabile ale curvei care stătea peste multe ape; cu toate acestea, am văzut că Biserica Mielului, care cuprindea pe sfinţii lui Dumnezeu, de asemenea, era pe toată faţa pământului; iar stăpânirile acesteia pe faţa pământului erau mici din cauza ticăloşiilor curvei celei mari pe care am văzut-o.

13 Şi s-a întâmplat că am văzut că mama cea mare a lucrurilor abominabile adunase laolaltă mulţimi de pe toată faţa pământului, printre toate popoarele neamurilor, ca să se lupte împotriva Mielului lui Dumnezeu.

14 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am văzut puterea Mielului lui Dumnezeu cum se pogora asupra sfinţilor Bisericii Mielului, precum şi asupra celor care făcuseră legământ cu Domnul, care erau împrăştiaţi pe toată faţa pământului; iar ei erau înarmaţi cu dreptate şi cu puterea lui Dumnezeu în mare slavă.

15 Şi s-a întâmplat că eu am văzut că mânia lui Dumnezeu s-a revărsat asupra bisericii aceleia mari şi odioase într-atât de mult, încât erau războaie şi zvonuri de războaie printre toate neamurile şi seminţiile pământului.

16 Şi în timp ce începeau războaie şi zvonuri de războaie printre toate neamurile care aparţineau mamei lucrurilor abominabile, îngerul mi-a vorbit, zicând: Iată, mânia lui Dumnezeu este asupra mamei curvelor; şi iată, tu vezi toate aceste lucruri —

17 Iar atunci când va veni ziua în care mânia lui Dumnezeu se va revărsa asupra mamei curvelor, care este biserica cea mare şi odioasă a întregului pământ, al cărei întemeietor este diavolul, atunci, în ziua aceea, lucrarea Tatălui va începe, pregătind calea pentru îndeplinirea legămintelor Sale pe care le-a făcut cu poporul Său, care este din casa lui Israel.

18 Şi s-a întâmplat că îngerul mi-a vorbit, zicând: Priveşte!

19 Şi eu am privit şi am văzut un om, iar el era îmbrăcat într-o mantie albă.

20 Iar îngerul mi-a spus: Iată-l pe unul dintre cei Doisprezece Apostoli ai Mielului.

21 Iată, el va vedea şi va scrie ceea ce a mai rămas din aceste lucruri; da, precum şi multe lucruri care au fost.

22 Şi el, de asemenea, va scrie despre sfârşitul lumii.

23 Prin urmare, lucrurile pe care le va scrie sunt drepte şi adevărate; şi iată, ele sunt scrise în cartea pe care tu o vezi ieşind din gura Iudeului; şi la timpul când ele ieşeau din gura Iudeului sau la timpul când cartea ieşea din gura Iudeului, lucrurile care erau scrise erau clare şi pure, precum şi preţioase şi uşor de înţeles pentru toţi oamenii.

24 Şi iată, lucrurile pe care acest Apostol al Mielului le va scrie sunt multe lucruri pe care tu le-ai văzut; şi iată, pe cele care au mai rămas le vei vedea.

25 Dar lucrurile pe care le vei vedea după aceea, nu le vei scrie; căci Domnul Dumnezeu l-a rânduit Apostol al Mielului lui Dumnezeu pentru ca el să le scrie.

26 Şi, de asemenea, El a arătat multora toate lucrurile care au fost, iar ei le-au scris; iar acestea sunt pecetluite, pentru ca ele să ajungă în puritatea lor, potrivit cu adevărul care este în Miel, la timpul ales de Domnul, pentru casa lui Israel.

27 Iar eu, Nefi, am auzit şi depun mărturie că numele Apostolului Mielului era Ioan, potrivit cuvântului îngerului.

28 Şi iată mie, Nefi, îmi este interzis de a scrie ceea ce a rămas din lucrurile pe care le-am văzut şi le-am auzit; de aceea, lucrurile pe care le-am scris sunt destule pentru mine; şi am scris numai o parte mică din lucrurile pe care le-am văzut.

29 Şi eu depun mărturie că am văzut lucrurile pe care tatăl meu le-a văzut şi că

îngerul Domnului mi le-a făcut mie cunoscute.

30 Şi acum, termin povestirea despre lucrurile pe care le-am văzut în timp ce eram purtat în Spirit; şi dacă nu toate lucrurile pe care le-am văzut sunt scrise, lucrurile pe care le-am scris sunt adevărate. Şi aşa este. Amin.

1 Nefi 15

1 Şi s-a întâmplat că după ce eu, Nefi, am fost purtat în Spirit şi am văzut toate aceste lucruri, m-am reîntors la cortul tatălui meu.

2 Şi s-a întâmplat că i-am văzut pe fraţii mei, iar ei se certau unul cu altul despre lucrurile pe care tatăl meu le-a spus.

3 Căci el într-adevăr le-a spus multe lucruri mari, care erau greu de înţeles, în afară de cazul când omul l-ar întreba pe Domnul; dar ei fiind împietriţi în inimile lor, nu şi-au înălţat privirile către Domnul aşa cum ar fi trebuit.

4 Şi acum eu, Nefi, m-am întristat din cauza împietririi inimilor lor şi, de asemenea, din cauza lucrurilor pe care le-am văzut şi care ştiam că trebuie să se îndeplinească negreşit din cauza ticăloşiei mari a copiilor oamenilor.

5 Şi s-a întâmplat că am fost doborât de supărările mele, căci am crezut că supărările mele erau mai mari decât oricare altele din cauza distrugerii oamenilor mei, căci eu am văzut căderea lor.

6 Şi s-a întâmplat că, după ce eu am căpătat putere, am vorbit către fraţii mei, dorind să cunosc de la ei cauza certurilor lor.

7 Iar ei au spus: Iată, noi nu putem să înţelegem cuvintele pe care tatăl nostru le-a spus despre ramurile naturale ale măslinului şi, de asemenea, despre neamuri.

8 Iar eu le-am spus: L-aţi întrebat voi pe Domnul?

9 Iar ei au răspuns: N-am făcut-o; căci Domnul nu ne face nouă cunoscute asemenea lucruri.

10 Iată, le-am spus eu: Cum se face că nu ţineţi poruncile Domnului? Cum se face că veţi pieri din cauza împietririi inimilor voastre?

11 Nu vă aduceţi aminte de lucrurile pe care Domnul le-a spus? — Dacă nu vă veţi împietri inimile şi cu credinţă Mă veţi întreba pe Mine, crezând că le veţi căpăta, şi cu sârguinţă în ţinerea poruncilor Mele, atunci cu siguranţă aceste lucruri vă vor fi făcute cunoscute.

12 Iată, eu vă spun că a fost asemănată casa lui Israel cu un măslin, de către Spiritul Domnului care era în tatăl nostru; şi iată, nu suntem noi rupţi din casa lui Israel şi nu suntem noi o ramură a casei lui Israel?

13 Şi acum, lucrul pe care tatăl nostru l-a pomenit despre altoirea ramurilor naturale printre toate neamurile, înseamnă că, în zilele din urmă, când cei din seminţia noastră vor fi rătăciţi în necredinţă, da, în timpul unui mare număr de ani şi multe generaţii după ce Mesia se va arăta întrupat în faţa copiilor oamenilor, atunci plenitudinea Evangheliei lui Mesia va ajunge la neamuri, iar de la neamuri la cei rămaşi din seminţia noastră —

14 Şi în ziua aceea, cei rămaşi din seminţia noastră vor afla că sunt din casa lui Israel şi că ei sunt poporul de legământ al Domnului; şi atunci vor şti şi vor ajunge la cunoaşterea strămoşilor lor şi, de asemenea, la cunoaşterea Evangheliei Mântuitorului lor, care a fost propovăduită strămoşilor de către El; astfel că ei vor ajunge la cunoaşterea Mântuitorului lor, precum şi a punctelor adevărate ale

doctrinei Lui, pentru ca ei să ştie cum să vină la El şi să fie salvaţi.

15 Şi oare atunci, în ziua aceea, nu se vor bucura şi nu-L vor preamări pe Dumnezeul lor veşnic, stânca lor şi salvarea lor? Da, în ziua aceea, nu vor căpăta ei puterea şi hrana de la viţa cea adevărată? Da, nu vor veni ei la adevărata turmă a lui Dumnezeu?

16 Iată, vă zic eu vouă, da; ei vor fi iarăşi pomeniţi printre cei din casa lui Israel; vor fi altoiţi, fiind o ramură naturală a măslinului, în măslinul cel adevărat.

17 Şi aceasta este ceea ce tatăl nostru doreşte; şi el doreşte ca aceasta să nu se întâmple decât după ce ei sunt împrăştiaţi de către neamuri; şi el doreşte ca aceasta să se întâmple după felul neamurilor, pentru ca Domnul să poată să le arate neamurilor puterea Sa, deoarece El va fi respins de către Iudei sau de către casa lui Israel.

18 Prin urmare, tatăl nostru nu a vorbit numai despre seminţia noastră, ci şi despre toată casa lui Israel, arătând legământul care va trebui să fie împlinit în zilele din urmă; legământ pe care Domnul l-a făcut cu tatăl nostru, Avraam, zicând: În seminţia ta, toate neamurile de pe pământ vor fi binecuvântate.

19 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, le-am vorbit mult despre aceste lucruri; da, am cuvântat către ei despre restaurarea Iudeilor în zilele din urmă.

20 Şi am repetat către ei cuvintele lui Isaia care a vorbit despre restaurarea Iudeilor sau a casei lui Israel; iar după ce au fost restauraţi, ei nu vor mai fi iarăşi amestecaţi sau împrăştiaţi. Şi s-a întâmplat că am spus multe cuvinte către fraţii mei, aşa încât ei s-au potolit şi s-au plecat cu umilinţă în faţa Domnului.

21 Şi s-a întâmplat că ei au vorbit iarăşi către mine, zicând: Ce înseamnă lucrul acesta pe care tatăl nostru l-a văzut în vis? Ce înseamnă pomul pe care l-a văzut?

22 Iar eu le-am spus: Acesta era o reprezentare a pomului vieţii.

23 Şi ei mi-au spus: Ce înseamnă bara de fier pe care tatăl nostru a văzut-o şi care ducea către pom?

24 Iar eu le-am spus că era cuvântul lui Dumnezeu; iar aceia care vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu şi se vor ţine tare de el, aceia nu vor pieri niciodată; şi, de asemenea, nici ispitele şi nici săgeţile de foc ale duşmanilor nu-i vor învinge până la orbire ca să-i ducă la distrugere.

25 Prin urmare, eu, Nefi, i-am îndemnat să dea ascultare cuvântului Domnului; da, eu i-am îndemnat cu toată puterea sufletului meu şi cu toată capacitatea pe care o aveam, pentru ca ei să dea ascultare cuvântului lui Dumnezeu şi să-şi aducă aminte să ţină poruncile Lui întotdeauna, în toate lucrurile.

26 Iar ei mi-au spus: Ce înseamnă râul cu apă pe care tatăl nostru l-a văzut?

27 Iar eu le-am spus lor că apa pe care tatăl meu a văzut-o era necurăţie; iar mintea lui era aşa de absorbită de alte lucruri, încât nu a văzut necurăţia apei.

28 Iar eu le-am spus lor că era o prăpastie îngrozitoare care îi despărţea pe cei păcătoşi de pomul vieţii, precum şi de sfinţii lui Dumnezeu.

29 Iar eu le-am spus lor că aceasta era o reprezentare a acelui iad îngrozitor, despre care îngerul mi-a spus că era pregătit pentru cei păcătoşi.

30 Iar eu le-am spus lor că tatăl nostru, de asemenea, a văzut că dreptatea lui Dumnezeu îi despărţea pe cei păcătoşi de cei drepţi; iar strălucirea acesteia era ca strălucirea unui foc cu flăcări, care se ridică până la Dumnezeu în vecii vecilor şi nu are sfârşit.

31 Iar ei mi-au spus: Înseamnă acest lucru chinul trupului în zilele de încercare, ori înseamnă starea de pe urmă a sufletului după moartea trupului vremelnic, ori vorbeşte despre lucrurile care sunt vremelnice?

32 Şi s-a întâmplat că le-am spus că aceasta era o reprezentare atât a lucrurilor vremelnice, cât şi a celor spirituale; căci va veni ziua când ei vor fi judecaţi după faptele lor, da, chiar şi faptele care au fost făcute de către trupul vremelnic în zilele lor de încercare.

33 Prin urmare, dacă ei vor muri în ticăloşia lor, vor trebui, de asemenea, să fie alungaţi, datorită lucrurilor spirituale care aparţin dreptăţii; prin urmare, ei trebuie să fie aduşi ca să stea în faţa lui Dumnezeu şi să fie judecaţi pentru faptele lor; iar dacă faptele lor au fost necurate, atunci ei sunt necuraţi; iar dacă sunt necuraţi, ei nu pot să locuiască în Împărăţia lui Dumnezeu; căci dacă ar fi aşa, atunci şi Împărăţia lui Dumnezeu ar fi necurată, de asemenea.

34 Dar iată, vă spun eu vouă, Împărăţia lui Dumnezeu nu este necurată şi nu este cu putinţă ca vreun lucru necurat să intre în Împărăţia lui Dumnezeu; prin urmare, trebuie să fie un loc de necurăţie pregătit pentru ceea ce este necurat.

35 Şi este un loc pregătit, da, şi anume acel iad îngrozitor despre care am vorbit, iar diavolul este cel care l-a pregătit; prin urmare, starea de pe urmă a sufletelor oamenilor este să trăiască în Împărăţia lui Dumnezeu sau să fie alungate în numele acelei dreptăţi despre care am vorbit.

36 Prin urmare, păcătoşii sunt alungaţi dintre cei drepţi, precum şi de la acel pom al vieţii, al cărui fruct este cel mai preţios şi cel mai dorit, mai presus decât toate celelalte fructe; da, şi este cel mai mare dintre toate darurile de la Dumnezeu. Şi astfel am vorbit eu către fraţii mei. Amin.

1 Nefi 16

1 Şi acum s-a întâmplat că după ce eu, Nefi, am terminat de vorbit către fraţii mei, iată ei au grăit către mine: Tu ne-ai spus lucruri grele, mai mult decât suntem noi în stare să suportăm.

2 Şi s-a întâmplat că eu le-am spus că ştiam că le vorbisem lucruri grele împotriva celor păcătoşi, potrivit cu adevărul; iar pe cei drepţi i-am justificat şi am purtat mărturie că vor fi înălţaţi în ziua din urmă; prin urmare, cei vinovaţi consideră adevărul ca fiind greu de suportat pentru că acesta îi loveşte drept în inimă.

3 Şi acum fraţii mei, dacă voi aţi fi drepţi şi aţi fi dornici să ascultaţi adevărul şi să daţi atenţie acestuia pentru ca să puteţi merge drept în faţa lui Dumnezeu, atunci n-aţi cârti din cauza adevărului şi aţi spune: Tu spui lucruri grele împotriva noastră.

4 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, i-am îndemnat pe fraţii mei cu toată sârguinţa, să ţină poruncile Domnului.

5 Şi s-a întâmplat că ei s-au plecat cu umilinţă în faţa Domnului; într-atât, încât am avut mare bucurie şi speranţă în ei că vor păşi pe drumul dreptăţii.

6 Acum, toate lucrurile acestea au fost spuse şi făcute în timp ce tatăl meu locuia într-un cort în valea pe care el a numit-o Lemuel.

7 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am luat de nevastă pe una dintre fiicele lui Ismael; şi, de asemenea, fraţii mei au luat de neveste fiice de-ale lui Ismael; şi, de asemenea, Zoram a luat de nevastă pe fiica cea mai mare a lui Ismael.

8 Şi în felul acesta tatăl meu îndeplinise toate poruncile Domnului care-i fuseseră date. Şi, de asemenea, şi eu, Nefi, fusesem binecuvântat nespus de mult de Domnul.

9 Şi s-a întâmplat că glasul Domnului i-a vorbit tatălui meu în timp de noapte şi i-a poruncit ca, de dimineaţă, să pornească în călătorie în pustiu.

10 Şi s-a întâmplat că atunci când tatăl meu s-a sculat de dimineaţă şi s-a dus către uşa cortului, spre marea lui mirare a văzut pe pământ un glob rotund, făcut cu o măiestrie deosebită; şi el era făcut din aramă fină. Iar înăuntrul globului erau două săgeţi; iar una dintre ele arăta drumul pe care noi trebuia să mergem în pustiu.

11 Şi s-a întâmplat că noi am adunat lucrurile pe care trebuia să le ducem în pustiu, precum şi rămăşiţele proviziilor pe care Domnul ni le dăduse; şi am luat seminţe de toate felurile pe care le puteam duce în pustiu.

12 Şi s-a întâmplat că ne-am luat corturile şi am plecat în pustiu, peste râul Laman.

13 Şi s-a întâmplat că am călătorit timp de patru zile, cam în direcţia sud-sud-est şi iarăşi ne-am pus corturile; şi am dat locului aceluia numele Şazer.

14 Şi s-a întâmplat că am luat cu noi arcurile şi săgeţile şi ne-am dus în pustiu ca să vânăm hrană pentru familiile noastre; iar după ce vânasem hrană pentru familiile noastre, ne-am reîntors la familiile noastre în pustiu, în locul Şazer. Şi am plecat iarăşi în pustiu, urmând aceeaşi direcţie, rămânând în părţile cele mai fertile ale pustiului, care erau lângă malurile Mării Roşii.

15 Şi s-a întâmplat că am călătorit timp de multe zile, vânând hrană pe drum, cu arcurile şi săgeţile noastre şi cu pietrele şi praştiile noastre.

16 Şi am urmat direcţia arătată de glob, care ne-a dus la părţile cele mai fertile ale pustiului.

17 Şi după ce am călătorit timp de multe zile, ne-am pus corturile pentru un timp ca să ne odihnim şi să găsim hrană pentru familiile noastre.

18 Şi s-a întâmplat că în timp ce eu, Nefi, m-am dus să vânez hrană, iată, mi-am rupt arcul, care era făcut din oţel fin; şi după ce mi-am rupt arcul, iată, fraţii mei erau furioşi pe mine din cauza pierderii arcului meu, căci noi n-am găsit nimic de hrană.

19 Şi s-a întâmplat că ne-am reîntors fără hrană la familiile noastre care, fiind foarte obosite din cauza călătoriei, au suferit mult din cauza lipsei de hrană.

20 Şi s-a întâmplat că Laman şi Lemuel şi fiii lui Ismael au început să cârtească foarte mult din cauza suferinţelor şi supărărilor din pustiu; şi, de asemenea, şi tatăl meu a început să cârtească împotriva Domnului Dumnezeului său; da, şi ei erau foarte supăraţi, într-atât, încât au cârtit împotriva Domnului.

21 Acum s-a întâmplat că eu, Nefi, fiind supărat de fraţii mei din cauza pierderii arcului meu, iar arcurile lor pierzându-şi corzile, a început să fie foarte greu, da, într-atât, încât noi nu mai puteam să facem rost de hrană.

22 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, le-am vorbit mult fraţilor mei pentru că ei îşi împietriseră inimile din nou, chiar într-atât, încât se plângeau împotriva Domnului Dumnezeului lor.

23 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am făcut un arc din lemn şi o săgeată dintr-o ramură dreaptă; prin urmare, m-am înarmat cu un arc şi o săgeată, cu o praştie şi cu pietre. Şi i-am spus tatălui meu: Unde să mă duc să fac rost de hrană?

24 Şi s-a întâmplat că el L-a întrebat pe Domnul, căci ei s-au plecat cu umilinţă din cauza cuvintelor mele; căci am spus multe lucruri către ei cu puterea sufletului meu.

25 Şi s-a întâmplat că glasul Domnului a ajuns până la tatăl meu; iar el a fost cu adevărat dojenit din cauza cârtelilor sale împotriva Domnului în aşa măsură, încât s-a cufundat în adâncimile supărării.

26 Şi s-a întâmplat că glasul Domnului i-a spus: Priveşte globul şi vezi lucrurile care sunt scrise pe el.

27 Şi s-a întâmplat că atunci când tatăl meu a văzut lucrurile care erau scrise pe glob,

s-a temut şi s-a cutremurat foarte mult şi, de asemenea, fraţii mei şi fiii lui Ismael şi nevestele noastre.

28 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am văzut săgeţile care erau în glob şi că ele funcţionau după credinţa şi sârguinţa şi ascultarea pe care noi le-o dădeam.

29 Şi, de asemenea, era pe ele o nouă scriere, care era simplu de citit şi care ne ajuta să pricepem despre căile Domnului; şi aceasta era scrisă şi schimbată din când în când, conform credinţei şi sârguinţei pe care noi i-o dădeam. Şi astfel vedem cum, cu mijloace mici, Domnul poate să îndeplinească lucruri mari.

30 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, m-am dus până în vârful muntelui, după direcţiile care erau arătate pe glob.

31 Şi s-a întâmplat că eu am ucis animale sălbatice, atât de multe, încât am făcut rost de hrană pentru familiile noastre.

32 Şi s-a întâmplat că m-am întors la corturile noastre, cărând animalele pe care le ucisesem; şi acum, cât de mare a fost bucuria lor când au văzut că făcusem rost de hrană! Şi s-a întâmplat că s-au plecat în faţa Domnului şi I-au dat mulţumiri.

33 Şi s-a întâmplat că noi am pornit iarăşi la drum, călătorind pe aproape aceeaşi cale ca şi la început; şi, după ce am călătorit multe zile, ne-am întins iarăşi corturile, ca să putem să stăm un timp.

34 Şi s-a întâmplat că Ismael a murit şi a fost îngropat în locul numit Nahom.

35 Şi s-a întâmplat că fiicele lui Ismael au jelit foarte mult din cauza pierderii tatălui lor şi din cauza suferinţelor lor în pustiu; şi au cârtit împotriva tatălui meu, deoarece el le adusese din ţara Ierusalimului, zicând: Tatăl nostru este mort; da, şi noi am rătăcit mult în pustiu şi am suferit multe neajunsuri, foamete, sete şi oboseală; şi după toate aceste suferinţe trebuie să pierim de foame în pustiu.

36 Şi astfel au cârtit ele împotriva tatălui meu, precum şi împotriva mea; şi doreau să se întoarcă la Ierusalim.

37 Iar Laman a spus către Lemuel şi, de asemenea, către fiii lui Ismael: Iată, să-l ucidem pe tatăl nostru, precum şi pe fratele nostru Nefi, care şi-a luat asupra sa să ne fie conducător şi învăţător nouă, care suntem fraţii lui mai vârstnici.

38 Acum, el spune că Domnul a vorbit cu el şi, de asemenea, că îngeri i-au slujit. Dar iată, noi ştim că ne minte; şi ne spune nouă aceste lucruri şi făptuieşte multe lucruri după meşteşugul lui înşelător, pentru ca să ne înşele ochii, gândindu-se probabil că va putea să ne ducă într-un pustiu străin; şi după ce ne-a dus departe, s-a gândit să se facă rege şi conducător asupra noastră, pentru ca să poată face cu noi după voinţa şi plăcerea lui. Şi în felul acesta a aţâţat fratele meu, Laman, inimile lor în mânie.

39 Şi s-a întâmplat că Domnul era cu noi, da, chiar glasul Domnului a venit şi a vorbit multe cuvinte către ei şi i-a dojenit foarte mult; iar după ce au fost dojeniţi de către glasul Domnului, şi-au abătut mânia şi s-au pocăit de păcatele lor într-atât, încât Domnul ne-a binecuvântat iarăşi cu hrană, ca să nu pierim.

1 Nefi 17

1 Şi s-a întâmplat că am pornit iarăşi în călătoria noastră în pustiu; şi am călătorit către răsărit de atunci încolo. Şi am călătorit şi am răbdat multe suferinţe în pustiu; iar femeile noastre au născut copii în pustiu.

2 Iar binecuvântările Domnului asupra noastră erau aşa de mari, încât, în timp ce noi am trăit cu carne crudă în pustiu, femeile noastre au avut lapte din abundenţă

pentru copiii lor şi au fost puternice, da, chiar la fel ca şi bărbaţii; şi au început să suporte călătoriile fără să cârtească.

3 Şi astfel vedem că poruncile lui Dumnezeu trebuie să fie împlinite. Şi dacă copiii oamenilor ţin poruncile lui Dumnezeu, El îi hrăneşte, îi întăreşte şi le dă mijloace ca să poată înfăptui lucrul pe care El le-a poruncit lor; de aceea, El ne-a dat ajutor în timp ce noi călătoream în pustiu.

4 Şi am călătorit mulţi ani, da, chiar timp de opt ani în pustiu.

5 Şi am ajuns la ţara pe care noi am numit-o Abundenţa, datorită abundenţei roadelor ei şi mierii de albine sălbatice; şi toate aceste lucruri au fost pregătite de către Domnul, ca noi să nu pierim. Iar noi am văzut marea, pe care am numit-o Irreantum, care tălmăcită înseamnă multe ape.

6 Şi s-a întâmplat că ne-am întins corturile la malul mării; şi cu toate că suferisem multe necazuri şi dificultăţi, da, chiar aşa de multe încât nici nu putem să le însemnăm pe toate, am fost foarte bucuroşi atunci când am ajuns la malul mării; şi am numit locul Abundenţa, datorită abundenţei roadelor.

7 Şi s-a întâmplat că după ce eu, Nefi, petrecusem în ţinutul Abundenţei multe zile, glasul Domnului a vorbit către mine, zicând: Ridică-te şi du-te la munte. Şi s-a întâmplat că eu m-am ridicat şi m-am dus la munte şi L-am implorat pe Domnul.

8 Şi s-a întâmplat că Domnul mi-a vorbit, zicând: Vei construi o corabie după felul în care îţi voi arăta Eu, pentru ca să pot să-i duc pe oamenii tăi peste aceste ape.

9 Iar eu am spus: Doamne, unde să mă duc ca să pot găsi minereuri să le topesc, pentru ca să îmi pot face unelte cu care să construiesc corabia după felul în care Tu mi-ai arătat?

10 Şi s-a întâmplat că Domnul mi-a spus unde să mă duc ca să găsesc minereuri, pentru a-mi face unelte.

11 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am făcut din piele de animale foale cu care să suflu în foc; şi după ce am făcut foalele, ca să pot să suflu în foc, am lovit două pietre una de alta ca să pot face focul.

12 Căci Domnul până atunci nu ne lăsase să facem mult foc în timp ce călătoream prin pustiu; căci El a zis: Eu voi face hrana voastră dulce, aşa ca voi să nu trebuiască s-o gătiţi.

13 Şi Eu, de asemenea, voi fi lumina voastră în pustiu; şi voi pregăti calea înaintea voastră, dacă voi veţi ţine poruncile Mele; prin urmare, în măsura în care voi veţi ţine poruncile Mele, veţi fi conduşi către ţara făgăduită; şi veţi şti că Eu sunt Cel de care voi sunteţi conduşi.

14 Da, şi Domnul a mai spus: După ce veţi ajunge în ţara făgăduită, veţi şti că Eu, Domnul, sunt Dumnezeu; şi că Eu, Domnul, v-am salvat de la distrugere; da, că Eu v-am scos pe voi din ţara Ierusalimului.

15 Prin urmare eu, Nefi, m-am străduit să ţin poruncile Domnului şi i-am îndemnat pe fraţii mei la credinţă şi sârguinţă.

16 Şi s-a întâmplat că eu am făcut unelte din minereul pe care l-am topit din stâncă.

17 Şi atunci când fraţii mei au văzut că mă pregăteam să construiesc o corabie, ei au început să cârtească împotriva mea, zicând: Fratele nostru este nebun, căci el crede că poate să construiască o corabie; da, şi crede, de asemenea, că poate să treacă peste apele acestea mari.

18 Şi astfel fraţii mei s-au plâns împotriva mea şi nu doreau să muncească deoarece nu credeau că puteam să construiesc o corabie; şi nu credeau nici că primisem

învățătura de la Domnul.

19 Şi acum s-a întâmplat că eu, Nefi, am fost foarte supărat din cauza împietririi inimilor lor; şi acum, când au văzut că începusem să fiu supărat, erau încântați în inimile lor într-atât, încât s-au bucurat, zicând: Noi am ştiut că n-ai putea să construieşti o corabie, căci am ştiut că îți lipsea judecata; prin urmare, nu puteai să îndeplineşti o lucrare aşa de mare.

20 Şi tu eşti la fel ca şi tatăl nostru, purtat de imaginația nebunească a inimii lui; da, el ne-a scos din țara Ierusalimului şi noi am rătăcit prin pustiu toți aceşti ani mulți; şi femeile noastre au muncit din greu, fiind grele cu copii; şi ele au născut copii în pustiu şi au suferit toate lucrurile în afară de moarte; şi ar fi fost mai bine dacă ele ar fi murit înainte de a fi părăsit Ierusalimul decât să fi suferit aceste neajunsuri.

21 Iată, aceşti ani mulți am suferit în pustiu, timp în care am fi putut să ne bucurăm de avuțiile noastre şi de țara moştenirii noastre; da, şi am fi putut fi fericiți.

22 Şi noi ştim că oamenii care erau în Ierusalim erau drepți; căci au ținut legile şi judecățile Domnului, precum şi toate poruncile Lui, după legea lui Moise; prin urmare, noi ştim că ei sunt un popor drept; iar tatăl nostru i-a judecat şi ne-a dus pe noi departe pentru că am ascultat de cuvintele lui; da, iar fratele nostru este la fel ca şi el. Şi în felul acesta de vorbire au cârtit frații mei şi s-au plâns împotriva noastră.

23 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, le-am vorbit, zicând: Credeți că strămoşii noştri, care erau copiii lui Israel, ar fi fost scoşi din mâinile Egiptenilor dacă nu ar fi ascultat de cuvintele Domnului?

24 Da, presupuneți voi că ei ar fi fost scoşi din robie, dacă Domnul nu i-ar fi dat poruncă lui Moise să-i scoată din robie?

25 Acum voi ştiți, copiii lui Israel erau în robie; şi voi ştiți că erau încărcați de poveri care erau greu de dus; prin urmare, ştiți că trebuie să fi fost un lucru bun pentru ei să fie scoşi din robie.

26 Acum voi ştiți că lui Moise i-a poruncit Domnul să facă acea lucrare măreață; şi voi ştiți că la cuvântul lui apele Mării Roşii s-au despărțit întâi într-o parte şi apoi în cealaltă, iar ei au trecut prin aceasta ca pe uscat.

27 Dar voi ştiți că egiptenii, care erau în oştile Faraonului, au fost înecați în Marea Roşie.

28 Şi voi, de asemenea, ştiți că ei au fost hrăniți cu mană în pustiu.

29 Da, şi, de asemenea, ştiți că Moise, prin cuvântul lui, după puterea lui Dumnezeu care era în el, a lovit stânca şi a izvorât apă pentru copiii lui Israel, ca să-şi poată stinge setea.

30 Şi în ciuda faptului că erau conduşi de Domnul Dumnezeul lor, Mântuitorul lor, mergând înaintea lor, conducându-i în timp de zi şi dându-le lumină în timp de noapte şi făcând astfel ca ei să primească toate lucrurile care erau folositoare omului, ei totuşi şi-au împietrit inimile şi şi-au orbit mințile şi au hulit împotriva lui Moise şi împotriva lui Dumnezeu cel Adevărat şi Viu.

31 Şi s-a întâmplat că, după cuvântul Lui, El i-a distrus; şi după cuvântul Lui, El i-a condus; şi după cuvântul Lui, El a făcut toate lucrurile pentru ei; şi nimic nu a fost făcut decât prin cuvântul Lui.

32 Şi după ce au trecut râul Iordan, El i-a făcut puternici ca să poată să-i alunge pe copiii pământului afară din ținut, da, împrăştiindu-i până la distrugere.

33 Şi acum, presupuneți că copiii acestui pământ, care erau în țara făgăduinței, care au fost alungați de strămoşii noştri, credeți voi că ei erau drepți? Iată eu vă spun

vouă: Nu.

34 Presupuneți că strămoșii noștri ar mai fi fost aleși dacă ei nu ar fi fost drepți? Eu vă spun vouă: Nu.

35 Iată, Domnul prețuiește toate ființele ca pe una; cel care este drept are bunăvoința lui Dumnezeu. Dar iată, acest popor a respins fiecare cuvânt al lui Dumnezeu și era plin de nedreptate; iar întreaga mânie a lui Dumnezeu era asupra lor, iar Domnul a blestemat țara pentru ei și a binecuvântat-o pentru strămoșii noștri; da, El a blestemat-o spre distrugerea lor și a binecuvântat-o pentru strămoșii noștri pentru ca ei să capete putere asupra ei.

36 Iată, Domnul a creat pământul ca să fie locuit; și El i-a creat pe copiii Săi pentru ca ei să-l stăpânească.

37 Și El ridică un popor drept și distruge popoarele păcătoșilor.

38 Și El îi conduce pe cei drepți în ținuturi bogate, iar pe cei păcătoși îi distruge și le blestemă țara din cauza lor.

39 El domnește sus în ceruri, căci acesta este tronul Lui, iar pământul acesta este așternutul picioarelor Lui.

40 Și îi iubește pe aceia care Îl recunosc pe El ca fiind Dumnezeul lor. Iată, i-a iubit pe strămoșii noștri și a făcut legământ cu ei, da, chiar cu Avraam, Isaac și Iacov; și El și-a adus aminte de legămintele pe care le făcuse cu ei; prin urmare, i-a scos din țara Egiptului.

41 Și El le-a dat greutăți în pustiu cu toiagul Său; căci ei și-au împietrit inimile, la fel ca și voi; iar Domnul le-a dat greutăți din cauza nedreptății lor. El a trimis șerpi zburători înfocați printre ei; iar după ce au fost mușcați, El a pregătit o cale pentru ca ei să fie vindecați; iar singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să privească; și datorită simplității acestei căi sau a ușurinței ei, mulți au fost aceia care au pierit.

42 Și ei și-au împietrit inimile din când în când și au hulit împotriva lui Moise și, de asemenea, împotriva lui Dumnezeu; cu toate acestea, voi știți că au fost conduși de către puterea Lui fără de asemănare până în țara făgăduinței.

43 Și acum, după toate aceste lucruri, a venit timpul ca ei să devină păcătoși, da, aproape până la culme; și nu știu, dar în această zi ei sunt pe cale de a fi distruși; căci știu că va trebui cu siguranță să vină ziua aceea, când ei vor trebui să fie distruși, în afară de câțiva numai, care vor fi duși în robie.

44 Prin urmare, Domnul i-a dat poruncă tatălui meu să plece în pustiu; iar Iudeii, de asemenea, au căutat să-i ia viața; da, și voi, de asemenea, ați căutat să-i luați viața; prin urmare, voi sunteți ucigași în inimile voastre și sunteți la fel ca și ei.

45 Voi sunteți iuți în a face nedreptate, dar sunteți înceți în a vă aduce aminte de Domnul Dumnezeul vostru. Ați văzut un înger, iar el a glăsuit către voi; da, ați auzit glasul lui din când în când; iar el a vorbit către voi cu un glas blând și încet, dar erați lipsiți de sentimente, așa încât nu ați putut să simțiți cuvintele lui; prin urmare, a glăsuit către voi cu un glas ca de tunet, care a făcut pământul să se cutremure ca și cum s-ar să se despicat în bucăți.

46 Și voi știți, de asemenea, că prin puterea cuvântului Său atotputernic, El poate să facă pământul să piară; da, și voi știți că prin cuvântul Său El poate face locurile aspre să devină netede, iar locurile netede să fie sfărâmate. O, atunci, cum puteți să fiți atât de împietriți în inimile voastre?

47 Iată, sufletul meu este sfâșiat de suferință din cauza voastră și inima mea este îndurerată; mă tem să nu fiți alungați pentru totdeauna. Iată, eu sunt plin de Spiritul

lui Dumnezeu într-atât, încât trupul meu este lipsit de putere.

48 Şi acum, s-a întâmplat că atunci când am glăsuit aceste cuvinte, ei s-au mâniat pe mine şi voiau să mă arunce în adâncurile mării; şi cum veneau să pună mâna pe mine, le-am spus, zicând: În numele lui Dumnezeu cel Atotputernic, vă poruncesc să nu mă atingeţi, căci eu sunt plin de puterea lui Dumnezeu, chiar până la mistuirea trupului meu; şi cel care va pune mâna pe mine se va veşteji chiar ca o trestie uscată; şi el va fi o nimica toată în faţa puterii lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu îl va lovi.

49 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, le-am spus că n-ar mai trebui să cârtească împotriva tatălui lor; şi nici să nu şovăiască să mă ajute la lucrul meu, căci Dumnezeu îmi dăduse poruncă să construiesc o corabie.

50 Şi eu le-am spus: Dacă Dumnezeu mi-a poruncit să fac toate lucrurile, atunci eu voi fi în stare să le fac. Dacă El mi-ar da poruncă să-i spun acestei ape să se facă pământ, atunci ea ar fi pământ; şi dacă aş zice aceasta, atunci aşa s-ar întâmpla.

51 Şi acum, dacă Domnul are o putere aşa de mare şi a făcut aşa de multe minuni printre copiii oamenilor, atunci cum de nu ar putea să mă înveţe să construiesc o corabie?

52 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am spus multe lucruri către fraţii mei, atâtea încât ei au fost făcuţi de ruşine şi nu au mai putut să mi se împotrivească; şi nici n-au mai îndrăznit să pună mâna pe mine sau să mă atingă cu degetele lor, chiar timp de mai multe zile. Acum, ei nu îndrăzneau să facă aceasta ca să nu se ofilească în faţa mea, căci aşa de puternic era Spiritul lui Dumnezeu; şi astfel a lucrat El asupra lor.

53 Şi s-a întâmplat că Domnul a vorbit către mine: Întinde-ţi iarăşi mâna către fraţii tăi şi nu se vor ofili în faţa ta, dar Eu îi voi cutremura, a spus Domnul, şi asta o voi face pentru ca ei să ştie că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor.

54 Şi s-a întâmplat că mi-am întins mâna către fraţii mei, iar ei nu s-au ofilit în faţa mea; dar Domnul i-a făcut să se cutremure, chiar după cuvântul pe care El l-a spus.

55 Şi acum, ei au spus: Noi ştim cu siguranţă că Domnul este cu tine, căci noi ştim că puterea Domnului este aceea care ne-a făcut să ne cutremurăm. Şi au căzut în faţa mea şi erau gata să mă preaslăvească, dar nu am permis aceasta, zicându-le: Eu sunt fratele vostru, da, chiar fratele vostru mai tânăr; prin urmare, preaslăviti-L pe Domnul Dumnezeul vostru şi cinstiţi pe tatăl şi pe mama voastră, pentru ca zilele voastre să fie lungi în ţara pe care Domnul Dumnezeul vostru v-o va da.

1 Nefi 18

1 Şi s-a întâmplat că ei L-au preaslăvit pe Domnul şi au mers mai departe împreună cu mine; iar noi am prelucrat lemnul cu o iscusinţă neobişnuită. Iar Domnul mi-a arătat din când în când în ce fel trebuia să lucrez lemnul corabiei.

2 Acum eu, Nefi, nu am lucrat lemnul în modul învăţat de oameni, nici nu am construit corabia după felul oamenilor; ci am construit-o după felul în care Domnul mi-a arătat; prin urmare, nu era după felul oamenilor.

3 Şi eu, Nefi, m-am dus deseori în munţi şi m-am rugat deseori Domnului; prin urmare, Domnul mi-a arătat lucruri mărețe.

4 Şi s-a întâmplat că, după ce am terminat corabia, potrivit cuvântului Domnului, fraţii mei au văzut că ea era bună şi că lucrătura ei era foarte fină; prin urmare, ei s-au plecat cu umilinţă iarăşi în faţa Domnului.

5 Şi s-a întâmplat că glasul Domnului i-a spus tatălui meu că noi trebuia să ne

sculăm şi să coborâm în corabie.

6 Şi s-a întâmplat că dimineața, după ce pregătisem toate lucrurile, multe roade şi carne din pustiu şi miere din belşug, precum şi provizii aşa cum Domnul ne poruncise, am coborât în corabie împreună cu toată încărcătura noastră şi cu semințele noastre şi cu fiecare lucru pe care noi îl adusesem cu noi, fiecare după vârsta lui; prin urmare, ne-am coborât cu toții în corabie, împreună cu nevestele şi copiii noştri.

7 Şi acum, tatăl meu avusese doi fii în pustiu; cel mai vârstnic a fost numit Iacov, iar cel mai tânăr, Iosif.

8 Şi s-a întâmplat că după ce noi toți am coborât în corabie şi am luat cu noi proviziile, precum şi lucrurile care ni s-au poruncit, am început să înaintăm pe mare şi am fost mânați înainte de vânt către pământul făgăduit.

9 Şi după ce am fost împinşi de vânt timp de multe zile, iată, frații mei şi fiii lui Ismael, precum şi nevestele lor au început să se veselească aşa de tare, încât au început să danseze şi să cânte şi să vorbească cu multă grosolănie, da, într-atât, încât au uitat prin ce putere fuseseră aduşi acolo; da, ei s-au dedat la o nemaipomenită grosolănie.

10 Şi eu, Nefi, am început să mă tem foarte tare ca Domnul să nu se mânieze pe noi şi să nu ne lovească din cauza nedreptății noastre şi să fim înghițiți de adâncurile mării; prin urmare eu, Nefi, am început să le vorbesc cu multă seriozitate; dar iată, ei erau mânioşi pe mine, zicând: Nu vrem ca fratele nostru mai tânăr să fie conducător peste noi.

11 Şi s-a întâmplat că Laman şi Lemuel m-au luat şi m-au legat cu frânghii şi s-au purtat cu mine cu multă cruzime; totuşi, Domnul a permis toate acestea pentru ca să-Şi poată arăta puterea, pentru îndeplinirea cuvântului Său pe care L-a rostit despre cei păcătoşi.

12 Şi s-a întâmplat că, după ce m-au legat astfel încât să nu mai pot să mă mişc, busola care fusese pregătită de către Domnul a încetat să mai meargă.

13 Prin urmare, ei nu ştiau încotro să conducă corabia, cu atât mai mult cu cât s-a pornit o furtună mare, da, un uragan mare şi teribil şi noi am fost împinşi pe ape înapoi timp de trei zile; iar ei au început să se înfricoşeze foarte mult că se vor îneca în mare; şi totuşi, nu m-au dezlegat.

14 Şi în a patra zi în care am fost împinşi înapoi, furtuna a început să se întețească.

15 Şi s-a întâmplat că era cât pe ce să fim înghițiți de adâncurile mării. Şi după ce am fost împinşi înapoi pe ape timp de patru zile, frații mei au început să vadă că pedepsele lui Dumnezeu erau asupra lor şi că ei trebuia să piară dacă nu se pocăiau de nedreptățile lor; prin urmare, au venit la mine şi au dezlegat legăturile care erau în jurul încheieturilor mâinilor mele; şi iată că acestea erau foarte umflate; şi, de asemenea, gleznele mele erau foarte umflate şi mare îmi era durerea din cauza aceasta.

16 Cu toate acestea, mi-am înălțat privirea către Dumnezeul meu şi L-am preamărit cât a fost ziua de lungă; şi nu am cârtit împotriva Domnului din cauza suferințelor mele.

17 Acum tatăl meu, Lehi, le-a spus multe lucruri lor şi fiilor lui Ismael; dar, iată, ei au spus multe amenințări împotriva oricui ar fi vorbit în sprijinul meu; iar părinții mei fiind împovărați de ani şi suferind multe supărări din cauza copiilor lor erau doborâți, da, chiar pe patul de moarte.

18 Din cauza supărării şi marii lor întristări, precum şi din cauza nedreptății fraților

mei, ei au ajuns aproape să fie luați din lumea aceasta ca să-L întâlnească pe Dumnezeul lor; da, părul lor cărunt era aproape să zacă în țărână; da, și chiar erau aproape de a fi aruncați cu jale într-un mormânt de apă.

19 Iar Iacov și Iosif, fiind tineri și având nevoie de multă îngrijire, erau necăjiți din cauza suferințelor mamei lor; și, de asemenea, nevasta mea cu lacrimile și rugăciunile ei, precum și copiii mei nu au înmuiat inimile fraților mei ca să mă dezlege.

20 Și nu a fost nimic în afară de puterea lui Dumnezeu, care i-a amenințat cu distrugerea, care a putut să le înmoaie inimile; prin urmare, atunci când au văzut că erau aproape să fie înghițiți în adâncurile mării, s-au pocăit de lucrul pe care îl făcuseră, într-atât, încât m-au dezlegat.

21 Și s-a întâmplat că, după ce m-au dezlegat, iată, am luat busola, iar aceasta a mers așa cum am dorit eu. Și s-a întâmplat că m-am rugat Domnului; și după ce m-am rugat, vânturile s-au oprit, iar furtuna a încetat și era o liniște desăvârșită.

22 Și s-a întâmplat că eu, Nefi, am condus corabia, astfel încât am navigat iarăși către țara făgăduinței.

23 Și s-a întâmplat că după ce am navigat timp de mai multe zile, am ajuns în țara făgăduinței; și am înaintat pe uscat și ne-am pus corturile; și am numit-o țara făgăduinței.

24 Și s-a întâmplat că, am început să cultivăm pământul și am început să plantăm semințele; da, am pus toate semințele noastre în pământ, cele pe care le adusesem din țara Ierusalimului. Și s-a întâmplat că ele au crescut foarte bine; prin urmare am fost binecuvântați din belșug.

25 Și s-a întâmplat că am descoperit, în țara făgăduinței, în timp ce umblam prin pustiu, că în păduri erau animale de tot felul, atât vaci, cât și boi, măgari și cai, capre și capre sălbatice, precum și tot felul de animale sălbatice, care erau pentru folosul oamenilor. Și noi am găsit tot felul de minereuri, atât de aur, cât și de argint și de cupru.

1 Nefi 19

1 Și s-a întâmplat că Domnul mi-a poruncit, prin urmare am făcut plăci din metal pentru ca să pot grava pe ele cronica poporului meu. Și pe plăcile pe care le-am făcut am gravat cronica tatălui meu, precum și călătoria noastră prin pustiu și profețiile tatălui meu; și, de asemenea, multe din propriile mele profeții am gravat pe ele.

2 Și n-am știut atunci când le-am făcut că Domnul îmi va porunci să fac aceste plăci; prin urmare, cronica tatălui meu, genealogia strămoșilor lui și cea mai mare parte a tuturor întâmplărilor noastre din pustiu sunt gravate pe aceste plăci dintâi despre care eu am vorbit; prin urmare, lucrurile care s-au întâmplat înainte ca eu să fi făcut aceste plăci sunt, într-adevăr, pomenite în detaliu în primele plăci.

3 Și după ce am făcut aceste plăci după poruncă, eu, Nefi, am primit o poruncă precum că slujirea și profețiile, părțile cele mai clare și mai prețioase ale acestora, trebuia să fie scrise pe aceste plăci; și că lucrurile care erau scrise trebuia păstrate pentru instruirea poporului meu, care trebuia să stăpânească țara și, de asemenea, și pentru alte scopuri înțelepte, care scopuri sunt cunoscute Domnului.

4 De aceea eu, Nefi, am scris o cronică pe celelalte plăci, care face o descriere sau care face o relatare mai amănunțită a războaielor și conflictelor și distrugerilor poporului meu. Și așa am făcut și am dat poruncă poporului meu despre ceea ce

trebuia să facă după moartea mea; şi anume că aceste plăci trebuia să fie transmise de la o generaţie la alta sau de la un profet la altul, până la alte porunci ale Domnului.

5 Iar o relatare a împrejurărilor în care am făcut aceste plăci se va face în cele ce urmează; şi apoi, iată, eu continui aşa cum am spus; şi fac aceasta pentru ca cele mai sfinte lucruri să poată fi păstrate pentru a fi aduse la cunoştinţă poporului meu.

6 Cu toate acestea, eu nu scriu nimic pe plăci în afară doar de ceea ce cred că este sfânt. Şi acum, dacă eu greşesc, tot aşa au greşit şi cei din vechime; nu că m-aş scuza pe mine pe seama altor oameni, ci numai din cauza slăbiciunii trupeşti care este în mine m-aş putea scuza.

7 Căci lucrurile pe care unii oameni le consideră de mare valoare, atât pentru trup, cât şi pentru suflet, alţii nu ţin seama de ele şi le calcă în picioare. Da, chiar şi pe Dumnezeul lui Israel Îl calcă oamenii în picioare; spun Îl calcă în picioare, dar dacă aş folosi alte cuvinte — ei Îl nesocotesc şi nu ascultă de glasul sfaturilor Lui.

8 Şi iată, după cuvintele îngerului, El va veni după şase sute de ani de la plecarea tatălui meu din Ierusalim.

9 Şi lumea, din cauza nedreptăţii ei, Îl va judeca pe El ca pe un lucru de nimic; prin urmare, ei Îl biciuiesc, iar El rabdă; şi Îl lovesc, iar El rabdă. Da, ei Îl scuipă, iar El rabdă, datorită bunătăţii Sale pline de iubire şi a îndelungatei Sale suferinţe pentru copiii oamenilor.

10 Iar Dumnezeul strămoşilor noştri, care au fost scoşi din Egipt din robie şi care, de asemenea, au fost apăraţi în pustiu de către El, da, Dumnezeul lui Avraam şi al lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov, se va preda El Însuşi, potrivit cuvintelor îngerului, ca om, în mâinile oamenilor păcătoşi, pentru ca să fie ridicat, potrivit cuvintelor lui Zenoc, şi să fie răstignit, potrivit cuvintelor lui Neum, şi să fie îngropat într-un mormânt, potrivit cuvintelor lui Zenos pe care acesta le-a vorbit despre cele trei zile de întuneric, care trebuiau să fie un semn despre moartea Lui dat celor care vor popula insulele mării şi mai ales celor care sunt din casa lui Israel.

11 Căci aşa a glăsuit profetul: Domnul Dumnezeu cu siguranţă îi va vizita pe toţi cei din casa lui Israel în ziua aceea, pe unii cu glasul Său, datorită dreptăţii lor, spre marea lor bucurie şi salvare, iar pe alţii cu tunetele şi fulgerele puterii Sale, cu furtună, cu foc şi cu fum şi cu aburul întunericului şi prin deschiderea pământului şi prin munţii care se vor înălţa.

12 Şi toate aceste lucruri trebuie cu siguranţă să se întâmple, a spus profetul Zenos. Iar pietrele pământului vor trebui să crape; şi din cauza gemetelor pământului, mulţi dintre regii insulelor mării vor fi inspiraţi de către Spiritul lui Dumnezeu să exclame: Dumnezeul naturii suferă.

13 Cât despre cei care sunt în Ierusalim, a spus profetul, ei vor fi pedepsiţi de către toţi oamenii, deoarece Îl răstignesc pe Dumnezeul lui Israel şi îşi întorc inimile de la El, respingând semnele şi minunile, precum şi puterea şi slava Dumnezeului lui Israel.

14 Şi deoarece ei îşi întorc inimile de la El, a spus profetul, şi L-au disprețuit pe Cel Sfânt al lui Israel, ei vor rătăci în trup şi vor pieri şi vor deveni o pricină de dispreţ şi de batjocură şi vor fi urâţi printre toate naţiunile.

15 Cu toate acestea, atunci când ziua aceea va veni, a spus profetul, atunci când ei nu-şi vor mai întoarce inimile împotriva Celui Sfânt al lui Israel, atunci El îşi va aduce aminte de legămintele pe care le-a făcut cu strămoşii lor.

16 Da, atunci El îşi va aduce aminte de insulele mării; da, şi pe toţi oamenii care sunt

din casa lui Israel, Eu îi voi aduna, a spus Domnul, potrivit cuvintelor profetului Zenos, din cele patru colțuri ale pământului.

17 Da, și tot pământul va vedea Salvarea Domnului, a spus profetul; fiecare națiune, neam, limbă și popor va fi binecuvântat.

18 Și eu, Nefi, am scris aceste lucruri către poporul meu, pentru că poate aș reuși să-i conving să-și aducă aminte de Domnul, Mântuitorul lor.

19 Prin urmare, vorbesc întregii case a lui Israel, dacă se va întâmpla ca ei să capete aceste lucruri.

20 Căci iată, am lucrări în spirit pentru cei care sunt în Ierusalim, care mă istovesc într-atât, încât încheieturile mele sunt slabe; căci dacă Domnul n-ar fi fost milos și nu mi-ar fi dezvăluit despre ei, tot așa cum a făcut cu profeții din vechime, aș fi pierit și eu.

21 Și El cu siguranță le-a dezvăluit profeților din vechime toate lucrurile despre ei; și, de asemenea, El a dezvăluit multora lucrurile despre noi; prin urmare, trebuie ca noi să cunoaștem lucrurile acestea pentru că ele sunt scrise pe plăcile de aramă.

22 Acum, s-a întâmplat că eu, Nefi, i-am învățat pe frații mei aceste lucruri; și s-a întâmplat că le-am citit multe lucruri, care erau gravate pe plăcile de aramă, așa ca ei să știe despre lucrările Domnului în alte țări, printre popoarele din vechime.

23 Și le-am citit multe lucruri care erau scrise în cărțile lui Moise; dar, pentru ca să-i conving mai mult să creadă în Domnul, Mântuitorul lor, le-am citit ceea ce era scris de către profetul Isaia; căci eu am făcut ca toate scripturile să ni se aplice nouă, pentru ca ele să fie spre folosul și învățătura noastră.

24 Prin urmare, le-am vorbit, zicând: Auziți cuvintele profetului, voi care sunteți o rămășiță a casei lui Israel, o ramură care a fost ruptă; auziți cuvintele profetului, care au fost scrise pentru toată casa lui Israel, și aplicați-le vouă înșivă, pentru ca să aveți speranță la fel ca și frații voștri de care v-ați despărțit; căci în felul acesta a scris profetul.

1 Nefi 20

1 Ascultați și auziți aceasta, o, voi cei din casa lui Iacov, care sunteți chemați cu numele de Israel și care ați ieșit din apele lui Iuda, sau din apele botezului, care jurați pe numele Domnului și pomeniți pe Dumnezeul lui Israel și care totuși nu jurați în adevăr și nici în dreptate.

2 Și totuși, ei își iau numele de la orașul sfânt, dar nu se sprijină pe Dumnezeul lui Israel, care este Domnul oștirilor; da, Domnul oștirilor este numele Lui.

3 Iată, am dezvăluit lucrurile cele dintâi de la început; și ele au ieșit din gura Mea și Eu le-am vestit. Le-am vestit pe neașteptate.

4 Și am făcut aceasta pentru că am știut că ești îndărătnic, iar gâtul tău este o vână de fier, iar fruntea ta este de aramă;

5 Și eu ți-am vestit chiar de la început; înainte de a se întâmpla, ți le-am arătat; și ți le-am arătat de teamă ca să nu poți să zici — Idolul meu le-a făcut iar chipul meu cioplit și chipul meu turnat le-a poruncit.

6 Tu ai văzut și ai auzit toate acestea; și nu vrei să le mărturisești? Și Eu ți-am arătat lucruri noi de acum, chiar lucruri ascunse, pe care nu le-ai cunoscut.

7 Ele sunt create acum și nu de la început, chiar înainte de ziua când nu le-ai auzit ele ți-au fost vestite, ca să nu poți zice — Iată, eu le știam.

8 Da, şi tu nu ai auzit; da, nu ai ştiut; da, de la acel timp încolo urechea ta nu a fost deschisă; căci am ştiut că tu te vei purta cu necredinţă şi tu vei numi păcătos din pântece.
9 Cu toate acestea, din pricina numelui Meu, Îmi voi potoli mânia şi pentru slava Mea, Mă voi stăpâni ca să nu te nimicesc.
10 Căci iată, Eu te-am purificat, te-am ales în vâltoarea de foc a suferinţei.
11 Pentru Mine Însumi, da, pentru Mine Însumi voi face aceasta, căci Eu nu voi permite ca numele Meu să fie profanat şi nu voi da slava Mea altuia.
12 Ascultaţi-Mă, o, Iacov şi tu, Israel, alesul Meu, căci Eu sunt Acela; Eu sunt Cel dintâi şi tot Eu sunt şi Cel din urmă.
13 Mâna Mea a pus, de asemenea, temelia pământului, iar mâna Mea dreaptă a cuprins cerurile. Le chem şi ele stau în faţa Mea laolaltă.
14 Voi cu toţii, adunaţi-vă şi ascultaţi; care dintre ei le-a vestit aceste lucruri? Domnul L-a iubit pe El; da, şi El va îndeplini cuvântul Său pe care l-a vestit lor; şi El va împlini voia Lui împotriva Babilonului, iar braţul Lui se va ridica asupra haldeilor.
15 Şi Domnul a mai spus: Eu, Domnul, da, Eu am glăsuit; da, Eu L-am chemat pe El ca să vestească, Eu L-am adus pe El, iar El va face ca lucrarea Sa să izbutească.
16 Veniţi aproape de Mine; nu am vorbit în ascuns; de la început, din timpul care fusese vestit, Eu am glăsuit; şi Domnul Dumnezeu şi Spiritul Său M-au trimis.
17 Şi astfel a spus Domnul, Mântuitorul tău, Cel Sfânt al lui Israel; Eu L-am trimis pe El; pe Domnul Dumnezeul tău, care te învaţă pe tine spre folosul tău, Cel care te conduce pe tine pe calea pe care trebuie să mergi şi El a făcut aceasta.
18 O, de-ai fi ascultat de poruncile Mele — pacea ta ar fi fost ca un râu, iar dreptatea ta ca valurile mării.
19 Seminţia ta ar fi fost la fel ca şi nisipul; roadele pântecelui tău la fel ca şi pietrişul; numele lui nu ar fi fost alungat sau distrus din faţa Mea.
20 Plecaţi din Babilon, fugiţi de Haldei şi cu un glas de cântare vestiţi, da, spuneţi aceasta, daţi de ştire până la capătul pământului; ziceţi: Domnul l-a mântuit pe robul Său, Iacov.
21 Şi ei nu au suferit de sete; El i-a condus prin pustiuri; El a făcut să curgă ape din stânci pentru ei; de asemenea, El a crăpat stânca şi apele au ţâşnit din ea.
22 Şi cu toate că El a făcut toate acestea şi chiar lucruri şi mai mari, nu există pace pentru cei păcătoşi, a spus Domnul.

1 Nefi 21

1 Şi iarăşi: Ascultaţi, o, voi cei din casa lui Israel, voi toţi cei care sunteţi despărţiţi şi alungaţi din cauza ticăloşiei preoţilor poporului Meu; da, voi toţi cei care sunteţi despărţiţi, care sunteţi împrăştiaţi în străinătăţi, care sunteţi poporul Meu, o, voi cei din casa lui Israel. Ascultaţi-Mă pe Mine, o, voi insule, şi ascultaţi voi popoare din depărtare; Domnul M-a chemat pe Mine din pântece; din pântecele mamei Mele a chemat El numele Meu.
2 Şi El a făcut gura Mea ca o sabie ascuţită; cu umbra mâinii Sale El M-a ascuns pe Mine şi M-a făcut ca o săgeată ascuţită; în tolba Lui M-a ascuns El pe Mine;
3 Şi Mi-a spus: Tu eşti robul Meu, o, Israel, în care Mă voi slăvi.
4 Şi apoi am spus că am lucrat în zadar, Mi-am irosit puterea pentru nimic şi în zadar; cu siguranţă, judecata Mea este cu Domnul şi lucrul meu este cu Dumnezeul

Meu.

5 Şi acum, a spus Domnul — care M-a făcut încă din pântece ca să fiu robul Lui, ca să-l aduc pe Iacov iarăşi la El — chiar dacă Israelul nu va fi adunat, Eu tot voi fi slăvit în ochii Domnului, iar Dumnezeul Meu va fi puterea Mea.

6 Iar El a spus: Este un lucru uşor ca Tu să fii robul Meu şi să ridici triburile lui Iacov şi să aduci înapoi pe cei rămaşi din Israel. Te voi da ca pe o lumină pentru neamuri, pentru ca Tu să fii Salvarea Mea până la marginile pământului.

7 Aşa a spus Domnul, Mântuitorul lui Israel, Cel Sfânt, către Cel pe care oamenii Îl dispreţuiesc, către Cel pe care naţiunile Îl urăsc, către robul celor care domnesc: Regii vor vedea şi se vor înălţa, prinţii, de asemenea, vor preaslăvi, din cauza Domnului care este credincios.

8 Astfel a spus Domnul: La timpul potrivit Te-am auzit, o, insule ale mării, şi în ziua salvării Te-am ajutat; şi Te voi păstra şi-ţi voi da pe robul Meu pentru un legământ cu poporul, ca să întemeieze pământul, ca să împartă moştenirile pustiite.

9 Pentru ca Tu să poţi spune celor în robie: Ieşiţi; şi celor care sunt în întuneric: Arătaţi-vă. Ei se vor hrăni pe drumuri, iar păşunile lor vor fi în toate locurile înalte.

10 Ei nu vor suferi de foame ori de sete, iar căldura sau soarele nu-i vor lovi; căci Cel care este milostiv faţă de ei îi va călăuzi, chiar la izvoare de apă îi va călăuzi El.

11 Şi voi face ca toţi munţii Mei să fie drumuri, iar drumurile Mele mari vor fi înălţate.

12 Şi atunci, o, casă a lui Israel, iată, acestea vor veni din depărtare; şi iată, acestea de la nord şi de la apus; şi acestea de la ţara Sinimului.

13 Cântaţi, o, voi ceruri; şi fii bucuros, o, tu pământ; căci picioarele celor care sunt la răsărit vor fi întemeiate; şi începeţi să cântaţi, o, voi munţi; căci ei nu vor mai fi loviţi niciodată; căci Domnul Şi-a mângâiat poporul Său şi va avea milă de cei în suferinţă.

14 Dar iată, a spus Sionul: Domnul m-a părăsit şi Domnul a uitat de mine — dar El va arăta că nu a făcut aşa.

15 Căci poate o femeie să-şi uite pruncul care suge şi să nu aibă milă de fiul pântecelui său? Da, ele pot să-i uite, dar Eu nu te voi uita pe tine, o, casă a lui Israel.

16 Iată, Eu te-am întipărit pe tine pe palmele mâinilor Mele; zidurile tale sunt tot timpul în faţa Mea.

17 Copiii tăi se vor grăbi împotriva celor care vor să te distrugă; iar cei care te-au distrus se vor îndepărta de tine.

18 Ridică-ţi ochii de jur împrejur şi priveşte; toţi aceştia se adună laolaltă şi vor veni la tine. Şi pe viaţa Mea, a spus Domnul, tu te vei înveşmânta cu ei toţi ca şi cu o podoabă şi te vei lega de ei ca de o mireasă.

19 Căci deşerturile şi locurile tale pustiite, precum şi ţara ta nimicită, vor fi chiar acum prea strâmte pentru locuitorii lor; iar cei care voiau să te înghită se vor depărta de tine.

20 Copiii pe care îi vei avea, după ce i-ai pierdut pe primii, vor spune iarăşi în urechile tale: Locul este prea strâmt pentru mine, dă-mi un loc în care să pot locui.

21 Şi atunci vei spune în inima ta: Cine mi-a dat mie toate acestea văzând că mi-am pierdut copiii şi că sunt însingurat şi captiv şi izgonit de ici-colo? Şi cine a făcut toate acestea? Iată, eu am fost lăsat singur; toate acestea, unde au fost ele?

22 Aşa spune Domnul Dumnezeu: Iată, Eu Îmi voi ridica mâna către neamuri şi voi înălţa steagul Meu către popor; iar ei îi vor aduce pe fiii tăi în braţe, iar fiicele tale vor fi purtate pe umerii lor.

23 Şi regii vor fi părinții tăi adoptivi şi reginele lor vor fi mamele tale adoptive; ei se vor pleca înaintea ta cu fața la pământ şi vor linge țărâna de pe picioarele tale; iar tu vei şti că Eu sunt Domnul; căci cei care Mă vor aştepta pe Mine nu vor fi dați de ruşine.

24 Căci poate prada să fie luată de la cel puternic sau robii de drept să scape?

25 Dar aşa spune Domnul, până şi robii celor puternici vor fi luați, iar cei care sunt pradă celor de temut vor fi eliberați; căci Eu Mă voi lupta cu cei care se luptă împotriva ta şi îi voi salva pe copiii tăi.

26 Iar pe cei care te-au asuprit îi voi hrăni cu carnea lor proprie; ei vor fi îmbătați cu sângele lor propriu ca şi cu un vin dulce; şi orice făptură va şti că Eu, Domnul, sunt Salvatorul tău şi Mântuitorul tău, Cel Puternic al lui Iacov.

1 Nefi 22

1 Şi acum s-a întâmplat că după ce eu, Nefi, am citit aceste lucruri, care erau gravate pe plăcile de aramă, frații mei au venit la mine şi mi-au spus: Ce înseamnă toate aceste lucruri pe care tu le-ai citit? Iată, oare trebuie să fie ele înțelese după lucrurile care sunt spirituale, care se vor împlini potrivit spiritului şi nu trupului?

2 Iar eu, Nefi, le-am spus: Iată, ele s-au arătat profetului prin glasul Spiritului; căci prin Spirit sunt făcute cunoscute profeților toate lucrurile, care vor veni la copiii oamenilor potrivit trupului.

3 Prin urmare, lucrurile pe care eu le-am citit se referă la lucruri care sunt deopotrivă vremelnice şi spirituale; căci se pare că cei din casa lui Israel, mai devreme sau mai târziu, vor fi împrăştiați pe toată fața pământului şi, de asemenea, printre toate națiunile.

4 Şi iată, mulți sunt aceia care deja nu mai sunt cunoscuți celor care se află la Ierusalim. Da, cea mai mare parte a tuturor triburilor a fost alungată; iar ei sunt împrăştiați încoace şi încolo pe insulele mării; şi nimeni nu ştie unde sunt, ştim doar că au fost alungați.

5 Şi pentru că au fost alungați, aceste lucruri au fost profețite despre ei, şi, de asemenea, despre toți cei care după aceea vor fi împrăştiați şi amestecați din pricina Celui Sfânt al lui Israel; căci îşi vor împietri inimile împotriva Lui; prin urmare, ei vor fi împrăştiați printre toate națiunile şi vor fi urâți de către toți oamenii.

6 Cu toate acestea, după ce vor fi hrăniți de neamuri, iar Domnul îşi va ridica mâna către neamuri şi le va înălța ca pe un steag, iar copiii lor vor fi purtați în brațe, iar fiicele lor vor fi purtate pe umeri, iată, aceste lucruri despre care s-a vorbit sunt vremelnice; căci aşa sunt legămintele Domnului cu strămoşii noştri; şi aceasta are însemnătate pentru noi în zilele care vor veni, precum şi pentru frații noştri care sunt din casa lui Israel.

7 Şi aceasta înseamnă că va veni un timp când, după ce toți din casa lui Israel vor fi fost împrăştiați şi amestecați, Domnul Dumnezeu va ridica un popor puternic printre neamuri, da, chiar pe fața acestei țări; şi prin el va fi seminția noastră împrăştiată.

8 Iar după ce seminția noastră va fi împrăştiată, Domnul Dumnezeu va începe să facă o lucrare minunată printre neamuri, care va fi de mare preț pentru seminția noastră; prin urmare, este ca şi când ar fi hrăniți de neamuri şi purtați pe brațele şi pe umerii lor.

9 Şi aceasta va fi, de asemenea, de preţ şi pentru neamuri; şi nu numai pentru neamuri, dar şi pentru toţi cei din casa lui Israel pentru ca legămintele Tatălui Cerului cu Avraam să fie cunoscute, zicând: În seminţia ta vor fi toate neamurile pământului binecuvântate.

10 Şi aş vrea, fraţii mei, ca voi să ştiţi că toate seminţiile de pe pământ nu pot fi binecuvântate decât dacă El Îşi va dezvălui braţul în faţa naţiunilor.

11 Prin urmare, Domnul Dumnezeu Îşi va dezvălui braţul în faţa tuturor naţiunilor, înfăptuind legămintele Sale şi Evanghelia Sa pentru cei care sunt din casa lui Israel.

12 Prin urmare, El îi va scoate iarăşi din robie, iar ei vor fi adunaţi laolaltă în ţara moştenirii lor; şi vor fi scoşi din obscuritate şi din întuneric; şi vor şti că Domnul este Salvatorul şi Mântuitorul lor, cel Puternic al lui Israel.

13 Iar sângele bisericii aceleia mari şi odioase, care este curva întregului pământ, se va întoarce împotriva propriilor lor capete; căci ei se vor lupta unii cu alţii, iar sabia din propria lor mână va cădea pe propriile lor capete şi ei se vor îmbăta cu propriul lor sânge.

14 Şi fiecare naţiune care va purta război împotriva ta, o, casă a lui Israel, va fi întorsă una împotriva alteia, iar ele vor cădea în groapa pe care au săpat-o ca să prindă în cursă poporul Domnului. Şi toată acea luptă împotriva Sionului va fi nimicită, iar curva aceea mare, care a stricat căile drepte ale Domnului, da, biserica aceea mare şi odioasă, se va prăbuşi în ţărână şi mare va fi căderea ei.

15 Căci iată, a spus profetul, cu mare iuţeală vine timpul când Satana nu va mai avea nici o putere asupra inimilor copiilor oamenilor; căci curând va veni ziua aceea când toţi cei mândri şi cei care fac răutăţi vor fi ca miriştea; şi vine ziua când ei trebuie să fie arşi.

16 Căci curând va veni timpul când întreaga mânie a lui Dumnezeu se va revărsa asupra tuturor copiilor oamenilor; căci El nu va îngădui ca cei păcătoşi să-i nimicească pe cei drepţi.

17 Prin urmare, El îi va apăra pe cei drepţi cu puterea Sa, chiar dacă mânia Sa întreagă se va revărsa, iar cei drepţi vor fi apăraţi prin nimicirea duşmanilor lor prin foc. Prin urmare, cei drepţi nu trebuie să se teamă; căci aşa a spus profetul, că ei vor fi salvaţi, de va trebui chiar prin foc.

18 Iată, fraţii mei, vă spun vouă că aceste lucruri trebuie să se întâmple curând; da, chiar sânge şi foc şi abur de fum trebuie să vină; şi aceasta trebuie să se întâmple pe faţa acestui pământ; şi vine asupra oamenilor potrivit trupului, dacă ei îşi vor împietri inimile împotriva Celui Sfânt al lui Israel.

19 Căci iată, cei drepţi nu vor pieri; căci acel timp trebuie să vină cu siguranţă, când toţi cei care luptă împotriva Sionului vor fi alungaţi.

20 Iar Domnul va pregăti cu siguranţă o cale pentru poporul Său, pentru îndeplinirea cuvintelor lui Moise, care a glăsuit, zicând: Domnul Dumnezeu va ridica un profet pentru voi, ca şi pentru mine; pe El trebuie să-L ascultaţi în toate lucrurile pe care El vi le va spune. Şi se va întâmpla că toţi aceia care nu-L vor asculta pe profet vor fi alungaţi dintre oameni.

21 Şi acum eu, Nefi, vă vestesc că acest profet despre care Moise a vorbit era Cel Sfânt al lui Israel ; prin urmare, judecata Sa va fi dreaptă —

22 Iar cei drepţi nu trebuie să se teamă, căci nu ei sunt cei care vor fi făcuţi de ruşine. Ci este împărăţia diavolului, care va fi ridicată printre copiii oamenilor, împărăţie care va fi întemeiată printre cei care sunt de-ai cărnii —

23 Căci curând va veni timpul când toate bisericile care sunt construite pentru câştig şi acelea care sunt construite ca să capete putere asupra trupului şi acelea care sunt construite ca să devină plăcute în ochii lumii şi acelea care caută plăcerea cărnii şi lucrurile lumeşti şi să facă tot felul de nedreptăți; da, în sfârşit, toți aceia care aparțin împărăției diavolului, sunt cei care trebuie să se teamă şi să tremure şi să se cutremure; ei sunt aceia care vor trebui să fie doborâți în țărână; ei sunt aceia care vor trebui să fie mistuiți de foc ca miriştea; şi aşa este după spusele profetului.

24 Şi cu repeziciune vine timpul când cei drepți trebuie să fie conduşi ca viţeii din staul, şi Cel Sfânt al lui Israel trebuie să domnească precum un stăpân şi cu tărie şi cu putere şi cu mare slavă.

25 Şi El îşi adună copiii Lui din cele patru colțuri ale lumii; şi El numără oile Lui, iar ele Îl cunosc pe El; şi va exista o singură turmă şi un singur păstor; iar El îşi va hrăni oile, iar ele vor găsi hrană în El.

26 Şi datorită neprihănirii poporului Său, Satana nu are nici o putere; prin urmare, el nu poate fi lăsat liber timp de mulți ani; căci el nu are putere asupra inimilor oamenilor, căci ei trăiesc în dreptate, iar Cel Sfânt al lui Israel domneşte.

27 Şi acum iată, eu, Nefi, vă spun vouă că toate aceste lucruri trebuie să vină potrivit trupului.

28 Dar iată, toate națiunile, neamurile, limbile şi popoarele vor locui în linişte în Cel Sfânt al lui Israel, dacă se vor pocăi.

29 Şi acum eu, Nefi, închei; căci nu îndrăznesc să spun mai mult despre aceste lucruri.

30 Prin urmare, frații mei, aş vrea ca voi să credeți că lucrurile care au fost scrise pe aceste plăci de aramă sunt adevărate; iar ele poartă mărturie că omul trebuie să fie supus poruncilor lui Dumnezeu.

31 Prin urmare, nu trebuie să credeți că eu şi tatăl meu suntem singurii care am mărturisit şi care am propovăduit. Prin urmare, dacă veți fi supuşi poruncilor şi veți răbda până la sfârşit, veți fi salvați în ziua de pe urmă. Şi aşa este aceasta. Amin.

A doua carte a lui Nefi

O relatare a morții lui Lehi. Frații lui Nefi se răzvrătesc împotriva lui. Domnul îl avertizează pe Nefi să plece în pustiu. Călătoriile lui în pustiu ş.a.m.d.

2 Nefi 1

1 Şi acum, s-a întâmplat că după ce eu, Nefi, am terminat de predicat fraților mei, tatăl nostru, Lehi, de asemenea, le-a vorbit despre multe lucruri şi le-a repetat ce lucruri mari a făcut Domnul pentru ei atunci când El i-a scos din țara Ierusalimului.

2 Şi el le-a vorbit despre răzvrătirile lor de pe apă şi despre mila lui Dumnezeu pentru salvarea vieților lor, căci nu au fost înghițiți de mare.

3 Şi, de asemenea, le-a vorbit despre țara făgăduinței pe care ei au căpătat-o — cât de milos a fost Domnul atunci când El ne-a avertizat să fugim din țara Ierusalimului.

4 Căci iată, a spus el, am văzut o viziune din care am aflat că Ierusalimul este distrus; şi dacă am fi rămas în Ierusalim, noi, de asemenea, am fi pierit.

5 Dar, a spus el, în ciuda suferințelor noastre, am căpătat o țară a făgăduinței, o țară care este aleasă mai presus de toate celelalte țări; o țară pentru care Domnul Dumnezeu a făcut legământ cu mine ca să fie țara moştenirii seminției mele. Da, Domnul mi-a făgăduit această țară prin legământ, mie şi copiilor mei, pentru veşnicie, precum şi tuturor acelora care vor fi conduşi din alte țări de către mâna Domnului.

6 Prin urmare, eu, Lehi, profețesc, potrivit cu lucrările Spiritului care este în mine, că nimeni nu va veni în această țară, decât dacă va fi adus de mâna Domnului.

7 Prin urmare, această țară este sfințită aceluia pe care El îl va aduce. Şi dacă ei Îl vor sluji după poruncile pe care El le-a dat, atunci aceasta va fi pentru ei o țară a libertății; prin urmare, nu vor fi niciodată duşi în robie; dacă aceasta se va întâmpla, atunci va fi din cauza nedreptății; căci dacă nedreptatea va abunda, atunci blestemată va fi țara pentru ei; dar pentru cei drepți, va fi binecuvântată pentru veşnicie.

8 Şi iată, este înțelept ca această țară să fie ținută departe de cunoştința celorlalte națiuni; căci iată, multe națiuni ar cotropi-o şi atunci n-ar mai fi nici un loc de moştenire.

9 Prin urmare, eu, Lehi, am obținut o făgăduință, că atât timp cât cei pe care Domnul Dumnezeu îi va aduce din țara Ierusalimului vor ține poruncile Lui, ei vor prospera pe fața acestei țări; şi vor fi apărați de toate celelalte neamuri pentru ca să poată stăpâni această țară pentru ei înşişi. Şi dacă vor ține poruncile Lui, vor fi binecuvântați pe fața acestei țări şi nimeni nu-i va necăji şi nu le va lua țara moştenirii lor; şi vor trăi acolo în siguranță în vecii vecilor.

10 Dar iată, când va veni timpul ca ei să rătăcească în necredință, după ce au primit binecuvântări atât de mari din mâna Domnului — având cunoştință despre crearea pământului şi a tuturor oamenilor, cunoscând lucrările cele mari şi minunate ale Domnului de la crearea lumii; având puterea dată lor ca să facă toate lucrurile prin credință; având toate poruncile de la început şi fiind aduşi de bunătatea Lui fără margini în această prețioasă țară a făgăduinței — iată, spun eu, dacă acea zi va veni când Îl vor respinge pe Cel Sfânt al lui Israel, Mesia cel adevărat, Mântuitorul şi

Dumnezeul lor, iată, judecățile Aceluia care este drept vor apăsa asupra lor.
11 Da, El va aduce alte națiuni la ei şi le va da lor putere, şi le va lua țara din stăpânire şi va face ca ei să fie împrăştiați şi distruşi.
12 Da, în timp ce generațiile trec una după alta, printre ei vor fi vărsări de sânge şi mari pedepse; prin urmare, fiii mei, aş dori ca voi să vă aduceți aminte; da, aş dori ca voi să ascultați de cuvintele mele.
13 O, dacă v-ați trezi; treziți-vă din somnul cel adânc, da, chiar din somnul iadului şi scuturați lanțurile groaznice cu care sunteți legați, care sunt lanțurile ce-i leagă pe copiii oamenilor, încât să fie duşi robi în prăpastia veşnică a suferinței şi nenorocirii.
14 Treziți-vă! şi ridicați-vă din țărână şi auziți cuvintele unui părinte tremurător ale cărui mădulare voi va trebui curând să le aşezați în mormântul rece şi tăcut de unde nici un călător nu se poate întoarce; încă vreo câteva zile şi mă duc pe calea pe care merge toată lumea.
15 Dar iată, Domnul mi-a mântuit sufletul din iad; eu am văzut slava Lui şi sunt îmbrățişat pentru veşnicie în brațele dragostei Lui.
16 Şi doresc ca voi să vă aduceți aminte să respectați legile şi judecățile Domnului; iată, aceasta a fost teama sufletului meu de la început.
17 Inima mea a fost îngreunată de supărare din când în când, căci m-am temut ca, din cauza împietririi inimilor voastre, Domnul Dumnezeul vostru să nu vină cu toată răzbunarea Sa asupra voastră, iar voi să fiți alungați şi distruşi pentru totdeauna;
18 Sau, ca un blestem să nu vină asupra voastră timp de multe generații; şi voi să fiți vizitați de sabie şi de foamete şi să fiți urâți şi să fiți mânați de puterea şi înrobirea diavolului.
19 O, fiii mei, fie ca aceste lucruri să nu vină peste voi, ci voi să fiți un popor ales şi favorizat al Domnului. Dar iată, facă-se voia Lui; căci căile Sale sunt drepte, în vecii vecilor.
20 Şi El a spus: În măsura în care veți ține poruncile Mele, voi veți prospera în țară; iar în măsura în care nu veți ține poruncile Mele, veți fi alungați din prezența Mea.
21 Şi acum, pentru ca sufletul meu să poată să se bucure de voi, iar inima mea să poată părăsi această lume cu bucurie datorită vouă, pentru ca să nu fiu dus la groapă cu durere şi întristare, ridicați-vă din țărână, fiii mei, şi fiți bărbați şi fiți hotărâți într-o singură minte şi o singură inimă, uniți în toate lucrurile pentru ca să nu fiți duşi în robie.
22 Pentru ca să nu fiți blestemați cu un blestem dureros; şi, de asemenea, pentru ca să nu atrageți nemulțumirea unui Dumnezeu drept asupra voastră până la distrugere, da, distrugerea veşnică atât a sufletului cât şi a trupului.
23 Treziți-vă, fiii mei; puneți pe voi armura dreptății. Scuturați lanțurile cu care sunteți legați şi ieşiți afară din obscuritate şi ridicați-vă din țărână.
24 Nu vă mai răzvrătiți împotriva fratelui vostru ale cărui vederi au fost glorioase şi care a ținut poruncile încă din timpul când noi am plecat din Ierusalim; şi care a fost o unealtă în mâinile lui Dumnezeu în aducerea noastră în țara făgăduinței; căci, dacă nu ar fi fost el, noi am fi pierit de foame în pustiu; cu toate acestea, voi ați căutat să-i luați viața; da, iar el a suferit multă întristare din cauza voastră.
25 Şi eu mă tem foarte tare şi tremur din cauza voastră, ca el să nu sufere iarăşi; căci iată, l-ați învinuit că ar fi căutat putere şi autoritate asupra voastră; dar eu ştiu că nu a căutat putere şi autoritate asupra voastră, ci a căutat slava lui Dumnezeu, precum şi

bunăstarea voastră veşnică.

26 Iar voi aţi cârtit pentru că a fost sincer cu voi. Spuneţi că a fost aspru cu voi; spuneţi că a fost mânios pe voi; dar iată, asprimea lui a fost asprimea puterii cuvântului lui Dumnezeu, care era în el; iar ceea ce voi numiţi mânie era adevărul, potrivit celui ce este în Dumnezeu, pe care el nu putea să-l ţină ascuns şi care se manifesta cu putere în legătură cu nedreptăţile voastre.

27 Şi trebuia ca puterea lui Dumnezeu să fie cu el, chiar şi atunci când vă poruncea, ca voi să vă supuneţi. Dar iată că nu era el, ci Spiritul Domnului care era în el, care i-a deschis gura să vorbească fără ca el să poată s-o închidă.

28 Şi acum, fiul meu, Laman, precum şi Lemuel şi Sam şi, de asemenea, fiii mei care sunt fiii lui Ismael, iată, dacă veţi asculta de glasul lui Nefi, atunci nu veţi pieri. Şi dacă veţi asculta de el, atunci vă voi lăsa o binecuvântare, da, chiar prima mea binecuvântare.

29 Dar dacă nu veţi asculta de el, atunci iau înapoi binecuvântarea mea dintâi, da, chiar binecuvântarea mea; şi aceasta va rămâne asupra lui.

30 Şi acum, Zoram, îţi spun ţie: Iată, tu eşti slujitorul lui Laban; şi totuşi, ai fost scos din ţara Ierusalimului, iar eu ştiu că eşti un prieten adevărat al fiului meu, Nefi, pentru totdeauna.

31 Prin urmare, pentru că ai fost credincios, seminţia ta va fi binecuvântată împreună cu seminţia lui, pentru ca ei să trăiască în prosperitate mult timp pe suprafaţa acestei ţări; şi, dacă nu va fi nedreptate printre ei, nimic nu le va vătăma şi nu le va tulbura prosperitatea pe suprafaţa acestei ţări, în vecii vecilor.

32 Prin urmare, dacă veţi ţine poruncile Domnului, Domnul va sfinţi această ţară pentru siguranţa seminţiei tale laolaltă cu seminţia fiului meu.

2 Nefi 2

1 Şi acum, Iacov, îţi vorbesc ţie: Tu eşti primul meu născut în zilele suferinţelor mele în pustiu. Şi iată, în copilăria ta ai suferit multe necazuri şi multă întristare din cauza grosolăniei fraţilor tăi.

2 Şi totuşi, Iacov, primul meu născut în pustiu, tu cunoşti măreţia lui Dumnezeu; iar El va sfinţi suferinţele tale spre binele tău.

3 Prin urmare, sufletul tău va fi binecuvântat, iar tu vei trăi în siguranţă cu fratele tău, Nefi; iar zilele tale vor trece în slujba Dumnezeului tău. Prin urmare, ştiu că eşti mântuit datorită dreptăţii Mântuitorului tău; căci tu ai văzut că, la plenitudinea timpurilor, El vine ca să aducă salvare oamenilor.

4 Şi ai văzut în tinereţea ta slava Lui; prin urmare, eşti binecuvântat la fel ca şi cei cărora El le va sluji trupeşte; căci Spiritul este acelaşi ieri, azi şi în vecii vecilor. Şi calea este pregătită de la căderea omului, iar salvarea este fără plată.

5 Şi oamenii sunt instruiţi îndeajuns ca să deosebească binele de rău. Iar legea este dată oamenilor. Iar după lege, nici un trup nu este justificat; sau, după lege, oamenii sunt alungaţi; da, după legea vremelnică au fost alungaţi; şi, de asemenea, după legea spirituală, ei se îndepărtează de ceea ce este bun şi devin mizerabili pentru totdeauna.

6 Prin urmare, mântuirea vine în şi prin Mesia cel Sfânt; căci El este plin de har şi adevăr.

7 Iată, El se jertfeşte pe El Însuşi ca o jertfă pentru păcat, ca să răspundă la cerinţele

legii în favoarea tuturor acelora care au o inimă frântă şi un spirit smerit; şi pentru nimeni altul cerinţele legii nu pot să fie împlinite.

8 Prin urmare, cât este de important ca aceste lucruri să fie cunoscute de locuitorii pământului, pentru ca ei să poată şti că nu este nici un trup care poate să locuiască în prezenţa lui Dumnezeu, decât prin meritele şi mila şi harul lui Mesia cel Sfânt, care Şi-a oferit viaţa Sa trupească şi pe care a recăpătat-o prin puterea Spiritului, pentru ca El să poată înfăptui învierea morţilor, El fiind primul care va învia.

9 Prin urmare, El este primul rod al lui Dumnezeu într-atât, încât El va mijloci pentru toţi copiii oamenilor; iar cei care cred în El vor fi salvaţi.

10 Şi datorită mijlocirii Lui în favoarea tuturor, toţi oamenii vor veni la Dumnezeu; prin urmare, ei stau în prezenţa Lui, pentru ca să fie judecaţi de El după adevărul şi sfinţenia care este în El. Prin urmare, cerinţele legii, pe care Cel Sfânt a dat-o pentru aplicarea pedepsei care este ataşată legii, pedeapsă care este opusă fericirii care este ataşată legii, sunt ca să îndeplinească cerinţele ispăşirii—

11 Căci trebuie să fie o opoziţie în toate lucrurile. Dacă nu ar fi aşa, tu, primul meu născut în pustiu, dreptatea nu ar putea fi împlinită şi nici ticăloşia şi nici sfinţenia, nici suferinţa, nici binele şi nici răul. Prin urmare, toate lucrurile trebuie să fie îmbinate într-unul singur; prin urmare, dacă trebuie să fie un singur trup, el trebuie să rămână ca şi mort, neavând nici viaţă şi nici moarte, nici corupţie şi nici incoruptibilitate, nici fericire şi nici suferinţă, nici simţire şi nici insensibilitate.

12 De aceea, acesta ar fi trebuit să fie creat pentru un lucru de nimic; prin urmare, nu ar fi avut nici un scop crearea lui. Prin urmare, acest lucru ar distruge înţelepciunea lui Dumnezeu şi scopurile Sale veşnice, precum şi puterea şi mila şi dreptatea lui Dumnezeu.

13 Iar dacă veţi spune că nu este lege, veţi spune, de asemenea, că nu este păcat. Dacă veţi spune că nu este păcat, atunci veţi spune, de asemenea, că nu este nici dreptate. Şi dacă n-ar fi dreptate, atunci n-ar fi nici fericire. Şi dacă n-ar fi dreptate, nici fericire, atunci n-ar fi nici pedeapsă, nici nenorocire. Şi dacă aceste lucruri nu sunt, atunci nu este nici Dumnezeu. Şi dacă Dumnezeu nu este, atunci nici noi nu suntem şi nici pământul; căci n-ar fi putut existe crearea lucrurilor şi nici posibilitatea de a acţiona sau de a fi obiectul unei acţiuni; prin urmare, toate lucrurile ar fi trebuit să dispară.

14 Şi acum, fiii mei, vă spun toate lucrurile acestea pentru folosul şi învăţătura voastră; căci este un Dumnezeu, iar El a creat toate lucrurile, atât cerurile, cât şi pământul, precum şi toate lucrurile care sunt în ele, atât lucrurile care lucrează, cât şi cele asupra cărora se lucrează.

15 Şi pentru a înfăptui scopurile Sale veşnice pentru folosul omului, după ce El a făcut pe primii părinţi ai noştri şi animalele din câmpie şi păsările cerului şi, în sfârşit, toate lucrurile care sunt făcute, trebuie să fi fost o opoziţie; chiar fructul oprit în opoziţie cu pomul vieţii; unul fiind dulce, iar celălalt amar.

16 Prin urmare, Domnul Dumnezeu i-a dat posibilitatea omului să acţioneze pentru el însuşi. Prin urmare, omul nu poate acţiona pentru el însuşi, decât dacă este ademenit fie de un lucru, fie de altul.

17 Iar eu, Lehi, potrivit lucrurilor pe care le-am citit, trebuie să presupun că un înger de la Dumnezeu, după cum este scris, a căzut din cer; prin urmare, el a devenit un diavol, căutând să facă ceea ce era rău în faţa lui Dumnezeu.

18 Şi pentru că a căzut din cer şi a devenit nenorocit pentru totdeauna, a căutat, de

asemenea, să aducă nenorocire întregii omeniri. Prin urmare, a spus către Eva, da, chiar acel şarpe bătrân, care este diavolul, care este tatăl tuturor minciunilor, prin urmare, el a zis: Ia din fructul oprit şi nu vei muri, ci vei fi ca şi Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.

19 Şi după ce Adam şi Eva au luat din fructul oprit, ei au fost alungaţi din grădina Edenului ca să cultive pământul.

20 Şi ei au adus pe lume copii; da, chiar familia întregului pământ.

21 Iar zilele copiilor oamenilor au fost prelungite, după voinţa lui Dumnezeu, pentru ca ei să se poată pocăi cât timp aveau trup; prin urmare, starea lor a devenit o stare de încercare, iar timpul lor a fost prelungit, potrivit poruncilor pe care Domnul Dumnezeu le-a dat copiilor oamenilor. Căci El a poruncit ca toţi oamenii să se pocăiască; căci El le-a arătat tuturor oamenilor că erau rătăciţi din cauza păcatului părinţilor lor.

22 Şi acum iată, dacă Adam n-ar fi păcătuit, nu ar fi căzut, ci ar fi rămas în grădina Edenului. Iar toate lucrurile care au fost create ar fi rămas în aceeaşi stare în care au fost, după ce au fost create; şi ele ar fi rămas aşa în vecii vecilor şi nu ar fi avut nici un scop.

23 Şi ei nu ar fi avut copii; prin urmare, ar fi rămas într-o stare de nevinovăţie, neavând nici o bucurie, întrucât ei n-ar fi cunoscut nici o suferinţă; nefăcând nici un bine, căci nu cunoşteau păcatul.

24 Dar iată, toate lucrurile au fost făcute potrivit înţelepciunii Aceluia care cunoaşte toate lucrurile.

25 Adam a căzut, ca oamenii să poată fi; iar oamenii sunt ca să poată avea bucurie.

26 Iar Mesia vine la timpul potrivit, pentru ca El să poată mântui pe copiii oamenilor de la cădere. Şi pentru că sunt mântuiţi de la cădere, au devenit liberi pentru totdeauna, deosebind binele de rău; pentru a acţiona pentru ei înşişi, şi nu pentru a se acţiona asupra lor, decât dacă aceasta ar fi pedeapsa legii din acea zi mare de pe urmă, potrivit poruncilor pe care Dumnezeu le-a dat.

27 Prin urmare, oamenii sunt liberi în trup; şi le sunt date toate lucrurile care sunt de folos omului. Şi ei sunt liberi să aleagă libertatea şi viaţa veşnică, prin intermediul marelui Mijlocitor al tuturor oamenilor sau să aleagă robia şi moartea, potrivit robiei şi puterii diavolului; căci el caută ca toţi oamenii să fie nenorociţi la fel ca şi el.

28 Şi acum, fiii mei, doresc ca voi să vă uitaţi la marele Mijlocitor şi să ascultaţi poruncile Lui mari; şi să fiţi credincioşi cuvintelor Lui şi să alegeţi viaţa veşnică, potrivit cu voinţa Spiritului Lui Sfânt.

29 Şi să nu alegeţi moartea veşnică potrivit cu voinţa trupului şi cu răutatea care este în el, care îi dă putere spiritului diavolului să vă înrobească, să vă coboare pe voi în iad, pentru ca el să poată să domnească peste voi în împărăţia sa.

30 Eu am vorbit aceste puţine cuvinte către voi toţi, fiii mei, în ultimele mele zile de încercare; şi am ales partea cea bună, conform cuvintelor profetului. Şi eu nu am nici un alt scop, decât bunăstarea nepieritoare a sufletelor voastre. Amin.

2 Nefi 3

1 Şi acum îţi vorbesc ţie, Iosif, ultimul meu născut. Tu ai fost născut în pustiul suferinţelor mele; da, în zilele întristării mele cele mai mari te-a purtat mama ta pe tine.

2 Şi fie ca Domnul să sfințească și pentru tine această țară, care este o țară foarte de preț pentru moştenirea ta şi moştenirea sămânței tale, împreună cu frații tăi, pentru siguranța ta veşnică, dacă tu vei ține poruncile Celui Sfânt al Israelului.

3 Şi acum, Iosif, ultimul meu născut, pe care l-am scos din pustiul suferințelor mele, fie ca Domnul să te binecuvânteze în vecii vecilor, căci seminția ta nu va fi distrusă cu totul.

4 Căci iată, eşti rodul coapselor mele; iar eu sunt un urmaş al lui Iosif, cel care a fost luat rob în Egipt. Şi mari au fost legămintele pe care Domnul le-a făcut cu Iosif.

5 Prin urmare, Iosif într-adevăr a văzut ziua noastră. Şi a căpătat o făgăduință de la Domnul, precum că Domnul Dumnezeu va creşte din rodul coapselor lui o ramură dreaptă pentru casa lui Israel; nu Mesia, ci o ramură care trebuia totuşi să fie ruptă, pentru ca să fie pomenită în legămintele Domnului, precum că Mesia va trebui să se arate lor în zilele din urmă, în spiritul puterii, pentru scoaterea lor din întunecime la lumină — da, afară din întunecimea ascunsă şi afară din robie, la libertate.

6 Căci Iosif într-adevăr a mărturisit, zicând: Domnul Dumnezeul meu va ridica un văzător, care va fi un vizionar ales pentru rodul coapselor mele.

7 Da, Iosif într-adevăr a spus: Aşa spune Domnul către mine: Un văzător ales voi ridica Eu dintre cei din rodul coapselor tale; şi va fi foarte stimat printre cei din rodul coapselor tale. Şi lui îi voi da poruncă să facă o lucrare pentru cei din rodul coapselor tale, frații lui, care va fi de mare valoare pentru ei, şi anume ca să-i aducă la cunoaşterea legămintelor pe care Eu le-am făcut cu strămoşii tăi.

8 Şi Eu îi voi da poruncă să nu facă nici un fel de altă lucrare, decât aceea pe care i-o voi porunci Eu. Şi îl voi face mare în ochii Mei; căci el va face lucrarea Mea.

9 Iar el va fi mare, la fel ca şi Moise, pe care Eu am spus că-l voi ridica printre voi, pentru ca să elibereze poporul Meu, o, casă a lui Israel.

10 Iar pe Moise îl voi ridica pentru ca să salveze poporul tău din țara Egiptului.

11 Dar din rodul coapselor tale voi ridica un văzător; şi lui îi voi da puterea să dezvăluie cuvântul Meu către seminția coapselor tale — şi nu numai să dezvăluie cuvântul Meu, a spus Domnul, ci să-i şi convingă de cuvântul Meu, care va fi fost deja propovăduit printre ei.

12 Prin urmare, rodul coapselor tale va scrie; şi rodul coapselor lui Iuda va scrie; iar ceea ce va fi scris de rodul coapselor tale, precum şi ceea ce va fi scris de rodul coapselor lui Iuda vor creşte împreună, ca să facă de ruşine doctrinele neadevărate şi ca să potolească conflictele şi să stabilească pacea printre cei din rodul coapselor tale şi ca să le aducă la cunoaşterea strămoşilor lor în zilele din urmă, precum şi la cunoaşterea legămintelor Mele, a spus Domnul.

13 Şi din slăbiciune el va fi făcut tare în ziua în care lucrarea Mea va începe printre toate popoarele Mele, pentru restaurarea ta, o, casă a lui Israel, a spus Domnul.

14 Şi în felul acesta a profețit Iosif, zicând: Iată, pe acel văzător îl va binecuvânta Domnul; iar cei care caută să-l distrugă vor fi făcuți de ruşine; căci această făgăduință, pe care am căpătat-o de la Domnul, despre rodul coapselor mele, va fi împlinită. Iată, sunt sigur de îndeplinirea acestei făgăduințe.

15 Iar numele lui va fi chemat după mine; şi va fi după numele tatălui său. Iar el va semăna cu mine; căci lucrul pe care Domnul îl va îndeplini cu mâna lui, prin puterea Domnului, va aduce salvarea poporului meu.

16 Da, aşa a profețit Iosif: Eu sunt sigur de acest lucru, tot aşa cum sunt sigur de făgăduința lui Moise; căci Domnul a spus către mine: Eu voi păstra seminția ta în

vecii vecilor.

17 Şi Domnul a spus: Eu voi ridica un Moise; şi îi voi da putere într-un toîag; şi îi voi da judecată în a scrie. Şi totuşi, Eu nu voi da frâu liber limbii lui ca să poată vorbi mult, căci nu-l voi face pe el priceput la vorbire. Dar voi scrie prin el legea Mea, cu degetul propriei Mele mâini; şi Eu voi face un vorbitor pentru el.

18 Şi Domnul, de asemenea, a spus către mine: Eu voi ridica pe unul din rodul coapselor tale; şi îi voi da un vorbitor. Şi Eu, iată, îl voi face să scrie scrierea rodului coapselor tale pentru rodul coapselor tale; iar vorbitorul coapselor tale va proclama aceasta.

19 Iar cuvintele pe care acesta le va scrie vor fi cuvintele pe care Eu le socotesc potrivite în înțelepciunea Mea ca să fie propovăduite celor din rodul coapselor tale. Şi va fi ca şi cum rodul coapselor tale a strigat către ei din țărână; căci Eu cunosc credința lor.

20 Iar ei vor striga din țărână; da, chiar pocăință pentru frații lor, chiar şi după ce multe generații vor fi trecut peste ei. Şi se va întâmpla că strigătul lor va răsuna după simplitatea cuvintelor lor.

21 Datorită credinței lor, cuvintele lor vor ieşi din gura Mea către frații tăi care sunt rodul coapselor tale; iar cuvintele lor slabe le voi întări în credința lor, spre amintirea legământului pe care Eu l-am făcut cu strămoşii voştri.

22 Şi acum iată, fiul meu Iosif, în felul acesta a profețit tatăl meu din vechime.

23 Prin urmare, datorită acestui legământ tu eşti binecuvântat; căci seminția ta nu va fi distrusă, căci ei vor asculta de cuvintele cărții.

24 Iar unul puternic se va ridica printre ei care va face mult bine, atât în vorbă, cât şi în faptă, fiind o unealtă în mâinile lui Dumnezeu, cu credință mare, ca să facă lucrări minunate şi să facă acel lucru care este măreț în ochii lui Dumnezeu şi să înfăptuiască o mare restaurare pentru casa lui Israel şi pentru seminția fraților tăi.

25 Şi acum, binecuvântat eşti tu, Iosif. Iată, eşti mic; prin urmare, să asculți de cuvântul fratelui tău, Nefi, şi atunci se va întâmpla cu tine chiar după cuvintele pe care le-am spus. Adu-ți aminte de cuvintele tatălui tău muribund. Amin.

2 Nefi 4

1 Şi acum eu, Nefi, vorbesc despre profețiile pe care tatăl meu le-a făcut despre Iosif, care a fost dus în Egipt.

2 Căci iată, el într-adevăr a profețit despre toți din seminția sa. Şi nu sunt multe profații mai mari decât cele pe care el le-a scris. Şi a profețit despre noi şi generațiile noastre viitoare; iar acestea sunt scrise pe plăcile de aramă.

3 Prin urmare, după ce tatăl meu a terminat să vorbească despre profețiile lui Iosif, a chemat pe copiii lui Laman, fiii şi fiicele lui şi le-a spus: Iată, fiii mei şi fiicele mele, voi care sunteți fiii şi fiicele primului meu născut, doresc ca voi să ascultați cuvintele mele.

4 Căci Domnul Dumnezeu a spus că: În măsura în care veți ține poruncile Mele, voi veți prospera în țară; şi în măsura în care nu veți ține poruncile Mele, veți fi alungați din prezența Mea.

5 Dar iată, fiii şi fiicele mele, nu mă pot coborî în mormânt, decât dacă las o binecuvântare pentru voi; căci iată, ştiu că, dacă sunteți crescuți pe calea pe care trebuie să mergeți, voi nu vă veți îndepărta de aceasta.

6 Prin urmare, dacă sunteți blestemați, iată, las binecuvântarea mea pentru ca blestemul să fie luat de la voi, iar răspunderea să cadă pe capul părinților voștri.
7 Prin urmare, datorită binecuvântării mele, Domnul Dumnezeu nu va îngădui ca voi să pieriți; prin urmare, El va fi milos cu voi și cu seminția voastră în vecii vecilor.
8 Și s-a întâmplat că, după ce tatăl meu a terminat de vorbit către fiii și fiicele lui Laman, el a făcut ca fiii și fiicele lui Lemuel să fie aduși în fața lui.
9 Și le-a vorbit acestora, zicând: Iată, fiii și fiicele mele, care sunteți fiii și fiicele celui de-al doilea fiu al meu; iată, vă las vouă aceeași binecuvântare pe care am lăsat-o fiilor și fiicelor lui Laman; prin urmare, nu veți fi distruși în întregime; dar până la urmă seminția voastră va fi binecuvântată.
10 Și s-a întâmplat că, atunci când tatăl meu a terminat de vorbit către ei, iată, el a vorbit către fiii lui Ismael, da, și chiar către întreaga sa casă.
11 Și după ce a terminat de vorbit către ei, a vorbit către Sam, zicând: Binecuvântat ești tu și seminția ta; căci tu vei moșteni țara la fel ca și fratele tău, Nefi. Iar seminția ta va fi numărată laolaltă cu seminția lui; iar tu vei fi chiar la fel ca fratele tău, iar seminția ta va fi asemănătoare cu seminția lui; iar tu vei fi binecuvântat în toate zilele tale.
12 Și s-a întâmplat că, după ce tatăl meu, Lehi, a vorbit către toți cei din casa sa, după simțirile inimii sale și după Spiritul Domnului care era în el, a îmbătrânit. Și s-a întâmplat că a murit și a fost îngropat.
13 Și s-a întâmplat că, nu după multe zile de la moartea lui, Laman și Lemuel, precum și fiii lui Ismael s-au mâniat pe mine din cauza dojenilor Domnului.
14 Căci eu, Nefi, am fost forțat să le vorbesc după cuvântul Lui; căci le-am spus multe lucruri, la fel ca și tatăl meu înainte de a muri; multe din cele ce le-am spus fiind scrise pe celelalte plăci ale mele; pentru că o parte cu mai multă istorie este scrisă de mine pe alte plăci.
15 Iar pe acestea scriu lucrurile sufletului meu, și multe dintre scripturile care sunt gravate pe plăcile de aramă. Căci sufletul meu se desfată în scripturi, iar inima mea le cântărește și le scrie pentru învățătura și folosul copiilor mei.
16 Iată, sufletul meu se desfată în lucrurile Domnului; iar inima mea cântărește tot timpul lucrurile pe care le-am văzut și le-am auzit.
17 Cu toate acestea, în ciuda bunătății mari a Domnului, care mi-a arătat lucrările Lui cele mari și minunate, inima mea exclamă: O, ce om ticălos sunt! Da, inima mea se întristează din cauza trupului meu; sufletul meu jelește din cauza nedreptăților mele.
18 Sunt încercuit din cauza ispitelor și a păcatelor care mă stăpânesc așa de ușor.
19 Iar atunci când doresc să mă bucur, inima mea geme din cauza păcatelor; cu toate acestea, eu știu în cine mi-am pus nădejdea.
20 Dumnezeul meu a fost sprijinul meu; El m-a condus prin suferințele din pustiu; și El m-a apărat pe apele de mare adâncime.
21 El m-a umplut pe mine cu iubirea Lui, chiar până la mistuirea totală a trupului meu.
22 El i-a făcut de rușine pe dușmanii mei făcându-i să se cutremure în fața mea.
23 Iată, El a auzit strigătul meu în timpul zilei și mi-a dat cunoaștere prin viziuni în timpul nopții.
24 Și în timpul zilei mi-am întărit curajul în rugăciuni puternice către El; da, glasul l-am trimis către înălțimi; și îngeri au pogorât și mi-au slujit.

25 Iar pe aripile Spiritului Său trupul meu a fost purtat pe munți foarte înalți. Iar ochii mei au văzut lucruri mari, da, chiar prea mari pentru un om; prin urmare, mi s-a poruncit să nu le scriu.

26 Și atunci, o, dacă am văzut lucruri atât de mari, dacă Domnul în bunăvoința Sa pentru copiii oamenilor i-a vizitat pe oameni cu atâta milă, de ce atunci inima mea plânge și sufletul meu tânjește în valea tristeții, iar trupul meu se iroseşte şi puterile mi se sting din cauza suferințelor mele?

27 Și de ce să mă plec păcatului din cauza trupului meu? Da, de ce să dau cale liberă ispitelor, pentru ca cel rău să capete un loc în inima mea, ca să-mi distrugă pacea și să-mi rănească sufletul? De ce sunt mânios din cauza duşmanilor mei?

28 Trezeşte-te, sufletul meu! Nu te mai veşteji în păcat. Bucură-te, o, inima mea şi nu mai face loc duşmanului sufletului meu.

29 Nu te mai mânia din cauza duşmanilor mei. Nu-mi mai slăbi puterea din cauza suferințelor mele.

30 Bucură-te, o, inima mea şi imploră-L pe Domnul şi spune: O, Doamne, eu Te voi preamări pe Tine în vecii vecilor; da, sufletul meu se va bucura datorită Ție, Dumnezeul meu şi stânca salvării mele.

31 O, Doamne, vrei să-mi mântuieşti sufletul? Vrei să mă salvezi din mâna duşmanilor mei? Vrei să mă faci să mă cutremur la apariția păcatului?

32 Fie ca porțile iadului să fie închise pentru totdeauna în fața mea, căci inima mea este frântă, iar spiritul meu este smerit! O, Doamne, vrei să nu închizi porțile dreptății Tale în fața mea, pentru ca eu să pot păşi pe cărarea văii joase, pentru ca eu să fiu exact pe calea cea netedă!

33 O, Doamne, vrei să mă înfăşori în mantia dreptății Tale! O, Doamne, vrei să faci o cale pentru salvarea mea din fața duşmanilor mei! Vrei să faci calea dreaptă înaintea mea! Vrei să nu pui o piedică în drumul meu — ci să cureți drumul în fața mea și să nu ridici oprelişti în calea mea, ci în calea duşmanilor mei.

34 O, Doamne, m-am încrezut în Tine şi mă voi încrede în Tine întotdeauna. Nu îmi voi pune încrederea în brațul omului, căci eu ştiu că blestemat este acela care îşi pune încrederea în brațul omului. Da, blestemat este acela care îşi pune încrederea în om sau face din om brațul său.

35 Da, ştiu că Dumnezeu va da cu generozitate celui care cere. Da, Dumnezeul meu îmi va da, dacă nu voi cere greşit; de aceea, îmi voi ridica glasul către Tine; da, Te voi implora pe Tine, Dumnezeul meu, stânca dreptății mele. Iată, glasul meu se va ridica întotdeauna către Tine, stânca mea şi Dumnezeul meu cel Veşnic. Amin.

2 Nefi 5

1 Iată, s-a întâmplat că eu, Nefi, L-am implorat mult pe Domnul Dumnezeul meu din cauza mâniei fraților mei.

2 Dar iată, mânia lor a crescut împotriva mea într-atât, încât ei au căutat să-mi ia viața.

3 Da, ei s-au plâns împotriva mea, zicând: Fratele nostru mai mic caută să domnească asupra noastră; şi noi am avut multe încercări din cauza lui; prin urmare, să-l ucidem, pentru ca să nu mai suferim din cauza vorbelor lui. Căci iată, nu-l vrem să domnească asupra noastră; căci este dreptul nostru, ca frați mai vârstnici, să domnim asupra acestui popor.

4 Acum, nu scriu pe aceste plăci toate cuvintele cu care au cârtit împotriva mea. Dar este destul pentru mine să spun că au căutat să-mi ia viața.

5 Şi s-a întâmplat că Domnul m-a avertizat că eu, Nefi, trebuia să mă despart de ei şi să fug în pustiu, împreună cu toți cei care voiau să vină cu mine.

6 Prin urmare, s-a întâmplat că eu, Nefi, mi-am luat familia, precum şi pe Zoram şi familia lui; şi pe Sam, fratele meu mai vârstnic şi familia lui; şi pe Iacov şi Iosif, frații mei mai mici; şi, de asemenea, pe surorile mele şi pe toți aceia care au vrut să vină cu mine. Iar toți cei care au vrut să vină cu mine erau cei care credeau în avertizările şi revelațiile lui Dumnezeu; prin urmare, ei au ascultat cuvintele mele.

7 Şi ne-am luat corturile şi orice alte lucruri am putut şi am călătorit în pustiu timp de multe zile. Şi după ce am călătorit timp de multe zile, ne-am instalat corturile.

8 Iar oamenii mei au dorit ca noi să numim acel loc Nefi; prin urmare, noi l-am numit Nefi.

9 Şi toți cei care erau cu mine s-au înțeles să se numească poporul lui Nefi.

10 Şi am avut grijă să păstrăm judecățile şi legile şi poruncile Domnului în toate lucrurile, după legea lui Moise.

11 Şi Domnul a fost cu noi; şi am prosperat foarte mult; căci noi am semănat semințe şi am cules din nou din abundență. Şi am început să creştem turme şi cirezi şi animale de tot felul.

12 Iar eu, Nefi, adusesem, de asemenea, cronicile care erau gravate pe plăcile de aramă, precum şi globul, sau busola, care a fost pregătit pentru tatăl meu de mâna Domnului, aşa după cum este scris.

13 Şi s-a întâmplat că am început să prosperăm mult şi să ne înmulțim în țară.

14 Iar eu, Nefi, luasem sabia lui Laban şi după felul ei am făcut multe săbii, în caz că poporul care acum era numit Lamanit ar năvăli peste noi să ne distrugă; căci eu cunoşteam ura lor față de mine şi de copiii mei şi de cei care se numeau poporul meu.

15 Şi eu am învățat pe poporul meu să construiască clădiri şi să facă tot felul de lucrări în lemn şi fier şi cupru şi aramă şi oțel şi aur şi argint şi metale prețioase, care erau din abundență.

16 Şi eu, Nefi, am construit un templu; şi l-am construit după felul templului lui Solomon, numai că el nu era construit cu aşa de multe lucruri prețioase; căci acestea nu puteau fi găsite în țară, prin urmare, nu putea fi construit la fel ca templul lui Solomon. Dar felul construcției era la fel ca acela al templului lui Solomon; iar lucrătura lui era deosebit de frumoasă.

17 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, am făcut poporul meu să fie harnic şi să lucreze cu mâinile lor.

18 Şi s-a întâmplat că au dorit ca eu să le fiu rege. Dar eu, Nefi, doream ca ei să nu aibă nici un rege; totuşi, am făcut pentru ei ceea ce era în puterile mele.

19 Şi iată, cuvintele Domnului pe care El le-a spus fraților mei s-au împlinit, şi anume că eu trebuia să fiu conducătorul şi învățătorul lor. Prin urmare, am fost conducătorul şi învățătorul lor după poruncile Domnului până când ei au căutat să-mi ia viața.

20 Prin urmare, cuvântul Domnului a fost împlinit, care a vorbit către mine, zicând că: În măsura în care nu vor asculta cuvintele tale, ei vor fi alungați din prezența Domnului. Şi iată, ei au fost alungați din prezența Lui.

21 Şi El a făcut ca blestemele să vină asupra lor, da, chiar un blestem dureros, din cauza nedreptății lor. Căci iată, şi-au împietrit inimile împotriva Lui, aşa încât s-au

făcut precum cremenea; prin urmare, aşa cum ei erau albi şi deosebit de blonzi şi plăcuţi, Domnul Dumnezeu a făcut ca pielea lor să fie neagră la culoare pentru ca să nu fie o ispită pentru poporul meu.

22 Şi astfel spune Domnul Dumnezeu: Eu voi face ca ei să fie respingători pentru poporul tău, dacă nu se vor pocăi de nedreptăţile lor.

23 Şi blestemată să fie seminţia aceluia care se va amesteca cu seminţia lor; căci ei vor fi blestemaţi chiar cu acelaşi blestem. Iar Domnul a vorbit aceasta şi aşa a fost.

24 Şi din cauza blestemului care era asupra lor, au devenit un popor leneş, plin de răutate şi şiretenie, iar ei căutau prin pustiu animale de pradă.

25 Iar Domnul Dumnezeu mi-a spus: Ei vor fi o pacoste pentru seminţia ta, să-i aţâţe să-şi aducă aminte de Mine; şi în măsura în care nu-şi vor aduce aminte de Mine şi nu vor asculta de cuvintele Mele, ei îi vor chinui chiar până la distrugere.

26 Şi s-a întâmplat că eu, Nefi, i-am uns pe Iacov şi Iosif, pentru ca ei să fie preoţi şi învăţători peste ţara poporului meu.

27 Şi s-a întâmplat că noi am trăit în fericire.

28 Şi treizeci de ani trecuseră de când am plecat din Ierusalim.

29 Iar eu, Nefi, am păstrat cronicile despre poporul meu până acum, pe plăcile pe care le-am făcut.

30 Şi s-a întâmplat că Domnul Dumnezeu mi-a spus: Fă alte plăci; şi vei grava multe lucruri pe ele, care sunt bune în ochii Mei, pentru binele poporului tău.

31 Prin urmare, eu, Nefi, ca să fiu ascultător la poruncile Domnului, am mers şi am făcut aceste plăci pe care am înscris aceste lucruri.

32 Şi am gravat ceea ce este plăcut lui Dumnezeu. Şi dacă poporul meu este mulţumit cu lucrurile care sunt plăcute lui Dumnezeu, atunci el va fi mulţumit de inscripţiile mele gravate pe aceste plăci.

33 Şi dacă poporul meu doreşte să cunoască partea mai deosebită a istoriei poporului meu, atunci trebuie să cerceteze celelalte plăci ale mele.

34 Şi este destul pentru mine să spun că trecuseră patruzeci de ani şi noi deja avusesem războaie şi conflicte cu fraţii noştri.

2 Nefi 6

1 Cuvintele lui Iacov, fratele lui Nefi, pe care le-a vorbit către poporul lui Nefi:

2 Iată, fraţii mei preaiubiţi, eu, Iacov, fiind chemat de către Dumnezeu şi rânduit după felul ordinului Său Sfânt, şi fiind uns de către fratele meu Nefi, către care priviţi ca la un rege sau un protector şi de care depindeţi pentru siguranţa voastră, iată, voi ştiţi că v-am vorbit foarte multe lucruri.

3 Cu toate acestea, vă vorbesc din nou; căci doresc bunăstarea sufletelor voastre. Da, frica mea este mare pentru voi; iar voi ştiţi că întotdeauna aşa a fost. Căci v-am îndemnat cu toată sârguinţa şi v-am învăţat cuvintele tatălui meu; şi v-am vorbit despre toate lucrurile care sunt scrise, începând de la crearea lumii.

4 Şi acum, iată, vă voi vorbi despre lucrurile care sunt şi care vor veni; prin urmare, vă voi citi cuvintele lui Isaia. Şi acestea sunt cuvintele pe care fratele meu a dorit ca eu să le grăiesc către voi. Şi vă vorbesc de dragul vostru, pentru ca voi să învăţaţi şi să slăviţi numele Dumnezeului vostru.

5 Şi acum, cuvintele pe care o să le citesc sunt cuvintele pe care Isaia le-a vorbit despre toată casa lui Israel; prin urmare, ele se potrivesc vouă, căci sunteţi din casa lui

Israel. Şi sunt multe lucruri care au fost spuse de Isaia, care pot fi potrivite vouă, pentru că sunteţi din casa lui Israel.

6 Şi acum, acestea sunt cuvintele: Aşa spune Domnul Dumnezeu: Iată, Eu Îmi voi ridica mâna către neamuri şi voi înălţa steagul Meu către popor; iar ei îi vor strânge pe fiii tăi în braţe, iar fiicele tale vor fi purtate pe umeri.

7 Şi regii vor fi părinţii tăi adoptivi şi reginele lor vor fi mamele tale adoptive; ei se vor închina către tine cu faţa la pământ şi vor linge ţărâna de pe picioarele tale; iar tu vei şti că Eu sunt Domnul; căci cei care Mă vor aştepta pe Mine nu vor fi daţi de ruşine.

8 Şi acum eu, Iacov, voi glăsui întrucâtva despre aceste cuvinte. Căci iată, Domnul mi-a arătat că acei care erau la Ierusalim, de unde noi am venit, au fost ucişi şi luaţi robi.

9 Cu toate acestea, Domnul mi-a arătat că ei trebuia iarăşi să se întoarcă. Şi El, de asemenea, mi-a arătat că Domnul Dumnezeu, Cel Sfânt al lui Israel, va trebui să apară în faţa lor în trup; iar după ce El va apărea, ei Îl vor chinui şi-L vor răstigni după cuvintele îngerului care le-a vorbit către mine.

10 Şi după ce ei şi-au împietrit inimile şi s-au încăpăţânat împotriva Celui Sfânt al lui Israel, iată, judecăţile Celui Sfânt al lui Israel vor veni asupra lor. Şi va veni ziua aceea când ei vor fi loviţi şi chinuiţi.

11 Prin urmare, după ce vor fi mânaţi de colo-colo, căci aşa a spus îngerul, mulţi vor fi pedepsiţi în trup, dar nu vor fi lăsaţi să piară, datorită rugăciunilor celor credincioşi; vor fi împrăştiaţi şi loviţi şi urâţi; cu toate acestea, Domnul va fi milos cu ei, pentru ca atunci când vor ajunge să-L cunoască pe Mântuitorul lor, atunci vor fi adunaţi iarăşi în ţara moştenirii lor.

12 Şi binecuvântate sunt neamurile, cele despre care profetul a scris; căci, iată, dacă va fi ca ei să se pocăiască şi să nu lupte împotriva Sionului şi să nu se unească cu acea biserică mare şi odioasă, atunci ei vor fi salvaţi; căci Domnul Dumnezeu va îndeplini legămintele pe care le-a făcut cu copiii Săi; şi în acest scop a scris profetul aceste lucruri.

13 Prin urmare, cei care luptă împotriva Sionului şi a poporului de legământ al Domnului vor linge ţărâna de pe picioarele lor; iar poporul Domnului nu va fi ruşinat. Căci oamenii Domnului sunt cei care Îl aşteaptă pe El; căci ei încă mai aşteaptă venirea lui Mesia.

14 Şi iată, după cuvintele profetului, Mesia va veni iarăşi pentru a doua oară ca să-i salveze; prin urmare, El li se va arăta în putere şi slavă mare pentru distrugerea duşmanilor lor, atunci când ziua aceea va veni, când ei vor crede în El; şi El nu va distruge pe nici unul care va crede în El.

15 Iar cei care nu cred în El vor fi distruşi, atât de foc, cât şi de furtună şi de cutremure de pământ, şi de vărsări de sânge şi de molimi şi de foamete. Iar ei vor şti că Domnul este Dumnezeu, Cel Sfânt al lui Israel.

16 Căci poate prada să fie luată de la cel puternic, iar robul de drept eliberat?

17 Dar aşa spune Domnul: Chiar şi robii celor puternici vor fi luaţi, iar prada celor groaznici va fi eliberată; căci Dumnezeul cel Puternic va elibera poporul Său de legământ. Căci aşa spune Domnul: Eu Mă voi lupta cu cei care se luptă cu tine—

18 Iar pe cei care te asupresc îi voi hrăni cu propria lor carne; şi ei se vor îmbăta cu propriul lor sânge ca şi cu un vin dulce; şi toţi muritorii vor şti că Eu, Domnul, sunt Salvatorul tău şi Mântuitorul tău, Cel Puternic al lui Iacov.

2 Nefi 7

1 Da, căci aşa vorbeşte Domnul: Te-am dat pe tine deoparte sau te-am alungat pe tine pentru totdeauna? Căci aşa a spus Domnul: Unde este cartea de despărțire a mamei tale? Cui te-am dat sau căruia dintre creditorii mei te-am vândut Eu pe tine? Da, cui te-am vândut? Iată, din cauza nedreptăților voastre voi v-ați vândut pe voi înşivă şi din cauza nelegiuirilor voastre, mama voastră este izgonită.

2 Prin urmare, atunci când Eu am venit, nu era nici un om; atunci când Eu am chemat, nu era nimeni care să răspundă. O, casă a lui Israel, este mâna Mea scurtată în aşa fel încât nu poate mântui, ori nu am nici o putere ca să izbăvesc? Iată, la comanda Mea usuc marea, Eu transform râurile lor într-un pustiu şi fac ca peştii lor să pută pentru că apele sunt uscate, iar ei mor de sete.

3 Eu îmbrac cerurile cu întunecime şi le acopăr cu un veşmânt de doliu.

4 Domnul Dumnezeu Mi-a dat limba celui învățat pentru ca să ştiu să vorbesc la timpul potrivit către tine, o, casă a lui Israel. Atunci când eşti obosită, El veghează dimineață după dimineață. Şi El Îmi trezeşte urechea ca să asculte ca cel învățat.

5 Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, iar Eu nu M-am răzvrătit şi nici nu am întors spatele.

6 I-am dat spinarea Mea celui care loveşte, iar obrajii Mei celor care smulg barba. Eu nu mi-am ascuns fața de la ruşine şi scuipături.

7 Căci Domnul Dumnezeu Mă va ajuta, de aceea nu voi fi făcut de ruşine. De aceea, Mi-am făcut fața ca o cremene şi ştiu că nu voi fi umilit.

8 Şi Domnul este aproape şi Mă îndreptățeşte. Cine se va întrece cu Mine? Să stăm împreună. Cine este potrivnicul Meu? Lăsați-l să vină lângă Mine, iar Eu îl voi lovi cu tăria gurii Mele.

9 Căci Domnul Dumnezeu Mă va ajuta. Şi iată, toți cei care Mă vor condamna vor îmbătrâni ca o haină, iar moliile o vor mânca.

10 Cine dintre voi se teme de Domnul, se supune glasului slujitorului Său, merge în întuneric şi nu are nici o lumină?

11 Priviți, voi toți cei care faceți focuri, care vă călăuziți după scântei, mergeți în lumina focului vostru şi în scânteile pe care le-ați făcut. Aceasta veți căpăta din mâna Mea — veți zace pe jos în suferință.

2 Nefi 8

1 Ascultați-Mă pe Mine, voi cei care păşiți în dreptate. Priviți către piatra din care sunteți făcuți şi în groapa din care ați fost săpați.

2 Priviți la Avraam, tatăl vostru, şi la Sara, cea care v-a purtat; căci pe el singur l-am chemat şi l-am binecuvântat.

3 Căci Domnul va alina Sionul, El va alina toate locurile lui părăsite; şi El va face pustiul lui ca Edenul, iar deşertul lui ca grădina Domnului. Bucurie şi veselie se vor afla acolo, mulțumiri şi sunete melodioase.

4 Ascultați-Mă pe Mine, poporul Meu, şi îndreptați-vă urechea către Mine, o, neamul Meu; căci o lege va porni de la Mine, iar Eu voi face judecata Mea să fie lumina poporului.

5 Dreptatea Mea este aproape; Salvarea Mea a mers mai departe, iar brațul Meu îi va judeca pe oameni. Insulele Mă vor aştepta şi în brațul Meu îşi vor pune nădejdea.

6 Ridicați-vă ochii către ceruri şi priviți la pământul de dedesubt; căci cerurile vor dispărea ca un fum, iar pământul va îmbătrâni ca un veşmânt, iar cei ce trăiesc acolo vor muri în acelaşi fel. Dar Salvarea Mea va fi veşnică, iar dreptatea Mea nu va fi desființată.
7 Ascultați-Mă, voi cei care cunoaşteți dreptatea, popor în inima căruia am scris legea Mea, nu vă temeți de ocara oamenilor, nici de mânia lor.
8 Căci moliile îi vor mânca aşa ca pe un veşmânt, iar viermii îi vor mânca aşa ca pe lână. Dar dreptatea Mea va fi veşnică, iar Salvarea Mea, din generație în generație.
9 Treziți-vă, treziți-vă! Îmbracă-ți puterea, o, braț al Domnului; trezeşte-te ca în zilele din vechime. Nu eşti Tu acela care l-ai tăiat pe Rahav şi l-ai rănit pe balaur?
10 Nu eşti Tu acela care ai uscat marea, apele cu mare adâncime; care ai făcut adâncimile mării să fie o cale pentru ca cei răscumpărați să treacă prin ea?
11 De aceea, cei mântuiți ai Domnului se vor reîntoarce şi vor veni cântând către Sion; iar pe capul lor va fi bucurie şi sfințenie nepieritoare; şi ei vor avea bucurie şi veselie; tristețea şi jalea vor fugi de ei.
12 Eu sunt Acela; da, Eu sunt Cel care vă mângâie. Iată, cine eşti tu ca să te temi de om, care va muri, precum şi de fiul omului care va fi făcut să fie ca iarba?
13 Şi să uiți pe Domnul creatorul tău, Cel care a întins cerurile şi a pus temeliile pământului, şi să te temi fără oprire în fiecare zi din cauza furiei celui care te subjugă, ca şi cum acesta ar fi gata să distrugă? Şi unde este furia asupritorului?
14 Robul exilat se grăbeşte pentru ca să poată fi dezlegat şi să nu moară în groapă sau să-şi piardă pâinea.
15 Dar Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, ale cărui valuri au gemut; Domnul oştirilor este numele Meu.
16 Şi Mi-am pus cuvintele în gura ta şi te-am acoperit în umbra mâinii Mele pentru ca să pot aşeza cerurile, să pun temeliile pământului şi să vorbesc către Sion: Iată, tu eşti poporul Meu.
17 Trezeşte-te, trezeşte-te, ridică-te, o, Ierusalim, care ai băut din mâna Domnului paharul mâniei Sale — tu ai băut din paharul fricii până la ultima picătură —
18 Şi nimeni ca să-l călăuzească dintre toți fiii pe care el i-a crescut; nici unul nu l-a luat de mână dintre toți fiii pe care i-a crescut.
19 Aceşti doi fii au venit către tine, dar cine se va întrista pentru tine — pentru părăsirea şi distrugerea ta şi foametea şi sabia — şi cu care dintre ei te voi consola?
20 Fiii tăi au leşinat, în afară de aceştia doi; ei zac la capătul tuturor străzilor; ca un taur sălbatic într-o plasă, ei sunt plini de furia Domnului, de mustrarea Dumnezeului tău.
21 De aceea, ascultă acum aceasta, tu cel în suferință şi beat, dar nu de vin:
22 Astfel spune Domnul tău, Domnul şi Dumnezeul tău care a pledat cauza poporului Său; iată, Eu am luat din mâna ta paharul fricii, drojdia paharului furiei Mele; tu n-o vei mai bea din nou.
23 Dar Eu îl voi pune în mâna acelora care te lovesc pe tine; care au spus sufletului tău: Apleacă-te pentru ca noi să putem să trecem peste tine — iar tu ți-ai pus trupul jos pentru ca ei să calce peste tine.
24 Trezeşte-te, trezeşte-te, îmbracă-ți tăria, o, Sion; înveşmântează-te cu veşmintele tale frumoase, o, Ierusalim, Oraş Sfânt; căci de-acum încolo nu vor mai veni la tine cei netăiați împrejur şi cei necurați.
25 Scutură-te de țărână; ridică-te, aşază-te, o, Ierusalim; dezleagă-te de legăturile din

jurul gâtului tău, O, tu fiică roabă a Sionului.

2 Nefi 9

1 Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, am citit aceste lucruri pentru ca voi să cunoaşteţi legămintele Domnului pe care El le-a făcut cu toţi cei din casa lui Israel—

2 Că El a vorbit către iudei prin gura profeţilor Săi sfinţi chiar de la începuturi, din generaţie în generaţie, până când va veni acel timp când ei se vor întoarce la adevărata Biserică şi turmă ale lui Dumnezeu; atunci ei vor fi adunaţi acasă, în ţările moştenirii lor, şi se vor stabili în toate ţările făgăduite lor.

3 Iată, fraţii mei preaiubiţi, vă spun aceste lucruri pentru ca voi să vă bucuraţi şi să vă înălţaţi capul pentru totdeauna, datorită binecuvântărilor pe care Domnul Dumnezeu le va da copiilor voştri.

4 Căci eu ştiu că mulţi dintre voi aţi căutat mult să cunoaşteţi lucrurile care vor veni; prin urmare, ştiu că voi ştiţi că trupul nostru trebuie să se degradeze şi să moară; şi totuşi, în trupurile noastre Îl vom vedea pe Dumnezeu.

5 Da, ştiu că voi cunoaşteţi că El se va arăta în trup celor din Ierusalim, de unde noi am venit; căci este potrivit ca aceasta să se întâmple printre ei; căci este nevoie ca Marele Creator să sufere El Însuşi, ca fiinţă, ca să devină supus omului în trup şi să moară pentru toţi oamenii, pentru ca toţi oamenii să poată deveni supuşii Lui.

6 Căci, după cum moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru ca planul milos al Marelui Creator să fie împlinit, e necesar să existe o putere a învierii, iar învierea trebuie să vină asupra omului din cauza căderii; iar căderea a venit din cauza nelegiuirii; şi din cauza căderii omului, ei au fost alungaţi din prezenţa Domnului.

7 Prin urmare, e necesar să fie o ispăşire fără de sfârşit; căci dacă ispăşirea n-ar fi infinită, corupţia aceasta nu s-ar putea înveşmânta în incorupţie. Prin urmare, prima judecată care a venit asupra omului ar fi trebuit să rămână infinită. Şi dacă ar fi fost aşa, trupul acesta ar fi trebuit să fie lăsat în pământ ca să putrezească şi să se macine în ţărâna-mamă, ca să nu se mai ridice niciodată.

8 O, înţelepciune a lui Dumnezeu, mila şi harul Lui! Căci iată, dacă trupul ar trebui să nu se mai ridice, atunci spiritele noastre ar trebui să se supună îngerului care a căzut din prezenţa Dumnezeului Veşnic şi a devenit diavolul, ca să nu se mai ridice.

9 Şi spiritele noastre ar trebui să devină asemănătoare lui, şi noi să devenim diavoli, îngeri ai unui diavol, ca să fim despărţiţi de prezenţa Dumnezeului nostru şi să rămânem cu tatăl minciunilor, în nenorocire, ca şi el însuşi; da, cu acea fiinţă care i-a înşelat pe strămoşii noştri cei dintâi, care aproape s-a transformat el însuşi într-un înger de lumină şi îi stârneşte pe copiii oamenilor în combinaţii secrete ale omorului şi tot felul de lucrări secrete ale întunericului.

10 O, cât de mare este bunătatea Dumnezeului nostru care pregăteşte o cale pentru scăparea noastră din strânsoarea acestui monstru îngrozitor; da, acel monstru, moarte şi iad, pe care eu îl numesc moartea trupului şi, de asemenea, moartea spiritului.

11 Şi datorită căii de eliberare a Dumnezeului nostru, Cel Sfânt al lui Israel, această moarte despre care am vorbit, care este vremelnică, va elibera pe morţii săi; moartea aceasta este mormântul.

12 Şi această moarte despre care am vorbit, care este moartea spirituală, va elibera pe morţii ei; moartea spirituală care este iadul; prin urmare, moartea şi iadul trebuie să

elibereze pe morții lor, și iadul trebuie să elibereze spiritele lui înrobite, iar mormântul trebuie să elibereze trupurile lui înrobite, iar trupurile și spiritele oamenilor vor fi reunite; și aceasta este prin puterea de înviere a Celui Sfânt al lui Israel.

13 O, cât de mare este planul Dumnezeului nostru! Căci, pe de altă parte, paradisul lui Dumnezeu trebuie să elibereze spiritele celor drepți și mormântul va trebui să elibereze trupul celor drepți; și spiritul și trupul sunt unite din nou și toți oamenii devin incoruptibili și nemuritori, iar ei sunt suflete vii, care au o cunoaștere desăvârșită, la fel ca și noi, muritorii, numai dacă cunoașterea noastră va fi desăvârșită.

14 Prin urmare, vom avea o cunoaștere desăvârșită despre toată vina noastră și despre necurățenia noastră și despre goliciunea noastră iar cei drepți vor avea o cunoaștere desăvârșită despre bucuria și dreptatea lor, fiind înveșmântați cu puritate, da, chiar cu mantia dreptății.

15 Și se va întâmpla că, atunci când toți oamenii vor trece de la prima moarte la viață într-atât încât să devină nemuritori, ei vor trebui să apară în fața scaunului de judecată al Celui Sfânt al lui Israel; și apoi va veni judecata și atunci vor trebui să fie judecați după sfânta judecată a lui Dumnezeu.

16 Și cu siguranță, așa cum Domnul trăiește, căci Domnul Dumnezeu a spus aceasta, și acesta este cuvântul Lui veșnic, care nu poate muri, așa că cei drepți vor fi încă drepți, iar cei care sunt întinați vor fi încă întinați; prin urmare, cei care sunt întinați sunt diavolul și îngerii lui; și ei vor pieri în focul nepieritor pregătit pentru ei; și chinul lor este ca un lac de foc și pucioasă, a cărui flacără se înalță pentru totdeauna și nu are sfârșit.

17 O, măreția și dreptatea Dumnezeului nostru! Căci El îndeplinește toate cuvintele Sale, iar ele au ieșit din gura Lui și legea Lui trebuie împlinită.

18 Dar iată, cei drepți, sfinții Celui Sfânt al lui Israel, cei care au crezut în Cel Sfânt al lui Israel, cei care au îndurat crucile lumii și au disprețuit rușinea acesteia, vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, care a fost pregătită pentru ei încă de la întemeierea lumii, iar bucuria lor va fi deplină în vecii vecilor.

19 O, măreția milosteniei Dumnezeului nostru, Cel Sfânt al lui Israel! Căci El îi eliberează pe sfinții Săi de acel monstru îngrozitor, diavolul și moartea, și iadul și acel lac de foc și pucioasă, care este un chin fără de sfârșit.

20 O, cât de mare este sfințenia Dumnezeului nostru! Căci El cunoaște toate lucrurile și nu este ceva ce El să nu cunoască.

21 Iar El vine pe lume pentru ca să-i salveze pe toți oamenii, dacă ei vor asculta de glasul Lui; căci iată, El suferă durerile tuturor oamenilor, da, durerile fiecărei făpturi vii, atât bărbați, cât și femei și copii, care fac parte din familia lui Adam.

22 Și El suferă aceasta pentru ca învierea să poată veni asupra tuturor oamenilor, pentru ca toți să poată să stea în fața Lui în ziua cea mare a judecății.

23 Iar El poruncește tuturor oamenilor să se pocăiască și să fie botezați în numele Lui, având credință desăvârșită în Cel Sfânt al lui Israel, căci altfel ei nu vor putea fi salvați în Împărăția lui Dumnezeu.

24 Iar dacă nu se vor pocăi și nu vor crede în numele Lui și nu se vor boteza în numele Lui și nu vor îndura până la sfârșit, atunci ei trebuie să fie osândiți; căci așa a spus Domnul Dumnezeu, Cel Sfânt al lui Israel.

25 Prin urmare, El a dat o lege; căci unde nu este nici o lege dată, nu este nici o

pedeapsă; şi unde nu este nici o pedeapsă, nu este nici o condamnare; şi unde nu este nici o condamnare, mila Celui Sfânt al lui Israel pune stăpânire pe ei, datorită ispăşirii; căci ei sunt eliberați prin puterea Lui.

26 Căci ispăşirea satisface cerințele dreptății Lui asupra tuturor celor cărora nu li s-a dat legea, ca să fie eliberați de acel monstru îngrozitor, moarte şi iad, şi diavolul şi lacul de foc şi pucioasă, care este un chin fără de sfârşit; şi ei sunt readuşi la Dumnezeul care le-a dat suflare, care este Cel Sfânt al lui Israel.

27 Dar vai de acela căruia i-a fost dată legea, da, care are toate poruncile lui Dumnezeu, la fel ca şi noi, şi care le calcă şi care iroseşte zilele încercării sale, căci groaznică este starea lui!

28 O, acel plan şiret al celui rău! O, vanitatea şi fragilitatea şi nebunia oamenilor! Atunci când sunt învățați, ei cred că sunt înțelepți şi nu ascultă de sfatul lui Dumnezeu, căci îl dau deoparte crezând că ei cunosc prin ei înşişi, prin urmare înțelepciunea lor este nebunie şi nu este spre folosul lor. Şi ei vor pieri.

29 Dar este bine să fie învățați, dacă ascultă de sfaturile lui Dumnezeu.

30 Dar vai de cei bogați, care sunt bogați în lucrurile lumeşti. Căci, pentru că sunt bogați, ei îi disprețuiesc pe cei săraci şi îi persecută pe cei umili, iar inimile lor sunt în averile lor; prin urmare, averea lor este Dumnezeul lor. Şi iată, averea lor va pieri împreună cu ei.

31 Şi vai de cei surzi care nu vor auzi; căci vor pieri.

32 Vai de cei orbi care nu vor vedea; căci, de asemenea, vor pieri.

33 Vai de cei cu inima împietrită, căci cunoaşterea nedreptăților lor îi va lovi în ziua de pe urmă.

34 Vai de cel mincinos, căci va fi aruncat în iad.

35 Vai de cel criminal, care ucide cu bună-ştiință, căci va muri.

36 Vai de cei care preacurvesc, căci vor fi aruncați în iad.

37 Da, vai de cei care se închină la idoli, căci diavolul tuturor diavolilor se desfată în ei.

38 Şi, în sfârşit, vai de toți cei care mor în păcat; căci se vor întoarce la Dumnezeu şi-I vor vedea fața, dar vor rămâne în păcatele lor.

39 O, frații mei preaiubiți, aduceți-vă aminte de oroarea de a încălca legile acelui Dumnezeu Sfânt, precum şi oroarea de a ceda ispitelor aceluia înşelător. Amintiți-vă că a umbla după lucrurile pământeşti înseamnă moarte, dar a umbla după lucrurile spirituale înseamnă viață veşnică.

40 O, frații mei preaiubiți, deschideți-vă urechile la cuvintele mele. Aduceți-vă aminte de măreția Celui Sfânt al lui Israel. Nu spuneți că am glăsuit lucruri aspre împotriva voastră; căci dacă o faceți, voi veți insulta adevărul; căci eu am vorbit cuvintele Făcătorului. Eu ştiu că vorbele adevărului sunt grele împotriva a tot ceea ce nu este curat; dar cei drepți nu se tem, căci ei iubesc adevărul şi nu se clatină.

41 O, şi atunci, frații mei preaiubiți, veniți la Domnul Cel Sfânt. Amintiți-vă de cărările Lui că sunt drepte. Iată, calea omului este strâmtă, dar se întinde dreaptă în fața Lui, iar păzitorul porții este Cel Sfânt al lui Israel; şi El nu foloseşte acolo nici un slujitor; şi nu este nici o altă cale decât prin poartă; şi El nu poate fi înşelat, căci Domnul Dumnezeu este numele Lui.

42 Şi oricui bate la poarta Lui, El aceluia îi va deschide; iar cei înțelepți şi cei învățați şi cei care sunt bogați, care sunt plini de ei din cauza învățăturii lor şi a înțelepciunii lor şi a bogăției lor — da, aceştia sunt cei pe care El îi disprețuieşte; şi dacă ei nu

leapădă aceste lucruri şi nu se consideră nevrednici în faţa lui Dumnezeu şi nu se cufundă în adâncurile umilinţei, atunci El nu va deschide poarta pentru ei.

43 Dar lucrurile celor înţelepţi şi ale celor prudenţi vor fi ascunse de ei pentru totdeauna — da, acea fericire care este pregătită pentru sfinţi.

44 O, fraţii mei preaiubiţi, aduceţi-vă aminte de cuvintele mele. Iată, îmi scot veşmintele şi le scutur în faţa voastră; mă rog la Dumnezeul salvării mele să mă vadă cu ochiul Lui atotcercetător; prin urmare, voi veţi şti în ziua de pe urmă, atunci când toţi oamenii vor fi judecaţi după faptele lor, că Dumnezeul lui Israel a fost martor că eu am scuturat nedreptăţile voastre din sufletul meu şi că stau cu strălucire în faţa Lui şi că mă lepăd de sângele vostru.

45 O, fraţii mei preaiubiţi, îndepărtaţi-vă de păcatele voastre; scuturaţi lanţurile aceluia care vrea să vă înlănţuie; veniţi la acel Dumnezeu care este stânca salvării voastre.

46 Pregătiţi-vă sufletele pentru acea zi glorioasă când dreptatea va fi împărţită celor drepţi, chiar Ziua judecăţii, pentru ca voi să nu vă chirciţi de groază; pentru ca voi să nu vă aduceţi aminte de păcatul vostru îngrozitor în perfecţiune şi să trebuiască să exclamaţi: Sfinte, sfinte sunt judecăţile Tale, o, Doamne Dumnezeule Atotputernic — dar eu îmi cunosc păcatul; am călcat legea, iar nelegiuirile sunt ale mele; şi diavolul a pus stăpânire pe mine, iar eu sunt o pradă a nenorocirii lui groaznice.

47 Dar iată, fraţii mei, este potrivit să vă trezesc la realitatea îngrozitoare a acestor lucruri? V-aş răni eu sufletele voastre dacă minţile voastre ar fi pure? Aş fi eu limpede cu voi, după limpezimea adevărului, dacă aţi fi fără de păcat?

48 Iată, dacă aţi fi sfinţi, eu v-aş vorbi despre sfinţenie; dar pentru că voi nu sunteţi sfinţi şi pentru că vă uitaţi la mine ca la un învăţător, este necesar şi potrivit ca eu să vă învăţ care sunt consecinţele păcatului.

49 Iată, sufletului meu îi este scârbă de păcat, iar inima mea se bucură în dreptate; iar eu voi preamări numele sfânt al Dumnezeului meu.

50 Veniţi, fraţii mei, fiecare dintre voi care este însetat, veniţi la apă; iar cel care nu are nici un ban, să vină şi să cumpere şi să mănânce; da, vino şi cumpără vin şi lapte, fără bani şi fără preţ.

51 Prin urmare, nu cheltuiţi bani pe ceea ce nu are nici o valoare, nici munca voastră pe ceea ce nu aduce satisfacţii. Ascultaţi-mă cu sârguinţă şi aduceţi-vă aminte de cuvintele pe care le-am spus; şi veniţi către Cel Sfânt al lui Israel şi îndestulaţi-vă cu ceea ce nu piere şi nici nu poate fi corupt şi lăsaţi-vă sufletul să se bucure în abundenţă.

52 Iată, fraţii mei preaiubiţi, aduceţi-vă aminte de cuvintele Dumnezeului vostru; rugaţi-vă la El toată ziua, iar noaptea aduceţi mulţumiri numelui Lui cel sfânt. Lăsaţi inimile voastre să se bucure.

53 Şi iată, cât de mari sunt legămintele Domnului şi cât de mare este bunăvoinţa Lui faţă de copiii oamenilor; şi datorită măreţiei Lui şi a harului şi milostenie Lui, El ne-a făgăduit că seminţia noastră nu va fi distrusă cu totul, trupeşte, ci că El o va păstra; şi în generaţiile viitoare ei vor deveni o ramură dreaptă a casei lui Israel.

54 Şi acum, fraţii mei, aş dori să vă vorbesc mai mult; dar restul cuvintelor mele vi le voi spune mâine. Amin.

2 Nefi 10

1 Şi acum eu, Iacov, vă vorbesc iarăşi vouă, fraţii mei preaiubiţi, despre această ramură dreaptă despre care v-am vorbit.

2 Căci iată, făgăduielile pe care le-am primit sunt făgăduieli care ţin de trup; prin urmare, aşa cum mi s-a arătat mie că mulţi dintre copiii noştri vor pieri trupeşte din cauza necredinţei, totuşi, Dumnezeu va fi milos cu mulţi; şi copiii noştri vor fi salvaţi pentru ca ei să poată ajunge la ceea ce le va da lor cunoaşterea adevărată a Mântuitorului lor.

3 Prin urmare, aşa cum v-am spus, este necesar şi potrivit ca Hristos — căci în noaptea din urmă îngerul mi-a spus că acesta trebuie să fie numele Lui — să vină printre iudei, printre cei care sunt cea mai păcătoasă parte a lumii; iar ei Îl vor răstigni pe El — căci aşa vrea Dumnezeul nostru şi nu este nici o altă naţiune de pe pământ care să-L răstignească pe Dumnezeul lor.

4 Căci dacă minunile foarte mari ar fi făcute printre alte naţiuni, acestea s-ar pocăi şi ar şti că El este Dumnezeul lor.

5 Dar din cauza vicleşugurilor preoţeşti, precum şi din cauza nedreptăţilor, cei din Ierusalim se vor încăpăţâna împotriva Lui pentru ca El să fie răstignit.

6 Prin urmare, din cauza nedreptăţilor lor, distrugere şi foamete, şi molimi şi vărsare de sânge vor veni peste ei; iar cei care nu vor fi distruşi vor fi împrăştiaţi printre toate naţiunile.

7 Dar iată, aşa spune Domnul Dumnezeu: Când ziua aceea va veni, când vor crede în Mine că Eu sunt Hristos, atunci am făcut un legământ solemn cu strămoşii lor, că ei vor fi reconstituiţi în trup, pe pământ, în ţările moştenirii lor.

8 Şi se va întâmpla că ei vor fi adunaţi din îndelungata lor împrăştiere, din insulele mării şi din cele patru colţuri ale lumii; iar popoarele neamurilor vor fi mari în ochii Mei, spune Dumnezeu, ducându-i pe ei în ţările moştenirii lor.

9 Da, regii neamurilor vor fi taţi adoptivi pentru ei, iar reginele lor vor fi mame adoptive; prin urmare, făgăduinţele Domnului pentru neamuri sunt mari, căci aşa a spus El, şi cine poate tăgădui aceasta?

10 Dar iată, această ţară, a spus Dumnezeu, va fi o ţară a moştenirii tale, iar neamurile vor fi binecuvântate în ţară.

11 Şi această ţară va fi o ţară a libertăţii pentru neamuri, şi în această ţară nu vor fi regi care să se ridice împotriva neamurilor.

12 Şi Eu voi întări această ţară împotriva tuturor celorlalte popoare.

13 Iar cel care luptă împotriva Sionului va pieri, a spus Dumnezeu.

14 Căci cel care ridică un rege împotriva Mea va pieri, căci Eu, Domnul, Regele Cerului, voi fi regele lor şi Eu voi fi o lumină în vecii vecilor pentru cei care ascultă de cuvintele Mele.

15 Prin urmare, pentru ca legămintele Mele pe care le-am făcut cu copiii oamenilor să fie împlinite, în legătură cu lucrurile pe care Eu le voi face pentru ei în timp ce ei sunt în trup, Eu trebuie să distrug lucrările secrete ale întunericului, ale crimelor şi ale lucrurilor abominabile.

16 Prin urmare, cei care luptă împotriva Sionului, atât iudeii, cât şi neamurile, atât sclavii, cât şi cei liberi, atât bărbaţi, cât şi femei, vor pieri; căci ei sunt aceia care sunt curvele întregului pământ; căci cei care nu sunt pentru Mine sunt împotriva Mea, spune Dumnezeul nostru.

17 Căci Eu voi îndeplini făgăduielile Mele pe care le-am făcut copiilor oamenilor, că

le voi împlini pentru ei în timp ce ei sunt în trup —

18 Prin urmare, fraţii mei preaiubiţi, aşa spune Dumnezeul nostru: Eu voi pedepsi seminţia voastră cu mâna neamurilor; cu toate acestea, Eu voi înmuia inimile neamurilor pentru ca ele să fie ca un părinte pentru ei; prin urmare, neamurile vor fi binecuvântate şi numărate printre cei din casa lui Israel.

19 Prin urmare, Eu voi sfinţi această ţară pentru seminţia voastră şi pentru aceia care vor fi număraţi în seminţia voastră în vecii vecilor, ca să fie ţara moştenirii lor; căci aceasta este o ţară aleasă, spune Dumnezeu către mine, mai presus decât toate celelalte ţări; prin urmare, Eu voi cere ca toţi oamenii care locuiesc acolo să Mă preaslăvească, spune Dumnezeu.

20 Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, văzând că Dumnezeul nostru cel milos ne-a făcut cunoscut atât de multe despre aceste lucruri, să ne aducem aminte de El şi să ne lepădăm de păcatele noastre şi să nu ne plecăm capul, căci noi nu suntem alungaţi; cu toate acestea, noi am fost conduşi afară din ţara moştenirii noastre; dar am fost conduşi într-o ţară mai bună, căci Domnul a făcut ca marea să fie calea noastră şi noi suntem pe o insulă a mării.

21 Dar mari sunt făgăduinţele Domnului către cei care sunt pe insulele mării; prin urmare, vorbind despre insule, înţelegem că trebuie să fie mai multe la număr decât aceasta, iar ele sunt locuite, de asemenea, de fraţi de-ai noştri.

22 Căci iată, Domnul Dumnezeu i-a condus afară din casa lui Israel din când în când, după voinţa şi plăcerea Lui. Şi acum iată, Domnul îşi aduce aminte de toţi aceia care au fost dezrădăcinaţi; prin urmare, El îşi aduce aminte şi de noi.

23 De aceea, înveseliţi-vă inimile şi aduceţi-vă aminte că voi sunteţi liberi să acţionaţi pentru voi înşivă — să alegeţi calea morţii nepieritoare sau calea vieţii veşnice.

24 Prin urmare, fraţii mei preaiubiţi, împăcaţi-vă cu voinţa lui Dumnezeu şi nu cu voinţa diavolului şi a trupului; şi aduceţi-vă aminte, după ce v-aţi împăcat cu Dumnezeu, că numai în şi prin harul lui Dumnezeu puteţi să fiţi salvaţi.

25 Prin urmare, fie ca Dumnezeu să vă scoale din morţi prin puterea învierii, precum şi din moartea nepieritoare prin puterea ispăşirii, pentru ca voi să puteţi fi primiţi în Împărăţia veşnică a lui Dumnezeu, ca să-L preamăriţi prin har divin. Amin.

2 Nefi 11

1 Şi acum, Iacov a spus mult mai multe lucruri către poporul meu în acel timp; cu toate acestea, numai pe acestea le-am scris, căci lucrurile pe care le-am scris îmi sunt de ajuns.

2 Şi acum, eu, Nefi, scriu mai mult din cuvintele lui Isaia căci sufletul meu se desfată în cuvintele lui. Pentru că voi aplica vorbele lui la poporul meu şi le voi trimite până la toţi copiii mei căci el într-adevăr L-a văzut pe Mântuitorul meu, tot aşa cum L-am văzut eu.

3 Şi fratele meu, Iacov, de asemenea, L-a văzut pe El, cum şi L-am văzut eu; prin urmare, voi trimite cuvintele lor până la copiii mei, ca să le dovedesc că vorbele mele sunt adevărate. Şi astfel, prin cuvintele a trei oameni, a spus Dumnezeu, Eu voi întemeia cuvântul Meu. Cu toate acestea, Dumnezeu trimite mai mulţi martori şi dovedeşte toate cuvintele Sale.

4 Iată, sufletul meu se desfată dovedind poporului meu adevărul venirii lui Hristos; căci pentru acest scop a fost dată legea lui Moise; şi toate lucrurile care au fost date

de Dumnezeu omului, de la începutul lumii, sunt o reprezentare a Lui.
5 Şi, de asemenea, sufletul meu se desfată în legămintele Domnului, pe care El le-a
făcut cu strămoşii noştri; da, sufletul meu se desfată în harul Lui şi în dreptatea şi
puterea şi mila Lui, în planul măreț și veşnic al salvării de la moarte.
6 Iar sufletul meu se desfată dovedind poporului meu că, dacă Hristos n-ar veni,
atunci toți oamenii ar trebui să piară.
7 Pentru că, dacă Hristos n-ar fi, atunci nici Dumnezeu n-ar fi; şi dacă Dumnezeu
n-ar fi, atunci nici noi n-am fi, căci atunci n-ar fi putut fi nici crearea. Dar
Dumnezeu este, iar El este Hristos şi El va veni la timpul Său cuvenit.
8 Şi acum scriu unele dintre cuvintele lui Isaia pentru ca oricine din poporul meu,
care va vedea aceste cuvinte, să-şi înalțe inimile şi să se bucure pentru toți oamenii.
Acum, acestea sunt cuvintele şi voi le puteți aplica la voi şi la toți oamenii.

2 Nefi 12

1 Cuvântul pe care Isaia, fiul lui Amoț, l-a văzut despre Iuda şi despre Ierusalim:
2 Şi se va întâmpla în ultimele zile, când muntele Casei Domnului va fi întemeiat
pe vârful munților şi va fi înălțat deasupra dealurilor, iar toate națiunile vor curge
către acel loc.
3 Şi mulți oameni se vor duce şi vor spune: Veniți, să mergem sus la muntele
Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; iar El ne va învăța căile Sale, iar noi vom
păşi pe căile Lui; pentru că din Sion va ieşi legea, iar din Ierusalim cuvântul
Domnului.
4 Iar El va judeca printre națiuni şi va pedepsi pe mulți oameni; iar ei îşi vor făuri
din săbiile lor fiare de plug, iar din lăncile lor coase — nici o națiune nu-şi va ridica
sabia împotriva altei națiuni şi nici nu vor mai învăța să se războiască.
5 O, casă a lui Iacov, veniți şi să mergem în lumina Domnului; da, veniți, căci voi
toți sunteți rătăciți, fiecare în felul său păcătos.
6 De aceea, o, Doamne, Tu ai abandonat poporul Tău, casa lui Iacov, pentru că el
este influențat din Răsărit şi ascultă de vrăjitori care pretind că pot citi viitorul, la fel
ca filistenii, şi îşi găseşte bucurie în copiii străinilor.
7 Pământul lor este, de asemenea, plin de argint şi aur, iar bogățiile lor nu au nici
un sfârşit; țara lor este, de asemenea, plină de cai, iar căruțele lor sunt fără de număr.
8 Țara lor este, de asemenea, plină de idoli; ei preaslăvesc lucrul propriilor lor
mâini, acela făcut de propriile lor degete.
9 Şi omul cel mic nu se pleacă, iar omul cel mare nu se umileşte, de aceea, nu-l ierta.
10 O, voi cei păcătoşi, intrați în pământ şi ascundeți-vă în țărână căci frica de
Domnul şi slava maiestății Sale vă va lovi.
11 Şi se va întâmpla că trufia omului va fi umilită şi îngâmfarea oamenilor va fi
frântă, iar Domnul singur va fi înălțat în acea zi.
12 Căci ziua Domnului oştirilor vine curând peste toate națiunile, da, asupra
fiecăruia; da, asupra celui mândru şi trufaş, asupra fiecăruia care este înălțat şi va
trebui să fie doborât.
13 Da, iar ziua Domnului va veni asupra tuturor cedrilor din Liban, căci ei sunt mari
şi înălțați; şi asupra tuturor stejarilor din Basan.
14 Şi asupra tuturor munților înalți, şi asupra tuturor dealurilor, şi asupra tuturor
națiunilor care sunt înălțate, şi asupra fiecărui popor;

15 Şi asupra fiecărui turn înalt şi asupra fiecărui zid fortificat;
16 Şi asupra tuturor corăbiilor de pe mare şi asupra tuturor corăbiilor de la Tars şi asupra a tot ceea ce este plăcut la vedere.
17 Trufia omului va fi frântă, iar îngâmfarea oamenilor va fi micşorată; iar Domnul singur va fi înălţat în ziua aceea.
18 Iar El va face ca toţi idolii să piară.
19 Iar aceştia se vor duce în găurile pietrelor şi în grotele pământului, căci frica Domnului îi va cuprinde şi slava măreţiei Lui îi va pedepsi atunci când El se va ridica pentru ca să zdruncine pământul.
20 În ziua aceea, orice om trebuie să arunce la cârtiţe şi la lilieci pe idolii lui de argint şi pe idolii lui de aur pe care i-a făcut pentru el însuşi, ca să-i preaslăvească;
21 Să intre în crăpăturile pietrelor şi în vârful rocilor aspre, căci frica Domnului va veni peste ei, iar măreţia slăvii Lui îi va lovi atunci când El se va ridica pentru a zdruncina pământul.
22 Feriţi-vă de omul a cărui răsuflare este în nările sale; căci cine este el ca să-l luaţi în seamă?

2 Nefi 13

1 Căci iată, Domnul, Domnul oştirilor, va lua înapoi de la Ierusalim şi de la Iuda, sprijinul şi toate lucrurile, toată pâinea şi toată apa—
2 Pe omul cel puternic şi pe soldat, pe judecător şi pe profet, precum şi pe cel înţelept şi pe cel bătrân;
3 Pe căpitanul celor cincizeci şi pe omul de vază, pe consilier şi pe şarlatanul înşelător şi pe oratorul cel priceput.
4 Iar Eu le voi da copii ca să fie prinţii lor, iar ţâncii vor domni asupra lor.
5 Şi poporul va fi asuprit, unul de către celălalt şi fiecare de către vecinul său; copilul se va purta cu mândrie faţă de cel bătrân, iar cel de nimic faţă de cel de vază.
6 Când un om va lua pe fratele său din casa tatălui său şi va spune: Tu ai îmbrăcăminte, fii conducătorul nostru şi nu lăsa această ruină să intre sub mâna ta—
7 În ziua aceea, el va jura, zicând: Eu nu voi fi un vindecător; căci în casa mea nu este nici pâine şi nici îmbrăcăminte; nu mă faceţi pe mine conducătorul poporului.
8 Căci Ierusalimul este ruinat, iar Iuda este căzut pentru că vorbele şi faptele lor au fost împotriva Domnului ca să înfrunte ochii slăvii Lui.
9 Faţa lor poartă mărturie împotriva lor şi declară că păcatul lor este chiar ca cel al Sodomei, iar ei nu pot să ascundă aceasta. Vai de sufletele lor, căci ei au atras răul asupra lor înşişi!
10 Spune celor drepţi că totul este bine cu ei; căci vor mânca rodul faptelor lor.
11 Vai de cei păcătoşi, căci ei vor pieri; căci răsplata mâinilor lor va fi peste ei!
12 Cât despre poporul meu, copiii sunt asupritorii lor şi femeile domnesc peste ei. O, poporul meu, cei care te conduc te fac să greşeşti şi distrug calea drumurilor tale.
13 Domnul se va ridica pentru ca să apere şi să-i judece pe oameni.
14 Domnul va începe judecata cu cei bătrâni din poporul Său şi cu prinţii acestuia; căci voi aţi mâncat via şi ceea ce aţi jefuit de la săraci, în casele voastre.
15 Ce vreţi? Voi îmi faceţi poporul bucăţele şi oprimaţi pe cei săraci, spune Domnul Dumnezeul oştirilor.
16 Mai mult, Domnul a spus: Pentru că fiicele Sionului sunt îngâmfate şi păşesc cu

spinările bățoase şi cu priviri pofticioase, păşind cu afectare şi zornăind din picioarele lor —
17 De aceea, Domnul va lovi cu râie vârful capului fiicelor Sionului şi Domnul va dezveli părțile secrete ale trupului lor.
18 În ziua aceea, Domnul va îndepărta bravada ornamentelor lor zornăitoare, acoperământul capului lor, şi ornamentele lor de la gât, rotunde ca luna;
19 Lanțurile, brățările şi eşarfele;
20 Bonetele şi ornamentele picioarelor, cordelețele de pe cap şi cutiețele de mirodenii şi cerceii;
21 Inelele şi bijuteriile de la nas;
22 Hainele de gală şi mantalele, broboadele care le ascund fața şi acele de păr;
23 Oglinzile şi lenjeria fină, capişoanele şi voalurile.
24 Şi se va întâmpla că în loc de parfumuri va fi putoare; şi în loc de o centură, o zdreanță; şi în loc de păr frumos şi bogat, chelie; şi în loc de rochii largi şi bogate, veşminte strâmte de pânză de sac; arsuri în loc de frumusețe.
25 Bărbații tăi vor cădea de sabie, iar vitejii tăi, în război.
26 Şi porțile lui se vor tângui şi vor jeli; şi va fi părăsit şi va fi la pământ.

2 Nefi 14

1 Şi în ziua aceea, şapte femei vor pune stăpânire pe un bărbat, zicând: Noi vom mânca pâinea noastră şi vom purta propriile noastre haine; lasă-ne numai să ne cheme după numele Tău ca să scăpăm de ruşine.
2 În ziua aceea, ramura Domnului va fi frumoasă şi glorioasă; rodul pământului foarte gustos şi delicat pentru cei care sunt scăpați din Israel.
3 Şi se va întâmpla că cei care au rămas în Sion şi cei rămaşi în Ierusalim vor fi numiți sfinți, chiar fiecare care este înscris printre cei care trăiesc în Ierusalim —
4 Atunci când Domnul va fi spălat murdăria de pe fiicele Sionului şi va fi purificat Ierusalimul de sângele care era în el cu spiritul judecății şi cu spiritul focului.
5 Iar Domnul va face peste fiecare locuință de pe muntele Sionului şi peste fiecare adunare a lui un nor de fum în timp de zi şi strălucirea unui foc cu flăcări în timp de noapte; căci asupra întregii slăvi a Sionului va fi o apărare.
6 Şi va exista un tabernacol ca să dea umbră în timpul zilei şi să fie loc de refugiu şi adăpost în timp de furtună şi de ploaie.

2 Nefi 15

1 Şi atunci voi cânta pentru Cel mult-preaiubit al Meu cântecul Celui Drag Mie, despre această vie. Cel Mult-preaiubit are o vie pe un deal foarte fertil.
2 Şi El a îngrădit-o şi a adunat pietrele din ea şi a plantat-o cu vița cea mai aleasă, şi a construit un turn în mijlocul ei şi, de asemenea, a făcut un teasc; şi El a făcut tot ce trebuia ca via să producă struguri; şi ea a produs struguri sălbatici.
3 Şi acum, o, voi locuitori ai Ierusalimului şi oameni ai Iudeii, fiți, vă rog, judecători între Mine şi via Mea.
4 Ce s-ar fi putut face mai mult pentru via Mea şi Eu nu am făcut? Prin urmare, când am aşteptat să producă struguri, ea a produs struguri sălbatici.

5 Şi acum, gata; o să vă spun ce voi face cu via Mea — voi da jos gardul şi va fi
mâncată; şi voi dărâma zidul ei şi va fi călcată în picioare.
6 Şi o voi lăsa în părăsire; ea nu va fi nici tunsă, nici săpată; şi buruieni şi mărăcini
vor creşte; şi voi porunci norilor să nu mai plouă peste ea.
7 Căci via Domnului oştirilor este casa lui Israel, iar oamenii Iudeii sunt plantele
care îi aduc bucurie; şi El s-a aşteptat la judecată, şi iată, asuprire; la dreptate, dar
iată, plânset.
8 Vai de cei care pun casă lângă casă, până când nu mai este nici un loc, ca ei să se
aşeze singuri în mijlocul pământului!
9 În urechile Mele, a glăsuit Domnul oştirilor, cu adevăr că o mulțime de case vor fi
părăsite şi oraşe mari şi frumoase vor fi nelocuite.
10 Da, zece acri de vie vor produce numai un bat, iar sămânța dintr-un omer va
produce numai o efă.
11 Vai de cei care se scoală dis-de-dimineață ca să poată să bea mult până noaptea,
iar vinul să le aprindă simțurile!
12 Iar harpa şi timpana şi tamburul şi flautul şi vinul sunt la petrecerile lor; dar ei nu
iau aminte la lucrarea Domnului şi nici a munca mâinilor Lui.
13 De aceea, poporul Meu a fost dus în robie pentru că ei nu au nici o cunoaştere;
iar oamenii lor de vază vor fi înfometați, iar noroadele lor vor fi uscate de sete.
14 De aceea, iadul se măreşte şi îşi deschide gura fără măsură; şi slava lor şi mulțimea
lor şi faima lor, precum şi acela care se veseleşte vor coborî în el.
15 Şi cel meschin va fi doborât, iar cel puternic va fi umilit, şi ochii celui trufaş vor fi
umiliți.
16 Dar Domnul oştirilor va fi înălțat în judecată, iar Dumnezeu, care este sfânt, va fi
sfințit în dreptate.
17 Atunci mieii vor paşte după felul lor, iar străinii vor mânca în locurile părăsite de
cei bogați.
18 Vai de cei care aduc nedreptate cu funiile vanității şi păcat cu şleaul căruței;
19 Care spun: Lasă-L să se grăbească, să-Şi iuțească lucrul pentru ca noi să-L vedem;
şi lasă povața Celui Sfânt al lui Israel să se apropie şi să vină pentru ca noi să o
cunoaştem.
20 Vai de cei care numesc răul bine şi binele rău, care iau întunericul drept lumină şi
lumina drept întuneric, care consideră amarul ca fiind dulce, iar dulcele ca fiind
amar!
21 Vai de cei care sunt deştepți în proprii lor ochi şi care se cred prevăzători!
22 Vai de cei grozavi în a bea vin şi de cei care se voinicesc să amestece băuturi tari;
23 Cei care iartă pe cei păcătoşi şi-i răsplătesc şi care îi lipsesc de dreptate pe cei
drepți!
24 De aceea, aşa cum focul nimiceşte miriştea şi flacăra consumă pleava, tot aşa
rădăcina lor va putrezi, iar florile lor se vor risipi ca pulberea; pentru că au nesocotit
legea Domnului oştirilor şi au disprețuit cuvântul Celui Sfânt al lui Israel.
25 De aceea, este mânia Domnului aprinsă împotriva poporului Său, iar El Şi-a
întins mâna împotriva lor şi i-a lovit; iar dealurile s-au cutremurat, iar cadavrele au
fost aruncate în mijlocul străzilor. Căci toată mânia aceasta a Lui nu s-a potolit, iar
mâna Lui este încă întinsă.
26 Şi El va înălța un steag pentru națiunile din depărtare şi va fluiera către ele de la
marginea pământului; şi iată, ei vor veni cu repezeală; nici unul dintre ei nu va fi

obosit şi nu se va împiedica.
27 Nici unul nu va ațipi şi nu va adormi; brâul nici unuia nu se va desface şi nici şnurul papucilor lor nu se va deznoda;
28 Săgețile lor vor fi ascuțite, iar arcurile lor încordate, iar copitele cailor lor vor părea tari ca piatra, iar roțile căruțelor lor ca vârtejurile vântului, răcnetele lor ca acelea ale leilor.
29 Ei vor răcni ca leii tineri; da, vor răcni şi vor ține bine prada şi o vor căra departe în siguranță şi nimeni nu o va elibera.
30 Şi în ziua aceea, vor răcni împotriva lor la fel ca urletul mării; şi dacă ei se uită către pământ, iată, întuneric şi jale, iar lumina cerului lui este întunecată.

2 Nefi 16

1 În anul când regele Ozia a murit, eu L-am văzut, de asemenea, pe Domnul şezând pe un tron, sus şi ridicat în înălțime, iar trena Lui umplea templul.
2 Deasupra Lui stăteau serafimii; fiecare dintre ei avea şase aripi; cu două dintre ele şi-a acoperit fața; cu două şi-a acoperit picioarele; iar cu două zbura.
3 Iar unul a strigat către celălalt şi a zis: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oştirilor; pământul întreg este plin de slava Lui.
4 Iar coloanele porții s-au mişcat la glasul celui care striga, iar casa era plină de fum.
5 Atunci am spus: Vai de mine! căci eu sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate; şi trăiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Rege, pe Domnul oştirilor.
6 Atunci, unul dintre serafimi a zburat către mine, având un cărbune aprins în mână, pe care el îl luase cu un cleşte de pe altar.
7 Şi l-a pus pe acesta peste gura mea şi a spus: Iată, acesta ți-a atins buzele; şi nedreptatea ta este ştearsă, şi păcatul tău este purificat.
8 Şi am auzit glasul Domnului, zicând: Pe cine trebuie să trimit şi cine se va duce pentru Noi? Atunci am spus: Aici sunt; trimite-mă pe mine.
9 Iar El a spus: Du-te şi spune acestui popor — Într-adevăr, voi auziți, dar ei nu înțelegeți; şi într-adevăr voi vedeți, dar ei nu îşi dau seama.
10 Întăreşte inima acestui popor, şi surzeşte-i şi închide-le ochii — ca să nu vadă cu ochii lor şi să audă cu urechile lor şi să înțeleagă cu inima lor şi să fie convertiți şi vindecați.
11 Apoi am spus: Doamne, cât timp? Şi El a spus: Până când oraşele vor fi golite de locuitori şi casele vor fi fără bărbat, şi țara va fi pustie cu totul;
12 Iar Domnul i-a dus pe oameni departe, căci va fi un mare pustiu în mijlocul țării.
13 Dar totuşi va fi o zecime şi ei se vor întoarce şi vor fi nimiciți, ca un tei şi ca un stejar a căror substanță este în ei când îşi leapădă frunzele; tot astfel, seminția sfântă fi substanța lor.

2 Nefi 17

1 Şi s-a întâmplat în zilele lui Ahaz, fiul lui Iotam, fiul lui Ozia, regele Iudeii, că Rețin, regele Siriei şi Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israel, au plecat spre Ierusalim ca să se războiască împotriva lui, dar nu au putut să-l învingă.

2 Iar celor din casa lui David li s-a spus: Siria este aliată cu Efraim. Iar inima sa este mişcată şi, de asemenea, inima poporului său, tot aşa cum copacii pădurii sunt mişcaţi de vânt.
3 Atunci, Domnul a vorbit către Isaia: Du-te acum tot înainte ca să-l întâlneşti pe Ahaz, tu şi fiul tău, Şir-Iaşub, la capătul apeductului bazinului de sus, pe drumul care duce la nălbitorul de pânză.
4 Şi spune-i acestuia: Ia aminte şi fii liniştit; nu te teme, nici nu avea inima slăbită din cauza celor două zdrenţe fumegânde, din cauza furiei groaznice a lui Reţin împotriva Siriei şi a fiului lui Remalia.
5 Căci Siria, Efraim şi fiul lui Remalia au conspirat împotriva ta, zicând:
6 Să ne ridicăm împotriva Iudeii şi s-o atacăm, şi să facem o gaură în zidurile ei pentru noi şi să punem un rege în mijlocul ei, da pe fiul lui Tabeel.
7 Astfel spune Domnul Dumnezeu: Aceasta nu este posibil şi nu se va întâmpla.
8 Căci capul Siriei este Damascul, iar conducătorul Damascului este Reţin; iar în şaizeci şi cinci de ani, Efraimul va fi distrus, aşa încât nu va mai fi un popor.
9 Şi capul Efraimului este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă voi nu credeţi, atunci cu siguranţă nu veţi fi întemeiaţi.
10 Mai mult, Domnul a vorbit iarăşi către Ahaz, zicând:
11 Cere un semn de la Domnul Dumnezeul tău; cere-l fie în adâncuri, fie în înălţimile de sus.
12 Dar Ahaz a spus: Eu nu voi cere şi nici nu-L voi ispiti pe Domnul.
13 Şi el a spus: Ascultaţi-mă acum, o, casa lui David; nu este destul că puneţi la încercare răbdarea oamenilor; acum vreţi să puneţi la încercare şi răbdarea Dumnezeului meu?
14 De aceea, Domnul Însuşi vă va da un semn — Iată, o fecioară va zămisli şi va purta un fiu şi-L va numi Emanuel.
15 Unt şi miere va mânca El pentru ca să ştie să refuze răul şi să aleagă binele.
16 Căci înainte ca acest copil să ştie să refuze răul şi să aleagă binele, ţara pe care tu o urăşti va fi părăsită de către amândoi regii ei.
17 Domnul va aduce asupra ta şi asupra poporului tău şi asupra casei tatălui tău zile care nu au venit din ziua când Efraim s-a despărţit de Iuda, regele Asiriei.
18 Şi se va întâmpla în ziua aceea că Domnul va şuiera după musca din partea cea mai îndepărtată a Egiptului şi după albina din ţara Asiriei.
19 Şi ele vor veni şi se vor aşeza toate în văile cele pustiite şi în crăpăturile pietrelor, prin toţi mărăcinii şi în toate tufişurile.
20 În aceeaşi zi, Domnul va rade cu o lamă împrumutată de la cei de dincolo de râu, de la regele Asiriei, capul şi părul de pe picioare; şi, de asemenea, El va rade chiar şi barba.
21 Şi se va întâmpla în acea zi că fiecare om va hrăni o viţea şi două oi;
22 Şi se va întâmpla că, din abundenţa laptelui pe care acestea îl vor da, ei vor mânca unt; căci lapte şi miere va mânca fiecare din cei rămaşi în ţară.
23 Şi se va întâmpla în acea zi că, acolo unde astăzi sunt o mie de butuci de viţă de vie care valorează o mie de lingouri de argint, acolo va fi numai iarbă neagră şi mărăcini.
24 Cu săgeţi şi cu arcuri vor veni oamenii acolo, căci toată ţara va fi numai iarbă neagră şi mărăcini.
25 Şi nimeni nu se va mai duce la dealurile prăşite cu sapa, de frica ierbii negre şi a mărăcinilor; ci acolo vor fi mânaţi boii şi animalele de păşune mai mici.

2 Nefi 18

1 Mai mult, cuvântul Domnului mi-a spus: Ia un sul mare de pergament şi scrie pe el
cu o peniţă omenească despre Maher-Şalal-Haş-Baz.
2 Şi am luat doi martori de încredere, pe preotul Urie şi pe Zaharia, fiul lui
Ieberechia.
3 Şi m-am dus la profetesă; iar ea a zămislit şi a născut un fiu. Iar Domnul a spus
către mine: Dă-i numele Maher-Şalal-Haş-Baz.
4 Căci iată, copilul nu va şti să strige: Tatăl meu şi mama mea înainte ca bogăţiile
Damascului şi prăzile Samariei să fie luate din faţa regelui Asiriei.
5 Şi Domnul iarăşi a vorbit către mine, zicând:
6 Pentru că acest popor a disprețuit apele liniştite din Siloe şi se bucură de Reţin şi
de fiul lui Remalia;
7 De aceea acum, iată, Domnul va trimite asupra lor râului, mari şi puternice, chiar
pe regele Asiriei şi toată slava lui; şi el va veni pe toate canalele lui şi se va revărsa
peste toate malurile lui.
8 Şi el va trece prin Iudeea; el se va revărsa şi va ajunge chiar până la gât; iar
întinderea aripilor lui va umple lărgimea întregii Tale ţări, o, Emanuel.
9 Uniţi-vă, o, voi oameni, şi veţi fi rupţi în bucăţele; şi voi toţi din ţările
îndepărtate, ascultaţi; încingeţi-vă şi veţi fi rupţi în bucăţele; da, încingeţi-vă şi veţi fi
sfărâmaţi în bucăţele.
10 Sfătuiţi-vă între voi şi totul va fi degeaba; luaţi hotărâri şi acestea nu vor rezista;
pentru că Dumnezeu este cu noi.
11 Căci aşa a spus Domnul către mine cu fermitate şi m-a sfătuit să nu merg pe urma
acestui popor, zicând:
12 Nu spune că este o uneltire tot ceea ce acest popor spune că este o uneltire; nici
nu te teme de ceea ce se tem ei şi nici nu te speria.
13 Sfinţiţi pe Însuşi Domnul oştirilor, de El să vă temeţi şi de El să vă înspaimântaţi.
14 Iar El va fi un adăpost sfânt; dar va fi o piatră de poticnire şi o stâncă de păcătuire
pentru amândouă casele lui Israel, o cursă şi un laţ pentru locuitorii Ierusalimului.
15 Şi mulţi dintre ei se vor împiedica şi vor cădea, şi vor fi distruşi, şi vor fi prinşi, şi
vor fi luaţi.
16 Înveleşte această mărturie, pecetluieşte legea printre ucenicii Mei.
17 Iar eu Îl voi aştepta pe Domnul care Îşi ascunde faţa de casa lui Iacov, iar eu Îl voi
căuta pe El.
18 Iată, eu şi copiii pe care Domnul mi i-a dat suntem semne şi minuni în Israel de la
Domnul oştirilor, Cel care trăieşte în muntele Sionului.
19 Iar atunci când ei vă vor spune: Căutaţi-i pe aceia care au spirite cunoscute şi pe
vrăjitorii care privesc pe furiş şi bodogănesc — nu trebuie un popor să-l caute pe
Dumnezeul lor pentru ca cei în viaţă să audă de la cei morţi?
20 De lege şi de mărturie; iar dacă ei nu vorbesc în acord cu acest cuvânt, este pentru
că nu este în ei nici o lumină.
21 Iar ei vor trece prin aceasta împovăraţi şi flămânzi; şi se va întâmpla că, atunci
când vor fi flămânzi, atunci se vor mânia şi-L vor blestema pe regele lor şi pe
Dumnezeul lor şi îşi vor ridica privirile către înălţimi.
22 Şi se vor uita la pământ şi vor vedea necaz şi întuneric, bezna fricii şi vor fi mânaţi
către întuneric.

2 Nefi 19

1 Cu toate acestea, bezna nu va fi aşa de mare cum era în timpul marilor necazuri
când, întâi, el a lovit ţara lui Zabulon şi ţara lui Neftali, iar apoi a lovit mai puternic
pe calea Mării Roşii, dincolo de Iordan, în Galilea popoarelor.
2 Oamenii care au mers în întuneric au văzut o mare lumină; cei care locuiesc în
ţara umbrei morţii, asupra lor a strălucit lumina.
3 Tu ai înmulţit popurul şi i-ai dat bucurii mari — ei se bucură înaintea Ta, cum se
bucură la seceriş şi cum se veselesc oamenii la împărtirea prăzii.
4 Căci Tu ai sfărâmat jugul poverii ei şi greutatea de pe umerii ei şi toiagul celui
care o subjugă.
5 Căci fiecare luptă a războinicului este însoţită de un zgomot neclar şi de veşminte
pline de sânge; dar toate acestea vor fi aruncate într-un foc arzând.
6 Căci un Copil a fost născut pentru noi; un Fiu ne este dat; iar domnia se va
sprijini pe umerii Lui; iar numele Lui va fi Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu cel
Puternic, Părinte Veşnic, Prinţul Păcii.
7 Sporirea domniei şi a păcii nu va avea sfârşit pe tronul lui David şi peste împărăţia
lui pentru a o rândui, ca s-o întemeieze în judecată şi dreptate, acum şi în vecii
vecilor. Râvna Domnului oştirilor va face toate acestea.
8 Domnul a trimis cuvântul Său către Iacov şi acesta a căzut ca un trăsnet peste
Israel.
9 Şi toţi oamenii vor şti, chiar şi Efraim şi locuitorii Samariei, cei care spun cu
mândria şi îngâmfarea inimii:
10 Cărămizile au căzut pe jos, dar noi vom construi cu pietre cioplite; sicomorii
sunt tăiaţi, dar noi îi vom înlocui cu cedri.
11 De aceea, Domnul va ridica pe duşmanii lui Reţin împotriva lui şi-i va uni
laolaltă pe duşmanii lui;
12 Şi pe sirieni în faţă, iar pe filisteni în spate; iar ei îl vor devora pe Israel cu gura
plină. Căci toată mânia aceasta a Lui nu a slăbit, iar mâna Lui este încă întinsă.
13 Pentru că poporul nu se întoarce către cel care îl loveşte şi nici nu caută pe
Domnul oştirilor.
14 De aceea, Domnul va alunga din Israel capul şi coada, ramura şi trestia într-o
singură zi.
15 Cel bătrân, el este capul; iar profetul care îi învaţă minciuni, el este coada.
16 Căci conducătorii acestui popor îi fac să greşească; şi cei care sunt conduşi de
aceştia sunt distruşi.
17 De aceea, Domnul nu va avea nici o bucurie în copiii lor şi nici milă de orfani şi
de văduve; căci fiecare dintre ei este un ipocrit şi un făcător de rele şi fiecare gură
spune lucruri nebuneşti. Căci toată mânia aceasta a Lui nu a slăbit, iar mâna Lui este
încă întinsă.
18 Căci răutatea arde ca focul; el va devora mărăcinii şi spinii şi se va aprinde în
desişurile cele mai dese ale pădurilor; iar acestea se vor mistui în fumul care se ridică
în sus.
19 Din cauza mâniei Domnului oştirilor, ţara este întunecată; şi poporul va fi ca ars
de foc; nici un om nu-şi va cruţa fratele.
20 Şi el va fura în dreapta şi va fi flămând; şi va mânca în stânga şi ei nu vor fi sătui;
va mânca fiecare om carnea propriului său braţ —
21 Manase pe Efraim, iar Efraim pe Manase; ei împreună vor fi împotriva lui Iuda.

Căci toată mânia aceasta a Lui nu a slăbit, iar mâna Lui este încă întinsă.

2 Nefi 20

1 Vai de cei care dau hotărâri nedrepte şi care scriu nenorocirea pe care au impus-o,
2 Ca să-i lipsească pe cei nevoiaşi de judecată şi să-i jefuiască de dreptate pe cei săraci ai poporului Meu, pentru ca văduvele să fie prada lor şi pentru ca ei să poată să-i jefuiască pe orfani!
3 Şi ce veţi face în ziua pedepsei şi în nenorocirea care va veni din depărtare? La cine veţi fugi pentru ajutor? Şi unde veţi lăsa slava voastră?
4 Fără Mine ei vor îngenunchea printre prizonieri şi vor cădea sub cei ucişi. Căci toată această mânie a Lui nu a slăbit, iar mâna Lui este încă întinsă.
5 O, asirianule, toiagul mâniei Mele, şi nuiaua din mâna lor este mânia lor.
6 Eu îl voi trimite împotriva unei naţiuni făţarnice; iar împotriva poporului pe care sunt mâniat îi voi da sarcina să-i jefuiască şi să-i prade şi să-i doboare jos ca pe noroiul de pe drumuri.
7 Totuşi el nu intenţionează asta şi nici inima lui nu gândeşte aşa; dar în inima lui el hotărăşte să distrugă şi să alunge multe naţiuni.
8 Căci el a spus: Nu sunt toţi prinţii mei şi regi?
9 Nu este Calno la fel ca şi Carchemiş? Nu este Hamat la fel ca şi Arpad? Nu este Samaria la fel ca şi Damascul?
10 După cum mâna mea a pus temelia împărăţiilor idolilor, ale căror imagini cioplite le depăşesc pe cele ale Ierusalimului şi ale Samariei;
11 Să nu fac eu Ierusalimului şi idolilor lui ce am făcut Samariei şi idolilor ei?
12 Prin urmare se va întâmpla că, atunci când Domnul a împlinit toată lucrarea Sa asupra Muntelui Sion şi asupra Ierusalimului, voi pedepsi rodul inimii mândre a regelui Asiriei şi slava privirii lui semeţe.
13 Căci el a spus: Prin tăria mâinii mele şi prin înţelepciunea mea am făcut eu toate lucrurile acestea; căci eu sunt priceput; şi am mutat graniţele popoarelor, şi le-am jefuit bogăţiile, şi ca un viteaz i-am doborât pe locuitori;
14 Iar mâna mea a găsit bogăţiile oamenilor ca pe un cuib; şi aşa cum aduni ouă părăsite, tot aşa am adunat întreg pământul; şi nu a fost nimeni care să mişte aripa sau să deschidă gura, sau să ciripească.
15 Trebuie toporul să se mândrească împotriva celui care se foloseşte de el? Trebuie ferăstrăul să se preamărească împotriva aceluia care-l mânuieşte? Ca şi cum toiagul s-ar mişca singur împotriva celor care-l ridică, sau ca şi cum nuiaua s-ar ridica în sus singură, de parcă n-ar fi de lemn!
16 De aceea, Domnul, Domnul oştirilor, va trimite sărăcie împotriva celor bogaţi ai săi; şi sub slava Sa va aprinde o flacără ca pârjolul unui foc.
17 Iar lumina lui Israel va fi un foc, iar Cel Sfânt va fi o flacără şi acestea vor arde şi vor devora spinii şi mărăcinii săi într-o singură zi;
18 Şi va mistui semeţia pădurii şi a câmpiilor lui fertile, suflet şi trup; şi ei vor fi ca şi atunci când stegarul cade.
19 Iar copacii lui care vor rămâne vor fi aşa de puţini, încât chiar şi un copil îi va putea număra.
20 Şi se va întâmpla în acea zi că cei care vor rămâne din Israel şi cei care vor scăpa din casa lui Iacov nu se vor mai sprijini pe cel care i-a lovit, ci într-adevăr se vor

sprijini pe Domnul, Cel Sfânt al lui Israel.
21 Cei rămaşi, da, chiar şi cei rămaşi după Iacov, se vor întoarce la Dumnezeul cel Puternic.
22 Căci, deşi poporul tău, Israele, va fi ca nisipul mării, totuşi numai o rămăşiţă a sa se va întoarce; iar nimicirea decretată va fi plină de dreptate.
23 Căci Domnul, Dumnezeul oştirilor va aduce această distrugere hotărâtă peste toată ţara.
24 De aceea, aşa a spus Domnul, Dumnezeul oştirilor, o, poporul meu, care trăieşti în Sion, nu te teme de asirian; el te va lovi cu un băţ şi va ridica bâta împotriva ta, la fel ca în Egipt.
25 Căci după un timp scurt, mânia Mea va înceta şi furia Mea va fi potolită de distrugerea lor.
26 Iar Domnul oştirilor va aţâţa o pacoste pentru el, tot aşa cum a făcut-o în măcelul lui Madian la Muntele Orebului; şi aşa cum toiagul Lui a fost ridicat asupra mării, tot aşa îl va ridica El, ca în Egipt.
27 Şi se va întâmpla în acea zi, că povara lui va fi luată de pe umerii tăi, iar jugul lui va fi luat de pe gâtul tău, iar jugul va fi distrus din cauza ungerii.
28 El a venit la Aiat, a trecut prin Migron, iar la Micmaş El şi-a lăsat boccelele.
29 Ei au trecut peste trecătoare şi au poposit la Gheba; Ramat se teme; Ghibea a lui Saul a fugit.
30 Ridică-ţi glasul, o, tu fiică a lui Galim; fă ca Laiş să audă aceasta, o, sărmane Anatot.
31 Madmena a fost îndepărtat; locuitorii Ghebimului se adună ca să fugă.
32 Pentru ziua aceea va rămâne el la Nob; cu mâna va face un semn ameninţător către muntele fiicei lui Sion, către dealul Ierusalimului.
33 Iată, Domnul, Domnul oştirilor va rupe creanga cu spaimă; iar cele mai înalte vor fi doborâte; iar cei înfumuraţi vor fi umiliţi.
34 Şi El va tăia cu toporul desişurile pădurilor, iar Libanul va cădea de mâna Celui Puternic.

2 Nefi 21

1 Şi va ieşi o creangă din tulpina lui Isai, iar o ramură va creşte din rădăcinile lui.
2 Iar Spiritul Domnului va fi asupra lui, spiritul înţelepciunii şi înţelegerii, spiritul sfatului şi puterii, spiritul cunoaşterii şi al fricii de Domnul.
3 Şi-l va face să înţeleagă repede frica de Domnul; şi nu va judeca după ceea ce ochii săi au văzut şi nu va acuza după ceea ce urechile sale au auzit.
4 Ci cu dreptate îl va judeca pe cel sărac şi cu justeţe îl va acuza pe cel nenorocit al pământului; şi El va lovi pământul cu toiagul buzelor Sale, iar cu răsuflarea buzelor Sale îl va ucide pe cei răi.
5 Şi dreptatea va fi brâul coapselor Sale şi credinţa va fi brâul domniei Lui.
6 Iar lupul va trăi împreună cu mielul şi leopardul se va întinde alături de ied; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună şi le va mâna un copilaş.
7 Şi vaca şi ursul vor paşte; puii lor vor sta împreună; iar leul va mânca paie la fel ca şi boul.
8 Şi pruncul de ţâţă se va juca la gaura viperii, iar copilul înţărcat va pune mâna pe culcuşul şarpelui.

9 Ei nu vor lovi şi nici distruge în tot muntele Meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoaşterea Domnului, tot aşa cum apele acoperă marea.
10 Şi în ziua aceea o rădăcină a lui Isai se va înălța ca un steag al poporului; pe acesta Îl vor căuta neamurile; iar locul păstrat de El pentru credincioşi va fi glorios.
11 Şi se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Îşi va întinde iarăşi mâna pentru a doua oară ca să redobândească rămăşița poporului Său din Asiria şi din Egipt şi din Patros şi din Cuş şi din Elam şi din Şinear, şi din Hamat şi din insulele mării.
12 Şi El va ridica un steag pentru națiuni şi-i va aduna pe cei alungați ai lui Israel şi va aduna laolaltă pe cei împrăştiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului.
13 De asemenea, invidia Efraimului va dispărea, iar duşmanii Iudeii vor fi alungați; Efraim nu va invidia pe Iuda, iar Iuda nu va lovi pe Efraim.
14 Ci ei vor zbura către apus pe umerii Filistenilor; împreună îi vor jefui pe cei din răsărit, şi-şi vor pune mâinile asupra Edomului şi Moabului; şi copiii lui Amon li se vor supune lor.
15 Şi Domnul va distruge cu totul limba Mării Egiptene; şi cu vântul Lui cel puternic El Îşi va ridica mâna deasupra râului şi îl va împărți pe acesta în şapte pârâuri şi-i va face pe oameni să treacă peste el fără să-şi ude încălțămintea.
16 Şi va fi o cale largă pentru cei rămaşi din poporul Lui, rămaşi din Asiria, tot aşa cum a fost pentru cei din Israel, în ziua în care a ieşit din țara Egiptului.

2 Nefi 22

1 Şi în ziua aceea tu vei spune: O, Doamne, te voi lăuda pe Tine; cu toate că ai fost mânios pe mine, mânia Ta a slăbit, iar Tu m-ai alinat.
2 Iată, Dumnezeu este salvarea mea; Eu mă voi avea încrede şi nu mă voi teme; căci Domnul Iehova este tăria mea şi cântarea mea; El mi-a devenit salvarea.
3 De aceea, cu bucurie veți scoate voi apă din fântânile salvării.
4 Şi în ziua aceea veți spune: Lăudați-L pe Domnul, strigați numele Lui, vestiți lucrările Lui printre oameni, amintiți că numele Lui este preamărit.
5 Cântați pentru Domnul; căci El a făcut lucruri minunate; aceasta este ştiut peste tot pământul.
6 Strigați şi bucurați-vă, voi locuitori ai Sionului; căci mare este Cel Sfânt al lui Israel în mijlocul vostru.

2 Nefi 23

1 Povara Babilonului pe care Isaia, fiul lui Amoț, a văzut-o.
2 Ridicați un steag pe muntele cel înalt; ridicați-vă glasurile către ei, faceți semne cu mâna ca ei să treacă prin porțile celor nobili.
3 Eu le-am dat poruncă celor sfințiți ai Mei şi, de asemenea, i-am chemat pe cei puternici ai Mei, căci mânia Mea nu este asupra celor care se bucură în măreția Mea.
4 Zgomotul mulțimii în munți este acela al unui popor numeros, un zgomot tumultuos al împărățiilor națiunilor adunate laolaltă, Domnul oştirilor cercetează oştirile din luptă.
5 Ele vin dintr-o țară îndepărtată, din marginea cerului, da, Domnul şi armele mâniei Sale ca să distrugă întreaga țară.

6 Urlați, căci ziua Domnului este aproape; ea va veni ca o distrugere de la Cel Atotputernic.
7 De aceea, toate brațele vor fi slăbite, iar inima fiecărui om se va topi;
8 Și ei vor fi înspăimântați. Chinuri și dureri îi vor cuprinde; ei se vor uita unul la altul uimiți; fețele lor vor fi ca flăcările.
9 Iată, ziua Domnului vine cu cruzime, cu mânie și supărare cruntă ca să lase țara pustiită; și El va distruge pe păcătoșii de acolo.
10 Căci stelele cerului și constelațiile lui nu vor lumina; soarele va fi întunecat în drumul lui, iar luna nu va lăsa lumina ei să strălucească.
11 Iar Eu voi pedepsi lumea din cauza răutății, iar pe cei păcătoși din cauza nedreptății lor; Eu voi face ca înfumurarea celor mândri să se termine și voi supune îngâmfarea celor tirani.
12 Eu voi face omul mai prețios decât aurul fin; chiar mai prețios decât lingoul de aur din Ofir.
13 De aceea, Eu voi cutremura cerurile, iar pământul se va muta din loc în furia Domnului oștirilor și în ziua mâniei Lui aprinse.
14 Și va fi ca o căprioară fugărită și ca o oaie pe care nici un om nu o păzește; fiecare om se va întoarce la poporul său și va fugi în țara sa.
15 Fiecare dintre cei mândri va fi străpuns; da, și oricine s-a unit cu cel păcătos va cădea de sabie.
16 Copiii lor, de asemenea, vor fi ciopârțiți în bucăți în fața ochilor lor; casele lor vor fi jefuite și nevestele lor vor fi siluite.
17 Iată, Eu îi voi ațâța împotriva lor pe Mezi, care nu vor fi interesați în argint și aur și nici nu se vor bucura de acestea.
18 Arcurile lor, de asemenea, îi vor ciopârți pe tinerii lor în bucățele; și ei nu vor avea nici o milă de rodul pântecelui; ochii lor nu-i vor cruța pe copii.
19 Și Babilonul, slava împărățiilor, frumusețea desăvârșirii Haldeii, va fi la fel ca atunci când Dumnezeu a distrus Sodoma și Gomora.
20 El nu va mai fi locuit niciodată și nici nu va mai fi locuit generație după generație; nici arabul nu-și va instala cortul acolo; nici păstorul nu-și va face coliba acolo.
21 Dar animalele sălbatice ale deșertului vor trăi acolo; iar casele lor vor fi pline de jivine; și bufnițele vor trăi acolo și satirii vor dansa acolo.
22 Iar animalele sălbatice ale insulelor vor urla în casele lor pustii și balaurii în palatele lor frumoase; și timpul lui este aproape să vină, iar ziua lui nu va fi prelungită. Căci Eu îl voi distruge în grabă; da, căci Eu voi fi milos cu poporul Meu, dar cei păcătoși vor pieri.

2 Nefi 24

1 Căci Domnul va avea milă de Iacov și încă îl va alege pe Israel, și-i va așeza pe ei în țara lor; iar străinii vor fi uniți cu ei și ei se vor alătura casei lui Iacov.
2 Iar poporul îi va lua și-i va aduce la locul lor; da, de departe, din marginile pământului; și ei se vor întoarce la pământurile lor făgăduite. Iar casa lui Israel îi va stăpâni, iar țara Domnului va fi a slujitorilor și a slujnicilor; și ei îi vor lua robi pe cei sub care ei au fost robi; și vor domni peste cei care i-au asuprit.
3 Și se va întâmpla în ziua aceea, că Domnul îți va da odihnă, de supărare și frică, și de robia grea în care ai fost făcut să fii slujitor.

4 Şi se va întâmpla în ziua aceea că vei rosti această zicală împotriva regelui Babilonului şi vei zice: Priveşte cum asupritorul a încetat să mai asuprească, oraşul de aur nu mai este!
5 Domnul a rupt nuiaua celor păcătoşi, sceptrele domnitorilor.
6 Cel care a lovit poporul la mânie cu lovituri fără răgaz, cel care a domnit cu mânie peste naţiuni este persecutat şi nimeni nu împiedică aceasta.
7 Întregul pământ se află în odihnă şi e liniştit; oamenii izbucnesc în cântece.
8 Da, chiparoşii se bucură de tine, ca şi cedrii din Liban, zicând: De când ai fost învins, nici un tăietor n-a venit ca să ne doboare.
9 Iadul din adâncuri e pus în mişcare pentru tine, ca să te întâmpine la venirea ta; el îşi trezeşte morţii pentru tine, chiar pe toţi dregătorii pământului; el a sculat din tronurile lor pe toţi regii naţiunilor.
10 Toţi vor glăsui şi vă vor spune: Şi voi aţi devenit slabi ca şi noi? Aţi devenit şi voi asemeni nouă?
11 Îngâmfarea ta a fost coborâtă în mormânt; zgomotul lăutelor tale nu se aude; viermele este întins ca un aşternut sub tine şi viermii te acoperă.
12 Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiul zorilor! Tu eşti doborât la pământ, tu, care ai slăbit naţiunile!
13 Căci tu ţi-ai spus în inima ta: Mă voi ridica la cer, îmi voi înălţa tronul meu deasupra stelelor lui Dumnezeu şi voi sta pe muntele adunării, în partea dinspre miazănoapte;
14 Eu mă voi urca deasupra înălţimii norilor; voi fi la fel ca Cel Prea Înalt.
15 Totuşi, vei fi aruncat în adâncul iadului, la marginile hăului.
16 Cei care te vor vedea vor privi cu ochi neîncrezători către tine te vor şi vor spune: Este acesta omul care a făcut pământul să tremure, cel care a clătinat împărăţiile?
17 Şi a făcut pământul ca un pustiu şi a distrus oraşele lui şi nu a deschis casa prizonierilor săi?
18 Toţi regii naţiunilor, da, ei toţi, se odihnesc în slavă, fiecare dintre ei în propria sa casă.
19 Dar tu eşti aruncat afară din mormântul tău ca o ramură odioasă, ca o rămăşiţă a celor ucişi, străpunşi cu sabia, care cad jos până la stâncile hăului; ca un stârv călcat în picioare.
20 Tu nu te vei uni cu ei în mormânt pentru că tu ai distrus ţara ta şi ai ucis poporul tău; seminţia celor răufăcători nu va fi vestită niciodată.
21 Pregăteşte măcelărirea copiilor săi pentru nedreptăţile strămoşilor lor, pentru ca ei să nu se scoale, nici să stăpânească pământul şi nici să umple faţa pământului cu oraşe.
22 Căci Eu mă voi ridica împotriva lor, a spus Domnul oştirilor, şi voi alunga din Babilon numele şi rămăşiţa, fiu şi nepot, a spus Domnul.
23 Eu, de asemenea, îl voi face lăcaşul stârcului de noapte şi o mlaştină; şi îl voi mătura cu mătura distrugerii, a spus Domnul oştirilor.
24 Domnul oştirilor a jurat, zicând: Cu siguranţă, aşa cum am gândit, aşa se va întâmpla; şi aşa cum Eu am hotărât, aşa va fi —
25 Şi anume, îl voi aduce pe Asirian în ţara Mea şi-l voi călca în picioare în munţii Mei; şi apoi jugul lui se va îndepărta de ei, iar povara lor va fi îndepărtată de pe umerii lor.
26 Acesta este planul pentru întregul pământ; şi aceasta este mâna care este întinsă

peste toate națiunile.
27 Căci Domnul oștirilor a hotărât; și cine va împiedica asta? Iar mâna Lui este
întinsă și cine se poate împotrivi?
28 Această povară a fost dată în anul morții regelui Ahaz.
29 Nu te bucura, tu, întreagă Palestină, că toiagul celui care te-a lovit este rupt; căci
din rădăcina șarpelui se va ivi un bazilic, iar rodul lui va fi un groaznic șarpe zburător.
30 Iar primul-născut al celui sărac se va hrăni cei în nevoie se vor așeza în siguranță;
și Eu voi ucide rădăcina ta cu foamete, iar ea va ucide rămășița ta.
31 Gemi, o, poartă; plângi, o, cetate; tu, întreagă Palestină, ești pierdută; căci un
fum va veni din miazănoapte și nimeni nu va fi singur în timpul lui dinainte hotărât.
32 Ce vor răspunde atunci trimișii națiunilor? Că Domnul a întemeiat Sionul și că
cei săraci ai poporului Său se vor încrede în el.

2 Nefi 25

1 Acum eu, Nefi, spun ceva despre cuvintele pe care le-am scris, care au fost spuse de
gura lui Isaia. Căci iată, Isaia a spus multe lucruri care erau greu de înțeles pentru
mulți din poporul meu; căci ei nu știu despre felul profeției iudeilor.
2 Căci eu, Nefi, nu i-am învățat multe lucruri despre felul Iudeilor; căci lucrările lor
erau lucrările întunericului, iar faptele lor erau faptele lucrurilor abominabile.
3 Prin urmare, scriu pentru poporul meu, pentru toți cei care vor primi în
posteritate aceste lucruri pe care le scriu, pentru ca ei să poată cunoaște judecățile lui
Dumnezeu și că ele vor veni asupra tuturor națiunilor, după cuvântul pe care El l-a
spus.
4 Prin urmare, ascultă, o, poporul meu, care ești din casa lui Israel, și apleacă-ți
urechea către cuvintele mele; căci, pentru că vorbele lui Isaia nu sunt clare pentru
tine, ele sunt totuși clare pentru toți cei care sunt umpluți de spiritul profeției. Dar
eu îți dau o profeție după spiritul care este în mine; prin urmare, voi profeți după
claritatea care a fost cu mine încă din timpul când am plecat din Ierusalim cu tatăl
meu; căci iată, sufletul meu se bucură de claritate pentru poporul meu, pentru că ei
pot să învețe.
5 Da, și sufletul meu se bucură de cuvintele lui Isaia, căci am plecat din Ierusalim,
iar ochii mei au văzut lucrurile iudeilor, iar eu știu că iudeii înțeleg lucrurile
profeților; și nu este nici un alt popor care înțelege lucrurile care au fost spuse
iudeilor tot atât de bine ca ei înșiși, decât dacă sunt învățați după felul lucrurilor
iudeilor.
6 Căci iată, eu, Nefi, nu i-am învățat pe copiii mei după felul lucrurilor iudeilor;
dar iată, eu însumi am locuit la Ierusalim, prin urmare, cunosc împrejurimile lui; și
am pomenit copiilor mei despre judecățile lui Dumnezeu care s-au înfăptuit printre
iudei, copiilor mei, în acord cu ceea ce Isaia a spus; și eu nu le scriu.
7 Dar iată, îmi continui profeția potrivit clarității mele; în care știu că nimeni nu
poate greși; totuși, în zilele când profețiile lui Isaia se vor împlini, oamenii vor ști cu
siguranță la timpul când acestea se vor întâmpla.
8 Prin urmare, ele sunt de preț pentru copiii oamenilor, iar cel care crede că nu
sunt, lui îi voi vorbi în special; dar voi limita cuvintele mele la poporul meu; căci știu
că vor fi de mare preț pentru el în ultimele zile; căci în ziua aceea oamenii le vor
înțelege; prin urmare, pentru binele lor le-am scris.

9 Şi la fel cum o generaţie a fost distrusă printre iudei din cauza nedreptăţii, tot aşa ei au fost distruşi din generaţie în generaţie după nedreptăţile lor; şi nimeni dintre ei nu a fost distrus vreodată, decât dacă aşa le-a fost prezis de către profeţii Domnului.

10 Prin urmare, li s-a spus despre distrugerea care trebuia să vină asupra lor imediat după ce tatăl meu pleca din Ierusalim; cu toate acestea, ei şi-au împietrit inimile; şi după profeţia mea, ei au fost distruşi, în afară de cei care sunt duşi robi în Babilon.

11 Şi acum vorbesc aceasta datorită Spiritului care este în mine. Şi cu toate că au fost duşi departe, ei se vor întoarce şi vor stăpâni pământul Ierusalimului; prin urmare, vor fi restauraţi în ţara moştenirii lor.

12 Dar iată, vor avea războaie şi zvonuri de războaie; iar atunci când va veni ziua când Singurul Născut al Tatălui va veni, da, chiar Tatăl Cerului şi al Pământului li se va arăta lor în trup, iată, ei Îl vor respinge din cauza nedreptăţilor lor şi a împietririi inimilor lor şi a încăpăţânării lor.

13 Iată, ei Îl vor răstigni; şi după ce El va fi pus în mormânt timp de trei zile, El se va scula din morţi, cu vindecarea în aripile Sale; şi toţi cei care vor crede în numele Său vor fi salvaţi în Împărăţia lui Dumnezeu. Prin urmare, sufletul meu se bucură să profeţească despre El, căci am văzut ziua Lui şi inima mea preamăreşte numele Lui Sfânt.

14 Şi iată, se va întâmpla că, după ce Mesia se va ridica din morţi şi se va arăta poporului Său, în faţa atâtora câţi vor crede în numele Lui, iată, Ierusalimul va fi iarăşi distrus; căci vai de cei care se luptă împotriva lui Dumnezeu şi a poporului Bisericii Lui.

15 Prin urmare, iudeii vor fi împrăştiaţi printre toate naţiunile; da, şi, de asemenea, Babilonul va fi distrus; prin urmare, iudeii vor fi împrăştiaţi de alte naţiuni.

16 Şi după ce sunt împrăştiaţi şi Domnul Dumnezeu îi pedepseşte prin alte naţiuni timp de multe generaţii, da, chiar din generaţie în generaţie până când ei vor fi convinşi să creadă în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şi în ispăşire, care este fără de sfârşit pentru toată omenirea — şi când acea zi va veni ca ei să creadă în Hristos şi să-L preaslăvească pe Tatăl în numele Lui, cu inimi pure şi mâini curate şi să nu mai aştepte venirea unui alt Mesia, atunci, la timpul acela, va veni ziua când va fi potrivit ca ei să creadă aceste lucruri.

17 Şi Domnul Îşi va întinde iarăşi mâna Sa a doua oară, ca să aduca înapoi poporul Său din starea lui de pierzanie şi cădere. Prin urmare, El va face o lucrare minunată şi un miracol pentru copiii oamenilor.

18 Prin urmare, El le va aduce cuvintele Sale, cuvinte care îi vor judeca în ziua din urmă, căci ele le vor fi date ca să-i convingă despre Mesia cel adevărat, care a fost respins de ei; şi ca să-i convingă să nu mai aştepte venirea unui Mesia, căci nu va veni nici unul, decât dacă acesta va fi un Mesia neadevărat care-i va înşela pe oameni; căci este un singur Mesia prezis de profeţi şi acel Mesia este Cel care va fi respins de iudei.

19 Căci, după cuvintele profeţilor, Mesia va veni şase sute de ani după ce tatăl meu a plecat din Ierusalim; şi după cuvintele profeţilor şi, de asemenea, după cuvintele îngerului lui Dumnezeu, numele Lui va fi Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

20 Şi acum, fraţii mei, am vorbit limpede pentru ca voi să nu greşiţi. Şi aşa cum Domnul Dumnezeu trăieşte, Cel care a scos Israelul afară din Egipt şi i-a dat lui Moise puterea să vindece naţiunile după ce ele au fost muşcate de şerpii cei veninoşi, dacă ei îşi vor arunca privirile către şarpele care l-a ridicat în faţa lor, şi care, de asemenea, i-a dat lui putere să lovească stânca pentru ca din ea să ţâşnească apă; da,

iată, eu vă spun vouă că, tot aşa cum aceste lucruri sunt adevărate şi aşa cum Domnul Dumnezeu trăieşte, nu este nici un alt nume dat sub cer, decât dacă va fi Isus Hristos despre care am vorbit, prin care omul poate fi salvat.

21 Prin urmare, din această cauză mi-a promis Domnul Dumnezeu că aceste lucruri pe care le scriu vor fi ţinute şi păstrate şi transmise seminţiei mele din generaţie în generaţie, pentru ca promisiunea făcută lui Iosif să fie împlinită, pentru ca seminţia lui să nu piară niciodată atâta timp cât pământul va exista.

22 Prin urmare, aceste lucruri vor trece din generaţie în generaţie, atât timp cât pământul va exista; şi ele vor fi transmise după voinţa şi plăcerea lui Dumnezeu; iar naţiunile care le vor avea vor fi judecate după cuvintele care sunt scrise.

23 Căci noi lucrăm cu sârguinţă ca să scriem, ca să-i convingem pe copiii noştri, precum şi pe fraţii noştri să creadă în Hristos şi să se împace cu Dumnezeu; căci noi ştim că, după ce am făcut tot posibilul, numai prin har suntem salvaţi.

24 Şi, cu toate că noi credem în Hristos, păstrăm legea lui Moise şi Îl aşteptăm neclintiţi pe Hristos, până ce legea va fi împlinită.

25 Căci, în scopul acesta a fost dată legea; prin urmare, legea a devenit moartă pentru noi, iar noi suntem făcuţi vii prin Hristos datorită credinţei noastre; totuşi păstrăm legea datorită poruncilor.

26 Şi noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos, profeţim despre Hristos şi scriem după profeţiile noastre pentru ca să ştie copiii noştri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor.

27 Prin urmare, noi vorbim despre lege pentru ca să ştie copiii noştri că legea este moartă; şi, ştiind că legea este moartă, să poată aştepta acea viaţă care este datorită lui Hristos şi să cunoască în ce scop a fost dată legea. Şi după ce legea este împlinită în Hristos, ei să nu trebuiască să-şi împietrească inimile împotriva Lui când legea va trebui să fie desfiinţată.

28 Şi acum iată, poporul meu, voi sunteţi un popor încăpăţânat; prin urmare, am vorbit limpede către voi ca să nu înţelegeţi greşit. Şi cuvintele pe care le-am vorbit vor fi ca o mărturie împotriva voastră; căci ele sunt suficiente ca să înveţe pe orice om calea cea dreaptă; căci calea cea dreaptă este să credeţi în Hristos şi să nu-L tăgăduiţi; căci dacă-L tăgăduiţi pe El, atunci voi tăgăduiţi, de asemenea, profeţii şi legea.

29 Şi acum iată, vă spun vouă, calea cea dreaptă este să crezi în Hristos şi să nu-L tăgăduieşti pe El; şi Hristos este Cel Sfânt al lui Israel; prin urmare, voi trebuie să vă plecaţi adânc în faţa Lui şi să vă închinaţi Lui cu toată puterea, mintea şi tăria voastră, şi cu tot sufletul vostru; şi dacă veţi face toate acestea, nu veţi fi alungaţi în nici un caz.

30 Şi în măsura în care aceasta va fi potrivit, va trebui să păstraţi ritualurile şi rânduielile lui Dumnezeu până când legea care a fost dată lui Moise se va împlini.

2 Nefi 26

1 Şi după ce Hristos se va ridica din morţi, El vi se va arăta vouă, copiii mei, precum şi vouă, fraţii mei preaiubiţi; iar cuvintele pe care El le va vorbi către voi vor fi legea pe care voi va trebui s-o urmaţi.

2 Căci iată, vă spun că eu am văzut că multe generaţii vor trece; şi vor fi multe războaie şi conflicte în poporul meu.

3 Şi după ce Mesia va veni, semne vor fi date poporului meu despre naşterea Lui,

precum şi despre moartea şi învierea Lui; şi ziua aceea va fi mare şi groaznică pentru cei păcătoşi, căci ei vor pieri; şi ei pier pentru că îi alungă pe profeţi şi pe sfinţi şi îi lovesc cu pietre şi îi ucid; prin urmare, strigătul sângelui sfinţilor se va urca împotriva lor de la pământ până la Dumnezeu.

4 Prin urmare, ziua care va veni îi va arde pe toţi cei care sunt mândri şi care păcătuiesc, spune Domnul oştirilor, căci ei vor fi ca miriştea.

5 Iar cei care-i ucid pe profeţi şi pe sfinţi vor fi înghiţiţi de adâncurile pământului, spune Domnul oştirilor; şi munţii îi vor acoperi; şi vârtejurile de vânt îi vor duce departe; şi clădirile se vor prăbuşi peste ei şi-i vor sfărâma în bucăţele şi-i vor măcina până când vor fi ca pulberea.

6 Şi tunete şi trăsnete şi cutremure de pământ şi tot felul de distrugeri vor veni asupra lor, căci focul mâniei Domnului se va aprinde împotriva lor şi ei vor fi ca miriştea iar ziua care va veni îi va mistui, a spus Domnul oştirilor.

7 O, câtă durere şi suferinţă simte sufletul meu din cauza pierderii celor ucişi din poporul meu! Căci eu, Nefi, am văzut aceasta; şi aceasta aproape mă distruge pe mine în faţa Domnului; dar trebuie să-L implor pe Dumnezeul meu: Căile Tale sunt drepte.

8 Dar iată, cei drepţi vor asculta de cuvintele profeţilor şi nu le vor distruge, ci vor aştepta, neclintiţi în Hristos, semnele care sunt date, în ciuda tuturor persecuţiilor — iată, ei sunt cei care nu vor pieri.

9 Dar Fiul Dreptăţii li se va arăta lor; şi El îi va vindeca, iar ei vor avea pace cu El timp de trei generaţii; şi mulţi din cei din a patra generaţie vor muri în dreptate.

10 Şi atunci când aceste lucruri se vor întâmpla, o distrugere rapidă va veni peste poporul meu; căci, în ciuda durerii sufletului meu, am văzut aceasta; prin urmare ştiu că aceasta se va întâmpla; şi ei se vând pe ei înşişi pe degeaba; căci, ca răsplată pentru mândria şi nebunia lor, ei vor culege distrugere; căci, întrucât se vând diavolului şi aleg lucrările întunericului în loc de cele ale luminii, ei trebuie să se coboare în iad.

11 Căci Spiritul Domnului nu se va strădui mereu cu omul. Şi atunci când Spiritul va înceta să se străduie cu omul, atunci o distrugere rapidă va veni şi aceasta îmi va întrista sufletul.

12 Şi cum vorbeam despre convingerea iudeilor că Isus este Însuşi Hristos, tot aşa trebuie ca şi neamurile să fie convinse că Isus este Hristos, Dumnezeul cel Veşnic.

13 Şi că El se arată tuturor celor care cred în El prin puterea Duhului Sfânt; da, în faţa fiecărei naţiuni, neam, limbă şi popor, făcând minuni, semne şi miracole minunate pentru copiii oamenilor, după credinţa lor.

14 Dar iată, vă profeţesc despre ultimele zile; despre zilele când Domnul Dumnezeu va înfăptui aceste lucruri pentru copiii oamenilor.

15 După ce seminţia mea şi seminţia fraţilor mei vor fi rătăcit în necredinţă şi vor fi fost lovită de neamuri; da, după ce Domnul Dumnezeu îi va împresura de jur împrejur şi îi va asedia cu cete şi va ridica fortăreţe împotriva lor; şi după ce ei vor fi fost doborâţi în ţărână până când ei nu vor mai exista, totuşi cuvintele celor drepţi vor fi scrise şi rugăciunile celui credincios vor fi auzite şi toţi cei care au rătăcit în necredinţă nu vor fi uitaţi.

16 Căci cei care vor fi distruşi vor vorbi către ei din pământ şi glasul lor va ieşi de jos din ţărână, iar glasul lor va fi asemeni unui spirit cunoscut; căci Domnul Dumnezeu îi va da putere ca el să poată să şoptească despre ei, ca şi cum ar ieşi din pământ; iar

glasul lor va şopti din ţărână.

17 Căci aşa a spus Domnul Dumnezeu: Ei vor scrie lucrurile care vor fi făcute printre ei, iar ele vor fi scrise şi pecetluite într-o carte, iar cei care au rătăcit în necredinţă nu le vor avea, căci ei încearcă să distrugă lucrurile lui Dumnezeu.

18 Prin urmare, aşa cum cei care au fost distruşi au fost distruşi repede; iar mulţimea celor nelegiuiţi va fi ca pleava spulberată — da, aşa spune Domnul Dumnezeu: aceasta se va întâmpla într-o secundă, dintr-odată —

19 Şi se va întâmpla că cei care au rătăcit în necredinţă vor fi loviţi de mâna neamurilor.

20 Iar neamurile s-au fălit în mândria lor şi s-au împiedicat din cauza mărimii propriului lor obstacol, căci au zidit multe biserici; şi totuşi, ele renegă puterea şi minunile lui Dumnezeu şi predică înspre ei înşişi propria înţelepciune şi învăţătură pentru ca să obţină câştiguri şi să pară grozave în faţa celor săraci.

21 Şi sunt multe biserici zidite care duc la invidie, discordie şi răutate.

22 Şi sunt, de asemenea, combinaţii secrete, la fel ca şi în timpurile din vechime, după combinaţiile diavolului, căci el este întemeietorul tuturor acestor lucruri; da, întemeietorul crimelor şi lucrărilor întunericului; da, şi el îi conduce cu o funie de in în jurul gâtului până când îi leagă cu frânghii groase pentru totdeauna.

23 Căci iată, fraţii mei preaiubiţi, eu vă spun că Domnul Dumnezeu nu lucrează în întuneric.

24 El nu face nimic decât dacă este spre binele lumii; căci El iubeşte lumea, chiar într-atât, încât Şi-a jertfit propria viaţă pentru ca să poată să-i tragă pe oameni la El. Prin urmare, nu porunceşte la nimeni să nu ia parte la salvarea Sa.

25 Iată, strigă El la cineva, zicând: Te depărtezi de Mine? Iată, eu vă spun: Nu; dar El spune: Veniţi la Mine, voi, toate marginile pământului, cumpăraţi lapte şi miere fără bani şi fără preţ.

26 Iată, a poruncit El cuiva ca să plece din sinagogi sau din locuri de rugăciune? Iată, vă spun vouă: Nu.

27 A poruncit El cuiva ca să nu ia parte la salvarea Sa? Iată, eu vă spun vouă: Nu; ci El a oferit-o fără plată tuturor oamenilor; şi El a poruncit poporului Său ca să convingă pe toţi oamenii să se pocăiască.

28 Iată, a poruncit Domnul cuiva să nu ia parte la bunătatea Sa? Iată, eu vă spun vouă: Nu; ci toţi oamenii sunt privilegiaţi, unul la fel ca altul şi nimeni nu este oprit.

29 El porunceşte să nu fie nici un fel de vicleşuguri preoţeşti; căci iată, vicleşugurile preoţeşti sunt acelea în care oamenii predică şi se prezintă pe ei înşişi ca fiind lumina lumii, pentru ca să capete câştiguri şi preamărire de la lume; dar ei nu caută bunăstarea Sionului.

30 Iată, Domnul a interzis lucrul acesta; prin urmare, Domnul Dumnezeu a dat o poruncă, că toţi oamenii trebuie să aibă caritate, căci caritatea este dragoste. Şi dacă ei nu au caritate, ei nu sunt nimic. Prin urmare, dacă au milostenie, nu vor permite ca lucrătorii din Sion să piară.

31 Dar lucrătorii din Sion trebuie să lucreze pentru Sion; căci dacă vor lucra pentru bani, vor pieri.

32 Şi iarăşi, Domnul Dumnezeu a poruncit ca oamenii să nu ucidă; să nu mintă; să nu fure; să nu ia cuvântul Domnului Dumnezeului lor în deşert; să nu invidieze; să nu fie răi; să nu se certe unul cu altul; să nu preacurvească; şi să nu facă nici unul din aceste lucruri; căci oricine le face va pieri.

33 Căci nici una dintre aceste nedreptăți nu vine de la Domnul; căci El face ceea ce este bine pentru copiii oamenilor; și El nu face nimic, decât dacă este ușor de înțeles pentru copiii oamenilor; și El îi cheamă pe ei toți să vină la El și să ia parte la bunătatea Sa; și El nu respinge pe nimeni dintre cei care vin la El, negri și albi, sclavi și liberi, bărbați și femei; și El își aduce aminte de păgâni; și toți sunt egali în fața lui Dumnezeu, atât iudeii, cât și neamurile.

2 Nefi 27

1 Dar iată, în ultimele zile, sau în zilele neamurilor — da, iată toate popoarele neamurilor și, de asemenea, iudeii, cei care vor veni în această țară, precum și cei care vor fi în alte țări, da, chiar în toate țările de pe pământ, iată, ei vor fi îmbătați de nedreptate și de tot felul de lucruri abominabile —

2 Și când ziua aceea va veni, ei vor fi vizitați de către Domnul oștirilor cu tunete și cutremur de pământ, cu zgomot puternic și vijelie, cu furtună și cu flacăra unui foc mistuitor.

3 Și toate națiunile care vor lupta împotriva Sionului și care îl fac să sufere vor fi ca un vis, ca o vedenie a nopții; da, aceasta va fi cu ei la fel ca și cu cel flămând care visează că mănâncă, dar se trezește cu sufletul gol; sau ca și cel însetat care visează că bea, dar se trezește fără putere și cu sufletul jinduind; da, chiar așa va fi mulțimea tuturor neamurilor care luptă împotriva Muntelui Sionului.

4 Căci iată, voi toți care faceți nedreptate, stați și întrebați-vă, căci veți striga și veți plânge; da, veți fi bețivi, dar nu de vin, vă veți clătina, dar nu din cauza unei băuturi tari.

5 Căci iată, Domnul a turnat peste voi spiritul unui somn adânc. Căci iată, voi v-ați închis ochii și i-ați respins pe profeți; iar pe conducătorii voștri și pe văzătorii voștri El i-a adăpostit din cauza nedreptății voastre.

6 Și se va întâmpla că Domnul Dumnezeu vă va aduce cuvintele unei cărți pecetluite și ele vor fi cuvintele celor care au adormit.

7 Și iată, cartea va fi pecetluită; și în carte va fi o revelație de la Dumnezeu, de la începutul lumii până la sfârșitul ei.

8 Prin urmare, din cauza lucrurilor care sunt pecetluite, lucrurile care sunt pecetluite nu vor fi dezvăluite în ziua ticăloșiei și a lucrurilor abominabile ale oamenilor. Prin urmare, cartea va fi ținută ascunsă de ei.

9 Dar cartea va fi dezvăluită unui om, iar el va dezvălui cuvintele cărții, care sunt cuvintele celor care sunt adormiți în țărână, iar el va dezvălui aceste cuvinte unui alt om;

10 Dar cuvintele care sunt pecetluite nu le va dezvălui și nu va dezvălui nici cartea. Căci cartea va fi pecetluită prin puterea lui Dumnezeu, iar revelația care a fost pecetluită va fi păstrată în carte până la timpul ales de Domnul, când ele vor fi scoase la lumină; căci iată, ele dezvăluie toate lucrurile, de la facerea lumii până la sfârșitul ei.

11 Și vine ziua când cuvintele cărții care au fost pecetluite vor fi citite pe acoperișurile caselor; și ele vor fi citite prin puterea lui Hristos; și toate lucrurile vor fi dezvăluite copiilor oamenilor, care au fost vreodată printre copiii oamenilor și care vor fi întotdeauna, chiar până la sfârșitul pământului.

12 Prin urmare, în ziua în care cartea va fi dezvăluită omului despre care am vorbit,

cartea va fi ascunsă de ochii lumii pentru ca ochii nimănui să nu o vadă decât dacă trei martori o vor vedea, prin puterea lui Dumnezeu, pe lângă cel căruia cartea îi va fi dezvăluită; şi ei vor purta mărturie despre adevărul cărţii şi al lucrurilor din ea.

13 Şi nu este nimeni altul care o va vedea, în afară de câţiva, după voinţa lui Dumnezeu, pentru a depune mărturie despre cuvântul Lui copiilor oamenilor; căci Domnul Dumnezeu a zis despre cuvintele celui credincios că trebuie să vorbească aşa ca şi cum ar fi din morţi.

14 Prin urmare, Domnul Dumnezeu va începe să aducă cuvintele cărţii; şi în gura atâtor martori câţi va socoti El potrivit va întemeia cuvântul Său; şi vai de cel ce respinge cuvântul lui Dumnezeu!

15 Dar iată, se va întâmpla că Domnul Dumnezeu va spune celui căruia El îi va dezvălui cartea: Ia aceste cuvinte care nu sunt pecetluite şi dezvăluie-le altuia, pentru ca acesta să le poată arăta celui învăţat, zicând: Ia citeşte, mă rog ţie. Iar cel învăţat va răspunde: Aduceţi aici cartea şi eu le voi citi.

16 Şi acum, din cauza slăvii lumii şi pentru ca să capete câştiguri vor spune ei aceasta, iar nu pentru slava lui Dumnezeu.

17 Iar omul va răspunde: Nu pot să aduc cartea, căci este pecetluită.

18 Atunci, învăţatul va răspunde: Nu pot să o citesc.

19 Prin urmare, se va întâmpla că Domnul Dumnezeu va dezvălui iarăşi cartea şi cuvintele ei aceluia care nu este învăţat; iar omul care nu este învăţat va spune: Eu nu sunt învăţat.

20 Atunci, Domnul Dumnezeu va spune către el: Cei învăţaţi nu le vor citi, căci le-au respins, iar Eu pot să înfăptuiesc propria Mea lucrare; prin urmare, tu vei citi cuvintele pe care Eu ţi le voi da.

21 Nu atinge lucrurile care sunt pecetluite, căci Eu le voi dezvălui la timpul ales de Mine; căci voi arăta copiilor oamenilor că Eu sunt capabil să-Mi înfăptuiesc lucrarea.

22 Prin urmare, după ce ai citit cuvintele pe care Eu ţi le-am poruncit şi ai obţinut martorii pe care Eu ţi i-am făgăduit, tu va trebui să pecetluieşti iarăşi cartea şi s-o ascunzi pentru Mine, ca să pot păstra cuvintele pe care tu nu le-ai citit, până când Eu voi crede de cuviinţă în propria Mea înţelepciune să dezvălui toate lucrurile copiilor oamenilor.

23 Căci iată, Eu sunt Dumnezeu; şi Eu sunt un Dumnezeu al miracolelor; şi Eu voi arăta lumii că sunt acelaşi ieri, astăzi şi în vecii vecilor; şi Eu nu lucrez printre copiii oamenilor decât în funcţie de credinţa lor.

24 Şi iarăşi se va întâmpla că Domnul va spune celui care va citi cuvintele ce-i vor fi dezvăluite:

25 În măsura în care poporul acesta se apropie de Mine cu gura sa şi Mă cinsteşte cu buzele sale, dar inima sa şi-o îndepărtează de Mine şi frica pe care o are de Mine este o învăţătură omenească.

26 De aceea, Eu voi continua să fac o lucrare minunată printre oamenii aceştia, da, o lucrare minunată şi un miracol, căci înţelepciunea înţelepţilor şi învăţaţilor lor va pieri, iar înţelegerea celor pricepuţi se va face nevăzută.

27 Şi vai de cei care caută să-şi ascundă planurile de Domnul! Şi lucrările lor sunt în întuneric; şi ei zic: Cine ne vede şi cine ne ştie? Şi, de asemenea, ei zic: Desigur, felul tău de a întoarce lucrurile cu susul în jos va fi judecat ca şi lutul olarului. Dar iată, Eu le voi arăta, a spus Domnul oştirilor, că Eu cunosc toate lucrările lor. Căci poate lucrarea să spună despre cel care a făcut-o, nu m-a făcut el? Sau poate lucrul

construit să spună despre cel care l-a lucrat, el nu are pricepere?
28 Dar iată, spune Domnul oştirilor: Eu voi arăta copiilor oamenilor că a mai rămas puțin timp până când Libanul va fi transformat într-o grădină; şi grădina va fi socotită ca o pădure.
29 Şi în ziua aceea surzii vor auzi cuvintele cărții, iar ochii orbilor vor vedea, eliberați din obscuritate şi din întuneric.
30 Şi cei sfioşi, de asemenea, vor creşte şi se vor bucura datorită Domnului, iar săracii printre oameni se vor veseli de Cel Sfânt al lui Israel.
31 Căci cu siguranță, aşa cum Domnul trăieşte, ei vor vedea că cel asupritor este nimicit, iar cel batjocoritor este pierdut, şi toți cei care pândesc nelegiuirea vor fi alungați;
32 Şi cei care osândesc un om pentru un cuvânt şi întind o capcană aceluia care-i înfruntă la poartă şi-l înlătură pe cel corect pentru un lucru de nimic.
33 De aceea, aşa vorbeşte Domnul care l-a mântuit pe Avraam despre casa lui Iacov: De acum încolo lui Iacov nu-i va mai fi ruşine şi nici nu va mai păli.
34 Dar atunci când el vede copiii lui, lucrarea mâinilor Mele, în mijlocul lui, Îmi vor sfinți numele şi-L vor sfinți pe Cel Sfânt al lui Iacov şi se vor teme de Dumnezeul lui Israel.
35 De asemenea, cei rătăciți în spirit vor ajunge să înțeleagă, iar cei care au cârtit vor cunoaşte doctrină.

2 Nefi 28

1 Şi acum iată, frații mei, eu v-am vorbit vouă aşa după cum Spiritul m-a îndemnat; prin urmare, ştiu sigur că acestea trebuie să se întâmple.
2 Iar lucrurile care vor fi scrise în carte vor fi de mare valoare pentru copiii oamenilor şi în special pentru cei din seminția noastră, care este o rămăşiță a casei lui Israel.
3 Căci se va întâmpla în ziua aceea că bisericile care sunt construite, dar nu pentru Domnul, atunci când una va spune către alta: Iată, eu, eu sunt biserica Domnului; iar cealaltă va spune: eu, eu sunt biserica Domnului; iar celelalte vor spune: eu, eu sunt biserica Domnului; şi astfel va spune fiecare dintre cei care au construit biserici, dar nu pentru Domnul—
4 Şi ele se vor lupta una cu alta; şi preoții lor se vor lupta unul cu altul şi îi vor învăța pe alții învățătura lor şi vor tăgădui Duhul Sfânt care dă putere de exprimare.
5 Şi ei renegă puterea lui Dumnezeu, Cel Sfânt al lui Israel; şi ei spun către oameni: Ascultați de noi şi ascultați de preceptele noastre; căci iată, nu este nici un Dumnezeu astăzi, căci Domnul şi Mântuitorul şi-a făcut lucrarea şi a trecut puterea Lui oamenilor;
6 Iată, ascultați de preceptele mele; dacă ei vor spune că este un miracol făcut de mâna Domnului, să nu-i credeți; căci în ziua aceasta El nu este un Dumnezeu al miracolelor; El şi-a terminat lucrarea.
7 Da, şi vor fi mulți care vor spune: Mâncați, beți şi vă veseliți, căci mâine vom muri; şi va fi bine de noi.
8 Şi, de asemenea, vor fi mulți care vor spune: Mâncați, beți şi fiți fericiți; totuşi, temeți-vă de Dumnezeu—El vă va ierta, dacă faceți un păcat mic; da, mințiți puțin, profitați de cineva din cauza vorbelor lui, săpați groapa vecinului; nu este nimic rău

în aceasta; şi faceţi toate aceste lucruri, căci mâine vom muri; şi dacă va fi aşa, că noi suntem vinovaţi, Dumnezeu ne va da câteva lovituri de bici şi până la urmă noi vom fi salvaţi în Împărăţia lui Dumnezeu.

9 Da, şi vor fi mulţi care vor predica în felul acesta doctrine neadevărate, deşarte şi nesăbuite; şi vor fi îngâmfaţi în inimile lor şi vor căuta să ascundă adânc planurile lor de Domnul; iar lucrările lor vor fi în întuneric.

10 Iar sângele sfinţilor va striga din pământ împotriva lor.

11 Da, ei toţi s-au abătut de la drumul drept; ei au devenit corupţi.

12 Din cauza mândriei şi din cauza învăţătorilor neadevăraţi şi a doctrinelor neadevărate, bisericile lor au devenit corupte, iar bisericile lor sunt preamărite; din cauza mândriei, ele sunt înfumurate.

13 Ei îi pradă pe cei săraci din cauza sanctuarelor lor frumoase; îi pradă pe cei săraci din cauza hainelor lor frumoase; şi îi persecută pe cei umili şi pe cei săraci în inimă pentru că sunt îngâmfaţi în mândria lor.

14 Ei umblă cu încăpăţânare şi cu capul pe sus; da, şi din cauza mândriei, şi a ticăloşiei, şi a lucrurilor lor abominabile, şi a curviei, ei s-au rătăcit cu toţii, în afară de câţiva care sunt urmaşii umili ai lui Hristos; şi totuşi ei sunt conduşi astfel încât de multe ori greşesc pentru că ei au fost învăţaţi după preceptele oamenilor.

15 O, cei înţelepţi şi cei învăţaţi şi cei bogaţi, care sunt îngâmfaţi în mândria inimilor lor, precum şi toţi cei care predică doctrine neadevărate şi toţi cei care preacurvesc şi care strică drumul cel drept al Domnului, vai, vai, vai lor, a spus Domnul Dumnezeu cel Atotputernic, căci ei vor fi aruncaţi în iad!

16 Vai de cei care-l îndepărtează pe cel drept pentru un lucru de nimic şi insultă ceea ce este bun şi spun că nu are nici o valoare! Căci va veni ziua când Domnul Dumnezeu îi va vizita în grabă pe locuitorii pământului; şi în ziua aceea, când ei vor fi plini de nedreptate, ei vor pieri.

17 Dar iată, dacă locuitorii pământului se vor pocăi de ticăloşia lor şi de lucrurile abominabile lor, atunci ei nu vor fi distruşi, spune Domnul oştirilor.

18 Dar iată, biserica aceea mare şi odioasă, curva întregului pământ, trebuie să se prăbuşească la pământ şi mare trebuie să fie căderea ei.

19 Căci împărăţia diavolului trebuie să se cutremure, iar cei care îi aparţin vor trebui să fie stârniţi spre pocăinţă, dacă nu, atunci diavolul îi va prinde în lanţurile lui nepieritoare, iar ei vor fi turbaţi de mânie şi vor pieri;

20 Căci iată, în ziua aceea el va năvăli în inimile copiilor oamenilor şi-i va aţâţa în mânie împotriva a ceea ce este bun.

21 Iar pe alţii îi va potoli şi-i va legăna într-o siguranţă carnală, aşa încât ei vor spune: Totul este bine în Sion; da, Sionul prosperă, totul este bine — şi în felul acesta diavolul înşală sufletele lor şi-i conduce cu grijă în jos, în iad.

22 Şi iată, pe alţii îi va linguşi şi le va spune că nu este nici un iad; şi le spune: Eu nu sunt diavolul, căci nu este nici un diavol — şi astfel va şopti el la urechile lor, până când îi prinde în lanţurile lui îngrozitoare din care nu este nici o scăpare.

23 Da, ei sunt prinşi în moarte şi iad; şi moarte şi iad şi diavol; iar toţi cei care au fost luaţi în stăpânire de diavol vor trebui să stea în faţa tronului lui Dumnezeu şi să fie judecaţi după faptele lor; de unde ei vor trebui să se ducă în locul pregătit pentru ei, şi anume într-un lac de foc şi pucioasă care este un chin fără de sfârşit.

24 De aceea, vai de cel care tratează totul cu uşurinţă în Sion!

25 Vai de cel care strigă: Totul este bine!

26 Da, vai de cel care ascultă de preceptele oamenilor şi renegă puterea lui Dumnezeu şi darul Duhului Sfânt!
27 Da, vai de cel care spune: Noi am primit şi nouă nu ne trebuie mai mult!
28 Şi în sfârşit, vai de toţi cei care tremură şi sunt mânioşi din cauza adevărului lui Dumnezeu! Căci iată, cel care este zidit pe stâncă îl primeşte cu bucurie; iar cel care este zidit pe o temelie de nisip tremură de frică să nu cadă.
29 Vai de cel care va spune: Noi am primit cuvântul lui Dumnezeu şi nu mai avem nevoie de cuvântul lui Dumnezeu, căci avem destul!
30 Căci iată, aşa spune Domnul Dumnezeu: Eu voi da copiilor oamenilor rând după rând, precept după precept, aici puţin şi acolo puţin; şi binecuvântaţi sunt aceia care ascultă de preceptele Mele şi-şi pleacă urechea la sfatul Meu, căci ei vor învăţa înţelepciune; căci celui care primeşte Eu îi voi da mai mult; iar de la cei care spun: noi avem destul, de la ei se va lua chiar şi ceea ce au.
31 Blestemat este cel care îşi pune nădejdea în om sau îşi face din carne puterea sa sau ascultă de preceptele omului, cu excepţia preceptelor care sunt date prin puterea Duhului Sfânt.
32 Vai de neamuri, a spus Domnul Dumnezeul oştirilor! Căci, în ciuda faptului că Eu Îmi voi întinde mâna către ele zi de zi, ele Mă vor tăgădui pe Mine; cu toate acestea, Eu voi fi milos cu ele, a spus Domnul Dumnezeu, dacă se vor pocăi şi vor veni la Mine; căci braţul Meu este întins cât este ziua de lungă, a spus Domnul Dumnezeul oştirilor.

2 Nefi 29

1 Dar iată, multe vor fi în ziua aceea când Eu voi începe să fac o lucrare minunată printre ei, când Eu Îmi voi aduce aminte de legămintele pe care le-am făcut cu copiii oamenilor precum că Eu voi acţiona, pentru a doua oară, ca să salvez poporul Meu, cei care sunt din casa lui Israel;
2 Şi, de asemenea, pot să-Mi amintesc făgăduinţele pe care ţi le-am făcut ţie, Nefi, şi tatălui tău şi Eu Îmi voi aduce aminte de seminţia ta; şi că vorbele seminţiei tale vor ieşi din gura Mea către seminţia ta; şi cuvintele Mele vor şuiera până la marginile pământului, ca un steag pentru poporul Meu, care este din casa lui Israel.
3 Şi pentru că vorbele Mele vor şuiera până departe — multe dintre neamuri vor spune: O Biblie! O Biblie! Avem o Biblie şi nu poate să mai fie o altă Biblie.
4 Dar aşa spune Domnul Dumnezeu: O, nesăbuiţi, ele vor avea o Biblie; şi ea va purcede de la iudei, vechiul Meu popor de legământ. Şi cum le-au mulţumit ei iudeilor pentru Biblia pe care o primesc de la aceştia? Da, ce vor neamurile să spună cu aceasta? Îşi aduc ei aminte de suferinţele, muncile şi durerile iudeilor şi de sârguinţa lor pentru Mine în aducerea salvării neamurilor?
5 O, voi neamuri, v-aţi adus aminte de iudei, poporul legămintelor Mele din vechime? Nu; dar voi i-aţi blestemat şi i-aţi urât şi nu aţi căutat să-i salvaţi. Dar iată, voi întoarce toate aceste lucruri împotriva capului vostru; căci Eu, Domnul, n-am uitat poporul Meu.
6 Voi, nesăbuiţilor, care veţi spune: O Biblie, avem deja o Biblie şi nu ne mai trebuie o altă Biblie. Aţi fi obţinut voi vreo Biblie din altă parte decât de la iudei?
7 Nu ştiţi că este mai mult decât un singur neam? Nu ştiţi că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, i-am creat pe toţi oamenii şi că Eu Îmi aduc aminte de cei care

sunt pe insulele mării; şi că Eu domnesc sus în ceruri şi jos pe pământ; şi Eu fac să ajungă cuvântul Meu până la copiii oamenilor, da, chiar până la toate naţiunile pământului?

8 Prin urmare, cârtiţi voi că primiţi mai mult din cuvântul Meu? Nu ştiţi că mărturia a două naţiuni este o dovadă pentru voi că Eu sunt Dumnezeu, că Eu Îmi aduc aminte de naţiune la fel ca şi de alta? Prin urmare, Eu vorbesc aceleaşi cuvinte către o naţiune la fel ca şi către celălaltă. Şi atunci când cele două naţiune se vor uni, mărturiile celor două naţiune, de asemenea, se vor uni.

9 Şi Eu fac aceasta pentru ca să dovedesc multora că Eu sunt acelaşi ieri, astăzi şi în vecii vecilor; şi că Eu vorbesc cuvintele Mele după propria Mea plăcere. Şi fiindcă Eu am vorbit un cuvânt, voi nu trebuie să credeţi că Eu nu mai pot vorbi altul; căci lucrarea Mea nu este încă terminată; şi nici nu va fi până la sfârşitul omului şi nici chiar de atunci înainte şi în vecii vecilor.

10 Prin urmare, pentru că voi aveţi o Biblie, voi nu trebuie să credeţi că ea conţine toate cuvintele Mele; nici nu trebuie să credeţi că Eu nu am făcut să fie scrise mai multe.

11 Căci Eu poruncesc tuturor oamenilor, atât la răsărit, cât şi la apus, şi, de asemenea, la miazănoapte şi la miazăzi, precum şi în insulele mării, pentru ca ei să scrie cuvintele pe care Eu le vorbesc către ei; căci după cărţile care vor fi scrise voi judeca Eu lumea, pe fiecare om după faptele sale, aşa după cum este scris.

12 Căci iată, Eu voi vorbi către Iudei, iar ei vor scrie aceasta; şi Eu voi vorbi, de asemenea, către nefiţi, iar ei vor scrie aceasta; şi Eu voi vorbi, de asemenea, către celelalte triburi ale casei lui Israel pe care Eu le-am condus departe, iar ele vor scrie aceasta; şi Eu iarăşi voi vorbi către toate naţiunile pământului, iar ele vor scrie aceasta.

13 Şi se va întâmpla că iudeii vor avea cuvintele nefiţilor, iar nefiţii vor avea cuvintele iudeilor; iar nefiţii şi iudeii vor avea cuvintele triburilor pierdute ale lui Israel; iar triburile pierdute ale lui Israel vor avea cuvintele nefiţilor şi ale iudeilor.

14 Şi se va întâmpla că poporul Meu, care este din casa lui Israel, se va aduna acasă în ţările stăpânirilor sale; iar cuvântul Meu, de asemenea, se va aduna într-unul singur. Şi Eu voi arăta celor care luptă împotriva cuvântului Meu şi împotriva poporului Meu, care este din casa lui Israel, că Eu sunt Dumnezeu şi că Eu am făcut un legământ cu Avraam, că Eu Îmi voi aduce aminte de seminţia lui în vecii vecilor.

2 Nefi 30

1 Şi acum iată, fraţii mei preaiubiţi, voi vorbi către voi; căci eu, Nefi, nu voi accepta ca voi să credeţi că sunteţi mai drepţi decât vor fi neamurile. Căci iată, dacă nu veţi ţine poruncile lui Dumnezeu veţi pieri, de asemenea; şi datorită cuvintelor care au fost spuse nu trebuie să credeţi că neamurile sunt distruse cu totul.

2 Căci iată, vă spun că atâtea neamuri câte se vor pocăi, vor fi poporul de legământ al Domnului, iar atâţia dintre Iudei câţi nu se vor pocăi vor fi alungaţi; căci Domnul nu face legăminte cu nimeni, decât cu cei care se pocăiesc şi care cred în Fiul Său, care este Cel Sfânt al lui Israel.

3 Şi acum voi profeţi ceva mai mult despre iudei şi neamuri. Căci după ce cartea despre care am vorbit va fi scoasă la lumină şi va fi scrisă pentru neamuri şi va fi pecetluită iarăşi de Domnul, mulţi vor fi care vor crede cuvintele care sunt scrise; iar

ei le vor duce cu ei mai departe la rămăşiţa seminţiei noastre.
4 Şi atunci rămăşiţa seminţiei noastre va afla despre noi, cum noi am venit din Ierusalim şi că ei sunt descendenţi ai iudeilor.
5 Şi Evanghelia lui Isus Hristos le va fi vestită; prin urmare, ei vor reveni la cunoaşterea strămoşilor lor şi, de asemenea, la cunoaşterea lui Isus Hristos, cunoaştere pe care o avuseseră şi strămoşii lor.
6 Şi atunci se vor bucura; căci vor şti că aceasta este o binecuvântare pentru ei, din mâna lui Dumnezeu; iar perdelele de întuneric vor începe să cadă de pe ochii lor; şi nu vor trece multe generaţii până când vor deveni un popor pur şi plăcut.
7 Şi se va întâmpla că iudeii care sunt împrăştiaţi vor începe, de asemenea, să creadă în Hristos; şi vor începe să se adune de pe faţa pământului; şi atât de mulţi câţi vor crede în Hristos vor deveni, de asemenea, oameni plăcuţi.
8 Şi se va întâmpla că Domnul Dumnezeu îşi va începe lucrarea Sa printre toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele pentru ca să restaureze poporul Său pe pământ.
9 Şi cu dreptate va judeca Domnul Dumnezeu pe cei săraci şi va dojeni cu dreptate pe cei umili de pe pământ. Şi El va lovi pământul cu toiagul gurii Sale; şi cu răsuflarea buzelor Sale va ucide pe cei păcătoşi.
10 Căci repede vine timpul când Domnul Dumnezeu va face o mare împărţire între oameni, iar pe cei păcătoşi El îi va distruge; şi El va cruţa pe poporul Său, da, chiar dacă va trebui să-i distrugă prin foc pe cei păcătoşi.
11 Iar dreptatea va fi brâul coapşelor Sale, iar credinţa va fi brâul domniei Lui.
12 Şi atunci lupul va trăi împreună cu mielul şi leopardul va sta alaturi de ied; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună şi le va mâna un copilaş.
13 Iar vaca şi ursul vor paşte; puii lor vor sta împreună; şi leul va mânca paie la fel ca şi boul.
14 Iar pruncul de ţâţă se va juca la gaura viperii, iar copilul înţărcat va pune mâna pe culcuşul şarpelui.
15 Ei nu vor lovi şi nici nu vor distruge în tot muntele Meu sfânt; căci pământul va fi plin de cunoaşterea Domnului, tot aşa cum apele acoperă marea.
16 Prin urmare, lucrurile tuturor naţiunilor vor fi cunoscute; da, toate lucrurile vor fi cunoscute de copiii oamenilor.
17 Nu va mai fi nici un secret care să nu fie dezvăluit; nu va mai fi nici o lucrare a întunericului care nu va fi adusă la lumină; şi nimic nu va mai fi legat pe pământ care să nu fie dezlegat.
18 Prin urmare, toate lucrurile care au fost dezvăluite copiilor oamenilor vor fi dezvăluite în ziua aceea; iar Satana nu va mai avea putere asupra inimilor copiilor oamenilor pentru un timp îndelungat. Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, eu pun capăt cuvântărilor mele.

2 Nefi 31

1 Şi acum eu, Nefi, sfârşesc profeţia mea către voi, fraţii mei preaiubiţi. Şi nu pot să scriu decât puţine lucruri de care ştiu cu siguranţă că se vor întâmpla; şi, de asemenea, nu pot să scriu decât puţine dintre cuvintele fratelui meu, Iacov.
2 Prin urmare, lucrurile pe care le-am scris sunt destule pentru mine, în afară de câteva cuvinte pe care trebuie să le spun despre doctrina lui Hristos; prin urmare, vă

voi vorbi într-un fel limpede, potrivit limpezimii profeției mele.

3 Căci sufletul meu se bucură în claritate; căci în felul acesta lucrează Domnul Dumnezeu printre copiii oamenilor. Căci Domnul Dumnezeu dă lumină pentru înțelegere; căci El vorbește către oameni după limba lor, pentru înțelegerea lor.

4 Prin urmare, aș dori să vă aduceți aminte că v-am vorbit despre profetul pe care Domnul mi l-a arătat, cel care Îl va boteza pe Mielul lui Dumnezeu care trebuie să ia păcatele lumii.

5 Și acum, dacă Mielul lui Dumnezeu, El fiind Sfânt, a trebuit să fie botezat cu apă ca să înfăptuiască toată dreptatea, o, atunci, cu atât mai mult noi, nefiind sfinți, avem nevoie să fim botezați, da, chiar cu apă!

6 Și acum v-aș întreba pe voi, frații mei preaiubiți, prin ce a înfăptuit Mielul lui Dumnezeu toată dreptatea fiind botezat cu apă?

7 Nu știți că El era sfânt? Dar, cu toate că El era sfânt, El le arată copiilor oamenilor că, în ce privește trupul, El se umilește în fața Tatălui și poartă mărturie înaintea Tatălui că El va fi supus Lui în ținerea poruncilor Lui.

8 Prin urmare, după ce El a fost botezat cu apă, Duhul Sfânt s-a pogorât asupra Lui sub forma unui porumbel.

9 Și iarăși, El le arată copiilor oamenilor strâmtețea căii și îngustimea porții prin care ei trebuie să intre, El stabilind un exemplu înaintea lor.

10 Și El le-a spus copiilor oamenilor: Urmați-Mă pe Mine. Prin urmare, frații mei preaiubiți, putem să-L urmăm pe Isus altfel decât dorind să păstrăm poruncile Tatălui?

11 Iar Tatăl a spus: Pocăiți-vă, pocăiți-vă și fiți botezați în numele Fiului Meu Iubit.

12 Și iarăși, glasul Fiului a venit către mine, zicând: Acela care este botezat în numele Meu, Tatăl îi va da Duhul Sfânt, la fel ca și Mie; prin urmare, urmați-Mă pe Mine și faceți lucrurile pe care M-ați văzut pe Mine că le fac.

13 Prin urmare, frații mei preaiubiți, eu știu că dacă-L veți urma pe Fiu cu toată inima, fără ipocrizie sau înșelăciune în fața lui Dumnezeu, ci cu intenții adevărate, pocăindu-vă de păcate, mărturisind Tatălui că vreți să luați asupra voastră numele lui Hristos prin botez — da, urmându-L pe Domnul și Salvatorul vostru în apă, după cuvântul Lui, iată, atunci veți primi voi Duhul Sfânt; da, apoi vine botezul focului și al Duhului Sfânt; și apoi puteți să vorbiți pe limba îngerilor și să strigați laude către Cel Sfânt al lui Israel.

14 Dar iată, frații mei preaiubiți, astfel a venit glasul Fiului către mine, zicând: După ce v-ați pocăit de păcatele voastre și ați depus mărturie Tatălui, că voi vreți să țineți poruncile Mele prin botezul cu apă și ați primit botezul focului și al Duhului Sfânt și puteți vorbi o limbă nouă, da, chiar limba îngerilor, iar după aceasta Mă tăgăduiți pe Mine, atunci ar fi fost mai bine pentru voi dacă nu M-ați fi cunoscut.

15 Și eu am auzit un glas de la Tatăl, zicând: Da, cuvintele Iubitului Meu sunt adevărate și demne de încredere. Cel care îndură până la sfârșit, acela va fi salvat.

16 Și acum, frații mei preaiubiți, știu prin aceasta că, dacă omul nu va îndura până la sfârșit, urmând exemplul Fiului Dumnezeului cel Viu, el nu va putea fi salvat.

17 Prin urmare, faceți lucrurile pe care vi le-am spus că L-am văzut pe Domnul vostru și Mântuitorul vostru că trebuia să le facă; căci de aceea ele mi-au fost arătate, pentru ca voi să cunoașteți poarta prin care veți intra. Căci poarta prin care voi veți intra este pocăirea și botezul prin apă; și apoi vine iertarea păcatelor voastre prin foc și prin Duhul Sfânt.

18 Şi atunci sunteţi pe această cale strâmtă şi îngustă care duce până la viaţa veşnică; da, voi aţi intrat prin poartă; voi aţi făcut aşa cum au cerut poruncile Tatălui şi ale Fiului; şi voi aţi primit Duhul Sfânt care depune mărturie despre Tatăl şi Fiul pentru înfăptuirea făgăduinţei pe care El a făcut-o, că, dacă voi intraţi pe această cale, voi veţi primi.

19 Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, după ce aţi intrat pe această cale strâmtă şi îngustă, v-aş întreba dacă totul este împlinit? Iată, vă spun: Nu; căci voi nu aţi fi ajuns atât de departe, decât dacă ar fi fost prin cuvântul lui Hristos, cu credinţă nestrămutată în El, bazându-vă cu totul pe meritele Lui care are puterea de a salva.

20 Prin urmare, trebuie să înaintaţi cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranţei şi o iubire de Dumnezeu şi de toţi oamenii. Prin urmare, dacă înaintaţi ospătându-vă din cuvântul lui Hristos şi înduraţi până la sfârşit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veţi avea viaţă veşnică.

21 Şi acum iată, fraţii mei preaiubiţi, aceasta este calea; şi nu este nici o altă cale şi nici un alt nume dat sub cer prin care omul să poată fi salvat în împărăţia lui Dumnezeu. Şi acum, aceasta este doctrina lui Hristos, singura şi adevărata doctrină a Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt, care este un Dumnezeu, fără de sfârşit. Amin.

2 Nefi 32

1 Şi acum iată, fraţii mei preaiubiţi, cred că voi cântăriţi întrucâtva în inimile voastre ceea ce trebuie să faceţi după ce aţi intrat pe cale. Dar iată, de ce cântăriţi lucrurile acestea în inimile voastre?

2 Nu vă aduceţi aminte că v-am spus că după ce aţi primit Duhul Sfânt veţi putea vorbi pe limba îngerilor? Şi acum, cum aţi putea vorbi pe limba îngerilor dacă nu prin Duhul Sfânt?

3 Îngerii vorbesc prin puterea Duhului Sfânt; prin urmare, ei vorbesc cuvintele lui Hristos. Prin urmare, vă zic vouă, ospătaţi-vă din cuvintele lui Hristos; căci iată, cuvintele lui Hristos vă vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le faceţi.

4 Prin urmare acum, după ce am spus aceste cuvinte, dacă nu le puteţi înţelege, este pentru că nu întrebaţi şi nici nu bateţi la uşă; prin urmare, nu sunteţi aduşi la lumină, ci trebuie să pieriţi în întuneric.

5 Căci iată, iarăşi vă spun că, dacă veţi intra pe această cale şi veţi primi Duhul Sfânt, El vă va arăta toate lucrurile pe care trebuie să le faceţi.

6 Iată, aceasta este doctrina lui Hristos şi nu va mai fi nici o altă doctrină dată până când El Însuşi nu vi se va arăta vouă în carne. Şi atunci când El Însuşi vi se va arăta vouă în carne, voi va trebui să faceţi lucrurile pe care El vi le va spune.

7 Şi acum eu, Nefi, nu pot să spun mai mult; Spiritul îmi opreşte vorbirea şi sunt lăsat să jelesc din cauza necredinţei şi a ticăloşiei şi a ignoranţei şi a încăpăţânării oamenilor; căci ei nu vor căuta cunoaştere şi nici nu vor înţelege marea cunoaştere când aceasta le este dată lor clar, chiar atât de clar cât poate fi un cuvânt.

8 Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, simt că încă mai cântăriţi în inimile voastre; şi mă întristează că trebuie să vorbesc despre lucrul acesta. Căci dacă voi aţi asculta de Spiritul care îl învaţă pe om să se roage, aţi şti că trebuie să vă rugaţi; căci spiritul cel rău nu îl învaţă pe om să se roage, ci îl învaţă că nu trebuie să se roage.

9 Dar iată, vă spun că voi trebuie întotdeauna să vă rugaţi şi să nu vă descurajaţi; că voi nu trebuie să faceţi nimic pentru Domnul până când în primul rând nu vă rugaţi

Tatălui în numele lui Hristos ca El să sfințească fapta voastră pentru voi înşivă, pentru ca fapta voastră să fie pentru binele sufletului vostru.

2 Nefi 33

1 Şi acum eu, Nefi, nu pot scrie toate lucrurile care au fost predicate poporului meu; şi nici nu sunt priceput la scris, la fel ca la vorbă; căci atunci când un om vorbeşte prin puterea Duhului Sfânt, puterea Duhului Sfânt îi duce vorba în inimile copiilor oamenilor.

2 Dar iată, mulți îşi împietresc inimile împotriva Spiritului Sfânt, încât El nu are nici un loc în ei; prin urmare, ei aruncă multe lucruri care sunt scrise şi le consideră ca fiind lucruri de nimic.

3 Dar eu, Nefi, am scris ceea ce am scris şi le consider de mare valoare, mai ales pentru poporul meu. Căci ziua mă rog tot timpul pentru ei, iar noaptea ochii mei udă perna din cauza lor; şi eu Îl implor pe Dumnezeul meu în credință şi ştiu că El va auzi plânsul meu.

4 Şi ştiu că Domnul Dumnezeu va sfinți rugăciunile mele pentru câştigul poporului meu. Şi cuvintele pe care le-am scris în slăbiciune vor fi întărite pentru ei; căci aceasta îi va convinge să facă bine; îi va învăța despre strămoşii lor; şi le va vorbi despre Isus şi îi va convinge să creadă în El şi să rabde până la sfârşit, care este viața veşnică.

5 Şi cuvintele vorbesc cu asprime împotriva păcatului, potrivit limpezimii adevărului; prin urmare, nici un om nu va fi mânios din cauza cuvintelor pe care le-am scris, decât dacă el aparține spiritului diavolului.

6 Eu mă bucur de claritate; mă bucur de adevăr; mă bucur de-al meu Isus, căci El mi-a mântuit sufletul din iad.

7 Eu am caritate pentru poporul meu şi mare credință în Hristos că voi întâlni multe suflete curate la scaunul Lui de judecată.

8 Eu am caritate pentru iudei — Eu spun iudeu pentru că mă refer la cei din care mă trag.

9 De asemenea, am caritate pentru neamuri. Dar iată, nu pot spera în nici unul, cu excepția acelora care se vor întoarce la Hristos şi vor intra prin poarta strâmtă şi vor merge pe calea dreaptă care duce la viață, şi vor continua să meargă pe cale până la sfârşitul zilei de încercare.

10 Şi acum, frații mei preaiubiți, precum şi voi iudeilor şi voi toți de la marginile pământului, ascultați aceste cuvinte şi credeți în Hristos; şi dacă nu credeți în aceste cuvinte, credeți în Hristos. Şi dacă credeți în Hristos, atunci voi veți crede în aceste cuvinte, căci ele sunt cuvintele lui Hristos şi El mi le-a dat mie; şi ele îi învață pe toți oamenii că ar trebui să facă bine.

11 Şi dacă ele nu sunt cuvintele lui Hristos, judecați voi — căci Hristos vă va arăta cu putere şi mare slavă că acestea sunt cuvintele Sale, în ultima zi; iar voi şi cu mine vom sta față în față dinaintea judecății Lui; şi veți şti că mie mi s-a poruncit de către El ca să scriu aceste lucruri, în ciuda slăbiciunii mele.

12 Şi mă rog Tatălui, în numele lui Hristos, ca mulți dintre noi, dacă nu toți, să poată fi salvați în împărăția Lui în acea mare şi ultimă zi.

13 Şi acum, frații mei preaiubiți, toți cei care sunteți din casa lui Israel şi voi toți de la marginile pământului, vă vorbesc ca glasul unuia care strigă din țărână: Bun rămas

până când acea zi mare va veni.

14 Iar voi care nu vreți să vă împărtășiți din bunătatea lui Dumnezeu și să respectați cuvintele iudeilor, precum și cuvintele mele și cuvintele care vor ieși din gura Mielului lui Dumnezeu, iată, eu vă las o urare nepieritoare de rămas bun, căci aceste cuvinte vă vor condamna în ultima zi.

15 Căci ceea ce pecetluiesc pe pământ va fi adus împotriva voastră la scaunul de judecată; căci așa mi-a poruncit Domnul mie, iar eu trebuie să mă supun. Amin.

Cartea lui Iacov

Fratele lui Nefi

Cuvintele predicilor lui către fraţii săi. El îl face de ruşine pe cel care va încerca să răstoarne doctrina lui Hristos. Câteva cuvinte despre istoria poporului lui Nefi.

Iacov 1

1 Căci iată, s-a întâmplat că cincizeci şi cinci de ani trecuseră de când Lehi a plecat din Ierusalim; prin urmare, Nefi mi-a dat mie, Iacov, o poruncă despre plăcile cele mici, pe care sunt gravate aceste lucruri.

2 Şi el mi-a dat mie, Iacov, porunca să scriu pe aceste plăci câteva din lucrurile pe care le consider ca fiind deosebit de preţioase; că nu ar trebui să tratez, decât în treacăt, istoria acestui popor care este numit poporul lui Nefi.

3 Căci el a spus că istoria poporului său trebuie să fie gravată pe celelalte plăci ale sale şi că eu trebuie să păstrez aceste plăci şi să le înmânez seminţiei mele din generaţie în generaţie.

4 Şi dacă a fost predică sfântă, revelaţie care era mare sau profeţii, eu trebuia să gravez punctele lor principale pe aceste plăci şi să mă aplec asupra lor pe cât de mult posibil, de dragul lui Hristos şi de dragul poporului nostru.

5 Căci datorită credinţei şi a neliniştii mari ni s-a făcut nouă într-adevăr cunoscut despre poporul nostru, despre ce lucruri ar trebui să i se întâmple.

6 Şi noi, de asemenea, am avut multe revelaţii şi spiritul multor profeţii; prin urmare am ştiut despre Hristos şi Împărăţia Lui care va veni.

7 Prin urmare, am lucrat cu sârguinţă printre oamenii noştri ca să-i convingem să vină la Hristos şi să se împărtăşească din bunătatea lui Dumnezeu, ca ei să poată să intre în odihna Lui, exceptând cazul în care El va jura în mânia sa că ei nu vor intra acolo, ca în răzvrătirea din zilele ispitei în timp ce copiii lui Israel erau în pustiu.

8 Prin urmare, să dea Dumnezeu ca noi să putem să-i convingem pe toţi oamenii să nu se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu şi să provoace mânia Lui, ci ca toţi să creadă în Hristos şi să se gândească la moartea Lui şi să-I poarte crucea şi să ducă ruşinea lumii; prin urmare, eu, Iacov, iau asupra mea să îndeplinesc poruncile fratelui meu, Nefi.

9 Acum Nefi a început să îmbătrânească şi a văzut că în curând trebuia să moară; prin urmare, a uns pe un om să fie rege şi domnitor asupra poporului său acum, potrivit cu domnia regilor.

10 Deoarece poporul l-a iubit foarte mult pe Nefi, el fiind un mare apărător al lor, mânuind cu dibăcie sabia lui Laban în apărarea lor şi lucrând toată viaţa pentru bunăstarea lor —

11 Prin urmare, poporul dorea să păstreze numele lui în memorie. Iar cei care au domnit după el au fost numiţi de popor al doilea Nefi, al treilea Nefi şi aşa mai departe, potrivit cu domnia regilor; şi aşa au fost numiţi de popor, indiferent de numele lor.

12 Şi s-a întâmplat că Nefi a murit.
13 Şi acum, cei care nu erau lamaniți erau nefiți; cu toate acestea erau numiți nefiți, iacoviți, iosefiți, zoramiți, lamaniți, lemueliți şi ismaeliți.
14 Dar eu, Iacov, nu îi voi deosebi după aceste nume, ci îi voi numi lamaniți pe cei care caută să distrugă poporul lui Nefi, iar pe cei care sunt de partea lui Nefi îi voi numi nefiți sau poporul lui Nefi, după domnia regilor.
15 Şi acum s-a întâmplat că poporul lui Nefi, sub domnia celui de al doilea rege, a început să se împietrească în inimă şi să se dedea întrucâtva la unele practici păcătoase, ca cele ale lui David în vechime, dorind multe neveste şi concubine, la fel ca şi Solomon, fiul lui.
16 Da, şi ei, de asemenea, au început să caute mult aur şi argint şi au început să crească întrucâtva în mândrie.
17 Prin urmare eu, Iacov, le-am dat lor aceste cuvinte aşa cum i-am învățat în templu, având mai întâi misiunea mea de la Domnul.
18 Căci eu, Iacov, şi fratele meu Iosif, am fost rânduiți preoți şi învățători ai acestui popor de către mâna lui Nefi.
19 Şi am îndeplinit cu credința şi sârguință slujba noastră pentru Domnul, luând responsibilitătea asupra noastră, răspunzând pentru păcatele poporului cu capul nostru dacă nu l-am învățat cuvântul lui Dumnezeu cu toată sârguința; prin urmare, lucrând cu toată puterea noastră ca sângele lor să nu fie pe veşmintele noastre; altfel, sângele lui va fi pe veşmintele noastre şi noi nu vom fi găsiți fără pată în ultima zi.

Iacov 2

1 Cuvintele pe care Iacov, fratele lui Nefi, le-a vorbit către poporul lui Nefi, după moartea lui Nefi:
2 Şi acum, frații mei preaiubiți, eu, Iacov, potrivit răspunderii pe care o am față de Domnul, ca să îndeplinesc cu credința şi sârguința şi cumpatare slujba mea şi ca să scap de păcatele voastre de pe veşmintele mele, vin la templu în ziua aceasta pentru ca să vă declar cuvântul lui Dumnezeu.
3 Şi voi înşivă ştiți că până acum am fost sârguincios în slujba chemării mele; dar în ziua aceasta mă simt mult mai împovărat de dorința şi neliniştea pentru bunăstarea sufletelor voastre decât am fost până acum.
4 Căci iată, până acum ați fost supuşi cuvântului Domnului, pe care eu vi l-am dat.
5 Dar iată, ascultați-mă şi aflați că, cu ajutorul Creatorului Atotputernic al cerului şi al pământului, vă pot spune ceva despre gândurile voastre, vă pot spune că voi ați început să lucrați în păcat, care mie mi se pare un lucru abominabil, da, şi lucru abominabil pentru Dumnezeu.
6 Da, aceasta îmi întristează sufletul şi mă face să mă fac mic de ruşine în fața Făcătorului meu, că trebuie să depun mărturie despre ticăloşia inimilor voastre.
7 Şi, de asemenea, mă întristează că trebuie să folosesc cuvinte atât de tăioase despre voi în fața nevestelor voastre şi a copiilor voştri, sentimentele multora dintre ei fiind foarte gingaşe şi curate şi delicate înaintea lui Dumnezeu, ceea ce este plăcut lui Dumnezeu;
8 Şi cred că au venit aici ca să asculte cuvântul plăcut al lui Dumnezeu, da, cuvântul care vindecă sufletul rănit.
9 Prin urmare, sufletul meu este îngreunat pentru că sunt constrâns, din cauza

poruncii stricte pe care am primit-o de la Dumnezeu, ca să vă cert din cauza crimelor voastre, să măresc rănile celor care sunt deja răniți, în loc să alin și să vindec rănile lor; iar cei care nu au fost răniți, în loc să se ospăteze din cuvântul plăcut al lui Dumnezeu, au cuțite care le străpung sufletele și le rănesc mințile delicate.

10 Dar, în ciuda măreției datoriei, trebuie să fac așa cum cer poruncile stricte ale lui Dumnezeu și să vă vorbesc despre ticăloșia voastră și lucrurile voastre abominabile în prezența celor cu inima pură și a acelora cu inima frântă, precum și sub privirea ochiului pătrunzător al lui Dumnezeu cel Atotputernic.

11 Prin urmare, trebuie să vă spun adevărul, potrivit limpezimii cuvântului lui Dumnezeu. Căci iată, așa cum L-am întrebat pe Domnul, așa a venit cuvântul către mine, zicând: Iacov, du-te mâine la templu și vesteşte cuvântul pe care ți-l voi da pentru poporul acesta.

12 Și iată acum, frații mei, acesta este cuvântul pe care vi-l anunț, că mulți dintre voi au început să caute aur și argint și tot felul de metale prețioase care abundă din plin în această țară, care este o țară a făgăduinței pentru voi și pentru seminția voastră.

13 Iar providența v-a zâmbit în felul cel mai plăcut, așa încât ați primit multe bogății; și pentru că unii dintre voi au primit mai din abundență decât frații voștri, ați crescut în mândria inimilor voastre și umblați cu încăpățânare și cu capul pe sus din cauza hainelor voastre scumpe și-i persecutați pe frații voștri pentru că voi socotiți că sunteți mai buni decât ei.

14 Și acum, frații mei, credeți că Dumnezeu vă iartă pentru aceasta? Iată, eu vă spun: Nu. Dar El vă condamnă pe voi, iar de continuați să faceți aceste lucruri, atunci judecata Lui trebuie să vină repede asupra voastră.

15 O, de ar fi să vă arate că El poate să vă străpungă și cu o singură privire a ochiului Lui vă poate trimite în țărână!

16 O, de v-ar curăța de această nedreptate și lucru abominabil. Și, o, dacă ați asculta voi de cuvântul poruncilor Lui și nu ați lăsa mândria aceasta a inimilor voastre să vă distrugă sufletele!

17 Gândiți-vă la frații voștri la fel ca la voi înșivă și fiți prietenoși cu toți și darnici cu avuția voastră, așa ca și ei să fie la fel de bogați ca voi.

18 Dar înainte de a căuta bogății, căutați împărăția lui Dumnezeu.

19 Și după ce ați căpătat speranță în Hristos, veți căpăta bogății, dacă le căutați; și le veți căuta cu intenția de a face bine — de a-i îmbrăca pe cei goi și a-i hrăni pe cei flămânzi, de a-i elibera pe robi și de a aduce alinare celor bolnavi și suferinzi.

20 Și acum, frații mei, v-am vorbit despre mândrie; și acei dintre voi care v-ați supărat vecinul și l-ați persecutat pentru că ați fost mândri în inimile voastre, ce spuneți despre lucrurile pe care Dumnezeu vi le-a dat?

21 Nu credeți că astfel de lucruri sunt abominabile în fața Celui care a creat toate trupurile? Și orice ființă este la fel de valoroasă în fața Lui ca și oricare alta. Și orice trup este din țărână; și pentru același scop El le-a creat, ca să țină poruncile Lui și să-L slăvească pe El în vecii vecilor.

22 Și acum, termin de vorbit despre această mândrie. Și dacă n-ar trebui să vă vorbesc despre o crimă și mai mare, inima mea s-ar bucura foarte mult datorită vouă.

23 Dar cuvântul lui Dumnezeu mă apasă din cauza crimelor voastre mai mari. Căci iată, așa spune Domnul: Poporul acesta a început să crească în nedreptate; ei nu înțeleg scripturile, căci ei caută să se scuze atunci când preacurvesc, din cauza lucrurilor care au fost scrise despre David și Solomon, fiul lui.

24 Iată, David şi Solomon într-adevăr au avut multe neveste şi concubine, lucru care a fost abominabil în faţa Mea, zice Domnul.
25 Prin urmare, astfel zice Domnul, Eu am condus acest popor afară din Ierusalim, prin puterea braţului Meu, pentru ca să pot creşte o ramură dreaptă din rodul coapselor lui Iosif.
26 Prin urmare Eu, Domnul Dumnezeu, nu voi permite ca acest popor să facă la fel ca cei din vechime.
27 Prin urmare, fraţii mei, ascultaţi-mă şi auziţi cuvântul Domnului: Căci să nu fie nici un om printre voi care să aibă mai mult decât o singură nevastă; şi să nu aibă nici o concubină.
28 Căci Eu, Domnul Dumnezeu, Mă bucur de castitatea femeilor. Iar curviile sunt lucruri abominabile în faţa Mea; astfel spune Domnul oştirilor.
29 Prin urmare, acest popor va trebui să ţină poruncile Mele, spune Domnul oştirilor, dacă nu, blestemat va fi pământul din cauza lor.
30 Căci, dacă vreau, a spus Domnul oştirilor, să cresc seminţiei pentru Mine, Eu voi porunci poporului Meu; altfel, ei vor trebui să asculte de aceste lucruri.
31 Căci iată Eu, Domnul, am văzut supărarea şi am auzit jelirea fiicelor poporului Meu în ţara Ierusalimului, da, şi în toate ţările poporului Meu, din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor abominabile ale bărbaţilor lor.
32 Şi Eu nu voi permite, spune Domnul oştirilor, ca strigătele fiicelor frumoase ale acestui popor, pe care Eu le-am condus afară din ţara Ierusalimului, să vină la Mine împotriva bărbaţilor poporului Meu, a spus Domnul oştirilor.
33 Căci ei nu vor duce pe fiicele poporului Meu în robie datorită bunătăţii lor, căci altfel voi abate asupra lor un blestem dureros, chiar până la distrugere; căci ei nu trebuie să preacurvească la fel ca cei din vechime, a spus Domnul oştirilor.
34 Şi acum iată, fraţii mei, voi ştiţi că aceste porunci au fost date tatălui nostru, Lehi; prin urmare, le-aţi cunoscut dinainte; şi aţi suferit o mare condamnare; căci aţi făcut acele lucruri pe care nu trebuia să le faceţi.
35 Iată, aţi făcut nedreptăţi mai mari decât lamaniţii, fraţii noştri. Voi aţi frânt inimile blândelor voastre neveste şi aţi pierdut încrederea copiilor voştri, pentru că sunteţi un exemplu rău pentru ei; iar suspinele inimilor lor se înalţă până la Dumnezeu împotriva voastră. Şi din cauza stricteţii cuvântului lui Dumnezeu, care coboară împotriva voastră, multe inimi au murit străpunse de răni adânci.

Iacov 3

1 Dar iată eu, Iacov, aş dori să vă spun vouă, celor care sunteţi cu inimile pure. Priviţi către Dumnezeu cu fermitatea minţii şi rugaţi-vă la El cu credinţă mare, iar El vă va consola în suferinţele voastre şi vă va lua apărarea şi va trimite dreptate asupra acelora care caută să vă distrugă.
2 O, voi toţi cei care sunteţi cu inimile pure, ridicaţi-vă capul şi primiţi cuvântul plăcut al lui Dumnezeu şi ospătaţi-vă din dragostea Lui; căci voi puteţi să faceţi aceasta, dacă minţile voastre sunt neclintite, în vecii vecilor.
3 Dar vai, vai de voi, cei care nu sunteţi cu inimile curate, care sunteţi murdari în această zi în faţa lui Dumnezeu; căci dacă nu vă pocăiţi, ţara este blestemată din cauza voastră; şi lamaniţii, care nu sunt murdari ca voi şi totuşi sunt blestemaţi cu un blestem dureros, vă vor asupri chiar până la distrugere.

4 Şi repede va veni timpul când, dacă nu vă pocăiți, ei vor stăpâni țara moştenirii voastre, iar Domnul Dumnezeu îi va conduce pe cei drepți afară dintre voi.

5 Iată, lamaniții, frații voştri, pe care îi urâți din cauza murdăriei lor şi a blestemului care a venit asupra pielii lor, sunt mai drepți decât voi; căci ei nu au uitat porunca Domnului care a fost dată tatălui nostru — cum că ei trebuie să aibă o singură nevastă şi că nu trebuie să aibă nici o concubină şi că nici o curvie nu trebuie să existe printre ei.

6 Şi acum, ei sunt atenți să țină această poruncă; prin urmare, pentru că sunt atenți în ținerea acestei porunci, Domnul Dumnezeu nu-i va distruge, ci va fi milos cu ei; şi într-o zi, ei vor deveni un popor binecuvântat.

7 Iată, bărbații lor îşi iubesc nevestele şi nevestele lor îşi iubesc bărbații; şi bărbații şi nevestele îşi iubesc copiii; iar necredința şi ura lor față de voi sunt din cauza nedreptății strămoşilor lor; prin urmare, cu cât sunteți voi mai buni decât ei în ochii Marelui Creator al vostru?

8 O, frații mei, mă tem că, dacă nu vă pocăiți de păcatele voastre, pielea lor va fi mai albă decât a voastră atunci când veți fi aduşi împreună cu ei în fața tronului lui Dumnezeu.

9 Prin urmare, vă dau o poruncă, ce este cuvântul lui Dumnezeu, ca să nu mai rostiți injurii împotriva lor din cauza întunecimii pielii lor; şi nici nu trebuie să rostiți injurii împotriva lor din cauza murdăriei lor; ci trebuie să vă amintiți de propria voastră murdărie şi să vă aduceți aminte că murdăria lor a venit din cauza strămoşilor lor.

10 Prin urmare, trebuie să vă aduceți aminte de copiii voştri, cum le-ați îndurerat inimile din cauza exemplului vostru dat în fața lor; şi, de asemenea, aduceți-vă aminte că, din cauza murdăriei voastre, puteți să-i aduceți pe copiii voştri la distrugere, iar păcatele lor să se adune pe capul vostru în ultima zi.

11 O, frații mei, ascultați de cuvintele mele; înviați înzestrările sufletelor voastre; scuturați-vă, ca să vă puteți trezi din somnul morții; şi depărtați-vă de chinurile iadului ca să nu deveniți îngerii diavolului şi să fiți aruncați în acel lac de foc şi pucioasă care este cea de a doua moarte.

12 Şi acum eu, Iacov, am spus multe alte lucruri către poporul lui Nefi, avertizându-i împotriva imoralității, lascivității şi oricărui alt fel de păcat, spunându-le care sunt urmările groaznice ale acestora.

13 Şi nici a suta parte din întâmplările acestui popor, care a început să fie numeros, nu poate fi scrisă pe aceste plăci; dar multe din întâmplările lor sunt scrise pe plăcile mai mari, războaiele şi conflictele lor şi domnia regilor lor.

14 Aceste plăci sunt numite plăcile lui Iacov şi au fost făcute de mâna lui Nefi. Şi astfel pun capăt vostirii acestor cuvinte.

Iacov 4

1 Acum iată, s-a întâmplat că eu, Iacov, am slujit mult poporului meu în cuvinte (şi nu pot să scriu decât o mică parte din cuvintele mele din cauza greutății de a grava cuvintele pe plăci); şi noi ştim că lucrurile pe care le scriem pe plăci trebuie să rămână;

2 Dar orice lucru pe care îl scriem pe altceva în afară de plăci trebuie să piară şi să dispară; dar noi putem să scriem câteva cuvinte pe plăci care vor da copiilor noştri şi

fraților noștri preaiubiți ceva cunoaștere despre noi sau despre strămoșii lor—
3 Acum noi ne bucurăm de aceasta; și lucrăm din greu ca să gravăm aceste cuvinte pe plăci, sperând că frații noștri preaiubiți și copiii noștri le vor primi cu inimi recunoscătoare și le vor lua în considerație ca să învețe cu bucurie, nu cu tristețe și nici cu frică, despre strămoșii lor dintâi.
4 Căci cu acest scop am scris aceste lucruri, pentru ca ei să știe că noi L-am cunoscut pe Hristos și că am avut speranță în slava Lui multe sute de ani înaintea venirii Lui; și nu numai noi am avut speranță în slava Lui, ci și toți profeții sfinți care au fost înaintea noastră.
5 Iată, ei au crezut în Hristos și L-au preaslăvit pe Tatăl în numele Lui și, de asemenea, noi preaslăvim pe Tatăl în numele Lui. Și pentru acest scop ținem legea lui Moise, care ne îndreaptă sufletele către El; și datorită acestui fapt ea este sfințită pentru noi în dreptate, tot așa cum ea a fost dată lui Avraam în pustiu, ca el să se supună poruncilor lui Dumnezeu jertfind pe fiul său Isaac, ceea ce se aseamănă cu jertfirea de către Dumnezeu a Singurului Său Născut.
6 Prin urmare, îi cercetăm pe profeți și avem multe revelații și spiritul profeției; și având toate aceste mărturii, noi căpătăm o speranță și credința noastră devine nestrămutată, într-atât, încât într-adevăr putem să poruncim în numele lui Isus și atunci chiar și copacii ni se supun nouă, ori munții sau valurile mării.
7 Și totuși, Domnul Dumnezeu ne arată slăbiciunea noastră ca să știm că, prin harul Lui și prin marea Lui bunăvoință față de copiii oamenilor, avem puterea să facem aceste lucruri.
8 Iată, mari și minunate sunt lucrările Domnului. Cât de nepătrunse sunt adâncimile misterelor Lui; și este imposibil ca omul să înțeleagă toate căile Lui. Și nici un om nu cunoaște căile Lui decât dacă îi sunt revelate; prin urmare fraților, nu disprețuiți revelațiile lui Dumnezeu.
9 Căci iată, prin puterea cuvântului Lui a venit omul pe fața pământului, pământ care a fost creat prin puterea cuvântului Lui. Prin urmare, dacă Dumnezeu a putut vorbi și pământul a fost creat, a vorbit și omul a fost creat, o, atunci, de ce să nu fie El capabil să poruncească pământului sau lucrării mâinilor Sale de pe fața pământului după voința și plăcerea Lui?
10 Prin urmare, fraților, nu căutați să-L sfătuiți pe Domnul, ci luați sfat din mâna Sa. Căci iată, voi înșivă știți că El sfătuiește în înțelepciune și în dreptate și în mare milă peste toate lucrările Sale.
11 Prin urmare, frați preaiubiți, fiți împăcați cu El prin ispășirea lui Hristos, Singurul Său Fiu Născut, și veți putea obține o înviere după puterea învierii care este în Hristos și veți fi prezentați ca primele roade ale lui Hristos către Dumnezeu, având credință și obținand bună-speranță de slavă în El înainte ca El Însuși să se arate în trup.
12 Și acum, preaiubiților, nu vă minunați că vă spun aceste lucruri; căci de ce să nu vorbesc despre ispășirea lui Hristos și să ajung la o înțelegere deplină a Lui ca și la cunoașterea învierii și a lumii care va veni?
13 Iată, frații mei, pe cel care profețește, lăsați-l să profețească pentru înțelegerea oamenilor; căci Spiritul vorbește adevărul și nu minte. Prin urmare, el vorbește despre lucruri așa cum sunt ele într-adevăr și despre lucruri așa cum ele într-adevăr vor fi; prin urmare, aceste lucruri ne sunt arătate limpede pentru salvarea sufletelor noastre. Dar iată, noi nu suntem singurii martori ai acestor lucruri; căci Dumnezeu,

de asemenea, le-a cuvântat către profeții din vechime.
14 Dar iată, iudeii au fost un popor încăpățânat; şi ei au disprețuit cuvintele clare şi au ucis profeții şi au căutat lucruri pe care ei nu le-au putut înțelege. Prin urmare, din cauza orbirii lor, care orbire a venit pentru că s-au uitat dincolo de limite, ei trebuie să cadă; căci Dumnezeu a îndepărtat claritate Lui de la ei şi le-a dat multe lucruri pe care ei nu le pot înțelege, pentru că ei au dorit aceasta. Şi pentru că au dorit aceasta, Dumnezeu a făcut aşa ca ei să se împiedice.
15 Şi acum eu, Iacov, sunt condus de Spirit ca să profețesc; căci îmi dau seama, prin lucrarea Spiritului care este în mine, că prin împiedicarea iudeilor, ei vor respinge piatra pe care puteau să zidească şi să aibă o temelie sigură.
16 Dar iată, potrivit scripturilor, această piatră va deveni marea şi ultima şi unica temelie sigură pe care iudeii pot zidi.
17 Şi acum, preaiubiții mei, cum este posibil ca aceştia, după ce au respins temelia cea sigură, să mai poată zidi pe ea, ca să devină capul pietrei lor unghiulare?
18 Iată, frații mei preaiubiți, vă voi dezvălui acest mister; dacă nu o voi face în vreun fel, mă voi zdruncina din tăria mea în Spirit şi mă voi împiedica din cauza îngrijorării mele foarte mari pentru voi.

Iacov 5

1 Iată, frații mei, nu vă aduceți aminte că ați citit cuvintele profetului Zenos pe care le-a vorbit către casa lui Israel, zicând:
2 Ascultați, o, voi casă a lui Israel, şi ascultați cuvintele mele, un profet al Domnului.
3 Căci iată, aşa a spus Domnul, Eu te voi asemăna pe tine, o, casă a lui Israel, cu un măslin cultivat, pe care un om l-a luat şi l-a îngrijit în via sa; şi el a crescut şi a îmbătrânit şi a început să se usuce.
4 Şi s-a întâmplat că stăpânul viei a venit şi a văzut măslinul cum a început să se usuce; şi a spus: Îl voi tunde şi voi prăşi în jurul lui şi-l voi îngrăşa, căci poate va da ramuri tinere şi fragede şi nu va pieri.
5 Şi s-a întâmplat că el l-a tuns şi l-a prăşit şi l-a îngrăşat, după cuvântul lui.
6 Şi s-a întâmplat că după multe zile a început să dea câteva ramuri tinere şi fragede; dar iată, vârful lui principal a început să piară.
7 Şi s-a întâmplat că stăpânul viei a văzut aceasta şi i-a spus slujitorului său: Mă întristează să pierd acest pom; prin urmare, du-te şi adună ramurile de la un măslin sălbatic şi adu-le aici la mine; şi noi vom smulge ramurile principale care au început să se veştejească şi le vom arunca în foc ca să ardă.
8 Şi iată, spune domnul viei, eu dau deoparte multe dintre aceste ramuri tinere şi fragede şi le voi altoi oriunde voi vrea; şi nu-i nimic dacă rădăcina acestui pom va pieri, dacă pot să păstrez roadele lui pentru mine; prin urmare, eu voi lua aceste ramuri tinere şi fragede şi le voi altoi oriunde vreau.
9 Ia ramurile măslinului sălbatic şi altoieşte-le în locul lor; şi pe acestea pe care le-am smuls, le voi arunca în foc şi le voi arde, ca să nu mai stânjenească pământul viei mele.
10 Şi s-a întâmplat că slujitorul domnului viei a făcut potrivit cuvântul domnului viei şi a altoit ramurile măslinului sălbatic.
11 Şi domnul viei a dat ordin să fie prăşit şi tuns şi îngrăşat, zicând către slujitorul

său: Mă întristează că trebuie să pierd acest pom; prin urmare, am făcut aceasta, căci poate voi reuşi să păstrez rădăcinile lui şi ele nu vor pieri ca să le pot păstra pentru mine.

12 Prin urmare, du-te pe drumul tău; observă pomul şi îngrijeşte-l potrivit cuvintelor mele.

13 Şi pe acestea le voi pune în partea cea mai de jos a viei mele, oriunde vreau, asta nu te interesează pe tine; şi eu fac aceasta ca să păstrez pentru mine ramurile fireşti ale pomului; şi, de asemenea, ca să pot să adun pentru mine rodul la timpul potrivit; căci pe mine mă întristează să pierd acest pom şi rodul lui.

14 Şi s-a întâmplat că domnul viei a plecat pe drumul său şi a ascuns ramurile fireşti ale măslinului cultivat în partea cea mai de jos a viei, unele într-o parte şi altele în cealaltă, după dorința şi plăcerea lui.

15 Şi s-a întâmplat că a trecut un timp îndelungat şi domnul viei a spus slujitorului său: Vino, hai să mergem jos la vie ca s-o lucrăm.

16 Şi s-a întâmplat că domnul viei şi, de asemenea, slujitorul s-au dus jos la vie ca să muncească. Şi s-a întâmplat că slujitorul a spus stăpânului său: Iată, priveşte aici; uită-te la pom.

17 Şi s-a întâmplat că domnul viei s-a uitat şi a văzut pomul în care ramurile sălbatice de măslin au fost altoite; şi el a crescut şi a început să poarte rod. Şi el a văzut că era bun; iar rodul lui era la fel ca rodul firesc.

18 Şi el i-a spus slujitorului: Iată, ramurile pomului sălbatic au folosit umezeala rădăcinii, aşa încât rădăcina i-a adus multă putere; şi, datorită puterii mari a rădăcinii, ramurile sălbatice au făcut roade altoite. Acum, dacă noi nu am fi altoit aceste ramuri, pomul ar fi pierit. Şi acum, iată, eu voi aduna multe roade pe care pomul le-a făcut; şi roadele acestea le voi aduna la vremea potrivită pentru mine însumi.

19 Şi s-a întâmplat că domnul viei i-a spus slujitorului: Vino, hai să mergem în partea cea mai de jos a viei şi să vedem dacă şi ramurile fireşti ale pomului au făcut multe roade, ca să culeg roadele la vremea potrivită pentru mine însumi.

20 Şi s-a întâmplat că s-au dus acolo unde stăpânul ascunsese ramurile fireşti ale pomului, iar el i-a spus slujitorului: Iată-le; şi el s-a uitat la prima ramură care a făcut roade multe; şi el, de asemenea, a văzut că erau bune. Şi i-a spus slujitorului: Ia din roadele de acolo şi adună-le la vremea potrivită, ca să le pot păstra pentru mine însumi; căci iată, a spus, eu l-am îngrijit tot acest timp îndelungat, iar el a făcut multe roade.

21 Şi s-a întâmplat că slujitorul a spus către stăpânul său: Cum de ai venit aici ca să plantezi acest pom sau această ramură a pomului? Căci iată, acesta era cel mai rău loc din toată via.

22 Iar domnul viei i-a spus: Nu-mi da sfaturi; eu ştiu că aceasta era o parte proastă a pământului; prin urmare, ți-am spus, eu l-am îngrijit tot acest timp îndelungat şi iată, vezi acum că a făcut multe roade.

23 Şi s-a întâmplat că domnul viei i-a spus slujitorului său: Priveşte aici; iată, eu am mai plantat încă o ramură a pomului; şi ştii că această bucată de pământ era şi mai proastă decât prima. Dar, priveşte pomul. Eu l-am îngrijit tot acest timp îndelungat şi el a făcut multe roade; de aceea, adună-le şi pune-le la un loc la vremea potrivită, pentru ca eu să le pot păstra pentru mine însumi.

24 Şi s-a întâmplat că domnul viei a spus iarăşi către slujitorul său: Priveşte aici şi

iată încă o altă ramură pe care am plantat-o; iată, eu am îngrijit-o şi pe aceasta şi ea a
făcut rod.
25 Şi el i-a spus slujitorului: Priveşte aici şi iat-o şi pe ultima. Iată, pe aceasta am
plantat-o într-o parte bună de pământ; şi eu am îngrijit-o tot acest timp îndelungat
şi numai o parte a pomului a făcut roade altoite, iar cealaltă parte a făcut roade
sălbatice; iată, eu am îngrijit acest pom la fel ca şi pe ceilalți.
26 Şi s-a întâmplat că domnul viei i-a spus slujitorului: Smulge ramurile care nu au
făcut roade bune şi aruncă-le în foc.
27 Dar iată, slujitorul i-a spus: Să-l tundem şi să-l prăşim şi să-l îngrijim ceva mai
mult, că poate o să-ți facă roade bune pe care tu să le poți aduna la vremea potrivită.
28 Şi s-a întâmplat că domnul viei şi slujitorul domnului viei au îngrijit de toate
roadele din vie.
29 Şi s-a întâmplat că a trecut un timp îndelungat şi domnul viei i-a spus slujitorului
său: Vino, hai să mergem jos la vie ca să lucrăm din nou. Căci iată, vremea se apropie
şi sfârşitul vine în curând; prin urmare, eu trebuie să adun roade pentru mine
însumi, la vremea potrivită.
30 Şi s-a întâmplat că domnul viei şi slujitorul s-au dus jos la vie; şi ei au ajuns la
pomul ale cărui ramuri fireşti au fost tăiate şi ramurile sălbatice au fost altoite; şi
iată, tot felul de roade încărcaseră pomul.
31 Şi s-a întâmplat că domnul viei a gustat din roade, din fiecare fel după numărul
lor. Şi domnul viei a spus: Iată, noi am îngrijit acest pom timp atât de îndelungat şi
eu am cules multe roade pentru mine însumi, la vremea potrivită.
32 Dar iată, de data aceasta el a făcut multe roade şi nici unul din ele nu este bun. Şi
iată, sunt tot felul de roade proaste; şi ele nu-mi aduc nici un folos, cu toată munca
noastră; iar acum, pe mine mă întristează să pierd acest pom.
33 Iar domnul viei i-a spus slujitorului: Ce trebuie să facem cu acest pom pentru ca
să pot păstra iarăşi roade bune de la el pentru mine însumi?
34 Iar slujitorul i-a spus stăpânului său: Iată, pentru că ai altoit ramurile măslinului
sălbatic, ele au hrănit rădăcinile aşa încât acestea sunt vii şi nu au pierit; prin urmare,
vezi că ele sunt încă bune.
35 Şi s-a întâmplat că domnul viei i-a spus slujitorului său: Pomul nu-mi este de nici
un folos şi rădăcinile nu-mi sunt de nici un folos atât timp cât el produce roade rele.
36 Şi totuşi, eu ştiu că rădăcinile sunt bune şi eu le-am păstrat pentru scopurile mele;
şi datorită tăriei lor, au făcut până acum roade bune din ramurile sălbatice.
37 Dar iată, ramurile sălbatice au crescut şi au năpădit rădăcinile; şi pentru că
ramurile sălbatice au năpădit rădăcinile, s-au făcut multe roade rele; şi pentru că s-au
făcut atât de multe roade rele, vezi tu că a început să se usuce; şi în curând va fi gata
să fie aruncat în foc, dacă nu facem ceva ca să-l păstrăm.
38 Şi s-a întâmplat că domnul viei i-a spus slujitorului său: Să mergem până la partea
cea mai de jos a viei şi să vedem dacă ramurile fireşti au făcut, de asemenea, roade rele.
39 Şi s-a întâmplat că au mers până la partea cea mai de jos a viei. Şi s-a întâmplat, că
au văzut că şi roadele ramurilor fireşti se stricaseră; da, primul şi al doilea şi, de
asemenea, şi ultimul; şi ele toate se stricaseră.
40 Şi roadele sălbatice ale ultimei ramuri năpădiseră acea parte a pomului care facea
roade bune, chiar într-atât ramura s-a veştejit şi a murit.
41 Şi s-a întâmplat că domnul viei a plâns şi a zis către slujitor: Ce aş mai fi putut
face pentru via mea?

42 Iată, am ştiut că toate roadele viei, în afară de acestea, s-au stricat; Şi acum, acelea
care au fost odată roade bune, de asemenea, s-au stricat; şi acum, toţi pomii viei mele
nu sunt buni de nimic, decât să fie doborâţi şi aruncaţi în foc.
43 Şi iată, pe acesta din urmă, ale cărui ramuri s-au veştejit, l-am plantat într-un loc
cu pământ bun; da, chiar în locul care era un loc ales, mai presus decât toate celelalte
locuri din via mea.
44 Şi vezi că eu am tăiat ceea ce era în locul acesta, ca să pot planta acest pom în loc.
45 Şi vezi că o parte din el a făcut roade bune, iar altă parte a făcut roade sălbatice; şi
pentru că eu nu am smuls acele ramuri şi nu le-am aruncat în foc, iată, ele au năpădit
ramurile bune care s-au veştejit.
46 Şi acum iată, în ciuda grijii mari pe care am avut-o pentru via mea, pomii ei s-au
stricat într-atât, încât nu fac roade bune; şi am sperat să-i păstrez ca să facă roade la
vremea potrivită pentru mine însumi. Dar iată, ei au devenit la fel ca şi măslinul
sălbatic şi nu sunt buni de nimic, decât să fie doborâţi şi aruncaţi în foc; şi mă
întristează că trebuie să-i pierd.
47 Dar ce-aş fi putut să fac mai mult pentru via mea? Mi-am încetinit mâna
într-atât, încât n-am hrănit-o? Nu, eu am hrănit-o şi am prăşit-o şi am tuns-o şi am
îngrăşat-o; şi mi-am întins mâna aproape cât era ziua de lungă şi sfârşitul se apropie.
Şi mă întristează că trebuie să dobor toţi aceşti pomi din via mea şi să-i arunc în foc
ca să ardă. Cine este acela care mi-a stricat via?
48 Şi s-a întâmplat că slujitorul i-a spus stăpânului său: Nu este semeţia viei
tale — n-au năpădit ramurile rădăcinile care sunt bune? Şi pentru că ramurile au
năpădit rădăcinile, iată, ele au crescut mai repede decât tăria rădăcinilor, luând tărie
în ele însele. Iată, spun eu, nu este aceasta pricina pentru care pomii viei s-au stricat?
49 Şi s-a întâmplat că domnul viei i-a spus slujitorului: Să mergem şi să doborâm
pomii viei şi să-i aruncăm în foc pentru ca să nu stânjenească pământul viei mele,
căci eu am făcut totul. Ce aş fi putut să fac mai mult pentru via mea?
50 Dar iată, i-a spus slujitorul domnului viei: Păstrează-i încă puţin timp.
51 Iar domnul a spus: Da, îi voi păstra încă puţin timp, căci mă întristează să pierd
aceşti pomi din via mea.
52 Prin urmare, să luăm din ramurile acestora pe care le-am plantat în partea cea mai
de jos a viei mele şi să le altoim în pomii din care se trag; şi să smulgem din pomi
ramurile ale căror roade sunt cele mai amare şi să altoim în locul lor ramurile fireşti
ale pomului.
53 Şi aceasta o voi face ca să nu piară pomul, pentru ca eventual să pot păstra
rădăcinile pentru scopurile mele.
54 Şi iată, rădăcinile ramurilor fireşti ale pomului pe care l-am plantat unde am vrut,
sunt încă vii; prin urmare, ca să le păstrez pentru scopurile mele, voi lua ramurile
acestui pom şi le voi altoi pe acestea. Da, voi altoi pe ele ramurile pomului-mamă
pentru ca să pot păstra şi rădăcinile pentru mine; pentru că atunci când vor fi destul
de puternice poate vor face roade bune pentru mine şi eu încă mă voi mai putea
bucura de rodul viei mele.
55 Şi s-a întâmplat că au luat din pomul firesc, care devenise sălbatic, şi au altoit pe
ceilalţi pomi fireşti care, de asemenea, deveniseră sălbatici.
56 Şi ei, de asemenea, au luat din pomii fireşti care deveniseră sălbatici şi i-au altoit
pe pomul-mamă.
57 Şi domnul viei i-a spus slujitorului: Nu smulge ramurile sălbatice ale pomilor, în

afară de cele care sunt cele mai amare; şi altoieşte pe ele aşa cum ți-am spus.
58 Şi vom îngriji iarăşi pomii viei şi le vom tunde ramurile; şi vom smulge din pomi acele ramuri care sunt nesănătoase, care trebuie să piară, şi le vom arunca în foc.
59 Şi fac aceasta pentru că, poate, rădăcinile vor căpăta tărie datorită bunătății lor; şi datorită schimbării ramurilor, pentru ca binele să poată predomina răul.
60 Şi pentru că am păstrat ramurile fireşti şi rădăcinile lor, şi am altoit iarăşi ramurile fireşti pe pomul-mamă şi am păstrat rădăcinile pomului-mamă ca pomii viei mele să poată iarăşi face roade bune; şi ca eu să mă pot iarăşi bucura de roadele viei mele şi, poate, o să mă bucur foarte mult că am păstrat rădăcinile şi ramurile primului rod—
61 Prin urmare, du-te şi cheamă-i pe slujitori pentru ca să putem lucra în vie cu hărnicie şi cu toată puterea noastră ca să pregătim calea, ca să pot iarăşi produce rodul firesc care rod firesc este bun şi foarte prețios, mai presus decât orice alt rod.
62 Prin urmare, să mergem şi să muncim cu toată puterea noastră pentru ultima oară căci iată, sfârşitul este aproape şi aceasta este ultima dată când Îmi voi tunde via.
63 Altoiți ramurile; începeți cu ultimele pentru ca ele să poată fi primele şi ca primele să poată fi ultimele; şi prăşiți pomii, atât pe cei bătrâni, cât şi pe cei tineri, pe primii ca şi pe ultimii; şi primii şi ultimii pentru ca toți să poată fi iarăşi îngrijiți pentru ultima dată.
64 Prin urmare, săpați-i şi îngrăşați-i şi tundeți-i încă odată, pentru ultima dată, căci sfârşitul este aproape. Şi dacă se va întâmpla ca aceste ultime altoaie să crească şi să producă roadele fireşti, atunci trebuie să le pregătiți calea pentru ca ele să poată creşte.
65 Şi când încep să crească, voi trebuie să îndepărtați ramurile care fac roade amare, în acord cu tăria şi mărimea celor bune; şi nu trebuie să îndepărtați ramurile cele rele toate dintr-odată, decât dacă rădăcinile lor sunt prea puternice pentru altoire, şi altoiul acesta ar pieri, iar eu aş pierde pomii viei mele.
66 Căci mă întristează să pierd pomii viei mele; prin urmare, voi curăța ceea ce este rău în măsura în care ceea ce este bun creşte, pentru ca rădăcina şi vârful să fie la fel de puternice şi până când ceea ce este bun va domina asupra a ceea ce este rău, iar ceea ce este rău să fie doborât şi aruncat în foc pentru ca să nu stânjenească pământul viei mele; şi astfel, eu voi elimina ceea ce este rău în grădina mea.
67 Iar ramurile pomului firesc le voi altoi iarăşi pe pomul firesc.
68 Iar ramurile pomului firesc le voi altoi pe ramurile fireşti ale pomului; şi în felul acesta le voi aduce iarăşi laolaltă pentru ca să facă roade fireşti şi să fie unite.
69 Iar ceea ce este rău va fi îndepărtat da, chiar afară din tot pământul viei mele; căci iată, numai de data aceasta voi tunde via mea.
70 Şi s-a întâmplat că domnul viei l-a trimis pe slujitorul său; şi slujitorul s-a dus şi a făcut aşa cum domnul i-a poruncit şi a adus alți slujitori; şi ei erau puțini.
71 Iar domnul viei a spus către ei: Duceți-vă şi munciți în vie după puterea voastră. Căci iată, aceasta este ultima dată când voi îngriji via mea; căci sfârşitul este aproape, iar timpul se apropie repede; şi dacă munciți cu toată puterea voastră împreună cu mine, atunci vă veți bucura de roadele pe care eu le voi aduna pentru mine la vremea care va veni în curând.
72 Şi s-a întâmplat că slujitorii s-au dus şi au muncit cu toată puterea lor; şi domnul viei, de asemenea, a muncit cu ei; şi ei s-au supus poruncilor domnului viei în toate lucrurile.
73 Şi iarăşi au început să se facă roade fireşti în vie; iar ramurile fireşti au început să

crească şi să se dezvolte foarte bine; iar ramurile sălbatice au început să fie smulse şi aruncate; şi ei au păstrat rădăcina şi vârful la fel, după puterea acestora.

74 Şi astfel au muncit cu toată sârguința, după poruncile domnului viei, chiar până când ceea ce era rău a fost aruncat din vie, iar domnul a avut grijă ca pomii să aibă iarăşi rodul firesc; şi au devenit ca un singur trup; iar roadele erau egale; iar domnul viei a păstrat pentru el rodul firesc care fusese foarte prețios pentru el de la început.

75 Şi s-a întâmplat că atunci când domnul viei a văzut că rodul era bun şi că via lui nu mai era stricată, el i-a chemat pe slujitorii săi şi le-a spus: Iată, pentru ultima dată am îngrijit via mea; şi vedeți că am făcut aşa cum am vrut; şi am păstrat rodul firesc care este bun, chiar aşa cum a fost la început. Şi fiți binecuvântați căci voi ați fost harnici lucrând cu mine în via mea şi ați ținut poruncile mele şi mi-ați adus iarăşi rodul firesc, aşa încât via mea nu mai este stricată, iar ceea ce era rău a fost îndepărtat, iată, vă veți bucura împreună cu mine datorită rodului viei mele.

76 Căci iată, un timp îndelungat voi aduna din rodul viei mele pentru mine, în vremea care se apropie repede; şi pentru ultima dată am îngrijit via mea şi am curățat-o şi am săpat-o şi am tuns-o; prin urmare, îmi voi aduna rodul pentru mine un timp îndelungat, aşa după cum am spus.

77 Şi atunci când timpul va veni ca rodul rău să apară iarăşi în via mea, atunci voi porunci ca ceea ce este bun şi ceea ce este rău să fie adunate; şi ceea ce este bun voi păstra pentru mine însumi, iar ceea ce este rău voi arunca în locul potrivit pentru aceasta. Şi apoi va veni timpul şi sfârşitul; iar via mea o voi face să ardă în foc.

Iacov 6

1 Şi acum iată, frații mei, aşa cum v-am spus că voi profeți, iată, aceasta este profația mea — că lucrurile pe care acest profet Zenos le-a spus despre casa lui Israel, pe care el a asemănat-o cu un măslin cultivat, vor trebui cu siguranță să se întâmple.

2 Iar ziua în care El îşi va pune mâna Sa din nou, pentru a doua oară, ca să salveze poporul Său este ziua, da, chiar ultima dată când slujitorii Domnului se vor duce, învestiți cu puterea Lui, ca să îngrijească şi să tundă via Lui; iar curând după aceea va veni sfârşitul.

3 Şi cât de binecuvântați sunt cei care au muncit cu sârguință în via Lui; şi cât de blestemați sunt cei care vor fi alungați în locul potrivit lor! Iar lumea va fi arsă în foc.

4 Şi cât de milos este cu noi Dumnezeul nostru, căci El îşi aminteşte de casa lui Israel, atât de rădăcini, cât şi de ramuri; şi El îşi întinde mâna către ei cât este ziua de lungă; iar ei sunt un popor încăpățânat şi neascultător; dar atâți câți nu-şi vor împietri inimile vor fi salvați în Împărăția lui Dumnezeu.

5 Prin urmare, frații mei preaiubiți, vă implor în cuvinte chibzuite să vă pocăiți şi să veniți cu toată hotărârea inimii şi să vă lipiți de Dumnezeu, tot aşa cum El se lipeşte de voi. Şi în timp ce brațul Lui se întinde către voi în lumina zilei, nu vă împietriți inimile voastre.

6 Da, astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile; căci de ce să muriți?

7 Căci iată, după ce ați fost hrăniți cu cuvântul bun al lui Dumnezeu cât este ziua de lungă, veți face roade rele ca să trebuiască să fiți doborâți şi aruncați în foc?

8 Iată, veți respinge aceste cuvinte? Veți respinge cuvintele profeților; şi veți respinge voi toate cuvintele care au fost spuse despre Hristos după ce atât de mulți au vorbit despre El; şi veți nega cuvântul cel bun al lui Hristos şi puterea lui Dumnezeu,

şi darul Duhului Sfânt şi veţi înăbuşi Spiritul Sfânt şi vă veţi bate joc de planul cel mare al Mântuirii care a fost creat pentru voi?

9 Nu ştiţi că, dacă veţi face aceste lucruri, atunci puterea mântuirii şi a învierii, care este în Hristos, vă va aduce să staţi cu ruşine şi vinovăţie îngrozitoare în faţa scaunului de judecată al lui Dumnezeu?

10 Şi în acord cu puterea dreptăţii, căci dreptatea nu poate fi tăgăduită, va trebui să vă duceţi în lacul acela de foc şi pucioasă ale cărui flăcări nu pot fi înăbuşite şi al cărui fum se ridică pentru veşnicie, care lac de foc şi pucioasă este un chin veşnic.

11 O, atunci, fraţii mei preaiubiţi, pocăiţi-vă şi intraţi prin poarta cea strâmtă şi continuaţi pe calea cea îngustă până când veţi căpăta viaţă veşnică.

12 O, fiţi înţelepţi; ce pot să vă spun mai mult?

13 În sfârşit, îmi iau rămas bun de la voi până când vă voi întâlni în faţa judecăţii plăcute a lui Dumnezeu, care judecată îi loveşte pe cei păcătoşi cu frică şi spaimă îngrozitoare. Amin.

Iacov 7

1 Şi acum s-a întâmplat că, după ce au trecut câţiva ani, a venit un om printre poporul lui Nefi, al cărui nume era Şerem.

2 Şi s-a întâmplat că el a început să predice printre oameni şi să le spună că nu va fi nici un Hristos. Şi a predicat multe lucruri care îi măguleau pe oameni; şi a făcut aceasta pentru ca să poată să răstoarne doctrina lui Hristos.

3 Şi a lucrat cu sârguinţă ca să rătăcească inimile poporului într-atât de mult, încât a rătăcit multe inimi; şi ştiind că eu, Iacov, aveam credinţă în Hristos care va veni, a căutat mult ocazia să vină la mine.

4 Şi era învăţat şi cunoştea perfect limba poporului; prin urmare, putea să măgulească mult şi să folosească puterea cuvântului, după puterea diavolului.

5 Şi sperase să mă clintească din credinţa mea, neţinând seama de revelaţiile şi de lucrurile multe pe care le văzusem despre aceste lucruri; căci eu într-adevăr am văzut îngeri şi aceştia mi-au slujit. Şi, de asemenea, am auzit glasul Domnului vorbind către mine cu cuvinte adevărate, din când în când; prin urmare, nu am putut fi clintit.

6 Şi s-a întâmplat că el a venit la mine şi în felul acesta înţelept mi-a vorbit, zicând: Frate Iacov, am căutat mult ocazia să pot vorbi cu tine; căci am auzit şi, de asemenea, ştiu că tu umbli mult predicând ceea ce tu numeşti Evanghelie sau doctrina lui Hristos.

7 Şi ai rătăcit pe mulţi din poporul acesta ca ei să denatureze calea cea dreaptă a lui Dumnezeu şi să nu ţină legea lui Moise, care este calea cea dreaptă; şi să transforme legea lui Moise în rugăciunea către o fiinţă care tu spui că va veni după multe sute de ani de acum încolo. Şi acum iată, eu, Şerem, îţi declar că aceasta este blasfemie; căci nici un om nu cunoaşte astfel de lucruri; căci el nu poate vorbi despre lucrurile care vor fi. Şi în felul acesta m-a înfruntat Şerem.

8 Dar iată, Domnul Dumnezeu şi-a turnat Spiritul Său în sufletul meu într-atât, încât l-am făcut de ruşine în toate cuvintele lui.

9 Şi am spus către el: Îl tăgăduieşti pe Hristos care va veni? Iar el a spus: Dacă ar fi un Hristos, nu l-aş tăgădui; dar ştiu că nu este nici un Hristos, nici n-a fost şi nici nu va fi vreodată.

10 Şi am spus către el: Crezi în scripturi? Iar el a spus, Da.
11 Iar eu am spus către el: Atunci nu le înțelegi; căci ele într-adevăr mărturisesc despre Hristos. Iată, îți spun că nici unul dintre profeți nu a scris sau profețit altceva decât despre acest Hristos.
12 Şi aceasta nu este totul — aceasta mi s-a arătat mie, căci am auzit şi am văzut; şi, de asemenea, mi s-a arătat prin puterea Duhului Sfânt; prin urmare, ştiu că, dacă nu se va face o ispăşire, atunci toată omenirea va trebui să piară.
13 Şi s-a întâmplat că el a spus către mine: Arată-mi un semn prin puterea aceasta a Duhului Sfânt prin care tu cunoşti aşa de multe.
14 Iar eu am spus către el: Ce sunt eu ca să-l ademenesc pe Dumnezeu să-ți arate ție un semn al faptului despre care tu ştii că este adevărat? Şi totuşi tu îl vei tăgădui, căci tu eşti al diavolului. Cu toate acestea, nu voința mea va fi împlinită; ci, dacă Dumnezeu te va pedepsi pe tine, fie ca aceasta să fie un semn pentru tine că El are putere atât în cer, cât şi pe pământ; şi, de asemenea, că Hristos va veni. Şi fie ca voința Ta, o, Doamne, nu a mea, să fie împlinită.
15 Şi s-a întâmplat că atunci când eu, Iacov, am vorbit aceste cuvinte, puterea Domnului a venit asupra lui într-atât de mult, încât el a căzut la pământ. Şi s-a întâmplat că a fost îngrijit timp de multe zile.
16 Şi s-a întâmplat că el a spus poporului: Adunați-vă laolaltă mâine, căci eu voi muri; prin urmare, doresc să vorbesc către popor înainte de a muri.
17 Şi s-a întâmplat că în ziua următoare mulțimile s-au adunat laolaltă; iar el le-a vorbit limpede şi a tăgăduit lucrurile pe care le propovăduise lor, mărturisind pe Hristos şi puterea Duhului Sfânt şi slujirea îngerilor.
18 Şi el le-a vorbit limpede, că el a fost înşelat de puterea diavolului. Şi el a vorbit despre iad, despre veşnicie şi despre pedeapsa veşnică.
19 Şi el a spus: Mă tem că am făcut păcatul care nu poate fi iertat, căci am mințit pe Dumnezeu; căci L-am tăgăduit pe Hristos şi am spus că credeam în scripturi; şi acestea într-adevăr poartă mărturie despre El. Şi pentru că am mințit în felul acesta în fața lui Dumnezeu, mă tem foarte mult că situația mea este îngrozitoare; dar voi mărturisi lui Dumnezeu.
20 Şi s-a întâmplat că, după ce a spus aceste cuvinte, nu a mai putut să spună nimic şi şi-a dat duhul.
21 Şi atunci când mulțimile au văzut că el a vorbit aceste lucruri când era gata să-şi dea duhul, au fost foarte uimite; într-atât, încât puterea lui Dumnezeu s-a pogorât asupra lor şi au fost aşa de copleşite, încât au căzut la pământ.
22 Acum, acest lucru a fost plăcut pentru mine, Iacov, pentru că eu l-am cerut de la Tatăl meu care e în ceruri; iar El mi-a auzit strigătul şi a răspuns la rugăciunea mea.
23 Şi s-a întâmplat că pacea şi dragostea de Dumnezeu au fost din nou restaurate printre oameni; şi ei au căutat scripturile şi nu au mai ascultat de cuvintele acestui om păcătos.
24 Şi s-a întâmplat că multe mijloace au fost imaginate ca să-i recupereze şi să-i readucă pe lamaniți la cunoaşterea adevărului; dar totul a fost zadarnic, pentru că ei se bucurau în războaie şi vărsări de sânge şi aveau o ură veşnică împotriva noastră, frații lor. Şi căutau mereu să ne distrugă prin puterea armelor.
25 De aceea, poporul lui Nefi s-a întărit împotriva lor cu armele şi cu toată puterea lor, încrezându-se în Dumnezeul şi Stânca Salvării lor; prin urmare, au devenit deocamdată cuceritorii duşmanilor lor.

26 Şi s-a întâmplat că eu, Iacov, am început să îmbătrânesc; iar cronica acestui popor fiind păstrată pe celelalte plăci ale lui Nefi, de aceea eu închei această cronică, declarând că am scris-o aşa cum am ştiut mai bine, spunând că timpul a trecut o dată cu noi şi, de asemenea, vieţile noastre au trecut ca şi cum ar fi fost un vis, noi fiind un popor singuratic şi îngâmfat, pribegi, alungaţi din Ierusalim, născuţi în suferinţe în pustiu şi urâţi de fraţii noştri, ceea ce a dus la războaie şi conflicte; prin urmare, am jelit zilele noastre.

27 Şi eu, Iacov, am văzut că trebuia să cobor în curând în mormânt; prin urmare, i-am spus fiului meu, Enos: Ia aceste plăci. Şi i-am spus lui lucrurile pe care fratele meu, Nefi, mi le-a poruncit, iar el a făgăduit să se supună poruncilor. Iar eu termin scrierile mele pe aceste plăci, care scriere a fost mică; şi îmi iau rămas bun de la cititor, sperând că mulţi dintre fraţii mei vor citi, poate, cuvintele mele. Fraţilor, adio.

Cartea lui Enos

1 Iată, s-a întâmplat că eu, Enos, cunoscând că tatăl meu era un om drept — căci el m-a
învățat în limba lui, precum și în învățătura și în mustrarea Domnului — și
binecuvântat fie numele lui Dumnezeu pentru aceasta —
2 Și vă voi spune vouă despre lupta pe care am avut-o în fața lui Dumnezeu înainte
de a primi iertarea păcatelor mele.
3 Iată, m-am dus să vânez animale sălbatice în păduri; și cuvintele pe care le-am
auzit deseori spuse de tatăl meu despre viața veșnică și despre bucuria sfinților au
coborât adânc în inima mea.
4 Și sufletul meu flămânzea; și am îngenuncheat înaintea Făcătorului meu și am
strigat către El în rugăciune fierbinte și implorare pentru sufletul meu; și cât e ziua
de lungă L-am implorat; da, iar atunci când veni noaptea, eu încă îmi ridicam glasul
ca să ajungă la ceruri.
5 Și iată a venit un glas către mine, zicând: Enos, păcatele tale îți sunt iertate, iar tu
vei fi binecuvântat.
6 Iar eu, Enos, am știut că Dumnezeu nu putea să mintă; prin urmare, vina mea a
fost ștearsă.
7 Și am spus: Doamne, cum se face asta?
8 Iar El a spus către mine: Datorită credinței tale în Hristos pe care tu niciodată nu
L-ai auzit sau văzut până acum. Și mulți ani vor trece până ca El să apară în ființă;
prin urmare, du-te; credința ta te-a făcut întreg.
9 Acum s-a întâmplat că, atunci când am auzit aceste cuvinte, am început să simt o
dorință pentru bunăstarea fraților mei, nefiții; prin urmare, mi-am golit tot sufletul
în fața lui Dumnezeu pentru ei.
10 Și în timp ce mă luptam în felul acesta în spirit, iată, glasul Domnului apăru iarăși
în mintea mea, zicând: Eu îi voi vizita pe frații tăi după sârguința lor în ținerea
poruncilor Mele. Eu le-am dat această țară și este o țară sfântă; iar Eu nu o blestem
decât numai dacă ar fi din cauza nedreptății; prin urmare, Eu îi voi vizita pe frații tăi,
așa după cum am spus; iar nelegiuirile lor le voi coborî cu întristare asupra propriilor
lor capete.
11 Și după ce eu, Enos, am auzit aceste cuvinte, credința mea în Domnul a devenit
de neclintit; și m-am rugat la El cu multe, îndelungate străduințe pentru frații mei,
lamaniții.
12 Și s-a întâmplat că, după ce m-am rugat și am muncit cu toată sârguința, Domnul
mi-a spus: Eu îți voi da ție după dorințele tale datorită credinței tale.
13 Și acum iată, aceasta a fost dorința pe care am dorit-o de la El — și anume, dacă ar
fi ca poporul meu, nefiții, să cadă în nelegiuire și să fie distrus prin orice mijloace, iar
lamaniții să nu fie distruși, Domnul Dumnezeu să păstreze o cronică a poporului
meu, nefiții; chiar dacă ar fi prin puterea brațului Său sfânt, ca să poată fi adusă
lamaniților când va, în viitor, ca astfel ei să poată fi aduși la salvare —
14 Căci în prezent străduințele noastre pentru întoarcerea lor la adevărata credință
au fost deșarte. Și ei au jurat în mânia lor că, dacă va fi posibil, vor distruge cronicile
noastre și pe noi, precum și toate tradițiile strămoșilor noștri.
15 Prin urmare, știind că Domnul Dumnezeu era în stare să păstreze cronicile
noastre, L-am implorat continuu, căci El mi-a spus: Orice lucru vei cere în credință,
crezând că-l vei primi în numele lui Hristos, tu îl vei primi.

16 Iar eu am avut credință și L-am implorat pe Dumnezeu ca El să păstreze cronicile; iar El a făcut un legământ cu mine cum că le va transmite lamaniților la timpul ales de El.

17 Și eu, Enos, am știut că aceasta se va întâmpla potrivit legământului pe care El l-a făcut; prin urmare, sufletul meu s-a liniștit.

18 Iar Domnul a spus către mine: Strămoșii tăi, de asemenea, Mi-au cerut acest lucru; și aceasta se va întâmpla după credința lor; căci credința lor era la fel ca și a ta.

19 Și acum s-a întâmplat că eu, Enos, m-am dus printre poporul lui Nefi, profețind despre lucrurile care vor veni și depunând mărturie despre lucrurile pe care le-am auzit și le-am văzut.

20 Și depun mărturie că poporul lui Nefi a căutat cu sârguință să-i readucă pe lamaniți la credința cea adevărată în Dumnezeu. Dar eforturile noastre au fost deșarte; ura lor era nestrămutată și erau conduși de către natura lor rea într-atât, încât au devenit sălbatici și fioroși, un popor însetat de sânge, plin de idolatrie și murdărie; hrănindu-se cu animale de pradă; trăind în corturi și rătăcind în pustiu cu un brâu scurt de piele în jurul coapselor și cu capetele rase; iar îndemânarea lor era în arc și în sabie și în toporișcă. Și mulți dintre ei nu mâncau nimic altceva decât carne crudă; și căutau tot timpul să ne distrugă.

21 Și s-a întâmplat că poporul lui Nefi a cultivat pământul și a crescut tot felul de grâne și roade și cirezi și diferite turme cu tot felul de vite, precum și capre și capre sălbatice și, de asemenea, mulți cai.

22 Iar printre noi erau foarte mulți profeți. Iar oamenii erau un popor încăpățânat, greu de înțeles.

23 Și nu era nimic altceva decât grosolănie, predici și profeții despre războaie și conflicte și distrugeri, amintindu-le tot timpul despre moarte, veșnicie și judecăți, și despre puterea lui Dumnezeu și toate aceste lucruri — agitându-i tot timpul ca să-i țină în frica Domnului. Eu spun că nu era lipsă de astfel de lucruri, iar o vorbire limpede i-ar împiedica de la o rapidă distrugere. Și în felul acesta scriu despre ei.

24 Și am văzut războaie între nefiți și lamaniți în timpul zilelor mele.

25 Și s-a întâmplat că am început să îmbătrânesc și o sută șaptezeci și nouă de ani trecuseră de când tatăl nostru, Lehi, plecase din Ierusalim.

26 Și am văzut că trebuia să cobor curând în mormânt, asupra mea lucrând puterea lui Dumnezeu, în așa fel că trebuia să predic și să profețesc acestui popor și să vestesc cuvântul potrivit cu adevărul care este în Hristos. Iar eu l-am vestit în toate zilele mele și m-am bucurat de el mai presus decât de cele lumești.

27 Și mă duc în curând la locul meu de odihnă, care este cu Mântuitorul meu; căci știu că în El mă voi odihni. Și mă bucur în ziua când trupul meu muritor se va înveșmânta cu nemurire și va sta în fața Lui; atunci voi vedea fața Lui cu plăcere, iar El va spune către mine: Vino la Mine, tu cel binecuvântat, căci este un loc pregătit pentru tine în locașurile Tatălui Meu. Amin.

Cartea lui Iarom

1 Acum iată eu, Iarom, scriu câteva cuvinte potrivit poruncii tatălui meu, Enos, pentru ca genealogia noastră să poată fi păstrată.

2 Şi cum aceste plăci sunt mici, iar cum aceste lucruri sunt scrise pentru folosul fraţilor noştri, lamaniţii, prin urmare, trebuie să scriu puţin; dar nu voi scrie lucrurile profeţiilor mele, nici ale revelaţiilor mele. Căci ce aş putea să scriu mai mult decât ceea ce strămoşii mei au scris? Căci n-au dezvăluit ei planul salvării? Eu vă spun vouă: Da; şi aceasta este destul pentru mine.

3 Iată, este nimerit ca să se facă mult pentru acest popor din cauza împietririi inimilor lor şi a surzeniei urechilor lor, a orbirii minţilor lor şi a încăpăţânării lor; cu toate acestea, Dumnezeu este foarte milos cu ei şi încă nu i-a măturat de pe faţa pământului.

4 Şi sunt mulţi printre noi care au multe revelaţii, căci nu toţi sunt încăpăţânaţi. Şi atâţia câţi nu sunt încăpăţânaţi şi au credinţă, au o legătură cu Spiritul Sfânt care se manifestă în copiii oamenilor, după credinţa lor.

5 Şi acum iată, două sute de ani au trecut şi poporul lui Nefi a devenit puternic în ţară. Ei au avut grijă să ţină legea lui Moise şi ziua de Sabat ca zi sfântă pentru Domnul. Şi ei nu au profanat; şi nici nu au hulit. Iar legile ţării erau foarte aspre.

6 Şi erau împrăştiaţi peste o mare parte din ţară, iar lamaniţii la fel. Şi erau mult mai numeroşi decât acei nefiţi; şi le plăcea să ucidă şi aveau obiceiul să bea sângele animalelor sălbatice.

7 Şi s-a întâmplat că au venit de multe ori împotriva noastră, nefiţii, ca să se bată. Dar regii şi conducătorii noştri erau oameni puternici în credinţă în Domnul; şi ei i-au învăţat pe oameni căile Domnului; prin urmare, noi am rezistat lamaniţilor şi i-am măturat afară din ţara noastră şi am început să ne fortificăm oraşele noastre şi orice loc al moştenirii noastre.

8 Şi ne-am înmulţit foarte mult şi ne-am răspândit pe faţa pământului şi am devenit foarte bogaţi în aur şi argint şi lucruri preţioase, în lucrături fine în lemn, în clădiri şi maşinării, precum şi în fier şi cupru, şi aramă şi oţel, făcând tot felul de unelte pentru cultivarea pământului şi arme de război — da, săgeţi cu vârfurile ascuţite şi tolbe, lănci şi suliţe, şi toate pregătirile de război.

9 Şi fiind astfel pregătiţi să-i întâlnim pe lamaniţi, ei nu au prosperat împotriva noastră. Şi s-a confirmat cuvântul Domnului, pe care El l-a spus strămoşilor noştri, zicând că: În măsura în care veţi ţine poruncile Mele, veţi prospera în ţară.

10 Şi s-a întâmplat că profeţii Domnului au ameninţat poporul lui Nefi, potrivit cuvântului lui Dumnezeu, că, dacă nu va ţine poruncile şi va cădea în nelegiuire, va trebui să fie distrus de pe faţa pământului.

11 Prin urmare, profeţii şi preoţii şi învăţătorii au lucrat cu sârguinţă, îndemnând cu răbdare poporul la sârguinţă; învăţând legea lui Moise şi scopul pentru care aceasta a fost dată; convingându-i să-l aştepte cu bucurie pe Mesia şi să creadă în venirea Lui ca şi cum El deja ar fi venit. Şi în felul acesta i-au învăţat.

12 Şi s-a întâmplat că astfel i-a ferit pe aceştia de a fi distruşi de pe faţa ţării; căci ei le-au atins inimile cu cuvântul, îndemnându-i tot timpul la pocăinţă.

13 Şi s-a întâmplat că două sute treizeci şi opt de ani au trecut în războaie, conflicte şi neînţelegeri în cea mai mare parte a timpului.

14 Iar eu, Iarom, nu scriu mai mult, căci plăcile sunt mici. Dar iată, fraţii mei, voi

puteți să vă duceți la celelalte plăci ale lui Nefi; căci iată, pe ele este gravată povestea războaielor noastre, după scrierile regilor ori după cele pe care aceştia au pus să fie scrise.

15 Şi dau aceste plăci în mâinile fiului meu, Omni, ca ele să poată fi păstrate după poruncile strămoşilor mei.

Cartea lui Omni

1 Iată, s-a întâmplat că eu, Omni, având poruncă de la tatăl meu, Iarom, ca să scriu ceva pe aceste plăci pentru a păstra genealogia noastră—

2 Prin urmare, în zilele mele vreau ca voi să ştiţi că m-am luptat mult cu sabia pentru a păstra poporul meu, nefiţii, de la căderea în mâna duşmanilor lor, lamaniţii. Dar iată, eu însumi sunt un om păcătos şi nu am păstrat regulile şi poruncile Domnului aşa cum ar fi trebuit s-o fac.

3 Şi s-a întâmplat că două sute şaptezeci şi şase de ani au trecut şi noi am avut multe perioade de pace; şi am avut multe perioade de războaie grele şi vărsări de sânge. Da, şi în sfârşit, două sute optzeci şi doi de ani au trecut şi am păstrat aceste plăci după poruncile strămoşilor mei; şi le-am dat fiului meu, Amaron. Şi închei aici.

4 Şi acum eu, Amaron, scriu lucrurile pe care le scriu, care sunt puţine la număr, în cartea tatălui meu.

5 Iată, s-a întâmplat că trei sute douăzeci de ani au trecut şi cea mai păcătoasă parte a nefiţilor a fost distrusă.

6 Căci Domnul nu permite ca, după ce i-a condus afară din ţara Ierusalimului şi i-a păstrat şi i-a ferit pe ei de la căderea în mâinile duşmanilor lor, da, El nu permite ca vorbele să nu se adeverească, cele pe care El le-a vorbit către strămoşii noştri, zicând că: În măsura în care voi nu veţi ţine poruncile Mele, voi nu veţi prospera în ţară.

7 Prin urmare, Domnul i-a vizitat în mare judecată; şi totuşi, El i-a cruţat pe cei drepţi ca să nu piară şi i-a salvat din mâinile duşmanilor lor.

8 Şi s-a întâmplat că eu am dat plăcile fratelui meu, Cemiş.

9 Acum eu, Cemiş, scriu lucrurile puţine pe care le scriu în aceeaşi carte ca şi fratele meu; căci iată, eu l-am văzut pe ultimul care a scris, cum că el a scris cu propria lui mână; şi el a scris aceasta în ziua când mi le-a dat. Şi în felul acesta păstrăm noi cronicile, căci aceasta este potrivit poruncilor strămoşilor noştri. Şi închei aici.

10 Iată eu, Abinadom, sunt fiul lui Cemiş. Iată, s-a întâmplat că am văzut multe războaie şi conflicte între poporul meu, nefiţii, şi lamaniţi; iar eu, cu propria mea sabie, am luat viaţa multor lamaniţi în apărarea fraţilor mei.

11 Şi iată, cronica acestui popor este gravată pe plăcile care sunt în posesia regilor după generaţii; şi nu cunosc nici o altă revelaţie decât cea care a fost scrisă, şi nici o profeţie; prin urmare s-a scris ceea ce este îndeajuns. Şi închei aici.

12 Iată, eu sunt Amalechi, fiul lui Abinadom. Iată, vă voi vorbi ceva despre Mosia, cel care a fost făcut rege peste ţara lui Zarahemla; căci iată, el fiind anunţat de către Domnul că trebuia să fugă din ţara lui Nefi şi, de asemenea, atâţia câţi vor asculta de glasul Domnului trebuia, de asemenea, să plece din ţară cu el, în pustiu—

13 Şi s-a întâmplat că el a făcut aşa cum Domnul i-a poruncit. Şi ei au plecat din ţară în pustiu, atâţia câţi au ascultat de glasul Domnului; şi au fost conduşi de multe predici şi profeţii. Şi au fost mustraţi tot timpul de cuvântul lui Dumnezeu; şi au fost conduşi de puterea braţului Lui, prin pustiu, până când au ajuns într-o ţară care e numită ţara lui Zarahemla.

14 Şi au descoperit un popor care se numea poporul lui Zarahemla. Acum, era o mare bucurie printre poporul lui Zarahemla; şi, de asemenea, Zarahemla s-a bucurat nespus de mult pentru că Domnul a trimis poporul lui Mosia cu plăcile de aramă care conţineau cronica iudeilor.

15 Iată, s-a întâmplat că Mosia a descoperit că poporul lui Zarahemla a plecat din

Ierusalim atunci când Zedechia, regele Iudeii, a fost prins şi dus rob în Babilon.
16 Şi ei au călătorit în pustiu şi au fost conduşi de mâna Domnului peste apele cele mari, în ţara în care Mosia i-a descoperit; şi ei au locuit acolo de atunci încoace.
17 Şi la timpul când Mosia i-a descoperit, ei deveniseră foarte numeroşi. Cu toate acestea, avuseseră nespus de multe războaie şi conflicte serioase şi căzuseră sub sabie din când în când; iar vorbirea lor devenise stâlcită; şi nu aduseseră cu ei nici o cronică; şi negau existenţa Creatorului lor; nici Mosia şi nici poporul lui Mosia nu puteau să-i înţeleagă.
18 Dar s-a întâmplat că Mosia a făcut ca ei să fie învăţaţi în limba lui. Şi s-a întâmplat că, după ce au fost învăţaţi în limba lui Mosia, Zarahemla a făcut o genealogie a strămoşilor săi, după memoria sa; şi acestea sunt scrise, dar nu pe aceste plăci.
19 Şi s-a întâmplat că poporul lui Zarahemla şi acela al lui Mosia s-au unit; şi Mosia a fost numit regele lor.
20 Şi s-a întâmplat că, în zilele lui Mosia, a fost adusă o piatră în faţa lui, cu inscripţii pe ea; iar el a tălmăcit inscripţiile prin darul şi puterea lui Dumnezeu.
21 Şi au făcut o relatare despre unul, numit Coriantumr, şi despre cei ucişi din poporul său. Iar Coriantumr a fost descoperit de către poporul lui Zarahemla; şi el a locuit cu ei timp de nouă luni.
22 El, de asemenea, a spus câteva cuvinte despre strămoşii săi. Şi primii lui strămoşi au ieşit din turn, atunci când Domnul a încurcat limbile popoarelor; iar asprimea Domnului a căzut asupra lor după judecăţile Sale care sunt drepte; şi oasele lor zăceau împrăştiate în ţara dinspre nord.
23 Iată eu, Amalechi, m-am născut în zilele lui Mosia; şi am trăit ca să văd moartea lui; iar Beniamin, fiul lui, a domnit în locul lui.
24 Şi iată, am văzut în zilele regelui Beniamin un război grav şi multă vărsare de sânge între nefiţi şi lamaniţi. Dar iată, nefiţii au căpătat mare avantaj faţă de ei; da, într-atât, încât regele Beniamin i-a alungat din ţara lui Zarahemla.
25 Şi s-a întâmplat că am început să îmbătrânesc; şi neavând nici un urmaş şi cunoscându-l pe regele Beniamin ca fiind un om drept în faţa Domnului, de aceea, îi voi da lui aceste plăci, îndemnându-i pe toţi oamenii să vină la Dumnezeu, Cel Sfânt al Israelului, şi să creadă în profeţii şi în revelaţii, şi în slujirea îngerilor şi în darul de a vorbi în alte limbi, şi în darul tălmăcirii limbilor şi în toate lucrurile care sunt bune; căci nu este nimic care este bun, decât dacă vine de la Dumnezeu; iar ceea ce este rău vine de la diavol.
26 Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, doresc ca voi să veniţi la Hristos, care este Cel Sfânt al Israelului, şi să vă împărtăşiţi din Salvarea Lui şi din puterea mântuirii Lui. Da, veniţi la El şi oferiţi-i sufletele voastre întregi ca o jertfă pentru El, şi continuaţi în posturi şi rugăciuni şi răbdaţi până la capăt; şi aşa cum Domnul trăieşte, tot aşa veţi fi salvaţi.
27 Iar acum voi vorbi despre un anumit număr de oameni care s-au dus în pustiu ca să se reîntoarcă în ţara lui Nefi; căci a fost un număr mare care dorea să stăpânească ţara moştenirii lor.
28 De aceea, ei s-au dus în pustiu. Şi conducătorul lor, fiind un om tare şi puternic, şi un om încăpăţânat, prin urmare a provocat un conflict printre ei; şi toţi au fost ucişi în pustiu, în afară de cincizeci, iar aceştia s-au întors în ţara lui Zarahemla.
29 Şi s-a întâmplat că ei, de asemenea, au luat pe alţii în număr mare şi au călătorit iarăşi în pustiu.

30 Iar eu, Amalechi, am avut un frate care, de asemenea, s-a dus cu ei; şi de atunci nu am aflat nimic de ei. Şi timpul se apropie să mă culc în mormânt; iar aceste plăci sunt pline. Şi închei vorbirea mea.

Cuvintele lui Mormon

1 Şi acum eu, Mormon, fiind gata să dau în mâna fiului meu, Moroni, cronica pe care am făcut-o, iată, am fost martor la aproape toată distrugerea poporului meu, nefiții.

2 Şi aceasta s-a întâmplat multe sute de ani după venirea lui Hristos, când am dat aceste cronici în mâinile fiului meu şi se presupune că el va fi martor la întreaga distrugere a poporului meu. Dar să dea Dumnezeu ca el să supravieţuiască pentru ca să scrie ceva despre acesta şi ceva despre Hristos, care poate că într-o zi îi va fi de folos.

3 Şi acum, vorbesc ceva despre ceea ce am scris căci, după ce am făcut o prescurtare după plăcile lui Nefi până la domnia acestui rege Beniamin despre care a vorbit Amalechi, am căutat printre cronicile care mi-au fost date în mâinile mele şi am găsit aceste plăci care conțin această mică relatare despre profeți, de la Iacov până la domnia acestui rege Beniamin, precum şi multe dintre cuvintele lui Nefi.

4 Şi lucrurile care sunt pe aceste plăci mă bucură din cauza profețiilor despre venirea lui Hristos, şi strămoşii mei ştiind că multe dintre ele s-au împlinit; da, şi eu, de asemenea, ştiu că atâtea lucruri câte au fost profețite despre noi până în ziua de astăzi au fost împlinite, iar atâtea câte merg dincolo de ziua aceasta trebuie cu siguranță să se întâmple —

5 Prin urmare, am ales aceste lucruri ca să termin cronica mea despre ele, iar restul cronicii mele îl voi lua de pe plăcile lui Nefi; şi nu pot scrie nici a suta parte din faptele poporului meu.

6 Dar iată, voi lua aceste plăci care conțin aceste profeții şi revelații şi le voi pune împreună cu ceea ce a rămas din cronica mea, căci ele sunt prețioase pentru mine şi eu ştiu că ele vor fi prețioase pentru frații mei.

7 Şi fac aceasta pentru un scop înțelept, căci aşa mi se şopteşte, potrivit cu lucrările Spiritului Domnului care este în mine. Şi acum, nu cunosc toate lucrurile, dar Domnul cunoaşte toate lucrurile care vor veni, prin urmare, El lucrează în mine ca să facă aşa cum este voința Sa.

8 Iar rugăciunea mea către Dumnezeu este despre frații mei, ca ei să poată iarăşi ajunge la cunoaşterea lui Dumnezeu, da, mântuirea lui Hristos, ca ei să poată iarăşi să fie un popor plăcut.

9 Şi acum eu, Mormon, termin scrierea mea pe care o iau de pe plăcile lui Nefi; şi fac aceasta după cunoaşterea şi înțelegerea pe care Dumnezeu mi le-a dat.

10 Prin urmare, s-a întâmplat că, după ce Amalechi a dat aceste plăci în mâinile regelui Beniamin, el le-a luat şi le-a pus împreună cu celelalte plăci, care conțineau cronici transmise din generație în generație de către regi, până în zilele regelui Beniamin.

11 Şi ele au fost transmise de la regele Beniamin din generație în generație până când au căzut în mâinile mele. Şi eu, Mormon, mă rog lui Dumnezeu ca ele să fie păstrate de acum înainte. Şi ştiu că vor fi păstrate, căci sunt scrise pe ele lucruri mari după care poporul meu şi frații lor vor fi judecați în ziua cea mare din urmă după cuvântul lui Dumnezeu care este scris.

12 Şi acum, despre acest rege, Beniamin — el a avut câteva conflicte printre poporul său.

13 Şi, de asemenea, s-a întâmplat că armatele lamaniților au venit din țara lui Nefi ca să se bată împotriva poporului lui. Dar iată, regele Beniamin a adunat laolaltă

armatele sale şi li s-a opus şi s-a luptat cu puterea propriului său braţ, cu sabia lui Laban.

14 Şi cu tăria Domnului s-au luptat ei împotriva duşmanilor lor, până când au ucis multe mii de lamaniţi. Şi s-a întâmplat că s-au luptat împotriva lamaniţilor până când i-au alungat pe aceştia afară din ţara moştenirii lor.

15 Şi s-a întâmplat că, după ce au fost Hristoşi neadevăraţi, şi gurile lor au fost închise, şi ei au fost pedepsiţi după crimele lor;

16 Şi după ce au fost profeţi neadevăraţi şi predicatori neadevăraţi şi învăţători neadevăraţi în popor, şi toţi aceştia au fost pedepsiţi după crimele lor, şi după ce au fost multe conflicte şi multe neînţelegeri printre lamaniţi, iată, s-a întâmplat că regele Beniamin, cu ajutorul profeţilor sfinţi care erau în poporul lui —

17 Căci iată, regele Beniamin era un om sfânt şi el a domnit peste poporul său cu dreptate; şi au fost mulţi oameni sfinţi în ţară, iar ei spuneau cuvântul lui Dumnezeu cu putere şi cu autoritate şi au folosit multă asprime din cauza încăpăţânării poporului —

18 Prin urmare, cu ajutorul acestora, regele Beniamin, lucrând cu toată puterea trupului său şi cu darurile sufletului său, şi, de asemenea, cu ajutorul profeţilor, a stabilit iarăşi pace în ţară.

Cartea lui Mosia

Mosia 1

1 Şi acum nu mai erau conflicte în toată țara lui Zarahemla, printre toate popoarele care aparțineau regelui Beniamin, aşa încât regele Beniamin a avut pace continuă până la sfârşitul zilelor sale.

2 Şi s-a întâmplat că el a avut trei fii; şi le-a dat numele de Mosia, Helorum şi Helaman. Şi a făcut ca ei să fie învățați în toate limbile strămoşilor lor pentru ca astfel să devină oameni cu înțelegere; şi pentru ca să poată şti despre profețiile care au fost grăite de gurile strămoşilor lor, care le-au fost date lor de mâna Domnului.

3 Şi el, de asemenea, i-a învățat cu privire la cronicile care erau gravate pe plăcile de aramă, zicând: Fiii mei, doresc ca voi să vă aduceți aminte că, dacă nu ar fi fost aceste plăci, care conțin aceste cronici şi aceste porunci, noi ar fi trebuit să suferim în necunoaştere, chiar şi azi, neştiind tainele lui Dumnezeu.

4 Căci nu ar fi fost posibil ca strămoşul nostru, Lehi, să-şi fi putut aduce aminte de toate lucrurile acestea, să-i învețe pe copiii săi, dacă nu ar fi existat ajutorul acestor plăci; căci fiind învățat în limba Egiptenilor, el putea să citească aceste inscripții şi să-i învețe pe copiii săi, pentru ca astfel aceştia să-i poată învață pe copiii lor, îndeplinind astfel poruncile lui Dumnezeu, chiar până în timpul de azi.

5 Eu vă spun vouă, fiii mei, dacă nu ar fi fost aceste lucruri, care au fost ținute şi păstrate de mâna lui Dumnezeu, pentru ca noi să putem citi şi să înțelegem tainele Lui şi să avem poruncile Lui întotdeauna în fața ochilor noştri, chiar şi strămoşii noştri ar fi rătăcit în necredință, iar noi am fi fost la fel ca şi frații noştri, lamaniții, care nu ştiu nimic despre aceste lucruri şi nici nu cred în ele atunci când le învață, din cauza tradițiilor strămoşilor lor, care nu sunt corecte.

6 O, fiii mei, doresc ca voi să vă aduceți aminte că aceste vorbe sunt adevărate şi, de asemenea, că aceste cronici sunt adevărate. Şi iată, de asemenea, plăcile lui Nefi, care conțin cronicile şi vorbele strămoşilor noştri din timpul când ei au plecat din Ierusalim şi până acum, iar ele sunt adevărate; şi putem şti cu siguranță că ele sunt adevărate, pentru că noi le avem în fața ochilor noştri.

7 Şi acum, fiii mei, doresc ca voi să vă aduceți aminte să le cercetați cu sârguință pentru ca să puteți profita de ele; şi doresc ca să țineți poruncile lui Dumnezeu ca să prosperați în țară, după făgăduielile pe care Domnul le-a făcut strămoşilor noştri.

8 Şi multe alte lucruri i-a învățat regele Beniamin pe fiii săi, care nu sunt scrise în această carte.

9 Şi s-a întâmplat că, după ce regele Beniamin a terminat să-i învețe pe fiii săi, el a îmbătrânit şi a văzut că foarte curând trebuia să se ducă pe calea pe care merge toată lumea; de aceea, a crezut că era potrivit să dea împărăția unuia dintre fiii săi.

10 De aceea, a făcut ca Mosia să fie adus în fața lui; şi acestea sunt cuvintele pe care i le-a spus, zicând: Fiul meu, doresc ca tu să dai de veste în toată țara aceasta, către tot poporul acesta, sau poporul lui Zarahemla, şi către poporul lui Mosia care locuieşte în țară, ca ele să se adune; căci mâine voi proclama cu gura mea, că tu eşti regele şi conducătorul acestui popor pe care Domnul Dumnezeul nostru ni l-a dat.

11 Şi mai mult, voi da acestui popor un nume ca ei să se deosebească de toate popoarele pe care Domnul Dumnezeu le-a adus afară din țara Ierusalimului; şi fac aceasta pentru că el a fost un popor sârguincios în ținerea poruncilor Domnului.

12 Şi eu le dau un nume care nu va fi şters niciodată, decât dacă aceasta se va
întâmpla prin nelegiuiri.
13 Da, şi mai mult, vă spun vouă că, dacă acest popor foarte favorizat al Domnului
va cădea în nelegiuire şi va deveni un popor păcătos şi curvar, atunci Domnul îl va
abandona pentru ca el să devină slab ca şi fraţii lui; şi El nu-i va mai păstra cu puterea
Sa fără pereche şi minunată, aşa cum i-a păstrat pe strămoşii noştri.
14 Căci aşa vă spun vouă că, dacă El nu şi-ar fi întins braţul pentru păstrarea
strămoşilor noştri, aceştia ar fi căzut în mâinile lamaniţilor şi ar fi devenit victimele
urii lor.
15 Şi s-a întâmplat că, după ce regele Beniamin a terminat de spus acestea către fiul
său, el i-a încredinţat toate treburile împărăţiei.
16 Şi mai mult, el i-a încredinţat şi cronicile care erau gravate pe plăcile de aramă; şi,
de asemenea, plăcile lui Nefi; şi, de asemenea, sabia lui Laban şi globul, sau
îndrumătorul, care i-a condus pe strămoşii noştri prin pustiu, care era făcut de mâna
Domnului pentru ca ei să poată fi conduşi, fiecare după atenţia şi sârguinţa pe care
i-au dat-o Lui.
17 De aceea, cum ei erau necredincioşi, nu au prosperat şi nici nu au progresat în
călătoria lor, ci au fost mânaţi înapoi şi au atras mânia lui Dumnezeu asupra lor; şi
de aceea, au fost loviţi cu foamete şi suferinţe ca să-i aţâţe pentru amintirea
datoriilor lor.
18 Şi acum, s-a întâmplat că Mosia s-a dus şi a făcut aşa cum tatăl său i-a poruncit şi a
proclamat către toate popoarele care erau în ţara lui Zarahemla, că ele trebuia să se
adune laolaltă şi să meargă sus la templu ca să audă cuvintele pe care tatăl său trebuia
să le spună către ei.

Mosia 2

1 Şi s-a întâmplat că, după ce Mosia a făcut aşa cum tatăl său i-a poruncit şi a dat de
veste în toată ţara, poporul s-a adunat laolaltă din toată ţara ca să se ducă sus la
templu să asculte cuvintele pe care regele Beniamin trebuia să le spună către el.
2 Şi erau în număr mare, aşa de mulţi încât nu i-au numărat; căci se înmulţiseră
extrem de mult şi deveniseră mulţi în ţară.
3 Şi ei, de asemenea, au luat pe primii născuţi din turmele lor ca să-i poată oferi ca
jertfă şi ca daruri arse, după legea lui Moise.
4 Şi, de asemenea, ca ei să poată să dea mulţumiri Domnului Dumnezeului lor care
i-a scos afară din ţara Ierusalimului şi care i-a salvat din mâinile duşmanilor lor şi a
numit oameni drepţi ca să fie învăţătorii lor şi, de asemenea, un om drept ca să fie
regele lor, care a stabilit pacea în ţara lui Zarahemla şi care i-a învăţat să ţină
poruncile lui Dumnezeu, ca ei să se poată bucura şi să fie plini de dragoste faţă de
Dumnezeu şi de toţi oamenii.
5 Şi s-a întâmplat că, atunci când au venit la templu, şi-au instalat corturile de
jur-împrejur, fiecare bărbat cu familia sa care consta din nevasta sa, fiii săi şi fiicele
sale şi din fiii şi fiicele lor, de la cel mai bătrân până la cel mai tânăr, fiecare familie
fiind separată una de alta.
6 Şi şi-au instalat corturile de jur-împrejurul templului, fiecare bărbat având cortul
său cu uşa îndreptată către templu pentru ca să poată rămâne în cort şi să audă
cuvintele pe care regele Beniamin trebuia să le spună către ei;

7 Căci mulțimea fiind așa de mare încât regele Beniamin nu putea să le predice la toți înăuntrul zidurilor templului, el a pus de aceea să se ridice un turn, ca poporul său să poată auzi cuvintele pe care trebuia să le spună către ei.

8 Și s-a întâmplat că el a început să vorbească din turn către poporul său; și nu puteau să audă toți cuvintele lui din cauza marii mulțimi de oameni; de aceea, el a pus să fie scrise cuvintele pe care le spunea și trimise celor care nu-i puteau auzi glasul, ca și ei să poată primi cuvintele sale.

9 Și acestea sunt cuvintele pe care le-a vorbit și pe care le-a pus să fie scrise, zicând: Frații mei, voi toți care v-ați adunat laolaltă, voi care puteți să-mi auziți cuvintele pe care le vorbesc către voi astăzi; căci eu nu v-am poruncit să veniți aici ca să luați în derâdere cuvintele pe care vi le voi spune, ci ca să mă ascultați și să vă deschideți urechile ca să puteți auzi și inimile voastre ca să puteți înțelege și mințile voastre pentru ca tainele lui Dumnezeu să poată fi dezvăluite în fața voastră.

10 Eu nu v-am poruncit să veniți aici ca să vă temeți de mine sau ca să credeți că eu, prin mine însumi, sunt mai presus decât un muritor.

11 Eu sunt la fel ca și voi, supus la tot felul de slăbiciuni la trup și la minte; și totuși, am fost ales de către acest popor și uns de către tatăl meu și mi s-a permis de către mâna Domnului să fiu conducător și rege peste acest popor; și am fost păstrat și apărat de către puterea Lui fără asemănare, ca să vă slujesc cu toată puterea, mintea și tăria pe care Domnul mi le-a dat.

12 Vă spun că, așa cum mi s-a permis să-mi petrec zilele în slujba voastră chiar până acum și nu am căutat nici aur și nici argint, nici alte feluri de bogății de la voi;

13 Nici nu am permis ca voi să fiți închiși în temnițe și nici să vă înrobiți unul pe altul, nici să ucideți, sau să jefuiți, sau să furați, sau să comiteți adulter; și nu am permis nici ca să comiteți vreun fel de ticăloșie și v-am învățat să țineți poruncile Domnului în toate lucrurile pe care El vi le-a poruncit—

14 Și chiar eu însumi am muncit cu propriile mele mâini ca să pot să vă slujesc și ca voi să nu fiți copleșiți de biruri și pentru ca nimic să nu vină asupra voastră care să fie greu de suportat—și pentru toate aceste lucruri pe care vi le-am spus, voi înșivă sunteți astăzi martori.

15 Și totuși, frații mei, nu am făcut toate lucrurile acestea ca să mă laud și nici nu spun lucrurile acestea ca să vă învinovățesc; ci vă spun aceste lucruri pentru ca voi să știți că pot răspunde în ziua aceasta cu conștiința curată înaintea lui Dumnezeu.

16 Iată, vă spun vouă că, din pricină că v-am spus că mi-am petrecut zilele în slujba voastră, eu nu doresc să mă laud, căci am fost numai în slujba lui Dumnezeu.

17 Și iată, vă spun aceste lucruri ca voi să puteți învăța înțelepciune; ca voi să puteți învăța că, atunci când sunteți în slujba aproapelui, sunteți numai în slujba Dumnezeului vostru.

18 Iată, m-ați numit regele vostru; și dacă eu, pe care voi îl numiți regele vostru, lucrez ca să vă slujesc pe voi, atunci n-ar trebui voi să lucrați ca să vă slujiți unul pe altul?

19 Și iarăși, dacă eu, pe care voi îl numiți regele vostru, care și-a petrecut zilele în slujba voastră și totuși am fost în slujba lui Dumnezeu, merit vreo mulțumire din partea voastră, o, cum trebuie voi să-I mulțumiți Regelui vostru Ceresc!

20 Eu vă spun, frații mei, că, dacă veți aduce toate mulțumirile și lauda de care întreg sufletul vostru este în stare către acel Dumnezeu care v-a făcut și care v-a apărat și a făcut ca voi să vă bucurați și a admis ca voi să trăiți în pace unul cu altul—

21 Vă spun vouă că, dacă Îl veți sluji pe Acela care v-a creat de la început şi care vă apără zi de zi, împrumutându-vă răsuflarea ca să puteți să trăiți şi să vă mişcați şi să faceți după propria voastră vrere şi chiar sprijinindu-vă de la un moment la altul — vă spun, dacă Îl veți sluji cu tot sufletul vostru, totuşi nu veți fi decât slujitori netrebnici.

22 Şi iată, tot ceea ce El cere de la voi este să țineți poruncile Sale; şi El v-a făgăduit că, dacă veți ține poruncile Sale, veți prospera în țară; şi El nu se va abate niciodată de la ceea ce a spus; de aceea, dacă voi țineți poruncile Lui, atunci El vă va binecuvânta şi veți prospera.

23 Şi acum, în primul rând, El v-a creat şi v-a dat viață, pentru care voi Îi sunteți îndatorați.

24 Şi în al doilea rând, El vă cere ca voi să faceți aşa cum v-a poruncit; căci, dacă voi veți face aşa, El vă va binecuvânta imediat; şi de aceea, El v-a plătit. Iar voi Îi sunteți încă îndatorați şi sunteți şi veți fi în vecii vecilor; de aceea, pentru ce vă lăudați?

25 Şi acum întreb, puteți voi să spuneți ceva despre voi înşivă? Vă răspund: Nu. Voi nu puteți să spuneți că sunteți nici măcar ca firul de praf de pe pământ; totuşi, voi ați fost creați din praful pământului; dar iată, aceasta aparține Celui care v-a creat pe voi.

26 Iar eu, chiar şi eu, pe care îl numiți regele vostru, nu sunt mai bun decât voi înşivă; căci şi eu sunt din praf. Şi voi vedeți că eu sunt bătrân şi sunt aproape să înapoiez acest trup muritor mamei sale, tărâna.

27 De aceea, după cum v-am spus că v-am slujit, mergând cu conştiința curată înaintea lui Dumnezeu, chiar aşa la timpul acesta am făcut ca voi să vă adunați laolaltă, ca eu să nu pot fi găsit vinovat şi ca sângele vostru să nu trebuiască să vină asupra mea atunci când voi sta să fiu judecat de Dumnezeu pentru lucrurile pe care El mi le-a poruncit în legătură cu voi.

28 Eu vă spun că am făcut să vă adunați laolaltă pentru ca să scap de sângele vostru de pe veşmintele mele, acum când sunt aproape de a coborî în mormânt, ca să mă pot duce în linişte, iar spiritul meu nemuritor să poată să se unească cu corurile de sus cântând laude pentru un Dumnezeu drept.

29 Şi mai mult, vă spun că am făcut ca voi să vă adunați laolaltă ca să vă pot anunța că nu mai pot fi învățătorul, nici regele vostru;

30 Căci chiar la timpul acesta, întregul meu trup tremură extrem de tare încercând să vă vorbesc; dar Domnul Dumnezeu mă sprijină şi mi-a permis să vă vorbesc şi mi-a poruncit să vă anunț în această zi că fiul meu, Mosia, este rege şi conducător peste voi.

31 Şi acum, frații mei, aş vrea ca voi să faceți aşa cum ați făcut până acum. Aşa cum ați ținut poruncile mele, precum şi poruncile tatălui meu, şi ați prosperat, şi ați fost ținuți pentru a nu cădea în mâinile duşmanilor voştri, tot aşa trebuie să păziți poruncile fiului meu, sau poruncile lui Dumnezeu, care vă vor fi date de către El, şi atunci veți prospera în țară, iar duşmanii voştri nu vor avea nici o putere asupra voastră.

32 Dar, o, poporul meu, feriți-vă ca nu cumva să apară vrajbe între voi şi să ascultați să vă supuneți spiritului rău despre care v-a vorbit tatăl meu, Mosia.

33 Căci iată, este un blestem aruncat asupra aceluia care ascultă să se supună acelui spirit; căci dacă el ascultă să i se supună şi rămâne şi moare în păcatele sale, tot el este acela care bea din blestemul sufletului său; căci el primeşte drept răsplată o pedeapsă nepieritoare pentru că a încălcat legea lui Dumnezeu împotriva celor cunoscute de

el.

34 Eu vă spun că nu este nici unul printre voi, în afară de copilaşii voştri ce nu au fost învățați despre aceste lucruri, care să nu ştie că sunteți îndatorați pe veşnicie Tatălui vostru ceresc, ca să-I aduceți Lui tot ceea ce aveți şi ce sunteți; şi, de asemenea, ați fost învățați despre cronicile care conțin profețiile spuse de către profeții cei sfinți, încă din timpul când părntele nostru, Lehi, a plecat din Ierusalim.

35 Şi, de asemenea, tot ceea ce s-a spus de către strămoşii noştri până acum. Şi iată, iarăşi, au spus ceea ce li s-a poruncit de către Domnul; de aceea, acestea sunt drepte şi adevărate.

36 Şi acum, vă spun vouă, frații mei că, după ce ați cunoscut şi ați fost învățați toate aceste lucruri, dacă veți păcătui şi veți acționa împotriva a ceea ce s-a spus, vă veți depărta de Spiritul Domnului şi acesta nu va mai avea nici un loc în voi ca să vă îndrume pe drumurile înțelepciunii, ca să puteți fi binecuvântați, prosperi şi apărați—

37 Eu vă spun că omul care face aceasta, el este acela care se răzvrăteşte deschis împotriva lui Dumnezeu; de aceea, el ascultă să se supună spiritului rău şi devine un duşman al întregii dreptăți; de aceea, Domnul nu are nici un loc în el, căci El nu locuieşte în temple care nu sunt sfinte.

38 De aceea, dacă acel om nu se pocăieşte şi rămâne şi moare ca duşman al lui Dumnezeu, atunci cerințele dreptății divine îi vor trezi sufletul nemuritor la o înțelegere vie a propriei sale vinovății, ceea ce îl va face să se retragă din prezența Domnului şi-i va umple pieptul de vinovăție şi de durere şi de frică, care este ca un foc nestins a cărui flacără se ridică fără de sfârşit.

39 Şi acum, vă spun vouă că îndurarea nu îl ajunge pe acel om; de aceea, osânda lui de pe urmă este să rabde un chin fără de sfârşit.

40 O, voi toți bătrânii şi voi cei tineri şi voi copilaşi care puteți să-mi înțelegeți cuvintele, căci eu v-am vorbit limpede aşa ca voi să puteți înțelege, mă rog ca să vă treziți la aducerea aminte a situației îngrozitoare a acelora care au căzut în păcat.

41 Şi mai mult, aş dori ca voi să vă gândiți la starea binecuvântată şi fericită a acelora care țin poruncile lui Dumnezeu. Căci iată, ei sunt binecuvântați în toate lucrurile, atât cele lumeşti, cât şi cele spirituale; şi dacă ei se mențin cu credință până la sfârşit, atunci sunt primiți în cer pentru ca să poată locui cu Dumnezeu într-o stare de fericire fără de sfârşit. O, aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte că aceste lucruri sunt adevărate; căci Domnul Dumnezeu le-a spus.

Mosia 3

1 Şi iarăşi, frații mei, vreau să vă atrag atenția, căci mai am ceva să vă spun; căci iată, am lucruri să vă spun despre ceea ce va să vină.

2 Iar lucrurile pe care vi le voi spune le-am aflat de la un înger de la Dumnezeu. Şi el mi-a spus: Trezeşte-te; iar eu m-am trezit şi, iată, el stătea în fața mea.

3 Şi el mi-a spus: Trezeşte-te şi auzi cuvintele pe care ți le voi spune; căci iată, am venit să-ți anunț ție veşti bune, de mare bucurie.

4 Căci Domnul a auzit rugăciunile tale şi a judecat dreptatea ta şi m-a trimis să-ți spun că poți să te bucuri; şi că poți declara poporului tău, ca şi ei să fie plini de bucurie.

5 Căci iată, timpul acela va veni şi nu este prea departe când, cu putere, Domnul

Atotputernic care domneşte, care a fost şi este din veşnicie până la toate veşniciile, va pogorî din cer printre copiii oamenilor şi va locui într-un tabernacol de lut şi va merge printre oameni, făcând miracole puternice, cum ar fi să-i vindece pe cei bolnavi, să-i învie pe cei morți, să-i facă pe cei schilozi să meargă, iar pe orbi să-şi capete vederea, şi pe surzi să audă, şi să vindece tot felul de boli.

6 Iar El va alunga toți diavolii sau spiritele rele care trăiesc în inimile copiilor oamenilor.

7 Şi iată, El va suferi ispite şi dureri trupeşti, foame, sete şi oboseală, chiar mai mult decât poate să sufere un om, în afară de moarte; căci iată, țâşneşte sânge din fiecare por, atât de mare va fi suferința Lui pentru ticăloşia şi lucrurile abominabile poporului Său.

8 Şi El se va numi Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Tatăl cerului şi al pământului, Creatorul tuturor lucrurilor de la început; iar mama Lui se va numi Maria.

9 Şi iată, El va veni la ai Săi, pentru ca salvarea să poată veni la copiii oamenilor chiar prin credința în numele Lui; şi chiar şi după toate acestea, ei tot Îl vor considera om şi vor spune că are pe diavol în El, şi-L vor biciui, şi-L vor răstigni.

10 Iar El se va ridica a treia zi din morți; şi iată, El stă să judece lumea; şi iată, toate aceste lucruri sunt făcute pentru ca o judecată dreaptă să pogoare asupra copiilor oamenilor.

11 Căci iată, sângele Lui, de asemenea, ispăşeşte păcatele celor care au căzut prin păcatul lui Adam, care au murit fără a cunoaşte voința lui Dumnezeu în legătură cu ei sau care au păcătuit fără să ştie.

12 Dar vai, vai de cel care ştie că se răzvrăteşte împotriva lui Dumnezeu! Căci Salvarea nu vine la nimeni, decât prin pocăință şi credință în Domnul Isus Hristos.

13 Şi Domnul Dumnezeu i-a trimis pe profeții Lui sfinți printre toți copiii oamenilor, pentru ca ei să vestească aceste lucruri către fiecare neam, seminție şi limbă, pentru ca astfel oricine care va crede că Hristos va veni, acela va putea primi iertarea păcatelor lui şi se va bucura cu nespusă bucurie, ca şi cum El ar fi venit deja printre ei.

14 Totuşi, Domnul Dumnezeu a văzut că poporul Său era un popor încăpățânat şi El le-a dat lor o lege, şi anume, legea lui Moise.

15 Şi multe semne şi minuni şi simboluri şi umbre le-a arătat El despre venirea Sa; şi, de asemenea, profeți sfinți le-au vorbit despre venirea Lui; şi totuşi ei şi-au împietrit inimile şi nu au înțeles că legea lui Moise nu foloseşte la nimic, decât dacă ar fi prin ispăşirea sângelui Lui.

16 Şi chiar dacă ar fi posibil ca pruncii să păcătuiască, ei n-ar putea să fie salvați; dar eu vă spun, ei sunt binecuvântați; căci iată, dacă prin Adam sau prin firea lor ei cad, totuşi sângele lui Hristos ispăşeşte pentru păcatele lor.

17 Şi mai mult, vă spun vouă că nu va exista nici un alt nume dat, precum şi nici un alt mijloc sau o altă cale prin care salvarea să poată veni pentru copiii oamenilor, ci numai prin şi în numele lui Hristos, Domnul Atotputernic.

18 Căci iată, El judecă, iar judecata Lui este dreaptă; iar copilul care moare în pruncie nu piere; dar oamenii beau blestemul pentru sufletele lor dacă nu se umilesc şi dacă nu devin ca şi copiii mici şi cred că salvarea a fost şi este şi va fi în şi prin sângele ispăşitor al lui Hristos, Domnul Atotputernic.

19 Căci omul prin firea lui este un duşman al lui Dumnezeu şi a fost de la căderea lui Adam şi va fi în vecii vecilor, dacă el nu se supune chemărilor Spiritului Sfânt şi

înlătură omul firesc şi devine un sfânt prin ispăşirea lui Hristos Domnul şi devine ca un copil, ascultător, blând, umil, răbdător, plin de dragoste, dornic să se supună tuturor lucrurilor pe care Domnul are grijă să i le trimită, tot aşa cum un copil se supune tatălui său.

20 Şi încă mai mult vă spun, că acel timp va veni când cunoaşterea despre un Salvator se va răspândi la fiecare naţiune, neam, limbă şi popor.

21 Şi iată, atunci când acel timp va veni, nimeni nu va fi găsit fără vină în faţa lui Dumnezeu, în afară de prunci, decât numai prin pocăinţă şi credinţă în numele Domnului Dumnezeu cel Atotputernic.

22 Şi chiar la timpul acesta când tu vei fi învăţat poporul tău lucrurile pe care Domnul Dumnezeul tău ţi le-a poruncit, chiar şi atunci nu sunt nevinovaţi în faţa lui Dumnezeu decât după cuvintele pe care vi le-am vorbit.

23 Şi acum, am vorbit cuvintele pe care Domnul Dumnezeu mi le-a poruncit.

24 Şi astfel spune Domnul: Ele vor sta ca o mărturie strălucită împotriva acestui popor în ziua judecăţii; astfel vor fi ei judecaţi, fiecare om după faptele sale, fie că ele sunt bune sau rele.

25 Şi dacă sunt rele, atunci ei sunt puşi faţă în faţă cu o vedere îngrozitoare a păcatului şi a lucrurilor lor abominabile, care-i face să se îndepărteze din prezenţa Domnului într-o stare de nenorocire şi de chin nesfârşit din care nu se mai pot întoarce; de aceea au băut blestem pentru sufletele lor.

26 De aceea, ei au băut din cupa mâniei lui Dumnezeu, a cărui judecată n-ar putea să-i acuze pe ei mai mult decât a putut să-l acuze pe Adam care trebuia să cadă pentru că a luat din fructul oprit; de aceea, îndurarea nu poate să-i mai ajungă în vecii vecilor.

27 Iar chinul lor este ca un lac de foc şi pucioasă ale cărui flăcări sunt nestinse şi al cărui fum se înalţă în vecii vecilor. Aşa mi-a poruncit Domnul. Amin.

Mosia 4

1 Şi acum, s-a întâmplat că, atunci când regele Beniamin a terminat de vorbit cuvintele care i-au fost trimise de către îngerul Domnului, el şi-a aruncat privirile de jur-împrejur prin mulţime; şi iată, ei au căzut la pământ, căci frica de Domnul a venit asupra lor.

2 Şi s-au văzut pe ei înşişi în starea lor carnală, chiar mai jos decât ţărâna pământului. Şi cu toţii au strigat tare într-un singur glas, zicând: O, ai milă şi foloseşte sângele ispăşitor al lui Hristos pentru ca noi să putem primi iertarea păcatelor noastre şi inimile noastre să fie purificate; căci noi credem în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a făcut cerul şi pământul, precum şi toate lucrurile, Cel care se va pogorî printre copiii oamenilor.

3 Şi s-a întâmplat că, după ce au spus aceste cuvinte, Spiritul Domnului a venit asupra lor şi au fost umpluţi de bucurie, primind iertarea păcatelor lor şi având pace în conştiinţă datorită credinţei lor foarte mari în Isus Hristos care va veni, potrivit cuvintelor pe care regele Beniamin le-a vorbit către ei.

4 Şi regele Beniamin iarăşi şi-a deschis gura şi a început să le vorbească, zicând: Prietenii mei şi fraţii mei, neamurile mele şi poporul meu, eu iarăşi vreau să vă atrag atenţia ca să puteţi auzi şi să înţelegeţi restul cuvintelor mele pe care le voi vorbi către voi.

5 Căci iată, dacă cunoaşterea bunătății lui Dumnezeu la timpul acesta v-a trezit la o înțelegere a nimicniciei voastre, şi a stării voastre de decădere şi a lipsei voastre de valoare —

6 Eu vă spun, dacă ați ajuns la o cunoaştere a bunătății lui Dumnezeu şi a puterii Lui fără de asemănare şi a înțelepciunii Lui şi a răbdării Lui şi a suferințelor Lui îndelungate pentru copiii oamenilor; şi, de asemenea, a ispăşirii care a fost pregătită încă de la începutul lumii, pentru ca astfel salvarea să poată veni la cel care îşi va pune încrederea în Domnul şi care va fi sârguincios în ținerea poruncilor Lui şi va continua în credință chiar până la capătul vieții sale, vreau să spun viața trupului muritor —

7 Eu spun că acesta este omul care primeşte salvarea prin ispăşirea care a fost pregătită încă de la crearea lumii pentru toată omenirea, care a fost de la căderea lui Adam sau care este, sau care va fi vreodată, chiar până la sfârşitul lumii.

8 Şi acesta este felul în care va veni salvarea. Şi nu este nici un alt fel de salvare în afară de aceasta despre care s-a vorbit; şi nici nu sunt alte condiții prin care omul poate fi salvat, în afară de condițiile despre care v-am vorbit.

9 Credeți în Dumnezeu; credeți că El este şi că El a creat toate lucrurile, atât în cer, cât şi pe pământ; credeți că El are toată înțelepciunea şi toată puterea, atât în cer, cât şi pe pământ; credeți că omul nu înțelege toate lucrurile pe care Domnul le poate înțelege.

10 Şi iarăşi, credeți că trebuie să vă pocăiți de păcate şi să renunțați la ele şi să vă umiliți în fața lui Dumnezeu; şi cereți cu sinceritatea inimii voastre ca El să vă ierte; şi acum, de credeți toate aceste lucruri, aveți grijă să le faceți.

11 Şi iarăşi vă spun, aşa cum v-am spus mai înainte că, aşa cum voi ați ajuns la cunoaşterea slăvii lui Dumnezeu sau dacă ați cunoscut bunătatea Lui şi ați gustat din dragostea Lui şi ați primit iertarea păcatelor voastre, ceea ce v-a adus bucurie foarte mare în sufletele voastre, chiar aşa, eu aş vrea ca să vă aduceți aminte şi să păstrați întotdeauna în memoria voastră măreția lui Dumnezeu şi nimicnicia voastră, precum şi bunătatea Lui şi suferințele Lui îndelungate pentru voi, făpturi nevrednice, şi să vă umiliți în adâncurile umilinței, chemând numele Domnului în fiecare zi şi stând neclintiți în credința a ceea ce va veni, care a fost vorbit de gura îngerului.

12 Şi iată, vă spun că, dacă veți face aceasta, vă veți bucura întotdeauna şi veți fi plini de iubirea lui Dumnezeu şi veți păstra pentru totdeauna iertarea păcatelor voastre; şi veți creşte în cunoaşterea slăvii aceluia care v-a făcut pe voi sau în cunoaşterea a ceea ce este drept şi adevărat.

13 Şi nu veți avea dorința să vă faceți rău unul altuia, ci să trăiți în pace şi să dați fiecăruia ceea ce i se cuvine.

14 Şi nu veți îngădui copiilor voştri ca ei să umble flămânzi sau goi; şi nici nu veți îngădui ca ei să încalce legile lui Dumnezeu şi să se bată şi să se certe unul cu altul şi să-l slujească pe diavol, care este stăpânul păcatului sau care este spiritul rău despre care au vorbit strămoşii noştri, el fiind un duşman al întregii dreptăți.

15 Dar îi veți învăța să meargă pe căile adevărului şi cumpătării; îi veți învăța să se iubească unul pe altul şi să se slujească unul pe altul.

16 Şi, de asemenea, voi înşivă veți ajuta pe cei care au nevoie de ajutorul vostru; veți dărui din bunurile voastre celor care sunt la nevoie; şi nu veți îngădui ca cerşetorul să cerşească în zadar şi n-o să-l lăsați să piară.

17 Poate că veți spune: Omul şi-a adus singur nenorocirea asupra lui; de aceea îmi voi opri mâna şi nu-i voi da din mâncarea mea şi nici nu voi împărți cu el din bunurile mele pentru ca el să nu sufere, căci pedepsele lui sunt drepte—
18 Dar îți spun ție, o, omule, că oricine face aşa are mare motiv să se pocăiască; şi dacă nu se pocăieşte pentru ceea ce a făcut, atunci el va pieri pentru veşnicie şi nu va avea nici un drept la împărăția lui Dumnezeu.
19 Căci iată, nu suntem noi cu toții cerşetori? Nu depindem noi toți de aceeaşi Ființă, chiar Dumnezeu, pentru toate bunurile pe care le avem, atât pentru mâncare, cât şi pentru îmbrăcăminte, şi pentru aur, şi pentru argint, şi pentru toate bogățiile de tot felul pe care le avem?
20 Şi iată, chiar în timpul acesta, voi I-ați strigat numele şi I-ați cerşit iertarea păcatelor voastre. Şi a răbdat El ca voi să cerşiți în zadar? Nu; El şi-a revărsat Spiritul asupra voastră şi a făcut ca inimile voastre să se umple de bucurie şi a făcut ca gurile voastre să se oprească pentru ca să nu mai puteți vorbi, atât de mare era bucuria voastră.
21 Şi acum, dacă Dumnezeu, care v-a făcut pe voi, de care voi depindeți pentru viețile voastre şi pentru tot ceea ce aveți şi sunteți, vă dă vouă tot ceea ce cereți cu credință care este drept, crezând că veți primi, o, atunci, cât de mult trebuie să împărțiți unul la altul din bunurile voastre.
22 Şi dacă îl judecați pe omul care vă cere din averea voastră pentru ca să nu piară şi-l condamnați, cu atât mai dreaptă va fi condamnarea voastră pentru că nu împărțiți din averea voastră care nu vă aparține vouă, ci lui Dumnezeu, căruia, de asemenea, Îi aparține viața voastră; şi totuşi voi nu cereți nimic şi nici nu vă pocăiți pentru lucrul pe care l-ați făcut.
23 Eu vă spun vouă că va fi vai de acel om, căci averea lui va pieri împreună cu el; şi acum, spun aceste lucruri către cei care sunt bogați în lucrurile care aparțin de lumea aceasta.
24 Şi iarăşi, vorbesc către cel sărac, către voi, cei care nu aveți nimic şi totuşi aveți destul ca să trăiți de pe o zi pe alta; mă refer la voi toți care îi respingeți pe cerşetori pentru că nu aveți nimic; aş vrea ca voi să spuneți în inimile voastre că: Eu nu dăruiesc pentru că nu am nimic, căci dacă aş avea, atunci aş dărui.
25 Şi acum, dacă spuneți aceasta în inimile voastre, atunci rămâneți nevinovați; altfel, sunteți condamnați; iar condamnarea voastră este dreaptă pentru că tânjiți după ceea ce nu ați primit.
26 Şi acum, de dragul acestor lucruri pe care vi le-am spus—pentru ca să păstrați iertarea păcatelor voastre de la o zi la alta, pentru ca să puteți păşi nevinovați în fața lui Dumnezeu—aş vrea ca voi să împărțiți din averea voastră celor săraci, fiecare după ceea ce are, cum ar fi să hrăniți pe cei flămânzi, să îmbrăcați pe cei goi, să vizitați şi să mângâiați pe cei bolnavi, atât spiritual, cât şi material, după lipsurile lor.
27 Şi vedeți ca toate aceste lucruri să fie făcute în înțelepciune şi ordine; căci nu este nevoie ca omul să fugă mai repede decât este puterea lui. Şi iarăşi este potrivit ca el să fie sârguincios pentru ca astfel să poată câştiga premiul; de aceea, toate lucrurile trebuie să fie făcute în ordine.
28 Şi aş dori ca să vă aduceți aminte că oricine dintre voi care împrumută de la vecinul său, trebuie să dea înapoi ceea ce a împrumutat, după cum s-a înțeles, căci altfel păcătuiți; şi poate că veți face ca şi vecinul vostru să păcătuiască.
29 Şi în sfârşit, nu pot să vă spun toate lucrurile prin care puteți păcătui; căci sunt

diferite căi şi mijloace, chiar atât de multe încât nu le pot număra.

30 Dar atât vă pot spune că, dacă nu vegheaţi asupra voastră, şi a gândurilor voastre, şi a cuvintelor voastre, şi a faptelor voastre, şi nu respectaţi poruncile lui Dumnezeu, şi nu continuaţi în credinţa a ceea ce voi aţi auzit despre venirea Domnului nostru, chiar până la sfârşitul vieţilor voastre, atunci va trebui să pieriţi. Şi acum, o, omule, adu-ţi aminte şi nu pieri.

Mosia 5

1 Şi acum, s-a întâmplat că atunci când regele Beniamin a vorbit în felul acesta către poporul său, el a trimis printre ei, dorind să ştie dacă poporul său credea în cuvintele pe care le vorbise către ei.

2 Şi ei toţi au strigat într-un singur glas, zicând: Da, noi credem toate cuvintele pe care ni le-ai spus către noi; şi, de asemenea, ştim că ele sunt sigure şi adevărate datorită Spiritului Domnului cel Atotputernic, care a lucrat o schimbare mare în noi sau în inimile noastre, pentru că nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat.

3 Şi noi înşine, de asemenea, prin bunătatea fără de margini a lui Dumnezeu şi prin manifestările Spiritului Său, avem viziuni mari despre ceea ce va veni; şi dacă ar fi potrivit, am putea profeţi despre toate lucrurile.

4 Şi este credinţa pe care noi am avut-o despre lucrurile pe care regele nostru le-a vorbit către noi care ne-a adus la această mare cunoaştere, de care ne bucurăm foarte mult.

5 Şi dorim să facem un legământ cu Dumnezeul nostru ca să îndeplinim voinţa Lui şi să fim supuşi poruncilor Lui în toate lucrurile pe care El ni le va porunci, până la sfârşitul zilelor noastre, pentru ca să nu aducem asupra noastră un chin fără de sfârşit, aşa cum a fost grăit de către înger, şi ca să nu bem din cupa mâniei lui Dumnezeu.

6 Şi acum, acestea sunt cuvintele pe care regele Beniamin le-a dorit de la ei; şi de aceea el a spus către ei: Aţi vorbit cuvintele pe care le-am dorit; şi legământul pe care l-aţi făcut este un legământ drept.

7 Şi acum, datorită legământului pe care l-aţi făcut, veţi fi numiţi copiii lui Hristos, fiii şi fiicele Lui; căci iată, în ziua aceasta El v-a născut pe voi spiritual; căci voi spuneţi că inimile voastre sunt schimbate prin credinţă în numele Lui; de aceea, voi v-aţi născut din El şi aţi devenit fiii şi fiicele Lui.

8 Şi sub această căpetenie aţi fost făcuţi liberi şi nu este nici o altă căpetenie care ar putea să vă facă liberi. Nu este nici un alt nume dat prin care vine salvarea; de aceea, doresc ca să luaţi asupra voastră numele lui Hristos, toţi aceia care aţi intrat într-un legământ cu Dumnezeu, că veţi fi supuşi până la sfârşitul vieţilor voastre.

9 Şi se va întâmpla că oricine va face aceasta va fi găsit la dreapta lui Dumnezeu, căci el va cunoaşte numele prin care este chemat; căci el va fi chemat prin numele lui Hristos.

10 Şi acum se va întâmpla că oricine care nu va lua numele lui Hristos asupra sa va trebui să fie chemat printr-un alt nume; de aceea, el se va găsi la stânga lui Dumnezeu.

11 Şi aş dori ca să vă aduceţi aminte, de asemenea, că acesta este numele pe care am spus că vi-l voi da şi care nu se va şterge niciodată decât prin încălcarea legii; de aceea,

aveți grijă să nu încălcați legea, pentru ca numele să nu fie șters din inima voastră.
12 Eu vă spun, aş vrea ca să vă aduceți aminte să păstrați numele scris pentru totdeauna în inimile voastre, pentru ca să nu vă găsiți la stânga lui Dumnezeu, ci să auziți şi să cunoaşteți glasul prin care veți fi chemați, precum şi numele cu care El vă va chema.
13 Căci, cum poate un om să cunoască stăpânul pe care nu l-a slujit şi care este un străin pentru el şi departe de gândurile şi intențiile sale?
14 Şi iarăşi, ia un om măgarul care aparține vecinului său şi-l păstrează? Eu vă spun vouă: Nu; el nu va permite ca acesta să se hrănească laolaltă cu turmele sale, ci îl va alunga şi-l va da afară. Eu vă spun vouă că tot aşa va fi şi cu voi, dacă nu cunoaşteți numele cu care veți fi chemați.
15 De aceea, aş vrea ca să fiți neclintiți şi nestrămutați, făcând întotdeauna lucruri bune din abundență pentru ca Hristos, Domnul Dumnezeu cel Atotputernic, să vă poată pecetlui ca ai Săi, pentru ca să puteți fi aduşi în cer, ca să aveți salvare şi viață veşnică prin înțelepciunea şi puterea, dreptatea şi îndurarea Celui care a făcut toate lucrurile, atât în cer, cât şi pe pământ, care este Dumnezeu peste toate. Amin.

Mosia 6

1 Şi acum, regele Beniamin a crezut că era potrivit ca, după ce a terminat de vorbit poporului, să ia numele tuturor celor care au intrat într-un legământ cu Dumnezeu ca să-i țină poruncile Lui.
2 Şi s-a întâmplat că nu exista nici un suflet, doar dacă erau prunci, care să nu fi intrat într-un legământ şi să nu fi luat asupra lor numele lui Hristos.
3 Şi iarăşi, s-a întâmplat că atunci când regele Beniamin a sfârşit toate aceste lucruri şi l-a uns pe fiul său Mosia ca domnitor şi rege peste poporul său şi i-a încredințat toate treburile împărăției, şi, de asemenea, a numit preoți ca să învețe poporul, pentru ca ei să audă şi să cunoască poruncile lui Dumnezeu şi să-i ațâțe să-şi aducă aminte de jurământul pe care l-au făcut, el a dat drumul mulțimii, iar aceştia s-au întors, fiecare cu familiile lor, la casele lor.
4 Iar Mosia a început să domnească în locul tatălui său. Şi el a început să domnească în cel de al treizecilea an al vieții sale, fiind în total aproximativ patru sute şaptezeci şi şase de ani de la timpul când Lehi a plecat din Ierusalim.
5 Iar regele Beniamin a mai trăit trei ani şi apoi a murit.
6 Şi s-a întâmplat că regele Mosia a mers pe căile Domnului şi a respectat judecățile şi regulile Lui şi a ținut poruncile Lui în toate lucrurile pe care El i le-a poruncit.
7 Şi regele Mosia a pus poporul său să cultive pământul. Şi el însuşi a cultivat pământul pentru ca să nu devină o povară pentru poporul său, pentru ca să facă tot aşa cum a făcut tatăl său în toate lucrurile. Şi nu a fost nici un conflict printre poporul lui timp de trei ani.

Mosia 7

1 Şi acum s-a întâmplat că după ce regele Mosia avusese pace continuă timp de trei ani, el a dorit să afle despre poporul care s-a dus să locuiască în țara lui Lehi-Nefi sau în oraşul lui Lehi-Nefi; căci poporul său nu auzise nimic despre ei din timpul când au plecat din țara lui Zarahemla; de aceea, l-au asaltat cu întrebări.

2 Şi s-a întâmplat că regele Mosia a consimţit ca şaisprezece oameni puternici să se ducă în ţara lui Lehi-Nefi ca să întrebe despre fraţii lor.
3 Şi s-a întâmplat că în ziua următoare au plecat, având printre ei pe unul, Amon, acesta fiind un om tare şi puternic şi un urmaş al lui Zarahemla; şi el a fost, de asemenea, conducătorul lor.
4 Şi acum, ei nu ştiau pe ce cale să meargă în pustiu ca să ajungă la ţara lui Lehi-Nefi; de aceea, au rătăcit timp de multe zile în pustiu, şi anume patruzeci de zile au rătăcit ei.
5 Şi după ce au rătăcit patruzeci de zile, au ajuns la un deal care este la nord de ţara lui Şilom şi acolo şi-au instalat corturile.
6 Iar Amon a luat pe trei dintre fraţii săi şi numele lor erau Amalec, Helem şi Hem şi s-au coborât în ţara lui Nefi.
7 Şi iată, au întâlnit pe regele poporului care era în ţara lui Nefi şi în ţara lui Şilom; şi au fost înconjuraţi de garda regelui şi au fost luaţi, legaţi şi băgaţi la închisoare.
8 Şi s-a întâmplat că, după ce au stat în închisoare timp de două zile, au fost aduşi iarăşi în faţa regelui, iar legăturile lor au fost dezlegate; şi au stat în faţa regelui şi li s-a dat voie ori, mai degrabă, li s-a poruncit să răspundă la întrebările pe care el le-a pus.
9 Şi el a spus către ei: Iată, eu sunt Limhi, fiul lui Noe, care era fiul lui Zenif, care a venit din ţara lui Zarahemla ca să moştenească ţara aceasta, care era ţara strămoşilor lor, care a fost făcut rege de către glasul poporului.
10 Şi acum doresc să ştiu motivul pentru care voi aţi fost aşa de îndrăzneţi ca să veniţi aproape de zidurile oraşului, când eu însumi am fost împreună cu gărzile mele în afara porţii?
11 Şi acum, din cauza aceasta am poruncit ca să fiţi reţinuţi, ca să vă pot întreba, căci altfel aş fi făcut ca gărzile mele să vă omoare. Aveţi voie să vorbiţi.
12 Şi acum, când Amon a văzut că i s-a dat voie să vorbească, a înaintat şi s-a închinat în faţa regelui; şi ridicându-se iarăşi el a spus: O, rege, eu sunt foarte recunoscător în faţa lui Dumnezeu în ziua aceasta pentru că sunt încă în viaţă şi mi se dă voie să vorbesc; şi mă voi strădui să vorbesc cu îndrăzneală;
13 Căci sunt sigur că, dacă m-ai fi cunoscut, nu ai fi permis să port aceste legături. Căci eu, Amon, sunt un urmaş al lui Zarahemla şi am venit din ţara lui Zarahemla ca să întreb despre fraţii noştri pe care Zenif i-a adus afară din ţara aceea.
14 Şi acum s-a întâmplat că după ce Limhi a auzit cuvintele lui Amon, a fost foarte bucuros şi a spus: Acum ştiu cu siguranţă că ai mei fraţi care erau în ţara lui Zarahemla sunt încă în viaţă. Şi acum mă voi bucura; iar mâine voi face ca şi poporul meu să se bucure.
15 Căci iată, noi suntem înrobiţi lamaniţilor şi plătim un bir care este greu de suportat. Şi acum iată, fraţii noştri ne vor elibera din robia noastră sau din mâinile lamaniţilor şi vom fi sclavii lor; căci este mai bine să fim sclavi sub nefiţi decât să plătim tribut regelui lamaniţilor.
16 Şi acum, regele Limhi a dat poruncă gărzilor sale ca să nu-l mai lege pe Amon, nici pe fraţii lui, ci a făcut ca ei să se ducă la dealul care era la nord de Şilom şi să-i aducă pe fraţii lor în oraş pentru ca ei să poată să mănânce şi să bea şi să se odihnească după oboseala călătoriei; căci ei au răbdat multe; ei suferiseră de foame, sete şi de oboseală.
17 Şi acum, s-a întâmplat în ziua următoare că regele Limhi a dat de veste către poporul său cum că trebuia să se adune cu toţii la templu ca să asculte cuvintele pe

care avea să le vorbească către ei.

18 Şi s-a întâmplat că atunci când s-au adunat laolaltă, el le-a vorbit în felul acesta înţelept, zicând: O, voi, poporul meu, ridicaţi-vă capul şi fiţi alinaţi; căci iată, timpul a venit sau nu este prea îndepărtat, când noi nu vom mai fi supuşii duşmanilor noştri, cu toate străduinţele noastre care au fost deşarte; şi totuşi cred că a mai rămas să purtăm o luptă decisivă.

19 De aceea, ridicaţi-vă capul şi bucuraţi-vă şi puneţi-vă nădejdea în Dumnezeu, în acel Dumnezeu care era Dumnezeul lui Avraam şi Isaac şi Iacov; şi, de asemenea, acel Dumnezeu care i-a scos pe copiii Israelului din ţara Egiptului şi a făcut ca ei să meargă prin Marea Roşie ca pe pământ uscat şi i-a hrănit pe ei cu mană pentru ca să nu piară în pustiu; şi încă multe alte lucruri a făcut El pentru ei.

20 Şi iarăşi, acelaşi Dumnezeu i-a scos pe strămoşii noştri din ţara Ierusalimului şi a ţinut şi a păstrat pe poporul Său chiar până acum; şi iată, din cauza nedreptăţilor şi a lucrurilor noastre abominabile, El ne-a adus pe noi în sclavie.

21 Şi voi toţi sunteţi martori în ziua aceasta că Zenif, care a fost făcut rege peste acest popor, el fiind prea ambiţios să moştenească ţara strămoşilor săi, de aceea fiind înşelat de viclenia şi înşelătoria regelui Laman care, intrând într-o înţelegere cu regele Zenif şi cedând o parte din ţară, şi chiar oraşul lui Lehi-Nefi, precum şi oraşul lui Şilom; şi ţara dimprejur—

22 Şi el a făcut toate acestea cu singurul scop de a aduce poporul acesta în robie său în sclavie. Şi iată, noi în acest timp plătim tribut regelui lamaniţilor, şi anume jumătate din porumbul nostru şi orzul nostru şi orice alte grâne de tot felul, precum şi jumătate din animalele turmelor şi cirezilor noastre; şi chiar şi jumătate din tot ceea ce avem sau stăpânim regele lamaniţilor ia de la noi, căci altfel ne-ar lua viaţa.

23 Şi acum, nu este acest lucru greu de dus? Şi nu este această suferinţă a noastră mare? Acum iată ce puternic motiv avem să jelim.

24 Da, eu vă spun, mari sunt motivele pe care le avem ca să jelim; căci iată, cât de mulţi dintre fraţii noştri au fost ucişi, iar sângele lor a fost vărsat în zadar; şi toate acestea din cauza nedreptăţii.

25 Căci, dacă acest popor n-ar fi căzut în nelegiuire, Domnul n-ar fi dat voie ca acest mare rău să vină peste el. Dar iată, ei nu au vrut să asculte de cuvintele Lui; şi au început conflicte între ei, chiar atât de multe, încât au vărsat sânge între ei.

26 Şi au ucis un profet al Domnului; da, un om ales al lui Dumnezeu, care le-a spus despre ticăloşia şi lucrurile lor abominabile şi care a profeţit despre multe lucruri care vor fi să vină, da, chiar şi despre venirea lui Hristos.

27 Şi pentru că el le-a spus că Hristos era Dumnezeu, Tatăl tuturor lucrurilor, şi a spus că El trebuia să-şi ia înfăţişarea unui om; şi aceasta trebuia să fie înfăţişarea în care omul a fost făcut la început; sau, cu alte cuvinte, el a spus că omul a fost făcut după înfăţişarea lui Dumnezeu şi că Dumnezeu se va pogorî printre copiii oamenilor şi va lua asupra Sa carne şi sânge şi va umbla pe faţa pământului—

28 Şi acum, pentru că a spus acestea, ei l-au ucis; şi mult mai multe lucruri au făcut ei care au adus mânia lui Dumnezeu asupra lor. De aceea, cine se miră că sunt în sclavie şi că sunt loviţi cu suferinţe dureroase?

29 Căci iată, Domnul a spus: Eu nu voi mai adăposti poporul meu în ziua nelegiuirii sale; ci voi îngrădi căile sale ca să nu prospere; iar faptele sale vor fi ca o piedică în faţa lor.

30 Şi iarăşi, a spus: Dacă poporul meu va semăna ticălosie atunci va culege neghina

adusă de furtună; iar efectul acesteia este otravă.
31 Şi el iarăşi a spus: Dacă poporul meu va semăna ticălosie, atunci va culege vântul de la răsărit, care aduce distrugere imediată.
32 Şi acum, iată, făgăduinţa Domnului este împlinită, iar voi sunteţi loviţi şi în suferinţă.
33 Dar dacă vă veţi întoarce către Domnul cu toată hotărârea inimii şi vă veţi pune nădejdea în El şi-L veţi sluji cu toată sârguinţa minţii, dacă veţi face aceasta, atunci El, după voinţa şi plăcerea Sa, vă va elibera din sclavie.

Mosia 8

1 Şi s-a întâmplat că după ce regele Limhi a terminat de vorbit către poporul său, căci el a vorbit multe lucruri către el şi numai câteva dintre acestea le-am scris în această carte, el a spus poporului său toate lucrurile despre fraţii lor care erau în ţara lui Zarahemla.
2 Şi el a făcut ca Amon să se ridice în picioare în faţa mulţimii şi să repete ceea ce li s-a întâmplat fraţilor lor din timpul când Zenif a plecat din ţară chiar până când el însuşi a ieşit din ţară.
3 Şi el, de asemenea, le-a repetat ultimele cuvinte pe care regele Beniamin le-a propovăduit şi le-a explicat poporului lui Limhi, aşa încât ei să poată înţelege toate cuvintele pe care le-a spus.
4 Şi s-a întâmplat că după ce a făcut toate acestea, regele Limhi a dat drumul mulţimii şi a făcut ca fiecare să se întoarcă la casa lui.
5 Şi s-a întâmplat că el a dispus ca plăcile care conţineau cronicile poporului său din timpul când au plecat din ţara lui Zarahemla să fie aduse în faţa lui Amon, pentru ca el să le poată citi.
6 Acum, imediat ce Amon a citit cronicile, regele l-a întrebat dacă putea tălmăci limbile, iar Amon i-a spus că el nu putea.
7 Iar regele a spus către el: Fiind întristat din cauza suferinţelor poporului meu, am dispus ca patruzeci şi trei de oameni din poporul meu să se ducă în pustiu şi să găsească ţara lui Zarahemla pentru ca să putem să le cerem fraţilor noştri să ne elibereze din sclavie.
8 Şi ei au rătăcit în pustiu timp de mai multe zile, dar cu toată strădania lor, ei nu au găsit ţara lui Zarahemla, ci s-au reîntors la ţara aceasta după ce au călătorit printr-o ţară printre multe ape, descoperind o ţară care era acoperită cu oase de oameni şi de animale, şi, de asemenea, cu ruine de clădiri de tot felul, descoperind o ţară care fusese populată de oameni care erau atât de numeroşi cât oştirile lui Israel.
9 Şi ca mărturie că lucrurile pe care le-au spus erau adevărate, ei au adus douăzeci şi patru de plăci care sunt pline de inscripţii şi sunt făcute din aur curat.
10 Şi iată, ei, de asemenea, au adus scuturi care erau mari şi erau făcute din aramă şi cupru şi erau întregi pe deplin.
11 Şi iarăşi, ei au adus săbii ale căror mânere erau stricate şi ale căror lame erau ruginite; şi nu este nimeni în ţară care să poată tălmăci limbile sau inscripţiile care sunt pe plăci. De aceea te-am întrebat: Tu nu poţi tălmăci?
12 Şi eu iarăşi te întreb: Cunoşti pe vreunul care poate tălmăci? Căci doresc ca aceste cronici să fie tălmăcite în limba noastră; căci, poate, ele ne vor da cunoştinţe despre rămăşiţa poporului care a fost distrus şi de la care au venit aceste cronici; sau,

poate, ele ne vor da cunoştinţe despre acest popor care a fost distrus; şi doresc să ştiu cauza distrugerii lui.

13 Acum, Amon a spus către el: Eu pot cu siguranţă să-ţi spun, o, rege, despre un om care poate tălmăci cronicile; căci el are ceva prin care el se poate uita şi poate tălmăci toate cronicile din vechime; şi acesta este un dar de la Dumnezeu. Iar lucrurile acestea se numesc tălmăcitoare, şi nimeni nu se poate uita prin ele decât dacă i se porunceşte, ca să nu se uite la ceva care este interzis şi să piară. Iar cel căruia i se porunceşte să se uite prin ele, acela se numeşte un văzător.

14 Şi iată, regele poporului care este în ţara lui Zarahemla este omul căruia i s-a poruncit să facă aceste lucruri şi care are acest mare dar de la Dumnezeu.

15 Iar regele a spus că un văzător este mai presus decât un profet.

16 Iar Amon a spus că un văzător este un revelator şi, de asemenea, un profet; şi un dar mai mare decât acesta nici un om nu poate să-l aibă, decât dacă ar avea puterea lui Dumnezeu, ceea ce nici un om nu poate; totuşi, un om poate să aibă o putere mai mare dată de la Dumnezeu.

17 Dar un văzător poate să ştie lucruri din trecut, precum şi lucruri care vor veni, iar prin el toate lucrurile vor fi dezvăluite, sau mai degrabă, lucrurile secrete vor fi descoperite, iar lucrurile ascunse vor ieşi la lumină, iar lucruri care nu sunt cunoscute vor fi făcute cunoscute prin ei şi, de asemenea, vor fi făcute cunoscute prin el lucruri care altfel nu ar putea să fie cunoscute.

18 Astfel, Dumnezeu a oferit o posibilitate ca omul, prin credinţă, să poată face mari minuni; de aceea, el devine foarte folositor pentru semenii săi.

19 Şi acum, când Amon a terminat de spus aceste cuvinte, regele s-a bucurat foarte mult şi a adus mulţumiri lui Dumnezeu, zicând: Fără îndoială aceste plăci cuprind o mare taină, iar aceşti tălmăcitori au fost fără îndoială pregătiţi pentru scopul de a dezvălui copiilor oamenilor aceste taine.

20 O, cât de minunate sunt lucrările Domnului şi cât de mult suferă El cu poporul Său; da, şi cât de oarbe şi de nepătrunse sunt înţelegerile copiilor oamenilor; căci ei nu vor căuta înţelepciune, nici nu vor dori ca aceasta să domnească printre ei!

21 Da, ei sunt ca o turmă sălbatică care fuge de păstor şi se împrăştie şi este mânată şi devorată de fiarele pădurii.

Cronica lui Zenif — O relatare despre poporul său din timpul când au plecat din ţara lui Zarahemla, până la timpul când au fost eliberaţi din mâinile lamaniţilor.

Mosia 9

1 Eu, Zenif, fiind învăţat în toate limbile nefiţilor şi având cunoştinţă despre ţara lui Nefi sau despre ţara primei moşteniri a strămoşilor noştri şi fiind trimis ca spion printre lamaniţi ca să spionez despre forţele lor, pentru ca armata noastră să poată merge împotriva lor şi să-i distrugă — dar când am văzut ceea ce era bun printre ei, am dorit ca ei să nu fie distruşi.

2 De aceea, m-am certat cu fraţii mei în pustiu, căci am dorit ca domnitorul nostru să încheie un tratat cu ei; dar el fiind un om aspru şi însetat de sânge a poruncit să fiu ucis; dar am fost salvat printr-o mare vărsare de sânge; căci s-a luptat tată contra tată şi frate contra frate până când cea mai mare parte a armatei noastre a fost distrusă în

pustiu; şi noi ne-am reîntors, aceia dintre noi care scăpasem cu viață, în țara lui Zarahemla, ca să spunem povestea nevestelor şi copiilor lor.

3 Şi totuşi, eu fiind prea zelos să moştenesc țara strămoşilor noştri, am adunat atât de mulți câți voiau să meargă şi să ocupe pământul şi am pornit iarăşi în călătoria noastră în pustiu ca să mergem sus până la ținutul acela; dar am fost loviți de foamete şi de suferințe dureroase; căci eram leneşi în a ne aduce aminte de Domnul Dumnezeul nostru.

4 Cu toate acestea, după multe zile de rătăcire în pustiu, ne-am instalat corturile în locul în care frații noştri fuseseră ucişi, care era aproape de țara strămoşilor noştri.

5 Şi s-a întâmplat că m-am dus iarăşi împreună cu patru dintre oamenii mei în oraş, până la rege, pentru ca să cunosc intențiile lui şi ca să pot să aflu dacă aş putea să mă duc împreună cu oamenii mei şi să stăpânesc pământul în pace.

6 Şi m-am dus până la rege, iar el a făcut legământ cu mine ca să pot stăpâni țara lui Lehi-Nefi şi țara lui Şilom.

7 Şi, de asemenea, el a poruncit ca poporul său să plece din țară şi eu şi poporul meu ne-am dus în țară ca s-o stăpânim.

8 Şi noi am început să construim clădiri şi să reparăm zidurile oraşului, da, chiar zidurile oraşului lui Lehi-Nefi şi ale oraşului lui Şilom.

9 Şi am început să cultivăm pământul, da, chiar cu tot felul de semințe, cu semințe de porumb şi de grâu, şi de orz şi de neas şi de şeum, precum şi cu semințe de tot felul de roade; şi am început să ne înmulțim şi să prosperăm în țară.

10 Acum, viclenia şi şiretenia regelui Laman au adus poporul meu în sclavie; el ne cedase țara pentru ca noi s-o stăpânim.

11 De aceea, s-a întâmplat că, după ce trăisem în țară timp de doisprezece ani, regele Laman a început să devină neliniştit, temându-se că poporul meu avea să nu devină puternic în țară şi că el nu va putea să-l răstoarne şi să-l ducă în sclavie.

12 Acum, ei erau un popor leneş şi idolatru; de aceea au dorit să ne ducă pe noi în sclavie, pentru ca ei să poată să se folosească de munca mâinilor noastre; da, ca ei să poată să se ospăteze din turmele de pe câmpiile noastre.

13 De aceea, s-a întâmplat că regele Laman a început să ațâțe poporul său ca să se bată cu noi; de aceea, au început războaie şi conflicte în țară.

14 Căci în cel de al treisprezecelea an al domniei mele în țara lui Nefi, departe la miazăzi de țara lui Şilom, atunci când oamenii mei adăpau şi hrăneau turmele lor şi cultivau pământul, o oştire numeroasă de lamaniți a venit peste ei şi a început să-i omoare, să le ia turmele şi porumbul din câmpiile lor.

15 Da, şi s-a întâmplat că ei au fugit, toți cei care nu au fost prinşi, chiar până la oraşul lui Nefi şi m-au chemat pe mine ca să-i apăr.

16 Şi s-a întâmplat că eu i-am înarmat cu arcuri şi cu săgeți, cu săbii şi cu paloşe, şi cu bâte şi cu praştii şi cu tot felul de arme pe care le-am putut inventa, iar eu şi cu oamenii mei ne-am dus împotriva lamaniților ca să ne luptăm.

17 Da, cu puterea Domnului ne-am dus ca să ne luptăm împotriva lamaniților; căci eu şi oamenii mei am implorat puternic pe Domnul ca El să ne scape din mâinile duşmanilor noştri, căci noi fusesem treziți în a ne aduce aminte de eliberarea strămoşilor noştri.

18 Iar Dumnezeu a auzit strigătele noastre şi a răspuns la rugăciunile noastre; şi noi am înaintat prin puterea Lui; da, noi am înaintat împotriva lamaniților şi într-o zi şi o noapte am ucis trei mii patruzeci şi trei; i-am ucis pe ei până când i-am alungat din

țara noastră.

19 Iar eu însumi, cu propriile-mi mâini, am ajutat ca să-i îngropăm pe morții lor. Și iată, spre marea noastră întristare și jale, două sute șaptezeci și nouă dintre frații noștri au fost uciși.

Mosia 10

1 Și s-a întâmplat că iarăși am început să întemeiem împărăția și să stăpânim din nou țara în pace. Și eu am dispus ca să se facă arme de război de tot felul, pentru ca să pot avea arme pentru poporul meu în caz că lamaniții ar veni iarăși cu război împotriva poporului meu.

2 Și am pus gărzi de jur-împrejurul țării pentru ca lamaniții să nu mai poată veni asupra noastră pe nepregătite și să ne distrugă; și astfel am apărat poporul și turmele mele și i-am salvat de la căderea în mâinile dușmanilor noștri.

3 Și s-a întâmplat că am moștenit țara strămoșilor noștri pentru mulți ani, da, pentru douăzeci și doi de ani.

4 Și eu am făcut ca bărbații să cultive pământul și să crească tot felul de grâne și tot felul de roade de toate soiurile.

5 Și am făcut ca femeile să toarcă și să țesă, și să lucreze și să facă tot felul de pânzeturi fine, da, și stofe de tot felul, pentru ca noi să ne putem acoperi goliciunea; și astfel am prosperat în țară — astfel am avut pace continuă în țară timp de douăzeci și doi de ani.

6 Și s-a întâmplat că regele Laman a murit, iar fiul lui a început să domnească în locul lui. Și a început să-și ațâțe poporul să se răzvrătească împotriva poporului meu; de aceea, au început să se pregătească de război și să se ridice la luptă împotriva poporului meu.

7 Dar eu îmi trimisesem spionii de jur-împrejurul țării lui Șemlon ca să pot descoperi pregătirile lor, ca să pot să mă păzesc de ei, pentru ca ei să nu poată veni peste oamenii mei și să-i distrugă.

8 Și s-a întâmplat că au venit la miazănoapte de țara lui Șilom, cu oștirile lor numeroase, bărbați înarmați cu arcuri și săbii, cu paloșe, cu pietre și cu prăștii; și ei aveau capetele rase și erau goi; și erau încinși cu brâuri de piele în jurul coapselor.

9 Și s-a întâmplat că am făcut ca femeile și copiii oamenilor mei să fie ascunși în pustiu; și eu, de asemenea, am hotărât ca toți bătrânii care puteau purta arme, precum și toți tinerii care erau în stare să poarte arme să se adune laolaltă ca să meargă la luptă împotriva lamaniților; iar eu i-am așezat în rânduri, fiecare om după vârsta lui.

10 Și s-a întâmplat că ne-am ridicat la luptă împotriva lamaniților; și eu, până și eu, la vârsta mea înaintată, m-am dus ca să mă lupt cu lamaniții. Și s-a întâmplat că ne-am ridicat la luptă prin puterea Domnului.

11 Acum, lamaniții nu știau nimic despre Domnul, nici despre puterea Domnului, de aceea depindeau numai de puterea lor. Și totuși erau un popor puternic în ceea ce privește puterea bărbaților.

12 Ei erau un popor sălbatic, fioros și însetat de sânge, crezând în tradiția strămoșilor lor, care este aceasta — Crezând că fuseseră alungați afară din Ierusalim din cauza nedreptăților strămoșilor lor și că au fost prigoniți în pustiu de către frații lor și, de asemenea, că au fost prigoniți în timp ce au trecut marea;

13 Şi iarăşi, că au fost prigoniţi în ţara primei lor moşteniri, după ce trecuseră marea, iar toate acestea pentru că Nefi a fost mai credincios în ţinerea poruncilor Domnului — de aceea el a fost favorizat de Domnul, căci Domnul a auzit rugăciunile lui şi le-a răspuns şi a luat conducerea călătoriei lor în pustiu.
14 Iar fraţii lui au fost mânioşi pe el pentru că nu au înţeles lucrările Domnului; au fost, de asemenea, mânioşi pe el pe apă pentru că îşi împietriseră inimile împotriva Domnului.
15 Şi iarăşi, au fost mânioşi pe el atunci când au ajuns în ţara făgăduită, pentru că au spus că el luase conducerea poporului din mâinile lor; şi au căutat să-l ucidă.
16 Şi iarăşi, au fost mânioşi pe el pentru că a plecat în pustiu aşa cum Domnul îi poruncise şi a luat cronicile care erau gravate pe plăcile de aramă, căci ei spuneau că i-a jefuit.
17 Şi astfel, i-au învăţat pe copiii lor cum că ei trebuia să-i urască şi că trebuia să-i ucidă, şi că trebuia să-i fure şi să-i jefuiască şi să facă tot ce puteau ca să-i distrugă; de aceea ei poartă o ură veşnică faţă de copiii lui Nefi.
18 Chiar din cauza aceasta regele Laman, prin viclenia şi înşelătoria lui mincinoasă, precum şi prin făgăduielile lui plăcute, m-a înşelat ca să aduc pe acest popor al meu în ţara aceasta, pentru ca el să-l poată distruge; da, şi noi am suferit mulţi ani în ţară.
19 Şi acum eu, Zenif, după ce am spus către poporul meu toate lucrurile acestea despre lamaniţi, i-am îndemnat să se ducă la luptă cu putere, punându-şi încrederea în Domnul; şi astfel, ne-am luptat cu ei faţă în faţă.
20 Şi s-a întâmplat că noi i-am alungat din nou afară din ţara noastră; şi i-am măcelărit într-un mare măcel, chiar pe atât de mulţi încât nici nu i-am numărat.
21 Şi s-a întâmplat că ne-am întors din nou la pământul nostru, iar poporul meu a început iarăşi să-şi îngrijească turmele şi să-şi cultive pământul.
22 Şi acum eu, fiind bătrân, am dat împărăţia unuia dintre fiii mei; de aceea, nu mai spun nimic. Şi fie ca Domnul să binecuvânteze poporul meu. Amin.

Mosia 11

1 Şi acum s-a întâmplat că Zenif a dat împărăţia lui Noe, unul dintre fiii săi; de aceea, Noe a început să domnească în locul lui; şi el nu a mers pe urmele tatălui său.
2 Căci iată, el nu a ţinut poruncile lui Dumnezeu, ci a mers după dorinţele propriei inimi. Şi el a avut multe neveste şi concubine. Şi a făcut ca poporul său să păcătuiască şi să facă ceea ce era un lucru abominabil în ochii Domnului. Da, şi ei au preacurvit şi au făcut tot felul de ticăloşii.
3 Şi el a impus un bir, a cincea parte din tot ceea ce stăpâneau, a cincea parte din aurul lor şi argintul lor, a cincea parte din ziful lor, şi din cuprul lor, şi din arama lor şi fierul lor, a cincea parte din animalele lor puse la îngrăşat; şi a cincea parte din toate grânele lor.
4 Şi toate acestea le-a luat ca să se întreţină pe el însuşi şi pe nevestele şi concubinele sale; şi, de asemenea, pe preoţii săi cu nevestele şi concubinele lor; şi astfel a schimbat treburile împărăţiei.
5 Căci el a dat jos pe toţi preoţii care fuseseră unşi de către tatăl său şi a uns pe alţii în locul lor, cei care erau mândri în trufia inimilor lor.
6 Da, şi astfel erau ei întreţinuţi în lenea lor şi în idolatria lor şi în curvia lor de birurile pe care regele Noe le-a impus poporului său; astfel a muncit poporul foarte

mult ca să suporte nedreptatea.

7 Da, şi oamenii, de asemenea, au devenit idolatri, pentru că erau înşelaţi de cuvintele deşarte şi linguşitoare ale regelui şi ale preoţilor; căci aceştia vorbeau cuvinte linguşitoare către ei.

8 Şi s-a întâmplat că regele Noe a zidit multe clădiri elegante şi spaţioase; şi el le-a decorat pe acestea cu lucrări fine în lemn şi cu tot felul de lucruri preţioase din aur şi din argint, şi din fier şi din aramă, şi din zif şi din cupru;

9 Şi el, de asemenea, a zidit pentru el un palat spaţios şi un tron în mijlocul lui care era în întregime făcut din lemn fin şi era ornamentat cu aur şi cu argint şi cu lucruri preţioase.

10 Şi el, de asemenea, a dispus ca lucrătorii săi să facă tot felul de lucrări fine înăuntrul zidurilor templului, din lemn fin şi din cupru şi din aramă.

11 Iar scaunele care erau puse deoparte pentru marii preoţi, care erau deasupra tuturor celorlalte scaune, le-a ornamentat cu aur curat; şi a dispus ca să se construiască o balustradă în faţa lor, pentru ca ei să poată să-şi sprijine trupurile şi braţele pe ea în timp ce trebuia să vorbească vorbe deşarte şi mincinoase către poporul său.

12 Şi s-a întâmplat că a zidit un turn lângă templu; da, un turn foarte înalt, chiar atât de înalt încât putea să stea pe vârful lui şi să vadă ţara lui Şilom şi, de asemenea, ţara lui Şemlon, care era stăpânită de lamaniţi; şi el putea să se uite chiar peste toată ţara de jur-împrejur.

13 Şi s-a întâmplat că a făcut ca multe case să fie zidite în ţara lui Şilom; şi a dispus ca un turn mare să fie zidit pe dealul de la miazănoapte de ţara lui Şilom, care era locul de refugiu pentru copiii lui Nefi atunci când au fugit din ţară; şi astfel a dispus el de bogăţiile pe care le-a căpătat prin plata birurilor poporului său.

14 Şi s-a întâmplat că şi-a pus inima în bogăţiile sale şi şi-a petrecut timpul într-o viaţă de necumpătare împreună cu nevestele şi concubinele sale; şi tot aşa şi-au petrecut timpul preoţii săi, împreună cu curvele.

15 Şi s-a întâmplat că a plantat vii de jur-împrejurul ţării; şi a construit teascuri şi a făcut vin din abundenţă; şi astfel a devenit un băutor de vin, la fel ca şi poporul lui.

16 Şi s-a întâmplat că lamaniţii au început să năvălească peste poporul lui în număr mic şi să-i ucidă pe câmpurile lor şi atunci când îşi îngrijeau turmele.

17 Şi regele Noe a trimis gărzi de jur-împrejurul ţării ca să-i ţină afară; dar el nu a trimis destui la număr şi lamaniţii au năvălit asupra lor şi i-au ucis şi au mânat multe din turmele lor în afara ţării; astfel, lamaniţii au început să-i distrugă şi să-şi verse ura asupra lor.

18 Şi s-a întâmplat că regele Noe şi-a trimis armatele împotriva lor, iar ei au fost goniţi înapoi sau, ei i-au gonit pe ei înapoi pentru un timp; de aceea, s-au întors bucurându-se de prada lor.

19 Şi acum, din cauza acestei mari biruinţe, s-au înfumurat mult în inimile lor; ei s-au fălit de tăria lor, zicând că cincizeci dintre ei puteau să stea împotriva a mii de oameni dintre lamaniţi; şi astfel s-au îngâmfat şi s-au desfătat în sânge şi în curgerea sângelui fraţilor lor, şi aceasta din cauza ticăloşiei regelui şi preoţilor lor.

20 Şi s-a întâmplat că printre ei era un om al cărui nume era Abinadi; şi el s-a înfăţişat înaintea lor şi a început să profeţească, zicând: Iată, astfel a cuvântat Domnul şi astfel mi-a poruncit El mie, zicând: Du-te şi spune acestui popor, aşa a spus Domnul — Vai de acest popor, căci Eu am văzut lucrurile abominabile şi

ticăloşia lor şi curvia lor; şi dacă nu se vor pocăi, îi voi vizita cu mânia Mea.
21 Şi dacă ei nu se pocăiesc şi nu se întorc către Domnul Dumnezeul lor, iată, Eu îi voi da pe mâna duşmanilor lor; da, şi ei vor fi duşi în sclavie; şi ei vor cunoaşte suferința prin mâna duşmanilor lor.
22 Şi se va întâmpla că ei vor şti că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor şi că Eu sunt un Dumnezeu gelos, venind asupra lor din cauza nedreptăților poporului Meu.
23 Şi se va întâmpla că dacă acest popor nu se pocăieşte şi nu se întoarce către Domnul Dumnezeul său, atunci ei vor fi duşi în sclavie; şi nimeni nu-i va elibera decât Domnul Dumnezeul cel Atotputernic.
24 Da, şi se va întâmpla că atunci când ei Mă vor striga pe Mine, Eu nu mă voi grăbi să aud strigătele lor; da, iar Eu voi îngădui ca ei să fie loviți de către duşmanii lor.
25 Şi dacă ei nu se vor pocăi în sac şi cenuşă şi nu-L vor implora cu putere pe Domnul Dumnezeul lor, Eu nu voi auzi rugăciunile lor şi nici nu-i voi elibera din suferințe; şi astfel a cuvântat Domnul şi astfel mi-a poruncit El mie.
26 Şi acum s-a întâmplat că atunci când Abinadi a spus aceste cuvinte, ei s-au mâniat pe el şi au căutat să-i ia viața; dar Domnul l-a eliberat din mâinile lor.
27 Acum când regele Noe a auzit despre cuvintele pe care Abinadi le-a spus poporului, el, de asemenea, s-a mâniat; şi a spus: Cine este Abinadi, ca eu şi poporul meu să fim judecați de către el, sau cine este Domnul care va aduce peste poporul meu atâta suferință?
28 Vă poruncesc să-l aduceți pe Abinadi aici, ca să-l pot ucide pentru că a spus aceste cuvinte ca să ațâțe oamenii unul împotriva altuia şi să provoace vrajbă între ei; de aceea, îl voi ucide.
29 Acum, ochii oamenilor erau orbiți; de aceea ei şi-au împietrit inimile împotriva cuvintelor lui Abinadi şi de atunci încolo au căutat să-l prindă. Iar regele Noe şi-a împietrit inima împotriva cuvântului Domnului şi nu s-a pocăit de faptele lui rele.

Mosia 12

1 Şi s-a întâmplat că doi ani după ce Abinadi a venit printre ei în ascuns, aşa ca ei să nu-l cunoască, şi a început să profețească printre ei, zicând: Astfel mi-a poruncit Domnul, zicând: Abinadi, du-te şi profețeşte către acest popor al Meu, căci el şi-a împietrit inimile împotriva cuvintelor Mele; oamenii nu s-au pocăit pentru faptele lor rele; de aceea, Eu îi voi vizita în mânia Mea, da, în mânia Mea groaznică îi voi vizita Eu din cauza nedreptăților şi a lucrurilor lor abominabile.
2 Da, vai de această generație! Şi Domnul mi-a spus: Întinde-ți mâna şi profețeşte, zicând: Aşa a spus Domnul, se va întâmpla că această generație, din cauza nedreptăților, va fi dusă în sclavie şi va fi lovită peste obraz; da, şi va fi mânată de oameni şi va fi ucisă; iar vulturii din cer şi câinii, da, precum şi fiarele sălbatice vor devora carnea lor.
3 Şi se va întâmpla că viața regelui Noe va fi prețuită chiar ca un veşmânt într-un cuptor fierbinte; căci el trebuie să ştie că Eu sunt Domnul.
4 Şi se va întâmpla că Eu voi lovi poporul Meu cu suferințe grele, da, cu foamete şi cu molime; şi voi face ca el să urle cât e ziua de lungă.
5 Da, şi voi face ca el să aibă poveri grele legate de spinările lor; şi să fie mânați înainte ca nişte măgari proşti.
6 Şi se va întâmpla că voi trimite grindină printre ei şi aceasta îi va lovi; şi ei, de

asemenea, vor fi loviți de vântul de la răsărit; şi insectele vor infesta pământul şi vor devora grânele lor.

7 Şi ei vor fi loviți de o molimă mare — şi toate acestea le voi face Eu din cauza nedreptăților şi a lucrurilor lor abominabile.

8 Şi se va întâmpla că, dacă nu se pocăiesc, atunci îi voi distruge cu totul de pe fața pământului; şi totuşi, ei vor lăsa o cronică în urma lor, iar Eu o voi păstra pentru alte națiuni care vor stăpâni țara; da, chiar aceasta voi face Eu, ca să dezvălui altor națiuni lucrurile abominabile ale acestui popor. Şi multe lucruri a profețit Abinadi împotriva acestui popor.

9 Şi s-a întâmplat că ei erau mânioşi pe el; şi l-au luat şi l-au dus legat la rege; şi au spus regelui: Iată, noi am adus în fața ta pe un om care a profețit lucruri rele despre poporul tău şi a spus că Dumnezeu îl va distruge.

10 Şi el, de asemenea, a profețit rău despre viața ta şi a spus că viața ta va fi ca un veşmânt într-un cuptor cu foc.

11 Şi iarăşi, el a spus că tu vei fi la fel ca un pai, chiar ca un pai uscat în câmpie, care este călcat de fiare şi sfărâmat sub picioarele lor.

12 Şi iarăşi, el a spus că tu vei fi ca floarea de scaiete care, atunci când este coaptă bine, dacă vântul bate, atunci aceasta este spulberată pe fața pământului. Şi el pretinde că Domnul a cuvântat aceasta. Şi a spus că toate acestea vor veni peste tine, dacă tu nu te pocăieşti; şi toate acestea din cauza nedreptăților tale.

13 Şi acum, o, rege, ce rău mare ai făcut sau ce păcate mari a comis poporul tău, ca noi să fim condamnați de Dumnezeu sau judecați de acest om?

14 Şi acum, o, rege, iată, noi suntem fără de vină, iar tu, o, rege, nu ai păcătuit; de aceea, acest om a mințit despre tine şi a profețit în deşert.

15 Şi iată, noi suntem tari, noi nu vom deveni sclavi şi nu vom fi luați robi de către duşmanii noştri; da, iar tu ai prosperat în țară şi încă vei mai prospera.

16 Iată, aici este acest om, noi îl dăm pe mâinile tale; poți să faci cu el aşa cum crezi că este bine.

17 Şi s-a întâmplat că regele Noe a pus ca Abinadi să fie aruncat în închisoare; şi a poruncit ca preoții să se adune laolaltă, pentru ca să poată ține consiliu cu ei despre ceea ce trebuia să facă cu el.

18 Şi s-a întâmplat că ei au spus către rege: Adu-l aici ca să putem să-l cercetăm; iar regele a poruncit ca el să fie adus în fața lor.

19 Şi ei au început să-l întrebe ca să-l facă să se contrazică şi astfel să poată să aibă ceva pentru care să-l poată acuza; dar el le-a răspuns cu curaj şi a rezistat la toate întrebările lor, da, spre marea lor uimire; căci el le-a rezistat la toate întrebările; şi el i-a făcut de ruşine în toate cuvintele lor.

20 Şi s-a întâmplat că unul dintre ei a spus către el: Ce înseamnă cuvintele care sunt scrise şi ce ne-au învățat strămoşii noştri, zicând:

21 Cât de frumoase sunt sus pe munte picioarele celui care aduce veşti bune; care proclamă pace; care aduce veşti bune despre lucruri bune; care proclamă salvare; care spune către Sion, Dumnezeul tău domneşte;

22 Străjile tale îşi vor ridica glasul; cu glasurile laolaltă vor cânta ele; căci ele vor vedea cu ochii lor când Domnul va aduce înapoi Sionul;

23 Izbucniți în bucurie; cântați împreună, voi, locuri pierdute ale Ierusalimului; căci Domnul a mângâiat pe poporul Său, El a mântuit Ierusalimul;

24 Domnul şi-a dezvăluit brațul Său sfânt în fața ochilor tuturor națiunilor şi tot

pământul de la un capăt la altul va vedea Salvarea Dumnezeului nostru?
25 Şi acum Abinadi a spus către ei: Sunteţi preoţi şi pretindeţi că învăţaţi pe acest popor şi că înţelegeţi spiritul profeţiei şi totuşi vreţi să ştiţi de la mine ce înseamnă lucrurile acestea?
26 Eu vă spun, vai de voi pentru că tăgăduiţi căile Domnului! Căci, dacă înţelegeţi aceste lucruri, voi nu i-aţi învăţat pe ei; de aceea, aţi tăgăduit căile Domnului.
27 Voi nu v-aţi dedicat inimile voastre înţelegerii; de aceea, nu aţi fost înţelepţi. Deci, ce-l învăţaţi pe acest popor?
28 Iar ei au răspuns: Noi îl învăţăm legea lui Moise.
29 Şi el iarăşi a spus către ei: Dacă voi îi învăţaţi legea lui Moise, de ce nu o ţineţi? De ce vă puneţi inimile la bogăţii? De ce preacurviţi şi vă irosiţi energia cu prostituate, da, şi faceţi ca acest popor să păcătuiască pentru ca Domnul să aibă motiv să mă trimită pe mine ca să profeţesc împotriva acestui popor, da, chiar un mare rău împotriva acestui popor?
30 Nu ştiţi că eu spun adevărul? Da, voi ştiţi că eu spun adevărul; şi ar trebui să tremuraţi înaintea lui Dumnezeu.
31 Şi se va întâmpla că veţi fi loviţi pentru nedreptăţile voastre, căci aţi spus că-i învăţaţi legea lui Moise. Şi ce cunoaşteţi voi despre legea lui Moise? Vine salvarea prin legea lui Moise? Ce spuneţi?
32 Iar ei au răspuns şi au spus că salvarea venea prin legea lui Moise.
33 Dar acum Abinadi a spus către ei: Eu ştiu că dacă voi ţineţi poruncile lui Dumnezeu veţi fi salvaţi; da, dacă voi ţineţi poruncile pe care Domnul i le-a dat lui Moise pe muntele Sinai, zicând:
34 Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-am scos pe tine afară din ţara Egiptului, afară din casa sclaviei.
35 Nu trebuie să ai nici un alt Dumnezeu înaintea Mea.
36 Nu trebuie să faci pentru tine nici o imagine gravată sau nici o asemănare de nici un fel în cerul de deasupra sau lucruri care sunt în pământul de dedesubt.
37 Acum, Abinadi a spus către ei: Aţi făcut voi toate acestea? Eu vă spun vouă: Nu, voi n-aţi făcut. Şi aţi învăţat acest popor că el trebuie să facă toate lucrurile acestea? Eu vă spun vouă: Nu, voi n-aţi făcut-o.

Mosia 13

1 Şi acum, când regele a auzit aceste cuvinte, el a spus către preoţi: Afară cu acest individ şi ucideţi-l; că ce avem noi de a face cu el, căci este nebun.
2 Iar ei s-au ridicat şi au încercat să pună mâna pe el; dar el le-a rezistat şi le-a spus:
3 Nu mă atingeţi, căci Dumnezeu vă va lovi dacă puneţi mâna pe mine, deoarece nu am prezentat mesajul pe care Domnul m-a trimis să-l prezint; şi nici nu am spus ceea ce voi mi-aţi cerut să spun; de aceea, Dumnezeu nu va permite ca să fiu distrus la timpul acesta.
4 Ci eu trebuie să îndeplinesc poruncile pe care Dumnezeu mi le-a poruncit; şi pentru că v-am spus adevărul, voi sunteţi mânioşi pe mine. Şi iarăşi, pentru că am vorbit cuvântul lui Dumnezeu, voi m-aţi judecat pe mine cum că sunt nebun.
5 Acum, s-a întâmplat că, după ce Abinadi a vorbit aceste cuvinte, oamenii regelui Noe nu au îndrăznit să pună mâna pe el, pentru că Spiritul Domnului era asupra sa; iar faţa lui strălucea cu un luciu minunat, tot aşa ca şi Moise pe muntele Sinai, atunci

când a vorbit cu Domnul.
6 Şi el a vorbit cu putere şi cu autoritate de la Dumnezeu; iar el a continuat cuvintele sale, zicând:
7 Vedeți că nu aveți puterea să mă ucideți, de aceea, îmi sfârşesc mesajul. Da, şi eu îmi dau seama că acesta vă săgeată la inimă, căci vă spun adevărul despre nedreptățile voastre.
8 Da, şi cuvintele mele vă umplu de mirare şi uimire, precum şi de mânie.
9 Dar îmi sfârşesc mesajul; şi după aceea nu are nici o importanță unde plec, dacă va fi să fiu salvat.
10 Dar atât vă spun vouă, ceea ce voi faceți cu mine după asta va fi ca un semn şi un simbol a ceea ce va să vină.
11 Şi acum, vă citesc restul poruncilor lui Dumnezeu, căci îmi dau seama că ele nu sunt scrise în inimile voastre; eu îmi dau seama că ați studiat şi ați predicat nedreptate în cea mai mare parte a vieții voastre.
12 Şi acum, vă aduceți aminte că am spus către voi: Voi nu trebuie să faceți pentru voi nici o imagine gravată ori vreun simbol al lucrurilor care sunt în cerul de deasupra sau care sunt în pământul de dedesubt sau care sunt în apa de sub pământ.
13 Şi iarăşi: Voi nu trebuie să le preaslăviți, nici să le slujiți; căci Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sunt un Dumnezeu gelos, trecând nedreptățile strămoşilor asupra copiilor până la a treia şi a patra generație a acelora care mă urăsc;
14 Şi arătând îndurare față de miile dintre cei care Mă iubesc şi Îmi țin poruncile.
15 Nu trebuie să luați numele Domnului Dumnezeului vostru în deşert; căci Domnul nu-l va socoti fără vină pe cel care ia numele Său în deşert.
16 Amintiți-vă de ziua de sabat ca s-o sărbătoriți ca pe o zi sfântă.
17 Şase zile trebuie să munciți şi să faceți toată treaba voastră;
18 Dar în a şaptea zi, ziua de sabat a Domnului Dumnezeului vostru, va trebui să nu faceți nici o treabă, nici tu şi nici fiul tău şi nici fiica ta, robul tău sau roaba ta sau vitele tale şi nici străinul care este înăuntrul porților tale;
19 Căci în şase zile Domnul a făcut cerul şi pământul şi marea şi tot ceea ce este în ele; de aceea, Domnul a binecuvântat ziua de sabat şi a sfințit-o.
20 Cinsteşte-l pe tatăl tău şi pe mama ta pentru ca zilele tale să ți se lungească în țara pe care Domnul Dumnezeu ți-a dat-o.
21 Să nu ucizi.
22 Să nu comiți adulter. Să nu furi.
23 Să nu depui mărturie neadevărată împotriva vecinului tău.
24 Să nu râvneşti la casa vecinului tău, să nu râvneşti la nevasta vecinului tău şi nici la robul lui şi nici la roaba lui, nici la boul lui, nici la măgarul lui, la nimic care aparține vecinului tău.
25 Şi s-a întâmplat că, după ce Abinadi a terminat de spus aceste lucruri, el le-a spus: Ați învățat voi acest popor că trebuia să aibă grijă să facă toate aceste lucruri ca să țină aceste porunci?
26 Eu vă spun vouă: Nu; căci dacă ați fi făcut aceasta, Domnul n-ar fi făcut ca să vin şi să profețesc rău despre acest popor.
27 Şi acum, voi ați spus că Salvarea vine prin legea lui Moise. Eu vă spun vouă că este potrivit ca voi să țineți legea lui Moise pentru moment; dar vă spun că va veni timpul când nu va mai fi potrivit să țineți legea lui Moise.
28 Şi mai mult, vă spun că Salvarea nu vine numai prin lege; şi dacă nu ar fi pentru

ispăşirea pe care Domnul Dumnezeu Însuşi o va face pentru păcatele şi nedreptăţile poporului Său, atunci el trebuie fără îndoială să piară, în ciuda legii lui Moise.

29 Şi acum vă spun că a fost potrivit ca să fie o lege dată copiilor lui Israel, da, chiar o lege foarte strictă; căci ei erau un popor încăpăţânat, iuţi să facă nedreptate şi înceţi să-şi aducă aminte de Domnul Dumnezeul lor;

30 De aceea, le-a fost dată o lege, da, o lege a ritualurilor şi a rânduielilor, o lege pe care trebuia s-o respecte cu stricteţe de la o zi la alta ca să-i păstreze în amintirea lui Dumnezeu şi a datoriei lor către El.

31 Dar iată, vă spun că toate aceste lucruri erau feluri de lucruri care vor fi să vină.

32 Şi acum, au înţeles ei legea? Eu vă spun vouă: Nu, nu toţi au înţeles legea; şi aceasta din cauza împietririi inimilor lor; căci ei nu au înţeles că nici un om nu poate fi salvat decât prin mântuirea lui Dumnezeu.

33 Căci iată, nu a profeţit Moise către ei despre venirea lui Mesia şi că Dumnezeu va mântui poporul Său? Da, chiar şi toţi profeţii care au profeţit de la începutul lumii — nu au vorbit ei mai mult sau mai puţin despre aceste lucruri?

34 Nu au spus ei că Dumnezeu Însuşi va trebui să se pogoare printre copiii oamenilor şi să ia asupra Sa forma de om şi să păşească în măreţie şi putere pe faţa pământului?

35 Da, şi nu au spus ei, de asemenea, că El va înfăptui învierea morţilor şi că El Însuşi va fi asuprit şi supus suferinţei?

Mosia 14

1 Da, nu spune chiar Isaia: Cine a crezut povestirea noastră şi cui i s-a dezvăluit braţul Domnului?

2 Căci El va creşte în faţa Lui ca o odraslă fragedă şi ca o rădăcină care iese din pământ uscat; El nu are nici formă, nici strălucire; şi când Îl vom vedea, nu va fi nici o frumuseţe pe care să o dorim de la El.

3 El este disprețuit şi respins de către oameni; un om al suferinţei şi obişnuit cu durerea; iar noi ne-am ascuns faţa de la El; El a fost disprețuit, iar noi nu L-am luat în seamă.

4 Cu siguranţă, El ne-a purtat supărările noastre şi a luat asupra sa durerile noastre; şi totuşi noi L-am considerat un pedepsit, bătut de Dumnezeu şi nenorocit.

5 Dar El a fost rănit pentru păcatele noastre, El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre; pedeapsa care trebuia să ne aducă nouă pacea a căzut pe El; şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi.

6 Noi toţi, ca şi oile, ne-am rătăcit; ne-am văzut fiecare de drumul nostru; iar Domnul a luat asupra Lui toate nelegiuirile noastre.

7 El a fost asuprit şi chinuit şi totuşi nici nu a deschis gura; El este dus ca un miel la tăiere şi, ca o oaie mută înaintea celui care o tunde, tot aşa nici El nu Şi-a deschis gura.

8 El a fost luat de la închisoare şi de la judecată; şi cine va vorbi despre El dintre urmaşii Lui? Căci El a fost alungat din ţara celor vii; pentru păcatele poporului meu a fost El lovit.

9 Şi Şi-a făcut mormântul laolaltă cu cei păcătoşi şi cu cei bogaţi; măcar că nu a făcut nici un rău şi nici o înşelăciune nu i-a ieşit din gură.

10 Totuşi, Domnului I-a plăcut să-L zdrobească ; El L-a pus în suferinţă; atunci când vei oferi sufletul Lui ca pe o jertfă pentru păcate, atunci El Îşi va vedea

seminția, Îşi va prelungi zilele, iar plăcerea Domnului va prospera în mâna Lui.
11 El va vedea chinurile sufletului Lui şi va fi mulțumit; prin cunoştința Lui, Slujitorul Meu cel neprihănit va îndreptăți pe mulți; pentru că El va purta păcatele lor.
12 De aceea, Îi voi da Lui o parte împreună cu cei drepți, iar El va împărți prada cu cei puternici; căci El şi-a vărsat sufletul în moarte; şi a fost numărat împreună cu păcătoşii; şi a purtat păcatele multora şi s-a rugat pentru cei păcătoşi.

Mosia 15

1 Şi acum, Abinadi le-a spus: Aş dori să înțelegeți că Dumnezeu Însuşi va pogorî printre copiii oamenilor şi va mântui poporul Său.
2 Şi pentru că va trăi în carne, El va fi numit Fiul lui Dumnezeu; şi fiindcă Şi-a pus carnea sub voința Tatălui, fiind Tatăl şi Fiul—
3 Tatăl, pentru că a fost conceput prin puterea lui Dumnezeu; şi Fiul, din cauza cărnii; astfel devenind Tatăl şi Fiul—
4 Şi Ei sunt un Dumnezeu, da, chiar Tatăl cel Veşnic al cerului şi al pământului.
5 Şi astfel, carnea devenind supusă Spiritului, sau Fiul Tatălui, fiind un singur Dumnezeu, rabdă ispita, dar nu cedează ispitei, ci rabdă să fie batjocorit şi biciuit, alungat şi tăgăduit de către poporul Său.
6 Şi după toate acestea, după ce a înfăptuit multe minuni mărețe printre copiii oamenilor, El va fi dus, da, chiar aşa cum Isaia a spus, aşa cum oaia este mută înaintea celui care o tunde, tot aşa El nu şi-a deschis gura.
7 Da, aşa va fi El dus, răstignit şi ucis, trupul fiind supus chiar până la moarte, voința Fiului fiind înghițită în voința Tatălui.
8 Şi astfel Dumnezeu rupe legăturile morții, câştigând victoria asupra morții; dând Fiului puterea să mijlocească pentru copiii oamenilor—
9 Înălțându-Se la cer, având o inimă plină de îndurare; fiind plin de îndurare pentru copiii oamenilor; aşezându-se între ei şi dreptate; rupând legăturile morții, luând asupra Sa nedreptatea şi încălcările lor, mântuindu-i pe ei şi satisfăcând cerințele dreptății.
10 Şi acum vă spun, cine va vorbi despre El dintre urmaşii Lui? Iată, vă spun că atunci când sufletul Lui va deveni o jertfă pentru păcat, El îşi va vedea seminția. Şi acum, ce spuneți voi? Şi cine va fi seminția Lui?
11 Iată, vă spun că acela care a auzit cuvintele profeților, da, ale tuturor profeților sfinți care au profețit despre venirea Domnului—vă spun că toți aceia care au ascultat de cuvintele lor şi au crezut că Domnul va mântui poporul Său şi au aşteptat ziua aceea cu nerăbdare pentru iertarea păcatelor lor, aşa vă spun eu vouă, că aceştia sunt seminția Lui sau ei sunt moştenitorii împărăției lui Dumnezeu.
12 Căci aceştia sunt cei ale căror păcate El le-a purtat; aceştia sunt cei pentru care El a murit ca să-i mântuiască de la încălcările lor. Şi acum, nu sunt ei seminția Lui?
13 Da, şi nu sunt profeți, fiecare dintre cei care şi-au deschis gura ca să profețească, care nu au căzut în păcat, vreau să spun, toți profeții chiar de la începutul lumii? Vă spun că aceştia sunt seminția Lui.
14 Şi aceştia sunt cei care au vestit pacea, care au adus veşti bune despre fapte bune, care au vestit salvare; şi au spus către Sion: Dumnezeul tău domneşte!
15 O şi, cât de frumoase erau picioarele lor în munți!

16 Şi iarăşi, cât de frumoase sunt în munţi picioarele acelora care încă mai vestesc pace!
17 Şi iarăşi, cât de frumoase sunt în munţi picioarele celor care vor vesti de acum încolo pace, da, de acum încolo şi în veşnicie!
18 Şi iată, vă spun, aceasta nu este totul. Căci, o, cât de frumoase sunt în munţi picioarele celui care aduce veşti bune, care este întemeietorul păcii, da, chiar Domnul care a mântuit poporul Său; da, El, Cel care a dat Salvarea poporului Său;
19 Căci dacă nu ar fi fost mântuirea pe care El a adus-o poporului Său, care a fost pregătită încă de la facerea lumii, vă spun eu vouă, dacă nu ar fi fost aceasta, atunci toată omenirea ar fi trebuit să piară.
20 Dar iată, legăturile morţii vor fi rupte, iar Fiul va domni şi va avea putere peste morţi; şi astfel, El va înfăptui învierea morţilor.
21 Şi va veni o înviere, chiar învierea dintâi; da, chiar o înviere a acelora care au fost şi care sunt şi care vor fi chiar până la învierea lui Hristos — căci aşa va fi El numit.
22 Şi acum, învierea tuturor profeţilor şi a tuturor acelora care au crezut în cuvintele lor, sau a tuturor celor care au ţinut poruncile lui Dumnezeu, se va înfăptui la învierea dintâi; de aceea, ei sunt învierea dintâi.
23 Ei sunt înălţaţi ca să locuiască cu Dumnezeul care i-a mântuit; astfel, ei au viaţă veşnică prin Hristos, Cel care a rupt legăturile morţii.
24 Şi aceştia sunt cei care au parte de prima înviere; şi aceştia sunt cei care au murit înainte de venirea lui Hristos, în neştiinţă, neavând salvarea vestită lor. Şi astfel, Domnul va înfăptui învierea acestora; şi ei au parte de învierea dintâi sau au viaţă veşnică, fiind mântuiţi de către Domnul.
25 Iar pruncii, de asemenea, au viaţă veşnică.
26 Dar ia aminte, şi teme-te, şi tremură în faţa lui Dumnezeu, căci trebuie să tremuri; căci Domnul nu va mântui pe nimeni dintre cei care se răzvrătesc împotriva Lui şi mor în păcat; da, chiar toţi cei care au pierit în păcat încă de la începutul lumii, care s-au răzvrătit cu bună-ştiinţă împotriva lui Dumnezeu, care au cunoscut poruncile lui Dumnezeu, dar nu au vrut să le ţină, aceştia sunt cei care nu au parte de învierea dintâi.
27 De aceea, nu ar trebui să tremuraţi? Căci Salvarea nu vine la nici unul dintre aceştia; da, căci Domnul nu a mântuit pe nici unul dintre aceştia; căci El nu se poate tăgădui pe El Însuşi; căci El nu poate tăgădui dreptatea când aceasta îşi cere plata.
28 Şi acum vă spun că va veni acel timp când Salvarea Domnului va fi proclamată la fiecare naţiune, neam, limbă şi popor.
29 Da, Doamne, străjile Tale îşi vor înălţa glasurile; cu glasurile împreunate vor cânta; căci ei vor vedea cu ochii lor când Domnul va aduce înapoi Sionul.
30 Izbucniţi în bucurie, cântaţi împreună, voi locuri pierdute ale Ierusalimului; căci Domnul şi-a mângâiat poporul, El a mântuit Ierusalimul.
31 Domnul şi-a dezvăluit braţul sfânt în ochii tuturor neamurilor; şi toate marginile pământului vor vedea Salvarea Dumnezeului nostru.

Mosia 16

1 Şi acum, s-a întâmplat că, după ce Abinadi a vorbit aceste cuvinte, el şi-a întins mâna şi a spus: Va veni timpul când toţi vor vedea Salvarea Domnului; când fiecare naţiune, neam, limbă şi popor va vedea cu ochii săi şi va mărturisi înaintea lui

Dumnezeu că judecățile Lui sunt drepte.

2 Și apoi, păcătoșii vor fi alungați și vor avea motiv să urle și să plângă și să geamă și să-și scrâșnească dinții; și aceasta pentru că nu au ascultat de glasul Domnului; de aceea, Domnul nu-i va mântui.

3 Căci ei sunt carnali și diabolici, iar diavolul are putere asupra lor; da, chiar acel șarpe bătrân care i-a înșelat pe primii noștri părinți, care a fost cauza căderii lor; care a fost cauza pentru care toată omenirea a devenit carnală, senzuală, diavolească, cunoscând binele de rău, supunându-se diavolului.

4 Astfel, toată omenirea a fost pierdută; și iată, ei ar fi fost pierduți pentru totdeauna, dacă n-ar fi fost ca Dumnezeu să mântuiască poporul Său de la starea sa pierdută și decăzută.

5 Dar aduceți-vă aminte că cel care persistă în starea sa carnală și merge pe drumul păcatului și al răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, acela rămâne în starea lui decăzută, iar diavolul are toată puterea asupra lui. De aceea, el este ca și cum nu ar fi nici o mântuire, fiind un dușman al lui Dumnezeu; și, de asemenea, diavolul este un dușman al lui Dumnezeu.

6 Și acum, dacă Hristos nu ar fi venit pe lume, vorbind despre lucrurile care vor veni ca și cum ele ar fi fost deja venite, atunci n-ar fi fost nici o mântuire.

7 Și dacă Hristos nu s-ar fi ridicat din morți sau n-ar fi rupt legăturile morții pentru ca mormântul să nu obțină nici o victorie și moartea să nu rănească pe nimeni, atunci n-ar fi fost nici o înviere.

8 Dar învierea este, de aceea mormântul nu câștigă nici o victorie, iar mușcătura morții este înghițită în Hristos.

9 El este lumina și viața lumii; da, o lumină care este fără de sfârșit, care nu poate fi întunecată niciodată; da, și, de asemenea, o viață care este fără de sfârșit, pentru ca să nu mai fie moarte.

10 Chiar această mortalitate se va înveșmânta în nemurire, iar această corupție se va înveșmânta în incorupție și vor fi aduse ca să stea înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu să fie judecate de către El după faptele lor, fie că ele sunt bune sau fie că ele sunt rele—

11 Dacă ele sunt bune, la învierea vieții fără de sfârșit și fericire; iar dacă sunt rele, la învierea blestemului veșnic, fiind date pe mâna diavolului care le-a supus, care este un blestem—

12 Mergând după propriile lor voințe și dorințe carnale; nechemându-L niciodată pe Domnul în timp ce brațele îndurării erau întinse către ei; căci brațele îndurării erau întinse către ei, iar ei nu le-au dorit; fiind avertizați despre nedreptățile lor și totuși nu au vrut să se lepede de acestea; și li s-a poruncit să se pocăiască, dar totuși nu au vrut să se pocăiască.

13 Și acum, n-ar trebui să tremurați și să vă pocăiți de păcatele voastre și să vă aduceți aminte că numai în și prin Hristos puteți să fiți salvați?

14 De aceea, dacă-i învățați legea lui Moise, învățați-i, de asemenea, că aceasta este o umbră a ceea ce va să vină—

15 Învățați-i că mântuirea vine prin Hristos Domnul, care este Însuși Tatăl cel Veșnic. Amin.

Mosia 17

1 Şi acum s-a întâmplat că, atunci când Abinadi a terminat spusele sale, regele a
poruncit ca preoții să-l ia şi să facă aşa ca el să fie ucis.
2 Dar era unul printre ei al cărui nume era Alma, el fiind, de asemenea, un urmaş al
lui Nefi. Şi era tânăr şi a crezut în cuvintele pe care Abinadi le vorbise, căci el
cunoştea nedreptatea pe care Abinadi o mărturisise împotriva lor; de aceea, a
început să pledeze în fața regelui ca acesta să nu fie mânios pe Abinadi, ci să-i dea
voie să plece în pace.
3 Dar regele s-a mâniat şi mai tare şi a făcut ca Alma să fie dat afară şi i-a trimis pe
slujitorii săi după el ca să-l ucidă.
4 Dar el a fugit dinaintea lor şi s-a ascuns, aşa că nu l-au găsit. Şi fiind izolat timp de
mai multe zile, el a scris toate cuvintele pe care Abinadi le vorbise.
5 Şi s-a întâmplat că regele a ordonat ca gărzile sale să-l încercuiască pe Abinadi şi
să-l prindă; iar ei l-au legat şi l-au aruncat în închisoare.
6 Şi după trei zile, după ce s-a sfătuit cu preoții săi, el a ordonat ca să fie iarăşi adus
în fața lui.
7 Şi el i-a spus: Abinadi, noi am găsit o învinuire împotriva ta, iar tu eşti vrednic să
mori.
8 Căci ai zis că Dumnezeu Însuşi va pogorî printre copiii oamenilor; şi acum, din
cauza aceasta, vei fi trimis la moarte dacă nu vei retrage toate cuvintele rele pe care
le-ai vorbit despre mine şi poporul meu.
9 Acum, Abinadi i-a spus: Îți spun că nu-mi voi retrage cuvintele pe care le-am
vorbit către tine despre acest popor, căci ele sunt adevărate; şi pentru ca să poți
cunoaşte adevărul lor, am răbdat să cad în mâinile tale.
10 Da, şi voi suferi chiar până la moarte, dar nu-mi voi retrage cuvintele, iar acestea
vor sta ca mărturie împotriva ta. Şi dacă mă ucizi, atunci vei vărsa sânge nevinovat şi
acesta, de asemenea, va sta împotriva ta în ziua din urmă.
11 Şi acum, regele Noe era cât pe ce să-l elibereze, căci s-a temut de cuvintul lui; căci
el s-a temut că judecata lui Dumnezeu va veni asupra sa.
12 Dar preoții şi-au ridicat glasurile împotriva lui şi au început să-l acuze, zicând: El
a rostit injurii la adresa regelui. De aceea, regele a fost aţâţat în mânia sa împotriva
lui şi l-a predat ca să fie ucis.
13 Şi s-a întâmplat că ei l-au luat şi l-au legat şi i-au biciuit pielea cu nuiele, da, chiar
până la moarte.
14 Şi acum, când flăcările au început să-l ardă, el a strigat către ei, zicând:
15 Iată, aşa cum voi mi-ați făcut mie, tot aşa se va întâmpla că seminția voastră va
face ca mulți să sufere durerile pe care eu le sufăr, chiar şi durerile morții în foc; şi
aceasta pentru că ei cred în Salvarea Domnului Dumnezeului lor.
16 Şi se va întâmpla că veți fi loviți de tot felul de boli din cauza nedreptăților
voastre.
17 Da, şi veți fi loviți din toate părțile şi veți fi alungați şi împrăştiați încoace
şi-ncolo, tot aşa cum o turmă este împrăştiată de animale sălbatice şi fioroase.
18 Şi în ziua aceea veți fi vânați şi veți cădea în mâinile duşmanilor voştri, şi atunci
veți suferi la fel ca şi mine chinurile morții prin foc.
19 Astfel se răzbună Dumnezeu pe cei care distrug poporul Său. O, Dumnezeule,
primeşte sufletul meu.
20 Şi acum, după ce Abinadi a spus aceste cuvinte, a căzut murind în foc; fiind

omorât pentru că nu a vrut să tăgăduiască poruncile lui Dumnezeu, pecetluind adevărul spuselor sale prin moartea sa.

Mosia 18

1 Şi acum, s-a întâmplat că Alma, care fugise de slujitorii regelui Noe, s-a pocăit de păcatele şi nedreptăţile sale şi a umblat în secret printre oameni şi a început să-i înveţe cuvintele lui Abinadi—

2 Da, despre ceea ce urma să vină şi, de asemenea, despre învierea morţilor şi mântuirea poporului care aveau să se întâmple prin puterea, prin suferinţele şi moartea lui Hristos, şi prin învierea şi înălţarea Lui la cer.

3 Şi el a învăţat pe toţi cei care voiau să-l asculte. Şi el i-a învăţat în ascuns pentru ca aceasta să nu ajungă la cunoştinţa regelui. Şi mulţi au crezut în cuvintele lui.

4 Şi s-a întâmplat că atâţi câţi l-au crezut s-au adunat într-un loc care se numea Mormon, numele acesta provenind de la rege, fiind la graniţele ţinutului care fusese năpădit din când în când de animale sălbatice.

5 Acum, în Mormon era o fântână cu apă pură şi Alma s-a aşezat acolo, în acel loc lângă apă fiind un desiş cu copaci mici unde s-a ascuns în timpul zilei de frica regelui.

6 Şi s-a întâmplat că atâţi câţi au crezut în el s-au adunat acolo să-i asculte cuvintele.

7 Şi s-a întâmplat că, după multe zile, mulţi erau adunaţi la locul lui Mormon ca să asculte cuvintele lui Alma. Da, toţi cei care credeau în cuvintul lui erau adunaţi împreună ca să-l asculte. Şi el i-a învăţat şi le-a predicat pocăinţă şi mântuire şi credinţă în Domnul.

8 Şi s-a întâmplat că le-a spus: Iată, aici sunt apele lui Mormon (căci aşa erau ele numite) şi acum, după cum sunteţi dornici să vă alăturaţi turmei lui Dumnezeu şi să vă numiţi poporul Lui şi sunteţi dornici să purtaţi greutăţile unul altuia, pentru ca ele să fie uşoare;

9 Da, şi sunteţi dornici să jeliţi împreună cu cei care jelesc; da, şi să-i mângâiaţi pe aceia care au nevoie să fie mângâiaţi şi să fiţi martorii lui Dumnezeu în toate timpurile şi în toate lucrurile şi în toate locurile în care se întâmplă să vă aflaţi, chiar până la moarte, ca să puteţi fi mântuiţi de Dumnezeu şi să vă număraţi printre aceia de la învierea dintâi, pentru ca să puteţi avea viaţă veşnică—

10 Acum vă spun, dacă aceasta e dorinţa inimilor voastre, ce aveţi împotrivă să fiţi botezaţi în numele Domnului, ca o mărturie în faţa Lui, că aţi intrat într-un legământ cu El, că Îl veţi sluji şi veţi ţine poruncile Lui, pentru ca El să-şi poată revărsa Spiritul Său mai din plin asupra voastră?

11 Şi acum, când oamenii au auzit aceste cuvinte, ei au bătut din palme de bucurie şi au exclamat: Aceasta este dorinţa inimilor noastre.

12 Şi acum s-a întâmplat că Alma l-a luat pe Helam, el fiind unul dintre primii, şi a mers şi a stat în apă şi a implorat, zicând: O, Doamne, revarsă-ţi Spiritul asupra slujitorului Tău, pentru ca el să poată să facă această lucrare cu sfinţenia inimii.

13 Şi când a spus aceste cuvinte, Spiritul Domnului s-a pogorât asupra lui şi el a zis: Helam, te botez pe tine, având autoritate de la Dumnezeu cel Atotputernic, ca o mărturie că ai intrat într-un legământ ca să-L slujeşti pe El până la moartea trupului tău muritor; şi fie ca Spiritul Domnului să se reverse asupra ta; şi fie ca El să-ţi dăruiască viaţă veşnică prin mântuirea lui Hristos, pe care El a pregătit-o încă de la întemeierea lumii.

14 Şi după ce Alma a spus aceste cuvinte, atât Alma, cât şi Helam au fost cufundaţi în apă; şi ei s-au ridicat şi au ieşit din apă bucurându-se, fiind plini de Spirit.
15 Şi iarăşi, Alma a luat pe altul şi s-a dus pentru a doua oară în apă şi l-a botezat la fel ca şi pe primul, numai că el nu s-a cufundat iarăşi în apă.
16 Şi în felul acesta a botezat pe fiecare dintre cei care s-au dus la locul lui Mormon; şi ei erau cu toţii cam două sute patru suflete; da, şi au fost botezaţi în apele lui Mormon şi au fost umpluţi de harul lui Dumnezeu.
17 Şi au fost numiţi Biserica lui Dumnezeu sau Biserica lui Hristos de atunci încolo. Şi s-a întâmplat că oricine a fost botezat prin puterea şi autoritatea lui Dumnezeu a fost adăugat la această Biserică.
18 Şi s-a întâmplat că Alma, având autoritate de la Dumnezeu, a rânduit preoţi; şi anume el a rânduit un preot la fiecare cincizeci dintre ei, pentru ca să le predice şi să-i înveţe despre lucrurile legate de Împărăţia lui Dumnezeu.
19 Şi le-a poruncit să nu predice nimic altceva decât ceea ce el i-a învăţat şi care fuseseră spuse de către gura sfinţilor profeţi.
20 Da, chiar le-a poruncit să nu predice nimic altceva decât pocăinţă şi credinţă în Domnul care a mântuit poporul Său.
21 Şi le-a poruncit să nu existe nici un conflict între ei, ci să privească înainte ca un singur ochi, având o singură credinţă şi un singur botez, având inimile legate în unitate şi iubire unul pentru altul.
22 Şi astfel le-a poruncit să predice. Şi astfel ei au devenit copiii lui Dumnezeu.
23 Şi el le-a poruncit să respecte ziua de sabat şi s-o păstreze ca zi sfântă şi, de asemenea, să dea mulţumiri în fiecare zi Domnului Dumnezeului lor.
24 Şi el, de asemenea, le-a poruncit preoţilor pe care el i-a rânduit să muncească cu mâinile lor ca să se întreţină.
25 Şi era o zi în fiecare săptămână care a fost pusă deoparte pentru ca ei să se adune laolaltă să înveţe poporul şi să-L preamărească pe Domnul Dumnezeul lor şi, de asemenea, pe cât era posibil, să se adune cu toţii laolaltă.
26 Iar preoţii nu trebuia să depindă de popor pentru întreţinerea lor; ci, pentru munca lor urmau să primească harul lui Dumnezeu ca să devină tari în Spirit, având cunoştinţe de la Dumnezeu ca să poată să-i înveţe cu putere şi autoritate de la Dumnezeu.
27 Şi iarăşi, Alma a poruncit ca oamenii Bisericii să împartă din bunurile lor, fiecare după ceea ce avea; dacă unul avea mai din abundenţă, el trebuia să împartă mai din abundenţă; iar de la cel care avea puţin, puţin trebuia să i se ceară; iar celui care nu avea nimic trebuia să i se dea.
28 Şi astfel trebuia să împartă din bunurile lor din propria lor voinţă şi cu intenţii bune către Dumnezeu şi către acei preoţi care erau în nevoie, da, şi către fiecare suflet gol şi în nevoie.
29 Şi aceasta a spus el către ei, având poruncă de la Dumnezeu; şi ei au păşit drept înaintea lui Dumnezeu, împărţind unul cu altul, atât lucruri materiale, cât şi spirituale, după nevoile şi lipsurile lor.
30 Şi acum s-a întâmplat că toate acestea s-au întâmplat în Mormon, da, lângă apele lui Mormon, în pădurea care era lângă apele lui Mormon; da, locul lui Mormon, apele lui Mormon, pădurea lui Mormon, cât de frumoase sunt ele în ochii acelora care au ajuns acolo la cunoaşterea Mântuitorului lor; da, şi cât de mare este binecuvântarea lor, căci vor cânta în vecii vecilor pentru lauda Lui.

31 Şi aceste lucruri s-au făcut la graniţele ţării, pentru ca acestea să nu ajungă la cunoştinţa regelui.
32 Dar iată, s-a întâmplat că regele, descoperind o mişcare printre oameni, i-a trimis pe slujitorii săi ca să-i pândească. De aceea, într-o zi când ei erau adunaţi ca să asculte cuvântul Domnului, au fost descoperiţi de rege.
33 Şi acum, regele a zis că Alma aţâţa poporul la răzvrătire împotriva lui; de aceea, el a trimis oştirea ca să-i distrugă.
34 Şi s-a întâmplat că Alma şi poporul Domnului au aflat despre venirea oştirii regelui; de aceea, şi-au luat corturile şi familiile şi au plecat în pustiu.
35 Şi erau în număr de aproape patru sute cincizeci de suflete.

Mosia 19

1 Şi s-a întâmplat că oştirea regelui s-a întors după ce a căutat în zadar poporul Domnului.
2 Şi acum iată, forţele regelui erau mici, ele fiind micşorate; şi a început gâlceavă printre cei rămaşi.
3 Iar grupul cel mai mic a început să şoptească ameninţări împotriva regelui şi a început să fie mare vrajbă între ei.
4 Şi acum, printre ei era un om al cărui nume era Ghedeon, el fiind un om puternic şi un duşman al regelui, de aceea, şi-a tras sabia şi a jurat în mânia lui că îl va ucide pe rege.
5 Şi s-a întâmplat că s-a luptat cu regele; şi atunci când regele a văzut că el era cât pe ce să-l învingă, a fugit şi a alergat şi s-a urcat în turnul care era lângă templu.
6 Şi Ghedeon l-a urmărit şi a fost cât pe ce să se urce în turn şi să-l ucidă pe rege, iar regele şi-a aruncat privirile de jur-împrejur către ţara lui Şemlon şi iată, oştirea lamaniţilor era înăuntrul graniţelor ţării.
7 Şi acum, regele a implorat cu sufletul înfricoşat, zicând: Ghedeon, cruţă-mă, căci lamaniţii năvălesc şi ne vor distruge; da, ei vor distruge poporul meu.
8 Şi acum, regele nu era aşa de îngrijorat pentru poporul său, cât era îngrijorat de propria sa viaţă; cu toate acestea, Ghedeon i-a cruţat viaţa.
9 Şi regele a poruncit poporului să fugă din faţa lamaniţilor, iar el însuşi a mers înaintea lor; şi au fugit în pustiu împreună cu nevestele şi copiii lor.
10 Şi s-a întâmplat că lamaniţii i-au urmărit şi i-au ajuns din urmă şi au început să-i ucidă.
11 Acum, s-a întâmplat că regele le-a poruncit ca toţi bărbaţii să-şi părăsească nevestele şi copiii şi să fugă din faţa lamaniţilor.
12 Acum, erau mulţi care nu voiau să-i părăsească, ci voiau mai degrabă să stea şi să piară cu ei. Iar restul şi-au părăsit nevestele şi copiii şi au fugit.
13 Şi s-a întâmplat că aceia care au zăbovit cu nevestele şi copiii lor au pus pe fiicele lor cele frumoase să stea în frunte şi să se roage de lamaniţi ca să nu-i ucidă.
14 Şi s-a întâmplat că lamaniţii au avut milă de ei, căci ei erau fermecaţi de frumuseţea femeilor lor.
15 De aceea, lamaniţii le-au cruţat vieţile şi i-au luat robi, i-au dus înapoi în ţara lui Nefi şi le-au dat voie să stăpânească pământul cu condiţia ca să-l predea pe regele Noe în mâinile lamaniţilor şi să-şi predea averea, chiar jumătate din tot ceea ce stăpâneau, jumătate din aurul lor şi din argintul lor şi din toate lucrurile lor

prețioase şi astfel trebuia să plătească tribut regelui lamaniților de la un an la altul.
16 Şi acum, printre cei care fuseseră luați robi era unul dintre fiii regelui, al cărui nume era Limhi.
17 Şi acum, Limhi dorea ca tatăl său să nu fie distrus; cu toate acestea, Limhi ştia despre nedreptățile tatălui său, el însuşi fiind un om drept.
18 Şi s-a întâmplat că Ghedeon a trimis în secret oameni în pustiu ca să-l caute pe rege şi pe cei care erau cu el. Şi s-a întâmplat că ei au întâlnit poporul din pustiu, în afară de rege şi de preoții lui.
19 Acum, ei au jurat în inimile lor că se vor întoarce în țara lui Nefi şi că, dacă nevestele şi copiii lor vor fi ucişi şi, de asemenea, cei care rămăseseră cu ei, atunci vor căuta răzbunare şi vor pieri cu ei.
20 Iar regele le-a poruncit să nu se întoarcă; şi ei erau mânioşi pe rege şi au făcut ca el să sufere chiar moartea prin foc.
21 Şi erau cât pe ce să-i ia şi pe preoți ca să-i omoare, iar aceştia au fugit de ei.
22 Şi s-a întâmplat că erau cât pe ce să se întoarcă în țara lui Nefi când i-au întâlnit pe oamenii lui Ghedeon. Şi oamenii lui Ghedeon le-au spus despre tot ceea ce li se întâmplase nevestelor şi copiilor lor; şi că lamaniții le dăduseră voie să stăpânească țara, plătindu-le lamaniților ca tribut jumătate din toate averile lor.
23 Iar poporul le-a spus oamenilor lui Ghedeon că l-au ucis pe rege şi că preoții lui au fugit departe în pustiu.
24 Şi s-a întâmplat că, după ce au terminat ceremonia, ei s-au întors în țara lui Nefi bucurându-se pentru că nevestele şi copiii lor nu fuseseră ucişi; şi i-au spus lui Ghedeon ce i-au făcut regelui.
25 Şi s-a întâmplat că regele lamaniților le-a jurat că poporul său nu-i va ucide.
26 Şi, de asemenea, Limhi, fiind fiul regelui, având împărăția dată în grija lui de către popor, s-a legat cu jurământ către regele lamaniților cum că poporul său va trebui să-i plătească tribut, anume jumătate din toate avuțiile lor.
27 Şi s-a întâmplat că Limhi a început să întemeieze împărăția şi să stabilească pacea printre poporul său.
28 Iar regele lamaniților a pus gărzi de jur-împrejurul hotarelor ca să poată ține în țară poporul lui Limhi, ca să nu poată fugi în pustiu; şi el i-a plătit pe paznici din tributul pe care-l primea de la nefiți.
29 Şi acum, regele Limhi a avut pace continuă în țara sa timp de doi ani, iar lamaniții nu i-au hărțuit şi nici n-au încercat să-i distrugă.

Mosia 20

1 Acum, era un loc în Şemlon unde fiicele lamaniților se adunau laolaltă ca să cânte şi să danseze şi să se veselească.
2 Şi s-a întâmplat că într-o zi, un număr mic dintre ele s-au adunat laolaltă ca să cânte şi să danseze.
3 Şi acum, preoții regelui Noe, fiind ruşinați să se întoarcă în oraşul lui Nefi, da, şi, de asemenea, temându-se că poporul îi va ucide, de aceea, nu au îndrăznit să se întoarcă la nevestele şi copiii lor.
4 Şi rămânând în pustiu şi descoperind pe fiicele lamaniților, ei s-au oprit şi le-au pândit;
5 Şi atunci când erau numai câteva dintre ele adunate ca să danseze, ei au ieşit din

ascunzătorile lor şi le-au luat şi le-au dus în pustiu; da, pe douăzeci şi patru dintre fiicele lamaniților le-au luat ei în pustiu.

6 Şi s-a întâmplat că, atunci când lamaniții au aflat că fiicele lor lipseau, ei au fost mânioşi pe poporul lui Limhi, căci ei au crezut că poporul lui Limhi făcuse asta.

7 De aceea, ei au trimis oştiri; da, chiar şi regele însuşi a mers în fața poporului său; şi s-au dus în țara lui Nefi ca să distrugă poporul lui Limhi.

8 Şi acum, Limhi i-a descoperit pe ei din turn; chiar şi pregătirile lor de război le-au descoperit; de aceea, el a adunat tot poporul său laolaltă şi s-au aşezat la pândă în câmpii şi în păduri.

9 Şi s-a întâmplat că atunci când lamaniții au venit, poporul lui Limhi a început să năvălească peste ei din locurile de pândă şi a început să-i ucidă.

10 Şi s-a întâmplat că bătălia a devenit foarte aprinsă, căci ei s-au luptat cum se luptă leii pentru prada lor.

11 Şi s-a întâmplat că poporul lui Limhi a început să-i împingă pe lamaniți în fața lor; şi totuşi ei nu erau atât de numeroşi, nici cât jumătate din lamaniți. Dar ei s-au luptat pentru viața lor şi pentru nevestele lor şi pentru copiii lor; de aceea, ei s-au străduit şi s-au luptat ca balaurii.

12 Şi s-a întâmplat că ei l-au găsit pe regele lamaniților printre cei morți; dar nu era încă mort, fiind rănit şi lăsat pe pământ, aşa grăbită fusese fuga poporului lui.

13 Şi ei l-au luat şi i-au legat rănile şi l-au adus înaintea lui Limhi şi au spus: Iată, aici este regele lamaniților; el, fiind rănit, a căzut printre cei morți şi ei l-au părăsit; şi iată, noi l-am adus pe el în fața ta; şi acum, lasă-ne să-l ucidem.

14 Dar Limhi a le-a spus: Voi nu-l veți ucide pe el, ci aduceți-l aici pentru ca să-l pot vedea. Şi ei l-au adus. Şi Limhi i-a spus: Ce motiv ai tu să vii cu război împotriva poporului meu? Iată, poporul meu nu a încălcat jurământul pe care eu ți l-am făcut ție; de aceea, de ce ai încălcat jurământul pe care tu l-ai făcut poporului meu?

15 Şi acum regele a zis: Eu am încălcat jurământul pentru că oamenii tăi au răpit pe fiicele poporului meu; de aceea, în mânia mea, eu am făcut ca poporul meu să se ridice cu război împotriva poporului tău.

16 Şi acum, Limhi nu auzise nimic despre aceasta; de aceea, el a zis: Eu voi cerceta poporul meu şi oricine a făcut lucrul acesta va pieri. De aceea, el a poruncit ca să se facă o cercetare în poporul său.

17 Acum, când Ghedeon a auzit aceste lucruri, el fiind căpitanul regelui, a înaintat şi a spus către rege: Eu mă rog ție să te abții şi să nu cercetezi acest popor şi să nu pui acest lucru pe seama lor.

18 Căci nu-ți aduci tu aminte de preoții tatălui tău, pe care acest popor au căutat să-i distrugă? Şi nu sunt ei în pustiu? Şi nu sunt ei aceia care le-au răpit pe fiicele lamaniților?

19 Şi acum iată, spune-i regelui aceste lucruri pentru ca el să spună poporului său să nu se mai războiască cu noi; căci iată, ei deja se pregătesc să se ridice împotriva noastră; şi iată, de asemenea, noi suntem doar puțini la număr.

20 Şi iată, ei vin cu oştirile lor numeroase; şi dacă regele nu-i potoleşte, atunci noi va trebui să pierim.

21 Căci nu sunt cuvintele lui Abinadi înfăptuite, pe care el le-a profețit împotriva noastră — şi toate acestea pentru că noi nu vrem să ascultăm de cuvintele Domnului şi să ne îndepărtăm de la nedreptățile noastre?

22 Şi acum, să-l potolim pe rege şi să îndeplinim jurământul pe care noi i l-am făcut;

căci este mai bine să fim în sclavie, decât să ne pierdem viața; de aceea, să punem capăt la atâta vărsare de sânge.

23 Și acum, Limhi i-a spus regelui toate aceste lucruri despre tatăl său și despre preoții care au fugit în pustiu și a dat vina pe ei pentru răpirea fiicelor lor.

24 Și s-a întâmplat că regele s-a potolit față de poporul său; și le-a spus: Să mergem și să întâlnim pe poporul meu, fără arme; și cu jurământ vă jur eu vouă că poporul meu nu va ucide pe poporul tău.

25 Și s-a întâmplat că ei l-au urmat pe rege și s-au dus fără arme să-i întâlnească pe lamaniți. Și s-a întâmplat că ei i-au întâlnit pe lamaniți; iar regele lamaniților s-a închinat adânc în fața lor și a pledat în numele poporului lui Limhi.

26 Și atunci când lamaniții au văzut poporul lui Limhi, că aceștia erau fără arme, le-a fost milă de ei și s-au potolit și s-au întors împreună cu regele în pace în țara lor.

Mosia 21

1 Și s-a întâmplat că Limhi și poporul lui s-au întors în orașul lui Nefi și au început să locuiască în țară iarăși în pace.

2 Și s-a întâmplat că, după multe zile, lamaniții au început iarăși să fie ațâțați în mânie împotriva nefiților și au început să treacă granițele țării din vecinătate.

3 Acum, ei nu îndrăzneau să-i ucidă, din cauza jurământului pe care ei îl făcuseră lui Limhi; dar i-au lovit peste obraz și au fost duri cu ei; și au început să pună poveri grele pe spinările lor și să-i mâne ca pe un măgar prost—

4 Da, toate acestea s-au întâmplat pentru ca să poată fi împlinit cuvântul Domnului.

5 Și acum, suferințele nefiților erau mari și nu era nici o posibilitate ca ei să se elibereze din mâinile lor, căci lamaniții îi înconjuraseră din toate părțile.

6 Și s-a întâmplat că poporul a început să se plângă regelui din cauza suferințelor lor; și oamenii au început să dorească să meargă la luptă împotriva lor. Și ei l-au mâhnit foarte mult pe rege din cauza plângerilor lor; de aceea, el le-a dat voie să facă așa cum doreau.

7 Și ei s-au adunat iarăși laolaltă și și-au pus armurile și au pornit împotriva lamaniților ca să-i alunge afară din țara lor.

8 Și s-a întâmplat că lamaniții i-au învins și i-au mânat înapoi și au ucis pe mulți dintre ei.

9 Și acum, a fost o mare jale și plângere printre poporul lui Limhi, văduva jelind după bărbatul ei, fiul și fiica după tatăl lor, iar frații după frații lor.

10 Acum, erau foarte multe văduve în țară și ele plângeau foarte tare în fiecare zi, căci o mare frică de lamaniți venise asupra lor.

11 Și s-a întâmplat că plânsul lor fără oprire le-a ațâțat mânia celor care rămăseseră din poporul lui Limhi împotriva lamaniților; și s-au dus iarăși la luptă, dar au fost iarăși mânați înapoi, suferind o mare pierdere.

12 Da, ei s-au dus din nou, chiar și a treia oară, și au suferit în același fel; iar cei care nu au fost uciși s-au întors iarăși în orașul lui Nefi.

13 Și ei s-au umilit chiar plecându-se în țărână, supunându-se jugului sclaviei, supunându-se la lovituri și să fie mânați de colo-colo și împovărați după dorința dușmanilor lor.

14 Și ei s-au umilit chiar până în adâncurile umilinței; și L-au implorat cu putere pe

Dumnezeu; da, chiar ziua întreagă L-au implorat pe Dumnezeul lor ca El să-i salveze din suferințele lor.

15 Şi acum, Domnul a fost încet în a le auzi strigătul, din cauza nedreptăților lor; cu toate acestea, Domnul a auzit strigătele lor şi a început să înmoaie inimile lamaniților, aşa încât ei au început să uşureze povara lor; totuşi, Domnul nu a găsit potrivit să-i elibereze din sclavie.

16 Şi s-a întâmplat că ei au început să prospere treptat în țară şi au început să crească grâne mai din abundență, precum şi turme şi cirezi, încât nu au suferit de foame.

17 Acum, era un mare număr de femei, mai multe decât erau bărbați; de aceea, regele Limhi a poruncit ca fiecare bărbat să contribuie la îngrijirea văduvelor şi a copiilor acestora pentru ca ei să nu sufere de foame; şi au făcut aceasta din cauza numărului mare al celor care au fost ucişi.

18 Acum, poporul lui Limhi a stat unit ca un singur trup, atât de mult cât a fost posibil şi şi-au asigurat grânele lor şi turmele lor;

19 Iar regele însuşi nu risca să iasă în afara zidurilor oraşului, decât dacă lua cu el garda sa, de teamă ca nu cumva să cadă în mâinile lamaniților.

20 Şi el a făcut ca poporul său să păzească țara zi şi noapte pentru ca prin orice mijloace să-i prindă pe preoții aceia care fugiseră în pustiu şi care răpiseră pe fiicele lamaniților şi care făcuseră ca o distrugere aşa de mare să vină asupra lor.

21 Căci ei doreau să-i prindă pe aceştia ca să-i poată pedepsi; căci ei veniseră în țara lui Nefi noaptea şi luaseră cu ei grânele lor şi multe din lucrurile lor prețioase; de aceea, ei s-au pus să-i aştepte.

22 Şi s-a întâmplat că nu a mai fost nici o tulburare între lamaniți şi poporul lui Limhi, chiar până când Amon şi frații săi au venit în țară.

23 Iar regele, fiind în afara porților oraşului împreună cu garda lui, l-a descoperit pe Amon şi pe frații lui; şi crezând că erau preoți de-ai lui Noe, a ordonat ca aceştia să fie prinşi, legați şi aruncați în închisoare. Şi dacă ar fi fost preoți de-ai lui Noe, el ar fi pus ca ei să fie omorâți.

24 Dar când a aflat că nu erau, ci că ei erau frații săi şi că veniseră din țara lui Zarahemla, el s-a umplut de o bucurie nespus de mare.

25 Acum, regele Limhi trimisese înainte de venirea lui Amon un număr mic de oameni ca să caute țara lui Zarahemla; dar ei n-au putut s-o găsească şi s-au pierdut în pustiu.

26 Cu toate acestea, ei au găsit o țară care fusese populată; da, o țară care era acoperită cu oase uscate; da, o țară care fusese populată şi care fusese distrusă; şi ei, presupunând că aceasta era țara lui Zarahemla, s-au întors în țara lui Nefi, ajungând la granițele țării cu numai câteva zile înainte de venirea lui Amon.

27 Şi au adus cu ei o cronică, chiar o cronică a poporului ale căror oase le găsiseră; şi era gravată pe plăci de metal.

28 Şi acum, Limhi era iarăşi plin de bucurie aflând din gura lui Amon că regele Mosia avea un dar de la Dumnezeu prin care el putea tălmăci asemenea inscripții; da, şi Amon, de asemenea, s-a bucurat.

29 Şi totuşi Amon şi frații lui erau plini de întristare pentru că atât de mulți din frații lor fuseseră ucişi;

30 Şi, de asemenea, pentru că regele Noe şi preoții lui făcuseră ca poporul să facă atât de multe păcate şi nedreptăți împotriva lui Dumnezeu; şi au mai jelit din cauza morții lui Abinadi; şi, de asemenea, din cauza plecării lui Alma şi a poporului care

plecase cu el, care formaseră o biserică a lui Dumnezeu prin tăria şi puterea lui Dumnezeu şi prin credință în cuvintele care fuseseră spuse de către Abinadi.

31 Da, ei au jelit plecarea lor căci ei nu ştiau încotro fugiseră. Acum, ei ar fi vrut bucuroşi să se unească cu ei, căci ei înşişi intraseră într-un legământ cu Dumnezeu ca să-L slujească şi să-I țină poruncile.

32 Şi acum, de la venirea lui Amon, regele Limhi, de asemenea, a intrat într-un legământ cu Dumnezeu, la fel ca şi mulți din poporul lui, ca să-L slujească şi să-I țină poruncile.

33 Şi s-a întâmplat că regele Limhi, precum şi mulți din poporul lui voiau să fie botezați; dar nu era nimeni în țară care să aibă autoritate de la Dumnezeu. Iar Amon a refuzat să facă lucrul acesta, considerând că era un slujitor nevrednic.

34 De aceea, ei nu s-au unit la acel timp într-o biserică, aşteptând Spiritul Domnului. Acum, ei doreau să devină la fel ca şi Alma şi frații lui, care fugiseră în pustiu.

35 Ei doreau să fie botezați ca o mărturie şi o dovadă că erau dornici să-L slujească pe Dumnezeu cu toată inima lor; cu toate acestea, ei au prelungit timpul; iar o relatare a botezului lor va fi dată mai departe.

36 Şi acum, toată preocuparea lui Amon şi a poporului lui, precum şi a regelui Limhi şi a poporului lui, era să se elibereze din mâna lamaniților şi din sclavie.

Mosia 22

1 Şi acum s-a întâmplat că Amon şi regele Limhi au început să se sfătuiască cu poporul cum să se elibereze din sclavie; şi chiar au făcut ca tot poporul să se adune laolaltă; şi aceasta au făcut-o ca să cunoască glasul poporului despre această problemă.

2 Şi s-a întâmplat că ei n-au putut găsi nici o cale să se elibereze din sclavie, decât să-şi ia femeile şi copiii şi turmele şi cirezile şi corturile şi să plece în pustiu; căci lamaniții fiind atât de numeroşi, era imposibil pentru poporul lui Limhi să se lupte cu ei, gândindu-se să se elibereze din sclavie prin sabie.

3 Acum s-a întâmplat că Ghedeon s-a dus şi a stat înaintea regelui şi i-a spus: Acum, o, rege, tu până acum ai ascultat de cuvintele mele de multe ori când noi am avut conflicte cu frații noştri, lamaniții.

4 Şi acum, o, rege, dacă tu nu m-ai găsit pe mine că sunt un slujitor nevrednic sau dacă tu ai ascultat până acum de cuvintele mele într-o oarecare măsură şi ele au fost de folos pentru tine, chiar aşa, eu doresc ca tu să asculți cuvintele mele la acest timp; şi voi fi slujitorul tău şi voi elibera acest popor din sclavie.

5 Şi regele i-a dat lui voie să vorbească. Şi Ghedeon i-a spus:

6 Uită-te la trecătoarea din spate, prin zidul din spate, în partea din spatele oraşului. Lamaniții sau gărzile lamaniților sunt beți noaptea; de aceea, să dăm de veste către tot acest popor, ca să-şi adune laolaltă turmele şi cirezile pentru ca să le poată mâna în pustiu pe timp de noapte.

7 Iar eu mă voi duce, potrivit poruncii tale şi voi plăti lamaniților ultimul tribut de vin şi ei vor fi beți; iar noi vom trece prin trecătoarea secretă de la stânga taberei lor, atunci când ei sunt beți şi adormiți.

8 Astfel, noi vom pleca în pustiu împreună cu femeile noastre şi cu copiii noştri, cu turmele noastre şi cu cirezile noastre; iar noi vom călători în jurul țării lui Şilom.

9 Şi s-a întâmplat că regele a ascultat de cuvintele lui Ghedeon.

10 Şi regele Limhi a făcut ca poporul său să-şi adune laolaltă turmele; şi a trimis

tributul de vin lamaniților; și, de asemenea, a trimis mai mult vin ca dar către ei; și au băut fără măsură din vinul pe care regele Limhi l-a trimis pentru ei.

11 Și s-a întâmplat că oamenii regelui Limhi a plecat pe timp de noapte în pustiu cu turmele lor și cu cirezile lor; și au mers în jurul țării lui Șilom în pustiu și apoi au cotit drumul lor către țara lui Zarahemla, fiind conduși de către Amon și frații lui.

12 Și ei își luaseră cu ei tot aurul lor și argintul și lucrurile lor prețioase pe care le-au putut căra, precum și proviziile lor, în pustiu. Și și-au continuat călătoria.

13 Și după ce fuseseră timp de multe zile în pustiu, au ajuns în țara lui Zarahemla și s-au unit cu poporul lui Mosia și au devenit supușii lui.

14 Și s-a întâmplat că Mosia i-a primit cu bucurie; și, de asemenea, a primit cronicile lor, precum și cronicile care fuseseră găsite de către poporul lui Limhi.

15 Și acum, s-a întâmplat că atunci când lamaniții au descoperit că poporul lui Limhi plecase din țară pe timp de noapte, ei au trimis o armată în pustiu ca să-i urmărească;

16 Și după ce i-au urmărit timp de două zile, nu au mai putut să calce pe urmele lor; de aceea, s-au rătăcit în pustiu.

O relatare a lui Alma și a poporului Domnului, care au fost goniți în pustiu de către poporul regelui Noe.

Mosia 23

1 Acum, Alma a fost avertizat de către Domnul că oștirile regelui Noe vor năvăli asupra lor și a făcut cunoscut aceasta către poporul său, de aceea ei și-au adunat laolaltă turmele lor și au luat din grânele lor și au plecat în pustiu înaintea oștirilor regelui Noe.

2 Iar Domnul i-a întărit pe ei, așa încât oamenii regelui Noe nu i-au putut birui ca să-i distrugă.

3 Și ei au fugit timp de opt zile în pustiu.

4 Și au ajuns la un ținut, da, și anume un ținut foarte frumos și plăcut, un ținut cu apă pură.

5 Și și-au pus corturile și au început să cultive pământul și au început să ridice case; da, ei au fost harnici și au muncit foarte mult.

6 Iar poporul era dornic ca Alma să fie regele lor, căci era iubit de către poporul lui.

7 Dar el le-a spus: Iată, nu este potrivit ca noi să avem un rege; căci așa a zis Domnul: Voi nu trebuie să puneți o ființă mai presus decât alta sau un om nu trebuie să se creadă mai presus de altul; de aceea, eu vă spun vouă, nu este potrivit ca voi să aveți un rege.

8 Cu toate acestea, dacă ar fi posibil ca voi întotdeauna să aveți oameni drepți ca să fie regii voștri, atunci ar fi bine pentru voi să aveți un rege.

9 Dar aduceți-vă aminte de nedreptatea regelui Noe și a preoților lui; și eu însumi am fost prins într-o cursă și am făcut multe lucruri care erau odioase în ochii Domnului, ceea ce m-a făcut pe mine să mă pocăiesc cu durere;

10 Cu toate acestea, după multe suferințe, Domnul mi-a auzit strigătele și a răspuns rugăciunilor mele și m-a făcut pe mine să fiu o unealtă în mâinile Sale ca să aduc pe atât de mulți dintre voi la cunoașterea adevărului Lui.

11 Cu toate acestea, eu nu mă fălesc cu asta, căci sunt nevrednic să mă fălesc.
12 Şi acum vă spun eu vouă, voi aţi fost oprimaţi de către regele Noe şi aţi fost în sclavia lui şi a preoţilor lui şi aţi fost aduşi de ei în nedreptate; de aceea aţi fost legaţi cu legăturile nedreptăţii.
13 Şi acum, cum voi aţi fost eliberaţi de puterea lui Dumnezeu din aceste legături; da, chiar afară din mâinile regelui Noe şi ale poporului lui, precum şi din legăturile nedreptăţii; chiar aşa, eu doresc ca voi să vă ţineţi bine în această libertate în care voi aţi fost făcuţi liberi şi să nu aveţi încredere în nici un om ca să fie rege peste voi.
14 Şi, de asemenea, să nu aveţi încredere în nimeni să fie învăţătorul vostru sau preotul vostru, decât dacă el este un om al lui Dumnezeu, călcând pe căile Lui şi ţinând poruncile Lui.
15 Astfel a învăţat Alma pe porul său, ca fiecare om să-l iubească pe vecinul său la fel ca pe sine însuşi, pentru ca să nu fie nici un conflict printre ei.
16 Şi acum, Alma era preotul lor cel mare, el fiind întemeietorul bisericii lor.
17 Şi s-a întâmplat că nimeni nu a căpătat autoritate să predice sau să-i înveţe, decât dacă era de la Dumnezeu. De aceea, el a uns pe toţi preoţii şi pe toţi învăţătorii lor; şi nimeni nu a fost uns decât dacă era un om drept.
18 De aceea, ei au vegheat asupra poporului lor şi l-au hrănit cu lucruri care ţin de dreptate.
19 Şi s-a întâmplat că ei au început să prospere nespus de mult în ţară; şi ei au numit ţara Helam.
20 Şi s-a întâmplat că ei s-au înmulţit şi au prosperat foarte mult în ţara Helamului; şi ei au zidit un oraş, pe care l-au numit oraşul Helamului.
21 Cu toate acestea, Domnul găseşte potrivit să pedepsească pe poporul Său; da, El a pus la încercare răbdarea şi credinţa lor.
22 Cu toate acestea — oricine îşi pune nădejdea în El, acela va fi înălţat în ziua din urmă. Da, şi astfel a fost cu poporul acesta.
23 Căci iată, vă voi arăta vouă că au fost aduşi în sclavie şi nimeni nu putea să-i elibereze, decât Domnul Dumnezeul lor, da, chiar Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov.
24 Şi s-a întâmplat că El i-a eliberat şi şi-a manifestat către ei puterea Lui măreaţă; şi mare a fost bucuria lor.
25 Căci iată, s-a întâmplat că în timp ce ei erau în ţara Helamului, da, în oraşul Helamului, în timp ce cultivau pământul ţării de jur-împrejur, iată, o oştire a lamaniţilor era la graniţele ţării.
26 Acum, s-a întâmplat că fraţii lui Alma au fugit de pe câmpurile lor şi s-au adunat laolaltă în oraşul Helamului; şi ei erau foarte înfricoşaţi din cauza apariţiei lamaniţilor.
27 Dar Alma s-a dus la ei şi a stat printre ei şi i-a îndemnat să nu fie înfricoşaţi, ci să-şi aducă aminte de Domnul Dumnezeul lor şi că El îi va elibera.
28 De aceea, şi-au alungat frica şi au început să-L implore pe Domnul, ca El să înmoaie inimile lamaniţilor, ca să-i cruţe pe ei şi pe nevestele lor şi pe copiii lor.
29 Şi s-a întâmplat că Domnul a înmuiat inimile lamaniţilor. Iar Alma şi fraţii săi s-au dus şi s-au predat singuri în mâinile lor; iar lamaniţii au pus stăpânire pe ţara Helamului.
30 Acum, oştirile lamaniţilor care se duseseră după oamenii regelui Limhi se rătăciseră în pustiu timp de multe zile.

31 Şi iată, ei i-au găsit pe preoţii aceia ai regelui Noe într-un loc pe care ei îl numeau Amulon; iar ei au început să stăpânească ţara Amulonului şi au început să cultive pământul.

32 Acum, numele conducătorului acestor preoţi era Amulon.

33 Şi s-a întâmplat că Amulon a pledat în faţa lamaniţilor; şi, de asemenea, a trimis pe nevestele lor, care erau fiicele lamaniţilor, ca să pledeze în faţa fraţilor lor pentru ca aceştia să nu-i nimicească pe bărbaţii lor.

34 Şi lamaniţilor le-a fost milă de Amulon şi de fraţii lui şi nu i-au nimicit datorită nevestelor lor.

35 Şi Amulon şi fraţii lui s-au unit cu lamaniţii şi au călătorit în pustiu în căutarea ţării lui Nefi, când au descoperit ţara Helamului, care era stăpânită de Alma şi de fraţii lui.

36 Şi s-a întâmplat că lamaniţii le-au făgăduit lui Alma şi fraţilor lui că, dacă ei le-ar arăta lor calea care ducea la ţara lui Nefi, atunci le-ar da viaţa şi libertatea.

37 Dar după ce Alma le-a arătat drumul care ducea la ţara lui Nefi, lamaniţii n-au vrut să-şi păstreze făgăduiala; ci au pus gărzi de jur-împrejurul ţării Helamului, peste Alma şi fraţii lui.

38 Iar cei rămaşi dintre ei s-au dus în ţara lui Nefi; şi o parte dintre ei s-au întors în ţara Helamului şi, de asemenea, au adus cu ei nevestele şi copiii gărzilor care fuseseră lăsate în ţară.

39 Iar regele lamaniţilor i-a dat voie lui Amulon să fie rege şi conducător peste poporul său, care era în ţara Helamului; cu toate acestea, el trebuia să nu aibă nici o putere să facă ceva împotriva voinţei regelui lamaniţilor.

Mosia 24

1 Şi s-a întâmplat că Amulon a dobândit trecere în ochii regelui lamaniţilor; de aceea, regele lamaniţilor a aprobat ca el şi fraţii lui să fie numiţi învăţători peste poporul său, da, chiar peste poporul care era în ţara lui Şemlon, în ţara lui Şilom şi în ţara lui Amulon.

2 Căci lamaniţii puseseră stăpânire pe toate aceste ţări; de aceea, regele lamaniţilor a numit regi peste toate aceste ţări.

3 Şi acum, numele regelui lamaniţilor era Laman, el fiind numit după numele tatălui său; şi de aceea, el era numit regele Laman. Şi el era rege peste un popor numeros.

4 Şi el a numit învăţători dintre fraţii lui Amulon, în fiecare ţinut care era stăpânit de poporul său; şi astfel, limba lui Nefi a început să fie învăţată de către tot poporul lamaniţilor.

5 Şi erau oameni prietenoşi unul cu altul; cu toate acestea, ei nu-L cunoşteau pe Dumnezeu; şi nici fraţii lui Amulon nu i-au învăţat nimic despre Domnul Dumnezeul lor, nici despre legea lui Moise; nici nu i-au învăţat cuvintele lui Abinadi.

6 Dar i-au învăţat că trebuia să păstreze cronica lor şi că puteau să scrie unul altuia.

7 Şi astfel lamaniţii au început să se îmbogăţească şi au început să facă comerţ unul cu altul şi au devenit importanţi şi au început să fie un popor dibaci şi înţelept, cu înţelepciune lumească, dibaci în tot felul de ticăloşii şi hoţii, dar nu cu propriii lor fraţi.

8 Şi acum, s-a întâmplat că Amulon a început să-şi exercite autoritatea asupra lui Alma şi a fraților lui şi a început să-l persecute şi să facă aşa ca şi copiii lui să-i persecute pe copiii lor.
9 Căci Amulon îl cunoştea pe Alma, că el era unul din preoții regelui şi că el era acela care credea în cuvintele lui Abinadi şi care fusese alungat din prezența regelui; şi de aceea, el era mânios pe el; căci el era supus regelui Laman şi totuşi avea autoritate asupra lor şi-i punea la muncă şi punea supraveghetori asupra lor.
10 Şi s-a întâmplat că suferințele lor erau aşa de mari, încât ei au început să-L implore cu putere pe Dumnezeu.
11 Iar Amulon le-a poruncit să-şi oprească strigătele; şi a pus gărzi peste ei ca să-i păzească, pentru ca oricine care va fi găsit rugându-se la Dumnezeu să fie omorât.
12 Iar Alma şi oamenii săi nu şi-au ridicat glasurile către Domnul Dumnezeul lor, dar şi-au descărcat inimile către El; iar El a cunoscut gândurile inimilor lor.
13 Şi s-a întâmplat că glasul Domnului a venit către ei în suferințele lor, zicând: Ridicați-vă capul şi fiți mângâiați, căci Eu cunosc legământul pe care voi l-ați făcut cu Mine; şi Eu voi face un legământ cu poporul Meu şi îl voi elibera pe el din sclavie.
14 Şi Eu, de asemenea, voi uşura poverile care sunt puse pe umerii voştri pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinările voastre, chiar când sunteți în sclavie; şi aceasta o voi face Eu pentru ca voi să fiți martori pentru Mine de acum încolo şi pentru ca voi să ştiți cu siguranță că Eu, Domnul Dumnezeu, vizitez poporul Meu în suferințele lui.
15 Şi acum, s-a întâmplat că poverile care erau puse asupra lui Alma şi a fraților lui s-au făcut uşoare; da, Domnul i-a întărit pe ei pentru ca să-şi poată purta poverile cu uşurință, iar ei s-au supus cu bucurie şi cu răbdare voinței Domnului.
16 Şi s-a întâmplat că atât de mare era credința lor şi răbdarea lor, încât glasul Domnului a venit iarăşi către ei, zicând: Fiți mângâiați, căci mâine Eu vă voi elibera din sclavie.
17 Şi El a spus către Alma: Tu vei merge înaintea poporului acesta, iar Eu voi merge cu tine şi voi elibera acest popor din sclavie.
18 Acum s-a întâmplat că Alma şi poporul său şi-au adunat într-o noapte turmele laolaltă, precum şi grânele; da, chiar toată noaptea şi-au adunat ei turmele laolaltă.
19 Şi dimineața, Domnul a făcut ca un somn greu să vină peste lamaniți, da, şi toți supraveghetorii lor erau într-un somn adânc.
20 Iar Alma şi poporul său au plecat în pustiu; şi, după ce ei au călătorit toată ziua, ei şi-au pus corturile într-o vale; şi au numit valea aceasta Alma, pentru că el i-a condus pe ei în pustiu.
21 Da, şi în valea lui Alma şi-au revărsat ei mulțumirile lor către Dumnezeu, fiindcă El a fost milos cu ei şi le-a uşurat poverile şi i-a eliberat din sclavie; căci ei au fost în sclavie şi nimeni nu putea să-i salveze decât Domnul Dumnezeul lor.
22 Şi i-au dat mulțumiri lui Dumnezeu, da, toți bărbații şi toate femeile lor şi toți copiii lor care puteau vorbi şi-au ridicat glasurile, lăudându-L pe Dumnezeul lor.
23 Şi acum, Domnul a spus către Alma: Grăbeşte-te şi pleacă, tu şi poporul tău, din această țară, căci lamaniții s-au trezit şi vă urmăresc; de aceea, plecați din această țară, iar Eu îi voi opri pe lamaniți în valea aceasta pentru ca ei să nu se ducă mai departe să urmărească acest popor.
24 Şi s-a întâmplat că ei au plecat din vale şi au pornit în călătorie în pustiu.
25 Şi după ce au fost în pustiu douăsprezece zile, ei au ajuns în țara lui Zarahemla;

iar regele Mosia i-a primit cu bucurie.

Mosia 25

1 Şi acum, regele Mosia a făcut ca tot poporul să se adune laolaltă.
2 Acum, nu erau aşa de mulți copii de-ai lui Nefi sau atât de mulți dintre descendenții lui Nefi cum era poporul lui Zarahemla, care era un urmaş al lui Mulec, şi cei care au venit cu el în pustiu.
3 Iar poporul lui Nefi şi poporul lui Zarahemla nu erau la fel de numeroşi ca lamaniții; da, nu erau nici jumătate cât ei.
4 Şi acum, tot poporul lui Nefi era adunat laolaltă şi, de asemenea, tot poporul lui Zarahemla; şi ei erau adunați în două cete.
5 Şi s-a întâmplat că Mosia a citit şi a făcut ca să fie citite cronicile lui Zenif către poporul său; da, el a citit cronicile poporului lui Zenif din timpul când ei au părăsit țara lui Zarahemla până când s-au întors.
6 Şi el, de asemenea, a citit relatarea lui Alma şi a fraților lui şi toate suferințele lor, din timpul când ei au părăsit țara lui Zarahemla până când s-au reîntors.
7 Şi acum, când Mosia a terminat de citit cronicile, oamenii lui care trăiau în țară au fost cuprinşi de mirare şi uimire.
8 Căci ei nu ştiau ce să creadă; căci atunci când ei i-au văzut pe cei care fuseseră eliberați din sclavie, au fost umpluți de o mare bucurie.
9 Şi iarăşi, când ei s-au gândit la frații lor care fuseseră ucişi de lamaniți, ei s-au umplut de durere şi chiar au vărsat multe lacrimi de durere.
10 Şi iarăşi, când ei s-au gândit la bunătatea fără întârziere a lui Dumnezeu şi la puterea Lui în a-i elibera pe Alma şi pe frații lui din mâinile lamaniților şi din sclavie, ei şi-au ridicat glasurile şi i-au dat mulțumiri lui Dumnezeu.
11 Şi iarăşi, atunci când s-au gândit la lamaniți, care erau frații lor, la starea lor păcătoasă şi murdară, s-au umplut de durere şi de teamă pentru bunăstarea sufletelor lor.
12 Şi s-a întâmplat că cei care erau fiii lui Amulon şi ai fraților lui, care luaseră de neveste pe fiicele lamaniților, erau nemulțumiți de purtarea taților lor şi nu voiau să mai fie numiți după numele taților lor, de aceea ei şi-au luat numele lui Nefi pentru ca să poată fi numiți copiii lui Nefi şi să fie numărați printre cei care se numeau nefiți.
13 Şi acum, toți oamenii lui Zarahemla erau numiți nefiți şi aceasta pentru că împărăția nu fusese dată nimănui, decât celor care erau urmaşii lui Nefi.
14 Şi acum, s-a întâmplat că atunci când Mosia a terminat de vorbit şi de citit către popor, el a dorit ca şi Alma să vorbească poporului.
15 Şi Alma a vorbit către ei atunci când erau adunați laolaltă în cete mari; şi el s-a dus de la o ceată la alta, predicând poporului pocăință şi credință în Domnul.
16 Şi a îndemnat poporul lui Limhi şi pe cel al fraților lui, pe toți cei care fuseseră eliberați din sclavie, ca ei să-şi aducă aminte că Domnul a fost Cel care i-a eliberat pe ei.
17 Şi s-a întâmplat că după ce Alma a învățat poporul multe lucruri şi a terminat de cuvântat către ei, regele Limhi a dorit să fie botezat; şi toți oamenii lui au dorit, de asemenea, ca şi ei să fie botezați.
18 De aceea, Alma s-a dus în apă şi i-a botezat; i-a botezat în acelaşi fel cum i-a botezat pe frații săi în apa Mormonului; da, şi cei pe care i-a botezat au aparținut de

Biserica lui Dumnezeu; şi aceasta datorită credinţei lor în cuvintele lui Alma.
19 Şi s-a întâmplat că regele Mosia l-a împuternicit pe Alma să întemeieze biserici peste tot în ţara lui Zarahemla; şi i-a dat lui puterea să rânduiască preoţi şi învăţători în fiecare biserică.
20 Acum, lucrul acesta a fost făcut pentru că erau atât de mulţi oameni, încât ei nu puteau fi guvernaţi de un singur învăţător; şi nici nu puteau să audă cuvântul lui Dumnezeu într-o singură adunare;
21 De aceea, ei s-au adunat laolaltă în diferite grupuri care se numeau biserici; fiecare biserică având preoţii ei şi învăţătorii ei, iar fiecare preot predica aşa cum i s-a transmis din gura lui Alma.
22 Şi astfel, cu toate că erau mai multe biserici, ei totuşi erau o singură Biserică, da, chiar Biserica lui Dumnezeu; căci în toate bisericile nu se predica nimic altceva decât pocăinţă şi credinţă în Dumnezeu.
23 Şi acum, erau şapte biserici în ţara lui Zarahemla. Şi s-a întâmplat că aceia care voiau să ia asupra lor numele lui Hristos sau al lui Dumnezeu s-au unit cu bisericile lui Dumnezeu;
24 Şi ei s-au numit poporul lui Dumnezeu. Iar Domnul şi-a revărsat Spiritul Său asupra lor, iar ei au fost binecuvântaţi şi au prosperat în ţară.

Mosia 26

1 Acum, s-a întâmplat că erau mulţi din generaţia care se ridica, şi care nu puteau înţelege cuvintele regelui Beniamin, ei fiind copii mici atunci când el a vorbit către poporul său; şi ei nu au crezut în tradiţiile strămoşilor lor.
2 Ei nu credeau ceea ce fusese spus despre învierea morţilor, nici nu credeau despre venirea lui Hristos.
3 Şi acum, din cauza necredinţei lor, ei nu puteau înţelege cuvântul lui Dumnezeu; iar inimile lor erau împietrite.
4 Şi ei nu voiau să fie botezaţi; şi nici nu voiau să se unească cu Biserica. Şi ei erau un popor separat în ceea ce priveşte credinţa lor; şi au rămas aşa pentru totdeauna, chiar în starea lor carnală şi păcătoasă; căci ei nu voiau să-L cheme pe Domnul Dumnezeul lor.
5 Şi acum, în domnia lui Mosia, ei nu erau nici cât jumătate din poporul lui Dumnezeu; dar din cauza neînţelegerilor dintre fraţi, ei au devenit mai numeroşi.
6 Căci s-a întâmplat că ei, cu vorbele lor linguşitoare, au înşelat pe mulţi dintre cei care erau în Biserică şi i-au făcut pe aceştia să facă multe păcate; de aceea, a fost potrivit ca cei care au făcut păcate, care erau în Biserică, să fie pedepsiţi de către Biserică.
7 Şi s-a întâmplat că ei au fost aduşi în faţa preoţilor şi daţi pe mâna preoţilor de către învăţători; iar preoţii i-au adus în faţa lui Alma, care era marele preot.
8 Acum, regele Mosia îi dăduse lui Alma autoritate peste Biserică.
9 Şi s-a întâmplat că Alma nu ştia despre ei; dar erau mulţi martori împotriva lor; da, poporul s-a ridicat şi a depus mărturie despre nedreptatea lor din abundenţă.
10 Acum, asemenea lucruri nu se mai întâmplaseră înainte în Biserică; de aceea, Alma a fost tulburat în spiritul său şi a făcut ca ei să fie aduşi în faţa regelui.
11 Şi el a spus către rege: Iată, aici sunt mulţi pe care noi i-am adus în faţa ta, care sunt acuzaţi de către fraţii lor; da, şi ei au fost găsiţi făcând tot felul de nedreptăţi. Şi

ei nu se pocăiesc de păcatele lor; de aceea, noi i-am adus în fața ta pentru ca tu să-i judeci după crimele lor.

12 Dar regele Mosia a spus către Alma: Iată, eu nu-i judec; de aceea, eu îi dau pe mâna ta ca să fie judecați.

13 Și acum, spiritul lui Alma iarăși a fost tulburat; și el s-a dus și L-a întrebat pe Domnul, ce trebuia să facă în această problemă, căci se temea să nu facă rău în fața lui Dumnezeu.

14 Și s-a întâmplat că după ce și-a revărsat întregul suflet lui Dumnezeu, glasul Domnului a venit către el, zicând:

15 Binecuvântat ești tu, Alma, și binecuvântați sunt cei care au fost botezați în apele Mormonului. Tu ești binecuvântat datorită credinței tale deosebit de mari, fie și numai în cuvintele slujitorului Meu, Abinadi.

16 Și binecuvântați sunt ei datorită credinței lor deosebit de mari, fie și numai în cuvintele pe care tu le-ai vorbit către ei.

17 Și binecuvântat ești tu pentru că ai întemeiat o biserică în acest popor; iar el va fi întemeiat și va fi poporul Meu.

18 Da, binecuvântat este acest popor care vrea să poarte numele Meu; căci în numele Meu vor fi ei chemați; și ei sunt ai Mei.

19 Și pentru că tu M-ai întrebat pe Mine în legătură cu păcătoșii, tu ești binecuvântat.

20 Tu ești slujitorul Meu; iar Eu fac un legământ cu tine ca tu să ai viață veșnică; și tu Mă vei sluji pe Mine și vei merge înainte în numele Meu și vei aduna laolaltă oile Mele.

21 Iar acela care va auzi glasul Meu va fi oaia Mea; și pe el îl veți primi voi în biserică și pe el Eu, de asemenea, îl voi primi.

22 Căci iată, aceasta este Biserica Mea; oricine este botezat, va fi botezat pentru pocăință. Și cel pe care tu îl primești va crede în numele Meu; și pe el îl voi ierta Eu din plin.

23 Căci Eu sunt Acela care iau asupra Mea păcatele lumii; căci Eu sunt Acela care i-am creat pe ei; și Eu sunt Acela care-i dau celui care crede până la sfârșit un loc la dreapta Mea.

24 Căci iată, în numele Meu sunt ei chemați; și dacă ei Mă cunosc pe Mine, ei vor merge înainte și vor avea un loc pentru veșnicie la dreapta Mea.

25 Și se va întâmpla că atunci când cea de a doua trâmbiță va suna, atunci cei care nu m-au cunoscut pe Mine niciodată vor merge înainte și vor sta în fața Mea.

26 Și atunci vor ști ei că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor, că Eu sunt Mântuitorul lor; dar ei nu vor fi mântuiți.

27 Și apoi Eu le voi mărturisi că Eu niciodată nu i-am cunoscut; și ei se vor duce într-un foc nepieritor, pregătit pentru diavol și îngerii lui.

28 De aceea, îți spun Eu ție că acela care nu va auzi glasul Meu, pe acela voi nu trebuie să-l primiți în Biserica Mea, căci pe el nu-l voi primi Eu în ultima zi.

29 De aceea, îți spun Eu ție, Du-te; și oricine greșește împotriva Mea, să-l judeci după păcatele pe care el le-a făptuit; și dacă el își mărturisește păcatele în fața ta și a Mea și se pocăiește cu sinceritatea inimii sale, pe acela tu îl vei ierta și Eu îl voi ierta, de asemenea.

30 Da, și după cât de des se pocăiește poporul Meu, tot așa îi voi ierta Eu greșelile față de Mine.

31 Şi voi, de asemenea, veţi ierta unul altuia greşelile voastre; căci adevărat îţi spun Eu ţie, cel care nu iartă greşelile vecinului său, atunci când acesta spune că se pocăieşte, acela s-a condamnat pe sine.
32 Acum îţi spun Eu ţie: Du-te; şi cel care nu se pocăieşte de păcatele sale, acela nu va fi numărat printre oamenii Mei; şi aşa va fi de-acum încolo.
33 Şi s-a întâmplat că atunci când Alma a auzit aceste cuvinte, le-a scris pentru ca să le poată avea şi ca să poată să judece poporul acelei biserici după poruncile lui Dumnezeu.
34 Şi s-a întâmplat că Alma s-a dus şi i-a judecat pe aceia care fuseseră duşi în nedreptate, după cuvântul Domnului.
35 Şi aceia care s-au pocăit de păcatele lor şi le-au mărturisit, pe aceia el i-a numărat printre oamenii Bisericii;
36 Şi cei care nu voiau să-şi spovedească păcatele şi să se pocăiască de nedreptatea lor, aceia nu au fost numărați printre oamenii bisericii, iar numele lor au fost şterse.
37 Şi s-a întâmplat că Alma a condus toate treburile Bisericii; şi ei au început iarăşi să aibă pace şi să prospere foarte mult în treburile Bisericii, păşind cu grijă în fața lui Dumnezeu, primindu-i pe mulți şi botezându-i pe mulți.
38 Şi acum, toate aceste lucruri le-au făcut Alma şi ajutoarele sale care conduceau Biserica, mergând cu toată sârguința, învățând cuvântul lui Dumnezeu în toate lucrurile, răbdând tot felul de suferințe, fiind persecutați de către toți cei care nu făceau parte din Biserica lui Dumnezeu.
39 Şi ei i-au mustrat pe frații lor; şi ei, de asemenea, erau mustrați fiecare dintre ei de către cuvântul lui Dumnezeu, după păcatele sale sau după păcatele pe care le-au făptuit, lor poruncindu-li-se de către Dumnezeu să se roage fără încetare şi să dea mulțumiri în toate cele.

Mosia 27

1 Şi acum, s-a întâmplat că persecuțiile la care era supusă biserica de către necredincioşi au devenit aşa de mari, încât Biserica a început să cârtească şi să se plângă conducătorilor lor despre aceasta; şi ei s-au plâns lui Alma. Şi Alma a adus cazul în fața regelui Mosia. Iar Mosia s-a sfătuit cu preoții lui.
2 Şi s-a întâmplat că regele Mosia a dat de veste peste tot în țară, cum că nici un necredincios nu trebuie să persecute pe nici unul dintre aceia care țineau de Biserica lui Dumnezeu.
3 Şi a fost dat un ordin strict prin toate bisericile ca să nu fie nici o persecuție printre ele, ca să fie egalitate între toți oamenii;
4 Ca să nu lase nici o mândrie sau îngâmfare să tulbure pacea lor; ca fiecare om să respecte pe vecinul său ca pe el însuşi, lucrând cu mâinile lor proprii pentru întreținerea lor.
5 Da, şi toți preoții şi învățătorii lor trebuia, de asemenea, să lucreze cu propriile lor mâini pentru întreținerea lor, în toate cazurile în afară de boală sau de multă nevoie; şi făcând aceste lucruri, ei s-au bucurat din plin de harul lui Dumnezeu.
6 Şi a început iarăşi să fie multă pace în țară; iar poporul a început să devină foarte numeros şi a început să se împrăştie în afara țării, pe fața pământului, da, la miazănoapte şi la miazăzi, la răsărit şi la apus, zidind mari oraşe şi sate în toate colțurile țării.

7 Iar Domnul i-a vizitat şi a făcut ca ei să prospere, iar ei au devenit un popor mare şi bogat.

8 Acum, fiii lui Mosia se numărau printre necredincioşi; şi, de asemenea, unul dintre fiii lui Alma se număra printre aceştia, el chemându-se Alma, după tatăl lui; cu toate acestea, a devenit un om foarte rău şi idolatru. Şi era un om vorbăreț şi vorbise multe cuvinte linguşitoare către oameni; de aceea, a condus pe mulți să facă nedreptăți la fel ca şi el.

9 Şi el a devenit o mare piedică pentru prosperitatea Bisericii lui Dumnezeu; furând inimile oamenilor; provocând multă discordie printre oameni; dând o şansă duşmanului lui Dumnezeu să-şi folosească puterea asupra lor.

10 Şi acum s-a întâmplat că în timp ce era pe cale să distrugă Biserica lui Dumnezeu, căci el s-a întovărăşit în secret cu fiii lui Mosia căutând să distrugă Biserica şi să rătăcească poporul Domnului împotriva poruncilor lui Dumnezeu şi chiar şi ale regelui —

11 Şi aşa cum v-am spus vouă, cum ei se răzvrăteau împotriva lui Dumnezeu, iată, un înger al Domnului a apărut în fața lor; şi el s-a pogorât ca şi cum ar fi fost într-un nor; şi a vorbit cu un glas de tunet care a făcut ca pământul pe care ei stăteau să se cutremure;

12 Şi mirarea lor a fost aşa de mare, încât au căzut la pământ şi nu au înțeles cuvintele pe care le-a vorbit către ei.

13 Cu toate acestea, el a strigat iarăşi, zicând: Alma, ridică-te şi ieşi în față, căci de ce persecuți tu Biserica lui Dumnezeu? Căci Domnul a spus: Aceasta este Biserica Mea şi Eu o voi întemeia; şi nimic nu o va răsturna, în afară de păcătoşenia poporului Meu.

14 Şi iarăşi, îngerul a spus: Iată, Domnul a auzit rugăciunile poporului Său, precum şi rugăciunile slujitorului Său, Alma, care este tatăl tău; căci el s-a rugat cu multă credință în legătură cu tine pentru ca tu să poți fi adus la cunoaşterea adevărului; de aceea, în scopul acesta am venit eu, ca să te conving de puterea şi autoritatea lui Dumnezeu, pentru ca rugăciunile slujitorilor Lui să fie satisfăcute după credința lor.

15 Şi acum, iată, poți tu să te îndoieşti de puterea lui Dumnezeu? Căci iată, nu cutremură glasul meu pământul? Şi poți tu să nu mă vezi înaintea ta? Iar eu sunt trimis de Dumnezeu.

16 Acum îți spun eu ție: Du-te şi adu-ți aminte de sclavia strămoşilor tăi în țara lui Helam şi în țara lui Nefi; şi adu-ți aminte ce lucruri mari a făcut El pentru ei; căci ei erau în sclavie, iar El i-a eliberat. Iar acum îți spun ție, Alma, du-te pe drumul tău şi nu mai căuta să distrugi Biserica pentru ca rugăciunile lor să poată primi răspuns, iar aceasta chiar dacă tu însuți alegi să fii alungat.

17 Şi acum s-a întâmplat că acestea au fost ultimele cuvinte pe care îngerul le-a vorbit către Alma şi a plecat.

18 Şi acum, Alma şi cei care erau cu el au căzut iarăşi la pământ, căci mare a fost mirarea lor; căci cu ochii lor l-au văzut pe îngerul Domnului; iar glasul lui era ca tunetul care a cutremurat pământul; şi au ştiut că nimic altceva nu era, în afară de puterea lui Dumnezeu, care putea să cutremure pământul şi să-l facă să tremure ca şi cum s-ar fi crăpat.

19 Şi acum, mirarea lui Alma a fost aşa de mare, încât a amuțit şi n-a mai putut să-şi deschidă gura; da, şi a devenit atât de neputincios încât n-a mai putut să-şi mişte mâinile; de aceea, a fost luat de către cei care erau cu el şi a fost dus fără nici o putere,

chiar până când a fost aşezat în faţa tatălui său.
20 Şi ei i-au repetat tatălui lui tot ceea ce i se întâmplase; iar tatăl său s-a bucurat, căci a ştiut că aceasta era puterea lui Dumnezeu.
21 Şi a făcut ca mulţimea să se adune laolaltă, pentru ca oamenii să poată fi martori la ceea ce Domnul făcuse fiului său, precum şi celor care erau cu el.
22 Şi a făcut ca preoţii să se adune laolaltă; şi ei au început să postească şi să se roage Domnului Dumnezeului lor ca să-i deschidă gura lui Alma pentru ca el să poată vorbi şi, de asemenea, ca picioarele şi mâinile lui să-şi capete puterea — pentru ca ochii poporului să se deschidă ca să vadă şi să cunoască bunătatea şi slava lui Dumnezeu.
23 Şi s-a întâmplat că după ce au postit şi s-au rugat timp de două zile şi două nopţi, mâinile şi picioarele lui Alma şi-au căpătat puterea, iar el s-a ridicat şi a început să le vorbească lor, cerându-le să se liniştească.
24 Căci, a spus el, m-am pocăit de păcatele mele şi am fost mântuit de către Domnul; iată, eu sunt născut în Spirit.
25 Iar Domnul mi-a spus: Nu te minuna că toată omenirea, da, bărbaţi şi femei, toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele trebuie să se nască din nou; da, să se nască din Dumnezeu, să se schimbe din starea lor carnală şi decăzută la o stare de dreptate, fiind mântuiţi de Dumnezeu, devenind fiii şi fiicele Lui;
26 Şi astfel ei devin fiinţe noi; şi dacă ei nu fac aceasta, atunci nu pot în nici un fel să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu.
27 Eu vă spun vouă că, dacă aceasta nu se va întâmpla, atunci ei vor trebui să fie alungaţi; şi ştiu aceasta pentru că eu era cât pe ce să fiu alungat.
28 Cu toate acestea, după ce m-am rătăcit în multă suferinţă, pocăindu-mă aproape până la moarte, Domnul în mila Sa a găsit de cuviinţă să mă smulgă din arderea nepieritoare, iar acum sunt născut de Dumnezeu.
29 Sufletul meu a fost mântuit de fierea amărăciunii şi de legăturile nedreptăţii. Am fost în cel mai întunecat hău; dar acum eu văd lumina cea minunată a lui Dumnezeu. Sufletul meu a fost chinuit de o tortură veşnică; dar eu sunt smuls, iar sufletul meu nu mai este în durere.
30 Eu L-am respins pe Mântuitorul meu şi am renegat ceea ce fusese spus de către strămoşii noştri; dar acum, pentru că ei prevăd că El va veni şi că El îşi va aduce aminte de fiecare făptură a creaţiei Sale, El se va manifesta în faţa tuturor.
31 Da, fiecare genunchi se va pleca şi fiecare limbă va mărturisi în faţa Lui. Da, chiar în ultima zi, atunci când toţi oamenii vor sta ca să fie judecaţi de El, atunci vor mărturisi că El este Dumnezeu; şi apoi, cei care trăiesc în lume fără Dumnezeu vor mărturisi că judecata unei pedepse nepieritoare este chiar deasupra lor; şi ei se vor zgudui şi vor tremura şi se vor face mici sub privirea ochiului Lui atotcercetător.
32 Şi acum, s-a întâmplat că Alma a început de aici încolo să înveţe poporul, iar cei care au fost împreună cu Alma atunci când îngerul a apărut înaintea lor au început să călătorească peste tot în ţară, făcând cunoscute întregului popor lucrurile pe care le auziseră şi le văzuseră şi predicând cuvântul lui Dumnezeu în mare suferinţă, fiind mult persecutaţi de către cei care erau necredincioşi şi fiind loviţi de mulţi dintre aceştia.
33 Dar cu toate acestea, ei au adus multă consolare Bisericii, confirmând credinţa lor şi îndemnându-i la suferinţe lungi şi muncă multă ca să ţină poruncile lui Dumnezeu.

34 Şi patru dintre ei erau fiii lui Mosia; iar numele lor erau Amon, Aaron, Omner şi Himni; acestea erau numele fiilor lui Mosia.

35 Şi ei au călătorit în toată țara lui Zarahemla şi printre toate popoarele care erau sub domnia regelui Mosia, străduindu-se cu zel să repare toate relele pe care le făcuseră Bisericii, mărturisindu-şi toate păcatele şi făcând cunoscute toate lucrurile pe care ei le văzuseră şi explicând profețiile şi scripturile tuturor celor care voiau să-i asculte.

36 Şi astfel, ei au fost unelte în mâinile lui Dumnezeu, aducându-i pe mulți la cunoaşterea adevărului, da, la cunoaşterea Mântuitorului lor.

37 Şi cât de binecuvântați sunt ei! Căci ei au propovăduit pace; ei au făcut cunoscute veşti bune despre lucruri bune; şi ei au declarat către popor că Domnul domneşte.

Mosia 28

1 Acum, s-a întâmplat că după ce fiii lui Mosia au făcut toate aceste lucruri, ei au luat un număr mic dintre ei şi s-au întors la tatăl lor, regele, şi l-au rugat ca acesta să le dea voie ca ei, împreună cu cei pe care i-au ales, să se ducă în țara lui Nefi, ca să poată să predice lucrurile pe care le-au auzit şi să împartă cuvântul lui Dumnezeu printre frații lor, lamaniții —

2 Pentru ca ei să poată să-i aducă pe aceştia la cunoaşterea Domnului Dumnezeului lor şi să-i convingă despre nedreptatea strămoşilor lor; şi pentru ca ei să poată să-i vindece pe aceştia de ura lor împotriva nefiților, pentru ca aceştia, de asemenea, să poată fi aduşi să se bucure pentru Domnul Dumnezeul lor, pentru ca ei să poată deveni prietenoşi unul cu altul şi pentru ca să nu mai fie conflicte în toată țara pe care Domnul Dumnezeu le-o dăduse lor.

3 Acum, ei doreau ca Salvarea să fie vestită fiecărei ființe, căci nu suportau să piară nici un suflet omenesc; da, până chiar şi gândul că vreun suflet ar îndura chinul fără de sfârşit îi făcea pe ei să se zguduie şi să tremure.

4 Şi astfel a lucrat Spiritul Domnului asupra lor, căci ei erau cei mai răi dintre păcătoşi. Şi Domnul, în bunătatea Sa fără margini, a crezut de cuviință să-i păstreze; cu toate acestea, ei au suferit mult chin sufletesc din cauza nedreptăților lor, suferind mult şi temându-se că vor fi alungați pentru totdeauna.

5 Şi s-a întâmplat că ei au pledat în față tatălui lor timp de multe zile ca să se ducă în țara lui Nefi.

6 Şi regele Mosia a mers şi L-a întrebat pe Domnul dacă să-i lase pe fiii săi să se ducă printre lamaniți ca să predice cuvântul.

7 Şi Domnul a spus către Mosia: Lasă-i să meargă, căci mulți vor crede în cuvintele lor şi vor avea viață veşnică; şi Eu îi voi salva pe fiii tăi din mâinile lamaniților.

8 Şi s-a întâmplat că Mosia le-a dat lor voie să se ducă şi să facă aşa cum ei ceruseră.

9 Şi ei au început călătoria lor prin pustiu ca să meargă şi să predice cuvântul printre lamaniți; şi eu voi face o relatare a întâmplărilor lor în cele ce urmează.

10 Acum, regele Mosia nu avea pe nimeni căruia să-i dea pe mână împărăția, căci nu era nici un fiu de-al lui care putea să ia împărăția în primire.

11 De aceea, a luat cronicile care erau gravate pe plăcile de aramă, precum şi plăcile lui Nefi şi toate lucrurile pe care el le ținuse şi le păstrase după poruncile lui Dumnezeu, după ce le tălmăcise şi pusese să fie scrise cronicile care erau făcute pe plăcile de aur ce fuseseră găsite de poporul lui Limhi, care i-au fost date acestuia de

mâna lui Limhi;
12 Şi a făcut aceasta din cauza îngrijorării mari a poporului său; căci ei erau dornici peste măsură să cunoască despre poporul acela care fusese distrus.
13 Şi acum, el le-a tălmăcit cu ajutorul celor două pietre care erau montate în cele două margini ale unui arc.
14 Acum, aceste lucruri erau pregătite de la început şi erau transmise din generaţie în generaţie cu scopul de a tălmăci limbile;
15 Şi ele au fost ţinute şi păstrate de către mâna Domnului, pentru ca El să dezvăluie fiecărei fiinţe care stăpânea pământul nedreptatea şi lucrurile abominabile poporului Său.
16 Şi oricine are aceste lucruri se numeşte văzător, după obiceiul timpurilor din vechime.
17 Acum, după ce Mosia a terminat de tălmăcit aceste cronici, iată, ele au făcut o relatare a poporului care fusese distrus, din timpul când ei au fost distruşi la clădirea marelui turn, în timpul când Domnul a încurcat limbile popoarelor şi ei au fost împrăştiaţi pe suprafaţa întregului pământ, da, chiar din acel timp şi înapoi, până la facerea lui Adam.
18 Acum, această relatare a făcut ca poporul lui Mosia să jeluiască foarte mult, da, ei erau plini de durere; cu toate acestea, ea le-a dat lor multe cunoştinţe, de care ei s-au bucurat.
19 Iar această relatare va fi scrisă de aici încolo; căci iată, este potrivit ca tot poporul să cunoască lucrurile care sunt scrise în această relatare.
20 Şi acum, aşa după cum v-am spus vouă că, după ce regele Mosia făcuse aceste lucruri, el a luat plăcile de aramă, precum şi toate lucrurile pe care le ţinuse şi le-a dat lui Alma, care era fiul lui Alma; da, toate cronicile şi, de asemenea, tălmăcitoarele le-a dat lui şi i-a poruncit să le ţină şi să le păstreze; şi, de asemenea, să ţină o cronică a poporului, transmiţându-le de la o generaţie la alta, tot aşa cum ele au fost transmise din timpul când Lehi a plecat din Ierusalim.

Mosia 29

1 Acum, când Mosia a făcut aceasta, el a trimis solii în toată ţara, la tot poporul, dorind să cunoască voinţa sa despre cine trebuia să fie regele lor.
2 Şi s-a întâmplat că glasul poporului s-a auzit, zicând: Noi dorim ca Aaron, fiul tău, să fie regele şi conducătorul nostru.
3 Acum, Aaron s-a dus în ţara lui Nefi, de aceea, regele nu putea să-i dea lui ţara; şi nici Aaron nu voia să ia ţara asupra sa; şi nici ceilalţi dintre fiii lui Mosia nu voiau să ia asupra lor împărăţia.
4 De aceea, regele Mosia iarăşi a trimis solii poporului; da, chiar un mesaj scris a trimis poporului. Şi acestea erau cuvintele care erau scrise, zicând:
5 Iată, o, poporul meu sau fraţii mei, căci eu vă respect pe voi ca pe fraţii mei, eu doresc ca voi să vă gândiţi la lucrul pentru care aţi fost chemaţi să vă gândiţi — căci voi doriţi să aveţi un rege.
6 Acum, eu vă declar vouă că acela căruia împărăţia îi aparţine de drept a refuzat şi nu va lua împărăţia asupra lui.
7 Şi acum, dacă altul ar fi să fie numit în locul lui, iată, mă tem că aceasta ar isca vrajbe între voi. Şi cine ştie dacă fiul meu, căruia împărăţia îi aparţine, nu se va

mânia şi nu va lua cu el o parte din acest popor, ceea ce ar cauza războaie şi vrajbe între voi, ceea ce ar face să fie multă vărsare de sânge şi să se strice calea Domnului, da, şi s-ar distruge sufletele multor oameni.

8 Acum, vă spun vouă, să fim înțelepți şi să judecăm aceste lucruri, căci noi nu avem nici un drept să-l distrugem pe fiul meu, nici nu avem dreptul să distrugem pe altul care ar fi numit în locul lui.

9 Şi dacă fiul meu se va întoarce iarăşi la mândria sa şi la lucrurile sale deşarte, el îşi va aduce aminte de lucrurile pe care le-a spus şi îşi va cere dreptul său la regat, ceea ce ar cauza ca el şi acest popor să facă multe păcate.

10 Şi acum, să fim înțelepți şi să aşteptăm cu bucurie aceste lucruri şi să facem ceea ce aduce pace acestui popor.

11 De aceea, voi fi regele vostru până la sfârşitul zilelor mele; cu toate acestea, să numim judecători, care să judece poporul acesta după legea noastră; şi vom aranja din nou treburile acestui popor, căci vom numi oameni înțelepți ca să fie judecători, care vor judeca acest popor după poruncile lui Dumnezeu.

12 Acum, este mai bine ca un om să fie judecat de Dumnezeu decât de un om, căci judecățile lui Dumnezeu sunt întotdeauna drepte, dar judecățile omului nu sunt întotdeauna drepte.

13 De aceea, dacă ar fi posibil ca voi să aveți oameni drepți ca să fie regii voştri, care vor întemeia legile lui Dumnezeu şi vor judeca acest popor după poruncile Lui, da, dacă voi ați putea avea oameni ca să fie regii voştri, care să facă tot aşa cum tatăl meu, Beniamin, a făcut pentru acest popor — vă spun eu vouă, dacă întotdeauna ar fi cazul, atunci ar fi potrivit ca voi să aveți întotdeauna regi care să domnească asupra voastră.

14 Şi chiar eu însumi am muncit cu toată puterea şi priceperea pe care le-am avut ca să vă învăț pe voi poruncile lui Dumnezeu şi să stabilesc pace peste toată țara, pentru ca să nu fie războaie, nici conflicte, nici furturi, nici jafuri, nici crime, nici alte feluri de nedreptăți.

15 Şi pe oricine care a făcut o nedreptate l-am pedepsit după crima pe care a făptuit-o, după legea care ne-a fost dată nouă de către strămoşii noştri.

16 Acum, vă spun vouă că, pentru că nici unul dintre oameni nu este drept, nu este potrivit ca voi să aveți un rege sau regi să domnească asupra voastră.

17 Căci iată cât de multă nedreptate face un rege ticălos ca să se întâmple, da, şi ce distrugere mare!

18 Da, aduceți-vă aminte de regele Noe, de păcatul şi de lucrurile lui abominabile, precum şi de ticăloşia şi de lucrurile abominabile ale poporului său. Iată ce distrugere mare a venit peste ei; şi, de asemenea, din cauza nedreptăților lor, ei au fost duşi în sclavie.

19 Şi dacă nu ar fi fost mijlocirea Creatorului lor cel Atotînțelept, iar aceasta datorită pocăinței lor sincere, ei ar fi trebuit să rămână în sclavie, fără scăpare până acum.

20 Dar iată, El i-a eliberat pentru că ei s-au umilit în fața Lui; şi pentru că ei L-au implorat cu putere, El i-a eliberat din sclavie; şi astfel lucrează Domnul cu puterea Sa în toate cazurile printre copiii oamenilor, întinzându-şi brațul îndurării Sale către aceia care şi-au pus încrederea în El.

21 Şi iată, acum vă spun eu vouă, nu puteți să detronați pe un rege nedrept, decât numai prin multe conflicte şi prin multă vărsare de sânge.

22 Căci iată, el are prietenii lui în nedreptate şi îşi păstrează gărzile în jurul său; şi

distruge legile celor care au domnit într-un fel drept înaintea sa; şi calcă sub picioarele sale poruncile lui Dumnezeu;

23 Şi el face legi şi le trimite poporului său, da, legi după felul ticăloşiei sale; şi oricine nu se supune legilor lui, pe acela îl distruge; şi asupra oricui se răzvrăteşte împotriva lui va trimite oştirile sale cu război, iar dacă poate, atunci îl va distruge; şi astfel, un rege nedrept schimbă în rău căile care sunt drepte.

24 Şi acum, iată, vă spun eu vouă, nu este potrivit ca asemenea lucruri abominabile să vină asupra voastră.

25 De aceea, alegeţi prin glasul poporului judecători care să vă judece după legile care v-au fost date de către strămoşii voştri, care sunt corecte şi care le-au fost date lor de către mâna Domnului.

26 Acum, nu este obişnuit ca glasul poporului să dorească ceva care este împotriva a ceea ce este drept; dar este obişnuit ca partea cea mai mică a poporului să dorească ceea ce nu este drept; de aceea, aceasta trebuie să aveţi voi grijă şi s-o faceţi lege — să rezolvaţi problemele voastre după glasul poporului.

27 Şi dacă va veni timpul ca glasul poporului să aleagă nedreptatea, atunci este timpul ca judecăţile lui Dumnezeu să vină asupra voastră; da, atunci este timpul ca El să abată asupra voastră o mare distrugere, tot aşa cum El a abătut în trecut asupra acestei ţări.

28 Şi acum, dacă aveţi judecători şi ei nu vă judecă după legile date, atunci puteţi cere ca ei să fie judecaţi de un judecător superior.

29 Dacă înalţii voştri judecători nu dau judecăţi drepte, atunci voi va trebui să faceţi ca un număr mic de judecători de rang mai mic să se adune laolaltă şi să-i judece pe înalţii judecători după glasul poporului.

30 Şi vă poruncesc vouă să faceţi aceste lucruri în frica Domnului; şi vă poruncesc vouă să faceţi aceste lucruri şi să nu aveţi nici un rege; că dacă aceşti oameni fac păcate şi nedreptăţi, atunci ei vor trebui să răspundă cu propriile lor capete.

31 Căci iată, vă spun eu vouă, păcatele multor oameni au fost cauzate de nedreptăţile regilor lor; de aceea, nedreptăţile lor se întorc înapoi peste capetele regilor lor.

32 Şi acum, eu doresc ca această inegalitate să nu mai existe în această ţară, mai ales pentru acest popor al meu; ci doresc ca această ţară să fie o ţară a libertăţii şi fiecare om să se bucure de aceleaşi drepturi şi privilegii atât timp cât Domnul va găsi de cuviinţă ca noi să trăim şi să moştenim această ţară, da, atât timp cât oricare dintre urmaşii noştri vor rămâne pe faţa pământului.

33 Şi mult mai multe lucruri le-a scris lor regele Mosia, dezvăluindu-le toate grijile şi încercările unui rege drept, da, toate muncile sufletului său pentru poporul său, ca şi toate plângerile poporului către regele lor; şi el le-a explicat lor toate acestea.

34 Şi le-a spus că aceste lucruri trebuia să nu se întâmple; dar că povara trebuia să cadă pe toţi oamenii pentru ca fiecare om să poarte partea sa.

35 Şi, de asemenea, le-a dezvăluit toate dezavantajele de a avea un rege nedrept care să domnească peste ei.

36 Da, toate nedreptăţile şi lucrurile lui abominabile şi toate războaiele şi conflictele, vărsările de sânge, furturile şi jefuirile, curviile şi tot felul de nedreptăţi care nu pot fi numărate — spunându-le că aceste lucruri nu trebuie să fie, că acestea erau cu totul opuse poruncilor lui Dumnezeu.

37 Şi acum s-a întâmplat că, după ce regele Mosia a trimis aceste lucruri către popor, ei au fost convinşi de adevărul cuvintelor lui.

38 De aceea, au renunțat la dorința lor de a avea un rege și au devenit foarte nerăbdători ca fiecare om să aibă o șansă egală în toată țara; da, și fiecare om și-a exprimat dorința să răspundă pentru propriile sale păcate.

39 De aceea, s-a întâmplat că ei s-au adunat laolaltă în cete în toată țara ca să anunțe cu glasurile lor cine trebuia să le fie judecătorii, ca să-i judece după legea care le-a fost dată; și erau foarte bucuroşi datorită libertății care le-a fost dată.

40 Şi ei s-au întărit în iubirea lor pentru Mosia; da, ei l-au respectat mai mult decât pe oricare alt om; căci nu s-au uitat la el ca la un tiran care căuta câştig, da, acel câştig care corupe sufletul; căci el nu a cerut bogății de la ei, nici nu s-a bucurat în vărsări de sânge; ci a stabilit pace în țară și a făcut ca ei să fie eliberați din orice fel de sclavie; de aceea ei l-au respectat, da, foarte mult, peste măsură.

41 Şi s-a întâmplat că ei au numit judecători ca să domnească asupra lor sau să-i judece pe ei după lege; și aceasta au făcut-o ei în toată țara.

42 Şi s-a întâmplat că Alma a fost numit să fie primul judecător-şef, el, de asemenea, fiind și marele preot, tatăl lui dându-i această poziție, precum și sarcina legată de treburile Bisericii.

43 Şi acum, s-a întâmplat că Alma a mers pe căile Domnului și a ținut poruncile Lui și a făcut judecăți drepte; și a fost pace neîntreruptă în țară.

44 Şi astfel, a început domnia judecătorilor în toată țara lui Zarahemla, printre toți oamenii care se numeau nefiți; iar Alma a fost primul judecător-şef.

45 Şi acum s-a întâmplat că tatăl lui a murit, fiind bătrân, de optzeci și doi de ani, după ce a trăit ca să îndeplinească poruncile lui Dumnezeu.

46 Şi s-a întâmplat că Mosia, de asemenea, a murit în al treizeci și treilea an al domniei sale, fiind bătrân de șaizeci și trei de ani; făcând în total cinci sute nouă ani de la timpul când Lehi a plecat din Ierusalim.

47 Şi astfel s-a terminat domnia regilor asupra poporului lui Nefi; și astfel s-au terminat zilele lui Alma care era întemeietorul bisericii lor.

Cartea lui Alma

Fiul lui Alma

Relatarea lui Alma, care era fiul lui Alma, primul judecător-şef peste poporul lui Nefi şi, de asemenea, marele preot în Biserică. O relatare a domniei judecătorilor şi a războaielor şi a neînțelegerilor dintre oameni. Şi, de asemenea, o relatare a unui război dintre nefiți şi lamaniți potrivit cronicii lui Alma, primul judecător-şef.

Alma 1

1 Acum, s-a întâmplat că în primul an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi, de acum înainte, regele Mosia a mers pe calea pe care merge toată lumea, a purtat un război bun, a mers cu dreptate înaintea lui Dumnezeu, nu a lăsat pe nimeni să domnească în locul lui; şi, pe lângă acestea, el a întemeiat legi şi acestea au fost recunoscute de către popor; de aceea, ei erau obligați să se supună legilor pe care el le făcuse.

2 Şi s-a întâmplat că în primul an al domniei lui Alma în scaunul de judecată, un om a fost adus înaintea lui ca să fie judecat, un om care era mare de statură şi care era cunoscut pentru puterea lui mare.

3 Şi el mersese prin popor predicând ceea ce el numea cuvântul lui Dumnezeu, dar care era împotriva bisericii; declarând poporului că fiecare preot şi învățător trebuie să devină plăcuți oamenilor; şi că ei nu trebuie să lucreze cu mâinile lor, ci că trebuie să fie întreținuți de către popor.

4 Şi el, de asemenea, a depus mărturie către popor că întreaga omenire va fi salvată în ultima zi şi că ei nu trebuie să se teamă şi nici să tremure, ci că ei pot să-şi înalțe capul şi să se bucure; căci Domnul i-a creat pe toți oamenii şi El, de asemenea, i-a mântuit pe toți oamenii; şi la sfârşit, toți oamenii trebuia să aibă viață veşnică.

5 Şi s-a întâmplat că el a predicat aceste lucruri atât de mult, încât mulți au crezut în cuvintele lui, chiar atât de mulți, încât ei au început să-l întrețină şi să-i dea bani.

6 Şi el a început să fie înălțat în mândria inimii sale şi să poarte veşminte foarte scumpe, da, şi chiar a început să întemeieze o biserică după felul predicilor sale.

7 Şi s-a întâmplat că atunci când el s-a dus ca să predice acelora care credeau în cuvântul lui, a întâlnit un om care aparținea de Biserica lui Dumnezeu, da, chiar unul dintre învățătorii lor; şi el a început a se contrazice cu el într-un mod înverşunat, cum că el putea să ducă în rătăcire poporul Bisericii; dar omul l-a înfruntat, mustrându-l cu cuvintele lui Dumnezeu.

8 Acum, numele acestui om era Ghedeon; şi el era acela care a fost o unealtă în mâinile lui Dumnezeu, eliberând poporul lui Limhi din sclavie.

9 Acum, pentru că Ghedeon l-a înfruntat cu cuvintele lui Dumnezeu, el era mânios pe Ghedeon şi şi-a scos sabia şi a început să-l lovească. Acum, Ghedeon fiind împovărat de mulți ani, de aceea, el nu a fost în stare să reziste la loviturile lui, de aceea, el a fost ucis de sabie.

10 Iar omul care l-a ucis pe el a fost luat de către oamenii din Biserică şi a fost adus

înaintea lui Alma ca să fie judecat după crimele pe care le-a făptuit.

11 Şi s-a întâmplat că el a stat înaintea lui Alma şi a pledat pentru el însuşi cu mult curaj.

12 Dar Alma i-a spus: Iată, aceasta este prima dată când vicleşugul preoţesc a fost adus acestui popor. Şi iată, tu nu eşti vinovat numai de vicleşugul preoţesc, dar te-ai şi străduit să-l impui cu sabia; şi dacă vicleşugul preoţesc s-ar impune în acest popor, atunci acesta ar dovedi distrugerea sa totală.

13 Şi tu ai vărsat sângele unui om drept, da, un om care a făcut mult bine acestui popor; şi dacă noi te-am cruţa, atunci sângele lui s-ar întoarce asupra noastră pentru răzbunare.

14 De aceea, tu eşti condamnat la moarte după legea care ne-a fost dată nouă de către Mosia, ultimul rege al nostru; şi care a fost recunoscută de acest popor; de aceea, acest popor trebuie să se supună legii.

15 Şi s-a întâmplat că l-au luat pe el; şi numele lui era Nehor; şi l-au dus pe el până în vârful dealului Manti; şi acolo el a fost făcut să recunoască sau, mai degrabă a recunoscut, între cer şi pământ, că ceea ce el a predicat poporului era împotriva cuvântului lui Dumnezeu; şi acolo a suferit o moarte ruşinoasă.

16 Cu toate acestea, aceasta nu a pus capăt răspândirii vicleşugului preoţesc prin ţară; căci erau mulţi care iubeau lucrurile lumeşti, deşarte şi ei umblau predicând doctrine neadevărate; şi au făcut aceasta de dragul bogăţiilor şi onorurilor.

17 Cu toate acestea, ei nu îndrăzneau să mintă, dacă erau descoperiţi, de frica legii, fiindcă mincinoşii erau pedepsiţi; de aceea, ei pretindeau că predicau aşa cum era credinţa lor; şi acum, legea nu avea nici o putere asupra nici unui om datorită credinţei lui.

18 Şi ei nu îndrăzneau să fure de frica legii, căci aşa ceva era pedepsit; nici nu îndrăzneau să jefuiască, nici să omoare, căci cel care omora era pedepsit cu moartea.

19 Dar s-a întâmplat că cei care nu aparţineau de Biserica lui Dumnezeu au început să-i persecute pe cei care aparţineau de Biserica lui Dumnezeu şi care luaseră asupra lor numele lui Hristos.

20 Da, ei i-au persecutat pe aceştia cu tot felul de cuvinte şi aceasta din cauza umilinţei lor; pentru că ei nu erau mândri în ochii lor proprii şi pentru că ei îşi împărtăşeau unul altuia cuvântul lui Dumnezeu, fără bani şi fără preţ.

21 Acum, era o lege foarte strictă printre oamenii Bisericii, ca nici un om aparţinând Bisericii să nu se ridice şi să persecute pe cei care nu aparţineau bisericii şi că nu trebuia să existe nici o persecuţie printre ei.

22 Cu toate acestea, erau mulţi printre ei care au început să fie mândri şi au început să înfrunte aprins pe adversarii lor, chiar şi până la bătăi; da, puteau chiar să se lovească unul pe altul cu pumnii.

23 Acum, aceasta era în al doilea an al domniei lui Alma şi era motiv de mare suferinţă pentru Biserică; da, era motiv de mare încercare pentru Biserică.

24 Căci inimile multora erau împietrite, iar numele lor erau şterse pentru ca nimeni din poporul lui Dumnezeu să nu-şi mai aducă aminte de ele. Şi, de asemenea, mulţi s-au retras dintre ei.

25 Acum, aceasta a fost o mare încercare pentru cei care stăteau fermi în credinţa lor; cu toate acestea, ei au rămas statornici şi neclintiţi în ţinerea poruncilor lui Dumnezeu şi au suportat cu răbdare persecuţia care s-a abătut din plin asupra lor.

26 Iar când preoţii şi-au părăsit muncile lor ca să răspândească cuvântul lui

Dumnezeu printre oameni, oamenii, de asemenea, şi-au părăsit munca lor ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu. Iar când preoţii le-au dat lor cuvântul lui Dumnezeu, toţi s-au reîntors cu sârguinţă la muncile lor; iar preotul nu se preţuia pe el însuşi mai presus de cei care-l ascultau, căci preotul nu era mai bun decât cei care-l ascultau; şi nici învăţătorul nu era mai presus decât cei care învăţau; şi astfel, ei erau egali şi făceau toată munca, fiecare om după puterea sa.

27 Şi ei au împărţit din avuţiile lor, fiecare om după ceea ce avea, celor săraci şi celor nevoiaşi şi celor bolnavi şi celor suferinzi; şi ei nu purtau veşminte scumpe, totuşi erau îngrijiţi şi plăcuţi.

28 Şi în felul acesta au întemeiat ei treburile Bisericii; şi astfel au început ei iarăşi să aibă pace neîntreruptă, în ciuda tuturor persecuţiilor lor.

29 Şi acum, datorită statorniciei Bisericii, ei au început să fie deosebit de bogaţi, având din abundenţă toate lucrurile de care aveau nevoie — o abundenţă de turme şi de cirezi şi de animale îngrăşate de tot felul, precum şi abundenţă de grâne şi de aur şi de argint şi de lucruri preţioase şi abundenţă de mătase şi de pânzeturi frumos ţesute şi tot felul de stofe bune ţesute acasă.

30 Şi astfel, în starea lor de prosperitate, ei nu au alungat pe nimeni care era gol sau flămând, însetat sau bolnav, sau care nu primise îngrijire; şi nu şi-au îndreptat inimile către bogăţii; de aceea, ei erau darnici cu toţi, bătrâni şi tineri, sclavi sau liberi, bărbaţi şi femei, fie că erau din afara Bisericii sau aparţineau Bisericii, neţinând seama de nimic atunci când era vorba de o persoană în nevoie.

31 Şi astfel, ei au prosperat şi au devenit mult mai bogaţi decât cei care nu aparţineau Bisericii.

32 Căci cei care nu aparţineau Bisericii se dedau la vrăjitorii şi la idolatrie sau lene şi la vorbe fără sens şi la invidie şi la conflicte; purtând veşminte scumpe; crescând în mândrie în propriii lor ochi; persecutau, minţeau, furau, jefuiau, preacurveau şi făceau crime şi tot felul de alte ticăloşii; cu toate acestea, legea a fost aplicată tuturor care greşeau, atât de mult pe cât era posibil.

33 Şi s-a întâmplat că aplicând legea în felul acesta, fiecare om suferind după ceea ce el a făptuit, ei au devenit mai liniştiţi şi nu au îndrăznit să facă nici o ticăloşie pe faţă; de aceea, a fost multă pace printre poporul lui Nefi până în al cincilea an al domniei judecătorilor.

Alma 2

1 Şi s-a întâmplat că la începutul celui de al cincilea an al domniei lor, un conflict a început între oameni; căci un anumit om, numit Amlici, el fiind un om foarte viclean da, un om înţelept după înţelepciunea lumească, el fiind de ordinul aceluia care îl ucisese pe Ghedeon cu sabia şi care fusese omorât după lege —

2 Acum, acest Amlici, prin viclenia lui, a tras după el în rătăcire pe mulţi; chiar atât de mulţi încât ei au început să fie foarte puternici; şi au început să facă eforturi ca să-l aşeze pe Amlici rege peste popor.

3 Acum, aceasta era foarte alarmant pentru poporul Bisericii, precum şi pentru toţi cei care nu fuseseră duşi în rătăcire de argumentele convingătoare ale lui Amlici; căci ei ştiau că, după legea lor, asemenea lucruri trebuie să fie stabilite prin glasul poporului.

4 De aceea, dacă ar fi fost posibil ca Amlici să câştige glasul poporului, el fiind un

om ticălos, i-ar fi privat pe ei de drepturile şi privilegiile Bisericii; căci intenția lui era să distrugă Biserica lui Dumnezeu.

5 Şi s-a întâmplat că oamenii s-au adunat laolaltă pe tot cuprinsul țării, fiecare om după mintea lui, fie că erau de partea lui Amlici, fie împotriva lui, în cete separate, având multe certuri şi conflicte surprinzătoare unul cu altul.

6 Şi astfel, ei s-au adunat cu toții laolaltă ca să-şi ridice glasurile în legătură cu această problemă; şi au fost târâți în fața judecătorilor.

7 Şi s-a întâmplat că glasul poporului s-a ridicat împotriva lui Amlici, încât el nu a fost făcut rege peste popor.

8 Acum, aceasta a adus multă bucurie în inimile celor care erau împotriva lui; dar Amlici i-a ațâțat pe cei care erau de partea sa ca să se înfurie împotriva celor care nu erau de partea sa.

9 Şi s-a întâmplat că ei s-au adunat cu toții laolaltă şi l-au uns pe Amlici să fie regele lor.

10 Acum, când Amlici a fost făcut rege peste ei, le-a poruncit să pună mâna pe arme şi să se ridice împotriva fraților lor; şi a făcut aceasta pentru ca să-i poată subjuga.

11 Acum, poporul lui Amlici era cunoscut după numele lui Amlici, fiind numiți amliciți; iar ceilalți erau numiți nefiți, sau poporul lui Dumnezeu.

12 Şi acum, poporul nefiților ştia despre intențiile amliciților şi, de aceea, s-a pregătit să-i înfrunte; da, s-a înarmat cu săbii şi cu paloşe, cu arcuri şi cu săgeți, cu pietre şi cu praştii şi cu tot felul de arme de război de toate categoriile.

13 Şi astfel, erau pregătiți să-i întâlnească pe amliciți în timpul sosirii lor. Şi au fost numiți căpitani şi căpitani-superiori şi căpitani-şefi, după numărul lor.

14 Şi s-a întâmplat că Amlici i-a înarmat pe oamenii săi cu tot felul de arme de război de toate categoriile; şi el, de asemenea, a numit şefi şi conducători peste oamenii săi ca să-i conducă pe aceştia împotriva fraților lor.

15 Şi s-a întâmplat că amliciții au venit la dealul Amnihu, care era la miazăzi de râul Sidon, care curgea prin țara lui Zarahemla; şi acolo au început să facă război cu nefiții.

16 Acum, Alma fiind judecător-şef şi guvernatorul poporului lui Nefi, el s-a ridicat prin urmare, împreună cu poporul său, da, cu căpitanii săi şi cu căpitanii-şefi, da, în fruntea oştirilor sale, ca să lupte împotriva amliciților.

17 Şi au început să-i ucidă pe amliciți pe dealul de la miazăzi de Sidon. Iar amliciții s-au bătut cu nefiții din răsputeri, într-atât de mult, încât mulți dintre nefiți au căzut în fața amliciților.

18 Cu toate acestea, Domnul a întărit brațul nefiților, încât ei i-au măcelărit pe amliciți într-un mare măcel, aşa că aceştia au început să fugă din fața lor.

19 Şi s-a întâmplat că nefiții i-au urmărit pe amliciți toată ziua aceea şi i-au măcelărit cu mult măcel într-atât, încât douăsprezece mii cinci sute treizeci şi două de suflete de amliciți au fost ucise; iar dintre nefiți au fost ucise şase mii cinci sute şaizeci şi două de suflete.

20 Şi s-a întâmplat că, atunci când Alma nu a mai putut să-i urmărească pe amliciți, el a decis ca oamenii săi să-şi instaleze corturile în valea lui Ghedeon, valea fiind numită după acel Ghedeon care fusese ucis de mâna lui Nehor cu sabia; şi în această vale şi-au instalat nefiții corturile lor pentru noapte.

21 Iar Alma a trimis spioni ca să urmărească pe cei rămaşi dintre amliciți, pentru ca să afle planurile şi uneltirile lor ca să poată să se pună la adăpost de ei şi să-şi poată

apăra poporul de la distrugere.
22 Acum, cei pe care i-a trimis ca să pândească tabăra amliciților se numeau Zeram şi Amnor, Manti şi Limher; aceştia erau cei care s-au dus împreună cu oamenii lor ca să pândească tabăra Amliciților.
23 Şi s-a întâmplat că în ziua următoare ei s-au întors în tabăra nefiților în mare grabă, fiind împietriți şi îngroziți de frică, zicând:
24 Iată, am urmărit tabăra amliciților şi, spre marea noastră uimire, în țara lui Minon, peste țara lui Zarahemla, în drumul către țara lui Nefi, noi am văzut o mare oştire a lamaniților; şi iată, Amliciții s-au unit cu ei;
25 Şi ei sunt asupra fraților noştri în țara aceea; iar aceştia fug dinaintea lor cu turmele şi cu nevestele şi cu copiii lor către oraşul nostru; şi dacă noi nu ne grăbim, ei vor pune stăpânire pe oraşul nostru şi pe părinții şi nevestele noastre, iar copiii noştri vor fi ucişi.
26 Şi s-a întâmplat că oamenii lui Nefi şi-au luat corturile şi au plecat din valea lui Ghedeon către oraşul lor, care era oraşul lui Zarahemla.
27 Şi iată, când ei treceau râul Sidon, lamaniții şi Amliciții, fiind numeroşi ca nisipul mării, au năvălit asupra lor ca să-i distrugă.
28 Cu toate acestea, nefiții, au fost întăriți de mâna Domnului, deoarece s-au rugat Lui cu putere ca El să-i elibereze din mâinile duşmanilor lor, şi, de aceea, Domnul le-a auzit strigătele şi i-a întărit, iar lamaniții şi amliciții au căzut în fața lor.
29 Şi s-a întâmplat că Alma s-a luptat cu Amlici cu sabia, față în față; şi ei s-au confruntat cu putere unul cu altul.
30 Şi s-a întâmplat că Alma, fiind un om al lui Dumnezeu, fiind mânat de multă credință, a implorat, zicând: O, Doamne, ai milă şi salvează-mi viața, pentru ca să pot să fiu un instrument în mâinile Tale, ca să salvez şi să păstrez acest popor.
31 Acum, când Alma a spus aceste cuvinte, el s-a confruntat iarăşi cu Amlici; şi el a căpătat putere într-atâta, încât l-a ucis pe Amlici cu sabia.
32 Şi, de asemenea, s-a luptat cu regele lamaniților; dar regele lamaniților a fugit dinaintea lui Alma şi şi-a trimis gărzile ca să se lupte cu Alma.
33 Dar Alma şi cu gărzile sale s-au luptat cu gărzile regelui lamaniților până când le-au ucis şi le-au împins înapoi.
34 Şi astfel a curățat pământul sau, mai degrabă, malul care era la apus de râul Sidon, aruncând în apele Sidonului trupurile lamaniților care fuseseră ucişi pentru ca astfel poporul său să poată avea loc să treacă apa şi să se lupte cu lamaniții şi cu amliciții pe partea de apus a râului Sidon.
35 Şi s-a întâmplat că atunci când au trecut toți râul Sidon, lamaniții şi amliciții au început să fugă din fața lor, cu toate că ei erau atât de numeroşi, încât nici nu puteau fi numărați.
36 Şi ei au fugit din fața nefiților către pustiul care era la apus şi la miazănoapte, departe, dincolo de granițele țării; iar nefiții i-au urmărit cu toată puterea şi i-au ucis.
37 Da, ei au fost înconjurați din toate părțile şi au fost ucişi şi goniți până când au fost împrăştiați la apus şi la miazănoapte, până când aceştia au împânzit pustiul ce se numea Hermaunț; şi acesta era acea parte a pustiului care era invadată de animale sălbatice şi hămesite.
38 Şi s-a întâmplat că mulți au murit în pustiu din cauza rănilor şi au fost devorați de animalele acelea sălbatice, precum şi de vulturii din ceruri; iar oasele lor au fost găsite şi au fost adunate într-o movilă pe pământ.

Alma 3

1 Şi s-a întâmplat că nefiţii care nu au fost ucişi de armele de război, după ce i-au îngropat pe cei care fuseseră ucişi — acum, numărul celor ucişi nu era numărat din cauza mărimii numărului lor — după ce ei au terminat de îngropat morţii, ei s-au reîntors la ţinuturile şi la casele lor, la nevestele şi la copiii lor.

2 Acum, multe femei şi copii fuseseră ucişi cu sabia, precum şi multe dintre turmele şi cirezile lor; şi, de asemenea, multe dintre câmpiile lor cu grâne fuseseră distruse, pentru că ele fuseseră călcate în picioare de oştirile de oameni.

3 Şi acum, mulţi dintre lamaniţii şi amliciţii care fuseseră ucişi pe malul râului Sidon au fost aruncaţi în apele Sidonului; şi iată, oasele lor sunt în adâncurile mării şi ele sunt multe.

4 Iar Amliciţii erau deosebiţi de nefiţi, pentru că ei se însemnaseră pe ei înşişi cu roşu pe frunte, după obiceiul lamaniţilor; cu toate acestea, ei nu-şi răseseră capul la fel ca lamaniţii.

5 Acum, capetele lamaniţilor erau rase; şi ei erau goi în afară de pieile care erau puse ca un brâu în jurul coapselor lor, şi de armurile care erau puse în jurul lor, şi de arcurile şi săgeţile lor, de pietrele, şi de praştiile lor şi tot aşa mai departe.

6 Iar pielea lamaniţilor era închisă la culoare, după însemnarea care fusese pusă pe strămoşii lor, care era un blestem peste ei din cauza încălcărilor lor şi a răzvrătirii împotriva fraţilor lor, care erau Nefi, Iacov, Iosif şi Sam, care erau oameni drepţi şi sfinţi.

7 Iar fraţii lor au căutat să-i distrugă pe ei, de aceea au fost blestemaţi; iar Domnul Dumnezeu a pus un semn asupra lor, da, pe Laman şi pe Lemuel şi, de asemenea, pe fiii lui Ismael şi pe femeile ismaelite.

8 Şi aceasta s-a făcut pentru ca seminţia lor să poată să se deosebească de seminţia fraţilor lor, pentru ca prin aceasta Domnul Dumnezeu să poată să păstreze poporul Său, pentru ca ei să nu se amestece şi să creadă în tradiţii incorecte, ceea ce ar dovedi distrugerea lor.

9 Şi s-a întâmplat că oricine îşi amesteca seminţia cu aceea a lamaniţilor aducea acelaşi blestem asupra seminţiei sale.

10 De aceea, oricine tolera să fie dus în rătăcire de către lamaniţi era chemat sub căpetenia lor şi era pus pe el un semn.

11 Şi s-a întâmplat că oricine nu voia să creadă în tradiţiile lamaniţilor, dar credea în cronicile acelea care fuseseră aduse din ţara Ierusalimului şi, de asemenea, în tradiţia strămoşilor lor, care erau corecte, care credea în poruncile lui Dumnezeu şi le ţinea au fost numiţi, de atunci încoace, nefiţi sau poporul lui Nefi —

12 Şi aceştia erau cei care au păstrat cronicile, care sunt adevărate, despre poporul lor şi, de asemenea, despre poporul lamaniţilor.

13 Acum, noi ne întoarcem iarăşi la Amliciţi, căci ei, de asemenea, aveau un semn pus pe ei; da, şi-au pus semnul pe ei înşişi, da chiar un semn roşu pe frunte.

14 Astfel, cuvântul lui Dumnezeu este împlinit, căci acestea sunt cuvintele pe care El le-a spus lui Nefi: Iată, i-am blestemat pe lamaniţi şi Eu voi pune un semn pe ei pentru ca ei şi seminţia lor să poată fi deosebiţi de voi şi de seminţia voastră de acum înainte şi până în vecii vecilor, dacă ei nu se vor pocăi de ticăloşia lor şi nu se vor întoarce către Mine pentru ca Eu să am milă de ei.

15 Şi iarăşi: Eu voi pune un semn pe acela care îşi amestecă seminţia sa cu fraţii voştri, pentru ca ei să fie, de asemenea, blestemaţi.

16 Şi iarăşi: Eu voi pune un semn pe acela care se va lupta împotriva ta şi a seminţiei tale.
17 Şi iarăşi vă spun Eu vouă că aceia care se îndepărtează de voi nu vor mai fi numiţi seminţia voastră; şi Eu vă voi binecuvânta pe voi şi pe oricine care va fi numit seminţia voastră, de acum înainte şi în vecii vecilor; şi acestea erau făgăduielile Domnului către Nefi şi seminţia lui.
18 Acum, Amliciţii nu ştiau că ei îndeplineau cuvintele lui Dumnezeu atunci când ei au început să se însemneze pe frunte; cu toate acestea, s-au ridicat în răzvrătire deschisă împotriva lui Dumnezeu; de aceea, a fost nevoie ca blestemul să cadă asupra lor.
19 Acum, aş dori ca voi să vedeţi că ei şi-au adus blestemul asupra lor înşişi; şi tot aşa, orice om care este blestemat aduce asupra lui propria condamnare.
20 Acum s-a întâmplat că nu multe zile după bătălia din ţara lui Zarahemla, care fusese purtată de către lamaniţi şi Amliciţi, o altă oştire a lamaniţilor a năvălit peste poporul nefiţilor în acelaşi loc în care prima oştire i-a întâlnit pe Amliciţi.
21 Şi s-a întâmplat că o armată a fost trimisă ca să-i alunge pe ei în afara ţării lor.
22 Acum, Alma fiind el însuşi rănit, nu s-a dus de data aceasta la bătălia împotriva lamaniţilor;
23 Dar a trimis o oştire numeroasă împotriva lor; şi ei s-au dus şi au ucis pe mulţi dintre lamaniţi, iar pe cei rămaşi i-au alungat în afara graniţelor ţării.
24 Şi apoi s-au reîntors şi au început să stabilească pacea în ţară nemaifiind tulburaţi pentru un timp de duşmanii lor.
25 Acum, toate lucrurile acestea au fost făcute, da toate aceste războaie şi conflicte au început şi s-au terminat în al cincilea an al domniei judecătorilor.
26 Şi într-un an au fost mii şi zeci de mii de suflete trimise în lumea cea veşnică pentru ca ele să-şi culeagă răsplata după faptele lor, fie că ele fuseseră bune sau răi, să culeagă fericire veşnică sau nenorocire veşnică, după spiritul căruia au ales să se supună, fie că acesta era un spirit bun sau unul rău.
27 Căci fiecare om primeşte plata de la cel căruia el a ales să i se supună, iar aceasta în acord cu cuvintele spiritului profeţiei; de aceea, aşa să fie, în acord cu adevărul. Şi astfel se termină cel de-al cincilea an al domniei judecătorilor.

Alma 4

1 Acum, s-a întâmplat că în al şaselea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi nu erau nici conflicte şi nici războaie în ţara lui Zarahemla;
2 Dar poporul era în suferinţă, da, în suferinţă mare din cauza pierderii fraţilor lor şi, de asemenea, din cauza pierderii turmelor şi cirezilor lor şi, de asemenea, din cauza pierderii câmpurilor lor cu grâne, care fuseseră călcate în picioare şi distruse de lamaniţi.
3 Şi atât de mari erau suferinţele lor, încât fiecare suflet avea motiv să jelească; şi ei au crezut că era judecata lui Dumnezeu trimisă asupra lor din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor lor abominabile; de aceea, ei au fost treziţi ca să-şi aducă aminte de datoria lor.
4 Şi au început să întemeieze Biserica în întregime; da, şi mulţi au fost botezaţi în apele Sidonului şi au fost uniţi cu Biserica lui Dumnezeu; da, ei au fost botezaţi de către mâna lui Alma, care fusese uns mare preot peste poporul Bisericii de mâna

tatălui său, Alma.

5 Şi s-a întâmplat că în cel de-al şaptelea an al domniei judecătorilor, erau cam trei mii cinci sute de suflete care s-au unit cu Biserica lui Dumnezeu şi au fost botezate. Şi astfel, s-a terminat cel de-al şaptelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi; şi a fost pace neîntreruptă în tot acel timp.

6 Şi s-a întâmplat că în cel de-al optulea an al domniei judecătorilor, oamenii Bisericii au început să devină mândri din cauza bogăţiilor lor deosebit de mari, şi a mătăsurilor fine şi a ţesăturilor lor frumos făcute, şi din cauza turmelor şi a cirezilor lor cele multe, şi a aurului, şi a argintului, şi a lucrurilor preţioase de tot felul pe care le căpătaseră prin hărnicia lor; şi prin toate aceste lucruri s-au înălţat în mândrie în propriii lor ochi, pentru că ei începuseră să poarte veşminte foarte scumpe.

7 Acum, acesta a fost prilej de mare suferinţă pentru Alma, da, şi pentru mulţi dintre oamenii pe care Alma îi rânduise să fie învăţători şi preoţi şi vârstnici în Biserică; da, mulţi dintre ei erau foarte îndureraţi din cauza răutăţii care au văzut că începuse să fie printre oamenii lor.

8 Căci ei s-au uitat şi au văzut cu mare întristare că oamenii Bisericii au început să se înalţe în mândrie în faţa propriilor lor ochi şi să-şi îndrepte inimile către bogăţii şi către lucrurile lumeşti deşarte, că ei au început să se batjocorească unul pe altul şi au început să persecute pe aceia care nu credeau conform voinţei şi propriilor lor plăceri.

9 Şi astfel, în cel de-al optulea an al domniei judecătorilor, au început să fie mari conflicte printre oamenii Bisericii; da, erau invidii şi conflicte, răutate şi persecuţii şi mândrie, chiar mai mult decât mândria celor care nu aparţineau Bisericii lui Dumnezeu.

10 Şi astfel s-a terminat cel de-al optulea an al domniei judecătorilor; iar ticăloşia Bisericii a fost o mare piatră de poticnire pentru cei care nu aparţineau Bisericii; şi astfel Biserica a început să decadă din progresul ei.

11 Şi s-a întâmplat că la începutul celui de-al nouălea an, Alma a văzut ticăloşia Bisericii; şi a mai văzut că exemplul Bisericii a început să-i conducă pe cei care erau necredincioşi de la o nedreptate la alta, astfel aducând distrugerea poporului.

12 Da, el a văzut mare nedreptate printre oameni, unii dintre ei înălţându-se pe ei înşişi în mândria lor, disprețuindu-i pe ceilalţi, întorcând spatele celor care erau nevoiaşi şi celor goi şi celor care erau flămânzi şi celor care erau însetaţi şi celor care erau bolnavi şi în suferinţă.

13 Acum, aceasta era pricină mare de plângeri printre oameni, în timp ce alţii se umileau pe ei înşişi, ajutându-i pe cei care aveau nevoie de ajutorul lor, cum ar fi împărţind avuţiile lor la săraci şi la cei nevoiaşi, hrănind pe cei flămânzi şi suferind tot felul de greutăţi de dragul lui Hristos, care trebuia să vină conform spiritului profeţiei;

14 Aşteptând ziua aceea, păstrând astfel iertarea păcatelor lor; fiind plini de mare bucurie datorită învierii morţilor după voinţa şi puterea şi Salvarea prin Isus Hristos din legăturile morţii.

15 Şi acum, s-a întâmplat că Alma, văzând suferinţele celor umili care Îl urmau pe Dumnezeu, precum şi persecuţiile cu care erau copleşiţi de restul poporului său; şi văzând toate nedreptăţile lor, el a început să fie foarte întristat; cu toate acestea, Spiritul Domnului nu l-a părăsit pe el.

16 Şi el a ales pe un om înţelept care era printre vârstnicii bisericii şi i-a dat putere, în

acord cu glasul poporului, ca el să facă legi potrivit legilor care fuseseră date şi să le pună în aplicare potrivit cu ticăloşia şi crimele poporului.

17 Acum, numele acestui om era Nefiha, iar el a fost numit judecător-şef; şi el stătea în scaunul de judecată ca să judece şi să guverneze poporul.

18 Acum, Alma nu i-a dat slujba de a fi mare preot în Biserică, ci el şi-a păstrat slujba de mare preot pentru el însuşi şi a cedat scaunul de judecată lui Nefiha.

19 Şi a făcut aceasta pentru ca el însuşi să poată merge printre oamenii lui sau la poporul lui Nefi, pentru ca el să poată să le predice cuvântul lui Dumnezeu, ca să-i ațâțe pentru aducerea aminte a datoriei lor şi pentru ca el să poată doborî, prin cuvântul lui Dumnezeu, toată mândria şi tot vicleşugul şi toate conflictele care erau printre oamenii lui, nevăzând nici o cale ca să-i salveze, decât printr-o mărturie pură împotriva lor.

20 Şi astfel, la începutul celui de al nouălea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi, Alma a cedat scaunul de judecată lui Nefiha, iar el însuşi s-a dedicat cu totul treburilor marii preoții a ordinului sfânt al lui Dumnezeu pentru mărturia cuvântului, după spiritul revelației şi al profeției.

Cuvintele pe care Alma, marele preot al ordinului sfânt al lui Dumnezeu, le-a trimis poporului în oraşele şi satele lor din toată țara.

Alma 5

1 Şi acum s-a întâmplat că Alma a început să împartă cuvântul lui Dumnezeu către popor, mai întâi în țara lui Zarahemla şi de acolo mai departe prin toată țara.

2 Şi acestea sunt cuvintele pe care el le-a vorbit către popor în Biserica ce a fost întemeiată în oraşul lui Zarahemla, după cronica lui proprie, zicând:

3 Eu, Alma, fiind uns de către tatăl meu, Alma, ca să fiu mare preot peste Biserica lui Dumnezeu, el având putere şi autoritate de la Dumnezeu ca să facă aceste lucruri, iată, vă spun vouă că el a început să întemeieze o Biserică în țara care era între granițele lui Nefi; da, țara care era numită țara lui Mormon; da, şi el i-a botezat pe frații săi în apa Mormonului.

4 Şi iată, vă spun vouă, ei au fost eliberați din mâinile poporului regelui Noe prin mila şi puterea lui Dumnezeu.

5 Şi iată, după aceasta, ei au fost aduşi în sclavie de către mâinile lamaniților, în pustiu; da, vă spun vouă, ei erau în robie şi iarăşi Domnul i-a eliberat din sclavie prin puterea cuvântului Său; şi noi am fost aduşi în această țară şi am început, de asemenea, să întemeiem Biserica lui Dumnezeu în această țară.

6 Şi acum, iată, vă spun vouă, frații mei, voi care aparțineți de această Biserică, ați păstrat voi suficient amintira robiei strămoşilor voştri? Da, şi ați păstrat voi în amintire mila Lui şi lunga Lui suferință pentru ei? Şi mai mult, ați păstrat suficient în amintire că El a eliberat sufletele lor din iad?

7 Iată, El a schimbat inimile lor; da, El i-a trezit dintr-un somn adânc, iar ei s-au trezit la Dumnezeu. Iată, erau în mijlocul întunericului; cu toate acestea, sufletele lor erau iluminate de lumina cuvântului nepieritor; da, ei erau încercuiți de legăturile morții şi de lanțurile iadului şi distrugerea nepieritoare îi aştepta.

8 Şi acum vă întreb pe voi, fraţii mei, au fost ei distruşi? Iată, vă spun vouă: Nu, nu au fost.

9 Şi iarăşi vă întreb pe voi, au fost legăturile sclaviei rupte şi lanţurile iadului care i-au înconjurat pe ei au fost desfăcute? Vă spun vouă: Da, ele au fost desfăcute, iar sufletele lor au crescut şi ei au cântat iubire mântuitoare. Şi vă spun vouă că ei sunt salvaţi.

10 Şi acum, vă întreb pe voi, în ce condiţii sunt salvaţi? Da, ce bază au ei ca să nădăjduiască să fie salvaţi? Care este cauza că ei au fost desfăcuţi din legăturile morţii, da, şi, de asemenea, din lanţurile iadului?

11 Iată, vă spun eu vouă — n-a crezut tatăl meu, Alma, în cuvintele care au fost propovăduite de gura lui Abinadi? Şi nu era el un profet sfânt? Nu a vorbit el cuvintele lui Dumnezeu, iar tatăl meu, Alma, l-a crezut?

12 Şi, potrivit credinţei lui, s-a produs o mare schimbare în inima lui. Iată, vă spun vouă că lucrul acesta este cu totul adevărat.

13 Şi iată, el a predicat cuvântul către strămoşii voştri şi o mare schimbare s-a petrecut în inimile lor şi ei s-au umilit şi şi-au pus nădejdea în Dumnezeul cel Viu şi Adevărat. Şi iată, ei au fost credincioşi până la sfârşit; de aceea, au fost salvaţi.

14 Şi acum, iată, vă întreb pe voi, fraţii mei din Biserică, v-aţi născut voi spiritual din Dumnezeu? Aţi primit voi imaginea Lui în înfăţişarea voastră? Aţi şimţit voi această măreaţă schimbare în inimile voastre?

15 Daţi voi dovadă de credinţă în mântuirea Aceluia care v-a făcut pe voi? Vă uitaţi voi cu ochiul credinţei şi vedeţi voi acest trup înălţat în nemurire şi această corupţie înălţată la incorupţie, ca să stea înaintea lui Dumnezeu ca să fie judecat după faptele pe care le-a făcut în trupul muritor?

16 Vă spun vouă, puteţi voi să vă imaginaţi că auziţi glasul Domnului zicându-vă în ziua aceea: Veniţi la Mine, voi cei binecuvântaţi, căci iată, faptele voastre au fost faptele dreptăţii pe faţa pământului?

17 Sau vă imaginaţi voi că aţi putea minţi în faţa Domnului în acea zi, zicând — Doamne, faptele noastre au fost fapte drepte pe faţa pământului — şi că El vă va salva?

18 Sau dimpotrivă, puteţi voi să vă imaginaţi pe voi înşivă aduşi înaintea judecăţii lui Dumnezeu, cu sufletele pline de vinovăţie şi de remuşcare, amintindu-vă de toată vinovăţia voastră, da, o perfectă aducere aminte a tuturor ticăloşiilor voastre, da, o aducere aminte a faptului că voi aţi nesocotit poruncile lui Dumnezeu?

19 Vă spun vouă, puteţi să priviţi în sus către Dumnezeu în ziua aceea cu inima pură şi cu mâinile curate? Vă spun vouă, puteţi voi să priviţi în sus, având imaginea lui Dumnezeu imprimată pe înfăţişarea voastră?

20 Vă spun vouă, puteţi voi să gândiţi că veţi fi salvaţi, când voi înşivă aţi consimţit să deveniţi supuşii diavolului?

21 Vă spun vouă, voi veţi afla în ziua aceea că nu puteţi fi salvaţi; căci nici un om nu poate fi salvat, decât dacă veşmintele lui sunt spălate, albe; da, veşmintele lui trebuie să fie purificate până când sunt curăţate de toate petele, prin sângele Aceluia despre care au vorbit strămoşii voştri, care va veni ca să mântuiască poporul Său de păcatele lor.

22 Şi acum, vă întreb pe voi, fraţii mei, cum s-ar simţi oricare dintre voi să stea înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu având veşmintele pătate cu sânge şi cu tot felul de murdării? Iată, ce vor mărturisi aceste lucruri împotriva voastră?

23 Iată, nu vor mărturisi ele că sunteți criminali, da, şi, de asemenea, că sunteți vinovați de tot felul de ticăloşii?
24 Iată, frații mei, credeți voi că unul ca acesta poate să aibă un loc în Împărăția lui Dumnezeu împreună cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov şi, de asemenea, împreună cu toți profeții sfinți ale căror veşminte sunt curățate şi sunt fără pată, pure şi albe?
25 Vă spun vouă: Nu; decât dacă voi Îl faceți pe Creatorul vostru un mincinos de la început sau dacă voi credeți că El este un mincinos de la început voi nu puteți să credeți că asemenea lucru poate să se întâmple în împărăția cerului; dar ei vor fi alungați, căci ei sunt copiii împărăției diavolului.
26 Şi acum iată, vă spun vouă, frații mei, dacă voi ați simțit o schimbare în inima voastră şi dacă ați simțit dorința să cântați cântecul iubirii mântuitoare, vreau să vă întreb, puteți să simțiți astfel acum?
27 Ați mers voi păstrându-vă fără de vină în fața lui Dumnezeu? Puteți voi să spuneți în sinea voastră, dacă ați fi chemați să muriți chiar acum, că ați fost destul de umili? Că veşmintele voastre au fost curățate şi albite prin sângele lui Hristos, care va veni să mântuiască poporul Său de păcatele lor?
28 Iată, v-ați eliberat de mândrie? Vă spun vouă că, dacă nu, atunci voi nu sunteți pregătiți să-L întâlniți pe Dumnezeu. Iată, voi trebuie să vă pregătiți în grabă; căci împărăția cerului va veni în curând şi unul ca acesta nu are viață veşnică.
29 Iată, zic eu, este printre voi vreunul care nu s-a eliberat de invidie? Vă spun vouă că unul ca acesta nu este pregătit; şi aş dori ca el să se pregătească repede, căci ora este aproape şi el nu ştie când va veni timpul; căci unul ca acesta nu este găsit nevinovat.
30 Şi iarăşi vă spun vouă, este vreunul printre voi care îşi bate joc de fratele său sau îl copleşeşte cu persecuții?
31 Vai de acesta, căci nu este pregătit, iar timpul este aproape pentru ca el să se pocăiască, ori altfel, nu poate fi salvat!
32 Da, vai chiar şi de voi toți care faceți de nedreptăți; pocăiți-vă, pocăiți-vă, căci Domnul Dumnezeu a spus aceasta!
33 Iată, El trimite o chemare către toți oamenii, pentru că brațele milosteniei sunt întinse către ei; şi El spune: Pocăiți-vă şi Eu vă voi primi.
34 Da, El spune: Veniți la Mine şi vă veți împărtăşi din fructul copacului vieții; da, voi veți mânca şi veți bea din abundență din pâinea şi din apele vieții, nestingheriți;
35 Da, veniți la Mine şi aduceți fapte drepte şi nu veți fi doborâți şi aruncați în foc—
36 Pentru că iată, este aproape timpul când oricine care nu aduce fructe bune sau oricine care nu face fapte drepte acela are motiv să se tânguiască şi să jelească.
37 O, voi făcători de nedreptăți; voi cei care sunteți încrezuți în lucrurile lumeşti deşarte, voi cei care v-ați spus că ştiți căile dreptății şi totuşi v-ați rătăcit ca oile fără păstor, neținând seama că un păstor a strigat după voi şi încă mai strigă după voi, dar voi nu vreți să ascultați glasul Lui!
38 Iată, vă spun vouă că Păstorul cel Bun vă cheamă; da, şi în numele Său propriu vă cheamă El pe voi, care este numele lui Hristos; şi dacă nu veți asculta de glasul Păstorului cel Bun, de numele cu care voi sunteți chemați, iată, voi nu sunteți oile Păstorului cel Bun.
39 Şi acum, dacă voi nu sunteți oile Păstorului Bun, atunci din care turmă sunteți voi? Iată, vă spun vouă, că diavolul este păstorul vostru, iar voi sunteți turma lui; şi acum, cine poate să nege aceasta? Iată, vă spun vouă, oricine tăgăduie aceasta este un mincinos şi un copil al diavolului.

40 Pentru că iată, vă spun vouă, că orice lucru care este bun vine de la Dumnezeu şi orice lucru care este rău vine de la diavol.

41 De aceea, dacă un om aduce fapte bune, el ascultă de glasul Păstorului cel Bun şi Îl urmează pe El; dar oricine aduce fapte rele, acelaşi devine un copil al diavolului, deoarece el ascultă de glasul lui şi îl urmează pe el.

42 Şi oricine face aceasta trebuie să-şi primească plata de la el; de aceea, ca plată primeşte moarte în ceea ce priveşte lucrurile dreptății, fiind mort pentru toate faptele bune.

43 Şi acum, fraţii mei, aş dori ca voi să mă auziţi pe mine, căci vorbesc cu toată puterea sufletului meu; căci iată, am vorbit către voi limpede ca voi să nu greşiţi sau am vorbit după poruncile lui Dumnezeu.

44 Pentru că, eu sunt chemat ca să vorbesc în felul acesta, după ordinul sfânt a lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos; da, mie mi s-a poruncit să mă ridic şi să depun mărturie către acest popor despre lucrurile care au fost spuse de către strămoşii noştri, despre lucrurile care vor veni.

45 Şi aceasta nu este totul. Nu credeţi voi că ştiu despre aceste lucruri eu însumi? Iată, vă mărturisesc vouă că lucrurile despre care v-am vorbit sunt adevărate. Şi cum credeţi voi că ştiu despre adevărul lor?

46 Iată, vă spun vouă, ele mi-au fost făcute cunoscute de către Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu. Iată, am postit şi m-am rugat multe zile ca să cunosc aceste lucruri eu însumi. Şi acum, eu ştiu că ele sunt adevărate; căci Domnul Dumnezeu mi le-a făcut cunoscute mie prin Spiritul Lui Sfânt; şi acesta este spiritul revelației care este în mine.

47 Şi mai mult, vă spun vouă că astfel mi s-a revelat, că vorbele care au fost grăite de către strămoşii noştri sunt adevărate, chiar în acord cu spiritul profeției care este în mine, care este, de asemenea, prin manifestarea Spiritului lui Dumnezeu.

48 Eu vă spun vouă că ştiu că orice vă voi spune despre ceea ce va veni este adevărat; şi vă spun vouă că ştiu că Isus Hristos va veni, da, Fiul, Singurul Născut al Tatălui, plin de har şi de milă şi de adevăr. Şi iată, El este Acela care va veni să ia toate păcatele lumii, da, păcatele fiecărui om care va crede cu fermitate în numele Lui.

49 Şi acum, vă spun vouă că acesta este ordinul după care eu sunt chemat, da, să predic către fraţii mei preaiubiţi, da, şi către oricine trăieşte în ţară; da, să le predic tuturor, atât celor bătrâni, cât şi celor tineri, atât sclavilor, cât şi celor liberi; da, vă spun vouă celor bătrâni şi celor de vârstă mijlocie şi generației care se ridică; da, să strig către ei că trebuie să se pocăiască şi să fie născuţi din nou.

50 Da, astfel spune Spiritul: Pocăiţi-vă, voi cei din toate marginile pământului, căci împărăția cerului este în curând aproape; da, Fiul lui Dumnezeu va veni în slava Sa, în măreția Sa, în maiestatea Sa, puterea şi dominația Sa. Da, fraţii mei preaiubiţi, vă spun vouă că Spiritul spune: Iată, slava Regelui întregului pământ; şi, de asemenea, Regele cerului va străluci în curând printre toţi copiii oamenilor.

51 Şi, de asemenea, Spiritul spune către mine, da, strigă către mine cu un glas puternic, zicând: Mergi şi spune către acest popor — Pocăiţi-vă, căci dacă nu vă pocăiţi, în nici un caz nu puteţi voi să moşteniţi Împărăția cerului.

52 Şi iarăşi vă spun vouă, Spiritul spune: Iată, Securea este înfipta la rădăcina pomului; de aceea, orice pom care nu face fructe bune va fi doborât şi aruncat în foc, da, un foc care nu poate avea sfârşit, chiar un foc nestins. Iată, şi aduceţi-vă aminte, Cel Sfânt a vorbit aceasta.

53 Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, vă spun vouă, puteţi voi să vă opuneţi la aceste lucruri; da, puteţi voi să puneţi deoparte aceste lucruri şi să-L călcaţi în picioare pe Cel Sfânt; da, puteţi voi să vă îngâmfaţi în mândria inimilor voastre; da, veţi stărui voi în obiceiul de a purta veşminte scumpe şi de a vă fixa inimile pe lucrurile lumeşti deşarte, pe bogăţiile voastre?

54 Da, veţi stărui voi în credinţa că sunteţi mai buni decât alţii; da, veţi persista în persecutarea fraţilor voştri care se umilesc şi care merg după ordinul sfânt al lui Dumnezeu, aşa cum au fost crescuţi în Biserică, fiind sfinţiţi de către Spiritul Sfânt; şi ei fac fapte bune care sunt apreciate pentru pocăinţă.

55 Da, şi veţi stărui voi întorcând spatele celor săraci şi celor în nevoie şi păstrându-vă averea voastră departe de ei?

56 Şi în sfârşit, voi toţi cei care veţi stărui în ticăloşia voastră, vă spun că aceştia sunt cei care vor fi doborâţi şi aruncaţi în foc, în afară dacă ei se pocăiesc cu grăbire.

57 Şi acum vă spun vouă, toţi cei care sunteţi dornici să urmaţi glasul Păstorului cel Bun, plecaţi dintre cei păcătoşi şi fiţi separaţi de ei şi nu atingeţi lucrurile lor necurate; şi iată, numele lor vor fi şterse, căci numele celor păcătoşi nu vor fi numărate printre numele celor drepţi pentru ca să se îndeplinească cuvântul lui Dumnezeu, cuvânt care va spune: Numele celor păcătoşi nu vor fi amestecate cu numele celor din poporul Meu.

58 Căci numele celor drepţi vor fi scrise în cartea vieţii şi lor le voi da Eu o moştenire în dreapta Mea. Şi acum, fraţii mei, ce aveţi voi de spus împotriva acestui lucru? Vă spun vouă, dacă veţi vorbi împotriva acestui lucru, nu are nici o importanţă, deoarece cuvântul lui Dumnezeu trebuie să se înfăptuiască.

59 Deoarece, care păstor dintre voi, având multe oi, nu le păzeşte pentru ca lupii să nu intre şi să-i devoreze turma? Şi iată, dacă un lup intră în turma lui, nu-l alungă el pe acesta? Da, şi la sfârşit, dacă el poate, îl va distruge.

60 Şi acum, vă spun vouă că Păstorul cel Bun vă cheamă; şi dacă veţi asculta glasul Lui, atunci El vă va aduce în turma Sa, şi voi sunteţi oile Lui; şi El vă porunceşte să nu permiteţi nici unui lup lacom să intre printre voi, pentru ca voi să nu fiţi distruşi.

61 Şi acum eu, Alma, vă poruncesc vouă în limba Aceluia care mi-a poruncit mie, să respectaţi cuvintele pe care vi le-am spus.

62 Eu vă vorbesc în chip de poruncă, vouă celor care aparţineţi Bisericii; şi celor care nu aparţin Bisericii le vorbesc printr-o invitaţie, zicând: Veniţi să vă botezaţi pentru pocăinţă, ca să puteţi să vă împărtăşiţi din fructul pomului vieţii.

Alma 6

1 Şi s-a întâmplat că, după ce Alma a terminat de vorbit oamenilor Bisericii, care era întemeiată în oraşul Zarahemla, el a rânduit preoţi şi vârstnici, prin aşezarea mâinilor sale conform rânduielii lui Dumnezeu, ca ei să conducă şi să aibă grijă de Biserică.

2 Şi s-a întâmplat că aceia care nu făceau parte din Biserică, dar care s-au pocăit de păcatele lor, au fost botezaţi pentru pocăinţă, şi au fost primiţi în Biserică.

3 Şi, de asemenea, s-a mai întâmplat că aceia care făceau parte din Biserică şi nu s-au pocăit de ticăloşiile lor şi nu s-au plecat cu umilinţă în faţa lui Dumnezeu — adică aceia care erau ridicaţi în mândria inimilor lor — aceiaşi au fost respinşi, iar numele lor au fost şterse, în aşa fel încât numele lor nu se mai numărau

printre ale celor drepți.

4 Și astfel ei au început să întemeieze ordinea Bisericii în orașul Zarahemla.

5 Acum, voi ar trebui să înțelegeți că acest cuvânt al lui Dumnezeu era liber pentru toată lumea, că nimeni nu era lipsit de posibilitatea de a se aduna ca să audă cuvântul lui Dumnezeu.

6 Ba mai mult, copiilor lui Dumnezeu li se ceruse să se adune cu toții și să se unească în post și în rugaciune fierbinte pentru binele sufletelor acelora care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu.

7 Și s-a întâmplat că, după ce Alma a făcut aceste reguli, el a plecat de la ei, da, de la Biserica care era în orașul Zarahemla, și s-a îndreptat către estul râului Sidon, către valea lui Ghedeon, unde fusese construit un oraș, care era numit orașul lui Ghedeon, care era în valea numită Ghedeon, numită după omul care a fost omorât cu sabia de mâna lui Nehor.

8 Și Alma a plecat și a început să vestească cuvântul lui Dumnezeu către Biserica ce fusese întemeiată în valea lui Ghedeon, în acord cu revelația adevărului cuvântului vorbit de către strămoșii săi și în acord cu spiritul profeției care era în el, în acord cu mărturia lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care va veni să-i mântuiască pe oameni de păcatele lor, și cu sfântul ordin prin care el a fost chemat. Și așa este scris. Amin.

Cuvintele lui Alma pe care le-a adresat poporului în Ghedeon, conform cronicii sale.

Alma 7

1 Iată, preaiubiții mei frați, văzând că mi s-a permis să vin la voi, încerc să mă adresez vouă pe limba mea; da, prin gura mea, văzând că este pentru prima dată când v-am vorbit în cuvinte cu propria mea gură, am fost în totalitate reținut la scaunul de judecată și am avut multe treburi și de aceea nu am putut veni la voi.

2 Și chiar nu aș fi putut veni acum dacă nu s-ar fi întâmplat ca scaunul judecății să fie încredințat altcuiva ca să guverneze în locul meu; și Domnul cu multă bunătate mi-a dat posibilitatea să vin la voi.

3 Și uite, am venit cu speranțe mari și multă dorință de a descoperi că voi v-ați umilit în fața lui Dumnezeu și ați continuat să imploraţi harul Său și să vă găsesc fără pată în fața Lui și să nu vă găsesc în groaznica dilemă în care erau frații noștri în Zarahemla.

4 Dar binecuvântat fie numele lui Dumnezeu, pe care El mi l-a dat mie să-l cunosc, da, mi-a dat mie imensa bucurie de a afla că ei s-au rânduit din nou după dreptatea Lui.

5 Și am încredere, în acord cu Spiritul lui Dumnezeu care este în mine, că, de asemenea, voi avea bucurie de la voi; ba mai mult, nu doresc ca bucuria mea pentru voi să vină din cauza multelor suferințe și dureri pe care le-am avut pentru frații din Zarahemla, dar iată, bucuria mea ce s-a lăsat asupra lor după ce am trecut prin multe suferințe și durere.

6 Dar uite, am încredere că voi nu sunteți într-o stare așa mare de necredință precum erau frații voștri; am încredere că voi nu sunteți îndârjiți în mândria inimilor voastre; da, am încredere că inimile voastre nu sunt îndreptate spre bogățiile și lucrurile deșarte ale lumii; da, am încredere că voi nu vă închinați

idolilor, dar că voi vă închinați adevăratului Dumnezeu care trăiește și că așteptați cu nerăbdare, cu o veșnică credință, iertarea păcatelor voastre, care va să vină.

7 Dar iată, v-am spus că vor fi multe lucruri care vor veni; și iată, există un singur lucru care este mai important decât toate celelalte — deoarece, iată, nu mai este mult pentru că Mântuitorul trăiește și va veni la poporul Său.

8 Iată, nu spun că El va veni printre noi în timpul când va trăi în tabernacolul Său muritor; pentru că iată, Spiritul nu mi-a spus că va fi așa. Acum acest lucru nu-l cunosc; dar știu aceasta, că Domnul Dumnezeu are putere să facă tot ceea ce este în acord cu cuvântul Său.

9 Dar iată, Spiritul mi-a spus atât: Strigă către oameni, spunând — Pocăiți-vă și pregătiți drumul Domnului și mergeți pe cărările Lui, căci sunt drepte; căci iată, Împărăția cerului vă este la îndemână, iar Fiul lui Dumnezeu vine pe fața pământului.

10 Și iată, El Se va naște din Maria, la Ierusalim, care este țara strămoșilor noștri, ea fiind fecioară, un vas prețios și ales, care va fi acoperită de umbra Duhului Sfânt și va concepe prin puterea lui și care va aduce pe lume un fiu, da, chiar pe Fiul lui Dumnezeu.

11 Și El va merge înainte, răbdând dureri și suferințe și ispite de toate felurile; și aceasta pentru ca să fie împlinit cuvântul, acela care spune că El va lua asupra Lui durerile și bolile poporului Său.

12 Și El va lua moartea asupra Lui, ca să poată dezlega legăturile morții care leagă poporul Său; și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce privește trupul, ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor.

13 Acum, Spiritul știe toate lucrurile; cu toate acestea, Fiul lui Dumnezeu a suferit după cum arată trupul Său, pentru că a luat asupra Lui păcatele poporului Său și a șters păcatele lor prin puterea Lui mântuitoare; și acum, iată, aceasta este mărturia pe care o depun.

14 Acum, vă spun vouă că trebuie să vă pocăiți și să vă năștеți din nou; căci Spiritul a spus că dacă voi nu vă năștеți din nou, nu puteți moșteni împărăția cerului; de aceea, veniți și vă botezați spre pocăință ca voi să fiți spălați de păcatele voastre, ca voi să aveți credință în Mielul lui Dumnezeu, care ia păcatele lumii, care are putere să salveze și să spele toate nedreptățile.

15 Da, eu vă spun vouă să veniți și să nu vă fie frică, și puneți deoparte toate păcatele care vă copleșesc cu ușurință, care vă leagă de distrugere, da, veniți și mergeți înainte și arătați Dumnezeului vostru că sunteți dispuși să vă pocăiți de păcatele voastre și să faceți un legământ cu El spre a-I respecta poruncile, și mărturisiți aceasta Lui în această zi, intrând în apele botezului.

16 Și oricine face aceasta și ține poruncile lui Dumnezeu de acum înainte, acela își va aminti că i-am spus, da, își va aminti că i-am spus că va primi viața veșnică, așa cum a mărturisit Spiritul Sfânt, care mi-a mărturisit mie.

17 Și acum mult preaiubiții mei frați, voi credeți aceste lucruri? Iată, vă spun vouă, da, știu că voi le credeți; și felul în care știu că voi le credeți este manifestarea Spiritului care este în mine. Și acum, deoarece credința voastră este puternică în această privință, da, în privința lucrurilor despre care am vorbit, mare este bucuria mea.

18 Pentru că așa cum v-am spus de la început, că doresc mult ca voi să nu vă îndoiți

precum fraţii voştri, chiar aşa consider că dorinţele mele au fost împlinite.
19 De aceea, eu consider că sunteţi pe cărările dreptăţii; consider că voi sunteţi pe cărarea care vă va duce în împărăţia lui Dumnezeu; da, eu consider că voi faceţi cărările Lui drepte.
20 Eu înţeleg că vi s-a spus, prin mărturia cuvântului Său, că El nu poate să meargă pe căi strâmbe; nici să se îndepărteze de la ceea ce a spus; nici să aibă o umbră de întoarcere de la dreapta la stânga sau de la ceea ce este drept la ceea ce este greşit; de aceea, mersul Său este un cerc veşnic.
21 Şi El nu trebuie să locuiască în temple nesfinţite; şi nici murdăria sau orice este necurat să fie primit în Împărăţia lui Dumnezeu; de aceea, vă spun vouă că timpul va veni, da, şi va fi în ultima zi, când acela care este murdar va rămâne în murdărie.
22 Şi acum preaiubiţii mei fraţi, v-am spus aceste lucruri pentru a vă trezi simţul datoriei faţă de Dumnezeu, ca voi să mergeţi fără greşeală în faţa Lui, ca voi să mergeţi după sfânta ordine a lui Dumnezeu, după care voi aţi fost primiţi.
23 Şi acum aş vrea ca voi să fiţi umili, supuşi şi blajini; gata de a răspunde la ruga altora; plini de ingăduinţa şi răbdare îndelungată; să fiţi temperaţi în toate lucrurile; să fiţi sârguincioşi în ţinerea poruncilor lui Dumnezeu tot timpul; să cereţi orice lucruri de care aveţi nevoie atât spirituale, cât şi vremelnice; întotdeauna întorcând mulţumiri lui Dumnezeu pentru orice lucru primiţi.
24 Şi îngrijiţi-vă să aveţi credinţă, speranţă şi caritate şi atunci voi veţi avea mereu o mulţime de lucruri bune.
25 Şi Domnul să vă binecuvânteze şi să vă ţină veşmintele fără pată, ca la sfârşit să puteţi fi aduşi ca să vă aşezaţi alături de Avraam, Isaac şi Iacov şi sfinţii profeţi care au fost de când a început lumea, având veşmintele voastre fără pată ca şi veşmintele lor care sunt fără pată, în împărăţia cerului, fără a o mai părăsi.
26 Şi acum fraţii mei preaiubiţi, v-am spus aceste cuvinte în acord cu Spiritul care a mărturisit în mine; şi sufletul meu s-a bucurat foarte mult pentru marea sârguinţă şi atenţie pe care voi le-ţi acordat cuvântului meu.
27 Şi acum, fie ca pacea lui Dumnezeu să rămână asupra voastră şi asupra caselor voastre şi a pământului vostru şi asupra turmelor voastre şi asupra a tot ce stăpâniţi voi, asupra femeilor şi copiilor voştri, potrivit cu credinţa şi cu faptele voastre de acum înainte şi pentru totdeauna. Acestea am avut de spus. Amin.

Alma 8

1 Şi acum s-a întâmplat că Alma s-a întors din ţara lui Ghedeon, după ce i-a învăţat pe oamenii ţinutului lui Ghedeon multe lucruri care nu pot fi scrise, după ce a întemeiat ordinea Bisericii, aşa după cum a făcut în ţinutul Zarahemla, da, el s-a întors la casa lui în Zarahemla să se odihnească după munca pe care o depusese.
2 Şi astfel s-a sfârşit al nouălea an de domnie al judecătorilor asupra poporului lui Nefi.
3 Şi s-a întâmplat la începutul celui de-al zecelea an de domnie al judecătorilor asupra poporului lui Nefi că Alma a plecat de acolo şi a călătorit pe pământul lui Melec, la vestul râului Sidon, spre vest, la marginea pustiului.
4 Şi el a început să-i înveţe pe oamenii din ţinutul Melec, în acord cu ordinul sfânt al lui Dumnezeu, prin care el a fost chemat; şi a început să-i înveţe pe oamenii de pe cuprinsul ţinutului Melec.

5 Şi s-a întâmplat că oamenii au venit la el de-a lungul graniţelor ţinutului care era aşezat la marginea pustiului şi ei au fost botezaţi în tot ţinutul.
6 Deci, când şi-a terminat lucrul în ţinutul Melec, el a plecat de acolo şi a călătorit trei zile la nord de ţinutul Melec; şi a ajuns la un oraş numit Amoniha.
7 Acum, era obiceiul la poporul lui Nefi să-şi numească oraşele şi satele, da, chiar satele lor cele mai mici, după numele aceluia care le stăpânise primul; şi aşa era şi cu ţinutul Amoniha.
8 Şi s-a întâmplat că atunci când Alma a sosit în oraşul Amoniha, el a început să le predice lor cuvântul lui Dumnezeu.
9 Acum, Satana avea mare stăpânire asupra inimilor oamenilor din oraşul Amoniha; de aceea, ei nu au ascultat cuvintele lui Alma.
10 Cu toate acestea, Alma a muncit mult în spirit, luptându-se cu Dumnezeu în rugăciune fierbinte, ca El să reverse din Spiritul Său asupra oamenilor din oraş; ca El să-i îngăduie să-i boteze pe ei spre pocăinţă.
11 Cu toate acestea, ei şi-au întărit inimile, spunându-i: Uite, noi ştim că tu eşti Alma; şi ştim că eşti mare preot al Bisericii pe care ai întemeiat-o în multe părţi ale ţinutului, după tradiţia ta; şi noi nu facem parte din Biserica ta şi nu credem în astfel de obiceiuri nebuneşti.
12 Şi acum, noi ştim că, deoarece noi nu facem parte din Biserica ta, noi ştim că tu nu ai putere asupra noastră; şi tu ai dat judecata asupra lui Nefiha; de aceea, tu nu eşti judecător-şef asupra noastră.
13 Şi acum, când oamenii au spus acestea şi au desconsiderat toate cuvintele lui şi l-au ocărât şi l-au scuipat şi au făcut ca el să fie alungat din oraş, el a plecat de acolo şi şi-a continuat călătoria către oraşul care era numit Aaron.
14 Şi s-a întâmplat că atunci când călătorea într-acolo, copleşit de suferinţă, plin de mâhnire adâncă şi de durere în suflet din cauza ticăloşiei oamenilor din oraşul Amoniha, s-a întâmplat că atunci când Alma era astfel doborât de suferinţă, un înger al Domnului i s-a înfăţişat, spunând:
15 Binecuvântat eşti tu, Alma; de aceea, ridică-ţi capul şi bucură-te, pentru că ai mare motiv de bucurie; căci tu ai fost credincios în ţinerea poruncilor lui Dumnezeu, din primul moment când ai primit primul Lui semn. Uite, eu sunt aici să ţi-l aduc.
16 Şi uite, sunt trimis să-ţi poruncesc să te reîntorci în oraşul Amoniha şi să predici din nou oamenilor oraşului; da, predică-le. Da, dacă nu se vor pocăi, Domnul Dumnezeu îi va distruge.
17 Dar uite, să înţeleagă acum că ei vor distruge libertatea oamenilor tăi (aceasta a spus Domnul) ceea ce este în contradicţie cu statutele, judecăţile şi poruncile pe care El le-a dat oamenilor Săi.
18 Şi s-a întâmplat că, după ce Alma şi-a primit mesajul de la îngerul Domnului, el s-a întors în grabă în ţinutul Amoniha. Şi el a intrat în oraş printr-un loc diferit, da, prin partea de sud a oraşului Amoniha.
19 Şi pe când intra în oraş, era flămând şi a spus unui om: Vrei să-i dai ceva să mănânce unui umil slujitor al lui Dumnezeu?
20 Şi omul i-a răspuns: Eu sunt un nefit şi ştiu că eşti un profet sfânt al lui Dumnezeu, că tu eşti omul căruia un înger i-a spus într-o viziune: Tu vei primi. De aceea, vino cu mine în casa mea şi am să împart mâncarea mea cu tine; şi ştiu că vei fi o binecuvântare pentru mine şi casa mea.

21 Şi s-a întâmplat că omul l-a primit în casa lui; şi omul se numea Amulec; şi el a adus pâine şi carne şi le-a aşezat înaintea lui Alma.
22 Şi s-a întâmplat că Alma a mâncat pâinea şi s-a săturat; şi l-a binecuvântat pe Amulec în casa lui şi I-a mulțumit lui Dumnezeu.
23 Şi după ce a mâncat şi s-a săturat, el i-a spus lui Amulec: Eu sunt Alma şi sunt marele preot al Bisericii lui Dumnezeu din tot ținutul.
24 Şi uite, am fost chemat să predic cuvântul lui Dumnezeu printre toți aceşti oameni, în spiritul revelației şi al profeției; şi am fost în ținutul acesta şi nu m-au primit, ei m-au alungat şi tocmai voiam să întorc spatele acestui ținut.
25 Dar uite, mi s-a poruncit să mă întorc şi să profețesc acestor oameni, da, şi să depun mărturie împotriva lor în legătură cu nedreptățile lor.
26 Şi acum Amulec, pentru că tu m-ai hrănit şi m-ai primit înăuntru, tu eşti binecuvântat; pentru că eu eram flămând, pentru că am postit multe zile.
27 Şi Alma a stat multe zile cu Amulec, înainte de a începe să predice poporului.
28 Şi s-a întâmplat că oamenii s-au afundat şi mai mult în nedreptățile lor.
29 Şi cuvântul a venit către Alma, spunând: Du-te; şi, de asemenea, spune-i slujitorului Meu, Amulec, mergi înainte şi profețeşte oamenilor aceştia, spunând — Pocăiți-vă, căci aşa a spus Domnul, pentru că dacă nu vă pocăiți am să vă arăt mânia Mea; da, şi n-am să-mi ridic crunta Mea mânie.
30 Şi Alma a plecat înainte printre oameni, ca şi Amulec, să le spună cuvintele lui Dumnezeu; şi ei erau plini de Duhul Sfânt.
31 Şi lor li se dăduse putere într-atât, încât ei nu puteau fi întemnițați în închisori; şi nici nu era posibil ca cineva să-i omoare; ba mai mult, ei nu-şi foloseau puterea decât atunci când erau legați în lanțuri sau închişi în închisoare. Acum, aceasta se întâmpla pentru ca Domnul să-şi arate mai departe puterea prin ei.
32 Şi s-a întâmplat că ei au mers înainte şi au început să predice şi să profețească oamenilor, potrivit Spiritului şi puterii pe care Domnul le dăduse lor.

Cuvintele lui Alma şi, de asemenea, cuvintele lui Amulec, care au fost spuse oamenilor din ținutul Amoniha. Şi, de asemenea, ei sunt aruncați în închisoare şi eliberați prin puterea miraculoasă a lui Dumnezeu care era în ei, după cum arată cronica lui Alma.

Alma 9

1 Şi din nou eu, Alma, poruncindu-mi-se de către Dumnezeu să-l iau pe Amulec şi să merg înainte şi să predic din nou acestor oameni, sau oamenilor care locuiau în oraşul Amoniha, s-a întâmplat că, pe când am început să le predic lor, au început să mă combată, spunând:
2 Cine eşti tu? Presupunând că noi ne vom încrede în mărturia unui singur om, totuşi el va trebui să ne predice nouă că pământul va dispărea?
3 Acum, ei nu înțelegeau cuvintele pe care le spuneau; pentru că ei nu ştiau că pământul va dispărea.
4 Şi ei au mai spus: Noi nu ne vom încrede în cuvintele tale dacă tu vei profeți că acest mare oraş va fi distrus într-o singură zi.
5 Acum, ei nu ştiau că Dumnezeu ar putea să facă lucruri atât de uimitoare, pentru că ei aveau inimile împietrite şi erau oameni încăpățânați.

6 Şi ei au spus: Cine este Dumnezeu, care nu trimite altă autoritate, decât un singur om la acest popor, ca să le vestească lor adevărul acestor mari şi uimitoare lucruri?
7 Şi ei au înaintat ca să pună mâna pe mine; dar uite, nu au putut. Şi eu am stat cu îndrăzneală să le spun lor, da, le-am mărturisit cu curaj, spunând:
8 Iată, o, voi, păcătoasă şi stricată generaţie, cum aţi uitat voi tradiţia strămoşilor voştri; da, cât de repede aţi uitat voi poruncile lui Dumnezeu.
9 Nu vă amintiţi că tatăl nostru, Lehi, a fost scos din Ierusalim de mâna lui Dumnezeu? Nu vă amintiţi că ei toţi au fost conduşi prin pustiu de către El?
10 Şi aţi uitat atât de repede de câte ori El i-a eliberat pe strămoşii noştri din mâinile duşmanilor şi i-a scăpat de a fi distruşi chiar de mâinile fraţilor lor?
11 Da, şi dacă nu ar fi fost puterea Lui de neegalat şi mila Lui şi răbdarea lui îndelungată pentru noi, am fi fost, fără îndoială, de mult şterşi de pe faţa pământului, mult înaintea acestui timp, şi poate am fi fost supuşi unei nesfârşite stări de mizerie şi de nenorocire.
12 Iată, acum vă spun vouă că vi se porunceşte să vă pocăiţi; şi numai dacă vă pocăiţi puteţi moşteni împărăţia lui Dumnezeu. Dar iată, asta nu este tot — El v-a poruncit să vă pocăiţi ori vă va distruge complet de pe faţa pământului; da, El vă va vizita cu mânie şi în mânia Lui puternică El nu se va întoarce.
13 Iată, nu vă amintiţi de cuvintele pe care El i le-a spus lui Lehi zicând: În măsura în care Îmi veţi ţine poruncile, veţi prospera pe pământ? Şi din nou, s-a spus că: În măsura în care nu Îmi veţi respecta poruncile, veţi fi alungaţi din prezenţa Domnului.
14 Acum aş vrea ca voi să vă amintiţi, că atât timp cât lamaniţii nu au ţinut poruncile lui Dumnezeu, ei au fost alungaţi din prezenţa Domnului. Acum, noi vedem că a fost verificat prin aceasta cuvântul Domnului şi lamaniţii au fost alungaţi din prezenţa Lui, de la începutul greşelilor lor în ţinut.
15 Cu toate acestea, eu vă spun vouă că va fi mai uşor de suportat pentru ei ziua judecăţii decât pentru voi, dacă voi continuaţi în păcatele voastre, da, şi chiar mai uşor în această viaţă pentru ei decât pentru voi, aceasta cu condiţia să se pocăiască.
16 Pentru că sunt multe făgăduinţe făcute lamaniţilor; pentru că din cauza tradiţiei strămoşilor lor ei au rămas în această stare de ignoranţă; de aceea, Domnul va fi milos cu ei şi le va prelungi existenţa pe pământ.
17 Şi într-o zi, ei vor fi făcuţi să creadă în cuvântul Lui şi să cunoască incorectitudinea tradiţiilor strămoşilor lor; şi mulţi vor fi salvaţi, pentru că Domnul va fi milos cu toţi aceia care-I cheamă numele.
18 Dar iată, eu vă spun că de continuaţi în ticăloşie, zilele voastre pe pământ nu vor fi prelungite, pentru că lamaniţii vor fi trimişi asupra voastră; şi dacă nu vă pocăiţi ei vor veni atunci când nu vă aşteptaţi şi voi veţi fi loviţi de o distrugere completă; şi va fi din cauza cumplitei mânii a Domnului.
19 Pentru că El nu va permite ca voi să trăiţi în nedreptăţile voastre pentru a-i distruge pe oamenii Săi. Eu vă spun vouă: Nu; El, mai curând, va suporta ca lamaniţii să-i distrugă pe oamenii Săi, care se numesc poporul lui Nefi, dacă ar fi fost posibil ca ei să cadă în păcate şi răutăţi, după ce au avut atâta lumină şi învăţătură de la Domnul Dumnezeul lor.
20 Da, după ce au fost atât de mult favorizaţi oamenii Domnului; da, după ce au fost favorizaţi mai mult decât orice alt naţiune, neam, limbă şi popor; după ce li s-au făcut cunoscute toate lucrurile, după dorinţa lor şi credinţa lor şi rugăciunile lor,

care au fost şi care sunt şi care vor veni;
21 Fiind vizitaţi de Spiritul lui Dumnezeu; vorbind cu îngerii şi vorbindu-vi-se prin glasul Domnului; şi având spiritul profeţiei şi spiritul revelaţiei şi, de asemenea, multe daruri, darul de a vorbi în alte limbi, darul de a predica şi darul Duhului Sfânt şi darul tălmăcirii.
22 Da, şi după ce aţi fost eliberaţi de Dumnezeu de pe pământul Ierusalimului, prin mâna Domnului; fiind salvaţi de la foamete şi de la boală şi de la toate felurile de boli; şi ei fiind întăriţi în bătălii, spre a nu fi distruşi; fiind eliberaţi din sclavie de fiecare dată şi fiind păziţi şi apăraţi până acum; şi ei au prosperat până au devenit bogaţi în toate lucrurile—
23 Şi acum uite, vă spun vouă că, dacă aceşti oameni, care au primit atâtea binecuvântări din mâna Domnului, au să păcătuiască în ciuda luminii şi a cunoştinţelor pe care le au, eu vă spun vouă că, dacă va fi aşa, dacă ei vor cădea în păcat, va fi mult mai uşor de suportat pentru lamaniţi decât pentru ei.
24 Pentru că iată, făgăduielile Domnului se extind asupra lamaniţilor, dar nu şi asupra voastră dacă păcătuiţi; pentru că nu a făgăduit Domnul deschis şi nu a decretat cu tărie că, dacă voi vă veţi răscula împotriva Lui, voi veţi fi definitiv distruşi de pe faţa pământului?
25 Şi acum, din această cauză, ca voi să nu fiţi distruşi, Domnul şi-a trimis îngerul să-i viziteze pe mulţi dintre oamenii Săi, spunându-le că trebuie să meargă înainte strigând cu putere poporului Său, spunând: Pocăiţi-vă, da, pentru că împărăţia cerului este aproape;
26 Şi nu după multe zile Fiul lui Dumnezeu va veni cu toată slava Sa; şi slava Lui va fi slava Singurului Născut al Tatălui, plin de har, de dreptate şi de adevăr, şi de îndelungată, plin de îngăduinţa, de milă, grăbit să asculte strigătele poporului Său şi să răspundă rugăciunilor lor.
27 Şi iată, El vine să-i mântuiască pe cei care vor fi botezaţi spre pocăire cu credinţă în numele Lui.
28 De aceea, pregătiţi calea Domnului, pentru că este aproape timpul când toţi oamenii vor primi răsplata pentru faptele lor, după cum au fost—dacă au fost drepţi, ei vor primi salvarea sufletelor lor, potrivit puterii şi izbăirii lui Isus Hristos; şi dacă au fost răi, ei vor primi condamnarea sufletelor lor, după puterea şi înrobirea diavolului.
29 Acum iată, aceasta este glasul îngerului strigând oamenilor.
30 Şi acum, preaiubiţii mei fraţi, căci voi sunteţi fraţii mei şi voi ar trebui să fiţi preaiubiţi, iar voi ar trebui să faceţi lucruri care sunt necesare pentru pocăinţă, văzând că inimile voastre au fost foarte împietrite împotriva cuvântului lui Dumnezeu şi văzând că sunteţi oameni pierduţi şi decăzuţi.
31 Şi acum s-a întâmplat că, atunci când eu, Alma, am spus aceste cuvinte, iată, oamenii erau supăraţi pe mine pentru că le-am spus că au inimile împietrite şi sunt încăpăţânaţi.
32 Şi, de asemenea, pentru că le-am spus că sunt oameni pierduţi şi decăzuţi, ei s-au supărat pe mine şi s-au gândit să pună mâna pe mine ca să mă arunce în temniţă.
33 Dar s-a întâmplat că Domnului nu le-a permis ca ei să mă ia şi să mă arunce în temniţă.
34 Şi s-a întâmplat că Amulec s-a dus şi a stat înaintea lor şi a început să le predice. Şi acum cuvintele lui Amulec nu au fost toate scrise, dar o parte din cuvintele lui au

fost scrise în această carte.

Alma 10

1 Acum, acestea sunt cuvintele pe care Amulec le-a predicat oamenilor din ținutul Amoniha, spunând:

2 Eu sunt Amulec: Eu sunt fiul lui Ghidona, care era fiul lui Ismael, care se trăgea din Aminadi; şi a fost acelaşi Aminadi care a tălmăcit scrierea de pe peretele templului, care a fost scrisă de către degetul lui Dumnezeu.

3 Şi Aminadi se trăgea din Nefi, care era fiul lui Lehi, care a venit din ținutul Ierusalimului, care se trăgea din Manase, care era fiul lui Iosif, care a fost vândut Egiptului de către mâinile fraților lui.

4 Şi iată, eu, de asemenea, nu sunt un om de mică importanță printre acei care mă cunosc; da, şi iată, am multe rude şi prieteni şi am adunat multe bogății prin hărnicia mâinilor mele.

5 Dar, după toate acestea, eu nu am cunoscut multe despre căile Domnului şi misterele Lui şi puterea Lui extraordinară. Eu am spus că nu am cunoscut multe despre lucrurile acestea; dar iată, greşesc, pentru că am văzut multe din misterele Sale şi extraordinara Sa putere; da, chiar prin păstrarea vieții acestor oameni.

6 Cu toate acestea, mi-am împietrit inima pentru că am fost chemat de multe ori şi nu am vrut să aud; de aceea, am ştiut despre aceste lucruri, da, şi totuşi nu am vrut să ştiu; de aceea, am mers înainte răzvrătindu-mă împotriva lui Dumnezeu, în ticăloşia inimii mele, chiar până în ziua a patra a acestei a şaptea luni, care este în al zecelea an al domniei judecătorilor.

7 Pe când călătoream să vizitez o rudă apropiată, iată un înger al Domnului, mi s-a înfățişat şi mi-a spus: Amulec, întoarce-te la casa ta, pentru că tu va trebui să hrăneşti un profet al Domnului; da, un om sfânt care este un om ales al lui Dumnezeu; pentru că el a postit multe zile din cauza păcatelor acestui popor şi este flămând şi tu va trebui să-l primeşti în casa ta şi să-l hrăneşti şi el te va binecuvânta pe tine şi casa ta; şi binecuvântarea Domnului va sta asupra ta şi a casei tale.

8 Şi s-a întâmplat că m-am supus glasului îngerului şi m-am întors la casa mea. Şi pe când mă întorceam, l-am găsit pe omul despre care îngerul mi-a spus: Tu îl vei primi în casa ta — şi uite, era acelaşi om care îți vorbise ție despre lucrurile lui Dumnezeu.

9 Şi îngerul mi-a spus că el este un om sfânt; de aceea, eu ştiu că este un om sfânt, pentru că acest lucru a fost spus de către un înger al lui Dumnezeu.

10 Şi din nou, ştiu că lucrurile pe care el le-a mărturisit sunt adevărate; pentru că, iată, vă spun vouă că aşa cum Domnul trăieşte, chiar aşa El şi-a trimis un înger să-mi arate mie aceste lucruri; şi el a făcut aceasta în timp ce Alma locuia în casa mea.

11 Pentru că, iată, el mi-a binecuvântat casa, m-a binecuvântat pe mine şi pe femeia mea şi pe copiii mei, pe tatăl meu şi pe rudele mele; da, chiar toate rudele mele au fost binecuvântate, iar binecuvântarea Domnului s-a lăsat asupra noastră chiar după cum El mi-a spus.

12 Şi acum, când Amulec a spus aceste cuvinte, oamenii au început să fie uimiți, văzând că era mai mult decât un martor care a mărturisit despre aceste lucruri de care ei erau acuzați şi, de asemenea, despre lucrurile care urmau să vină, conform spiritului profeției pe care ei îl aveau.

13 Cu toate acestea, au fost câțiva printre ei care s-au gândit să le pună întrebări ca

prin şiretenie să-i prindă cu propriile lor vorbe, să găsească un martor împotriva lor, sa-i aducă în faţa judecătorilor lor ca ei să poată fi judecaţi după lege, şi să fie ucişi sau întemniţaţi după crima pe care ar putea să o descopere sau să o mărturisească împotriva lor.

14 Acum, aceştia erau oamenii care se gândeau să-i distrugă pe ei, care erau învăţători ai legii angajaţi sau numiţi de către oameni să administreze legea în timpul proceselor lor sau la procesele crimelor oamenilor înaintea judecătorilor.

15 Acum, aceşti învăţători ai legii erau instruiţi în toate artele şi vicleniile oamenilor; şi aceasta pentru ca să-i facă pe ei să fie foarte îndemânatici în profesiunea lor.

16 Şi s-a întâmplat că au început să-l întrebe pe Amulec, ca prin aceasta să-l facă să-şi retragă cuvintele sau să-şi contrazică vorbele pe care le-a spus.

17 Acum ei nu ştiau că Amulec putea să le cunoască planurile. Şi s-a întâmplat că, pe când au început să-l întrebe, el le-a aflat gândurile şi le-a spus: O, voi, păcătoasă şi stricată generaţie, voi învăţători ai legii şi ipocriţi, pentru că voi aşezaţi temelia diavolului; pentru că voi întindeţi capcane ca să-i prindeţi pe cei sfinţi ai lui Dumnezeu.

18 Voi pregătiţi planuri ca să schimbaţi drumurile celor drepţi şi să atrageţi mânia lui Dumnezeu asupra capului vostru, chiar până la completa distrugere a acestui popor.

19 Da, bine a spus Mosia, care a fost ultimul nostru rege, când era aproape de a elibera împărăţia, neavând pe nimeni cui să o încredinţeze, făcând ca aceşti oameni să fie conduşi de propriile lor glasuri — da, bine a spus el că, dacă va veni timpul ca glasul acestui popor să aleagă nedreptatea, adică, dacă va veni timpul ca acest popor să cadă în păcat, vor fi gata pentru distrugere.

20 Şi acum, eu vă spun vouă că bine judecă Domnul nedreptăţile voastre; că bine strigă El poporului Său prin glasul îngerilor Săi: Pocăiţi-vă, pocăiţi-vă, pentru că împărăţia cerului este aproape.

21 Da, aşa strigă El, prin glasul îngerilor Săi: O să mă cobor şi am să vin printre oamenii Mei cu nepărtinire şi dreptate în mâinile Mele.

22 Da, şi eu vă spun vouă că, dacă n-ar fi fost pentru rugăciunile celor drepţi care sunt acum pe pământ, chiar acum vi s-ar fi trimis completa distrugere; şi nu va fi prin inundaţii cum a fost pentru oamenii de pe vremea lui Noe, ci va fi prin foamete, molimă şi sabie.

23 Dar datorită rugăciunilor celor drepţi voi sunteţi salvaţi; acum, dacă voi îi veţi îndepărta pe cei drepţi dintre voi, atunci Domnul nu-şi va întinde mâna; dar prin mânia lui puternică El va veni împotriva voastră; atunci voi veţi fi loviţi cu foamete şi molimă şi sabie; şi timpul se apropie dacă voi nu vă pocăiţi.

24 Şi acum s-a întâmplat că oamenii erau şi mai supăraţi pe Amulec şi au strigat, spunând: Omul acesta s-a ridicat împotriva legilor noastre, care sunt drepte, şi a învăţătorilor înţelepţi ai legii pe care noi i-am ales.

25 Dar Amulec şi-a întins mâna şi a strigat către ei cu putere, spunând: O, voi, neam păcătos şi stricat, de ce Satana v-a cuprins inimile atât de puternic? De ce vă întoarceţi către el ca şi cum el ar avea putere asupra voastră să vă orbească ochii pentru ca voi să nu înţelegeţi cuvintele care vă sunt spuse, potrivit adevărului lor?

26 Pentru că iată, am mărturisit eu împotriva legii voastre? Voi nu înţelegeţi; voi spuneţi că v-am vorbit împotriva legii voastre; dar eu nu am făcut-o, ci am vorbit în favoarea legii voastre, spre condamnarea voastră.

27 Şi acum, iată, vă spun vouă că începutul distrugerii acestui popor a început prin

nedreptatea învățătorilor legii şi a judecătorilor voştri.
28 Şi acum s-a întâmplat că atunci când Amulec a rostit aceste cuvinte, oamenii au strigat împotriva lui, spunând: Acum noi ştim că acest om este un copil al diavolului şi că ne-a mințit, pentru că el a vorbit împotriva legii noastre. Şi acum spune că nu a vorbit împotriva ei.
29 Şi din nou, el a vorbit împotriva învățătorilor legii şi a judecătorilor noştri.
30 Şi s-a întâmplat că învățătorii legii şi-au întipărit în inimile lor că ei trebuie să-şi amintească aceste lucruri împotriva lui.
31 Şi acolo era unul printre ei al cărui nume era Zeezrom. Acum, el era cel mai înverşunat în a-i acuza pe Amulec şi pe Alma, el fiind cel mai mare expert printre ei, având multe treburi printre oameni.
32 Acum, scopul acestor învățători ai legii era să câştige; şi ei au câştigat după sârguința lor.

Alma 11

1 Acum, era legea lui Mosia ca fiecare om care era judecător al legii sau cei care erau numiți să fie judecători să primească salarii după perioada de timp pe care au petrecut-o în a-i judeca pe aceia care fuseseră aduşi înaintea lor spre a fi judecați.
2 Acum, dacă un om îi datora celuilalt şi el nu îi plătea ceea ce îi datora, el era pârât judecătorului; şi judecătorul îşi exercita autoritatea şi trimitea ofițeri ca omul să fie adus înaintea lui; şi el îl judeca pe om după lege şi după dovezile care erau aduse împotriva lui; şi omul era obligat să plătească ceea ce datora sau era deposedat de ceea ce avea, sau era izgonit dintre oameni ca un hoț şi un jefuitor.
3 Şi judecătorul îşi primea salariul după timpul petrecut — o senină de aur pe zi sau un senum de argint, care era egal cu o senină de aur; şi aceasta conform legii care fusese dată.
4 Acum, acestea sunt numele diferitelor piese din aurul şi argintul lor, în acord cu valoarea lor. Şi numele au fost date de nefiți, pentru că ei nu socoteau la fel cu iudeii din Ierusalim; şi nici nu măsurau la fel ca iudeii; dar ei şi-au schimbat felul de a socoti şi de a măsura, potrivit minții şi împrejurărilor în care se găseau oamenii în fiecare generație, până la domnia judecătorilor, ei fiind întemeiați de regele Mosia.
5 Acum, calculul este următorul — o senină de aur, un seon de aur, un şum de aur şi o limna de aur.
6 Un senum de argint, un amnor de argint, un ezrom de argint şi un onti de argint.
7 Un senum de argint era egal cu o senină de aur şi era la fel şi pentru măsurarea orzului şi, de asemenea, pentru măsurarea oricăror altor grâne.
8 Acum, valoarea pentru un seon de aur era de două ori valoarea unei senine.
9 Şi un şum de aur era de două ori valoarea unui seon.
10 Şi o limna de aur era cât valoarea tuturor.
11 Şi un amnor de argint era mare cât doi senumi.
12 Şi un ezrom de argint valora cât patru senumi.
13 Şi un onti valora cât toate celelalte.
14 Acum, aceasta era valoarea numerelor mici în socoteala lor.
15 Un şiblon valora cât o jumătate de senum; de aceea, un şiblon era pentru o jumătate din măsura orzului.
16 Şi un şiblum este cât o jumătate de şiblon.

17 Şi o lea este o jumătate de şiblum.
18 Acum, acestea sunt valorile lor, după calculul lor.
19 Acum, un antion de aur este egal cu trei şibloni.
20 Acum, era numai pentru profit, pentru că ei îşi primeau salariile după munca depusă, de aceea ei i-au aţâţat pe oameni la tot felul de scandaluri şi dezordini şi ticăloşii, pentru ca ei să aibă mai mult de lucru şi să primească bani după procesele care erau aduse înaintea lor; de aceea, ei i-au aţâţat pe oameni împotriva lui Amulec şi a lui Alma.
21 Şi acest Zeezrom a început să-l întrebe pe Amulec, spunând: Vei voi să răspunzi la câteva întrebări pe care am să ţi le pun? Acum Zeezrom era o persoană expertă în uneltele diavolului, capabil să distrugă ceea ce era bun; de aceea, el i-a spus lui Amulec: Vei voi să răspunzi la întrebările pe care am să ţi le pun?
22 Şi Amulec i-a spus: Da, dacă este în acord cu Spiritul Domnului, care este în mine; pentru că eu nu voi spune nimic care este împotriva Spiritului Domnului. Şi Zeezrom i-a spus: Uite, aici sunt şase ontii de argint şi am să ţi le dau pe toate ţie, dacă tu vei tăgădui existenţa Fiinţei Supreme.
23 Acum, Amulec i-a spus: O, tu, copil al iadului, de ce mă ispiteşti? Nu ştii că cel drept nu se supune unor astfel de ispite?
24 Tu crezi că nu este Dumnezeu? Eu îţi spun ţie: Nu, tu ştii că este Dumnezeu, dar iubeşti mai mult profitul decât pe El.
25 Şi acum, tu m-ai minţit pe mine înaintea lui Dumnezeu. Tu mi-ai spus mie — Iată aceste şase ontii, care au mare valoare, eu ţi le dau ţie — pe când tu aveai în inima ta să nu mi le dai; şi era numai dorinţa ta ca eu să tăgăduiesc existenţa adevăratului Dumnezeu în viaţă, ca tu să ai posibilitatea să mă distrugi. Şi acum iată, pentru această mare răutate, trebuie să-ţi primeşti răsplata.
26 Şi Zeezrom i-a spus lui: Tu spui că este un adevărat Dumnezeu în viaţă?
27 Şi Amulec i-a spus: Da, este un adevărat Dumnezeu în viaţă.
28 Acum, Zeezrom a spus: Este mai mult decât un Dumnezeu?
29 Şi el a răspuns: Nu.
30 Acum, Zeezrom i-a spus din nou: Cum de ştii toate aceste lucruri?
31 Şi el a spus: Un înger mi le-a făcut cunoscute.
32 Şi Zeezrom a spus din nou: Cine este acela care va veni? Este Fiul lui Dumnezeu?
33 Şi el i-a spus lui: Da.
34 Şi Zeezrom i-a spus din nou: El îi va salva pe oameni în păcatele lor? Şi Amulec i-a răspuns şi i-a spus lui: Eu îţi spun ţie că El nu o va face, pentru că este imposibil pentru El să-Şi calce cuvântul Lui.
35 Acum, Zeezrom le-a spus oamenilor: Vedeţi să vă amintiţi aceste lucruri; aceea că el a spus ca nu este decât un singur Dumnezeu; şi el a mai spus că Fiul lui Dumnezeu va veni, dar că El nu-şi va salva poporul Său — ca şi cum el ar avea autoritatea să-i poruncească lui Dumnezeu.
36 Acum, Amulec din nou i-a spus lui: Iată, tu ai minţit, pentru că spui că am zis că aş avea autoritatea să-I poruncesc lui Dumnezeu pentru că am spus că El nu-şi va salva poporul din păcatele lor.
37 Şi îţi spun din nou că El nu-i poate salva din păcatele lor; pentru că eu nu pot să-I tăgăduiesc cuvântul şi El a spus că nici un lucru necurat nu poate moşteni împărăţia cerului; de aceea, cum puteţi fi voi salvaţi dacă nu moşteniţi Împărăţia Cerului? De aceea, voi nu puteţi fi salvaţi din păcatele voastre.

38 Acum Zeezrom i-a spus din nou: Este Fiul lui Dumnezeu, Tatăl Veşnic?
39 Şi Amulec i-a spus: Da, El este Tatăl Veşnic, al cerului şi al pământului şi al tuturor lucrurilor care sunt în ele; El este începutul şi sfârşitul, primul şi ultimul;
40 Şi El va veni pe lume să-l mântuiască pe poporul Lui; şi El va lua asupra Lui păcatele acelora care cred în numele Său; şi aceştia vor fi cei care o să primească viața veşnică, iar Salvarea nu va veni la nimeni altcineva.
41 De aceea, cei ticăloşi rămân ca şi cum nu s-ar fi făcut mântuirea, dacă legăturile mortii nu vor fi dezlegate; dar iată, ziua va veni când toți se vor ridica din moarte şi vor sta înaintea lui Dumnezeu şi vor fi judecați după faptele lor.
42 Acum, este o moarte care este numită moartea vremelnică; şi moartea lui Hristos va dezlega legăturile acestei morți vremelnice, astfel ca toți să fie ridicați din moartea vremelnică.
43 Spiritul şi corpul vor fi reunite în forma lor perfectă; membrele şi încheieturile vor fi refăcute într-o formă potrivită, chiar aşa cum suntem noi acum; şi noi vom fi aduşi să stăm înaintea lui Dumnezeu, ştiind aşa cum ştim acum şi vom avea o amintire vie a tuturor vinovățiilor noastre.
44 Acum, această reconstituire o să vină la toți, bătrân şi tânăr, sclav şi liber, bărbat şi femeie, nedrept şi drept; şi va fi aşa încât nici un fir de păr de pe capul lor nu va fi pierdut; fiecare lucru va fi reconstituit în forma lui perfectă, aşa cum este acum în corp şi vor fi aduşi la judecată în fața scaunului de judecată al lui Hristos Fiul şi al lui Dumnezeu Tatăl şi al Spiritului Sfânt, care este un Dumnezeu Veşnic, să fie judecați după faptele lor, fie că sunt bune, fie că sunt rele.
45 Acum, iată, v-am vorbit despre moartea corpului muritor şi, de asemenea, despre învierea corpului muritor. Eu v-am spus că acest corp muritor este transformat într-un corp nemuritor, deci din moarte, chiar din prima moarte, în viață, pentru ca ei să nu mai poată muri încă o dată; pentru ca spiritele lor, odată unite cu corpurile lor, să nu mai fie niciodată despărțite; astfel, întregul devenind spiritual şi nemuritor nu va mai putea vedea niciodată corupția.
46 Acum, când Amulec a terminat aceste cuvinte, oamenii au început din nou să fie uimiți; şi Zeezrom a început să tremure. Şi astfel s-au încheiat cuvintele lui Amulec sau, aceasta este tot ce am scris.

Alma 12

1 Acum, Alma, văzând că vorbele lui Amulec l-au amuțit pe Zeezrom, pentru că acesta a văzut că Amulec l-a prins pe el mințind şi înşelând ca să-l distrugă şi văzând că el a început să tremure sub conştiința vinovăției sale, şi-a deschis gura şi a început să-i vorbească şi să adeverească cuvintele lui Amulec şi să explice lucrurile mai amănunțit sau să dezvăluie scripturile dincolo de ceea ce Amulec făcuse.
2 Acum, cuvintele pe care Alma le-a vorbit către Zeezrom au fost auzite de către oamenii dimprejur; căci mulțimea era mare şi el a vorbit lucruri înțelepte:
3 Acum Zeezrom, văzând că tu ai fost purtat în minciună şi înşelăciune, căci tu nu ai mințit numai pentru oameni, ci tu L-ai mințit, de asemenea, pe Dumnezeu; pentru că, iată, El cunoaşte toate gândurile tale şi tu vezi că gândurile tale ne sunt făcute cunoscute nouă prin Spiritul Lui;
4 Şi tu vezi că noi ştim că planul tău era un plan foarte dibaci, după dibăcia diavolului, ca să minți şi să înşeli acest popor pentru ca să-l ațâți împotriva noastră,

ca să ne insulte şi să ne alunge pe noi —

5 Acum, acesta a fost un plan al duşmanului tău, iar el şi-a exercitat puterea asupra ta. Acum, aş vrea ca tu să-ți aduci aminte că ceea ce eu spun pentru tine, eu spun pentru toți.

6 Şi iată, vă spun vouă, tuturor, că aceasta a fost o capcană a duşmanului pe care acesta a întins-o ca să prindă acest popor, pentru ca el să poată să vă aducă pe voi în supunere sub el, pentru ca el să poată să vă încercuiască pe voi cu lanțurile sale, pentru ca el să poată să vă înlănțuiască pe voi pentru distrugere veşnică, în acord cu puterea înrobirii sale.

7 Acum, când Alma a vorbit aceste cuvinte, Zeezrom a început să tremure mai grozav, căci el era convins din ce în ce mai mult despre puterea lui Dumnezeu; şi, de asemenea, a fost convins că Alma şi Amulec îl cunoşteau pe El, căci era convins că ei cunoşteau gândurile şi intențiile din inima sa; pentru că lor li se dăduse puterea să poată cunoaşte aceste lucruri, în acord cu spiritul profeției.

8 Şi Zeezrom a început să-i cerceteze pe ei cu sârguință ca să afle mai mult despre împărăția lui Dumnezeu. Şi el i-a zis lui Alma: Ce înseamnă ceea ce Amulec a spus despre învierea morților, că toți vor învia din morți, atât cei drepți, cât şi cei nedrepți şi că vor fi aduşi să stea înaintea lui Dumnezeu ca să fie judecați potrivit faptelor lor?

9 Şi acum, Alma a început să-i explice aceste lucruri, zicând: Multora le este dat să cunoască tainele lui Dumnezeu; cu toate acestea, ei sunt puşi sub o poruncă strictă ca să nu dezvăluie decât o parte din cuvântul Lui, pe care El a dat-o copiilor oamenilor în acord cu atenția şi hărnicia pe care aceştia I-o dau Lui.

10 Şi de aceea, acela care îşi va împietri inima, acela va primi partea cea mai mică a cuvântului; iar acela care nu-şi va împietri inima, lui îi este dată partea cea mai mare a cuvântului până când lui îi este dat să cunoască tainele lui Dumnezeu, până când le va cunoaşte pe acestea în întregime.

11 Iar aceia care îşi împietresc inimile, lor le este dată partea cea mai mică a cuvântului până când ei nu cunosc nimic despre tainele Lui; şi apoi ei sunt luați robi de către diavol şi duşi de voința lui la distrugere. Acum, aceasta este ceea ce se înțelege prin lanțurile iadului.

12 Iar Amulec a vorbit clar despre moarte şi despre ridicarea din această mortalitate la o stare de nemurire şi despre aducerea în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu pentru a fi judecați după faptele noastre.

13 Şi atunci, dacă inimile noastre au fost împietrite, da, dacă noi ne-am împietrit inimile împotriva cuvântului într-atât, încât acesta nu s-a aflat în noi, atunci starea noastră va fi îngrozitoare, pentru că atunci noi vom fi condamnați.

14 Deoarece cuvintele noastre ne vor condamna pe noi; da, toate faptele noastre ne vor condamna; noi nu vom fi găsiți nepătați; iar gândurile noastre, de asemenea, ne vor condamna şi în această stare îngrozitoare noi nu vom îndrăzni să privim în sus către Dumnezeul nostru; şi vom fi foarte fericiți dacă vom putea porunci stâncilor şi munților să se prăbuşească asupra noastră ca să ne ascundă de prezența Lui.

15 Dar aceasta nu poate să fie; noi va trebui să înaintăm şi să stăm înaintea Lui în slava Sa, şi în puterea Lui, şi în măreția, maiestatea şi dominația Lui, şi să recunoaştem, în ruşinea noastră veşnică, că toate judecățile Lui sunt drepte; că El este drept în toate lucrările Sale şi că El este milos cu copiii oamenilor şi că El are toată puterea ca să salveze pe fiecare om care crede în Numele Lui şi care produce fructul pocăinței.

16 Şi acum iată, vă spun vouă, după aceea vine o moarte, şi anume cea de a doua moarte, care este o moarte spirituală; şi apoi este timpul când oricine care moare în păcatele sale, legate de moartea vremelnică, de asemenea, va muri într-o moarte spirituală; da, el va muri în tot ceea ce ține de dreptate.

17 După aceea, vine timpul când chinurile lor vor fi ca un lac de foc şi de pucioasă ale cărui flăcări se înalță veşnic şi apoi este timpul când ei vor fi puşi jos în lanțuri pentru distrugere veşnică, în acord cu puterea şi robia Satanei pentru că el i-a supus prin propria sa voință.

18 După aceea, vă spun vouă, ei vor fi ca şi cum nici o mântuire nu s-ar fi întâmplat; căci nu pot fi mântuiți după dreptatea lui Dumnezeu; şi ei nu pot muri, pentru că nu mai există nici o corupție.

19 Acum, s-a întâmplat că atunci când Alma a terminat de spus aceste cuvinte oamenii au început să fie uimiți şi mai mult;

20 Dar era unul, Antiona, care era un conducător-şef printre ei, care a înaintat şi a spus către el: Ce este aceasta ce ai zis, că omul se va ridica din morți şi va fi schimbat din această stare muritoare la o stare nemuritoare; că sufletul nu poate să moară niciodată?

21 Ce înseamnă scriptura care zice că Dumnezeu a aşezat heruvimi şi o sabie arzătoare la răsărit de grădina Edenului pentru ca primii părinți ai noştri să nu intre şi să guste din fructul pomului vieții şi să trăiască în veşnicie? Şi astfel, noi vedem că nu era nici o şansă ca ei să trăiască în veşnicie.

22 Acum, Alma i-a spus: Acesta este lucrul pe care tocmai era să-l explic. Acum, noi vedem că Adam a căzut fiindcă a luat din fructul oprit, potrivit cuvântului lui Dumnezeu; şi astfel, noi vedem că prin căderea lui toată omenirea a devenit un popor pierdut şi decăzut.

23 Şi acum iată, vă spun vouă că, dacă ar fi fost posibil pentru Adam ca să ia din fructul pomului vieții la acel timp, atunci nu ar fi fost nici o moarte, iar cuvântul ar fi fost deşert, făcându-L pe Dumnezeu să fie un mincinos, căci El a spus: Dacă tu vei mânca, atunci tu cu siguranță vei muri.

24 Şi noi vedem că moartea vine asupra omenirii, da, moartea despre care Amulec a vorbit, care este moartea vremelnică; cu toate acestea, a existat un spațiu oferit omului, în care el se poate pocăi; de aceea, această viață a devenit o stare de încercare; un timp de pregătire pentru a-L întâlni pe Dumnezeu; un timp de pregătire pentru acea stare fără de sfârşit despre care noi am vorbit, care vine după învierea morților.

25 Acum, dacă nu ar fi fost planul mântuirii care a fost făcut încă de la începutul lumii, atunci nu ar fi putut fi nici o înviere a morților; dar un plan al mântuirii a fost făcut, care va înfăptui învierea morților despre care s-a vorbit.

26 Şi acum iată, dacă ar fi fost posibil ca primii noştri părinți să meargă şi să ia din pomul vieții, atunci ei ar fi fost nenorociți pentru veşnicie, neavând nici o stare de pregătire; şi astfel, planul mântuirii ar fi fost încurcat, iar cuvântul lui Dumnezeu ar fi fost deşert, fără nici un efect.

27 Dar iată, nu a fost aşa; ci oamenilor le-a fost dat să poată muri; iar după moarte, ei trebuie să vină la judecată, chiar aceeaşi judecată despre care noi am vorbit, care este sfârşitul.

28 Şi după ce Dumnezeu a făcut ca aceste lucruri să ajungă la om, iată, atunci El a văzut că era potrivit ca omul să ştie despre lucrurile care fuseseră date;

29 De aceea, El a trimis îngeri să vorbească cu ei, care i-au făcut pe oameni să vadă

slava Sa.

30 Şi ei au început, de la acel timp înainte, să strige numele Lui; de aceea, Dumnezeu a vorbit cu oamenii şi le-a făcut cunoscut planul mântuirii, care a fost pregătit încă de la crearea lumii; şi El le-a făcut lor cunoscut aceasta potrivit credinţei lor şi pocăinţei lor şi faptelor lor sfinte.

31 De aceea, le-a dat porunci oamenilor, după ce ei mai întâi au încălcat primele porunci despre lucrurile care erau trecătoare, devenind la fel ca dumnezeii, deosebind binele de rău, punându-se pe ei înşişi într-o stare de acţiune sau fiind puşi într-o stare de acţiune după voinţa şi plăcerile lor, fie să facă rău, fie să facă bine—

32 De aceea, Dumnezeu le-a dat porunci, după ce le-a făcut cunoscut planul mântuirii, ca ei să nu facă rău, pedeapsa pentru aceasta fiind a doua moarte, care era o moarte veşnică, în ceea ce priveşte lucrurile legate de dreptate; deoarece pentru unii ca aceştia, planul mântuirii nu putea să aibă nici o putere, pentru că cuvintele dreptăţii nu puteau să fie distruse, potrivit bunătăţii supreme a lui Dumnezeu.

33 Dar Dumnezeu i-a chemat pe oameni, în numele Fiului Său (acesta fiind planul mântuirii care a fost făcut), zicând: Dacă voi vă veţi pocăi şi nu vă veţi împietri inimile, atunci Eu voi avea milă de voi prin Singurul Meu Fiu Născut;

34 De aceea, oricine se pocăieşte şi nu îşi împietreşte inima, acela va avea parte de milă prin Singurul Meu Fiu Născut pentru iertarea păcatelor sale; şi aceştia vor intra în odihna Mea.

35 Şi oricine îşi va împietri inima sa şi va face nedreptate, iată, Eu jur în mânia Mea că el nu va intra în odihna Mea.

36 Şi acum, fraţii mei, iată, vă spun vouă că, dacă voi vă veţi împietri inimile voastre, atunci nu veţi intra în odihna Domnului; de aceea, nedreptatea voastră Îl va provoca pe Acela care a trimis mânia Lui să coboare asupra voastră ca în prima răzvrătire, da, potrivit cuvântului Său, în ultima răzvrătire la fel ca şi în prima, pentru distrugerea veşnică a sufletelor voastre; de aceea, potrivit cuvântului Său, pentru moartea cea de pe urmă, la fel ca şi pentru prima.

37 Şi acum, fraţii mei, văzând că noi cunoaştem aceste lucruri, iar ele sunt adevărate, să ne pocăim şi să nu ne împietrim inimile noastre pentru ca să nu-L provocăm pe Domnul Dumnezeul nostru să-Şi coboare mânia asupra noastră în aceste porunci pe care El ni le-a dat a doua oară; ci să intrăm în odihna lui Dumnezeu, care este pregătită potrivit cuvântului Său.

Alma 13

1 Şi iarăşi, fraţii mei, aş dori să vă îndrept minţile înainte, la timpul când Domnul Dumnezeu a dat aceste porunci către copiii Săi; şi aş dori ca voi să vă amintiţi că Domnul Dumnezeu a rânduit preoţi potrivit ordinului Său cel sfânt, care era potrivit ordinului Fiului Său, ca să propovăduiască aceste lucruri către popor.

2 Şi acei preoţi au fost rânduiţi după ordinul Fiului Său în aşa fel încât poporul să poată cunoaşte în ce fel să-L aştepte pe Fiul Său pentru mântuire.

3 Şi acesta este felul în care ei au fost rânduiţi—fiind chemaţi şi pregătiţi încă de la crearea lumii, potrivit previziunii făcute de Dumnezeu, potrivit cu marea lor credinţă şi cu faptele lor bune; în primul rând, fiind lăsaţi să aleagă binele sau răul; de aceea, fiindcă au ales binele şi pentru că au dovedit nespus de mare credinţă, ei sunt chemaţi cu o chemare sfântă, da, cu acea chemare sfântă care a fost pregătită

prin şi după o mântuire pregătitoare pentru aceştia.

4 Şi astfel, ei au fost chemaţi la această chemare sfântă datorită credinţei lor, în timp ce alţii au respins Spiritul lui Dumnezeu din cauza tăriei inimilor lor şi a orbirii minţilor lor, pe când, dacă nu ar fi fost aceasta, ei ar fi avut un privilegiu tot atât de mare ca şi fraţii lor.

5 Sau, în sfârşit, pentru întâia oară ei au fost în aceeaşi situaţie ca şi fraţii lor; astfel, această chemare sfântă fiind pregătită încă de la crearea lumii pentru aceia care nu-şi vor împietri inimile, aceasta fiind în şi prin ispăşirea Singurului Fiu Născut, care a fost pregătit—

6 Şi astfel fiind chemaţi cu această chemare sfântă şi fiind rânduiţi în marea preoţie a ordinului sfânt al lui Dumnezeu ca să propovăduiască poruncile Lui către copiii oamenilor, pentru ca şi ei să poată să intre în odihna Lui—

7 Această mare preoţie fiind după ordinul Fiului Lui, care ordin a fost încă de la crearea lumii; sau, cu alte cuvinte, fiind fără început al zilelor sau sfârşit al anilor, fiind pregătită din veşnicie în toată veşnicia, potrivit previziunii Lui despre toate lucrurile—

8 Acum, ei au fost rânduiţi după felul acesta—fiind chemaţi cu o chemare sfântă şi rânduiţi printr-o rânduială sfântă şi luând asupra lor marea preoţie a sfântului ordin, care chemare şi rânduială şi mare preoţie sunt fără de început sau de sfârşit—

9 Astfel ei au devenit mari preoţi pentru veşnicie, după ordinul Fiului, Singurul Născut al Tatălui, care este fără de început al zilelor sau de sfârşit al anilor, care este plin de har, de dreptate şi de adevăr. Şi aşa este. Amin.

10 Acum, aşa cum am spus despre ordinul sfânt sau această mare preoţie, mulţi au fost care au fost rânduiţi şi au devenit mari preoţi ai lui Dumnezeu; şi s-a povestit despre nemărginita lor credinţă şi pocăinţă şi despre faptele lor drepte înaintea lui Dumnezeu, ei alegând mai degrabă să se pocăiască şi să facă fapte drepte decât să piară;

11 De aceea, ei au fost numiţi după acest ordin sfânt şi au fost sfinţiţi şi veşmintele lor au fost albite prin spălare în sângele Mielului.

12 Acum, după ce au fost sfinţiţi de către Duhul Sfânt, având veşmintele lor făcute albe, fiind puri şi nepătaţi înaintea lui Dumnezeu, ei nu puteau să se uite la păcat decât cu groază; şi au fost mulţi, nespus de mulţi, care au fost făcuţi puri şi au intrat în odihna Domnului Dumnezeului lor.

13 Şi acum, fraţii mei, aş vrea ca voi să vă umiliţi înaintea lui Dumnezeu şi să aduceţi rod demn de pocăinţă pentru ca şi voi să intraţi în acea odihnă.

14 Da, umiliţi-vă pe voi înşivă, chiar la fel ca şi poporul din zilele lui Melhisedec, care, de asemenea, a fost un mare preot după acelaşi ordin ca acela despre care eu am vorbit, care, de asemenea, a luat asupra sa marea preoţie pentru veşnicie.

15 Şi a fost acelaşi Melhisedec căruia Avraam i-a plătit zeciuieli; da, până şi tatăl nostru, Avraam, a plătit că zeciuială o zecime din toată avuţia sa.

16 Acum, aceste rânduieli au fost date în felul acesta, pentru ca prin aceasta poporul să poată să-L aştepte cu nerăbdare pe Fiul lui Dumnezeu, acesta fiind un fel de ordin de-al Lui sau acesta fiind ordinul Lui şi pentru ca ei să poată să-L aştepte cu nerăbdare pe El pentru iertarea păcatelor lor, pentru ca ei să poată intra în odihna Domnului.

17 Acum, acest Melhisedec era un rege peste ţara Salemului; iar poporul lui se stricase mult în nedreptate şi în lucruri abominabile; da, toţi oamenii se rătăciseră;

erau plini de tot felul de ticăloşii;

18 Dar Melhisedec, având credință mare şi primind oficiul înaltei preoții în acord cu ordinul cel sfânt al lui Dumnezeu, a predicat pocăință către poporul său. Şi iată, ei s-au pocăit; iar Melhisedec a stabilit pace în țară în zilele sale; de aceea, el a fost numit prințul păcii, căci era regele Salemului; şi a domnit sub tatăl său.

19 Acum, au fost mulți înaintea lui şi au mai fost mulți după el, dar nici unul nu a fost mai mare decât el; de aceea, ei pe el l-au menționat în mod mai deosobit.

20 Acum, eu nu am nevoie să repet aceasta; ceea ce am spus este îndeajuns. Iată, scripturile sunt în fața voastră; dacă vă veți opune lor, atunci aceasta va fi distrugerea voastră.

21 Şi acum, s-a întâmplat că atunci când Alma a spus aceste cuvinte către ei, el a întins brațul spre ei şi a strigat cu un glas puternic, zicând: Acum este timpul să vă pocăiți, pentru că ziua salvării se apropie;

22 Da, şi glasul Domnului vesteşte prin gura îngerilor către toate națiunile; da, vesteşte că ei vor avea veşti bune despre o mare bucurie; da, şi a făcut să răsune aceste veşti bune printre toți oamenii Săi, da, chiar şi printre cei care sunt împrăştiați pretutindeni pe fața pământului; de aceea ele au venit la noi.

23 Şi ele ne sunt făcute cunoscute în cuvinte clare pentru ca noi să le putem înțelege, pentru ca noi să nu greşim; şi aceasta, pentru că suntem rătăcitori într-o țară străină; de aceea, suntem astfel mult favorizați, pentru că avem aceste veşti bune vestite nouă în toate părțile viei noastre.

24 Pentru că, iată, îngerii vestesc aceasta către mulți la timpul acesta, în țara noastră; şi aceasta este pentru scopul de a pregăti inimile copiilor oamenilor ca să primească cuvântul Lui, la timpul venirii Lui în slava Sa.

25 Şi acum, noi aşteptăm numai să auzim vestea cea bună, vestită către noi prin gura îngerilor, despre venirea Lui; pentru ca, timpul vine, noi nu ştim cât de curând. Eu aş dori ca Dumnezeu să facă astfel ca aceasta, să se va întâmple în zilele mele; dar, fie ca aceasta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, de aceasta mă voi bucura.

26 Şi se va face cunoscut oamenilor drepți şi sfinți, prin gura îngerilor, la timpul venirii Lui, că vor fi împlinite cuvintele strămoşilor noştri, aşa după cum au spus ei despre El, care era în acord cu spiritul profeției ce era în ei.

27 Şi acum, frații mei, îmi doresc din adâncul inimii, da, cu mare îngrijorare, chiar până la durere, ca voi să ascultați de cuvintele mele şi să vă lepădați de păcatele voastre şi să nu amânați ziua pocăinței voastre;

28 Ci să vă umiliți înaintea Domnului şi să strigați numele Lui sfânt şi să vegheați şi să vă rugați fără răgaz pentru ca să nu fiți ademeniți mai presus decât ceea ce voi puteți duce şi astfel să fiți conduşi de către Spiritul Sfânt, devenind umili, blânzi, supuşi, răbdători, plini de dragoste şi de îndurare;

29 Având credință în Domnul; având speranța că veți primi viață veşnică; având întotdeauna dragostea de Dumnezeu în inimile voastre pentru ca să fiți înălțați în ziua din urmă şi să intrați în odihna Lui.

30 Şi Domnul să vă dea pocăință pentru ca să nu aduceți mânia Lui asupra voastră pentru ca să nu fiți doborâți în lanțurile iadului, pentru ca să nu suferiți cea de-a doua moarte.

31 Şi Alma a vorbit mult mai multe cuvinte către popor care nu sunt scrise în această carte.

Alma 14

1 Şi s-a întâmplat că după ce a terminat de vorbit către popor, mulți dintre ei au crezut în cuvintele lui şi au început să se pocăiască şi să cerceteze scripturile.

2 Dar cea mai mare parte a lor a dorit să să-i poată distruge pe Alma şi pe Amulec; pentru că erau mânioşi pe Alma datorită clarității cuvintelor lui către Zeezrom; şi ei, de asemenea, au spus că Amulec i-a mințit pe ei şi a vorbit insulte la adresa legii lor şi, de asemenea, la adresa învățătorilor legii şi a judecătorilor lor.

3 Şi ei, de asemenea, au fost mânioşi pe Alma şi Amulec; şi, pentru că au purtat mărturie aşa de limpede împotriva ticăloşiei lor, ei au căutat să-i alunge în secret.

4 Dar s-a întâmplat că nu au făcut-o; ci i-au luat şi i-au legat cu funii puternice şi i-au dus în fața judecătorului-şef al țării.

5 Şi oamenii au mers şi au depus mărturie împotriva lor — mărturisind că au vorbit insulte la adresa legii şi a învățătorilor legii lor şi a judecătorilor țării, precum şi a tuturor oamenilor care erau în țară; şi, de asemenea, au depus mărturie că este numai un singur Dumnezeu şi că El trebuia să-L trimită pe Fiul Său printre oameni, dar că El nu trebuia să-i salveze pe aceştia; şi multe lucruri de felul acesta au mărturisit oamenii împotriva lui Alma şi a lui Amulec. Acum, aceasta s-a întâmplat în fața judecătorului şef al țării.

6 Şi s-a întâmplat că Zeezrom a fost uimit de cuvintele care fuseseră spuse; şi, de asemenea, a ştiut despre orbirea minților, pe care el o cauzase printre oameni prin cuvintele sale mincinoase; iar sufletul lui a început să se tulbure sub conştiința vinovăției sale; da, el a început să fie încercuit de jur-împrejur de către chinurile iadului.

7 Şi s-a întâmplat că a început să strige către popor, zicând: Iată, eu sunt vinovat, iar aceşti oameni sunt nepătați înaintea lui Dumnezeu. Şi el a început să pledeze pentru ei din acel moment; dar ei l-au insultat, zicând: Eşti şi tu posedat de diavol? Iar ei l-au scuipat şi l-au alungat dintre ei; şi la fel şi pe toți aceia care credeau în cuvintele care fuseseră spuse de către Alma şi Amulec; şi i-au alungat şi au trimis oameni să arunce cu pietre în ei.

8 Şi şi-au adus nevestele şi copiii laolaltă; şi pe toți care credeau sau erau învățați să creadă în cuvântul lui Dumnezeu, ei au făcut ca aceştia să fie aruncați în foc; şi ei, de asemenea, au adus cronicile lor care conțineau sfintele scripturi şi pe acestea, de asemenea, le-au aruncat în foc pentru ca să ardă şi să fie distruse prin foc.

9 Şi s-a întâmplat că i-au luat pe Alma şi pe Amulec şi i-au dus la locul de cazną pentru ca ei să poată fi martori la distrugerea acelora care erau mistuiți de foc.

10 Şi atunci când Amulec a văzut durerile femeilor şi copiilor care erau mistuiți de foc, el, de asemenea, a simțit durere; şi el a spus către Alma: Cum putem noi să fim martori la această scenă îngrozitoare? De aceea, să ne întindem mâinile noastre şi să exercităm puterea lui Dumnezeu care este în noi şi să-i salvăm pe ei din flăcări.

11 Dar Alma i-a spus: Spiritul mă forțează pe mine să nu-mi întind mâna; căci iată, Domnul îi primeşte pe ei sus la El Însuşi, în slavă; iar El permite ca ei să facă acest lucru sau ca poporul să le facă lor acest lucru, în acord cu tăria inimilor lor pentru ca judecata pe care El o va exercita în mânia Sa asupra lor să fie dreaptă; iar sângele celui nevinovat va sta ca o mărturie împotriva lor, da, şi va striga cu putere împotriva lor în ultima zi.

12 Acum, Amulec i-a spus lui Alma: Iată, s-ar putea ca ei să ne ardă şi pe noi.

13 Iar Alma a spus: Să fie potrivit voinței Domnului. Dar iată, lucrarea noastră nu

este terminată; de aceea, ei nu ne vor arde.

14 Acum, s-a întâmplat că atunci când trupurile acelora care fuseseră aruncați în foc au fost arse, precum și cronicile care fuseseră aruncate în foc împreună cu ei, judecătorul-șef al țării a venit și a stat înaintea lui Alma și Amulec care erau legați; și i-a lovit pe ei cu mâna peste obraji și le-a zis: După ceea ce ați văzut, veți mai predica iarăși către acest popor că ei vor fi aruncați într-un lac de foc și pucioasă?

15 Iată, voi vedeți că nu aveți puterea să-i salvați pe aceia care au fost aruncați în foc; și nici Dumnezeu nu i-a salvat pe ei pentru că erau din credința voastră. Și judecătorul i-a lovit iarăși peste obraji și i-a întrebat: Ce aveți voi de spus la aceasta?

16 Acum, acest judecător era după ordinul și credința lui Nehor, cel care l-a ucis pe Ghedeon.

17 Și s-a întâmplat că Alma și Amulec nu i-au răspuns nimic; iar el i-a lovit pe ei iarăși și i-a dat pe mâna slujbașilor ca să fie aruncați în închisoare.

18 Și atunci când ei au fost aruncați în închisoare timp de trei zile, au venit mulți învățători ai legii și judecători și preoți și învățători, care erau din credința lui Nehor; și ei au venit în închisoare, ca să-i vadă pe ei și i-au întrebat pe ei despre multe cuvinte; dar ei nu le-au răspuns nimic.

19 Și s-a întâmplat că judecătorul a stat înaintea lor și a zis: De ce nu răspundeți voi la cuvintele acestor oameni? Nu știți că am puterea să vă dau flăcărilor? Și le-a poruncit să vorbească; dar ei nu au răspuns nimic.

20 Și s-a întâmplat că ei au plecat și s-au dus în drumurile lor, dar s-au întors înapoi în ziua următoare; iar judecătorul iarăși i-a lovit pe ei peste obraji. Și mulți s-au apropiat, de asemenea, și i-au lovit, zicând: Vreți voi să stați iarăși și să-i judecați pe aceşti oameni și să condamnați legea noastră? Dacă voi aveți puteri atât de mari, de ce nu vă salvați pe voi înșivă?

21 Și multe astfel de lucruri le-au spus lor, scrâșnind din dinți către ei și scuipându-i și zicând: Cum vom arăta noi când vom fi condamnați?

22 Și multe astfel de lucruri, da, tot felul de lucruri de acest fel le-au spus ei lor; și astfel i-au batjocorit pe ei timp de multe zile. Și nu le-au dat mâncare pentru ca ei să flămânzească și nici apă pentru ca să fie însetați; și, de asemenea, le-au luat hainele pentru ca să fie goi; și astfel au fost legați cu frânghii puternice și închiși în închisoare.

23 Și s-a întâmplat că după ce ei au suferit astfel timp de multe zile (și aceasta s-a întâmplat în cea de-a douăsprezecea zi, în a zecea lună, în al zecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi), judecătorul-șef peste țara lui Amoniha, precum și mulți dintre învățătorii lor și învățătorii legii s-au dus la închisoarea unde Alma și Amulec erau legați cu frânghii.

24 Iar judecătorul-șef a stat înaintea lor și i-a lovit iarăși și le-a spus: Dacă voi aveți puterea lui Dumnezeu, eliberați-vă din aceste legături și atunci noi vom crede că Domnul va distruge acest popor după cuvintele voastre.

25 Și s-a întâmplat că ei toți au înaintat și i-au lovit pe ei zicând aceleași cuvinte, chiar până la ultimul; și atunci când ultimul cuvânt a fost spus către ei, puterea lui Dumnezeu a fost asupra lui Alma și a lui Amulec, iar aceștia s-au ridicat și au stat pe picioarele lor.

26 Iar Alma a implorat, zicând: Cât de mult trebuie să suferim noi aceste mari suferințe, o, Doamne? O, Doamne, dă-ne nouă putere după credința noastră care este în Hristos, chiar până la eliberare. Și ei au rupt frânghiile cu care erau legați; și

atunci când oamenii au văzut aceasta, au început să fugă, pentru că frica distrugerii venise asupra lor.

27 Şi s-a întâmplat că frica lor era atât de mare, încât au căzut la pământ şi nu au nimerit uşa care dădea afară din închisoare; iar pământul s-a cutremurat cu putere, iar zidurile închisorii s-au crăpat în două, aşa încât au căzut la pământ; iar judecătorul-şef şi învăţătorii legii, preoţii şi învăţătorii care i-au lovit pe Alma şi pe Amulec au fost ucişi de căderea lor.

28 Iar Alma şi Amulec au ieşit din închisoare şi nu erau răniţi; căci Domnul le-a dat putere potrivit credinţei lor care era în Hristos. Şi ei au ieşit direct din închisoare; şi au fost eliberaţi din legăturile lor; iar închisoarea a căzut la pământ, şi fiecare suflet care era în ea, în afară de Alma şi de Amulec, a fost ucis; iar ei au venit direct în oraş.

29 Acum, oamenii, auzind un mare zgomot, au venit fugind în mare mulţime ca să afle cauza acestuia; şi atunci când i-au văzut pe Alma şi pe Amulec ieşind afară din închisoare şi au văzut că zidurile închisorii căzuseră la pământ, au fost izbiţi de mare frică şi au fugit din prezenţa lui Alma şi a lui Amulec, tot aşa cum o capră împreună cu puiul ei fuge de doi lei; şi astfel au fugit ei din prezenţa lui Alma şi a lui Amulec.

Alma 15

1 Şi s-a întâmplat că lui Alma şi lui Amulec li s-a poruncit să plece din oraşul acela; şi au plecat şi au ajuns chiar în ţara lui Sidom; şi iată, acolo i-au găsit pe toţi oamenii care plecaseră din ţara lui Amoniha, care fuseseră alungaţi şi bătuţi cu pietre, pentru că ei credeau în cuvintele lui Alma.

2 Şi ei le-au povestit despre tot ceea ce li se întâmplase nevestelor şi copiilor lor, şi despre ei înşişi, şi despre puterea lor de eliberare.

3 Şi, de asemenea, Zeezrom zăcea bolnav la Sidom, cu febră mare, care era cauzată de marile suferinţe ale minţii sale din cauza ticăloşiei sale, căci el credea că Alma şi Amulec nu mai erau; şi el credea că aceştia fuseseră ucişi din cauza nedreptăţii sale. Şi acest mare păcat şi celelalte păcate multe ale lui i-au chinuit mintea până când aceasta a devenit foarte îndurerată, neavând nici o scăpare; de aceea, el a început să fie ars de o căldură arzătoare.

4 Acum, când el a auzit că Alma şi Amulec erau în ţara lui Sidom, inima lui a început să prindă curaj; şi le-a trimis imediat un mesaj, dorind ca ei să vină la el.

5 Şi s-a întâmplat că ei au venit imediat, supunându-se mesajului pe care el li-l trimisese; şi s-au dus în casa lui Zeezrom; şi l-au găsit pe acesta în pat, bolnav, fiind foarte slăbit, cu febră mare; şi mintea lui, de asemenea, era în durere foarte mare din cauza nedreptăţilor lui; şi când el i-a văzut, şi-a întins mâna şi s-a rugat de ei să-l vindece.

6 Şi s-a întâmplat că Alma i-a spus, luându-l de mână; Crezi tu în puterea de Salvare a lui Hristos?

7 Iar el a răspuns şi a zis: Da, cred toate cuvintele pe care tu le-ai propovăduit.

8 Iar Alma a zis: Dacă tu crezi în mântuirea lui Hristos, atunci tu poţi fi vindecat.

9 Iar el a zis: Da, cred potrivit cu cuvintelor tale.

10 Şi apoi, Alma L-a implorat pe Domnul, zicând: O, Doamne, Dumnezeul nostru, ai milă de acest om şi vindecă-l potrivit credinţei lui care este în Hristos.

11 Şi atunci când Alma a spus aceste cuvinte, Zeezrom a sărit în picioare şi a început să meargă; şi aceasta s-a întâmplat pentru marea mirare a tuturor oamenilor; iar

vestea despre aceasta s-a dus în toată țara lui Sidom.

12 Şi Alma l-a botezat pe Zeezrom în Domnul; şi el a început de la acel timp încolo să predice către popor.

13 Şi Alma a întemeiat o biserică în țara lui Sidom şi a rânduit preoți şi învățători în țară pentru ca aceştia să boteze pentru Domnul pe oricine voia să fie botezat.

14 Şi s-a întâmplat că aceştia erau mulți; pentru că ei s-au adunat din toate regiunile dimprejurul Sidomului şi au fost botezați.

15 Cât despre oamenii care erau în țara lui Amoniha, ei au rămas mai departe un popor cu inima împietrită şi încăpățânat; şi nu s-au pocăit de păcatele lor, atribuind diavolului toată puterea lui Alma şi a lui Amulec; pentru că ei erau din credința lui Nehor şi nu credeau în pocăința păcatelor lor.

16 Şi s-a întâmplat că Alma şi Amulec, Amulec după ce si-a apărăsit tot aurul său şi argintul său şi lucrurile sale prețioase care erau în țara lui Amoniha pentru cuvântul lui Dumnezeu, după ce a fost respins de către aceia care odată fuseseră prietenii săi, precum şi de către tatăl său şi de către neamurile sale;

17 Prin urmare, după ce Alma a întemeiat biserica de la Sidom, văzând o mare încercare, da, văzând că oamenii erau puşi la încercare în legătură cu mândria din inimile lor şi au început să se umilească înaintea lui Dumnezeu şi au început să se adune laolaltă în sanctuarele lor sa-L preaslăvească Dumnezeu în fața altarului, veghind şi rugându-se fără încetare pentru ca ei să poată să fie eliberați de Satana şi de la moarte şi de la distrugere—

18 Acum, aşa cum am spus, Alma, după ce a văzut toate aceste lucruri, l-a luat pe Amulec şi s-a dus în țara lui Zarahemla şi l-a luat la casa lui şi l-a alinat în suferințele sale şi l-a întărit în Domnul.

19 Şi astfel s-a terminat cel de al zecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi.

Alma 16

1 Şi s-a întâmplat în cel de al unsprezecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi, în cea de a cincea zi a celei de a doua luni, acolo fiind multă pace în țara lui Zarahemla, nefiind nici un război sau conflict pentru un anumit număr de ani, şi chiar până la cea de a cincea zi a celei de a doua luni în cel de al unsprezecelea an, s-a auzit un strigăt de război peste tot în țară.

2 Pentru că iată, oştirile lamaniților au venit dinspre partea pustiului până la granițele țării, chiar până la oraşul lui Amoniha şi au început să ucidă oamenii şi să distrugă oraşul.

3 Şi acum, s-a întâmplat că înainte ca nefiții să poată să-şi ridice o oştire destul de mare ca să-i alunge pe aceştia din țară, ei îi distruseseră pe oamenii care erau în oraşul lui Amoniha, precum şi pe unii dimprejurul granițelor lui Noe şi îi luaseră robi pe alții, în pustiu.

4 Acum, s-a întâmplat că nefiții doreau să-i capete înapoi pe aceia care fuseseră luați robi în pustiu.

5 De aceea, acela care fusese numit căpitan-şef peste oştirile nefiților (şi numele lui era Zoram şi avea doi fii, Lehi şi Aha)—acum, Zoram şi cei doi fii ai săi, ştiind că Alma era mare preot în biserică şi auzind că el avea spiritul profeției, ei s-au dus de aceea la el şi au dorit să afle de la el dacă Domnul ar dori ca ei să meargă în pustiu în

căutarea fraților lor care fuseseră luați robi de către lamaniți.

6 Și s-a întâmplat că Alma L-a întrebat pe Domnul despre această problemă. Și Alma s-a întors și le-a spus: Iată, lamaniții vor trece râul Sidom în pustiul de la miazăzi, departe, dincolo de granițele țării lui Manti. Și iată, acolo îi veți întâlni voi pe ei, la răsărit de râul Sidom, și acolo Domnul îi va elibera pe frații voștri, aceia care au fost luați robi de către lamaniți.

7 Și s-a întâmplat că Zoram și fiii lui au trecut râul Sidom cu oștirile lor și s-au dus dincolo de granițele lui Manti, în pustiul de la miazăzi, care era în partea de răsărit a râului Sidom.

8 Și au năvălit peste oștirile lamaniților, iar lamaniții au fost împrăștiați și goniți în pustiu; și i-au luat pe frații lor care fuseseră luați robi de către lamaniți; și nici un suflet nu a fost pierdut dintre cei care fuseseră luați robi. Și i-au adus pe frații lor ca să-și stăpânească pământurile.

9 Și astfel s-a terminat cel de al unsprezecelea an al judecătorilor, lamaniții fiind alungați afară din țară, iar poporul lui Amoniha fiind distrus; da, fiecare suflet viu dintre amoniți a fost distrus, precum și orașul lor cel mare, despre care ei au spus că Dumnezeu nu-l putea distruge din cauza măreției lui.

10 Dar iată, într-o zi a fost lăsat pustiu; și scheletele au fost sfâșiate de câini și de sălbăticiunile pustiului.

11 Cu toate acestea, după multe zile, trupurile lor moarte au fost îngrămădite pe fața pământului și nu au fost îngropate prea adânc. Și acum, mirosul era atât de puternic, încât oamenii nu s-au dus ca să stăpânească țara lui Amoniha timp de mulți ani. Și ea a fost numită Pustiul Nehorilor; căci erau din credința lui Nehor cei care fuseseră uciși; iar țara lor a rămas pustie.

12 Iar lamaniții nu au mai venit iarăși cu război împotriva nefiților până la cel de al patrusprezecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi. Și astfel, timp de trei ani a avut poporul lui Nefi pace neîntreruptă în țară.

13 Iar Alma și Amulec s-au dus și au predicat pocăință către popor în templele lor și sanctuarele lor și, de asemenea, în sinagogile lor, care erau construite după felul iudeilor.

14 Și acelora care voiau să audă cuvintele lor le-au împărtășit ei cuvântul lui Dumnezeu, fără să țină seama de persoană, fără întrerupere.

15 Și astfel au mers Alma și Amulec și mult mai mulți alții care fuseseră aleși pentru această lucrare ca să predice cuvântul prin toată țara. Iar întemeierea bisericilor a devenit generală în toată țara, în toate regiunile dimprejur, printre tot poporul nefiților.

16 Și nu era nici o inegalitate între ei; Domnul Și-a revărsat Spiritul Său asupra tuturor de pe fața țării ca să pregătească mințile copiilor oamenilor sau să le pregătească inimile lor ca să primească cuvântul care trebuia să fie propovăduit printre ei la timpul venirii Lui—

17 Pentru ca ei să nu se împietrească împotriva cuvântului, pentru ca ei să nu fie necredincioși și să meargă către distrugere, ci ca ei să poată primi cuvântul cu bucurie și, ca o ramură, să fie altoiți pe vița cea adevărată, pentru ca ei să poată intra în odihna Domnului Dumnezeului lor.

18 Acum, acei preoți care s-au dus în popor au predicat împotriva minciunilor de tot felul și a înșelătoriilor și a invidiilor, a certurilor și a răutății și a injuriilor și a furturilor, tâlhăriilor, crimelor, curviei, precum și a tuturor felurilor de imoralități,

strigând că aceste lucruri nu trebuie să fie —

19 Prezicând lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; da, prezicând venirea Fiului lui Dumnezeu, suferințele și moartea Lui, precum și învierea Lui din morți.

20 Și mulți din popor au întrebat despre locul în care Fiul lui Dumnezeu trebuia să vină; și ei au fost învățați că El va apărea în fața lor după învierea Sa; și poporul a ascultat aceasta cu mare veselie și bucurie.

21 Și acum, după ce Biserica s-a întemeiat în toată țara — având victorie asupra diavolului, și cuvântul lui Dumnezeu fiind predicat în curățenia lui în toată țara, și Domnul revărsându-Și binecuvântările Sale asupra poporului — astfel s-a terminat cel de al patrusprezecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi.

O relatare a fiilor lui Mosia, care au renunțat la drepturile lor asupra împărăției pentru cuvântul lui Dumnezeu și s-au dus în țara lui Nefi ca să le predice lamaniților; suferințele și eliberarea lor — potrivit cronicii lui Alma.

Alma 17

1 Și acum, s-a întâmplat că în timp ce Alma călătorea din țara lui Ghedeon către miazăzi, înspre țara lui Manti, iată, spre uimirea sa, el s-a întâlnit cu fiii lui Mosia care călătoreau înspre țara lui Zarahemla.

2 Acum, acești fii ai lui Mosia erau cu Alma atunci când îngerul a apărut pentru prima dată în fața lui; de aceea, Alma s-a bucurat nespus de mult să-i vadă pe frații săi; și ceea ce a mărit bucuria lui era că aceștia încă mai erau frații lui în Domnul; da, și ei se întăriseră în cunoașterea adevărului; pentru că ei erau oameni cu bună înțelegere și cercetaseră scripturile cu sârguință pentru ca să poată cunoaște cuvântul lui Dumnezeu.

3 Dar aceasta nu este totul; ei se dedaseră la multă rugăciune și post; de aceea, aveau spiritul profeției și spiritul revelației și atunci când propovăduiau, ei propovăduiau cu puterea și autoritatea de la Dumnezeu.

4 Și ei propovăduiseră cuvântul lui Dumnezeu timp de patrusprezece ani printre lamaniți, având mult succes în aducerea multora către cunoașterea adevărului; da, prin puterea cuvintelor lor, mulți au fost aduși în fața altarului lui Dumnezeu pentru ca să strige numele Lui și să-și mărturisească păcatele în fața Lui.

5 Acum, acestea sunt împrejurările în care s-au desfășurat călătoriile lor, deoarece că ei au avut multe suferințe; au suferit mult, atât în trup, cât și în minte, cum ar fi foame, sete și oboseală și, de asemenea, muncă multă în spirit.

6 Acum, acestea au fost călătoriile lor: Luându-și rămas bun de la tatăl lor, Mosia, în primul an al judecătorilor; refuzând împărăția pe care tatăl lor dorea să le-o dea și aceasta fiind și dorința poporului;

7 Cu toate acestea, ei au plecat din țara lui Zarahemla și și-au luat săbiile și sulițele, arcurile și săgețile și praștiile; și aceasta au făcut-o pentru a putea să-și facă rost de mâncare în timp ce erau în pustiu.

8 Și astfel, au plecat ei în pustiu împreună cu un grup de oameni pe care i-au ales, ca să meargă în țara lui Nefi și să predice cuvântul lui Dumnezeu către lamaniți.

9 Și s-a întâmplat că au călătorit timp de multe zile în pustiu și au postit mult și s-au rugat mult ca Domnul să le dea o parte din Spiritul Său ca să-i întovărășească și

să rămână cu ei pentru ca ei să poată fi o unealtă în mâinile lui Dumnezeu, pentru ca ei să aducă, dacă aceasta va fi posibil, pe confrații lor, lamaniții, la cunoașterea adevărului, la cunoașterea păcătoșeniei tradițiilor strămoșilor lor, care nu erau corecte.

10 Și s-a întâmplat că Domnul i-a vizitat pe ei cu Spiritul Său și le-a zis: Găsiți liniștea sufletească. Și ei au găsit liniștea sufletească.

11 Iar Domnul, de asemenea, le-a spus lor: Duceți-vă printre lamaniți, frații voștri, și întemeiați cuvântul Meu; și totuși, voi trebuie să fiți răbdători în suferințe îndelungate și în supărări pentru ca voi să le arătați lor un exemplu bun în Mine, iar Eu voi face din voi un instrument în mâinile Mele, pentru salvarea multor suflete.

12 Și s-a întâmplat că inimile fiilor lui Mosia și ale acelora care erau cu ei au prins curaj ca să se ducă la lamaniți să le vestească acestora cuvântul lui Dumnezeu.

13 Și s-a întâmplat că, atunci când au ajuns la granițele țării lamaniților, s-au separat și s-au despărțit unul de altul, având încredere în Domnul că ei se vor întâlni din nou la sfârșitul recoltei; căci ei credeau că lucrarea pe care ei o întreprinseseră era mare.

14 Și cu siguranță a fost mare, pentru că ei s-au angajat să predice cuvântul lui Dumnezeu către un popor sălbatic și împietrit și înfricoșător; un popor care avea plăcere să-i ucidă pe nefiți și să-i fure și să-i jefuiască pe aceștia; iar inimile lor erau îndreptate către bogății sau către aur și argint și pietre prețioase; și totuși, au căutat să obțină aceste lucruri prin crime și furturi pentru ca să nu muncească pentru ele cu mâinile lor.

15 Astfel, ei erau un popor foarte leneș, mulți rugându-se la idoli, iar blestemul lui Dumnezeu căzuse peste ei din cauza tradițiilor strămoșilor lor; cu toate acestea, făgăduielile Domnului le-au fost date cu condiția ca ei să se pocăiască.

16 De aceea, acesta a fost motivul pentru care fiii lui Mosia au întreprins lucrarea lor pentru ca, poate, să-i poată aduce pe aceștia la pocăință; pentru ca să poată să-i aducă pe aceștia la cunoașterea planului mântuirii.

17 De aceea, s-au despărțit unul de altul și au mers printre ei, fiecare om singur, potrivit cu cuvântul și cu puterea lui Dumnezeu care i-au fost date lui.

18 Acum, Amon, era șef printre ei sau, mai degrabă, le slujea lor și a plecat dintre ei după ce i-a binecuvântat potrivit diferitelor lor poziții, împărtășindu-le cuvântul lui Dumnezeu sau binecuvântându-i înainte de plecarea sa; și astfel și-au început ei cele câteva călătorii ale lor prin țară.

19 Iar Amon s-a dus în țara lui Ismael, țara fiind numită după fiii lui Ismael care, de asemenea, deveniseră lamaniți.

20 Și atunci când Amon a intrat în țara lui Ismael, lamaniții l-au luat și l-au legat, după cum le era obiceiul să-i lege pe toți nefiții care cădeau în mâinile lor și să-i ducă înaintea regelui; și astfel, erau lăsați la plăcerea regelui ca să-i ucidă sau să-i țină în robie sau să-i arunce în închisoare ori să-i alunge din țară, potrivit voinței și plăcerii lui.

21 Și astfel, Amon a fost dus înaintea regelui care era peste țara lui Ismael; iar numele său era Lamoni; și era un urmaș al lui Ismael.

22 Și regele l-a întrebat pe Amon dacă dorința lui era să locuiască în țară printre lamaniți sau printre oamenii săi.

23 Și Amon Și i-a spus: Da, eu doresc să locuiesc cu acest popor un timp; da, poate chiar până în ziua când voi muri.

24 Și s-a întâmplat că regelui Lamoni i-a plăcut mult de Amon și a făcut ca legăturile

lui să fie desfăcute; şi a dorit ca Amon să ia de nevastă pe una dintre fiicele sale.

25 Dar Amon i-a spus: Nu, dar eu voi fi slujitorul tău. De aceea, Amon a devenit slujitorul regelui Lamoni. Şi s-a întâmplat că a fost pus împreună cu alţi slujitori să păzească turmele lui Lamoni, potrivit obiceiului lamaniţilor.

26 Şi după ce a fost în slujba regelui timp de trei zile, în timp ce se ducea împreună cu slujitorii lamaniţi la locul de adăpare, care era numit apa lui Sebus, iar toţi lamaniţii îşi mânau turmele acolo ca să se adape—

27 Şi acum, în timp ce Amon şi slujitorii regelui îşi mânau turmele la acest loc de adăpare, iată, un anumit număr de lamaniţi, care fuseseră cu turmele lor la apă, au stat şi au împrăştiat turmele lui Amon şi ale slujitorilor regelui; şi le-au împrăştiat în aşa măsură încât ele au fugit în multe părţi.

28 Acum, slujitorii regelui au început să se plângă, zicând: Acum regele ne va ucide pe noi, tot aşa ca şi pe fraţii noştri pentru că turmele lor au fost împrăştiate de ticăloşia acestor oameni. Şi au început să se vaiete, zicând: Iată, turmele noastre sunt deja împrăştiate.

29 Acum, ei s-au jeluit din cauza fricii de a fi ucişi. Acum, când Amon a văzut aceasta, inima lui era plin de bucurie; căci, a zis el, eu voi arăta puterea mea acestor slujitori camarazi ai mei sau puterea care este în mine, înapoind aceste turme regelui, pentru ca să pot să câştig inimile acestor slujitori camarazi ai mei, pentru ca eu să pot să-i conduc pe ei să creadă în cuvintele mele.

30 Şi acum, acestea erau gândurile lui Amon, când a văzut suferinţele acelora pe care el i-a numit să fie fraţii săi.

31 Şi s-a întâmplat că i-a linguşit pe ei cu ale lui cuvinte, zicând: Fraţii mei, fiţi veseli şi să mergem în căutarea turmelor; şi noi le vom aduna laolaltă şi le vom aduce înapoi la locul de adăpare; şi astfel, vom păstra turmele pentru rege şi acesta nu ne va ucide.

32 Şi s-a întâmplat că ei au mers în căutarea turmelor şi l-au urmat pe Amon şi s-au grăbit cu multă iuţeală, şi au ajuns din urmă turmele regelui şi le-au adunat pe acestea iarăşi laolaltă la locul de adăpare.

33 Iar oamenii aceia iarăşi s-au ridicat şi au împrăştiat turmele; dar Amon a spus către fraţii săi: Încercuiţi turmele de jur-împrejur pentru ca ele să nu se mai împrăştie; iar eu mă duc să mă cert cu oamenii aceştia care împrăştie turmele noastre.

34 De aceea, au făcut aşa cum Amon le-a poruncit şi el s-a dus şi s-a certat cu aceia care stătuseră la apele lui Sebus; şi ei nu erau în număr mic.

35 De aceea, ei nu s-au temut de Amon, căci au crezut că unul dintre oamenii lor îl va ucide după plăcerea lor, pentru că ei nu ştiau că Domnul îi făgăduise lui Mosia că El îi va elibera pe fiii lui dintre mâinile acestora; şi nici nu ştiau nimic despre Domnul; de aceea îşi găseau ei bucurie în a-i distruge pe fraţii lor; şi de aceea au împrăştiat ei turmele regelui.

36 Dar Amon a înaintat şi a început să arunce cu pietre în ei, cu praştia sa; da, cu putere mare a aruncat el pietre cu praştia printre ei; şi astfel, a ucis un anumit număr dintre ei într-atât, încât ei au început să fie uimiţi de puterea lui; cu toate acestea, erau mânioşi din cauza uciderii fraţilor lor şi erau hotărâţi ca el să cadă; de aceea, văzând că nu puteau să-l lovească cu pietrele lor, au înaintat cu bâte ca să-l ucidă.

37 Dar iată, fiecărui om care-şi ridica bâta ca să-l lovească pe Amon, acesta îi reteza braţele cu sabia sa; căci el a rezistat la loviturile lor, retezându-le braţele cu muchia sabiei sale într-atât, încât ei au început să se mire şi au început să fugă din faţa lui; da, iar ei nu erau puţini la număr; şi el i-a pus pe ei să fugă prin puterea braţului său.

38 Acum, şase dintre ei căzuseră de praştie, dar el nu a ucis pe nici unul, decât pe conducătorul lor, cu sabia sa; şi a retezat atât de multe brațe de-ale lor câte erau ridicate împotriva lui şi acestea nu erau puține.

39 Şi atunci când i-a alungat pe ei până departe, s-a reîntors, iar ei şi-au adăpat turmele şi le-au întors pe acestea la păşunea regelui, cărând cu ei brațele care fuseseră retezate de sabia lui Amon, ale acelora care au căutat să-l ucidă pe el; şi acestea au fost duse regelui ca mărturie a lucrurilor pe care le-au făcut.

Alma 18

1 Şi s-a întâmplat că regele Lamoni a făcut ca slujitorii săi să înainteze şi să mărturisească despre toate lucrurile pe care ei le văzuseră privind această problemă.

2 Şi când toți au mărturisit despre lucrurile pe care le-au văzut şi el a aflat despre devotamentul lui Amon în păstrarea turmelor lui, şi, de asemenea, despre puterea lui mare în lupta împotriva acelora care au căutat să-l ucidă, a fost nespus de mirat şi a zis: Cu siguranță, acesta este mai mult decât un om. Iată, nu este acesta Marele Spirit care va trimite pedepse mari asupra acestui popor din cauza crimelor lui?

3 Iar ei au răspuns regelui şi au zis: Dacă el este Marele Spirit sau este un om, noi nu ştim; dar atâta ştim, că el nu poate fi ucis de către duşmanii regelui; şi nici ei nu pot împrăştia turmele regelui atunci când el este cu noi, datorită dibăciei şi puterii lui mari; de aceea, noi ştim că este un prieten al regelui. Şi acum, o, rege, noi nu credem că un om are atât de mare putere, pentru că noi ştim că el nu poate fi ucis.

4 Şi acum, când regele a auzit aceste cuvinte, le-a spus: Acum ştiu că acesta este Marele Spirit; şi El a pogorât la acest timp ca să păstreze viețile voastre pentru ca eu să nu vă ucid pe voi aşa cum am făcut cu frații voştri. Acum, acesta este Marele Spirit despre care au vorbit strămoşii noştri.

5 Acum, aceasta era tradiția lui Lamoni, pe care el o primise de la tatăl său, şi anume, că exista un Mare Spirit. În ciuda faptului că ei credeau într-un Mare Spirit, ei presupuneau că tot ceea făceau ei era drept; cu toate acestea, Lamoni a început să se teamă nespus de mult pentru răutatea pe care a făcut-o ucigându-i pe slujitorii săi;

6 Pentru că, a ucis pe mulți dintre ei pentru că frații lor împrăştiaseră turmele la locul de adăpare; şi astfel, pentru că avuseseră turmele împrăştiate, ei au fost ucişi.

7 Acum, era obiceiul acestor lamaniți să stea pe lângă apele Sebusului ca să împrăştie turmele oamenilor pentru ca astfel ei să poată să mâne departe pe multe dintre cele care erau împrăştiate, către țara lor proprie, acesta fiind un obicei de jefuială printre ei.

8 Şi s-a întâmplat că regele Lamoni i-a întrebat pe slujitorii săi, zicând: Unde este acest om care are o putere atât de mare?

9 Iar ei i-au spus: Iată, hrăneşte caii tăi. Acum, regele le-a poruncit slujitorilor săi, mai înainte de timpul adăpării turmelor sale, ca să pregătească ei caii şi carele lui şi să-l ducă până în țara lui Nefi; pentru că acolo fusese organizată o mare petrecere în țara lui Nefi de către tatăl lui Lamoni, care era rege peste întreaga țară.

10 Acum, când regele Lamoni a auzit că Amon pregătea caii şi carele sale, el a fost şi mai uimit datorită devotamentului lui Amon, zicând: Cu siguranță, nici un slujitor nu a fost printre toți slujitorii mei atât de devotat ca acest om; căci el chiar îşi aduce aminte de toate poruncile mele ca să le execute.

11 Acum, eu ştiu cu siguranță că acesta este Marele Spirit; şi aş dori ca El să vină la

mine, dar nu îndrăznesc.
12 Şi s-a întâmplat că atunci când Amon a fost gata cu pregătirea cailor şi a carelor pentru rege şi slujitorii lui, el a venit la rege şi a văzut că faţa regelui era schimbată; de aceea, era pe punctul de a pleca din prezenţa lui.
13 Şi unul dintre slujitorii regelui i-a spus, Rabana, care înseamnă, dacă este tălmăcit, rege puternic sau mare, considerând că regii lor erau puternici; şi astfel i-a spus: Rabana, regele, doreşte ca tu să stai.
14 De aceea, Amon s-a întors către rege şi i-a spus: Ce doreşti să fac pentru tine, o, rege? Iar regele nu i-a răspuns lui timp de mai mult de o oră, după timpul lor, căci nu ştia ce să-i spună.
15 Şi s-a întâmplat că Amon a zis iarăşi către el: Ce doreşti tu de la mine? Dar regele nu i-a răspuns.
16 Şi s-a întâmplat că Amon fiind plin de Spiritul lui Dumnezeu, el a ghicit gândurile regelui. Şi el i-a spus: Pentru că tu ai auzit că i-am apărat pe slujitorii tăi şi turmele tale şi am ucis pe şapte dintre fraţii lor cu praştia şi cu sabia şi le-am retezat braţele altora ca să apăr turmele tale şi pe slujitorii tăi; iată, este acesta motivul pentru care tu te minunezi?
17 Eu îţi spun ţie, pentru care uimirea ta este atât de mare? Iată, eu sunt un om şi sunt slujitorul tău; de aceea, orice doreşti şi este drept, aceea voi face.
18 Acum, când regele a auzit aceste cuvinte s-a minunat iarăşi, fiindcă a văzut că Amon putea să-i ghicească gândurile; dar, cu toate acestea, regele Lamoni şi-a deschis gura şi i-a spus: Cine eşti tu? Eşti tu acel Mare Spirit care cunoaşte toate lucrurile?
19 Amon a răspuns şi i-a spus: Nu, nu sunt eu.
20 Şi regele a zis: Cum de cunoşti tu gândurile din inima mea? Tu poţi să vorbeşti cu curaj şi să-mi spui despre aceste lucruri; şi, de asemenea, spune-mi prin ce putere ai ucis şi ai retezat braţele fraţilor mei care au împrăştiat turmele mele—
21 Şi acum, dacă tu vei vrea să-mi spui despre aceste lucruri, atunci orice doreşti eu îţi voi da; şi dacă va fi nevoie, te voi apăra cu oştirile mele; dar ştiu că tu eşti mai puternic decât ele toate; cu toate acestea, orice doreşti de la mine îţi voi da.
22 Acum, Amon fiind înţelept şi totuşi inofensiv, el i-a spus lui Lamoni: Vrei tu să asculţi de cuvintele mele dacă îţi spun prin ce putere am făcut toate aceste lucruri? Şi acesta este lucrul pe care îl doresc de la tine.
23 Iar regele i-a răspuns şi a zis: Da, voi crede toate cuvintele tale. Şi astfel, el a fost prins cu dibăcie.
24 Iar Amon a început sa-i vorbească cu curaj şi i-a zis: Crezi tu că este un Dumnezeu?
25 Şi el a răspuns şi a spus către el: Eu nu ştiu ce înseamnă aceasta.
26 Şi apoi, Amon a spus: Crezi tu că este un Mare Spirit?
27 Şi el a răspuns, Da.
28 Şi Amon a zis: Acesta este Dumnezeu. Iar Amon i-a spus iarăşi: Crezi tu că acest Mare Spirit, care este Dumnezeu, a făcut toate lucrurile care sunt în cer şi pe pământ?
29 Şi el a zis: Da, eu cred că El a făcut toate lucrurile care sunt pe pământ; dar eu nu cunosc cerurile.
30 Şi Amon i-a spus: Cerurile sunt un loc unde Dumnezeu locuieşte şi toţi îngerii Lui cei sfinţi.

31 Şi regele Lamoni a zis: Este acesta deasupra pământului?
32 Şi Amon a zis: Da, şi El priveşte în jos către copiii oamenilor; iar El cunoaşte toate gândurile şi intențiile inimii; pentru că de mâna Lui au fost ele toate făcute de la început.
33 Şi regele Lamoni a spus: Eu cred toate aceste lucruri pe care le-ai vorbit. Eşti tu trimis de către Dumnezeu?
34 Amon i-a spus: Eu sunt un om; iar omul a fost creat la început după înfățişarea lui Dumnezeu şi eu sunt chemat de către Spiritul Sfânt al Lui ca să propovăduiesc aceste lucruri către acest popor, pentru ca el să poată fi adus la cunoaşterea a ceea ce este drept şi adevărat;
35 Iar o parte din acel Spirit trăieşte în mine, care îmi dă mie cunoaştere şi, de asemenea, putere potrivit credinței şi dorințelor mele care sunt în Dumnezeu.
36 Acum, când Amon a spus aceste cuvinte, el a început cu crearea lumii şi, de asemenea, cu crearea lui Adam şi i-a spus toate lucrurile despre căderea omului şi a explicat şi a pus în fața lui cronicile şi scripturile sfinte ale oamenilor care fuseseră spuse de către profeți, chiar până în momentul în care tatăl lor, Lehi, a plecat din Ierusalim.
37 Şi el, de asemenea, le-a repetat lor (regelui şi slujitorilor lui) toate călătoriile strămoşilor lor în pustiu şi toate suferințele lor din cauza foamei şi a setei şi a chinurilor lor şi aşa mai departe.
38 Şi el, de asemenea, le-a repetat despre răzvrătirile lui Laman şi Lemuel şi despre fiii lui Ismael, da, despre toate răzvrătirile lor le-a povestit; şi le-a dezvăluit despre toate cronicile şi scripturile în momentul în care Lehi a plecat din Ierusalim până în prezent.
39 Dar aceasta nu este totul; căci le-a dezvăluit despre planul mântuirii care a fost pregătit încă de la începutul lumii; şi, de asemenea, le-a făcut cunoscut despre venirea lui Hristos; şi toate lucrările Domnului le-a făcut el cunoscute lor.
40 Şi s-a întâmplat că după ce a spus toate aceste lucruri şi le-a dezvăluit regelui, regele a crezut toate cuvintele lui.
41 Şi a început să-L implore pe Domnul, zicând: O, Doamne, ai milă; potrivit milei Tale mari pe care Tu ai avut-o față de poporul lui Nefi, ai milă de mine şi de poporul meu.
42 Şi acum, când a spus aceasta, el a căzut la pământ ca şi cum ar fi fost mort.
43 Şi s-a întâmplat că slujitorii lui l-au luat şi l-au dus la nevasta lui şi l-au pus în pat; iar el a zăcut ca şi cum ar fi fost mort, timp de două zile şi două nopți; iar nevasta lui şi fiii lui şi fiicele lui l-au jelit după obiceiul lamaniților, jelind mult pierderea lui.

Alma 19

1 Şi s-a întâmplat, că după două zile şi două nopți, ei erau pe punctul să ia trupul lui şi să-l pună într-un mormânt pe care îl făcuseră cu scopul de a-i îngropa pe morții lor.
2 Acum, regina, auzind de faima lui Amon, a trimis şi a dorit ca el să vină la ea.
3 Şi s-a întâmplat că Amon a făcut aşa cum i s-a poruncit şi a venit la regină şi a dorit să afle ce voia să facă el.
4 Iar ea i-a spus: Slujitorii bărbatului meu mi-au făcut mie cunoscut că eşti un profet al unui Dumnezeu Sfânt şi că ai puterea să faci lucrări mari în numele Lui;
5 De aceea, dacă aşa este cazul, atunci aş vrea ca tu să te duci înăuntru şi să-l vezi pe

bărbatul meu, căci a fost întins pe patul lui timp de două zile şi două nopţi; iar unii zic că el nu este mort, dar alţii zic că este mort şi că duhneşte şi că trebuie să fie pus în mormânt; dar după mine, el nu duhneşte.

6 Acum, aceasta era ceea ce Amon dorea, căci ştia că regele Lamoni era sub puterea lui Dumnezeu; el ştia că vălul întunecat al necredinţei era aruncat la o parte de pe mintea lui şi că lumina care îi luminase mintea, care era lumina slavei lui Dumnezeu, care era o lumină minunată a bunătăţii Lui — da, această lumină a trezit atâta bucurie în sufletul lui, norul de întuneric fiind risipit, şi că lumina vieţii fără de sfârşit era aprinsă în sufletul lui, da, el ştia că aceasta pusese stăpânire pe trupul lui firesc şi că era dus pentru Dumnezeu —

7 De aceea, ceea ce regina a dorit de la el era singura lui dorinţă. De aceea, a intrat înăuntru ca să-l vadă pe rege, aşa cum regina dorise ca el să facă; şi l-a văzut pe rege şi a ştiut că nu era mort.

8 Şi i-a spus reginei: El nu este mort, ci doarme în Dumnezeu, iar mâine se va ridica iarăşi; de aceea, nu îl îngropa.

9 Şi Amon i-a spus ei: Crezi tu aceasta? Iar i-a spus lui: Eu nu am avut nici un martor în afară de cuvântul tău şi cuvântul slujitorilor noştri; cu toate acestea, cred că aşa va fi, precum ai zis.

10 Şi Amon a grăit către ea: Binecuvântată eşti tu datorită credinţei tale nespuse; eu îţi zic, femeie, asemenea credinţă nu a mai fost în tot poporul nefiţilor.

11 Şi s-a întâmplat că ea a vegheat la patul bărbatului său din acel moment, chiar până la momentul din ziua următoare când Amon a anunţat că el trebuia să se ridice.

12 Şi s-a întâmplat că el s-a ridicat, potrivit cuvintelor lui Amon; şi cum se ridica, el şi-a întins mâna către femeie şi a zis: Binecuvântat fie numele lui Dumnezeu şi binecuvântată eşti tu.

13 Căci tot aşa de sigur cum tu trăieşti, iată, eu L-am văzut pe Mântuitorul meu; iar El va veni şi va fi născut de către o femeie; şi El va mântui toată omenirea care crede în numele Său. Acum, când a spus aceste cuvinte, inima lui crescuse în el, iar el a căzut iarăşi de bucurie; iar regina, de asemenea, a căzut, fiind cuprinsă de către Spirit.

14 Acum Amon, văzând Spiritul Domnului revărsat potrivit rugăciunilor sale asupra lamaniţilor, fraţii săi, care au fost cauza atât de multor jeluiri printre nefiţi sau în poporul lui Dumnezeu din cauza nedreptăţilor lor şi a obiceiurilor lor, el a căzut în genunchi şi a început să-şi reverse sufletul în rugăciune şi în mulţumiri aduse lui Dumnezeu pentru ceea ce făcuse El pentru fraţii lui; şi el, de asemenea, a fost cuprins de bucurie; şi astfel, toţi trei au căzut la pământ.

15 Acum, când slujitorii regelui au văzut că ei căzuseră, ei, de asemenea, au început să-L implore pe Dumnezeu, pentru că frica Domnului venise şi asupra lor, căci ei au fost aceia care stătuseră înaintea regelui şi-i mărturisiseră despre marea putere a lui Amon.

16 Şi s-a întâmplat că au strigat numele Domnului, cu puterea lor, chiar până când cu toţii au căzut la pământ în afară de una dintre femeile lamanite, al carei nume era Abiş, ea fiind convertită în Domnul cu mulţi ani înainte, datorită unei viziuni remarcabile a tatălui ei —

17 Astfel, fiind convertită în Domnul, dar nefăcând cunoscut lucrul acesta niciodată, atunci când ea a văzut că toţi slujitorii lui Lamoni căzuseră la pământ şi, de asemenea, şi stăpâna ei, regina, precum şi regele, iar Amon zăcea întins la pământ, ea a ştiut că aceasta era puterea lui Dumnezeu; şi presupunând că această ocazie, de a

face cunoscut poporului ceea ce li se întâmplase lor, şi că vederea acestei scene îi va face pe ei să creadă în puterea lui Dumnezeu, ea a alergat din casă în casă, făcând lucrul acesta cunoscut poporului.

18 Şi ei au început să se adune laolaltă în casa regelui. Şi o mulţime de oameni s-a adunat şi, spre mirarea lor, l-au văzut pe rege şi pe regină şi pe slujitori zăcând la pământ; şi ei toţi zăceau ca şi cum ar fi fost morţi; şi ei, de asemenea, l-au văzut pe Amon şi, iată, el era un nefit.

19 Şi acum, oamenii au început să cârtească între ei; unii zicând că era un mare rău care venise peste ei sau peste rege şi casa lui, pentru că el acceptase ca nefitul să rămână în ţară.

20 Dar alţii i-au contrazis, zicând: Regele a adus acest rău asupra casei sale pentru că el i-a ucis pe slujitorii săi care avuseseră turmele împrăştiate la apele lui Sebus.

21 Şi ei, de asemenea, au fost contrazişi de către acei oameni care stătuseră la apele lui Sebus şi împrăştiaseră turmele care aparţineau regelui, pentru că erau mânioşi pe Amon din cauza numărului celor pe care el îi ucisese dintre fraţii lor la apele lui Sebus în timp ce apărau turmele regelui.

22 Acum, unul dintre ei, al cărui frate fusese ucis de către sabia lui Amon, fiind nespus de mânios pe Amon, şi-a scos sabia şi a înaintat ca s-o lase să cadă asupra lui Amon, ca să-l ucidă; şi cum îşi ridica sabia ca să-l lovească, iată, el a căzut mort.

23 Acum, noi vedem că Amon nu putea să fie ucis, căci Domnul îi spusese lui Mosia, tatăl lui: Eu îl voi păstra pe el, şi lui i se va întâmpla după credinţa ta — de aceea, Mosia l-a încredinţat pe el Domnului.

24 Şi s-a întâmplat că atunci când mulţimea a văzut că omul care ridicase sabia ca să-l ucidă pe Amon căzuse mort, frica a venit asupra lor şi nu au îndrăznit să-şi întindă mâna ca să-l atingă pe el sau pe oricare dintre cei care căzuseră; şi au început iarăşi să se minuneze care putea să fie cauza acestei puteri atât de mari sau ce ar putea să însemne toate aceste lucruri.

25 Şi s-a întâmplat că erau mulţi printre ei care ziceau că Amon era Marele Spirit, iar alţii ziceau că el era trimis de către Marele Spirit;

26 Şi alţii i-au contrazis pe toţi zicând că era un monstru care fusese trimis de către nefiţi ca să-i chinuie pe ei.

27 Şi erau unii care ziceau că Amon era trimis de către Marele Spirit pentru ca să-i chinuie pe ei din cauza nedreptăţilor lor; şi că era Marele Spirit care întotdeauna i-a ajutat pe nefiţi şi care întotdeauna i-a eliberat pe aceştia din mâinile lor; şi au zis că era acest Mare Spirit care distrusese atât de mulţi dintre fraţii lor, lamaniţii.

28 Şi astfel, vrajba dintre ei a început să fie nespus de aprinsă. Şi în timp ce se certau în felul acesta, slujitoarea care făcuse mulţimea să se adune laolaltă a venit şi, când a văzut vrajba din mulţime, ea a fost nespus de supărată, chiar până la lacrimi.

29 Şi s-a întâmplat că ea s-a dus şi a luat-o pe regină de mână pentru ca s-o poată ridica de la pământ; şi imediat după ce i-a atins mâna, ea s-a ridicat şi a stat pe picioarele sale şi a strigat cu o glas puternic, zicând: O, Isus Cel binecuvântat, care m-a salvat pe mine de la un iad îngrozitor! O, Dumnezeu Cel binecuvântat, ai milă de acest popor!

30 Şi atunci când ea a spus aceasta, a bătut din palme, fiind plină de bucurie, spunând multe cuvinte care nu au fost înţelese; şi când ea a făcut aceasta, l-a luat de mână pe regele Lamoni şi iată, el s-a ridicat şi a stat pe picioarele sale.

31 Şi el imediat, văzând vrajba dintre oamenii lui, a înaintat şi a început să-i

contrazică şi să-i înveţe cuvintele pe care le auzise din gura lui Amon; şi toţi cei care au auzit cuvintele lui au crezut şi s-au convertit în Domnul.

32 Dar erau mulţi printre ei care nu voiau să audă cuvintele lui; de aceea, aceştia s-au dus pe drumul lor.

33 Şi s-a întâmplat că atunci când Amon s-a ridicat, el, de asemenea, le-a slujit lor; şi tot aşa au făcut şi toţi slujitorii lui Lamoni; şi ei toţi au declarat către popor acelaşi lucru — că inimile lor au fost schimbate; că nu mai aveau nici o dorinţă de a face rău.

34 Şi iată, mulţi au vestit poporului că au văzut îngeri şi că au vorbit cu ei; şi astfel, le-au spus lucruri despre Dumnezeu şi despre dreptatea Lui.

35 Şi s-a întâmplat că erau mulţi care au crezut în cuvintele lor; şi toţi cei care au crezut, au fost botezaţi; şi ei au devenit un popor drept; şi ei au întemeiat o biserică la ei.

36 Şi astfel, lucrarea Domnului a început printre lamaniţi; astfel Domnul a început să-Şi reverse Spiritul Său asupra lor; şi noi vedem că braţul Său este întins către toţi oamenii care se pocăiesc şi cred în numele Lui.

Alma 20

1 Şi s-a întâmplat că atunci când ei au întemeiat o biserică în ţara aceea, regele Lamoni a dorit ca Amon să meargă cu el în ţara lui Nefi pentru ca să-l arate pe el tatălui său.

2 Şi glasul Domnului a venit către Amon, zicând: Tu nu trebuie să te duci în ţara lui Nefi pentru ca, ci iată, regele va căuta să-ţi ia viaţa; ci trebuie să te duci în ţara lui Midoni; pentru ca, iată, fratele tău, Aaron, precum şi Mulochi şi Ama sunt în închisoare.

3 Acum s-a întâmplat că atunci când Amon a auzit aceasta, i-a spus lui Lamoni: Iată, fratele meu şi fraţii sunt în închisoare la Midoni şi eu merg ca să pot să-i eliberez.

4 Acum, Lamoni i-a spus lui Amon: Eu ştiu că, în puterea Domnului, tu poţi face orice lucru. Dar iată, voi merge cu tine în ţara lui Midoni; căci regele ţării lui Midoni, al cărui nume este Antiomno, este un prieten de-al meu; de aceea, merg în ţara lui Midoni ca să-l măgluesc pe regele ţării, iar el îi va scoate pe fraţii tăi afară din închisoare. Acum, Lamoni a grăit către el: Cine ţi-a spus că fraţii tăi sunt în închisoare?

5 Iar Amon i-a spus: Nimeni nu mi-a spus în afară de Dumnezeu; iar El mi-a spus: Du-te şi-i eliberează pe fraţii tăi, căci ei sunt în închisoare în ţara lui Midoni.

6 Acum, când Lamoni a auzit aceasta, a pus ca slujitorii săi să pregătească caii şi carele sale.

7 Iar el i-a spus lui Amon: Vino, eu voi merge cu tine jos în ţara lui Midoni şi acolo voi pleda în faţa regelui ca el să-i scoată pe fraţii tăi afară din închisoare.

8 Şi s-a întâmplat că în timp ce Amon şi Lamoni călătoreau într-acolo, ei l-au întâlnit pe tatăl lui Lamoni, care era rege peste întreaga ţară.

9 Şi iată, tatăl lui Lamoni i-a spus: De ce nu ai venit tu la petrecerea din ziua aceea mare când am făcut o petrecere pentru fiii mei şi pentru poporul meu?

10 Şi, de asemenea, a zis: Încotro te duci tu împreună cu acest nefit, care este unul dintre copiii unui mincinos?

11 Şi s-a întâmplat că Lamoni i-a repetat lui unde se ducea, căci el se temea să nu-l insulte.

12 Şi el, de asemenea, i-a spus motivul pentru care a rămas în țara sa şi nu s-a dus la petrecerea tatălui său pe care acesta a pregătit-o.
13 Şi acum, când Lamoni i-a repetat lui toate aceste lucruri, iată, spre uimirea sa, tatăl său a fost mânios pe el şi a zis: Lamoni, urmează ca tu să-i eliberezi pe aceşti nefiți, care sunt fiii unui mincinos. Iată, el i-a jefuit pe strămoşii noştri; şi acum şi copiii lui au venit peste noi pentru ca prin înşelătoriile lor şi minciunile lor să ne înşele, pentru ca iarăşi să ne jefuiască de avuția noastră.
14 Acum, tatăl lui Lamoni i-a dat lui poruncă să-l ucidă pe Amon cu sabia. Şi i-a mai dat poruncă să nu se ducă în țara lui Midoni, ci să se reîntoarcă împreună cu el în țara lui Ismael.
15 Dar Lamoni i-a spus: Nu-l voi ucide pe Amon şi nici nu mă voi reîntoarce în țara lui Ismael, ci mă voi duce în țara lui Midoni ca să-i eliberez pe frații lui Amon, şi ştiu că ei sunt oameni drepți şi profeți sfinți ai Dumnezeului Cel adevărat.
16 Acum, când tatăl lui a auzit aceste cuvinte, a fost mânios pe el şi şi-a scos sabia ca să-l doboare la pământ.
17 Dar Amon a înaintat şi i-a spus: Iată, tu nu-l vei ucide pe fiul tău; cu toate acestea, ar fi mai bine dacă el ar cădea, mai degrabă decât tine căci iată, el s-a pocăit de păcatele sale; dar dacă tu ai cădea în acest moment în mânia ta, atunci sufletul tău n-ar putea să fie salvat.
18 Şi iarăşi, este potrivit ca tu să te abții; căci dacă tu l-ai ucide pe fiul tău, el fiind un om nevinovat, atunci sângele lui L-ar implora din pământ pe Domnul, Dumnezeul său pentru ca răzbunarea să vină peste tine; şi s-ar putea ca tu să-ți pierzi sufletul.
19 Acum, când Amon i-a spus lucrurile acestea, el i-a răspuns, zicând: Ştiu că dacă eu l-aş ucide pe fiul meu, atunci aş vărsa sânge nevinovat; pentru că, tu eşti acela care ai căutat să-l distrugi.
20 Şi şi-a întins mâna ca să-l ucidă pe Amon. Dar Amon a rezistat la loviturile lui şi el, de asemenea, i-a lovit brațul aşa ca să nu poată să-l folosească.
21 Acum, când regele a văzut că Amon putea să-l ucidă, a început să pledeze pe lângă Amon ca să-i cruțe viața.
22 Dar Amon şi-a ridicat sabia şi i-a spus: Iată, nu te voi lovi pe tine, dacă tu îmi vei permite ca frații mei să fie eliberați din închisoare.
23 Acum regele, temându-se să nu-şi piardă viața, a zis: Dacă tu mă vei cruța, atunci îți voi da orice vei cere, chiar şi jumătate din împărăție.
24 Acum, când Amon a văzut că l-a influențat pe bătrânul rege după dorința sa, i-a spus: Dacă îmi vei permite ca frații mei să fie eliberați din închisoare şi, de asemenea, ca Lamoni să-şi păstreze împărăția şi ca tu să nu fii supărat pe el, ci îi vei da voie să facă aşa după cum sunt propriile sale dorințe în orice lucruri pe care le gândeşte, atunci te voi cruța pe tine; altfel, te voi doborî la pământ.
25 Acum, când Amon a spus aceste cuvinte, regele a început să se bucure datorită vieții sale.
26 Şi atunci când a văzut că Amon nu avea nici o dorință să-l distrugă şi, de asemenea, când a văzut ce mare dragoste avea acesta pentru fiul lui, Lamoni, a fost nespus de uimit şi a zis: Fiindcă aceasta este tot ceea ce tu ai dorit, ca eu să-i eliberez pe frații tăi şi să permit ca fiul meu Lamoni să-şi păstreze împărăția, iată, îți voi acorda ție ca fiul meu să-şi păstreze împărăția începând din acest moment şi pentru totdeauna; Iar eu nu-l voi mai guverna pe el—
27 Şi, de asemenea, îți voi acorda ție ca frații tăi să fie scoşi afară din închisoare, iar tu

şi fraţii tăi să veniţi la mine, în împărăţia mea; pentru că eu voi dori nespus de mult să vă văd. Pentru că regele a fost nespus de uimit de cuvintele pe care el le spusese şi, de asemenea, de cuvintele care fuseseră spuse de fiul său, Lamoni, de aceea, era dornic să le învețe.

28 Şi s-a întâmplat că Amon şi Lamoni au continuat călătoria lor către țara lui Midoni. Şi Lamoni a dobândit trecere în ochii regelui țării; de aceea, fraţii lui Amon au fost eliberaţi din închisoare.

29 Iar când Amon i-a întâlnit pe ei, a fost nespus de supărat, pentru că, iată, erau goi, iar pielea lor era nespus de rănită pentru că fuseseră legaţi cu funii puternice. Şi, de asemenea, suferiseră foame, sete şi tot felul de suferinţe; cu toate acestea, au fost răbdători în toate suferinţele lor.

30 Şi, aşa după cum s-a întâmplat, soarta lor era să cadă în mâinile unui popor mai împietrit şi mai încăpăţânat; de aceea, oamenii acestui popor nu voiseră să asculte de cuvintele lor, şi aceştia îi aruncaseră afară, şi îi bătuseră pe ei, şi îi alungaseră din casă, în casă şi din loc în loc, chiar până când au ajuns în țara lui Midoni; şi acolo, ei fuseseră prinşi şi aruncaţi în închisoare şi legaţi cu frânghii puternice şi ţinuţi în închisoare timp de multe zile şi au fost eliberaţi de către Lamoni şi Amon.

O relatare a predicilor lui Aaron şi ale lui Mulochi şi ale fraţilor lor, către lamaniţi.

Alma 21

1 Acum, când Amon şi fraţii lui s-au despărţit la graniţele ţării lamaniţilor, iată, Aaron şi-a început călătoria către locul care era numit de lamaniţi Ierusalim, numindu-l astfel după locul de origine al strămoşilor lor; şi acesta era departe, unindu-se cu graniţele lui Mormon.

2 Acum, lamaniţii şi amaleciţii şi poporul lui Amulon zidiseră un oraş mare care era numit Ierusalim.

3 Acum, lamaniţii ei înşişi erau destul de împietriţi, dar amaleciţii şi amuloniţii erau mai împietriţi; de aceea, ei i-au făcut pe lamaniţi să-şi împietrească inimile şi să crească în ticăloşia şi în lucrurile lor abominabile.

4 Şi s-a întâmplat că Aaron a venit în oraşul Ierusalimului şi a început mai întâi să predice către amaleciţi. Şi a început să predice către ei în sinagogile lor, căci zidiseră sinagogi după ordinul nehorilor; căci mulţi dintre amaleciţi şi amuloniţi erau din ordinul nehorilor.

5 De aceea, când Aaron a intrat într-una dintre sinagogile lor ca să predice către popor şi în timp ce cuvânta către ei, iată, un amalecit s-a ridicat şi a început să se certe cu el, zicând: Ce este acest lucru pentru care tu ai depus mărturie? Ai văzut tu vreun înger? De ce îngerii nu ne apar şi nouă? Iată, nu sunt oamenii aceştia la fel de buni ca şi oamenii tăi?

6 Tu spui, de asemenea, că, dacă noi nu ne pocăim, atunci vom pieri. Cum de cunoşti tu gândul şi intenţia inimilor noastre? Cum de ştii tu că noi avem motiv să ne pocăim? Cum de ştii tu că noi nu suntem un popor drept? Iată, noi am construit sanctuare şi ne adunăm laolaltă ca să ne rugăm la Dumnezeu. Noi credem că Dumnezeu îi va salva pe toţi oamenii.

7 Acum, Aaron i-a spus: Crezi tu că Fiul lui Dumnezeu va veni ca să mântuiască omenirea de păcatele ei?

8 Iar omul a zis către el: Noi nu credem că tu ştii ceva de felul acesta. Noi nu credem în aceste tradiţii nebuneşti. Noi nu credem că tu ştii despre lucrurile care vor veni; şi nici nu credem că strămoşii tăi şi, de asemenea, strămoşii noştri ştiau despre lucrurile pe care le-au vorbit, despre ceea ce va veni.

9 Acum, Aaron a început să deschidă scripturile şi să le arate lor despre venirea lui Hristos, şi despre învierea morţilor şi despre faptul că nu putea să fie nici o mântuire pentru omenire decât prin moartea şi suferinţele lui Hristos şi ispăşirea sângelui Lui.

10 Şi s-a întâmplat că în timp ce a început să le expună aceste lucruri, ei au fost mânioşi pe el şi au început să-şi bată joc de el; şi nu voiau să asculte cuvintele pe care el le spunea.

11 De aceea, când a văzut că nu voiau să audă cuvintele sale, a plecat din sinagoga lor şi s-a dus într-un sat care se numea Ani-Anti şi acolo l-a găsit pe Mulochi predicând cuvântul către ei; şi, de asemenea, pe Ama şi pe fraţii lui. Şi s-au certat cu mulţi în legătură cu cuvântul.

12 Şi s-a întâmplat că au văzut că oamenii îşi împietreau inimile; de aceea, au plecat şi s-au dus în ţara lui Midoni. Şi au predicat cuvântul către mulţi; şi puţini au crezut în cuvintele pe care ei le-au propovăduit.

13 Cu toate acestea, Aaron şi un anumit număr dintre fraţii lui au fost prinşi şi aruncaţi în închisoare, iar cei rămaşi dintre ei au fugit afară din ţara lui Midoni în regiunile dimprejur.

14 Iar aceia care au fost aruncaţi în închisoare au suferit multe lucruri şi au fost eliberaţi de mâna lui Lamoni şi a lui Amon şi au fost hrăniţi şi îmbrăcaţi.

15 Şi ei au mers iarăşi pentru a vesti cuvântul; şi astfel au fost eliberaţi pentru prima dată din închisoare; şi astfel au suferit ei.

16 Şi ei au mers oriîncotro, unde erau conduşi de către Spiritul Domnului, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu în fiecare sinagogă a amaleciţilor sau în fiecare adunare a lamaniţilor în care ei puteau fi admişi.

17 Şi s-a întâmplat că Domnul a început să-i binecuvânteze pe ei atât de mult, încât ei au adus pe mulţi la cunoaşterea adevărului; da, au convins pe mulţi despre păcatele lor şi despre tradiţiile strămoşilor lor, care nu erau corecte.

18 Şi s-a întâmplat că Amon şi Lamoni s-au reîntors din ţara lui Midoni în ţara lui Ismael, care era ţara moştenirii lor.

19 Şi regele Amoni n-a îngăduit ca Amon să-l servească pe el sau să fie slujitorul său.

20 Dar el a pus ca să fie zidite sinagogi în ţara lui Ismael; şi a pus pe oamenii săi, sau pe oamenii care erau sub domnia sa, să se adune laolaltă.

21 Şi el s-a bucurat de ei şi i-a învăţat multe lucruri. Şi, de asemenea, a vestit către ei că era un popor care era sub el şi că ei erau un popor liber, că erau liberi de opresiunile regelui, tatăl său; pentru că, tatăl său l-a lăsat să domnească peste poporul care era în ţara lui Ismael şi în toată ţara dimprejur.

22 Şi el, de asemenea, le-a vestit că aveau libertatea să se roage la Domnul, Dumnezeul lor potrivit dorinţelor lor, în orice loc se aflau, dacă acesta era în ţara care era sub domnia regelui Lamoni.

23 Şi Amon a predicat către poporul regelui Lamoni; şi s-a întâmplat că i-a învăţat despre toate lucrurile legate de dreptate. Şi i-a îndemnat pe ei zilnic, cu toată sârguinţa; şi ei au ascultat de cuvântul lui şi erau zeloşi în ţinerea poruncilor lui

Dumnezeu.

Alma 22

1 Acum, în timp ce Amon propovăduia fără întrerupere către poporul lui Lamoni, noi ne vom întoarce la relatarea lui Aaron şi a fraţilor lui; pentru ca, după ce a plecat din ţara lui Midoni, el a fost condus de Spirit către ţara lui Nefi, şi anume către casa regelui care era peste toată ţara, în afară de ţara lui Ismael; şi el era tatăl lui Lamoni.

2 Şi s-a întâmplat că a mers la el, la palatul regelui, împreună cu fraţii săi şi s-a plecat în faţa regelui şi i-a spus: Iată, o, rege, noi suntem fraţii lui Amon pe care tu i-ai eliberat din închisoare.

3 Şi acum, o, rege, dacă tu vei vrea să ne cruţi vieţile, noi vom fi slujitorii tăi. Şi regele le-a spus: Ridicaţi-vă, căci vă voi cruţa vieţile şi nu voi dori ca voi să fiţi slujitorii mei; dar voi insista ca voi să aveţi grijă de mine; căci eu am fost tulburat întrucâtva în mintea mea datorită generozităţii şi a măreţiei cuvintelor fratelui vostru, Amon; şi doresc să cunosc motivul pentru care el nu a venit de la Midoni împreună cu voi.

4 Şi Aaron i-a spus regelui: Iată, Spiritul Domnului l-a chemat pe el pe altă cale; el s-a dus în ţara lui Ismael ca să-l înveţe pe poporul lui Lamoni.

5 Acum, regele le-a spus: Ce înseamnă cele spuse de voi despre Spiritul Domnului? Iată, acesta este lucrul care mă tulbură pe mine.

6 Şi, de asemenea, ce înseamnă cele spuse de Amon — Dacă voi vă veţi pocăi, atunci voi veţi fi salvaţi, iar dacă nu vă veţi pocăi, atunci veţi fi alungaţi în ziua din urmă?

7 Iar Aaron i-a răspuns şi i-a spus: Crezi tu că este un Dumnezeu? Iar regele a zis: Eu ştiu că amaleciţii zic că este un Dumnezeu, iar eu le-am dat voie să zidească sanctuare ca să se adune laolaltă şi să se roage la El. Şi dacă voi ziceţi acum că este un Dumnezeu, iată, voi crede.

8 Şi acum, când Aaron a auzit aceasta, inima lui a început să se bucure, iar el a zis: Iată, tot aşa de sigur cum este faptul că tu trăieşti, o, rege, tot aşa este un Dumnezeu.

9 Iar regele a spus: Este Dumnezeu acel Mare Spirit care i-a scos pe strămoşii noştri afară din ţara Ierusalimului?

10 Iar Aaron i-a spus: Da, El este acel Mare Spirit şi El a făcut toate lucrurile, atât în cer, cât şi pe pământ. Crezi tu aceasta?

11 Iar el a spus: Da, eu cred că Marele Spirit a făcut toate lucrurile şi doresc ca voi să-mi spuneţi despre toate aceste lucruri, şi eu voi crede cuvintele voastre.

12 Şi s-a întâmplat că atunci când Aaron a văzut că regele voia să creadă cuvintele lui, a început de la crearea lui Adam, citindu-i regelui scripturile — despre cum l-a făcut Dumnezeu pe om după propria Sa înfăţişare; şi despre cum i-a dat lui porunci Dumnezeu; şi despre cum, din cauza încălcării, omul a fost izgonit.

13 Şi Aaron i-a explicat scripturile de la crearea lui Adam, expunând în faţa lui căderea omului şi starea lui carnală, precum şi planul mântuirii, care era pregătit încă de la crearea lumii prin Hristos pentru oricine care voia să creadă în numele Lui.

14 Şi fiindcă omul a căzut, el nu putea să merite nimic prin el însuşi; dar suferinţele şi moartea lui Hristos ispăşesc păcatele lor, prin credinţă şi pocăinţă şi aşa mai departe; şi El va rupe legăturile morţii, astfel că mormântul nu va avea nici o victorie; şi înţepătura morţii va trebui să fie înghiţită în speranţele slăvii; şi Aaron a expus toate aceste lucruri către rege.

15 Şi s-a întâmplat că după ce Aaron a expus aceste lucruri către el, regele a zis: Ce trebuie să fac pentru ca să pot avea această viaţă veşnică despre care ai vorbit? Da, ce trebuie să fac eu ca să pot fi născut din Dumnezeu, având acest spirit păcătos dezrădăcinat din pieptul meu şi să primesc Spiritul Lui, pentru ca să pot să fiu umplut de bucurie, pentru ca să pot să nu fiu alungat în ultima zi? Iată, a zis el, voi renunţa la toate averile mele, da, îmi voi părăsi împărăţia pentru ca să pot primi această mare bucurie.

16 Dar Aaron a zis către el: Dacă tu doreşti acest lucru, dacă tu te vei pleca adânc în faţa lui Dumnezeu, da, dacă te vei pocăi de toate păcatele tale şi te vei pleca adânc în faţa lui Dumnezeu şi vei striga numele Lui în credinţă, crezând că vei primi, atunci tu vei primi nădejdea pe care o doreşti.

17 Şi s-a întâmplat că atunci când Aaron a spus aceste cuvinte, regele s-a plecat adânc în faţa Domnului în genunchi; da, el chiar s-a prosternat la pământ şi a strigat cu putere, zicând:

18 O, Dumnezeule, Aaron mi-a spus mie că este un Dumnezeu; şi dacă este un Dumnezeu, şi dacă Tu eşti Dumnezeu, vrei Tu să Te faci cunoscut mie iar eu voi abandona toate păcatele mele pentru ca să Te pot cunoaşte pe Tine şi pentru ca să pot să fiu ridicat din morţi şi să fiu salvat în ultima zi. Şi acum, când a spus aceste cuvinte regele, a fost lovit ca şi cum ar fi fost mort.

19 Şi s-a întâmplat că slujitorii lui au alergat şi i-au spus reginei tot ceea ce i se întâmplase regelui. Iar ea a venit la rege; şi atunci când l-a văzut pe el zăcând ca şi cum ar fi fost mort şi i-a văzut, de asemenea, pe Aaron şi pe fraţii lui stând ca şi cum ei erau cauza acestei căderi, ea a fost mânioasă pe ei şi a dat poruncă slujitorilor ei sau slujitorilor regelui să-i ia şi să-i omoare.

20 Acum, slujitorii au văzut cauza căderii regelui, de aceea, nu au îndrăznit să pună mâna pe Aaron şi pe fraţii lui; şi ei au pledat în faţa reginei, zicând: De ce dai tu poruncă să-i ucidem pe aceşti oameni când iată, unul dintre ei este mai puternic decât noi toţi? De aceea, noi vom cădea în faţa lor.

21 Acum, când regina a văzut frica slujitorilor, ea, de asemenea, a început să se teamă nespus de mult ca vreun fel de rău să nu vină asupra sa. Şi le-a poruncit slujitorilor săi să meargă şi să-i cheme pe oameni pentru ca aceştia să-i ucidă pe Aaron şi pe fraţii lui.

22 Acum, când Aaron a văzut hotărârea reginei, el cunoscând, de asemenea, împietrirea inimilor oamenilor, s-a temut că o mulţime se va aduna laolaltă şi că va fi mare vrajbă şi tulburare printre ei; de aceea, şi-a întins mâna şi l-a ridicat pe rege de la pământ şi i-a spus: Ridică-te. Iar el s-a ridicat în picioare, căpătându-şi puterea.

23 Acum, aceasta s-a întâmplat în prezenţa reginei şi a multora dintre slujitori. Şi atunci când ei au văzut aceasta, s-au minunat mult şi au început să se teamă. Iar regele s-a ridicat şi a început să le predice. Şi el le-a predicat atât de mult, încât toată casa lui s-a convertit pentru Domnul.

24 Acum, o mulţime era adunată laolaltă din cauza poruncii reginei şi au început să fie multe plângeri printre ei din cauza lui Aaron şi a fraţilor lui.

25 Dar regele a înaintat în mijlocul lor şi le-a vorbit. Şi ei s-au potolit în ceea ce-l privea pe Aaron şi pe cei care erau cu el.

26 Şi s-a întâmplat că atunci când regele a văzut că poporul era potolit, el a făcut ca Aaron şi fraţii lui să înainteze în mijlocul mulţimii şi să predice cuvântul către ei.

27 Şi s-a întâmplat că regele a trimis o veste în toată ţara, printre toţi oamenii săi care

erau în toată țara, care erau în toate regiunile dimprejur, care era mărginită chiar de mare, la răsărit şi la apus, şi care era despărțită de țara lui Zarahemla printr-o fâşie îngustă de pustiu, care mergea de la marea de la răsărit chiar până la marea de la apus şi în jurul granițelor malului mării şi a granițelor pustiului care era la miazănoapte, lângă țara lui Zarahemla, prin granițele lui Manti, lângă izvorul râului Sidon, care curgea de la răsărit către apus — şi astfel erau despărțiți lamaniții şi nefiții.

28 Acum, cei mai leneşi dintre lamaniți trăiau în pustiu şi locuiau în corturi; şi erau împrăştiați prin pustiu la apus, în țara lui Nefi; da, şi, de asemenea, la apus de țara lui Zarahemla, la granițele cu malul mării, iar la apus în țara lui Nefi, în locul primei moşteniri a strămoşilor lor; şi astfel mărginindu-se de-a lungul țărmului mării.

29 Şi, de asemenea, erau mulți lamaniți la răsărit lângă malul mării, unde nefiții îi goniseră. Şi astfel, nefiții erau aproape înconjurați de lamaniți; cu toate acestea, nefiții puseseră stăpânire pe toate părțile de la miazănoapte ale țării care se mărginea cu pustiul, la izvorul râului Sidon, de la răsărit la apus, de jur-împrejur, de partea pustiului; la miazănoapte, chiar până când ei au ajuns în țara pe care o numeau Abundența.

30 Şi aceasta se mărginea cu țara pe care o numeau Pustiu, aceasta fiind atât de mult la miazănoapte, încât venea în țara care fusese populată şi fusese distrusă, țara oaselor acelora despre care noi am vorbit, care a fost descoperită de către poporul lui Zarahemla, acesta fiind locul primei lor aşezări.

31 Şi s-au dus de acolo până în pustiul de la miazăzi. Astfel, țara de la miazănoapte a fost numită Pustiu, iar țara de la miazăzi a fost numită Abundența, acesta fiind pustiul care era plin de tot felul de animale sălbatice, o parte dintre ele venind din țara de la miazănoapte pentru mâncare.

32 Şi acum, era distanță numai de o zi şi jumătate de călătorie pentru un nefit, pe linia de la Abundența la Pustiu, de la marea de la răsărit către cea de la apus; şi astfel, țara lui Nefi şi țara lui Zarahemla erau aproape înconjurate de apă, numai un istm mic fiind între țara de la miazănoapte şi cea de la miazăzi.

33 Şi s-a întâmplat că nefiții locuiau în țara Abundenței, chiar de la marea de la răsărit până la marea de la apus; şi astfel, nefiții, în înțelepciunea lor, cu gărzile şi cu oştirile lor, i-au blocat pe lamaniți la miazăzi pentru ca ei să nu mai aibă stăpânire asupra ținutului de la miazănoapte, pentru ca ei să nu mai năvălească peste țara de la miazănoapte.

34 De aceea, lamaniții nu puteau să mai aibă posesiuni decât numai în țara lui Nefi şi în pustiul dimprejur. Acum, aceasta era înțelepciune la nefiți — dat fiind că lamaniții erau duşmanii lor, ei nu puteau să permită atacurile lor din orice parte şi făceau aceasta pentru ca ei să aibă o țară unde să poată fugi, după dorințele lor.

35 Şi acum eu, după ce am spus acestea, mă întorc iarăşi la relatarea lui Amon şi Aaron, Omner şi Himni şi frații lor.

Alma 23

1 Iată, acum s-a întâmplat că regele lamaniților a trimis o veste printre toți oamenii săi ca ei să nu pună mâna pe Amon sau pe Aaron sau pe Omner sau pe Himni, sau pe nici unul dintre frații lor care trebuia să meargă şi să predice cuvântul lui Dumnezeu, în orice loc ar fi, în orice parte a țării lor.

2 Da, el a trimis un decret printre ei, cum că nu trebuia să pună mâna pe ei ca să-i

lege sau să-i arunce în închisoare; şi nici nu trebuia să-i scuipe pe ei sau să-i lovească sau să-i arunce pe ei afară din sinagogile lor sau să-i insulte; şi nici nu trebuia să arunce cu pietre în ei, ci că ei trebuia să aibă acces liber la casele lor şi, de asemenea, la templele lor şi la sanctuarele lor.

3 Şi astfel, ei puteau să meargă şi să predice cuvântul, potrivit dorinţei lor, căci regele fusese convertit către Domnul, la fel ca şi toată casa lui; de aceea, el a trimis vestea sa prin ţară, către poporul său, potrivit căreia cuvântul lui Dumnezeu putea să nu aibă nici o piedică, ci că putea să înainteze prin toată ţara pentru ca poporul său să poată fi convins de tradiţiile rele ale strămoşilor lor şi pentru ca ei să poată fi convinşi că ei toţi erau fraţi şi că nu trebuia să ucidă, nici să jefuiască sau să fure, nici să comită adulter, nici să facă vreun fel de ticăloşii.

4 Şi acum s-a întâmplat că atunci când regele a trimis această veste, Aaron şi fraţii lui au mers din oraş în oraş şi de la o casă de rugăciune la alta, întemeind biserici şi ungând preoţi şi învăţători prin toată ţara printre lamaniţi, pentru a predica şi a propovădui cuvântul lui Dumnezeu printre ei; şi astfel, au început să aibă mare succes.

5 Şi cu miile au fost aduşi la cunoaşterea Domnului, da, cu miile au fost aduşi să creadă în tradiţiile nefiţilor; şi au fost învăţaţi în scrierile şi profeţiile care erau trecute din mână în mână, chiar până la timpul prezent.

6 Şi atât de sigur cum Domnul trăieşte, tot atât de sigur mulţi au crezut sau tot atât de mulţi au fost aduşi la cunoaşterea adevărului prin predicile lui Amon şi ale fraţilor lui, în acord cu spiritul revelaţiei şi al profeţiei, iar puterea lui Dumnezeu făcând miracole în ei — da, eu vă zic vouă, aşa cum Domnul trăieşte, tot atât de mulţi lamaniţi care au crezut în predicile lor şi au fost convertiţi pentru Domnul nu s-au rătăcit niciodată.

7 Pentru că, au devenit un popor drept; ei şi-au pus jos armele răzvrătirii pentru ca să nu se mai lupte împotriva lui Dumnezeu şi nici împotriva fraţilor lor.

8 Acum, aceştia erau cei care au fost convertiţi pentru Domnul:

9 Poporul lamaniţilor care era în ţara lui Ismael;

10 Şi, de asemenea, cei din poporul lamaniţilor care erau în ţara lui Midoni;

11 Şi, de asemenea, cei din poporul lamaniţilor care erau în oraşul lui Nefi;

12 Şi, de asemenea, cei din poporul lamaniţilor care erau în ţara lui Şilom şi cei care erau în ţara lui Şemlon, în oraşul lui Lemuel şi în oraşul lui Şimnilom.

13 Şi acestea sunt numele oraşelor lamaniţilor care au fost convertiţi pentru Domnul; şi aceştia sunt aceia care au pus jos armele răzvrătirii lor, da, toate armele lor de război; şi ei erau lamaniţi cu toţii.

14 Iar amaleciţii nu au fost convertiţi, în afară de unul; şi tot aşa nu a fost nici unul dintre amuloniţi; iar ei şi-au împietrit inimile, la fel ca şi inimile lamaniţilor din acea parte a ţării, oriunde locuiau, da, şi toate satele şi toate oraşele lor.

15 De aceea, noi am numit toate oraşele lamaniţilor în care ei s-au pocăit şi au venit la cunoaşterea adevărului şi au fost convertiţi.

16 Şi acum s-a întâmplat că regele şi cei care s-au convertit au dorit să poată să aibă un nume pentru ca astfel să poată fi deosebiţi de fraţii lor; de aceea, regele s-a sfătuit cu Aaron şi cu mulţi dintre preoţii lor în legătură cu numele pe care ei trebuia să şi-l ia pentru ca să poată fi deosebiţi.

17 Şi s-a întâmplat că ei şi-au luat numele de anti-nefi-lehiţi; şi ei au fost chemaţi cu numele acesta şi nu au mai fost numiţi lamaniţi.

18 Şi au început să fie un popor foarte harnic; da, şi erau foarte prietenoşi cu nefiții; de aceea, au început să comunice cu ei, iar blestemul lui Dumnezeu nu i-a mai urmărit pe ei.

Alma 24

1 Şi s-a întâmplat că amaleciții, amuloniții şi lamaniții care erau în țara lui Amulon şi, de asemenea, în țara lui Helam şi care erau în țara Ierusalimului; şi, în sfârşit, în toată țara dimprejur, care nu fuseseră convertiți şi nu-şi luaseră numele de anti-nefi-lehiți, au fost stârniți de către amaleciți şi amuloniți ca să se înfurie împotriva fraților lor.

2 Iar ura lor a devenit nespus de aprigă împotriva lor, chiar într-atât de mult, încât au început să se răzvrătească împotriva regelui lor într-atât, încât nu mai voiau ca el să le fie rege; de aceea, au pus mâna pe arme împotriva poporului anti-nefi-lehiților.

3 Acum, regele a dat împărăția fiului său, iar el şi-a luat numele de Anti-Nefi-Lehi.

4 Iar regele a murit în acelaşi an când lamaniții au început să facă pregătiri de război împotriva poporului lui Dumnezeu.

5 Acum, când Amon şi frații săi şi toți cei care veniseră cu el au văzut pregătirile lamaniților ca să-i distrugă pe frații lor, ei au mers în țara lui Midian, iar acolo Amon i-a întâlnit pe toți frații săi; şi de acolo au venit în țara lui Ismael, pentru ca să poată ține consiliu cu Lamoni şi, de asemenea, cu fratele lui, Anti-Nefi-Lehi, despre ceea ce trebuia să facă pentru a se apăra împotriva lamaniților.

6 Acum, nu exista nici un suflet printre toți oamenii care fuseseră convertiți către Domnul care voia să pună mâna pe arme împotriva fraților lor; nu, ei nu voiau nici măcar să facă vreo pregătire de război; da, şi chiar şi regele lor le-a dat poruncă să nu facă aceasta.

7 Acum, acestea sunt cuvintele pe care el le-a spus către popor despre acest lucru: Eu le mulțumesc Dumnezeului meu, poporul meu preaiubit pentru că Dumnezeul cel Mare al nostru, în bunătatea Sa, i-a trimis la noi pe aceşti frați ai noştri, nefiții, ca să predice către noi şi să ne convingă pe noi despre tradițiile păcătoase ale strămoşilor noştri.

8 Şi iată, eu Îi mulțumesc Dumnezeului meu cel Mare pentru că El ne-a dat nouă o parte din Spiritul Său ca să ne înmoaie inimile, încât noi am început să comunicăm cu aceşti frați, nefiții.

9 Şi iată, de asemenea, Îi mulțumesc Dumnezeului meu pentru că, prin începerea acestei relații, noi am fost convinşi de păcatele noastre şi de multele crime pe care le-am făcut.

10 Şi, de asemenea, Îi mulțumesc Dumnezeului meu, da, Dumnezeului meu cel Mare, pentru că El ne-a dat nouă voie să ne pocăim de aceste lucruri; şi, de asemenea, pentru că El ne-a iertat pe noi de acele multe păcate şi crime ale noastre pe care noi le-am făcut şi că a şters vinovăția din inimile noastre prin meritele Fiului Său.

11 Şi acum iată, frații mei, fiindcă aceasta a fost tot ceea ce noi puteam să facem (căci noi am fost cei mai pierduți din toată omenirea), să ne pocăim de toate păcatele noastre şi de crimele numeroase pe care le-am făcut şi să-L avem pe Dumnezeu ca să le şteargă din inimile noastre, căci aceasta a fost tot ceea ce noi puteam face ca să ne pocăim destul de mult în fața lui Dumnezeu pentru ca El să şteargă pata de pe noi—

12 Acum, frații mei cei mai iubiți, întrucât Dumnezeu a îndepărtat petele noastre, iar săbiile noastre s-au făcut strălucitoare, atunci să nu ne mai pătăm săbiile cu

sângele fraților noștri.

13 Iată, vă spun vouă: Nu, să ne reținem săbiile pentru ca ele să nu fie pătate de sângele fraților noștri; pentru că, poate că, dacă noi ne-am păta iarăși săbiile, ele nu vor mai putea fi curățate strălucitor prin sângele Fiului Dumnezeului nostru cel Mare, care va fi vărsat pentru ispășirea păcatelor noastre.

14 Iar Dumnezeu cel Mare a avut milă de noi și ne-a făcut aceste lucruri cunoscute, pentru ca noi să putem să nu pierim; da, și El ne-a făcut nouă cunoscute aceste lucruri mai înainte, pentru că El iubește sufletele noastre tot așa cum El îi iubește pe copiii noștri; de aceea, în mila Lui, El ne vizitează pe noi prin îngerii Săi pentru ca planul salvării să poată să ne fie făcut cunoscut, la fel ca și generațiilor viitoare.

15 O, cât de milos este Dumnezeul nostru! Și acum iată, fiindcă aceasta a fost cât de mult puteam face pentru ca să avem petele noastre îndepărtate de pe noi, iar săbiile noastre sunt făcute strălucitoare, să le ascundem pe acestea pentru ca ele să poată să fie păstrate strălucitoare, ca o mărturie către Dumnezeul nostru în ultima zi sau în ziua în care noi vom fi aduși să stăm în fața Lui ca să fim judecați, pentru că noi nu ne-am pătat săbiile în sângele fraților noștri, întrucât El ne-a împărtășit nouă cuvântul Său și prin aceasta ne-a făcut pe noi curați.

16 Și acum, frații mei, dacă frații noștri caută să ne distrugă, iată, noi ne vom ascunde săbiile, da, noi chiar le vom îngropa adânc în pământ pentru ca ele să poată fi păstrate strălucitoare, ca o mărturie, în ultima zi că noi nu le-am folosit niciodată; iar dacă frații noștri ne distrug, iată, noi ne vom duce la Dumnezeul nostru și vom fi salvați.

17 Și acum s-a întâmplat că, atunci când regele a terminat de spus aceste lucruri și toți oamenii erau adunați laolaltă, ei și-au luat săbiile și toate armele care fuseseră folosite ca să verse sânge de om și le-au îngropat adânc în pământ.

18 Și aceasta au făcut-o ei, fiind după părerea lor o mărturie către Dumnezeu, precum și către oameni, a faptului că ei niciodată nu vor mai folosi arme pentru vărsarea de sânge omenesc; și aceasta au făcut-o, făgăduind și făcând un legământ cu Dumnezeu, cum că, decât să verse sângele fraților lor, mai degrabă ar renunța la viețile lor; și decât să ia de la un frate de-al lor, mai degrabă i-ar da acestuia; și decât să-și petreacă zilele lor în lenevie, mai degrabă ar munci cu mâinile lor.

19 Și astfel vedem că, atunci când acești lamaniți au fost aduși să creadă și să cunoască adevărul, ei au fost neînduplecați și au preferat mai degrabă să îndure chiar și până la moarte decât să păcătuiască; și astfel, vedem că ei și-au îngropat armele de pace sau, și-au îngropat armele lor de război pentru pace.

20 Și s-a întâmplat că frații lor, lamaniții, au făcut pregătiri de război și au venit până în țara lui Nefi cu scopul de a-l distruge pe rege și de a așeza pe altul în locul lui și de a alunga poporul anti-nefi-lehiților afară din țară.

21 Acum, când poporul a văzut că ei veneau împotriva lor, au ieșit ca să-i întâlnească și s-au trântit la pământ în fața lor și au început să strige numele Domnului; și astfel, în această atitudine au fost ei atunci când lamaniții au început să năvălească peste ei și au început să-i ucidă cu sabia.

22 Și astfel, fără a întâlni nici o rezistență, ei au ucis o mie cinci dintre ei; și noi știm că ei sunt binecuvântați, căci s-au dus ca să locuiască împreună cu Dumnezeul lor.

23 Acum, când lamaniții au văzut că frații lor nu voiau să fugă de sabie și nici nu voiau să se întoarcă nici în dreapta și nici în stânga, ci că preferau să zacă jos și să piară și că Îl preamăreau pe Dumnezeu chiar și în actul de a muri sub sabie—

24 Acum, când lamaniții au văzut aceasta, ei s-au abținut de a-i ucide pe ei; și au fost mulți ale căror inimi erau îndurerate pentru aceia dintre frații lor care căzuseră sub sabie, pentru că ei s-au pocăit de ceea ce făcuseră.

25 Și s-a întâmplat că au aruncat armele lor de război și n-au vrut să le mai apuce iarăși, căci aveau remușcări pentru crimele pe care le făcuseră; și s-au prosternat la fel ca și frații lor, încrezându-se în mila celor ale căror arme erau ridicate ca să-i ucidă.

26 Și s-a întâmplat că poporul lui Dumnezeu s-a unit în ziua aceea cu mai mulți decât cei care fuseseră uciși; iar cei care fuseseră uciși erau oameni drepți; de aceea, noi nu avem nici o pricină să ne îndoim că au fost salvați.

27 Și nu a fost nici un om păcătos ucis printre ei; dar au fost mai mult decât o mie care au fost aduși la cunoașterea adevărului; astfel, noi vedem că Domnul lucrează pe multe căi pentru salvarea poporului Său.

28 Acum, cel mai mare număr dintre acei lamaniți care au ucis pe atât de mulți dintre frații lor erau amaleciți și amuloniți, cei mai mulți dintre ei fiind din ordinul Nehorilor.

29 Acum, printre aceia care s-au unit cu poporul Domnului, nu era nici unul care era amalecit sau amulonit sau care era din ordinul lui Nehor, ci erau urmași adevărați ai lui Laman și ai lui Lemuel.

30 Și astfel, noi putem vedea clar că, după ce un popor a fost odată iluminat de către Spiritul lui Dumnezeu și a avut cunoaștere mare despre lucrurile legate de dreptate, iar apoi a căzut în păcat și încălcare, el devine și mai împietrit și astfel, starea lui devine mai rea decât dacă nu ar fi cunoscut niciodată aceste lucruri.

Alma 25

1 Și iată, acum s-a întâmplat că acei lamaniți erau încă mai mânioși pentru că i-au ucis pe frații lor; de aceea, au jurat răzbunare împotriva nefiților; și nu au mai încercat să ucidă poporul anti-nefi-lehiților la timpul acela.

2 Ci ei și-au luat oștirile și s-au dus dincolo de granițele țării lui Zarahemla și au căzut asupra poporului care era în țara lui Amoniha și l-a distrus pe acesta.

3 Și după aceasta, au avut multe bătălii cu nefiții, în care ei au fost alungați și uciși.

4 Iar printre lamaniții care au fost uciși erau aproape toți din seminția lui Amulon și a fraților lui, care erau preoții lui Noe, și ei au fost uciși de mâinile nefiților;

5 Iar cei rămași, după ce au fugit în pustiul de la răsărit și după ce au uzurpat puterea și autoritatea asupra lamaniților, au făcut ca mulți dintre lamaniți să piară prin foc datorită credinței lor—

6 Pentru că mulți dintre ei, după ce au suferit multe pierderi și atât de multe suferințe, au început să se agite în amintirea cuvintelor pe care Aaron și frații lui le predicaseră către ei în țara lor; de aceea, au început să nu mai creadă în tradițiile strămoșilor lor și să creadă în Domnul și că El le-a dat putere mare nefiților; și astfel, mulți dintre ei au fost convertiți în pustiu.

7 Și s-a întâmplat că acei conducători care erau rămășițele copiilor lui Amulon au pus ca să fie uciși, da, toți aceia care credeau în aceste lucruri.

8 Acum, acest martiriu a făcut ca mulți dintre frații lor să fie ațâțați la mânie; și au început să fie conflicte în pustiu; iar lamaniții au început să-i urmărească pe cei din seminția lui Amulon și a fraților lui și au început să-i ucidă pe ei; iar ei au fugit în pustiul de la răsărit.

9 Şi iată, până în această zi sunt ei urmăriți de lamaniți. Astfel, cuvintele lui Abinadi pe care el le-a spus despre seminția preoților care au făcut ca el să îndure moarte prin foc au fost înfăptuite.

10 Căci el a spus către ei: Ceea ce voi îmi veți face mie va fi felul de lucruri care vor veni.

11 Şi acum, Abinadi a fost primul care a suferit moartea prin foc datorită credinței lui în Dumnezeu; acum, aceasta a fost ceea ce a vrut să spună, şi anume că mulți vor suferi moarte prin foc, tot aşa cum el a suferit.

12 Iar el a spus către preoții lui Noe, că seminția lor trebuia să facă în aşa fel ca mulți să fie omorâți în acelaşi fel ca şi el, şi că ei trebuia să fie împrăştiați pretutindeni şi ucişi, tot aşa cum o oaie fără de păstor este mânată şi ucisă de către bestiile sălbatice; şi acum iată, aceste cuvinte au fost adeverite, căci ei au fost alungați de către lamaniți şi au fost urmăriți şi au fost loviți.

13 Şi s-a întâmplat că atunci când lamaniții au văzut că nu au putut să-i doboare pe nefiți, s-au reîntors în propria lor țară; şi mulți dintre ei au venit ca să locuiască în țara lui Ismael şi în țara lui Nefi şi s-au unit cu poporul lui Dumnezeu, care era poporul anti-nefi-lehiților.

14 Şi ei, de asemenea, şi-au îngropat armele de război, tot aşa cum frații lor făcuseră, şi au început să fie un popor drept; şi au mers pe căile Domnului şi au avut grijă să țină poruncile şi legile Lui.

15 Da, şi ei au ținut legea lui Moise; căci era potrivit să mai țină încă legea lui Moise, pentru că, ea încă nu era împlinită. Dar chiar şi dacă țineau legea lui Moise, ei aşteptau cu bucurie venirea lui Hristos, considerând că legea lui Moise era un fel de venire a Lui şi crezând că ei trebuia să țină acele manifestări exterioare până la timpul când El li se va arăta lor.

16 Acum, ei nu au presupus că salvarea venea prin legea lui Moise; dar că legea lui Moise servea ca să le întărească credința lor în Hristos; şi astfel, ei au păstrat o nădejde prin credință în salvarea veşnică, încrezându-se în spiritul profeției, care a vorbit despre lucrurile care aveau să vină.

17 Şi acum iată, Amon şi Aaron, Omner şi Himni şi frații lor s-au bucurat nespus de succesul pe care l-au avut printre lamaniți, văzând că Domnul le-a acordat lor după rugăciunile lor şi că El, de asemenea, le-a verificat lor cuvântul Său în toate cele.

Alma 26

1 Şi acum, acestea sunt cuvintele lui Amon către frații săi, care spun astfel: Frații de sânge şi frații mei în credință, iată, vă spun vouă, ce motiv mare avem noi să ne bucurăm; căci puteam noi să presupunem, atunci când am plecat din țara lui Zarahemla, că Dumnezeu ne va acorda binecuvântări atât de mari?

2 Şi acum, întreb, ce binecuvântări mari ne-a acordat El nouă? Puteți voi să spuneți?

3 Iată, răspund eu pentru voi; căci frații noştri, lamaniții, au fost în întuneric, da, chiar şi în cel mai întunecat abis, dar iată, cât de mulți dintre ei sunt aduşi să vadă lumina cea minunată a lui Dumnezeu! Şi aceasta este binecuvântarea care ne-a fost dată nouă, şi anume că noi am fost făcuți instrumente în mâinile lui Dumnezeu ca să înfăptuim această mare lucrare.

4 Iată, mii dintre ei se bucură şi au fost aduşi în stâna lui Dumnezeu.

5 Iată, câmpul a fost copt şi binecuvântaţi sunteţi voi căci aţi pus mâna pe seceră şi aţi recoltat cu toată puterea, da, cât e ziua de lungă aţi muncit; şi iată numărul snopilor voştri! Şi ei vor fi adunaţi în grânar pentru ca să nu se irosească.
6 Da, ei nu vor fi doborâţi de furtună în ziua din urmă; da, şi nici nu vor fi sfâşiaţi de vârtejuri; ci, atunci când furtuna va veni, ei vor fi adunaţi laolaltă în locul lor pentru ca furtuna să nu pătrundă până la ei; da, şi nici nu vor fi mânaţi de vânturi sălbatice oriunde duşmanul va vrea să-i ducă.
7 Dar iată, ei sunt în mâinile Domnului Recoltei şi ei sunt ai Lui; iar El îi va ridica pe ei în ziua din urmă.
8 Binecuvântat să fie numele Dumnezeului nostru; să cântăm pentru preamărirea Lui, da, să dăm mulţumiri numelui Lui sfânt, căci El face dreptate întotdeauna.
9 Căci dacă noi nu am fi plecat din ţara lui Zarahemla, atunci aceşti fraţi iubiţi ai noştri, care ne-au preaiubit pe noi atât de mult, încă ar mai fi sfâşiaţi de ură împotriva noastră, da, şi ei, de asemenea, încă ar mai fi străini lui Dumnezeu.
10 Şi s-a întâmplat că atunci când Amon a spus aceste cuvinte, fratele lui, Aaron, l-a contrazis pe el, zicând: Amon, mă tem că bucuria ta te duce pe tine la îngâmfare.
11 Dar Amon i-a spus: Eu nu mă laud pentru propria mea putere şi nici pentru propria mea înţelepciune; ci iată, bucuria îmi este plină, da, inima îmi este încărcată de bucurie şi mă voi bucura de Dumnezeul meu.
12 Da, ştiu că eu sunt nimic; iar în ceea ce priveşte puterea mea, sunt slab; de aceea, nu mă voi îngâmfa din cauza mea, ci mă voi îngâmfa din cauza Dumnezeului meu, căci în puterea Lui pot eu să fac toate lucrurile; da, iată, multe miracole mărețe am făcut noi în această țară, pentru care noi Îi vom preamări numele Lui pentru totdeauna.
13 Iată, câte mii dintre fraţii noştri a dezlegat El din durerile iadului; şi ei sunt aduşi ca să cânte iubire mântuitoare; şi aceasta datorită puterii cuvântului Lui care este în noi; de aceea, nu avem noi motiv mare să ne bucurăm?
14 Da, noi avem motiv să-L preamărim pe El pentru totdeauna, căci El este Dumnezeu Cel Prea Înalt şi i-a dezlegat pe fraţii noştri din lanţurile iadului.
15 Da, ei au fost încercuiţi cu întunecime şi distrugere veşnică; dar iată, El i-a adus în lumina Sa veşnică, da, pentru salvare nepieritoare; şi ei sunt înconjuraţi de iubirea Lui fără de asemănare; da, iar noi am fost instrumente în mâinile Lui ca să facem această lucrare măreaţă şi minunată!
16 De aceea, să ne slăvim, da, ne vom slăvi în Domnul; da, ne vom bucura în Domnul, căci bucuria noastră este întreagă; da, noi Îl vom preamări pe Dumnezeul nostru în vecii vecilor. Iată, cine poate să slăvească prea mult pe Domnul? Da, cine poate să spună prea mult despre puterea Lui şi despre mila Lui şi despre răbdarea Lui în ceea ce-i priveşte pe copiii oamenilor? Iată, vă spun vouă, eu nu pot să spun nici cea mai mică parte din ceea ce simt.
17 Cine a putut să presupună că Dumnezeul nostru ar putea să fie atât de milos ca să ne smulgă din starea noastră groaznică, păcătoasă şi necurată?
18 Iată, noi am pornit chiar cu mânie, ameninţând să distrugem Biserica Lui.
19 O, şi atunci, de ce nu ne-a condamnat El pe noi la o distrugere groaznică, da, de ce nu a lăsat El sabia dreptăţii Sale să cadă asupra noastră şi să ne condamne la o disperare veşnică?
20 O, sufletul meu, ca să zic aşa, o ia la goană la gândul acesta. Iată, El nu şi-a aplicat dreptatea asupra noastră, ci în marea Sa milă ne-a adus pe noi de partea cealaltă a

acelui abis veşnic al morţii şi al nenorocirii, chiar până la salvarea sufletelor noastre.
21 Şi acum iată, fraţii mei, care om prin firea lui cunoaşte aceste lucruri? Vă spun vouă, nu este nici unul care să ştie aceste lucruri, decât acela care s-a pocăit.
22 Da, acela care se pocăieşte şi dă dovadă credinţă şi face fapte bune şi se roagă continuu, fără întrerupere — aceluia îi este dat să cunoască tainele lui Dumnezeu; da, aceluia îi este dat să dezvăluie lucruri care nu au fost dezvăluite niciodată; da, şi aceluia îi va fi dat să aducă mii de suflete către pocăinţă, tot aşa cum ne-a fost dat nouă să-i aducem pe aceşti fraţi ai noştri către pocăinţă.
23 Acum, vă aduceţi voi aminte, fraţii mei, că le-am spus fraţilor noştri din ţara lui Zarahemla că ne ducem în ţara lui Nefi ca să predicăm către fraţii noştri, lamaniţii, iar ei au râs şi şi-au bătut joc de noi?
24 Căci ne-au spus: credeţi voi că îi puteţi aduce pe lamaniţi la cunoaşterea adevărului? Credeţi voi că îi puteţi convinge pe lamaniţi despre greşeala tradiţiilor strămoşilor lor, un popor încăpăţânat aşa cum sunt ei; ale căror inimi se bucură în vărsarea de sânge; ale căror zile au fost petrecute în cea mai grosolană nedreptate; ale căror căi au fost căile unui păcătos de la început? Acum, fraţii mei, vă aduceţi aminte că aceasta era vorbirea lor.
25 Da, mai mult, ei au zis: Să luăm armele împotriva lor ca să-i distrugem pe ei şi nedreptatea lor s-o dăm afară din ţară, ca să nu ne acapareze şi să ne distrugă pe noi.
26 Dar iată, fraţii mei preaiubiţi, noi am venit în pustiu nu cu intenţia de a-i distruge pe fraţii noştri, ci cu intenţia ca, poate, să salvăm câteva dintre sufletele lor.
27 Acum, când inimile noastre erau descurajate şi era cât pe ce să ne întoarcem, iată, Domnul ne-a alinat şi a zis: Duceţi-vă printre fraţii voştri, lamaniţii, şi suportaţi cu răbdare suferinţele voastre, iar Eu vă voi da vouă izbândă.
28 Şi acum iată, noi am venit şi am mers printre ei; şi am fost răbdători în suferinţele noastre şi am suferit tot felul de lipsuri; da, am călătorit din casă în casă, punându-ne nădejdea în îndurările lumii — nu doar în îndurările lumii, ci în milosteniile lui Dumnezeu.
29 Şi am intrat în casele lor şi le-am predicat şi noi am predicat pe străzile lor; da, şi le-am predicat pe dealurile lor; şi, de asemenea, am intrat în templele şi în sinagogile lor şi le-am predicat; şi am fost alungaţi şi batjocoriţi, scuipaţi şi loviţi peste obraz; şi am fost bătuţi cu pietre şi prinşi cu frânghii rezistente şi aruncaţi în închisoare; şi, prin puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu, iarăşi am fost salvaţi.
30 Şi am suferit tot felul de îndurat, iar toate acestea pentru ca, poate, să putem fi mijlocul prin care nişte suflete să fie salvate; şi noi am presupus că bucuria noastră va fi deplină dacă, poate, noi vom putea fi mijlocul prin care unii să fie salvaţi.
31 Acum iată, putem privi înainte şi putem vedea roadele muncilor noastre; şi sunt ele puţine? Vă spun vouă: Nu, ele sunt multe; da, iar noi putem să depunem mărturie despre sinceritatea lor datorită iubirii lor faţă de fraţii lor şi, de asemenea, faţă de noi.
32 Căci iată, ei mai degrabă îşi jertfesc viaţa decât să ia viaţa duşmanului lor; şi ei şi-au îngropat adânc în pământ armele de război datorită iubirii pentru fraţii lor.
33 Şi acum iată, vă spun vouă, a existat o iubire atât de mare în toată ţara? Iată, vă spun vouă: Nu, nu a existat, nici chiar printre nefiţi.
34 Căci iată, ei erau în stare să ia armele împotriva fraţilor lor; ei înşişi nu îngăduiau să fie ucişi. Dar iată cât de mulţi dintre aceştia şi-au oferit vieţile; şi noi ştim că s-au dus la Dumnezeul lor datorită iubirii lor şi datorită urii lor faţă de păcat.

35 Acum, nu avem noi motiv să ne bucurăm? Da, vă spun vouă, niciodată nu au existat oameni care să aibă atât de multe motive de bucurie ca noi, încă de la începutul lumii; da, iar bucuria mea este exaltată, chiar până la îngâmfare în Dumnezeul meu; căci El are toată puterea, toată înțelepciunea și toată înțelegerea; El înțelege toate lucrurile și este o Ființă miloasă, chiar până la Salvare, față de cei care se vor pocăi și care vor crede în numele Lui.

36 Acum, dacă aceasta este laudă atunci așa mă voi lăuda eu; căci aceasta este viața mea și lumina mea, bucuria mea și Salvarea mea și mântuirea mea de la nenorocire veșnică. Da, binecuvântat este numele Dumnezeului meu care a avut grijă de poporul Său, care este o ramură a pomului lui Israel și a fost pierdut din trupul lui într-o țară străină; da, spun eu, binecuvântat să fie numele Dumnezeului meu care a avut grijă de noi, rătăcitori într-o țară străină.

37 Acum, frații mei, noi vedem că Dumnezeu este grijuliu cu fiecare popor, în orice țară ar fi el; da, El îi va număra pe oamenii Săi, iar inima Lui miloasă este peste tot pământul. Acum, aceasta este bucuria mea și mulțumirea mea cea mare; da, și voi da mulțumiri Dumnezeului meu în vecii vecilor. Amin.

Alma 27

1 Acum, s-a întâmplat că atunci când lamaniții, care merseseră la război împotriva nefiților, după luptele lor multe de ai distruge, au constatat, că era în zadar să caute distrugerea lor și s-au reîntors în țara lui Nefi.

2 Și s-a întâmplat că amaleciții, din cauza pierderii lor, erau nespus de mânioși. Și când au văzut că nu puteau să se răzbune pe nefiți, au început să ațâțe poporul la mânie împotriva fraților lor, poporul anti-nefi-lehiților; de aceea, au reînceput să-i distrugă pe ei.

3 Acum, acest popor a refuzat din nou să pună mâna pe arme și au permis să fie ei înșiși uciși după dorința dușmanilor lor.

4 Acum, când Amon și frații săi au văzut această lucrare de distrugere printre cei pe care îi iubeau atât de mult și printre cei care i-au preaiubit pe ei atât de mult — căci erau tratați ca și cum erau îngeri trimiși de la Dumnezeu ca să-i salveze de la distrugere veșnică — de aceea, atunci când Amon și frații săi au văzut această mare lucrare de distrugere, au fost emoționați de milă și au spus către rege:

5 Să adunăm laolaltă acest popor al Domnului și să mergem jos în țara lui Zarahemla la frații noștri, nefiții și să fugim din mâinile dușmanilor noștri pentru ca să nu fim distruși.

6 Dar regele le-a spus: Iată, nefiții ne vor distruge din cauza numeroaselor crime și păcate pe care le-am făcut împotriva lor.

7 Iar Amon a zis: Eu mă voi duce și-L voi întreba pe Domnul și dacă El ne va spune, Duceți-vă peste frații voștri, ne vom duce?

8 Iar regele i-a spus: Da, dacă Domnul ne spune să ne ducem, atunci ne vom duce jos la frații noștri și vom fi sclavii lor până când le vom plăti lor pentru crimele și păcatele numeroase pe care le-am făcut împotriva lor.

9 Dar Amon i-a spus: Este împotriva legii fraților noștri, care a fost întemeiată de tatăl meu, că nu trebuie să fie nici un sclav printre ei; de aceea, să mergem jos și să ne încredem în mila fraților noștri.

10 Dar regele le-a spus: Întreabă-L pe Domnul și dacă El ne va spune să ne ducem,

atunci ne vom duce; altfel, vom pieri în țară.

11 Și s-a întâmplat că Amon a mers și L-a întrebat pe Domnul și Domnul i-a spus:

12 Du-i pe oamenii aceștia afară din țara aceasta pentru ca ei să nu piară; căci Satana are mare stăpânire pe inimile amaleciților, care-i ațâță pe lamaniți în mânie împotriva fraților lor ca să-i ucidă pe ei; de aceea, plecați din această țară; și binecuvântați sunt aceşti oameni în această generație, căci Eu îi voi cruța pe ei.

13 Și acum, s-a întâmplat că Amon a mers și i-a spus regelui toate cuvintele pe care Domnul le spusese lui.

14 Și au adunat laolaltă pe toți oamenii lor, da, pe toți oamenii Domnului, și au adunat laolaltă toate turmele și cirezile lor și au plecat din țară și au mers în pustiul care despărțea țara lui Nefi de țara lui Zarahemla și au venit aproape de granițele țării.

15 Și s-a întâmplat că Amon le-a spus: Iată, eu și cu frații mei vom merge în țara lui Zarahemla, iar voi veți rămâne aici până când ne vom întoarce; iar noi vom cerceta inimile fraților noștri, dacă ei doresc sau nu ca noi să venim în țara lor.

16 Și s-a întâmplat că în timp ce Amon s-a dus în țară, el și frații lui l-au întâlnit pe Alma în locul despre care s-a vorbit; și iată, aceasta a fost o întâlnire plină de bucurie.

17 Acum, bucuria lui Amon era atât de mare încât el a fost plin de ea; da, el era stăpânit de bucuria Dumnezeului său, chiar până la epuizarea puterilor sale; și el iarăși a căzut la pământ

18 Acum, nu era aceasta o bucurie nespus de mare? Iată, aceasta este o bucurie pe care nimeni nu o primește, decât acela care într-adevăr se pocăește și caută cu umilință fericirea.

19 Acum, bucuria lui Alma de a-i întâlni pe frații săi a fost într-adevăr mare, precum și bucuria lui Aaron, a lui Omner și a lui Himni; dar iată, bucuria lor nu a fost într-atât de mare încât să întreacă puterea lor.

20 Și acum, s-a întâmplat că Alma i-a condus pe frații săi înapoi în țara lui Zarahemla; chiar până la propria lui casă. Și au mers și i-au povestit judecătorului-șef toate lucrurile care li se întâmplaseră în țara lui Nefi, printre frații lor, lamaniții.

21 Și s-a întâmplat că judecătorul-șef a trimis o veste prin toată țara, dorind să cunoască glasul poporului despre acceptarea fraților lor, care erau poporul anti-nefi-lehiților.

22 Și s-a întâmplat că glasul poporului a venit, zicând: Iată, noi vom renunța la ținutul Ierșon, care este la răsărit, lângă mare, care mărginește ținutul Abundenței, care este la miazăzi de ținutul Abundenței; iar ținutul acesta, Ierșon, este ținutul pe care noi îl vom da fraților noștri ca moștenire.

23 Și iată, vom pune oștirile noastre între ținutul Ierșonului și ținutul lui Nefi, pentru ca noi să putem să-i apărăm pe frații noștri în ținutul Ierșonului; și facem aceasta pentru frații noștri, ținând seama de teama lor de a pune mâna pe arme împotriva fraților lor, ca să nu păcătuiască; și această mare teamă a lor a venit din cauza pocăinței lor dureroase pe care au avut-o, din cauza crimelor lor numeroase și a ticăloșiei lor îngrozitoare.

24 Și acum iată, aceasta o vom face pentru frații noștri pentru ca ei să moștenească ținutul Ierșonului; și îi vom păzi pe ei de dușmanii lor, cu oștirile noastre, cu condiția ca ei să ne dea nouă o parte din bunurile lor ca să ne ajute să întreținem oștirile noastre.

25 Acum, s-a întâmplat că atunci când Amon a auzit aceasta, s-a întors la poporul anti-nefi-lehiților și, de asemenea, Alma a mers cu el în pustiu, acolo unde ei își instalaseră corturile, și le-au făcut lor cunoscute toate aceste lucruri. Iar Alma, de asemenea, le-a povestit lor despre convertirea sa, împreună cu Amon și Aaron și frații săi.

26 Și s-a întâmplat că aceasta a făcut să fie mare bucurie printre ei. Și au mers jos în ținutul Ierșonului și au pus stăpânire pe ținutul Ierșonului; și erau numiți de către nefiți poporul lui Amon; de aceea, au fost deosebiți prin acest nume pentru totdeauna de atunci încolo.

27 Și erau dintre poporul lui Nefi; și, de asemenea, se numărau printre poporul care aparținea de Biserica lui Dumnezeu. Și au fost, de asemenea, deosebiți pentru zelul lor față de Dumnezeu, precum și față de oameni; căci erau foarte cinstiți și drepți în toate lucrurile; și erau neclintiți în credința lor în Hristos, chiar până la sfârșit.

28 Și ei priveau vărsarea sângelui fraților lor cu cea mai mare scârbă; și nu au putut niciodată să fie convinși să pună mâna pe arme împotriva fraților lor; și niciodată nu au privit moartea nici cu cel mai mic sentiment de groază datorită speranței lor și a credinței lor în Hristos și în înviere; de aceea, moartea era înghițită, după părerea lor, de către victoria lui Hristos asupra ei.

29 De aceea, ei puteau să îndure moartea în felul cel mai rău și mai chinuitor în care putea fi adusă de către frații lor, înainte de a pune mâna pe sabie sau pe paloș ca să-i lovească.

30 Și astfel, ei erau un popor zelos și preaiubit, un popor mult favorizat al Domnului.

Alma 28

1 Și acum, s-a întâmplat că după ce poporul lui Amon s-a stabilit în ținutul Ierșonului și o biserică, de asemenea, a fost întemeiată în ținutul Ierșonului și oștirile nefiților au fost trimise de jur-împrejurul țării lui Ierșon, da, la toate granițele dimprejurul țării lui Zarahemla; iată, oștirile lamaniților i-au urmărit pe frații lor până în pustiu.

2 Și astfel, a fost o bătălie înspăimântătoare; da, chiar una cum nu s-a mai cunoscut printre toate popoarele din țară, încă din timpul când Lehi a plecat din Ierusalim; da, și zeci de mii dintre lamaniți au fost uciși și împrăștiați afară din țară.

3 Da, și, de asemenea, a fost un măcel înspăimântător al poporului lui Nefi; cu toate acestea, lamaniții au fost alungați și împrăștiați și poporul lui Nefi s-a reîntors în țara lui.

4 Și acum, acesta a fost un timp când s-a auzit o mare jelire și plângere prin toată țara, în poporul lui Nefi—

5 Da, strigătul văduvelor jelindu-și bărbații; și, de asemenea, acela al taților jelindu-și fiii; și fiica pentru frate, da, fratele pentru tată; și astfel, strigătul de jale s-a auzit printre toți, jelire pentru neamurile lor care fuseseră ucise.

6 Și acum, cu siguranță aceasta a fost o zi tristă; da, un timp solemn și un timp pentru mult post și rugăciune.

7 Și astfel s-a terminat cel de al cincisprezecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi;

8 Și aceasta este relatarea lui Amon și a fraților lui, călătoriile lor în țara lui Nefi, suferințele lor în țară, supărările lor și necazurile lor și bucuria lor nespusă și, de

asemenea, primirea şi adăpostirea în siguranță a fraților în țara Ierşonului. Şi acum, fie ca Domnul, Mântuitorul tuturor oamenilor, să binecuvânteze sufletele lor în vecii vecilor.

9 Şi aceasta este relatarea războaielor şi a conflictelor dintre nefiți, precum şi a războaielor dintre nefiți şi lamaniți; iar cel de al cincisprezecelea an al domniei judecătorilor a luat sfârşit.

10 Şi din primul an până la cel de al cincisprezecelea s-a întâmplat distrugerea multor mii de vieți; da, s-a petrecut o scenă îngrozitoare de vărsare de sânge.

11 Iar trupurile multor mii de oameni sunt puse adânc în pământ, în timp ce trupurile multor mii putrezesc în movile pe fața pământului; da, şi multe mii jelesc pierderea neamurilor lor căci ei au motiv să se teamă, în acord cu făgăduielile Domnului, de faptul că sunt consemnați la o stare de nenorocire fără de sfârşit.

12 În timp ce alte multe mii jelesc cu adevărat pentru pierderea neamurilor lor, ei totuşi se bucură şi se înflăcărează în speranță, şi ei chiar ştiu, în acord cu făgăduielile Domnului, că sunt înălțați ca să locuiască la dreapta lui Dumnezeu, într-o stare de fericire fără de sfârşit.

13 Şi astfel, noi vedem cât de mare este inegalitatea oamenilor din cauza păcatului şi a neascultării, precum şi puterea diavolului, care vine prin planurile înşelătoare pe care le-a făcut pentru a seduce inimile oamenilor.

14 Şi astfel, noi vedem marea chemare pentru silința oamenilor ca să lucreze în via Domnului; şi astfel, vedem marele motiv de jale şi, de asemenea, de bucurie — jale din cauza morții şi distrugerii printre oameni, iar bucurie datorită luminii lui Hristos pentru viață.

Alma 29

1 O, cum aş dori să fiu un înger şi să pot avea împlinită dorința inimii mele, ca să pot să merg şi să vorbesc cu trâmbița lui Dumnezeu, cu un glas care să cutremure pământul şi să strig pocăință către fiecare popor!

2 Da, aş dori să declar către fiecare suflet, cu un glas ca de furtună, pocăința şi planul mântuirii, pentru ca el să se pocăiască şi să vină la Dumnezeul nostru, pentru ca să nu mai fie jale pe fața pământului.

3 Dar iată, sunt un om şi păcătuiesc în dorința mea; căci ar trebui să fiu mulțumit cu lucrurile pe care Domnul mi le-a dat mie.

4 Eu ar trebui să nu sfâşii în dorințele mele decretul ferm a unui Dumnezeu drept, căci ştiu că El le dă oamenilor după dorința lor, fie că aceasta va fi pentru moarte, fie pentru viață; da, eu ştiu că El le dă oamenilor, da, hotărăşte pentru ei decizii care sunt de neschimbat, după dorințele lor, fie că acestea sunt pentru salvare, fie că sunt pentru distrugere.

5 Da, şi eu ştiu că binele şi răul au venit înaintea tuturor oamenilor; cel care nu deosebeşte binele de rău este nevinovat; dar cel care cunoaşte binele şi răul, lui îi este dat după dorințele sale, fie că el doreşte bine sau rău, viață sau moarte, bucurie sau remuşcări de conştiință.

6 Acum, văzând că eu cunosc aceste lucruri, de ce aş dori mai mult decât să fac lucrarea pentru care am fost chemat?

7 De ce aş dori să fiu un înger, pentru ca să pot glăsui până la marginile pământului?

8 Căci iată, Domnul le îngăduie tuturor națiunilor ca unii din acelaşi neam şi limbă

să predice cuvântul, da, în înțelepciune, tot ceea ce El crede de cuviință că ei trebuie să aibă; de aceea, noi vedem că Domnul sfătuieşte în înțelepciune, în acord cu ceea ce este drept şi adevărat.

9 Eu cunosc ceea ce Domnul mi-a poruncit mie şi mă mândresc pentru aceasta. Eu nu mă mândresc cu mine însumi, ci eu mă mândresc cu ceea ce Domnul mi-a poruncit mie; da, şi aceasta este slava mea, şi anume ca, eu să fiu poate, un instrument în mâinile lui Dumnezeu ca să aduc un suflet la pocăință; şi aceasta este bucuria mea.

10 Şi iată, atunci când văd pe mulți dintre frații mei că într-adevăr se pocăesc şi vin la Domnul, Dumnezeul lor, atunci sufletul meu se umple de bucurie; atunci îmi aduc aminte de ceea ce Domnul a făcut pentru mine, da, chiar că El mi-a auzit rugăciunea; da, atunci îmi aduc aminte de brațul Lui milostiv pe care l-a întins către mine.

11 Da, şi, de asemenea, îmi aduc aminte de robia strămoşilor mei; căci ştiu cu siguranță că Domnul i-a eliberat pe ei din sclavie şi prin aceasta a întemeiat Biserica Lui; da, Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov i-a eliberat pe ei din sclavie.

12 Da, eu mi-am adus aminte întotdeauna de robia strămoşilor mei; şi acelaşi Dumnezeu care i-a eliberat pe ei din mâinile Egiptenilor i-a eliberat pe ei din sclavie.

13 Da, şi acelaşi Dumnezeu a întemeiat Biserica Sa printre ei; da, şi acelaşi Dumnezeu m-a chemat pe mine cu o chemare sfântă ca să predic cuvântul către acest popor şi mi-a dat mie mult succes, pentru care bucuria mea este deplină.

14 Dar nu mă bucur numai pentru succesul meu, ci bucuria mea este şi mai deplină datorită succesului fraților mei care au fost sus în țara lui Nefi.

15 Iată, ei au muncit foarte mult şi au adus roade multe; şi cât de mare va fi răsplata lor!

16 Acum, când mă gândesc la succesul acestor frați ai mei, sufletul meu este purtat chiar şi până la separarea lui de trup, ca să spun aşa; atât de mare este bucuria mea.

17 Şi acum, fie ca Dumnezeu să le dea acestor frați ai mei ca ei să poată să stea în împărăția lui Dumnezeu; da, şi, de asemenea, toți cei care sunt rodul lucrărilor lor pentru ca ei să nu se mai rătăcească, ci să-L preamărească pe El în vecii vecilor. Şi fie ca Dumnezeu să facă să se întâmple după cuvintele mele, chiar aşa cum am vorbit. Amin.

Alma 30

1 Iată, acum s-a întâmplat că după ce poporul lui Amon s-a stabilit în țara Ierşonului, da, şi, de asemenea, după ce lamaniții au fost alungați afară din țară, iar morții lor au fost îngropați de către poporul țării —

2 Acum, morții lor nu au fost numărați din cauza numărului lor mare; şi nici morții nefiților nu au fost numărați — dar s-a întâmplat că după ce şi-au îngropat morții şi, de asemenea, după zilele de post şi de jeluire şi de rugăciune (şi aceasta era în cel de al şaisprezecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi), a început să fie pace neîntreruptă în toată țara.

3 Da, şi poporul a avut grijă să țină poruncile Domnului; şi oamenii erau stricți în păstrarea rânduielilor lui Dumnezeu, potrivit legii lui Moise; căci au fost învățați să țină legea lui Moise până când aceasta va fi împlinită.

4 Şi astfel, poporul nu a avut nici o tulburare în tot cel de al şaisprezecelea an al

domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi.

5 Şi s-a întâmplat că la începutul celui de al şaptesprezecelea an al domniei judecătorilor, a fost pace neîntreruptă.

6 Dar s-a întâmplat că pe la sfârşitul celui de al şaptesprezecelea an, un om a venit în ţara lui Zarahemla, şi el era antihristul, căci el a început să predice către popor împotriva profeţiilor care fuseseră spuse de către profeţi despre venirea lui Hristos.

7 Acum, nu era nici o lege împotriva credinţei oricui; căci era cu totul împotriva poruncilor lui Dumnezeu ca să fie o lege care să-i aducă pe oameni la niveluri inegale.

8 Căci aşa spune scriptura: Alegeţi voi în ziua aceasta pe cine vreţi să slujiţi.

9 Acum, dacă un om dorea să-L slujească pe Dumnezeu, acesta era privilegiul lui; sau, mai degrabă, dacă el credea în Dumnezeu, era privilegiul lui să-L slujească pe El; dar dacă nu credea în El, atunci nu era nici o lege care să-l pedepsească.

10 Dar dacă ucidea, atunci era pedepsit cu moartea; şi dacă jefuia era pedepsit, de asemenea, şi dacă fura, atunci el, de asemenea, era pedepsit; şi de adulter, era, de asemenea, pedepsit; da, pentru toate aceste ticăloşii, ei erau pedepsiţi.

11 Căci era o lege care prevedea că oamenii trebuie să fie judecaţi după crimele lor. Cu toate acestea, nu era nici o lege împotriva credinţei cuiva; de aceea, un om era pedepsit numai pentru crimele pe care le-a făcut; de aceea, toţi oamenii erau la acelaşi nivel.

12 Iar acest antihrist, al cărui nume era Corihor (iar legea nu putea avea nici o putere asupra lui), a început să predice către popor arătând că nu trebuia să fie nici un Hristos. Şi în felul acesta a predicat el, zicând:

13 O, voi care sunteţi legaţi de o nădejde nebunească şi deşartă, de ce vă înjugaţi voi singuri cu asemenea lucruri nebuneşti? De ce căutaţi un Hristos? Căci nici un om nu poate cunoaşte nimic despre ce va să vină.

14 Iată, aceste lucruri pe care voi le numiţi profeţii, despre care voi spuneţi că sunt transmise de către profeţii sfinţi, iată, ele sunt tradiţii nebuneşti de-ale strămoşilor voştri.

15 Cum de ştiţi voi despre certitudinea lor? Iată, voi nu puteţi să ştiţi despre lucruri pe care nu le vedeţi; de aceea, nu puteţi să ştiţi că trebuie să fie un Hristos.

16 Voi vă îndreptaţi privirile către viitor şi spuneţi că vedeţi o iertare a păcatelor voastre. Dar iată, acesta este efectul unei minţi înfierbântate; şi acest deranjament al minţilor voastre vine din cauza tradiţiilor strămoşilor voştri, care vă conduc în rătăcire, într-o credinţă despre lucruri care nu sunt adevărate.

17 Şi mult mai multe lucruri de acest fel a spus el către ei, spunându-le că nu putea să fie nici un fel de ispăşire a păcatelor oamenilor, ci fiecare om a trecut prin viaţă după felul în care s-a condus; de aceea, fiecare om a prosperat după geniul său şi fiecare om a cucerit după puterea sa; şi orice a făcut un om în viaţa lui nu este nici o crimă.

18 Şi astfel a predicat către ei, conducând în rătăcire inimile multora, făcându-i pe aceştia să-şi înalţe capul în ticăloşia lor, da, conducând în rătăcire pe multe femei, precum şi pe bărbaţi, ca să preacurvească — spunându-le că atunci când un om este mort, acesta era sfârşitul a toate cele.

19 Acum, acest om s-a dus, de asemenea, şi în ţara lui Ierşon ca să predice aceste lucruri poporului lui Amon, care fusese odată poporul lamaniţilor.

20 Dar iată, ei erau mai înţelepţi decât mulţi dintre nefiţi; căci l-au prins şi l-au legat şi l-au dus înaintea lui Amon, care era mare preot peste acest popor.

21 Şi s-a întâmplat că a făcut ca el să fie alungat din ţară. Iar el a trecut în ţara lui

Ghedeon şi a început, de asemenea, să le predice acestora; şi aici nu a avut mare succes, căci a fost prins şi legat şi dus în faţa marelui preot, precum şi în faţa judecătorului-şef peste ţară.

22 Şi s-a întâmplat că marele preot i-a spus: De ce strici căile Domnului? De ce predici acestui popor că nu va fi nici un Hristos ca să întrerupi bucuria lui? De ce vorbeşti tu împotriva tuturor profeţiilor profeţilor sfinţi?

23 Acum, numele preotului era Ghidona. Iar Corihor a spus către el: Pentru că nu propovăduiesc tradiţiile nebuneşti ale strămoşilor voştri şi pentru că nu-i învăţ pe aceşti oameni să se lege pe ei înşişi sub rânduieli nebuneşti şi ritualuri care sunt plănuite de către preoţi din vechime ca să uzurpeze puterea şi autoritatea peste ei, ca să-i ţină în ignoranţă pentru ca ei să nu poată să-şi înalţe capul, ci să fie subjugaţi în acord cu cuvintele tale.

24 Tu spui că acest popor este un popor liber. Iată, eu zic că ei sunt în sclavie. Tu spui că acele profeţii din vechime sunt adevărate. Iată, eu zic că voi nu ştiţi că ele sunt adevărate.

25 Tu spui că acest popor este un popor vinovat şi decăzut, din cauza încălcării făcute de un părinte. Iată, eu zic că un copil nu este vinovat din cauza părinţilor săi.

26 Şi tu, de asemenea, spui că Hristos va veni. Dar iată, eu zic că tu nu ştii că va fi un Hristos. Şi tu, de asemenea, zici că El va fi ucis pentru păcatele lumii —

27 Şi astfel, tu conduci în rătăcire acest popor, după tradiţiile nebuneşti ale strămoşilor voştri şi după propriile voastre dorinţe; şi voi îi ţineţi pe ei subjugaţi, cu alte cuvinte, în sclavie, pentru ca voi să vă însuşiţi munca mâinilor lor, pentru ca ei să nu îndrăznească să privească în sus cu curaj şi să nu se bucure de drepturile şi privilegiile lor.

28 Da, ei nu îndrăznesc să folosească ceea ce este al lor, căci altfel îi ofensează pe preoţii lor care îi subjugă pe ei după dorinţele lor şi care i-au făcut pe ei să creadă în tradiţiile şi în visurile lor, în capriciile şi în viziunile lor şi în misterele lor pretinse, şi anume că, dacă nu se poartă în acord cu cuvintele lor, atunci ei ofensează pe o oarecare fiinţă necunoscută, care ei zic că este Dumnezeu — o fiinţă care niciodată nu a fost văzută sau cunoscută, care niciodată nu a fost şi nu va fi.

29 Acum, când marele preot şi judecătorul-şef au văzut împietrirea inimii lui, da, atunci când au văzut că el Îl insulta până şi pe Dumnezeu, nu au putut să răspundă la cuvintele lui; dar au pus ca el să fie legat; şi l-au dat pe el pe mâna ofiţerilor şi l-au trimis în ţara lui Zarahemla pentru ca să fie adus înaintea lui Alma şi a judecătorului-şef care era guvernator peste toată ţara.

30 Şi s-a întâmplat că atunci când a fost adus în faţa lui Alma şi a judecătorului-şef, el a continuat în acelaşi fel, tot aşa cum făcuse în ţara lui Ghedeon; da, el a continuat să hulească.

31 Şi s-a ridicat cu multe cuvinte umflate în faţa lui Alma şi i-a insultat pe preoţi şi pe învăţători, acuzându-i pe aceştia că duceau poporul în rătăcire potrivit tradiţiilor prosteşti ale strămoşilor lor, în scopul de a-şi însuşi munca poporului.

32 Acum, Alma i-a spus: Tu ştii că noi nu ne însuşim munca acestui popor; căci iată, eu am lucrat încă de la începutul domniei judecătorilor până acum, cu propriile mele mâini, pentru întreţinerea mea, în ciuda numeroaselor mele călătorii de jur-împrejurul ţării ca să vestesc cuvântul lui Dumnezeu către poporul meu.

33 Şi în ciuda numeroaselor treburi pe care le-am făcut în biserică, eu nu am primit niciodată nici măcar o centimă pentru munca mea; şi nimeni dintre fraţii mei nu a

făcut aceasta, în afară de ceea ce au primit la scaunul de judecată; şi atunci noi am primit numai după lege, pentru măsura timpului nostru.

34 Şi acum, dacă noi nu primim nimic pentru muncile noastre în biserică, ce am câştiga noi să muncim în biserică, dacă nu ar fi să declarăm adevărul, ca să putem să avem bucurii în bucuria fraților noştri?

35 Atunci, de ce spui tu că noi predicăm către acest popor pentru câştig, când tu singur ştii că noi nu primim nici un câştig? Şi acum, crezi că noi înşelăm acest popor şi aceasta aduce atât de multă bucurie în inimile lor?

36 Iar Corihor i-a răspuns lui: Da.

37 Şi atunci Alma i-a spus: Crezi tu că este un Dumnezeu?

38 Iar el a răspuns: Nu.

39 Acum, Alma i-a spus: Tăgăduieşti tu iarăşi că este un Dumnezeu şi, de asemenea, Îl tăgăduieşti tu pe Hristos? Căci iată, îți spun ție, eu ştiu că este un Dumnezeu şi, de asemenea, că Hristos va veni.

40 Şi acum, ce dovadă ai tu că nu este nici un Dumnezeu sau că Hristos nu va veni? Eu îți zic ție că nu ai nici una, în afară numai de cuvântul tău.

41 Dar iată, eu am toate lucrurile ca mărturie că aceste lucruri sunt adevărate; şi tu, de asemenea, ai toate lucrurile ca mărturie către tine că acestea sunt adevărate; şi le vei nega tu pe acestea? Crezi tu că aceste lucruri sunt adevărate?

42 Iată, eu ştiu că tu crezi, dar eşti posedat de un spirit mincinos; şi ai alungat Spiritul lui Dumnezeu pentru ca Acesta să nu aibă nici un loc în tine; dar diavolul are putere asupra ta şi el te duce pe tine de ici-colo, scornind lucrături ca să-i distrugă pe copiii lui Dumnezeu.

43 Şi acum, Corihor a spus către Alma: Dacă tu îmi vei arăta mie un semn care să mă convingă că este un Dumnezeu, da, arată-mi tu mie că El are putere şi atunci voi fi convins de adevărul cuvintelor tale.

44 Dar Alma i-a spus: Tu ai avut destule semne; ai de gând să-L ispiteşti pe Dumnezeul tău? Ai tu de gând să spui: Arată-mi un semn, atunci când tu ai mărturia tuturor acestor frați ai tăi, precum şi aceea a profeților celor sfinți? Scripturile sunt aşezate în fața ta, da, şi toate lucrurile arată că este un Dumnezeu; da, chiar şi pământul şi toate lucrurile care sunt pe fața lui, da, şi mişcarea lui, da, şi, de asemenea, toate planetele care se mişcă în felul lor regulat mărturisesc că este un Creator Suprem.

45 Şi totuşi tu mergi aici şi acolo, ducând în rătăcire inimile acestui popor, mărturisindu-i lui că nu este nici un Dumnezeu? Şi încă vei tăgădui tu toate aceste mărturii? Iar el a zis: Da, eu le voi tăgădui, dacă voi nu îmi veți arăta un semn.

46 Şi acum, s-a întâmplat că Alma i-a spus: Iată, eu sunt supărat din cauza împietririi inimii tale, da, fiindcă tu încă te mai împotriveşti spiritului adevărului şi fiindcă sufletul poate să fie distrus.

47 Dar iată, este mai bine ca sufletul tău să fie pierdut, decât să fii instrumentul aducerii multor suflete la distrugere prin minciunile tale și prin cuvintele tale linguşitoare; de aceea, dacă vei tăgădui iarăşi, iată, Dumnezeu te va lovi pe tine, ca tu să devii mut, pentru ca tu să nu-ți mai deschizi gura niciodată, pentru ca tu niciodată să nu-l mai înşeli pe acest popor.

48 Acum, Corihor i-a spus: Eu nu tăgăduiesc existența unui Dumnezeu, dar eu nu cred că este un Dumnezeu; şi eu, de asemenea, zic că voi nu ştiți că este un Dumnezeu; şi dacă voi nu îmi arătați un semn, eu nu voi crede.

49 Acum, Alma i-a spus: Aceasta îți voi da eu ție ca un semn, și anume ca tu să fii făcut mut, potrivit cuvintelor mele; și eu spun că în numele lui Dumnezeu, tu vei amuți pentru ca tu să nu mai ai darul vorbirii.

50 Acum, când Alma a spus aceste cuvinte, Corihor a amuțit pentru ca el să nu mai aibă darul vorbirii, potrivit cuvintelor lui Alma.

51 Și atunci când judecătorul-șef a văzut aceasta, el și-a întins mâna și a scris pentru Corihor, zicând: Ești tu convins de puterea lui Dumnezeu? Acela despre care tu ai vrut ca Alma să-ți arate semnul Său? Vrei tu ca El să-i lovească și pe alții pentru ca să-ți arate ție un semn? Iată, El ți-a arătat ție un semn; și acum, vei mai contrazice tu încă mai mult?

52 Iar Corihor și-a întins mâna și a scris, zicând: Eu știu că sunt mut, căci nu pot vorbi; și știu că nimic nu putea să aducă aceasta asupra mea, decât puterea lui Dumnezeu; da, și eu am știut întotdeauna că era un Dumnezeu.

53 Dar iată, diavolul m-a înșelat pe mine; căci el a apărut în fața mea sub forma unui înger și mi-a zis: Du-te și cucerește acest popor, căci toți oamenii s-au dus în rătăcire după un Dumnezeu necunoscut. Și el mi-a spus: Nu este nici un Dumnezeu; da, și m-a învățat pe mine ceea ce trebuia să spun. Și eu am propovăduit cuvintele lui; și le-am propovăduit pentru că ele erau plăcute pentru mintea carnală; eu le-am propovăduit până când am avut mult succes într-atât, încât eu chiar am crezut că ele erau adevărate; și din cauza aceasta m-am împotrivit adevărului chiar până când am adus acest mare blestem asupra mea.

54 Acum, când el a spus aceasta, l-a implorat pe Alma să se roage lui Dumnezeu ca să ridice blestemul de pe el.

55 Dar Alma i-a spus: Dacă acest blestem va fi luat de pe tine, atunci tu iarăși vei duce în rătăcire inimile acestui popor; de aceea, se va întâmpla așa cum Domnul va voi.

56 Și s-a întâmplat că blestemul nu a fost luat de pe Corihor; ci el a fost alungat și a mers din casă în casă cerșind pentru bucatele sale.

57 Acum, vestea despre ceea ce i s-a întâmplat lui Corihor a fost răspândită imediat prin toată țara; da, vestea a fost trimisă de către judecătorul-șef către toți oamenii din țară, declarându-le acelora care crezuseră în cuvintele lui Corihor că ei trebuia să se pocăiască cu repeziciune, căci altfel aceeași judecată va veni peste ei.

58 Și s-a întâmplat că au fost convinși cu toții de ticăloșia lui Corihor; de aceea, au fost cu toții convertiți din nou către Domnul; și aceasta a pus capăt nedreptății de felul lui Corihor. Iar Corihor a mers din casă în casă, cerșind bucate pentru traiul său.

59 Și s-a întâmplat că așa cum mergea el prin popor, da, printre oamenii care se separaseră de nefiți și care își luaseră numele de zoramiți, fiind conduși de un om care se numea Zoram — și cum mergea el printre ei, iată, a fost trântit jos și călcat în picioare chiar până când a murit.

60 Și astfel, vedem noi sfârșitul aceluia care a stricat căile Domnului; și astfel, vedem că diavolul nu-i va scăpa pe copiii săi în ultima zi, ci îi va târî pe ei cu repeziciune jos în iad.

Alma 31

1 Acum, s-a întâmplat că după sfârşitul lui Corihor, Alma, aflând veşti că zoramiții stricau căile Domnului şi că Zoram, care era conducătorul lor, conducea inimile poporului ca să-i preaslăvească pe idoli muți, inima lui iarăşi a început să fie bolnavă din cauza nedreptății poporului.

2 Căci acesta era motiv de mare supărare pentru Alma să afle despre nedreptatea dintre oamenii săi; de aceea, inima lui era nespus de întristată din cauza separării zoramiților de nefiți.

3 Acum, zoramiții s-au adunat laolaltă într-un ținut pe care ei îl numeau Antionum, care era la răsărit de țara lui Zarahemla, care se întindea lângă țărmul mării, care era la miazăzi de ținutul lui Ierşon, care era, de asemenea, mărginit la miazăzi de pustiu, care pustiu era plin de lamaniți.

4 Acum, nefiții se temeau mult că zoramiții ar putea să intre într-o relație cu lamaniții şi că acesta ar fi un mijloc de mare pierdere în partea nefiților.

5 Şi acum, cum predicarea cuvântului avea o mare tendință să conducă poporul să facă ceea ce era drept — da, aceasta avusese un efect cu mult mai puternic asupra minților poporului, decât sabia sau orice altceva care li se întâmplase lor — de aceea, Alma a crezut de cuviință ca ei să pună la încercare virtutea cuvântului lui Dumnezeu.

6 De aceea, el i-a luat pe Amon şi pe Aaron şi pe Omner; şi pe Himni l-a lăsat în Biserică în Zarahemla; dar pe primii trei el i-a luat cu el, precum şi pe Amulec şi pe Zeezrom care erau la Melec; şi el, de asemenea, a luat pe doi dintre fiii săi.

7 Acum, pe cel mai mare dintre fiii săi nu l-a luat cu el, iar numele acestuia era Helaman; dar numele acelora pe care i-a luat cu el erau Şiblon şi Corianton; şi acestea sunt numele acelora care s-au dus cu el printre zoramiți ca să le predice lor cuvântul.

8 Acum, zoramiții erau disidenți printre nefiți; de aceea, ei avuseseră cuvântul lui Dumnezeu predicat către ei.

9 Dar ei căzuseră în mare greşeală, căci nu voiau să țină poruncile lui Dumnezeu şi legile Lui conform cu legea lui Moise.

10 Şi nici nu voiau să respecte rânduielile Bisericii ca să continue în rugăciune şi implorare adresate zilnic către Dumnezeu pentru ca ei să nu intre în ispită.

11 Da, în sfârşit, ei au stricat căile Domnului în foarte multe ocazii; de aceea, din această cauză, Alma şi frații săi s-au dus în țară ca să predice cuvântul către ei.

12 Acum, când ei au ajuns în țară, iată, spre mirarea lor, au aflat că zoramiții zidiseră sinagogi şi că se adunau laolaltă o zi pe săptămână, zi pe care ei o numeau ziua Domnului; şi preaslăveau într-un fel pe care Alma şi frații lui nu-l mai văzuseră niciodată;

13 Căci aveau un loc zidit în mijlocul sinagogii lor, un loc pentru stat în picioare, care era înalt mult deasupra capului; iar partea de sus a acestuia putea să facă loc numai unui singur om.

14 De aceea, oricine dorea să preaslăvească trebuia să meargă şi să stea în picioare pe partea de sus a acelui loc şi să-şi întindă mâinile către cer şi să strige cu o glas puternică, zicând:

15 Sfinte, Sfinte Dumnezeule; noi credem că Tu eşti Dumnezeu; şi noi credem că Tu eşti sfânt; şi că Tu ai fost un Spirit; şi că Tu eşti un Spirit; şi că Tu vei fi un Spirit în vecii vecilor.

16 Sfinte Dumnezeule, noi credem că Tu ne-ai despărțit pe noi de frații noștri; și noi nu credem în tradiția fraților noștri care le-a fost înmânată lor de naivitatea strămoșilor lor; dar noi credem că Tu ne-ai ales pe noi să fim copiii Tăi sfinți; și, de asemenea, Tu ne-ai făcut nouă cunoscut că nu va fi nici un Hristos.

17 Dar Tu ești același, și ieri, și astăzi, și în vecii vecilor; și Tu ne-ai ales pe noi pentru ca noi să fim salvați în timp ce toți în jurul nostru sunt aleși ca să fie alungați de mânia Ta jos în iad; pentru care sfințenie, o, Dumnezeule, noi Îți mulțumim; și noi, de asemenea, Îți mulțumim Ție pentru că Tu ne-ai ales pe noi ca să nu fim conduși în rătăcire după tradițiile nebunești ale fraților noștri care îi rețin de la credința în Hristos, care conduc inimile lor în rătăcire departe de Tine, Dumnezeul nostru.

18 Și iarăși Îți mulțumim noi Ție, o, Dumnezeule, pentru că noi suntem aleși și suntem un popor sfânt. Amin.

19 Acum, s-a întâmplat că după ce Alma și frații săi și fiii săi au auzit aceste rugăciuni, au fost uimiți peste măsură.

20 Căci iată, fiecare om înainta și spunea aceleași feluri de rugăciuni.

21 Acum, locul acela era numit de ei Rameumptom, care, în tălmăcire, înseamnă sfântul piedestal.

22 Acum, de pe acest piedestal spuneau ei, fiecare om, aceeași rugăciune către Dumnezeu, mulțumindu-i Dumnezeului lor pentru că erau aleși de El și pentru că El nu i-a condus pe ei în rătăcire, după tradiția fraților lor și pentru că inimile lor nu au fost răpite ca să creadă în lucruri care vor veni, despre care nu știau nimic.

23 Acum, după ce toți oamenii au spus mulțumiri în felul acesta, ei s-au întors la casele lor, fără să mai vorbească iarăși despre Dumnezeul lor, până când se adunau iarăși la piedestalul cel sfânt pentru ca iarăși să spună mulțumiri după felul lor.

24 Acum, când Alma a văzut aceasta, inima lui a fost întristată; căci a văzut că erau un popor păcătos și stricat; da, el a văzut că inimile lor erau fixate pe aur și pe argint și pe tot felul de lucruri fine.

25 Da, și el, de asemenea, a văzut că inimile lor erau înălțate în mare îngâmfare în mândria lor.

26 Și el și-a ridicat glasul spre cer și a implorat, zicând: O, cât de mult, o, Doamne, vei permite Tu ca slujitorii Tăi să trăiască aici jos în trup pentru ca să vezi o ticăloșie atât de mare printre copiii oamenilor?

27 Iată, o, Dumnezeule, ei Te imploră pe Tine și totuși inimile lor sunt umflate în mândrie. Iată, o, Dumnezeule, ei Te imploră pe Tine cu gurile lor în timp ce ei sunt umflați până la mărire în lucrurile deșarte ale lumii.

28 Iată, o, Dumnezeul meu, veșmintele lor scumpe și inelele lor, brățările lor și ornamentele lor de aur și toate lucrurile lor prețioase cu care ei sunt împodobiți; și iată, inimile lor sunt fixate pe acestea; și totuși ei Te imploră pe Tine și zic — Noi îți mulțumim Ție, o, Dumnezeule, căci noi suntem un popor ales de Tine, în timp ce alții vor pieri.

29 Da, și ei zic că Tu le-ai făcut cunoscut lor faptul că nu va fi un Hristos.

30 O, Doamne Dumnezeule, cât de mult vei permite Tu ca o asemenea ticăloșie și necredință să fie în acest popor? O, Doamne, îmi vei da Tu mie putere pentru ca eu să pot să-mi suport infirmitățile? Căci eu sunt infirm, iar o asemenea ticăloșie a poporului acesta îmi îndurerează sufletul.

31 O, Doamne, inima mea este nespus de întristată; vrei Tu să-mi alini sufletul meu în Hristos? O, Doamne, vrei Tu să-mi acorzi să pot avea putere ca să pot suferi cu

răbdare aceste dureri care vor veni asupra mea din cauza nedreptății acestui popor?
32 O, Doamne, vrei Tu să-mi alini sufletul şi să-mi aduci succes mie, precum şi camarazilor mei care sunt cu mine — da, Amon şi Aaron şi Omner şi, de asemenea, Amulec şi Zeezrom, precum şi celor doi fii ai mei — da, chiar şi pe toți aceştia vei vrea Tu să-i alini, o, Doamne? Da, vrei Tu să alini sufletele lor în Hristos?
33 Vrei Tu să le acorzi lor putere ca să poată să-şi suporte suferințele care vor veni peste ei din cauza nedreptăților acestui popor?
34 O, Doamne, vrei Tu să ne acorzi nouă să aveni succes în efortul nostru de a-i aduce pe ei iarăşi către Tine, pentru Hristos?
35 Iată, o, Doamne, sufletele lor sunt prețioase şi mulți dintre ei sunt frații noştri; de aceea, dă-ne nouă, o, Doamne, putere şi înțelepciune ca să putem să-i aducem pe aceşti frați ai noştri iarăşi către Tine.
36 Acum, s-a întâmplat că atunci când Alma a spus aceste cuvinte, el şi-a pus mâinile pe toți aceia care erau cu el. Şi iată, atunci când şi-a pus mâinile pe ei, ei au fost umpluți de Spiritul Sfânt.
37 Şi după ce s-au despărțit unul de altul, negândindu-se la ceea ce vor mânca sau la ceea ce vor bea sau la ceea ce vor îmbrăca.
38 Iar Domnul le-a dat lor favoarea ca ei să nu flămânzească şi nici să nu le fie sete; da, şi El, de asemenea, le-a dat putere ca să nu sufere nici un fel de suferințe, ci doar să fie absorbiți în bucuria pentru Hristos. Acum, aceasta a fost potrivit rugăciunii lui Alma; şi aceasta pentru că el s-a rugat în credință.

Alma 32

1 Şi s-a întâmplat că ei au mers şi au început să predice cuvântul lui Dumnezeu către popor, intrând în sinagogile lor şi în casele lor; da, şi au predicat cuvântul chiar şi pe străzile lor.
2 Şi s-a întâmplat că după multă muncă printre ei, au început să aibă succes în clasa săracilor din popor; căci iată, ei au fost alungați din sinagogi din cauza veşmintelor lor grosolane —
3 De aceea, lor nu li s-a dat voie să intre în sinagogile lor ca să-l preaslăvească pe Dumnezeu, fiind considerați necurați; deci, ei erau săraci; da, erau considerați de către frații lor ca fiind zgură; de aceea, ei erau săraci în ceea ce priveşte lucrurile lumeşti; şi ei, de asemenea, erau săraci în inimă.
4 Acum, în timp ce Alma propovăduia şi vorbea către popor pe dealul Onida, o mare mulțime a venit către el, aceştia fiind aceia despre care noi am vorbit, care erau săraci în inimă din cauza sărăciei lor în ceea ce priveşte lucrurile lumeşti.
5 Şi ei au venit către Alma; iar cel care era în fruntea lor i-a spus: Iată, ce să facă frații aceştia ai mei, căci sunt disprețuiți de toți oamenii din cauza sărăciei lor, da, şi mai ales de către preoții noştri; căci ei ne-au alungat din sinagogile noastre pentru zidirea cărora noi am muncit din greu cu propriile noastre mâini; şi ne-au alungat din cauza sărăciei noastre nespus de mari; şi nu avem nici un loc ca să ne rugăm Dumnezeului nostru; şi iată, ce să facem noi?
6 Şi acum, când Alma a auzit aceasta, el s-a întors şi l-a privit pe el în față şi a privit cu mare bucurie; căci el a văzut că suferințele lor într-adevăr i-au umilit şi că erau pregătiți să audă cuvântul.
7 De aceea, el nu a mai spus nimic către mulțimea cealaltă; ci şi-a întins mâna şi a

strigat către aceia pe care i-a văzut şi a zis către ei:

8 Eu văd că voi sunteţi cu inima smerită şi, dacă este aşa, atunci binecuvântaţi sunteţi voi.

9 Iată, fratele tău a zis: Ce trebuie să facem noi? — căci suntem alungaţi din sinagogile noastre, aşa încât nu ne putem închina la Dumnezeul nostru.

10 Iată, vă zic vouă, credeţi voi că nu puteţi să-l preaslăviţi pe Dumnezeul vostru decât numai în sinagogile voastre?

11 Şi încă mai mult aş întreba eu, credeţi voi că nu trebuie să-l preaslăviţi pe Dumnezeul vostru decât o singură zi pe săptămână?

12 Eu vă zic vouă, este bine că sunteţi alungaţi din sinagogile voastre pentru ca să puteţi să vă umiliţi şi să învăţaţi înţelepciune; căci este necesar ca voi să învăţaţi înţelepciune; căci pentru că voi sunteţi alungaţi, voi sunteţi disprețuiți de către fraţii voştri din cauza sărăciei voastre nespus de mari şi sunteţi aduşi la smerenie în inima voastră; căci voi neapărat sunteţi aduşi să vă umiliţi.

13 Şi acum, pentru că voi sunteţi forţaţi să fiţi umili, binecuvântaţi sunteţi voi; căci omul uneori, dacă este forţat să fie umil, atunci caută pocăinţă; şi acum, cu siguranţă, oricine care se pocăieşte, acela va găsi milă; iar acela care va răbda până la sfârşit, acela va fi salvat.

14 Şi acum, aşa cum v-am spus vouă, pentru că aţi fost forţaţi să fiţi umili, voi sunteţi binecuvântaţi, dar nu credeţi că mai binecuvântaţi sunt aceia care se umilesc cu adevărat din cauza cuvântului?

15 Da, cel care într-adevăr se umileşte pe el însuşi şi se pocăieşte de păcatele sale şi rabdă până la sfârşit, acela va fi binecuvântat — da, mult mai binecuvântat decât aceia care sunt forţaţi să fie umili din cauza sărăciei lor nespus de mari.

16 De aceea, binecuvântaţi sunt aceia care se umilesc ei înşişi fără să fie forţaţi să fie umili; sau, mai degrabă, cu alte cuvinte, binecuvântat este acela care crede în cuvântul lui Dumnezeu şi este botezat fără încăpăţânarea inimii, da, fără să fie adus ca să cunoască cuvântul sau chiar forţat să cunoască înainte ca el să creadă.

17 Da, mulţi sunt aceia care zic: Dacă tu ne vei arăta nouă un semn din cer, atunci noi vom cunoaşte cu siguranţă; atunci noi vom crede.

18 Acum, întreb, este aceasta credinţă? Iată, vă zic vouă: Nu; căci dacă un om cunoaşte un lucru, atunci el nu are nici un motiv să creadă, căci îl cunoaşte.

19 Şi acum, cu cât mai mult este blestemat acela care cunoaşte voinţa lui Dumnezeu şi nu o face decât acela care crede numai sau are numai motiv să creadă şi cade în păcat?

20 Acum, despre acest lucru voi trebuie să judecaţi. Iată, vă zic vouă că este de-o parte la fel cum este şi de partea cealaltă; şi fiecărui om îi va fi dat potrivit faptelor sale.

21 Şi acum, aşa cum eu am spus despre credinţă — credinţa nu este o cunoaştere perfectă despre lucruri; de aceea, dacă voi aveţi credinţă, voi aveţi speranţă în lucruri care nu se văd, care sunt adevărate.

22 Şi acum, iată, vă spun eu vouă, şi aş vrea ca voi să vă aduceţi aminte că Dumnezeu este milos cu toţi aceia care cred în numele Lui; de aceea, El doreşte în primul rând ca voi să credeţi, da, şi anume, în cuvântul Lui.

23 Şi acum, El răspândeşte cuvântul Său printre oameni prin intermediul îngerilor, da, nu numai către bărbaţi ci, de asemenea, şi către femei. Şi acum, aceasta nu este totul; copiii mici primesc şi ei adeseori cuvinte care-i fac de ruşine pe cei înţelepţi şi

pe cei învățați.

24 Și acum, frații mei preaiubiți, pentru că voi ați vrut să cunoașteți de la mine ceea ce trebuie să faceți pentru că sunteți loviți și alungați — acum, eu nu doresc ca voi să credeți că am intenția să vă judec numai după ceea ce este adevărat —

25 Căci nu vreau să spun că voi toți ați fost forțați să vă umiliți; căci eu cred cu adevărat că sunt unii printre voi care ar vrea să se umilească pe ei înșiși, în orice situație s-ar afla.

26 Acum, așa cum am spus despre credință — că aceasta nu este o cunoaștere perfectă — tot așa este și cu cuvintele mele. Voi nu puteți să știți cu certitudine de la început că ele sunt adevărate până la perfecțiune, mai mult decât este credința o cunoaștere perfectă.

27 Dar iată, dacă vă veți trezi și vă veți deștepta aptitudinile, chiar pentru a pune la încercare cuvintele mele și dacă dovediți un pic de credință, da, chiar dacă nu faceți nimic mai mult decât să doriți să credeți, lăsați această dorință să lucreze în voi, chiar până când credeți într-un fel în care puteți face loc pentru o parte din cuvintele mele.

28 Acum, noi vom asemăna cuvântul cu o sămânță. Acum, dacă voi faceți loc ca o sămânță să fie plantată în inima voastră, iată, dacă aceasta este o sămânță adevărată sau o sămânță bună, dacă voi nu o aruncați afară prin necredința voastră și dacă nu vă împotriviți Spiritului Domnului, iată, ea va începe să crească înăuntrul piepturilor voastre; și atunci când voi simțiți aceste mișcări de creștere, voi veți începe să ziceți în sinea voastră — Aceasta trebuie să fie o sămânță bună sau cuvântul este bun, căci el începe să-mi lărgească sufletul; da, începe să-mi lumineze înțelegerea, da, începe să fie delicios pentru mine.

29 Acum iată, nu ar mări aceasta credința voastră? Eu vă zic vouă: Da; cu toate acestea, ea nu a crescut până la o cunoaștere perfectă.

30 Dar iată, în timp ce sămânța se umflă și încolțește și începe să crească, apoi voi va trebui să spuneți că sămânța este bună; căci iată, ea se umflă și încolțește și începe să crească. Și acum, iată, nu vă va întări aceasta credința voastră? Da, aceasta vă va întări credința: căci voi veți spune — Eu știu că aceasta este o sămânță bună; căci iată, încolțește și începe să crească.

31 Și acum, iată, sunteți voi siguri că aceasta este o sămânță bună? Eu vă zic vouă: Da; căci fiecare sămânță produce după asemănarea sa proprie.

32 De aceea, dacă o sămânță crește, atunci este bună; dar dacă nu crește, atunci iată, nu este bună, de aceea, este aruncată la gunoi.

33 Și acum, iată, pentru că voi ați încercat experiența și ați plantat sămânța; iar aceasta se umflă și încolțește și începe să crească, voi trebuie să știți că sămânța este bună.

34 Și acum, iată, este cunoașterea voastră perfectă? Da, cunoașterea voastră este perfectă în acel lucru, iar credința voastră este adormită; și aceasta este pentru că voi știți, căci voi știți că v-a umplut sufletele cuvântul; și voi, de asemenea, știți că a încolțit, că înțelegerea voastră a început să fie luminată, iar mintea voastră a început să se dezvolte.

35 O, atunci, nu este acesta un lucru real? Eu vă zic vouă: Da, pentru că acesta este lumină; și orice lucru care este lumină este bun, pentru că se vede; de aceea, voi trebuie să știți că este bun; și acum, iată, după ce ați gustat această lumină, este cunoașterea voastră perfectă?

36 Iată, vă zic vouă: Nu; și nici nu trebuie să dați deoparte credința voastră, căci voi

v-ați dovedit credința voastră numai ca să plantați sămânța, pentru ca voi să încercați experiența, pentru ca să cunoașteți dacă sămânța era bună.

37 Și iată, în timp ce pomul va începe să crească, voi veți zice: Să-l îngrijim cu mare atenție, pentru ca el să prindă rădăcini, pentru ca el să crească și să facă fructe pentru noi. Și acum, iată, dacă noi îl îngrijim cu multă atenție, el va face rădăcini și va creşte și va face fructe.

38 Dar dacă noi neglijăm pomul și nu avem grijă de hrana lui, iată, el nu va face rădăcini; iar atunci când căldura soarelui va veni și îl va arde pentru că nu are rădăcini, se va veşteji, iar voi îl veți smulge și îl veți arunca.

39 Acum, aceasta nu este pentru că sămânța nu a fost bună și nici pentru că fructul ei nu ar fi de dorit; ci, aceasta este pentru că pământul vostru este arid și pentru că voi nu veți îngriji pomul, de aceea, voi nu puteți să aveți fructul lui.

40 Și astfel, dacă voi nu veți îngriji cuvântul, așteptând cu ochiul credinței fructul lui, atunci voi nu veți putea niciodată să culegeți fructul pomului vieții.

41 Dar dacă voi veți hrăni cuvântul, da, hrăniți pomul atunci când el începe să crească, prin credința voastră, cu mare sârguință și cu răbdare, așteptând fructul lui, atunci el va face rădăcini; și iată, el va fi un pom crescând pentru viață nepieritoare.

42 Și datorită sârguinței voastre și a credinței voastre și a răbdării voastre față de cuvânt, îngrijindu-l, pentru ca el să capete rădăcini în voi, iată, încetul cu încetul voi veți culege fructul lui, care este cel mai prețios, care este dulce, mai presus decât orice lucru care este dulce; și care este alb, mai presus decât orice lucru care este alb, da, și pur, mai presus decât orice lucru care este pur; și voi vă veți ospăta din fructul lui chiar până când veți fi sătui pentru ca să nu mai flămânziți și nici să nu vă mai fie sete.

43 Atunci, frații mei, voi veți culege răsplata pentru credința voastră, pentru răbdarea și sârguința voastră și pentru îndelungile voastre suferințe, așteptând pomul să facă fructe pentru voi.

Alma 33

1 Acum, după ce Alma a vorbit aceste cuvinte, ei au trimis la el, dorind să știe dacă ei trebuia să creadă într-un singur Dumnezeu pentru ca să poată obține fructul acesta despre care el vorbise sau cum trebuia ei să planteze sămânța sau cuvântul despre care el vorbise, despre care spusese că trebuia plantat în inima lor; sau în ce fel trebuia ei să înceapă să-și dovedească credința.

2 Iar Alma le-a spus: Iată, voi ați spus că nu puteți să-l preaslăviți pe Dumnezeul vostru pentru că voi sunteți alungați din sinagogile voastre. Dar iată, vă zic vouă, dacă voi credeți că nu puteți să vă închinați la Dumnezeu, greșiți foarte mult și trebuie să cercetați scripturile; dacă voi credeți că ele v-au învățat pe voi aceasta, atunci nu le înțelegeți.

3 Vă aduceți voi aminte că ați citit ceea ce Zenos, profetul din vechime, a zis despre rugăciune sau despre preaslăvire?

4 Căci el a zis: Tu eşti milos, o, Dumnezeule, căci Tu ai auzit rugăciunea mea, chiar și atunci când am fost în pustiu; da, Tu ai fost milos atunci când eu m-am rugat în legătură cu aceia care erau dușmanii mei și Tu i-ai întors pe aceștia de la mine.

5 Da, o, Dumnezeule, și Tu ai fost milos cu mine atunci când eu Te-am implorat pe Tine în câmpia mea; atunci când eu Te-am implorat pe Tine în rugăciunea mea; și Tu m-ai auzit pe mine.

6 Şi iarăşi, o, Dumnezeule, atunci când m-am întors la casa mea, Tu m-ai auzit pe mine în rugăciunea mea.
7 Şi atunci când m-am întors în camera mea, o, Doamne, şi m-am rugat către Tine, Tu m-ai auzit.
8 Da, Tu eşti milos cu copiii Tăi atunci când ei Te imploră pentru a fi auziți de Tine şi nu de oameni şi Tu îi vei auzi.
9 Da, o, Dumnezeule, Tu ai fost milos cu mine şi mi-ai auzit strigătele în mijlocul adunărilor Tale.
10 Da, şi Tu, de asemenea, m-ai auzit pe mine atunci când am fost alungat şi am fost disprețuit de către duşmanii mei; da, Tu ai auzit strigătele mele şi ai fost mânios pe duşmanii mei şi i-ai vizitat pe ei în mânia Ta cu mare distrugere.
11 Şi Tu m-ai auzit pe mine din cauza suferințelor mele şi a sincerității mele; şi datorită Fiului Tău Tu ai fost atât de milos cu mine; de aceea, Te voi implora pe Tine în toate suferințele mele, căci în Tine este bucuria mea; căci Tu ți-ai întors judecățile Tale de la mine datorită Fiului Tău.
12 Şi acum, Alma le-a spus: Credeți voi în acele scripturi care au fost scrise de către cei din vechime?
13 Iată, dacă voi credeți în ele, atunci trebuie să credeți în ceea ce a zis Zenos; căci iată, el a zis: Tu ți-ai întors judecățile Tale datorită Fiului Tău.
14 Acum iată, frații mei, aş vrea să întreb dacă ați citit scripturile? Dacă le-ați citit, cum puteți să nu credeți în Fiul lui Dumnezeu?
15 Căci nu este scris că Zenos singur a vorbit despre aceste lucruri şi Zenoc, de asemenea, a vorbit despre aceste lucruri —
16 Căci iată, el a zis: Tu eşti mânios, o, Doamne, pe acest popor, pentru că el nu vrea să înțeleagă îndurarea Tale pe care Tu i-ai arătat-o lui datorită Fiului Tău.
17 Şi acum, frații mei, voi vedeți că un al doilea profet din vechime a depus mărturie despre Fiul lui Dumnezeu; şi pentru că oamenii nu voiau să înțeleagă cuvintele lui, l-au bătut pe el cu pietre până când a murit.
18 Dar iată, aceasta nu este totul; aceştia nu sunt singurii care au vorbit despre Fiul lui Dumnezeu.
19 Iată, El a fost pomenit de Moise; da, şi iată, un simbol a fost înălțat în pustiu pentru ca oricine s-ar uita către el să poată trăi. Şi mulți s-au uitat şi au trăit.
20 Dar puțini au înțeles semnificația acelor lucruri; şi aceasta din cauza împietririi inimilor lor. Dar mulți au fost atât de împietriți, încât nu au vrut să se uite; de aceea, au pierit. Acum, pricina pentru care nu au vrut să se uite este pentru că nu au crezut că aceasta i-ar vindeca pe ei.
21 O, frații mei, dacă voi ați putea fi vindecați numai prin aruncarea privirii ca să fiți vindecați, nu v-ați uita voi repede, sau v-ați împietri voi mai degrabă inimile în necredință şi ați fi voi leneşi într-atât, încât să nu vă aruncați privirea şi să pieriți?
22 Dacă aşa este cazul, atunci nenorocire va veni peste voi; dar, dacă nu este aşa, atunci aruncați-vă privirile şi începeți să credeți în Fiul lui Dumnezeu, în faptul că El va veni ca să mântuiască poporul Său şi că El va suferi şi va muri ca să ispăşească păcatele lor; şi că El se va ridica iarăşi din morți, ceea ce va face să se înfăptuiască învierea pentru ca toți oamenii să stea în fața Lui ca să fie judecați în ultima zi de judecată, după faptele lor.
23 Şi acum, frații mei, doresc ca voi să sădiți acest Cuvânt în inima voastră, iar atunci când el va începe să se mărească, tot aşa să-l îngrijiți prin credința voastră. Şi iată, el

va deveni un pom, crescând în voi pentru viață veșnică. Și atunci, să dea Dumnezeu ca greutățile voastre să fie ușoare prin bucuria Fiului Său. Și chiar toate acestea puteți să le faceți de vreți. Amin.

Alma 34

1 Și acum s-a întâmplat că după ce Alma a vorbit aceste cuvinte către ei, s-a așezat jos, pe pământ și Amulec s-a ridicat și a început să-i învețe pe ei, zicând:

2 Frații mei, eu cred că este imposibil ca voi să fiți neștiutori despre lucrurile care au fost spuse despre venirea lui Hristos despre care noi predicăm că este Fiul lui Dumnezeu; da, eu știu că aceste lucruri v-au fost predicate vouă din belșug înainte de conflictul dintre noi.

3 Și așa cum voi ați cerut de la fratele meu preaiubit ca el să vă facă vouă cunoscut ceea ce trebuie să faceți, din cauza suferințelor voastre; iar el v-a vorbit vouă ca să vă pregătească întrucâtva mințile; da, și el v-a îndemnat pe voi la credință și la răbdare—

4 Da, și anume că voi trebuie să aveți atât de multă credință, încât să plantați cuvântul în inimile voastre, ca să încercați experiența bunătății lui.

5 Și noi am văzut că întrebarea cea mare care este în mințile voastre este dacă în Fiul lui Dumnezeu este cuvântul sau dacă nici un Hristos nu va fi.

6 Și voi, de asemenea, ați văzut că fratele meu v-a dovedit, în multe împrejurări, cum cuvântul este de la Hristos pentru salvare.

7 Fratele meu a citat cuvintele lui Zenos, și anume că mântuirea vine prin Fiul lui Dumnezeu; și, de asemenea, cuvintele lui Zenoc; și, de asemenea, a făcut apel la Moise pentru a dovedi că aceste lucruri sunt adevărate.

8 Și acum iată, voi depune mărturie eu însumi că aceste lucruri sunt adevărate. Iată, vă spun vouă că eu știu că Hristos va veni printre copiii oamenilor ca să ia asupra Sa păcatele poporului Său și că El va ispăși pentru păcatele lumii; căci Domnul Dumnezeu a vorbit aceasta.

9 Căci este potrivit ca o ispășire să aibă loc; căci în acord cu marele plan al Dumnezeului cel Veșnic, o ispășire trebuie să fie înfăptuită sau altfel toată omenirea trebuie să dispară fără scăpare; da, toți sunt împietriți; da, toți sunt căzuți și sunt pierduți și trebuie să piară, dacă nu va fi o ispășire, care este potrivit să se întâmple.

10 Căci este potrivit ca să fie o jertfă mare și finală; da, nu jertfa unui om și nici a unui animal și nici a vreunui fel de pasăre; căci nu va trebui să fie o jertfă omenească; ci va trebui să fie o jertfă nesfârșită și veșnică.

11 Acum, nu este nici un om care poate jertfi sângele său, care va ispăși păcatele altuia. Acum, dacă un om ucide, iată, va lua legea noastră, care este dreaptă, viața fratelui lui? Vă zic eu vouă: Nu.

12 Dar legea pretinde viața aceluia care a ucis; de aceea, nimic mai puțin decât o ispășire infinită va fi suficientă pentru păcatele lumii.

13 De aceea, este necesar ca să fie o jertfă mare și finală, iar apoi va trebui să se pună capăt sau, mai degrabă, este potrivit să se pună capăt la vărsarea de sânge; atunci legea lui Moise va fi împlinită; da, ea toată va fi împlinită, fiecare iotă și fiecare frântură de slovă și nimic nu va fi lăsat deoparte.

14 Și iată, acesta este întregul înțeles al legii, fiecare părticică indicând acea jertfă mare și finală; iar acea jertfă mare și finală va fi Fiul lui Dumnezeu, da, nesfârșit și

veşnic.
15 Şi astfel, El va aduce salvare tuturor acelora care vor crede în numele Său; acesta fiind scopul acestei jertfe finale ca să înfăptuiască o inimă plină de îndurare care este mai presus de dreptate şi care le dă oamenilor mijloacele prin care ei să poată avea credință prin pocăință.
16 Şi astfel, îndurarea poate să satisfacă cerințele dreptății şi le înconjoară pe acestea cu brațele siguranței, în timp ce acela care nu practică nici o credință prin pocăință este expus la întreaga lege a cerințelor dreptății; de aceea, marele şi veşnicul plan al mântuirii este realizat numai pentru acela care are credință prin pocăință.
17 De aceea, fie ca Dumnezeu să facă, frații mei, ca voi să începeți să aplicați credința prin pocăință pentru ca voi să începeți să chemați numele Lui cel sfânt, pentru ca El să aibă milă de voi;
18 Da, imploraţi-L pe El pentru milă; căci El are puterea să salveze.
19 Da, umiliţi-vă pe voi înşivă şi continuaţi în rugăciuni către El.
20 Imploraţi-L pe El atunci când sunteţi în câmpurile voastre, da, asupra tuturor turmelor voastre.
21 Imploraţi-L pe El în casele voastre, da, asupra întregii voastre gospodării, atât dimineața, cât şi la amiază şi seara.
22 Da, imploraţi-L pe El împotriva puterii duşmanilor voştri.
23 Da, imploraţi-L pe El împotriva diavolului, care este un duşman al tuturor lucrurilor care sunt drepte.
24 Imploraţi-L pe El asupra recoltelor câmpurilor voastre pentru ca voi să puteţi prospera prin acestea.
25 Imploraţi asupra turmelor din câmpurile voastre pentru ca ele să se înmulțească.
26 Dar aceasta nu este totul; voi trebuie să vă revărsaţi sufletele în cămările voastre şi în locurile voastre secrete şi în pustiul vostru.
27 Da, iar atunci când voi nu-L imploraţi pe Domnul, lăsaţi-vă inimile să fie pline, îndreptate în rugăciune către El, fără întrerupere, pentru binele vostru şi, de asemenea, pentru binele acelora care sunt în jurul vostru.
28 Şi acum iată, frații mei preaiubiţi, vă zic vouă, să nu credeţi că aceasta este totul; căci, după ce aţi făcut toate aceste lucruri, dacă voi îi alungaţi pe cei în nevoie şi pe cei goi şi dacă nu-i vizitaţi pe cei bolnavi şi pe cei în suferință şi dacă nu împărțiţi din bunurile voastre, dacă aveţi, acelora care sunt în nevoie — vă zic vouă, dacă nu faceţi nici unul din aceste lucruri, iată, rugăciunea voastră este deşartă şi nu vă aduce nici un folos şi voi sunteţi ca ipocriții care tăgăduie credința.
29 De aceea, dacă voi nu vă aduceţi aminte să fiţi milostivi, atunci voi sunteţi ca deşeul pe care lucrătorii din rafinărie îl aruncă (acesta nefiind de nici o valoare) şi care este călcat în picioare de oameni.
30 Şi acum, frații mei, aş dori ca, după ce aţi primit atât de multe mărturii, văzând că scripturile sfinte depun mărturie pentru aceste lucruri, voi să mergeţi înainte şi să aduceţi roade în pocăință.
31 Da, aş dori ca voi să mergeţi înainte şi să nu vă mai împietriţi inimile; căci, iată, acum este timpul şi ziua salvării voastre; şi de aceea, dacă vă veţi pocăi şi nu vă veţi împietri inimile, atunci imediat marele plan al mântuirii va fi împlinit pentru voi.
32 Căci, iată, această viață este pentru oameni timpul în care să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu; da, iată, ziua acestei vieţi este ziua în care oamenii trebuie să-şi facă muncile lor.

33 Şi acum, aşa cum v-am spus mai înainte, pentru că voi aţi avut atât de mulţi martori, vă implor, de aceea, să nu amânaţi ziua pocăinţei voastre până la sfârşit; căci după această zi din viaţă, care ne este dată nouă ca să ne pregătim pentru veşnicie, iată, dacă noi nu îmbunătăţim timpul nostru cât suntem în această viaţă, atunci va veni noaptea întunecimii, în care nici o muncă nu poate fi înfăptuită.

34 Voi nu puteţi să spuneţi, atunci când sunteţi aduşi la acea criză îngrozitoare, că eu mă voi pocăi, că eu mă voi reîntoarce la Dumnezeul meu. Nu, voi nu puteţi spune aceasta; căci acelaşi spirit care stăpâneşte trupurile voastre atunci când voi plecaţi din această viaţă, tot acelaşi spirit va avea puterea să stăpânească trupul vostru în acea lume veşnică.

35 Căci iată, dacă voi aţi amânat ziua pocăinţei voastre chiar până la moarte, iată, voi aţi devenit supuşi spiritului diavolului, iar el vă pecetluieşte ca fiind de-ai săi; de aceea, Spiritul Domnului s-a retras de la voi şi nu are nici un loc în voi, iar diavolul are toată puterea asupra voastră; iar aceasta este starea ultimă a celui păcătos.

36 Şi eu ştiu aceasta, căci Domnul a spus că nu va trăi în temple nesfinţite, ci El va trăi în inimile celor drepţi; da, şi, de asemenea, a spus că cei drepţi vor şedea în Împărăţia Sa pentru ca să nu mai plece de acolo; iar veşmintele lor vor fi făcute albe prin sângele Mielului.

37 Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, aş vrea ca voi să vă aduceţi aminte de aceste lucruri şi să munciţi pentru salvarea voastră cu frică de Dumnezeu şi să nu mai tăgăduiţi venirea lui Hristos;

38 Să nu vă mai luptaţi împotriva Duhului Sfânt, ci să-L primiţi pe El şi să luaţi asupra voastră numele lui Hristos; să vă umiliţi chiar până în ţărână şi să-L preaslăviţi pe Dumnezeu în orice loc v-aţi afla, în spirit şi în adevăr; şi să trăiţi în recunoştinţă zilnic, pentru numeroasele îndurări şi binecuvântări pe care El vi le-a dat vouă.

39 Da, şi eu, de asemenea, vă îndemn pe voi, fraţii mei, ca să fiţi atenţi să vă rugaţi fără răgaz pentru ca să nu fiţi duşi în rătăcire de ispitele diavolului, pentru ca el să nu vă cucerească, pentru ca voi să nu deveniţi supuşii lui în ultima zi; căci iată, el nu vă răsplăteşte cu nici un lucru bun.

40 Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, aş vrea să vă îndemn să aveţi răbdare şi să răbdaţi tot felul de suferinţe; să nu ocărâţi pe cei care vă alungă din cauza sărăciei voastre nespus de mari, căci altfel voi deveniţi păcătoşi la fel ca şi ei;

41 Ci să aveţi răbdare şi să suportaţi acele suferinţe cu o nădejde neclintită că într-o zi vă veţi odihni după toate suferinţele voastre.

Alma 35

1 Acum, s-a întâmplat că, după ce Amulec a pus capăt acestor cuvinte, ei s-au retras din mulţime şi au mers în ţara Ierşonului.

2 Da, şi restul fraţilor, după ce au predicat cuvântul către zoramiţi, de asemenea, au venit în ţara Ierşonului.

3 Şi s-a întâmplat că după ce partea cea mai populară a zoramiţilor s-a sfătuit împreună despre cuvintele care le fuseseră predicate lor, ei au fost mânioşi din cauza cuvântului, căci acesta distrugea vicleşugul lor; de aceea, ei nu voiau să asculte de cuvinte.

4 Şi au trimis şi i-au adunat laolaltă pe toţi oamenii din toată ţara şi s-au sfătuit cu ei despre cuvintele care fuseseră spuse.

5 Acum, conducătorii lor, învățătorii și preoții lor nu au lăsat poporul să cunoască despre dorințele lor; de aceea, ei au aflat în ascuns părerile tuturor oamenilor.

6 Și s-a întâmplat că după ce au aflat părerile tuturor oamenilor, cei care erau de partea cuvintelor care fuseseră spuse de către Alma și frații lui au fost alungați din țară; și aceștia erau numeroși; și ei, de asemenea, au venit în țara Ierșonului.

7 Și s-a întâmplat că Alma și frații lui le-au slujit acestora.

8 Acum, oamenii zoramiților erau mânioși pe oamenii lui Amon, care erau în Ierșon și conducătorul-șef al zoramiților, fiind un om foarte păcătos, a trimis la oamenii lui Amon dorind ca ei să-i alunge din țara lor pe toți aceia care veniseră de la ei în țara lor.

9 Și el a rostit multe amenințări împotriva lor. Și acum, poporul lui Amon nu s-a temut de cuvintele lor; de aceea, ei nu i-au alungat pe ei, ci i-au primit pe toți cei săraci dintre zoramiți care au venit la ei; și i-au hrănit pe aceștia; și i-au îmbrăcat pe aceștia; și le-au dat pământuri să le moștenească; și le-au acordat lor potrivit lipsurilor lor.

10 Acum, aceasta i-a ațâțat pe zoramiți la mânie împotriva poporului lui Amon, iar ei au început să se amestece cu lamaniții și să-i ațâțe și pe aceștia la mânie împotriva lor.

11 Și astfel, zoramiții și lamaniții au început să facă pregătiri de război împotriva poporului lui Amon, precum și împotriva nefiților.

12 Și astfel s-a terminat cel de al șaptesprezecelea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi.

13 Iar poporul lui Amon a plecat din țara Ierșonului și a venit în țara lui Melec și a făcut loc în țara lui Ierșon pentru oștirile nefiților pentru ca acestea să se poată lupta cu oștirile lamaniților și cu oștirile zoramiților; și astfel a început un război între lamaniți și nefiți, în cel de al optsprezecelea an al domniei judecătorilor; iar o relatare a războaielor dintre ei va fi dată în cele ce urmează.

14 Iar Alma, Amon și frații lor, precum și cei doi fii ai lui Alma s-au întors în țara lui Zarahemla, după ce au fost instrumente în mâinile lui Dumnezeu ca să aducă pe mulți dintre zoramiți la pocăință; și atât de mulți câți au fost aduși la pocăință, tot atâția au fost alungați din țara lor; dar ei au pământuri pentru moștenirea lor în țara lui Ierșon; și ei au pus mâna pe arme ca să se apere pe ei înșiși și pe nevestele lor și pe copiii lor; și să apere pământurile lor.

15 Acum Alma a fost îndurerat din cauza nedreptății poporului său, da, din cauza războaielor și a vărsărilor de sânge și a conflictelor care erau între ei; și el a vestit cuvântul sau a trimis ca să vestească cuvântul printre toți oamenii în toate orașele; și văzând că inimile oamenilor începuseră să se împietrească și că ei începuseră să se simtă insultați din cauza stricteții cuvântului, inima lui a fost nespus de întristată.

16 De aceea, el a făcut ca fiii săi să se adune laolaltă pentru ca să dea fiecăruia separat, însărcinarea lui, în legătură cu lucrurile despre dreptate. Și noi avem o relatare a poruncilor lui pe care le-a dat lor, după cronica lui însuși.

Poruncile lui Alma către fiul său Helaman.

Alma 36

1 Fiul meu, apleacă-ți urechea la cuvintele mele; căci îți jur ție că, în măsura în care vei
ține poruncile lui Dumnezeu, tu vei prospera în țară.
2 Eu aş dori ca tu să faci aşa după cum eu am făcut, amintindu-ți de robia
strămoşilor noştri; căci ei au fost în sclavie; şi nimeni n-a putut să-i elibereze pe ei în
afară de Dumnezeul lui Avraam şi de Dumnezeul lui Isaac şi de Dumnezeul lui
Iacov; iar El într-adevăr i-a eliberat din suferințele lor.
3 Şi acum, o, fiul meu Helaman, iată, tu eşti în tinerețea ta şi, de aceea, te implor
să-mi asculți cuvintele şi să înveți de la mine; căci eu ştiu că oricine îşi va pune
nădejdea în Dumnezeu va fi sprijinit în încercările şi în necazurile sale şi în
suferințele sale; şi va fi înălțat în ultima zi.
4 Iar eu nu doresc ca tu să crezi că ştiu aceasta prin mine însumi — nu prin ceea ce
este vremelnic, ci prin ceea ce este spiritual; nu prin mintea carnală, ci prin
Dumnezeu.
5 Acum, iată, îți zic eu ție, dacă nu aş fi fost născut pentru Dumnezeu, atunci nu aş
fi cunoscut aceste lucruri; dar Dumnezeu, prin gura îngerului Său sfânt, mi-a făcut
cunoscute aceste lucruri nu prin vreun merit de-al meu;
6 Căci eu am umblat împreună cu fiii lui Mosia, căutând să distrug Biserica lui
Dumnezeu; dar iată, Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Său sfânt ca să ne oprească pe
noi din drum.
7 Şi iată, ne-a spus, ca şi cum ar fi fost glasul tunetului, iar pământul întreg s-a
cutremurat sub picioarele noastre; şi toți am căzut la pământ, căci frica de Domnul a
venit peste noi.
8 Dar iată, glasul a zis către mine: Scoală-te. Şi eu m-am sculat şi am stat în
picioare şi l-am văzut pe înger.
9 Şi el a zis către mine: Dacă tu nu vrei să te distrugi singur, nu încerca să distrugi
Biserica lui Dumnezeu.
10 Şi s-a întâmplat că am căzut la pământ; şi timp de trei zile şi trei nopți nu am
putut să-mi deschid gura şi nici nu am putut să-mi folosesc membrele.
11 Iar îngerul a vorbit mai multe lucruri către mine, care au fost auzite de către frații
mei, dar eu nu le-am auzit; căci atunci când am auzit cuvintele — Dacă tu nu vrei să
te distrugi singur, nu încerca să distrugi Biserica lui Dumnezeu — am fost izbit de o
frică şi o uimire aşa de mare şi, ca să nu fiu distrus, am căzut la pământ şi nu am mai
auzit nimic.
12 Ci am fost torturat de un chin veşnic, căci sufletul meu a fost sfâşiat în cel mai
înalt grad şi torturat pentru toate păcatele mele.
13 Da, mi-am adus aminte de toate păcatele şi nedreptățile mele pentru care am fost
chinuit cu durerile iadului; da, eu am văzut că m-am răzvrătit împotriva
Dumnezeului meu şi că nu I-am ținut poruncile Lui sfinte.
14 Da, şi am ucis pe mulți dintre copiii Lui sau mai degrabă i-am mânat pentru
distrugere; da, şi în sfârşit, atât de mari au fost nedreptățile mele, încât numai
simplul gând al venirii în prezența Dumnezeului meu mi-a sfâşiat sufletul cu o
groază de negrăit.
15 O, am gândit eu, cum aş putea eu să fiu exilat şi să dispar, atât în suflet, cât şi în
trup, că eu să nu fi adus ca să stau în prezența Dumnezeului meu ca să fiu judecat
pentru faptele mele.
16 Şi acum, timp de trei zile şi trei nopți am fost sfâşiat, chiar cu durerile unui suflet

condamnat.

17 Şi s-a întâmplat că aşa cum eram eu sfâşiat de chin, în timp ce eram chinuit de aducerea aminte a păcatelor mele cele multe, iată, de asemenea, mi-am amintit că am auzit profeția tatălui meu către popor în legătură cu venirea unui Isus Hristos, un Fiu al lui Dumnezeu, ca să ispăşească pentru păcatele lumii.

18 Acum, în timp ce mintea mea prinsese acest gând, am implorat în inima mea: O, Isuse, Tu, Fiu al lui Dumnezeu, ai milă de mine, care sunt în fierea amărăciunii şi sunt încercuit de lanțurile veşnice ale morții.

19 Şi acum, iată, atunci când mă gândeam la aceasta, nu am mai putut să-mi amintesc de durerile mele; da, eu nu am mai fost chinuit de amintirea păcatelor mele.

20 Şi O, ce bucurie şi ce minunată lumină am văzut eu; da, sufletul meu s-a umplut de o bucurie tot atât de mare cât fusese durerea mea!

21 Da, îți spun eu ție, fiul meu, că nu ar putea să existe nimic la fel de violent şi de amar ca durerile mele. Da, şi iarăşi îți spun ție, fiul meu, că, pe de altă parte, nu poate să existe nimic la fel de minunat şi de dulce ca bucuria mea.

22 Da, eu am crezut că L-am văzut, tot aşa cum tatăl nostru Lehi L-a văzut pe Dumnezeu şezând pe tronul Său, înconjurat de nenumărate cete de îngeri care cântau şi-L preamăreau pe Dumnezeul lor; da, iar sufletul meu într-adevăr dorea să fie acolo.

23 Dar iată, membrele mele şi-au recăpătat puterea din nou şi eu am stat pe picioarele mele şi am vestit poporului că fusesem născut pentru Dumnezeu.

24 Da, şi de la acel timp, chiar până acum, am muncit fără întrerupere ca să pot aduce suflete la pocăință; ca să pot să le aduc să guste din bucuria nemărginită din care am gustat eu; pentru ca şi ei, de asemenea, să fie născuți pentru Dumnezeu şi să fie umpluți de Duhul Sfânt.

25 Da, şi acum iată, o, fiul meu, Domnul îmi dă mie o bucurie nespus de mare în rodul muncilor mele;

26 Căci datorită cuvântului care mi-a fost împărtăşit mie, iată, mulți au fost născuți pentru Dumnezeu şi au gustat tot aşa cum am gustat eu; şi au văzut la fel, tot aşa cum am văzut eu; de aceea, ei cunosc aceste lucruri despre care le-am spus, tot aşa cum le cunosc eu; iar cunoştința pe care eu o am este de la Dumnezeu.

27 Şi eu am fost sprijinit în încercări şi necazuri de tot felul, da, şi în tot felul de suferințe; da, Dumnezeu m-a eliberat din închisoare şi din sclavie şi din moarte; da, şi eu mi-am pus încrederea în El şi El iar mă va elibera.

28 Şi eu ştiu că El mă va înălța pe mine în ultima zi ca să locuiesc cu El în slavă; da, şi eu Îl voi preamări pe El în vecii vecilor, căci El i-a scos pe strămoşii noştri afară din Egipt; şi El i-a înghițit pe egipteni în Marea Roşie; şi El i-a condus pe ei, cu puterea Sa, până în țara făgăduită; da, şi El i-a eliberat pe ei din când în când din sclavie şi din robie.

29 Da, şi El, de asemenea, i-a scos pe strămoşii noştri afară din țara Ierusalimului; şi El, de asemenea, prin puterea Sa veşnică, i-a eliberat pe ei din sclavie şi din robie, din când în când, chiar şi până în ziua de astăzi; iar eu am păstrat întotdeauna în memorie robia lor; da, şi tu, de asemenea, trebuie să păstrezi în memorie robia lor, tot aşa cum eu am făcut-o.

30 Dar iată, fiul meu, aceasta nu este totul; căci tu trebuie să ştii, la fel cum eu ştiu, că în măsura în care vei ține poruncile lui Dumnezeu, tu vei prospera în țară; şi tu

trebuie, de asemenea, să ştii că, în măsura în care tu nu vei ține poruncile lui Dumnezeu, tu vei fi alungat din prezența Lui. Acum, aceasta este potrivit cuvântului Lui.

Alma 37

1 Şi acum, fiul meu Helaman, îți poruncesc ție să iei cronicile care mi-au fost încredințate;

2 Şi eu, de asemenea, îți poruncesc ție să păstrezi o cronică a acestui popor pe plăcile lui Nefi, tot aşa cum eu am făcut, şi să păstrezi toate aceste lucruri sfinte pe care eu le-am păstrat, tot aşa cum eu le-am păstrat; căci ele sunt păstrate pentru un scop înțelept.

3 Şi aceste plăci de aramă care conțin aceste inscripții, care conțin pe ele cronicile sfintelor scripturi, care au genealogia strămoşilor noştri, chiar de la început—

4 Iată, a fost profețit de către strămoşii noştri cum că ele trebuie să fie păstrate şi transmise de la o generație la alta şi să fie păstrate şi conservate de către mâna Domnului până când ele se vor răspândi în fiecare națiune, neam, limbă şi popor, pentru ca acestea să afle tainele cuprinse în ele.

5 Şi acum, iată, dacă ele sunt păstrate, ele trebuie să-şi mențină strălucirea; da, şi ele îşi vor menține strălucirea; da, şi, de asemenea, toate plăcile care conțin ceea ce este Sfânta Scriptură.

6 Acum, voi ați putea să credeți că aceasta este nebunie din partea mea; dar iată, vă zic vouă că prin lucruri mici şi simple lucruri mari sunt înfăptuite; şi mijloacele mici de multe ori îi fac de ruşine pe cei înțelepți.

7 Şi Domnul Dumnezeu lucrează prin mijloace prin care să aducă la îndeplinire scopurile Sale cele mari şi veşnice; şi prin mijloace foarte mici îi face de ruşine Domnul pe cei înțelepți şi înfăptuieşte salvarea multor suflete.

8 Şi până acum, a fost înțelepciunea lui Dumnezeu ca aceste lucruri să fie păstrate; căci iată, ele au lărgit memoria acestui popor, da, şi i-au convins pe mulți de greşeala căilor lor şi i-a adus pe ei la cunoaşterea Dumnezeului lor, pentru salvarea sufletelor lor.

9 Da, vă spun vouă, dacă nu ar fi fost datorită acestor lucruri pe care aceste scrieri le conțin, care sunt pe aceste plăci, atunci Amon şi frații lui nu ar fi putut să convingă pe atât de multe mii de lamaniți despre tradiția greşită a strămoşilor lor; da, aceste cronici şi cuvintele lor i-au adus la pocăință; cu alte cuvinte, acestea i-au adus pe ei la cunoaşterea Domnului Dumnezeul lor şi la faptul de a se bucura în Isus Hristos, Mântuitorul lor.

10 Şi cine ştie dacă ele nu vor fi mijloacele prin care multe mii dintre ei, da, precum şi, de asemenea, multe mii dintre frații noştri încăpățânați, nefiții, care acum îşi împietresc inimile în păcat şi în nedreptăți, vor fi aduşi la cunoaşterea Mântuitorului lor?

11 Acum, aceste taine nu-mi sunt făcute cunoscute mie în întregime; de aceea, eu mă voi abține.

12 Şi ar putea fi destul dacă eu doar pomenesc că ele sunt păstrate pentru un scop înțelept, care scop este cunoscut lui Dumnezeu; căci El sfătuieşte cu înțelepciune în toate lucrările Sale, iar cărările Lui sunt drepte şi calea Lui este un cerc veşnic.

13 O, adu-ți aminte, adu-ți aminte, fiul meu Helaman, cât de stricte sunt poruncile

lui Dumnezeu. Şi El a zis: Dacă veţi ţine poruncile Mele, atunci voi veţi prospera în ţară — dar dacă voi nu veţi ţine poruncile Lui, atunci veţi fi alungaţi din prezenţa Lui.

14 Şi acum, adu-ţi aminte, fiul meu, că Dumnezeu ţi-a încredinţat ţie aceste lucruri care sunt sfinte, pe care El le-a păstrat sfinte şi pe care El, de asemenea, le va păstra şi le va conserva pentru un scop înţelept pentru El, pentru ca El să-şi arate puterea către generaţiile viitoare.

15 Şi acum iată, îţi spun ţie prin spiritul profeţiei că, dacă tu încalci poruncile lui Dumnezeu, iată, aceste lucruri care sunt sfinte vor fi luate de la tine prin puterea lui Dumnezeu şi tu vei fi dat pe mâna lui Satana pentru ca el să te cearnă ca pe pleavă în vânt.

16 Dar dacă tu ţii poruncile lui Dumnezeu şi faci cu aceste lucruri care sunt sfinte aşa cum Domnul ţi-a poruncit ţie (căci trebuie să faci apel la Domnul pentru toate lucrurile, pentru orice vei face cu ele), iată, nici o putere de pe pământ sau din iad nu poate să le ia de la tine, căci Dumnezeu este puternic în îndeplinirea tuturor cuvintelor Sale.

17 Căci El va înfăptui toate făgăduielile Sale pe care ţi le va face, căci a împlinit făgăduielile Sale pe care El le-a făcut strămoşilor noştri.

18 Căci El le-a făgăduit lor că va păstra aceste lucruri la El pentru un scop înţelept pentru ca El să-şi poată arăta puterea către generaţiile viitoare.

19 Şi acum, iată, El a înfăptuit unul dintre scopuri, şi anume reîntoarcerea multor mii de lamaniţi la cunoaşterea adevărului; şi El le-a arătat lor puterea Sa în ei şi El, de asemenea, îşi va mai arăta puterea în ei către generaţiile viitoare; de aceea, ele trebuie să fie păstrate.

20 De aceea, îţi poruncesc ţie, fiul meu Helaman, să fii sârguincios în îndeplinirea tuturor cuvintelor mele şi să fii sârguincios în ţinerea poruncilor lui Dumnezeu, aşa cum ele sunt scrise.

21 Şi acum, îţi voi vorbi despre acele douăzeci şi patru de plăci ca tu să le păstrezi, pentru ca tainele şi lucrările întunericului, precum şi lucrările lor secrete sau lucrările secrete ale acelor oameni care au fost distruşi să poată fi făcute cunoscute acestui popor; da, toate crimele, furturile şi jefuirile lor, precum şi toate ticăloşiile şi lucrurile lor abominabile să poată fi făcute cunoscute acestui popor; da, şi ca tu să păstrezi aceste tălmăcitoare.

22 Căci iată, Domnul a văzut că poporul Său a început să lucreze în întuneric, da, să făptuiască crime secrete şi lucruri abominabile; de aceea, Domnul a zis, dacă nu se pocăiesc, atunci ei vor trebui să fie distruşi de pe faţa pământului.

23 Şi Domnul a zis: Eu voi pregăti pentru slujitorul meu, Gazelem, o piatră, care va străluci cu lumină în întuneric pentru ca Eu să pot să dezvălui către poporul Meu care Mă slujeşte pe Mine, pentru ca Eu să le pot dezvălui lor lucrările fraţilor lor, da, lucrările lor secrete, lucrările lor de întunecime, precum şi ticăloşia şi lucrurile lor abominabile.

24 Şi acum, fiul meu, aceste tălmăcitoare au fost pregătite pentru ca şi cuvântul lui Dumnezeu să poată fi înfăptuit, pe care El l-a vorbit, zicând:

25 Eu voi aduce din întuneric la lumină toate lucrările lor secrete şi lucrurile lor abominabile; şi dacă ei nu se vor pocăi, Eu îi voi distruge pe ei de pe faţa pământului; şi Eu voi aduce la lumină toate secretele lor şi lucrurile lor abominabile către toate naţiunile care vor stăpâni pământul după aceea.

26 Şi acum, fiul meu, noi vedem că ei nu s-au pocăit; de aceea, au fost distruşi; şi,

până acum, cuvântul lui Dumnezeu a fost împlinit; da, lucrurile lor abominabile secrete au fost scoase afară din întuneric şi ne-au fost făcute cunoscute nouă.

27 Şi acum, fiul meu, îţi poruncesc ţie ca tu să păstrezi toate jurămintele lor şi toate legămintele lor şi înţelegerile lor în lucrurile lor abominabile secrete; da, şi toate semnele şi minunile lor trebuie tu să le reţii de la acest popor pentru ca să nu le cunoască, în afară numai dacă ei din întâmplare ar cădea, de asemenea, în întuneric şi ar fi distruşi.

28 Căci iată, este un blestem peste toată această ţară, că distrugerea va veni asupra tuturor acelor lucrători ai întunericului, în acord cu puterea lui Dumnezeu, atunci când ei sunt copţi pe deplin; de aceea, eu doresc ca acest popor să nu fie distrus.

29 De aceea, tu trebuie să păstrezi aceste planuri secrete despre jurămintele şi legămintele acestui popor; şi numai ticăloşia, crimele şi lucrurile lor abominabile va trebui tu să le faci lor cunoscute; şi tu va trebui să-i înveţi pe ei să urască asemenea ticăloşie şi lucruri abominabile şi crime; şi tu, de asemenea, va trebui să-i înveţi pe ei că aceşti oameni au fost distruşi din cauza ticăloşiei, a lucrurilor lor abominabile şi a crimelor lor.

30 Căci iată, ei i-au ucis pe toţi profeţii Domnului care au venit la ei ca să le vestească nedreptăţile lor; iar sângele acelora pe care i-au ucis L-a implorat pe Domnul Dumnezeul lor pentru răzbunare asupra acelora care erau ucigaşii lor; şi astfel, judecăţile lui Dumnezeu au venit asupra acestor lucrători ai întunericului şi ai combinaţiilor secrete.

31 Da, şi blestemată să fie în vecii vecilor ţara acelor lucrători ai întunericului şi ai combinaţiilor secrete, chiar până la distrugerea lor, dacă ei nu se pocăiesc înainte de a fi copţi cu totul.

32 Şi acum, fiul meu, adu-ţi aminte de cuvintele pe care le-am vorbit către tine; nu te încrede în acele planuri secrete ale poporului tău, ci învaţă-i pe ei o ură veşnică împotriva păcatului şi a nedreptăţii.

33 Predică-le lor pocăinţă şi credinţă în Domnul Isus Hristos; învaţă-i pe ei să se umilească şi să fie blajini şi umili în inimile lor; învaţă-i pe ei să reziste la orice ispită a diavolului, cu credinţă în Domnul Isus Hristos.

34 Învaţă-i pe ei să nu fie niciodată obosiţi de a face fapte bune, ci să fie blajini şi umili în inimile lor; căci aceştia vor găsi odihnă pentru sufletele lor.

35 O, adu-ţi aminte, fiul meu, şi învaţă înţelepciune în tinereţea ta; da, învaţă în tinereţea ta să ţii poruncile lui Dumnezeu.

36 Da, şi imploră-L pe Dumnezeu pentru tot sprijinul; da, ca toate faptele tale să fie în Domnul; şi oriunde te duci, fă ca acestea să fie în Domnul; da, ca toate gândurile tale să fie îndreptate către Domnul; da, ca toate simţirile inimii tale să fie puse în Domnul, în vecii vecilor.

37 Sfătuieşte-te cu Domnul în toate faptele tale, iar El te va îndrepta pe tine către bine; da, atunci când te culci noaptea, culcă-te în Domnul pentru ca El să poată să vegheze asupra ta în somnul tău; iar atunci când te scoli dimineaţa, lasă-ţi inima să fie plină de mulţumiri către Dumnezeu; şi dacă tu faci aceste lucruri, atunci vei fi înălţat în ultima zi.

38 Şi acum, fiul meu, eu am ceva de zis despre lucrul pe care strămoşii noştri l-au numit glob, sau îndrumător — sau strămoşii noştri l-au numit Liahona, care înseamnă, dacă este tălmăcit, o busolă; şi Domnul a pregătit-o.

39 Şi iată, nici un om nu poate lucra în felul acestei lucrături atât de neobişnuite. Şi

iată, ea a fost pregătită pentru ca să le arate strămoşilor noştri drumul pe care ei trebuia să călătorească în pustiu.

40 Şi ea a lucrat pentru ei conform credinţei lor în Dumnezeu; de aceea, dacă ei au avut credinţă ca să creadă că Dumnezeu putea să facă în aşa fel ca acele indicatoare să arate drumul pe care ei trebuia să meargă, iată, aşa s-a întâmplat; de aceea, ei au avut acest miracol, precum şi alte miracole înfăptuite de către puterea lui Dumnezeu, zi de zi.

41 Cu toate acestea, pentru că acele miracole au fost înfăptuite prin mijloace mici, aceasta le-a arătat lor lucrări minunate. Când au fost leneşi şi au uitat să aplice credinţa şi sârguinţa, atunci acele lucrări minunate au încetat, iar ei nu au progresat în călătoria lor;

42 De aceea, ei au rămas în pustiu sau nu au călătorit pe un drum drept şi au suferit foame şi sete din cauza păcatelor lor.

43 Şi acum, fiul meu, aş dori ca tu să înţelegi că aceste lucruri nu sunt fără nici o umbră; căci, întrucât strămoşii noştri au fost înceţi în a da atenţie acestei busole (acum aceste lucruri sunt vremelnice), ei nu au prosperat; tot aşa se întâmplă şi cu lucrurile care sunt spirituale.

44 Căci iată, este tot atât de uşor să dai atenţie cuvântului lui Hristos, care îţi va indica drumul drept către fericirea veşnică, pe cât a fost pentru strămoşii noştri să dea atenţie acestei busole, care le indica lor calea dreaptă către ţara făgăduită.

45 Şi acum zic, nu este un semn în acest lucru? Căci tot atât de sigur cum această busolă i-a adus pe strămoşii noştri, urmând direcţia ei, până la ţara făgăduită, tot aşa cuvintele lui Hristos, dacă le urmezi direcţia, ne duc pe noi dincolo de această vale a întristării într-o ţară mai bună, a făgăduinţei.

46 O, fiul meu, nu ne lăsa pe noi să fim leneşi datorită uşurinţei drumului; căci aşa a fost cu strămoşii noştri; căci aşa a fost pregătit pentru ei, că, dacă ei s-ar uita, atunci ar putea trăi; tot aşa este şi cu noi. Calea este pregătită şi, dacă noi ne uităm, atunci noi putem trăi în veşnicie.

47 Şi acum, fiul meu, vezi să ai grijă de aceste lucruri sfinte, da, vezi să te uiţi către Dumnezeu şi să trăieşti. Du-te la acest popor, şi vesteşte-i cuvântul şi fii cumpătat. Fiul meu, rămas bun.

Poruncile lui Alma către fiul său Şiblon.

Alma 38

1 Fiul meu, apleacă-ţi urechea la cuvintele mele, căci îţi zic ţie, tot aşa cum i-am zis şi lui Helaman, cum că în măsura în care tu vei ţine poruncile lui Dumnezeu, tu vei prospera în ţară; şi în măsura în care tu nu vei ţine poruncile lui Dumnezeu, tu vei fi alungat din prezenţa Lui.

2 Şi acum, fiul meu, am încredere că voi avea mare bucurie în tine datorită neclintirii tale şi a credinţei tale în Dumnezeu; căci aşa cum tu ai început în tinereţea ta să priveşti către Domnul Dumnezeul tău, tot aşa eu nădăjduiesc că vei continua în ţinerea poruncilor Lui; căci binecuvântat este acela care rabdă până la sfârşit.

3 Eu îţi zic ţie, fiul meu, că deja am mare bucurie în tine datorită credinţei şi sârguinţei tale, şi a răbdării, şi a îndurărilor tale îndelungate în poporul zoramiţilor.

4 Căci ştiu că tu ai fost în sclavie; da, şi, de asemenea, ştiu că ai fost bătut cu pietre din cauza cuvântului; iar tu ai suportat toate aceste lucruri cu răbdare, pentru că Domnul a fost cu tine; şi acum tu ştii că Domnul te-a eliberat.

5 Şi acum, fiul meu, Şiblon, aş dori ca tu să-ţi aduci aminte că, în măsura în care îţi vei pune încrederea în Dumnezeu, tu vei fi eliberat din încercările tale şi din necazurile tale şi din suferinţele tale; şi vei fi înălţat în ultima zi.

6 Acum, fiul meu, nu aş dori ca tu să crezi că ştiu aceste lucruri prin mine însumi, ci este Spiritul lui Dumnezeu care este în mine, care îmi face cunoscute aceste lucruri; căci, dacă eu nu m-aş fi născut din Dumnezeu, atunci eu nu aş fi cunoscut aceste lucruri.

7 Dar iată, Domnul, în marea Sa milă, l-a trimis pe îngerul Său să-mi vestească mie că trebuie să pun capăt lucrării de distrugere a poporului Său; da, şi eu am văzut un înger faţă în faţă şi el a vorbit cu mine, iar glasul lui era ca tunetul şi acesta a cutremurat întregul pământ.

8 Şi s-a întâmplat că timp de trei zile şi trei nopţi am fost în cea mai amară durere şi frică a sufletului; şi, niciodată, până când nu L-am implorat pe Domnul Isus Hristos pentru milă, nu am primit iertarea păcatelor mele. Dar iată, eu L-am implorat pe El şi am găsit pace în suflet.

9 Şi acum, fiul meu, ţi-am spus acestea pentru ca tu să poţi afla înţelepciunea, pentru ca tu să poţi învăţa de la mine că nu este nici o altă cale sau alte mijloace prin care omul poate fi salvat, ci numai în şi prin Hristos. Iată, El este viaţa şi lumina lumii. Iată, El este cuvântul adevărului şi al dreptăţii.

10 Şi acum, aşa cum tu ai început să predici cuvântul, tot aşa aş dori ca tu să continui să predici; şi eu aş dori să fii sârguincios şi cumpătat în toate lucrurile.

11 Vezi să nu fii înălţat în mândrie; da, vezi să nu te făleşti cu propria-ţi înţelepciune şi nici cu puterea ta mare.

12 Foloseşte curajul, iar nu dominarea; şi, de asemenea, vezi să-ţi pui frâu tuturor pasiunilor tale pentru ca să fii plin de dragoste; vezi să te abţii de la lenevie.

13 Nu te ruga aşa cum fac zoramiţii, căci tu ai văzut că ei se roagă pentru ca să fie auziţi de oameni şi ca să fie lăudaţi pentru înţelepciunea lor.

14 Nu spune: O, Dumnezeule, Îţi mulţumesc Ţie pentru că noi suntem mai buni decât fraţii noştri; ci mai degrabă spune: O, Doamne, iartă nevrednicia mea şi adu-Ţi aminte de fraţii mei în milă — da, recunoaşte-ţi nevrednicia în faţa lui Dumnezeu oricând.

15 Şi fie ca Domnul să-ţi binecuvânteze sufletul şi să te primească în împărăţia Sa în ultima zi ca să stai în pace. Acum du-te, fiul meu, şi predică tu cuvântul către acest popor. Fii cumpătat. Fiul meu, rămas bun.

Poruncile lui Alma către fiul său, Corianton.

Alma 39

1 Şi acum, fiul meu, am să-ţi spun ţie ceva mai mult decât i-am spus fratelui tău; căci iată, nu ai observat tu neclintirea fratelui tău, credinţa lui şi sârguinţa lui în ceea ce priveşte ţinerea poruncilor lui Dumnezeu? Iată, nu a dat el un exemplu bun pentru tine?

2 Căci tu nu ai dat atât de multă atenție cuvintelor mele așa cum a făcut fratele tău, printre poporul zoramiților. Acum, aceasta este ceea ce eu am împotriva ta; tu ai continuat să te făleşti cu puterea şi înțelepciunea ta.
3 Şi aceasta nu este totul, fiul meu. Tu ai făcut ceea ce era dureros pentru mine; căci tu ți-ai părăsit slujirea şi te-ai dus în țara lui Siron, între granițele lamaniților, după curva Isabela.
4 Da, ea a furat inimile multora; dar aceasta nu a fost o scuză pentru tine, fiul meu. Tu ar fi trebuit să ai grijă de slujirea care ți-a fost încredințată.
5 Nu ştii tu, fiul meu, că aceste lucruri sunt abominabile în ochii Domnului; da, mai odioase decât orice alte păcate, în afară de vărsarea de sânge nevinovat sau de tăgăduirea Duhului Sfânt?
6 Căci iată, dacă tu tăgăduieşti pe Duhul Sfânt odată ce a avut loc în tine şi tu ştii că Îl tăgădui, iată, acesta este un păcat de neiertat; da, şi oricine ucide împotriva luminii şi a cunoaşterii lui Dumnezeu nu este uşor pentru el să obțina iertare; da, eu îți zic ție, fiul meu, că nu este uşor pentru el să capete iertare.
7 Şi acum, fiul meu, aş dori de la Dumnezeu ca tu să nu fi fost vinovat de o crimă atât de mare. Eu nu aş mai zăbovi asupra crimelor tale ca să-ți sfâşii sufletul, dacă aceasta nu ar fi pentru binele tău.
8 Dar iată, nu poți să-ți ascunzi crimele de Dumnezeu; şi dacă nu te pocăeşti, acestea vor fi o mărturie împotriva ta în ultima zi.
9 Acum, fiul meu, aş dori ca tu să te pocăieşti şi să renunți la păcatele tale; şi să nu te mai duci după poftele ochilor tăi, ci abține-te de la toate aceste lucruri; căci dacă nu faci aşa, atunci tu, nici într-un caz, nu vei putea să moşteneşti împărăția lui Dumnezeu. O, adu-ți aminte şi ia asupra ta şi abține-te de la aceste lucruri.
10 Şi eu îți poruncesc să-ți iei asupra ta să te sfătuieşti cu frații tăi mai mari în acțiunile tale; căci, iată, tu eşti în tinerețea ta şi ai nevoie să fii îngrijit de frații tăi. Şi ascultă de sfatul lor.
11 Nu îngădui să fii dus în rătăcire de nici un lucru zadarnic şi nebunesc; nu îngădui ca diavolul să-ți ducă iarăşi în rătăcire inima după acele curve păcătoase. Iată, o, fiul meu, ce mare nedreptate ai adus tu asupra zoramiților; căci atunci când au văzut purtarea ta, ei nu au vrut să creadă în cuvintele mele.
12 Şi acum Spiritul Domnului îmi spune mie: Porunceşte copiilor tăi să facă bine, ca să nu ducă în rătăcire inimile multor oameni la distrugere; de aceea îți poruncesc ție, fiul meu, în frica lui Dumnezeu, ca tu să te abții de la nedreptățile tale;
13 Ca să te întorci către Domnul cu toată mintea, puterea şi tăria ta; ca tu să nu mai abați inimile ca să păcătuiască; ci, mai degrabă, întoarce-te la ei şi recunoaşte-ți greşelile şi răul pe care le-ai făcut.
14 Nu căuta bogății sau lucruri deşarte de-ale acestei lumi; căci iată, nu poți să le iei cu tine.
15 Şi acum, fiul meu, aş dori să-ți spun ceva despre venirea lui Hristos. Iată, îți zic ție că El este Cel care cu siguranță va veni să ia păcatele lumii; da, El va veni ca să anunțe veşti bune de salvare către poporul Său.
16 Şi acum, fiul meu, aceasta a fost slujirea la care tu ai fost chemat, ca să anunți aceste veşti bune către acest popor, ca să le pregăteşti mințile; sau, mai degrabă pentru ca salvarea să poată veni către ei, pentru ca ei să pregătească mințile copiilor lor ca să audă cuvântul, la timpul venirii Lui.
17 Şi acum, îți voi uşura întrucâtva mintea în legătură cu acest subiect. Iată, tu te

minunezi de ce aceste lucruri trebuie să fie cunoscute cu aşa de mult timp înainte. Iată, îți zic ție, nu este un suflet în acest timp tot atât de prețios pentru Dumnezeu ca şi un suflet la timpul venirii Sale?

18 Nu este tot atât de necesar ca planul mântuirii să fie făcut cunoscut acestui popor la fel ca şi copiilor lor?

19 Nu este tot atât de uşor pentru Domnul, la acest timp, ca să-l trimită pe îngerul Său ca să ne anunțe nouă aceste veşti bune, la fel ca şi copiilor noştri sau la fel ca şi după timpul venirii Sale?

Alma 40

1 Acum, fiul meu, iată încă ceva ce aş dori să-ți spun ție; căci simt că mintea ta este neliniştită în legătură cu învierea morților.

2 Iată, îți zic ție că nu este nici o înviere — sau, aş spune cu alte cuvinte, că acest muritor nu se înveşmântează cu nemurire, această corupție nu se înveşmântează cu incorupție — până după venirea lui Hristos.

3 Iată, El va aduce la înfăptuire învierea morților. Dar iată, fiul meu, învierea încă nu este aici. Acum, eu îți dezvălui ție o taină; cu toate acestea, există multe taine care sunt păstrate pentru ca nimeni să nu le cunoască în afară de Dumnezeu Însuşi. Dar îți arăt ție un lucru despre care L-am întrebat cu sârguință pe Dumnezeu, ca să pot să-l cunosc — acesta este în legătură cu învierea.

4 Iată, este un anumit timp determinat când toți vor trebui se ridice din morți. Acum, când acest va veni timp, nimeni nu ştie; dar Dumnezeu cunoaşte timpul care este stabilit.

5 Acum, dacă va fi un timp sau un al doilea timp, sau al treilea timp pentru ca oamenii să se ridice din morți, aceasta nu este important; căci Dumnezeu cunoaşte toate aceste lucruri; şi este destul pentru mine să ştiu că aceasta este situația — că este un timp stabilit când toți se vor ridica din morți.

6 Acum, trebuie să fie un timp între momentul morții şi cel al învierii.

7 Şi acum, eu aş întreba ce se întâmplă cu sufletele oamenilor de la timpul morții până la timpul stabilit pentru înviere?

8 Acum, dacă este mai mult decât un timp stabilit pentru oameni să se ridice din morți, aceasta nu este important; căci nu toți mor deodată, şi aceasta nu este important; totul este ca o singură zi pentru Dumnezeu, iar timpul este măsurat numai pentru oameni.

9 De aceea, este un timp stabilit pentru oameni pentru ca ei să se ridice din morți; şi este un interval de timp între momentul morții şi cel al învierii. Şi acum, în legătură cu acest interval de timp, ceea se întâmplă cu sufletele oamenilor este lucrul despre care eu L-am întrebat cu sârguință pe Domnul pentru ca să cunosc; şi acesta este lucrul pe care eu îl cunosc.

10 Şi atunci când vine timpul ca toți să se ridice, atunci ei vor afla că Dumnezeu cunoaşte toate timpurile care sunt stabilite pentru om.

11 Acum, în legătură cu starea sufletului dintre moarte şi înviere — Iată, mi-a fost făcut mie cunoscut de către un înger cum că spiritele tuturor oamenilor, imediat ce părăsesc acest corp muritor da, spiritele tuturor oamenilor, fie că ei sunt buni sau răi, sunt luate acasă la acel Dumnezeu care le-a dat lor viață.

12 Şi apoi se va întâmpla că spiritele celor care sunt drepți sunt primite într-o stare

de fericire, care este numită paradis, o stare de odihnă, o stare de pace în care se vor odihni de toate necazurile lor şi de toate grijile şi întristările.

13 Şi apoi se va întâmpla că spiritele celor păcătoşi, da, ale acelora care sunt răi — căci iată, ele nu au nici parte şi nici părticică din Spiritul Domnului; căci iată, ei aleg lucruri rele în loc de bune; de aceea, spiritul diavolului a intrat în ei şi a pus stăpânire pe casa lor — şi aceştia vor fi aruncaţi în întunericul de afară; acolo va fi plâns şi gemete şi scrâşniri de dinţi; şi aceasta din cauza nedreptăţilor lor, ei fiind înrobiţi de către voinţa diavolului.

14 Acum, aceasta este starea sufletelor păcătoşilor, da, în întuneric; şi o stare de groaznică şi înfricoşată aşteptare a indignării arzătoare a mâniei lui Dumnezeu asupra lor; astfel, ei rămân în această stare, tot aşa cum cei drepţi rămân în paradis până la timpul învierii.

15 Acum, sunt unii care au înţeles că această stare de fericire şi această stare de nefericire a sufletului, înainte de înviere, a fost o primă înviere. Da, eu recunosc că aceasta ar putea să fie numită o înviere, înălţarea spiritului sau a sufletului şi consemnarea lor la fericire sau la nefericire, potrivit cuvintelor care au fost spuse.

16 Şi iată, iarăşi a fost vorbit că este o primă înviere, o înviere a tuturor acelora care au fost sau care sunt, sau care vor fi, până la învierea lui Hristos din morţi.

17 Acum, noi nu credem că această primă înviere, despre care se vorbeşte în felul acesta, poate fi învierea sufletelor şi consemnarea lor la fericire sau la nefericire. Tu nu poţi să presupui că aceasta este ceea ce înseamnă.

18 Iată, eu îţi zic ţie: Nu; ci aceasta înseamnă reunirea sufletului cu trupul ale acelora din zilele lui Adam până la învierea lui Hristos.

19 Acum, dacă sufletele şi trupurile acelora despre care s-a vorbit vor fi toate reunite dintr-odată, cei păcătoşi, precum şi cei drepţi, eu nu o spun; să fie destul că eu spun că ei toţi vor veni; sau, cu alte cuvinte, învierea lor se înfăptuieşte înainte de învierea celor care mor după învierea lui Hristos.

20 Acum, fiul meu, eu nu spun că învierea lor va veni la învierea lui Hristos; ci iată, eu numai îmi spun părerea că sufletele şi trupurile celor drepţi sunt reunite la învierea lui Hristos şi la înălţarea Lui la cer.

21 Dar dacă aceasta va fi la învierea Lui sau după aceea, eu nu o spun; dar atât spun, anume că este un interval de timp între moartea şi învierea trupului şi starea de fericire sau de nefericire a sufletului până la timpul care este stabilit de Dumnezeu pentru ca morţii să vină şi să fie reuniţi, suflet şi trup, şi să fie aduşi să stea în faţa lui Dumnezeu şi să fie judecaţi potrivit faptelor lor.

22 Da, aceasta aduce restaurarea acelor lucruri care au fost spuse de către gura profeţilor.

23 Sufletul va fi înapoiat trupului, iar trupul sufletului; da, şi fiecare membru şi încheietură vor fi înapoiate trupului lor; da, nici un fir de păr de pe cap nu va fi pierdut; ci toate lucrurile vor fi restaurate la forma lor proprie şi perfectă.

24 Şi acum, fiul meu, aceasta este restaurarea despre care s-a vorbit de către gura profeţilor —

25 Şi atunci, cei drepţi vor străluci în împărăţia lui Dumnezeu.

26 Dar iată, o moarte groaznică vine asupra celor păcătoşi; căci ei mor în ceea ce priveşte lucrurile legate de lucrurile dreptăţii; căci ei sunt necuraţi şi nici un lucru necurat nu poate să moştenească împărăţia lui Dumnezeu; ci ei sunt alungaţi şi consemnaţi să se împărtăşească din roadele faptelor lor sau ale lucrărilor lor, care au

fost rele; şi ei beau drojdia unei cupe amare.

Alma 41

1 Şi acum, fiul meu, am ceva de spus în legătură cu restaurarea despre care s-a vorbit; căci iată, unii au denaturat scripturile şi s-au dus departe în rătăcire din cauza acestui lucru. Şi eu simt că mintea ta, de asemenea, a fost îngrijorată în legătură cu acest lucru. Dar iată, îți voi explica aceasta.

2 Eu îți zic, fiul meu, că planul restaurării este cerut de dreptatea lui Dumnezeu; căci este necesar ca toate lucrurile să fie restaurate la ordinea lor potrivită. Iată, este necesar şi drept, potrivit cu puterea şi cu învierea lui Hristos, ca sufletul omului să fie restituit trupului său şi ca fiecare parte a trupului să fie restaurată pentru ea însăşi.

3 Şi este necesar, în dreptatea lui Dumnezeu, ca oamenii să fie judecați după faptele lor; iar dacă faptele lor în această viață au fost bune şi dorințele inimilor lor au fost bune, ca ei, de asemenea, să fie restaurați în ziua din urmă la ceea ce este bun.

4 Iar dacă faptele lor sunt rele, atunci ei trebuie să fie restaurați la ceea ce este rău. De aceea, toate lucrurile trebuie să fie restaurate la ordinea lor potrivită, fiecare lucru la forma sa naturală — mortalitatea ridicată la nemurire, corupția la incorupție — ridicați la fericire fără sfârşit ca să moştenească Împărăția lui Dumnezeu, sau la nefericire fără sfârşit ca să moştenească împărăția diavolului, unii într-o parte, iar ceilalți în partea cealaltă —

5 Cel înălțat pentru fericire, în acord cu dorințele sale de fericire, sau în bine, în acord cu dorințele sale de bine; iar celălalt pentru rău, în acord cu dorințele sale de rău; căci tot aşa cum el a dorit să facă rău cât e ziua de lungă, tot aşa va avea el răsplata în rău atunci când vine noaptea.

6 Şi aşa este de partea cealaltă. Dacă el s-a pocăit de păcatele sale şi a dorit dreptate până la sfârşitul zilelor sale, tot aşa va fi el răsplătit pentru dreptate.

7 Aceştia sunt cei care sunt mântuiți de către Domnul; da, aceştia sunt cei care sunt luați, care sunt eliberați de la acea noapte de întuneric fără de sfârşit; şi astfel ei stau în picioare sau cad; căci iată, ei sunt judecătorii lor înşişi, fie că fac bine sau rău.

8 Acum, deciziile lui Dumnezeu sunt de neschimbat; de aceea, calea este pregătită pentru ca oricine care vrea să poată merge într-acolo şi să fie salvat.

9 Şi acum iată, fiul meu, nu risca încă o ofensă împotriva Dumnezeului tău despre acele puncte ale doctrinei, în care tu până acum ai riscat să păcătuieşti.

10 Nu presupune că, pentru că s-a vorbit despre restaurare, asta înseamnă că tu vei fi restaurat de la păcat la fericire. Iată, îți spun ție, ticăloşia niciodată nu a fost fericire.

11 Şi acum, fiul meu, toți oamenii care sunt într-o stare a firii sau eu aş spune, într-o stare carnală, sunt în fierea amărăciunii şi în legăturile nedreptății; ei sunt fără Dumnezeu în lume şi au mers împotriva naturii lui Dumnezeu; de aceea, ei sunt într-o stare contrară naturii fericirii.

12 Şi acum iată, înțelesul cuvântului restaurare este de a lua un lucru dintr-o stare naturală şi a-l pune într-o stare nenaturală sau a-l plasa pe acesta într-o stare opusă naturii lui?

13 O, fiul meu, nu este aşa; ci înțelesul cuvântului restaurare este de a aduce iarăşi înapoi rău pentru rău sau carnalul pentru carnal, sau diabolicul pentru diabolic — bun pentru ceea ce este bun; drept pentru ceea ce este drept; corect pentru ceea ce este corect; milos pentru ceea ce este milos.

14 De aceea, fiul meu, vezi să fii milos cu fraţii tăi; acţionează just, judecă drept şi fă bine tot timpul; şi dacă tu faci toate aceste lucruri, atunci îţi vei primi răsplata; da, tu vei avea mila restaurată iarăşi pentru tine; tu vei avea dreptatea restaurată, iarăşi, pentru tine; tu vei avea o judecată dreaptă restaurată, iarăşi, pentru tine; şi tu vei avea binele iarăşi ca răsplată.

15 Căci ceea ce trimiţi tu de la tine se va întoarce iarăşi la tine şi va fi restaurat; de aceea, cuvântul restaurare îl condamnă mai pe deplin pe cel păcătos şi nu îl justifică deloc pe acesta.

Alma 42

1 Şi acum, fiul meu, eu îmi dau seama că este ceva mai mult care îţi îngrijorează mintea, ceva ce tu nu poţi înţelege — care este în legătură cu dreptatea lui Dumnezeu în pedepsirea celui păcătos; căci tu încerci să presupui că nu este drept ca păcătosul să fie consemnat la o stare de nefericire.

2 Acum iată, fiul meu, îţi voi explica acest lucru. Căci iată, după ce Domnul Dumnezeu i-a trimis pe primii noştri părinţi afară din grădina Edenului ca să cultive pământul din care ei au fost luaţi — da, El l-a alungat pe om şi a aşezat la capătul de răsărit al grădinii Edenului heruvimi şi o sabie învăpăiată care se învârtea în toate părţile, ca să apere pomul vieţii —

3 Acum, noi vedem că omul devenise la fel ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul; şi de teamă ca el să nu-şi întindă mâna şi să ia, de asemenea, din pomul vieţii şi să mănânce şi să trăiască pentru veşnicie, Domnul Dumnezeu a aşezat heruvimi şi sabia învăpăiată pentru ca el să nu guste din fruct —

4 Şi astfel noi vedem că a existat un timp dat omului ca să se pocăiască, da, un timp de încercare, un timp în care să se pocăiască şi să-L slujească pe Dumnezeu.

5 Căci iată, dacă Adam şi-ar fi întins mâna imediat şi ar fi gustat din pomul vieţii, el ar fi trăit pentru veşnicie, potrivit cuvântului lui Dumnezeu, neavând nici un loc pentru pocăinţă; da, şi, de asemenea, cuvântul lui Dumnezeu ar fi fost deşert, iar marele plan al salvării ar fi fost împiedicat.

6 Dar iată, i-a fost dat omului să moară — de aceea, aşa cum ei au fost alungaţi de la pomul vieţii, ei trebuie să fie alungaţi de pe faţa pământului — iar omul a decăzut pentru totdeauna, da, el a devenit om decăzut.

7 Şi acum, tu vezi prin aceasta că primii noştri părinţi au fost alungaţi atât vremelnic, cât şi spiritual din prezenţa Domnului; şi astfel noi vedem că ei au devenit oameni, care să urmeze propria lor voinţă.

8 Acum iată, nu a fost potrivit ca omul să fie salvat de la această moarte vremelnică, căci aceasta ar distruge marele plan al fericirii.

9 De aceea, întrucât sufletul nu poate să moară niciodată, iar căderea a adus asupra întregii omeniri atât o moarte spirituală, cât şi una vremelnică, ceea ce înseamnă că ei au fost alungaţi din prezenţa Domnului, a fost potrivit ca omenirea să fie salvată de la această moarte spirituală.

10 De aceea, cum ei deveniseră carnali, senzuali şi diabolici prin firea lor, această stare de încercare a devenit pentru ei o stare ca să se pregătească; aceasta a devenit o stare de pregătire.

11 Şi acum adu-ţi aminte, fiul meu, că, dacă nu ar fi fost planul mântuirii (dacă îl dai pe acesta deoparte), atunci, imediat după ce ei ar muri, sufletele lor ar fi nenorocite,

fiind alungate din prezența Domnului.

12 Şi acum, nu exista nici un mijloc pentru salvarea oamenilor din această stare de decădere pe care omul a adus-o asupra sa însuşi din cauza neascultării sale proprii;

13 De aceea, potrivit dreptății, planul mântuirii nu putea să fie împlinit decât cu condiția ca omul să se pocăiască în această stare de încercare, da, această stare de pregătire; căci, dacă aceste condiții nu sunt împlinite, atunci mila nu ar putea să se înfăptuiască decât dacă ar distruge lucrarea dreptății. Acum, lucrarea dreptății nu ar putea să fie distrusă; dacă ar fi aşa, atunci Dumnezeu nu ar mai fi Dumnezeu.

14 Şi astfel, noi vedem că toată omenirea a fost decăzută; şi ei au fost prinşi în strânsoarea dreptății; da, a dreptății lui Dumnezeu care i-a consemnat pe ei pentru veşnicie să fie alungați din prezența Sa.

15 Şi acum, planul milei nu ar putea să fie adus la îndeplinire decât dacă o ispăşire ar fi fost facută; de aceea, Dumnezeu Însuşi ispăşeşte pentru păcatele lumii pentru ca să înfăptuiască planul milei, ca să satisfacă cerințele dreptății, pentru ca Dumnezeu să fie un Dumnezeu perfect, drept şi, de asemenea, milos.

16 Acum, pocăința nu poate veni la oameni decât dacă ar fi fost o pedeapsă care, de asemenea, era veşnică, tot aşa cum viața sufletului trebuia să fie, stabilită în opoziție cu planul fericirii, care a fost tot atât de veşnic ca şi viața sufletului.

17 Acum, cum ar putea un om să se pocăiască dacă el nu păcătuieşte? Cum ar putea el păcătui dacă nu ar fi nici o lege? Cum ar putea fi o lege dacă nu ar fi o pedeapsă?

18 Acum, a fost o pedeapsă stabilită şi o lege dreaptă dată, care i-a adus omului remuşcări de conştiință.

19 Acum, dacă nu ar fi fost nici o lege dată — dacă un om ar ucide, el ar trebui să moară — i-ar fi lui teamă că ar muri dacă ar ucide?

20 Şi, de asemenea, dacă nu ar fi fost nici o lege dată împotriva păcatului, atunci oamenilor nu le-ar fi frică să păcătuiască.

21 Şi dacă nu ar fi fost nici o lege dată, dacă oamenii ar păcătui, ce-ar putea să facă dreptatea, sau mila, căci acestea nu ar avea nici un drept asupra făpturii?

22 Dar este o lege dată şi o pedeapsă este stabilită şi o pocăință este acordată; care pocăință este cerută de milă; altfel, dreptatea îşi cere drepturile asupra făpturii şi execută legea, iar legea aplică pedeapsa; dacă nu ar fi aşa, atunci lucrările dreptății ar fi distruse, iar Dumnezeu ar înceta să fie Dumnezeu.

23 Dar Dumnezeu nu încetează să fie Dumnezeu, iar mila îşi cere drepturile asupra celui pocăit, iar mila vine datorită ispăşirii; iar ispăşirea înfăptuieşte învierea morților; iar învierea morților îi aduce înapoi pe oameni în prezența lui Dumnezeu; şi astfel, ei sunt aduşi înapoi în prezența Lui pentru ca să fie judecați după faptele lor, în acord cu legea dreptății.

24 Căci iată, dreptatea îşi exercită toate cerințele sale şi, de asemenea, mila îşi cere drepturile asupra a tot ceea ce este al său; şi astfel, nimeni în afară de cel cu adevărat plin de pocăința, nu este salvat.

25 Ce? Presupuneți voi că mila poate să jefuiască dreptatea? Eu vă zic vouă: Nu; nici o iotă. Dacă ar fi aşa, atunci Dumnezeu ar înceta să fie Dumnezeu.

26 Şi astfel, Dumnezeu înfăptuieşte scopurile Sale mari şi veşnice, care au fost pregătite încă de la crearea lumii. Şi astfel se înfăptuieşte Salvarea şi mântuirea oamenilor, precum şi distrugerea şi nenorocirea lor.

27 De aceea, o, fiul meu, oricine va vrea să vină, poate să vină şi să guste liber din apele vieții; şi oricine nu va vrea să vină, acela nu este forțat să vină; dar în ultima zi,

lui i se va da potrivit faptelor sale.

28 Dacă a dorit să facă rău şi nu s-a pocăit în zilele sale, iată, rău i se va face lui, în acord cu restaurarea lui Dumnezeu.

29 Şi acum, fiul meu, doresc ca tu să nu mai laşi aceste lucruri să te tulbure, ci să laşi numai păcatele tale să te tulbure, cu acea tulburare care te va coborî pe tine către pocăință.

30 O, fiul meu, doresc ca tu să nu mai tăgăduieşti dreptatea lui Dumnezeu. Nu te apuca să te scuzi pe tine însuți nici câtuşi de puțin din cauza păcatelor tale, tăgăduind dreptatea lui Dumnezeu; ci lasă dreptatea lui Dumnezeu şi mila Lui şi suferințele Lui îndelungate să aibă control asupra inimii tale; şi lasă-le pe acestea să te coboare pe tine cu umilință la pământ.

31 Şi acum, o, fiul meu, tu eşti chemat de Dumnezeu ca să predici cuvântul către acest popor. Şi acum, fiul meu, du-te în drumul tău, vesteşte cuvântul cu adevăr şi sobrietate pentru ca tu să poți aduce suflete la pocăință, pentru ca marele plan al milei să poată să-şi ceară drepturile asupra lor. Şi fie ca Dumnezeu să-ți dea ție după cuvintele mele. Amin.

Alma 43

1 Şi acum, s-a întâmplat că fiii lui Alma s-au dus printre oameni ca să le vestească cuvântul. Şi Alma, de asemenea, el însuşi nu s-a putut odihni şi s-a dus şi el.

2 Acum, noi nu trebuie să mai spunem nimic despre predicile lor, decât că ei au predicat cuvântul şi adevărul, în acord cu spiritul profeției şi al revelației; şi ei au predicat potrivit ordinului sfânt al lui Dumnezeu, prin care au fost chemați.

3 Şi acum mă reîntorc la o relatare a războaielor dintre nefiți şi lamaniți, în cel de al optsprezecelea an al domniei judecătorilor.

4 Căci iată, s-a întâmplat că zoramiții au devenit lamaniți; de aceea, la începutul celui de-al optsprezecelea an, poporul nefiților a văzut că lamaniții năvăleau peste ei; de aceea, au făcut pregătiri de război; da, şi-au adunat laolaltă oştirile în țara lui Ierşon.

5 Şi s-a întâmplat că lamaniții au venit cu miile; şi ei au venit în țara lui Antionum, care este țara zoramiților; şi un om cu numele de Zerahemna era conducătorul lor.

6 Şi acum, întrucât amaleciții erau într-o stare mai rea şi mai criminală decât lamaniții, în ei şi prin ei, de aceea Zerahemna a numit căpitani-şefi peste lamaniți, iar ei erau cu toții amaleciți şi zoramiți.

7 Acum, el a făcut aceasta pentru ca să poată să păstreze ura lor împotriva nefiților, pentru ca ei să poată să-i aducă pe aceştia în subjugare pentru îndeplinirea planurilor sale.

8 Căci iată, planurile lui erau ca să-i ațâțe pe lamaniți la mânie împotriva nefiților; el a făcut aceasta pentru ca să-şi asume putere mare asupra lor, şi pentru ca să câştige putere asupra nefiților, aducându-i pe ei în sclavie.

9 Şi acum, planul nefiților era să-şi întrețină pământurile şi casele lor, nevestele şi copiii lor pentru ca ei să-i apere pe aceştia de mâinile duşmanilor lor; şi, de asemenea, pentru ca ei să-şi păstreze drepturile şi privilegiile, da, şi libertatea lor, pentru ca ei să-L preaslăvească pe Dumnezeu după dorințele lor.

10 Căci ei ştiau că dacă ar cădea în mâinile lamaniților, atunci pe oricine care ar preaslăvi pe Dumnezeu în spirit şi în adevăr, pe Dumnezeul cel Adevărat şi Viu, pe

acela lamaniții l-ar distruge.

11 Da, şi ei, de asemenea, cunoşteau ura nemărginită a lamaniților împotriva fraților lor, care erau poporul anti-nefi-lehiților, care erau numiți poporul lui Amon — şi ei nu voiau să pună mâna pe arme, da, ei făcuseră un legământ şi nu voiau să-l încalce — de aceea, dacă ar fi căzut în mâinile lamaniților, atunci ei ar fi fost distruşi.

12 Iar nefiții nu sufereau ca ei să fie distruşi; de aceea, le-au dat lor pământuri ca să le moştenească.

13 Iar poporul lui Amon le-a dat nefiților o mare parte din bunurile lor pentru ca ei să-şi întrețină oştirile; şi astfel, nefiții erau nevoiți să reziste singuri împotriva lamaniților, care erau un amestec între Laman şi Lemuel şi fiii lui Ismael, precum şi toți aceia care au descins din nefiți, care erau amaleciți şi zoramiți şi urmaşii preoților lui Noe.

14 Acum, acei urmaşi erau atât de numeroşi, aproape cât şi nefiții; şi astfel, nefiții au fost nevoiți să se lupte cu frații lor, chiar până la vărsare de sânge.

15 Şi s-a întâmplat că în timp ce oştirile lamaniților se adunaseră laolaltă în țara lui Antionum, iată, oştirile nefiților erau pregătite să-i întâlnească în țara lui Ierşon.

16 Acum, conducătorul nefiților, sau omul care fusese numit să fie căpitan-şef peste nefiți — acum, căpitanul-şef a luat comanda tuturor oştirilor nefiților — iar numele lui era Moroni;

17 Şi Moroni a luat întreaga comandă, precum şi conducerea războaielor lor. Şi el avea numai douăzeci şi cinci de ani atunci când a fost numit căpitan-şef peste oştirile nefiților.

18 Şi s-a întâmplat că el i-a întâlnit pe lamaniți la granițele Ierşonului şi oamenii lui erau înarmați cu săbii şi cu paloşe şi cu tot felul de arme de război.

19 Şi când oştirile lamaniților au văzut că oamenii lui Nefi sau ai acelui Moroni îi pregătiseră pe oamenii lor cu platoşe şi cu scuturi, da, şi, de asemenea, cu coifuri care să le apere capul şi, de asemenea, erau îmbrăcați cu haine groase —

20 Acum, oştirea lui Zerahemna nu era pregătită cu nici un fel de lucruri din acestea; ei aveau numai săbiile şi paloşele lor, arcurile şi săgețile lor, pietrele şi praştiile lor; şi ei erau goi, în afară de o piele care le era înfăşurată în jurul coapselor; da, toți erau goi, în afară de zoramiți şi de amaleciți;

21 Dar ei nu erau înarmați cu platoşe sau cu scuturi — de aceea, erau nespus de înfricoşați de oştirile nefiților din cauza armurilor lor, fără a mai ține seama de faptul că numărul lor era cu mult mai mare decât al nefiților.

22 Iată, acum s-a întâmplat că ei nu au îndrăznit să vină împotriva nefiților la granițele Ierşonului; de aceea, au plecat din țara lui Antionum în pustiu şi au călătorit ocolind prin pustiu, departe, pe lângă izvorul râului Sidon pentru ca să poată veni în țara lui Manti şi să pună stăpânire pe țară; căci ei nu au presupus că oştirile lui Moroni ar putea să ştie unde se duseseră.

23 Dar s-a întâmplat că scurt timp după ce plecaseră în pustiu, Moroni a trimis spioni în pustiu ca să observe taberele lor; iar Moroni, de asemenea, cunoscând profețiile lui Alma, a trimis pe anumiți oameni la el, dorind ca acesta să-L întrebe pe Domnul dacă oştirile nefiților trebuia să se ducă să se apere împotriva lamaniților.

24 Şi s-a întâmplat că a venit asupra lui Alma cuvântul Domnului, iar Alma i-a informat pe mesagerii lui Moroni că oştirile lamaniților mărşăluiau de jur-împrejur în pustiu ca să treacă în țara lui Manti, ca să înceapă un atac asupra părții celei mai slabe a poporului. Iar mesagerii aceia s-au dus şi i-au dat mesajul lui Moroni.

25 Acum Moroni, lăsând o parte din oştirea sa în ţara Ierşonului, de teamă că, în vreun fel, o parte a lamaniţilor ar veni în acea ţară şi ar pune stăpânire pe oraş, a luat partea rămasă a oştirii sale şi a trecut mărşăluind în ţara lui Manti.
26 Şi el a făcut ca toţi oamenii din acea parte a ţării să se adune laolaltă ca să se lupte împotriva lamaniţilor, ca să-şi apere pământurile şi ţara lor, drepturile şi libertăţile lor; de aceea, ei au fost pregătiţi pentru timpul când lamaniţii trebuia să vină.
27 Şi s-a întâmplat că Moroni a făcut ca oştirea sa să fie ascunsă în valea care era lângă malul râului Sidon, care era la apus de râul Sidon din pustiu.
28 Iar Moroni a aşezat spioni de jur-împrejur pentru ca să poată afla când va veni tabăra lamaniţilor.
29 Şi acum, cum Moroni ştia intenţia lamaniţilor, că era intenţia lor să-i distrugă pe fraţii lor sau să-i supună pe ei şi să-i aducă în sclavie pentru ca ei să poată întemeia o împărăţie pentru ei înşişi peste întreaga ţară;
30 Şi, de asemenea, cunoscând că singura dorinţă a nefiţilor era să-şi apere pământurile lor şi libertatea lor şi Biserica lor, el a considerat că nu era nici un păcat ca el să-i apere printr-un şiretlic; de aceea, a aflat prin spionii săi pe ce drum urmau lamaniţii să apuce.
31 De aceea, şi-a împărţit oştirea şi a adus o parte din ea în vale şi a ascuns-o la răsăritul şi la partea de miazăzi a dealului Ripla;
32 Iar partea rămasă a ascuns-o la apusul văii, la apus de râul Sidon şi în jos, până la graniţele ţării lui Manti.
33 Şi astfel, aşezându-şi oştirea după dorinţa sa, a fost pregătit să-i întâlnească pe ei.
34 Şi s-a întâmplat că lamaniţii au venit din partea de miazănoapte a dealului unde o parte din oştirea lui Moroni era ascunsă.
35 Şi când lamaniţii au trecut dealul Ripla şi au venit în vale şi au început să treacă râul Sidon, oştirea care era ascunsă în partea de miazăzi a dealului, era condusă de un om al cărui nume era Lehi; şi el a condus oştirea sa şi i-a încercuit pe lamaniţi la răsărit, în spatele lor.
36 Şi s-a întâmplat că lamaniţii, când i-au văzut pe nefiţi venind peste ei din spatele lor, s-au întors şi au început să se lupte cu oştirea lui Lehi.
37 Şi lucrarea morţii a început în amândouă taberele, dar a fost mai grozavă în partea lamaniţilor, căci goliciunea lor era expusă la loviturile grele ale nefiţilor cu săbiile lor şi cu paloşele lor care aduceau moarte aproape la fiecare lovitură.
38 În timp ce de cealaltă parte câte un om dintre nefiţi cădea din când în când din cauza săbiilor lor şi din cauza pierderii de sânge, ei fiind apăraţi în părţile cele mai vitale ale trupului sau, părţile cele mai vitale ale trupului fiind apărate de loviturile lamaniţilor de către platoşele lor şi de scuturile lor şi de coifurile lor; şi astfel, nefiţii au înfăptuit lucrarea morţii printre lamaniţi.
39 Şi s-a întâmplat că lamaniţii s-au înfricoşat din cauza marii distrugeri dintre ei chiar până când au început să fugă către râul Sidon.
40 Şi au fost urmăriţi de către Lehi şi de oamenii lui; şi au fost mânaţi de către Lehi în apele Sidonului şi au trecut apele Sidonului. Iar Lehi şi-a păstrat oştirile pe malul râului Sidon, ca să nu-l treacă.
41 Şi s-a întâmplat că Moroni şi oştirea lui i-au întâlnit pe lamaniţi în vale, de partea cealaltă a râului Sidon şi au început să năvălească asupra lor şi să-i ucidă.
42 Iar lamaniţii au fugit iarăşi din faţa lor, către ţara lui Manti; şi iarăşi au fost întâlniţi de oştirile lui Moroni.

43 Acum, de data aceasta, lamaniții s-au luptat foarte mult; da, niciodată nu se văzuse ca lamaniții să se lupte cu atât de nespus de mare tărie şi curaj, nu, nici măcar la început.

44 Şi ei au fost inspirați de zoramiți şi amaleciți, care erau căpitanii-şefi ai lor şi conducătorii lor, precum şi de Zerahemna, care era căpitanul lor şef sau conducătorul lor şef şi comandantul lor; da, ei s-au luptat ca balaurii şi mulți dintre nefiți au fost ucişi de mâinile lor, da, căci ei au rupt în două multe dintre coifurile lor şi au străpuns multe dintre platoşele lor şi au retezat multe dintre brațele lor; şi astfel lamaniții s-au luptat cu o mânie sălbatică.

45 Cu toate acestea, nefiții erau inspirați de o cauză mai bună, căci ei nu se luptau pentru monarhie sau pentru putere, ci se luptau pentru casele lor şi libertățile lor, nevestele lor şi copiii lor pentru i toți ai lor, da, pentru riturile lor de închinăciune şi pentru Biserica lor.

46 Şi au făcut ceea ce credeau că era datoria lor pe care ei o aveau față de Dumnezeul lor; căci Domnul le spusese lor şi strămoşilor lor că: În măsura în care voi nu sunteți vinovați de prima ofensă şi nici de a doua, voi nu veți suferi să fiți ucişi de mâna duşmanilor voştri.

47 Şi iarăşi, Domnul a spus că: Voi va trebui să vă apărați familiile chiar până la vărsare de sânge. De aceea, din această cauză se luptau nefiții cu lamaniții pentru ca să se apere pe ei înşişi şi familiile lor şi pământurile lor, țara lor şi drepturile lor şi religia lor.

48 Şi s-a întâmplat că atunci când oamenii lui Moroni au văzut sălbăticia şi mânia lamaniților, erau cât pe ce să se facă mici şi să fugă de ei. Dar Moroni, simțind intenția lor, a trimis şi a inspirat inimile lor cu aceste gânduri — da, gândul la pământurile lor, la libertatea lor, da, la libertatea lor din sclavie.

49 Şi s-a întâmplat că ei s-au întors asupra lamaniților şi L-au implorat într-un singur glas pe Domnul, Dumnezeul lor pentru libertatea şi pentru eliberarea lor din sclavie.

50 Şi ei au început să se ridice împotriva lamaniților cu putere; şi în aceeaşi oră în care ei Îl imploraseră pe Domnul pentru eliberarea lor, lamaniții au început să fugă din fața lor; şi au fugit chiar până la apele Sidonului.

51 Acum, lamaniții erau mai numeroşi, da, mai mult decât dublu față de numărul nefiților; cu toate acestea, ei au fost goniți atât de mult, încât s-au adunat într-o singură ceată în vale, la malul râului Sidon.

52 De aceea, oştirile lui Moroni i-au încercuit pe ei, da, chiar de amândouă părțile râului, căci iată, la răsărit erau oamenii lui Lehi.

53 De aceea, atunci când Zerahemna i-a văzut pe oamenii lui Lehi la răsărit de râul Sidon, şi oştirile lui Moroni la apus de râul Sidon, şi că ei erau înconjurați de către nefiți, atunci au fost loviți de spaimă.

54 Acum Moroni, când a văzut spaima lor, le-a poruncit oamenilor săi să se oprească din vărsarea sângelui lor.

Alma 44

1 Şi s-a întâmplat că s-au oprit şi s-au retras câțiva paşi de ei. Iar Moroni a spus către Zerahemna: Iată, Zerahemna, că noi nu dorim să fim oameni sângeroşi. Voi ştiți că sunteți în mâinile noastre, dar totuşi noi nu dorim să vă ucidem.

2 Iată, noi nu am ieşit la luptă împotriva voastră ca să vărsăm sângele vostru pentru

putere; şi nici nu dorim să aducem pe vreunul sub jugul sclaviei. Dar chiar acesta este motivul pentru care voi aţi venit împotriva noastră; da, şi voi sunteţi mânioşi pe noi din cauza religiei noastre.

3 Dar acum, voi vedeţi că Domnul este cu noi; şi vedeţi că El v-a dat pe voi în mâinile noastre. Şi acum, aş dori ca voi să înţelegeţi că aceasta ne-a fost făcută nouă datorită religiei noastre şi a credinţei noastre în Hristos. Şi acum, vedeţi că nu puteţi distruge această credinţă a noastră.

4 Acum, voi vedeţi că aceasta este adevărata credinţă în Dumnezeu; da, vedeţi că Dumnezeu ne va sprijini şi ne va apăra şi ne va conserva pe noi atât timp cât suntem credincioşi Lui şi credinţei noastre şi religiei noastre; şi niciodată nu va permite Domnul ca noi să fim distruşi, decât dacă am cădea în păcat şi ne-am tăgădui credinţa.

5 Şi acum, Zerahemna, îţi poruncesc ţie, în numele Acelui Dumnezeu Atotputernic care ne-a întărit braţele pentru ca noi să putem să câştigăm putere asupra voastră, prin credinţa noastră, prin religia noastră şi prin ritualuri noastre de preaslăvire şi prin Biserica noastră şi prin sprijinul cel sfânt pe care noi îl datorăm nevestelor noastre şi copiilor noştri, prin acea libertate care ne leagă pe noi de pământurile noastre şi de ţara noastră; da, şi, de asemenea, prin păstrarea cuvântului sfânt al lui Dumnezeu căruia noi îi datorăm toată fericirea noastră; şi prin tot ceea ce ne este nouă cel mai drag—

6 Da, şi aceasta nu este totul; eu îţi poruncesc ţie prin toate dorinţele pe care voi le aveţi pentru viaţă, ca voi să depuneţi în mâinile noastre armele voastre de război, iar noi nu vom căuta sângele vostru, ci vă vom cruţa vieţile, dacă vă veţi duce în drumul vostru şi nu veţi mai veni cu război împotriva noastră.

7 Şi acum, dacă nu faceţi aceasta, iată, voi sunteţi în mâinile noastre, iar eu le voi porunci oamenilor mei să cadă asupra voastră şi să aplice trupurilor voastre loviturile morţii pentru ca voi să dispăreţi; şi atunci vom vedea noi cine va avea putere asupra acestui popor; da, vom vedea cine va fi adus în sclavie.

8 Şi acum s-a întâmplat că atunci când Zerahemna a auzit aceste spuse, el a înaintat şi a depus sabia sa şi paloşul său şi arcul său în mâinile lui Moroni şi i-a spus: Iată, aici sunt armele noastre de război; noi vi le vom da vouă, dar nu vom permite să facem un jurământ către voi pe care noi ştim că-l vom călca, la fel ca şi copiii noştri; dar luaţi-ne armele de război şi lăsaţi-ne să plecăm în pustiu; altfel, noi ne vom păstra săbiile şi atunci noi vom pieri sau vom birui.

9 Iată, noi nu suntem din credinţa voastră; noi nu credem că Dumnezeu ne-a dat în mâinile voastre; ci credem că viclenia voastră este aceea care v-a scăpat de săbiile noastre. Iată, platoşele voastre şi scuturile voastre sunt acelea care v-au scăpat.

10 Şi acum, când Zerahemna a terminat de vorbit aceste cuvinte, Moroni i-a dat înapoi sabia şi armele de război, pe care le primise de la Zerahemna, zicând: Iată, noi vom termina conflictul.

11 Acum, eu nu-mi aduc aminte cuvintele pe care le-am vorbit, de aceea, aşa cum Domnul trăieşte, voi nu trebuie să plecaţi, decât dacă plecaţi cu un jurământ că nu vă veţi reîntoarce iarăşi împotriva noastră în război. Acum, cum voi sunteţi în mâinile noastre, noi vom vărsa sângele vostru pe pământ sau voi vă veţi supune condiţiilor pe care le-am propus.

12 Şi acum, când Moroni a spus aceste cuvinte, Zerahemna şi-a păstrat sabia; şi el a fost mânios pe Moroni; şi s-a repezit înainte ca să-l poată ucide pe Moroni; dar cum

şi-a ridicat sabia, iată, unul dintre soldații lui Moroni a lovit-o şi a dat-o de pământ, încât aceasta s-a rupt la mâner; şi, de asemenea, l-a lovit pe Zerahemna încât i-a luat pielea de pe cap şi aceasta a căzut la pământ. Iar Zerahemna s-a retras din fața lor în mijlocul soldaților săi.

13 Şi s-a întâmplat că soldatul care stătea aproape, care îi luase lui Zerahemna pielea de pe cap, a apucat de păr pielea capului de pe jos şi a pus-o în vârful sabiei sale şi a întins-o către ei, zicându-le cu un glas puternic:

14 Aşa cum această piele a capului a căzut la pământ, care este pielea capului şefului vostru, tot aşa veți cădea voi la pământ dacă nu vă veți lepăda armele de război şi nu veți pleca cu un legământ de pace.

15 Acum, au fost mulți care, atunci când au auzit aceste cuvinte şi au văzut pielea capului din sabie, au fost izbiți de frică; şi mulți au înaintat şi şi-au aruncat jos armele de război la picioarele lui Moroni şi au încheiat un legământ de pace. Şi toți care au încheiat legământul au fost lăsați să plece în pustiu.

16 Acum, s-a întâmplat că Zerahemna a fost nemaipomenit de mânios şi i-a ațâțat la mânie pe cei rămaşi dintre soldații săi ca să se lupte şi mai cu putere împotriva nefiților.

17 Şi acum, Moroni a fost mânios din cauza încăpățânării lamaniților; de aceea, el le-a poruncit oamenilor săi să năvălească asupra lor şi să-i ucidă. Şi s-a întâmplat că ei au început să-i ucidă pe aceştia; da, iar lamaniții s-au luptat cu săbiile lor şi cu puterea lor.

18 Dar iată, pielea lor goală şi capul lor neacoperit erau expuse săbiilor ascuțite ale nefiților; da, iată ei au fost străpunşi şi loviți, da, şi au căzut nemaipomenit de repede înaintea săbiilor nefiților; şi au început să fie doborâți aşa cum soldatul lui Moroni profețise.

19 Acum Zerahemna, când a văzut că erau cu toții cât pe ce să fie distruşi, l-a implorat cu putere pe Moroni, făgăduind că va face un legământ cu ei, la fel ca şi oamenii săi, dacă ei vor cruța viețile celor rămaşi şi că niciodată nu vor mai veni iarăşi la război împotriva lor.

20 Şi s-a întâmplat că Moroni a făcut ca lucrarea morții să înceteze printre oameni. Şi a luat armele de război de la lamaniți; şi după ce ei au intrat într-un legământ de pace cu el, au fost lăsați să plece în pustiu.

21 Acum, numărul morților lor nu a fost numărat din cauza mărimii numărului lor; da, numărul morților lor era nespus de mare, atât de partea nefiților cât şi de partea lamaniților.

22 Şi s-a întâmplat că ei i-au aruncat pe morții lor în apele Sidonului şi aceştia au fost duşi şi sunt îngropați în adâncurile mării.

23 Şi oştirile nefiților, sau ale lui Moroni, s-au reîntors şi au venit la casele lor şi la pământurile lor.

24 Şi astfel s-a terminat cel de al optsprezecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi. Şi astfel s-a încheiat cronica lui Alma, care a fost scrisă pe plăcile lui Nefi.

Relatarea poporului lui Nefi şi a războaielor şi conflictelor lui în zilele lui Helaman, potrivit scrierilor lui Helaman, pe care el a păstrat-o în zilele sale.

Alma 45

1 Iată, acum s-a întâmplat că oamenii lui Nefi erau nespus de bucuroşi pentru că Domnul îi eliberase iarăşi din mâinile duşmanilor lor; de aceea, au dat mulţumiri Domnului, Dumnezeului lor; da, şi au postit mult şi s-au rugat mult şi L-au preamărit pe Dumnezeu cu o bucurie nespus de mare.

2 Şi s-a întâmplat în cel de al nouăsprezecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi, că Alma a venit la fiul său, Helaman, şi i-a spus: Crezi tu în cuvintele pe care ţi le-am vorbit despre acele cronici care au fost păstrate?

3 Iar Helaman i-a spus: Da, cred.

4 Iar Alma a spus iarăşi: Crezi tu în Isus Hristos care va veni?

5 Iar el a spus: Da, cred în toate cuvintele pe care le-ai grăit.

6 Iar Alma i-a spus iarăşi: Vei păstra tu poruncile mele?

7 Iar el a spus: Da, eu voi păstra poruncile tale cu toată inima.

8 Apoi Alma i-a spus: Binecuvântat eşti tu; iar Domnul te va face pe tine să prosperi în această ţară.

9 Dar iată, am ceva să-ţi profeţesc ţie; dar ceea ce îţi voi profeţi, tu să nu faci cunoscut; da, ceea ce eu îţi profeţesc ţie nu va fi făcut cunoscut chiar până când profeţia nu este împlinită; de aceea, scrie cuvintele pe care le voi spune.

10 Şi acestea sunt cuvintele: Iată, eu simt că acest popor anume, nefiţii, potrivit spiritului revelaţiei care este în mine, patru sute de ani după ce Isus Hristos Se va arăta pe Sine către ei, vor rătăci în necredinţă.

11 Da, şi apoi ei vor vedea războaie şi molime, da, foame şi vărsare de sânge, chiar până când poporul lui Nefi va dispărea—

12 Da, şi aceasta pentru că ei vor rătăci în necredinţă şi vor cădea în lucrările întunericului şi ale imoralităţii, precum şi în tot felul de nedreptăţi; da, îţi zic ţie că, pentru că ei vor păcătui împotriva unei lumini şi a unei cunoaşteri atât de mari, da, îţi zic ţie că, din ziua aceea, a patra generaţie încă nu va muri cu totul înainte ca această mare nedreptate să vină.

13 Şi atunci când ziua aceea mare va veni, iată, foarte curând va veni timpul când aceia care sunt acum sau seminţia acelora care sunt acum numărați printre poporul lui Nefi, nu vor mai fi numărați printre poporul lui Nefi.

14 Dar oricine care va rămâne şi nu va fi distrus în acea zi mare şi înfricoşătoare va fi numărat printre lamaniţi şi va deveni asemănător acestora, toţi, în afară de câţiva care vor fi numiţi ucenicii Domnului; iar pe aceştia îi vor urmări lamaniţii, chiar până când vor dispărea. Şi acum, din cauza nedreptăţii, această profeţie va fi împlinită.

15 Şi acum s-a întâmplat că după ce Alma a spus aceste lucruri către Helaman, l-a binecuvântat pe acesta, precum şi pe ceilalţi fii ai săi; şi, de asemenea, a binecuvântat pământul de dragul celor drepţi.

16 Şi a spus: Aşa spune Domnul Dumnezeu—Blestemată va fi ţara, da, această ţară, pentru fiecare naţiune, neam, limbă şi popor, pentru distrugere, care păcătuiesc, atunci când sunt copţi cu totul; şi aşa cum am spus, aşa va fi; căci acesta este blestemul şi binecuvântarea lui Dumnezeu asupra ţării, căci Domnul nu poate privi păcatul nici cu cea mai mică îngăduinţă.

17 Şi acum, când Alma a spus aceste cuvinte, el a binecuvântat Biserica, da, pe toţi aceia care vor sta neclintiţi în credinţă de la acel timp încolo.

18 Şi atunci când Alma a făcut aceasta, a plecat din ţara lui Zarahemla ca şi cum s-ar fi dus în ţara lui Melec. Şi s-a întâmplat că nu s-a mai auzit nimic despre el; cât

despre moartea sau îngroparea lui, noi nu ştim nimic.
19 Iată, aceasta ştim noi, anume că el a fost un om drept; şi vorba a mers departe în Biserică cum că a fost luat de către Spirit sau îngropat de mâna Domnului, chiar la fel ca şi Moise. Dar iată, scripturile spun că Domnul l-a luat pe Moise la El; şi noi presupunem că El, de asemenea, l-a primit pe Alma, în spirit, la El; de aceea, din această cauză, noi nu ştim nimic despre moartea şi îngroparea lui.
20 Şi acum, s-a întâmplat la începutul celui de al nouăsprezecelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi, că Helaman s-a dus prin popor ca să declare cuvântul către ei.
21 Căci iată, din cauza războaielor lor cu lamaniții şi a numeroaselor conflicte şi tulburări mici care au existat printre oameni a devenit potrivit să fie vestit cuvântul lui Dumnezeu printre ei, da, şi ca o regulă să fie stabilită în Biserică.
22 De aceea, Helaman şi fraţii lui au pornit iarăşi ca să întemeieze Biserica în toată ţara, da, în fiecare oraş din toată ţara care era stăpânită de către poporul lui Nefi. Şi s-a întâmplat că ei au numit preoţi şi învăţători în toată ţara, peste toate bisericile.
23 Şi acum s-a întâmplat că după ce Helaman şi fraţii lui au numit preoţi şi învăţători peste biserici, un conflict a început printre ei, iar ei nu au vrut să dea ascultare cuvintelor lui Helaman şi ale fraţilor lui;
24 Ci ei s-au făcut mândri, fiind înălţaţi în inimile lor, din cauza bogăţiilor lor nespus de mari; de aceea, au devenit bogaţi în ochii lor înşişi şi nu au vrut să dea ascultare cuvintelor lor, anume să păşească drepţi în faţa lui Dumnezeu.

Alma 46

1 Şi s-a întâmplat că toţi care nu au vrut să asculte de cuvintele lui Helaman şi ale fraţilor lui erau adunaţi laolaltă împotriva fraţilor lor.
2 Şi acum iată, ei au fost nespus de mânioşi într-atât, încât erau hotărâţi să-i ucidă.
3 Acum, conducătorul acelora care erau mânioşi împotriva fraţilor lor era un om mare şi puternic; iar numele lui era Amalichia.
4 Şi Amalichia era dornic să se facă rege; iar acei oameni care erau mânioşi erau, de asemenea, dornici ca el să fie regele lor; şi ei erau partea mai mare a judecătorilor inferiori din ţară, iar ei erau în căutare de putere.
5 Şi ei fuseseră conduşi de linguşirile lui Amalichia să crea dă că, dacă îl vor sprijini şi îl vor înscăuna ca rege al lor, atunci îi va face guvernatori asupra poporului.
6 Astfel erau duşi în rătăcire de către Amalichia în conflicte, fără să ţină seama de predicile lui Helaman şi ale fraţilor lui, da, fără să ţină seama de grija lor nespus de mare pentru Biserică, fiindcă erau mari preoţi în Biserică.
7 Şi erau mulţi în Biserică care credeau în cuvintele linguşitoare ale lui Amalichia, de aceea, s-au despărţit până şi de Biserică; şi astfel, treburile poporului lui Nefi erau deosebit de nesigure şi de periculoase, în ciuda victoriei lor mari pe care o avuseseră asupra lamaniţilor şi în ciuda bucuriilor mari pe care le avuseseră datorită eliberării lor de către mâna Domnului.
8 Astfel, vedem noi cât de repede copiii oamenilor Îl uită pe Domnul, Dumnezeul lor, da, cât de repede fac nedreptăţi şi sunt conduşi în pierzanie de către cel rău.
9 Da, şi noi, de asemenea, vedem marea ticăloşie pe care un om ticălos o poate face să se întâmple printre copiii oamenilor.
10 Da, noi vedem că Amalichia, pentru că era un om cu caracter viclean şi un om cu

multe vorbe linguşitoare, a dus la pierzanie inimile multor oameni ca să facă ticăloşii; da, şi să caute să distrugă Biserica lui Dumnezeu şi să distrugă temelia libertății pe care Dumnezeu le-a dat-o lor sau binecuvântarea pe care Dumnezeu o trimisese pe fața pământului de dragul celor drepți.

11 Şi acum s-a întâmplat că atunci când Moroni, care era comandantul-şef al oştirilor nefiților, a auzit de aceste conflicte, el a fost mânios pe Amalichia.

12 Şi s-a întâmplat că şi-a sfâşiat veşmântul său; şi a luat o bucată din el şi a scris pe ea — În memoria Dumnezeului nostru, a religiei şi libertății noastre şi a păcii noastre, a nevestelor noastre şi a copiilor noştri — şi a prins-o la capătul unui par.

13 Şi şi-a pus pe cap coiful şi platoşa şi scuturile sale; şi s-a încins cu armura sa în jurul coapselor; şi a luat parul care avea la capăt veşmântul lui sfâşiat (şi l-a numit pe acesta drapelul libertății) şi s-a plecat până la pământ şi s-a rugat cu putere la Dumnezeul său pentru ca binecuvântările libertății să fie asupra fraților săi atât timp cât un grup de creştini va rămâne să stăpânească țara —

14 Căci astfel erau numiți toți credincioşii adevărați ai lui Hristos, care aparțineau de Biserica lui Dumnezeu, de către cei care nu aparțineau de Biserică.

15 Iar aceia care aparțineau de Biserică erau credincioşi; da, toți aceia care erau credincioşi adevărați în Hristos au luat asupra lor, cu bucurie, numele lui Hristos sau creştini, după cum erau numiți, datorită credinței lor în Hristos, care trebuia să vină.

16 Şi de aceea, la timpul acesta, Moroni s-a rugat ca să poată fi favorizate cauza creştinilor şi libertatea țării.

17 Şi s-a întâmplat că atunci când el şi-a revărsat sufletul către Dumnezeu, el a numit tot ținutul care era la miazăzi de țara Pustiu, da, şi în sfârşit, tot ținutul atât la miazănoapte, cât şi la miazăzi — O țară aleasă şi țara libertății.

18 Şi a zis: Cu siguranță Dumnezeu nu va îngădui ca noi, care suntem disprețuiți pentru că ne luăm asupra noastră numele lui Hristos, să fim călcați în picioare şi distruşi, dacă nu ne atragem aceasta asupra noastră prin păcatele noastre.

19 Şi atunci când Moroni a spus aceste cuvinte, a mers prin popor, fluturând în aer partea sfâşiată a veşmântului său pentru ca toți să vadă inscripția pe care o scrisese pe partea sfâşiată şi strigând cu un glas puternic, zicând:

20 Iată, oricine va păstra acest drapel în țară să vină cu puterea Domnului şi să intre într-un legământ care să arate că ei îşi vor păstra drepturile lor şi religia lor, pentru ca Domnul Dumnezeu să-i poată binecuvânta pe ei.

21 Şi s-a întâmplat că atunci când Moroni a proclamat aceste cuvinte, iată, oamenii au venit alergând, cu armurile lor înfăşurate în jurul coapselor, sfâşiindu-şi veşmintele ca un semn sau ca un legământ cum că nu-L vor părăsi pe Domnul, Dumnezeul lor; sau, cu alte cuvinte, dacă vor încălca poruncile lui Dumnezeu sau vor cădea în păcat şi se vor ruşina să-şi ia asupra lor numele lui Hristos, atunci Domnul trebuia să-i sfâşie pe ei tot aşa cum ei îşi sfâşiau veşmintele.

22 Acum, acesta a fost legământul pe care l-au făcut; şi ei şi-au aruncat veşmintele la picioarele lui Moroni, zicând: Facem un legământ cu Dumnezeul nostru, ca noi să fim distruşi, la fel ca şi frații noştri din țara de la miazănoapte, dacă vom cădea în păcat; da, El poate să ne arunce pe noi la picioarele duşmanilor noştri, tot aşa cum noi ne-am aruncat veşmintele la picioarele tale, ca să fie călcate în picioare, dacă noi vom cădea în păcat.

23 Moroni le-a spus: Iată, noi suntem o rămăşiță a seminției lui Iacov; da, suntem o rămăşiță a seminției lui Iosif al cărui veşmânt a fost sfâşiat în multe bucăți de către

fraţii lui; da, şi acum iată, să ne aducem aminte să ţinem poruncile lui Dumnezeu sau altfel, veşmintele noastre vor fi sfâşiate de către fraţii noştri, iar noi vom fi aruncaţi în închisoare ori vânduţi sau ucişi.

24 Da, să păstrăm libertatea noastră ca o rămăşiţă a lui Iosif; da, să ne aducem aminte de cuvintele lui Iacov, înainte de a muri, căci iată, el a văzut cum o parte din rămăşiţa veşmântului lui Iosif a fost păstrată şi nu s-a descompus. Şi el a zis — Aşa cum această rămăşiţă din veşmântul fiului meu a fost păstrată, tot aşa o rămăşiţă din seminţia fiului meu va fi păstrată de mâna lui Dumnezeu şi va fi luată pentru El, în timp ce rămăşiţa seminţiei lui Iosif va pieri la fel ca rămăşiţa acestui veşmânt.

25 Acum iată, aceasta îi dă sufletului meu întristare; cu toate acestea, sufletul meu are bucurie în fiul meu, datorită acelei părţi a seminţiei lui care va fi luată pentru Dumnezeu.

26 Acum iată, acesta a fost limbajul lui Iacov.

27 Şi acum, cine ştie dacă rămăşiţa seminţiei lui Iosif, care va pieri la fel ca acest veşmânt, nu sunt aceia care s-au despărţit de noi? Da, şi aceştia vom fi chiar noi înşine, dacă nu stăm neclintiţi în credinţa în Hristos.

28 Şi acum s-a întâmplat că, atunci când Moroni a spus aceste cuvinte, el a mers şi, de asemenea, a trimis în toate părţile în ţară unde erau conflicte şi i-a adunat laolaltă pe toţi oamenii care erau dornici să-şi păstreze libertatea ca să se ridice împotriva lui Amalichia şi a acelora de care se despărţiseră, care erau numiţi amalichiaţi.

29 Şi s-a întâmplat că atunci când Amalichia a văzut că oamenii lui Moroni erau mai numeroşi decât amalichiaţii — şi, de asemenea, a văzut că oamenii lui aveau îndoieli despre justeţea cauzei pe care şi-o asumaseră — de aceea, temându-se că nu va câştiga în această situaţie, i-a luat pe aceia dintre oamenii săi care au vrut şi a plecat în ţara lui Nefi.

30 Acum, Moroni s-a gândit că nu era potrivit ca lamaniţii să mai aibă vreo întărire; de aceea, s-a gândit să despartă poporul lui Amalichia sau să-i ia şi să-i aducă înapoi şi să-l omoare pe Amalichia; da, căci el ştia că acesta i-ar fi aţâţat pe lamaniţi la mânie împotriva lor şi i-ar face pe aceştia să vină şi să se lupte împotriva lor; şi ştia că Amalichia ar face în aşa fel ca să-şi îndeplinească scopurile.

31 De aceea, Moroni a crezut de cuviinţă să-şi ia oştirile pe care le adunase laolaltă şi să se înarmeze şi să intre într-un legământ ca să păstreze pacea — şi s-a întâmplat că şi-a luat oştirea şi a ieşit cu corturile sale în pustiu pentru ca să închidă drumul lui Amalichia prin pustiu.

32 Şi s-a întâmplat că a făcut precum erau dorinţele sale; şi a mers în pustiu şi a oprit oştirile lui Amalichia.

33 Şi s-a întâmplat că Amalichia a fugit cu un număr mic dintre oamenii săi, iar cei rămaşi au fost predaţi în mâinile lui Moroni şi au fost luaţi înapoi în ţara lui Zarahemla.

34 Acum, Moroni, fiind un om care fusese numit de către judecătorii-şefi şi de către glasul poporului, avea puterea, în acord cu voinţa lui în ceea ce priveşte oştirile nefiţilor, să întemeieze şi să exercite autoritate asupra lor.

35 Şi s-a întâmplat că el a făcut să fie omorât oricare dintre amalichiaţi care nu a vrut să intre într-un legământ să sprijine cauza libertăţii pentru ca să menţină un guvern liber. Şi numai puţini au fost aceia care au tăgăduit legământul libertăţii.

36 Şi s-a întâmplat, de asemenea, că el a făcut ca drapelul libertăţii să fie ridicat pe fiecare turn care era în ţara ce era stăpânită de nefiţi; şi astfel, Moroni a plantat

drapelul libertății printre nefiți.
37 Și ei au început iarăși să aibă pace în țară; și astfel au menținut pacea în țară până aproape de sfârșitul celui de-al nouăsprezecelea an al domniei judecătorilor.
38 Iar Helaman și marii preoți, de asemenea, au menținut ordine în Biserică; da, chiar timp de patru ani au avut multă pace și bucurie în Biserică.
39 Și s-a întâmplat că mulți au murit, crezând cu fermitate că sufletele lor erau mântuite de către Domnul Isus Hristos; astfel, ei au plecat de pe lume bucurându-se.
40 Și au fost unii care au murit de boli cu febră mare, care în unele anotimpuri erau foarte frecvente în țară — dar nu chiar atât de mulți cu febră, datorită calităților excelente ale multor ierburi și rădăcini pe care Dumnezeu le pregătise ca să îndepărteze motivele de boală la care oamenii erau expuși din cauza naturii climatului —
41 Dar mulți au murit de vârstă înaintată; iar aceia care au murit în credința lui Hristos sunt fericiți în El, așa cum trebuie să presupunem.

Alma 47

1 Acum ne vom reîntoarce în cronica noastră la Amalichia și la cei care fugiseră cu el în pustiu; căci, iată, i-a luat pe cei care au mers cu el și s-a dus sus în țara lui Nefi, printre lamaniți, și i-a ațâțat pe lamaniți la mânie împotriva poporului lui Nefi într-atât, încât regele lamaniților a trimis o veste prin toată țara, printre toți oamenii, că trebuia să se adune iarăși laolaltă ca să se ducă la luptă împotriva nefiților.
2 Și s-a întâmplat că atunci când vestea a fost adusă printre ei, ei s-au înfricoșat foarte mult; da, le-a fost frică să nu-l supere pe rege; și, de asemenea, s-au temut să se ducă la luptă împotriva nefiților, de frică să nu-și piardă viețile. Și s-a întâmplat că ei sau cea mai mare parte a lor nu au vrut să se supună poruncilor regelui.
3 Și acum s-a întâmplat că regele a fost mânios din cauza nesupunerii lor; de aceea, i-a dat lui Amalichia comanda acelei părți din oștirea sa care se supunea poruncilor sale și i-a poruncit să meargă și să-i silească pe ei să pună mâna pe arme.
4 Acum iată, aceasta era chiar dorința lui Amalichia; căci el fiind un om foarte subtil în a face rău, a făcut un plan în sinea lui ca să-l detroneze pe regele lamaniților.
5 Și acum, el primise comanda acelor părți ale lamaniților care erau în favoarea regelui; și a căutat să câștige favoarea acelora care nu erau supuși; de aceea, s-a dus la locul care era numit Onida, căci acolo fugiseră toți lamaniții; căci ei au descoperit oștirea venind și, crezând că venea ca să-i distrugă pe ei, au fugit la Onida, la locul armelor.
6 Și numiseră pe un om să fie rege și conducător peste ei, având fixată în mintea lor o hotărâre determinată ca să nu se supună să meargă împotriva nefiților.
7 Și s-a întâmplat că s-au adunat cu toții laolaltă pe vârful muntelui care se numea Antipa, pentru a se pregăti de luptă.
8 Acum, nu era intenția lui Amalichia să se bată cu ei, după poruncile regelui; ci iată, intenția lui era să câștige favoare de la oștirile lamaniților pentru ca să se așeze el însuși în fruntea lor și să-l detroneze pe rege și să pună stăpânire pe împărăție.
9 Și iată, s-a întâmplat că a făcut ca oștirea sa să-și instaleze corturile în valea care era lângă muntele Antipa.
10 Și s-a întâmplat că, atunci când a venit noaptea, a trimis o delegație secretă la muntele Antipa, dorind ca cel care-i conducea pe aceia care erau pe munte, al cărui

nume era Lehonti, să vină jos la poalele muntelui, căci voia să-i vorbească.
11 Şi s-a întâmplat că atunci când Lehonti a primit mesajul, nu a îndrăznit să
meargă jos la poalele muntelui. Şi s-a întâmplat că Amalichia a trimis iarăşi, pentru a
doua oară, dorind ca el să vină jos. Şi s-a întâmplat că Lehonti nu a vrut; iar el a
trimis iarăşi, pentru a treia oară.
12 Şi s-a întâmplat că atunci când Amalichia a aflat că nu-l putea face pe Lehonti să
vină jos de pe munte, s-a dus el sus pe munte, aproape de tabăra lui Lehonti; şi iarăşi,
pentru a patra oară, a trimis mesajul său către Lehonti dorind ca acesta să vină jos şi
să-şi aducă gărzile cu el.
13 Şi s-a întâmplat că atunci când Lehonti a venit jos cu gărzile sale la Amalichia,
atunci Amalichia a dorit de la el ca acesta să vină jos cu oştirile sale în timpul nopţii
şi să-i înconjoare pe oamenii aceia, în taberele lor, asupra cărora regele îi dăduse lui
comanda, şi că el i-ar da pe aceştia pe mâna lui Lehonti, dacă l-ar face pe el (pe
Amalichia) al doilea conducător peste întreaga oştire.
14 Şi s-a întâmplat că Lehonti a venit jos cu oamenii săi şi i-a înconjurat pe oamenii
lui Amalichia aşa încât, înainte ca aceştia să se fi sculat în zorii zilei, au fost
înconjuraţi de oştirile lui Lehonti.
15 Şi s-a întâmplat că atunci când au văzut că erau înconjuraţi, s-au rugat de
Amalichia ca să le dea voie să se predea fraţilor lor pentru ca să nu fie distruşi. Acum,
acesta era exact lucrul pe care Amalichia îl dorea.
16 Şi s-a întâmplat că i-a predat pe oamenii săi, contrar poruncilor regelui. Acum,
acesta era lucrul pe care şi l-a dorit Amalichia ca să poată să-şi înfăptuiască planurile
sale ca să-l detroneze pe rege.
17 Acum, era un obicei printre lamaniţi că, dacă era omorât conducătorul lor şef,
să-l numească pe cel de-al doilea conducător ca să fie conducătorul lor şef.
18 Şi s-a întâmplat că Amalichia a făcut ca unul dintre slujitorii săi să-i dea otravă lui
Lehonti, încetul cu încetul, până când el a murit.
19 Acum, când Lehonti a fost mort, lamaniţii l-au numit pe Amalichia să fie
conducătorul lor şi şeful comandant al lor.
20 Şi s-a întâmplat că Amalichia a mărşăluit cu oştirile sale (căci a câştigat ceea ce
dorise) până în ţara lui Nefi, în oraşul lui Nefi, care era oraşul principal.
21 Iar regele a ieşit afară ca să-l întâmpine cu gărzile sale, căci a presupus că
Amalichia a împlinit comenzile sale şi că Amalichia a adunat laolaltă o oştire atât de
mare ca să meargă să se lupte împotriva nefiţilor.
22 Dar iată, cum regele venea afară ca să-l întâlnească pe el, Amalichia a făcut ca
slujitorii lui să înainteze şi să-l întâlnească pe rege. Şi ei au mers şi s-au prosternat în
faţa regelui ca şi cum ar fi vrut să-i arate respect datorită măreţiei lui.
23 Şi s-a întâmplat că regele şi-a întins mâna ca ei să se ridice, aşa cum era obiceiul
lamaniţilor, ca un semn de pace, obicei pe care ei îl luaseră de la nefiţi.
24 Şi s-a întâmplat că atunci când l-a ridicat pe primul de la pământ, iată, el l-a
înjunghiat pe rege în inimă; şi el a căzut la pământ.
25 Acum, slujitorii regelui au fugit; iar slujitorii lui Amalichia au înălţat un strigăt,
zicând:
26 Iată, slujitorii regelui l-au înjunghiat pe el în inimă, şi el a căzut, iar ei au fugit;
priviţi, veniţi şi vedeţi.
27 Şi s-a întâmplat că Amalichia a poruncit oştirilor sale să mărşăluiască înainte şi să
vadă ce i se întâmplase regelui; şi când au ajuns la acel loc şi l-au găsit pe rege zăcând

în sângele său, Amalichia s-a pretins a fi mânios şi a zis: Oricine care l-a iubit pe rege, acela să vină înainte şi să-i urmărească pe slujitori pentru ca aceştia să fie ucişi.

28 Şi s-a întâmplat că toţi aceia care l-au iubit pe rege, când au auzit aceste cuvinte, au mers înainte şi i-au urmărit pe slujitorii regelui.

29 Acum, când slujitorii regelui au văzut o oştire venind în urma lor, s-au înfricoşat iarăşi şi au fugit în pustiu şi au trecut în ţara lui Zarahemla şi s-au unit cu poporul lui Amon.

30 Iar oştirea care i-a urmărit pe ei s-a întors, fiindcă îi urmărise pe ei în zadar; şi astfel, Amalichia, prin înşelătoria sa, a câştigat inimile poporului.

31 Şi s-a întâmplat că a doua zi el a intrat în oraşul Nefi cu armatele sale şi a pus stăpânire pe oraş.

32 Şi acum s-a întâmplat că regina, atunci când a auzit că regele fusese ucis — căci Amalichia trimisese o delegaţie la regină, informând-o că regele fusese ucis de către slujitorii lui, că el i-a urmărit cu oştirile sale, dar că aceasta a fost în zadar şi că ei scăpaseră —

33 De aceea, atunci când regina a primit acest mesaj, ea a trimis la Amalichia dorind ca el să cruţe poporul din oraş; şi, de asemenea, a dorit de la el ca să vină la ea; şi, de asemenea, a dorit de la el să aducă cu el martori ca să depună mărturie în legătură cu moartea regelui.

34 Şi s-a întâmplat că Amalichia l-a luat pe acelaşi slujitor care-l ucisese pe rege, precum şi pe toţi aceia care erau cu el şi s-a dus la regină, la locul unde ea şedea; şi cu toţii au depus mărturie către ea că regele fusese ucis de către proprii săi slujitori; şi, de asemenea, au zis: Ei au fugit; nu este aceasta o mărturie împotriva lor? Şi astfel, ei au satisfăcut-o pe regină în legătură cu moartea regelui.

35 Şi s-a întâmplat că Amalichia a căutat favoarea reginei şi a luat-o de nevastă; şi astfel, prin înşelăciunea sa şi prin ajutorul slujitorilor săi vicleni, el a obţinut împărăţia; da, a fost recunoscut ca rege în toată ţara, printre toţi oamenii care erau de-ai lamaniţilor, care constau din lamaniţi şi lemueliţi şi ismaeliţi şi toţi cei care descindeau din nefiţi, din timpul domniei lui Nefi şi până la timpul prezent.

36 Acum, aceşti disidenţi, având aceeaşi educaţie şi aceleaşi informaţii ca şi nefiţii, da, fiind educaţi în aceeaşi cunoaştere a Domnului, cu toate acestea, este curios de povestit că, nu mult timp după conflictul lor, ei au devenit mai împietriţi şi mai fără pocăinţă şi mai sălbateci, mai ticăloşi şi mai fioroşi decât lamaniţii — îmbătându-se în tradiţiile lamaniţilor; dând frâu liber la indolenţă şi la tot felul de imoralităţi; da, uitând cu totul de Domnul, Dumnezeul lor.

Alma 48

1 Şi acum s-a întâmplat că imediat după ce Amalichia a căpătat împărăţia, el a început să instige inimile lamaniţilor, împotriva poporului lui Nefi; da, el a numit oameni să le vorbească lamaniţilor, din turnurile lor, împotriva nefiţilor.

2 Şi astfel, el a instigat inimile lor împotriva nefiţilor într-atât de mult, încât, către sfârşitul celui de al nouăsprezecelea an al domniei judecătorilor, când el îşi înfăptuise planurile sale de până acum, da, fiind făcut rege peste lamaniţi, a căutat, de asemenea, să domnească peste toată ţara, da, şi peste toţi oamenii care erau în ţară, nefiţii, precum şi lamaniţii.

3 De aceea, şi-a împlinit planul, căci a împietrit inimile lamaniţilor şi le-a orbit

minţile şi i-a aţâţat în mânie într-atât, încât a adunat laolaltă o ceată numeroasă ca să se ducă la bătălie împotriva nefiţilor.

4 Căci el era hotărât, din cauza mărimii numărului oamenilor săi, să-i cucerească pe nefiţi şi să-i aducă în sclavie.

5 Şi astfel, el a numit căpitani-şefi ai zoramiţilor, aceştia fiind cei mai buni cunoscători ai puterii nefiţilor şi ai locurilor şi ai ascunzişurilor lor, precum şi a părţilor cele mai slabe ale oraşelor lor; de aceea, i-a numit pe aceştia ca să fie căpitani-şefi peste oştirile sale.

6 Şi s-a întâmplat că ei şi-au luat tabăra şi s-au dus către ţara lui Zarahemla, în pustiu.

7 Acum s-a întâmplat că în timp ce Amalichia îşi obţinuse astfel putere prin fraudă şi înşelătorie, Moroni, pe de altă parte, se ocupase cu pregătirea minţii poporului său pentru ca acesta să fie credincios în Domnul, Dumnezeul lor.

8 Da, el se ocupase cu întărirea oştirilor nefiţilor şi cu zidirea de forturi mici sau locuri de refugiu; ridicând maluri de pământ de jur-împrejur ca să înconjoare oştirile sale, precum şi construind ziduri de piatră ca să-i înconjoare de jur-împrejurul oraşelor lor şi a graniţelor pământurilor lor; da, peste tot de jur-împrejurul ţării.

9 Iar în cea mai slabă dintre fortificaţiile sale el a pus cel mai mare număr de oameni; şi astfel a fortificat şi a întărit ţara care era stăpânită de către nefiţi.

10 Şi astfel se pregătea el ca să apere libertatea lor, pământurile lor, nevestele lor şi copiii lor şi pacea lor şi ca să poată trăi în Domnul, Dumnezeul lor şi pentru ca să poată menţine ceea ce duşmanii lor numeau cauza creştinilor.

11 Iar Moroni era un om puternic şi tare; era un om cu înţelegerea perfectă; da, un om care nu se bucura de vărsare de sânge; un om al cărui suflet se bucura pentru libertatea şi independenţa ţării sale şi a fraţilor săi din subjugare şi sclavie;

12 Da, un om a cărui inimă creştea în recunoştinţă către Dumnezeul său pentru numeroasele privilegii şi binecuvântări pe care El le-a acordat poporului său; un om care lucra nespus de mult pentru bunăstarea şi siguranţa poporului său.

13 Da, şi era un om care era neclintit în credinţa pentru Hristos şi se legase cu jurământ să apere poporul său, drepturile sale şi ţara sa şi religia sa, chiar până la vărsarea sângelui său.

14 Acum, nefiţii au fost instruiţi să se apere pe ei înşişi împotriva duşmanilor lor, chiar până la vărsarea sângelui dacă era necesar; da, şi, de asemenea, au fost educaţi ca niciodată să nu aducă o ofensă, da, şi niciodată să nu ridice sabia decât împotriva unui duşman, decât ca să-şi apere vieţile.

15 Şi aceasta era credinţa lor, cum că, dacă făceau aşa, atunci Dumnezeu va face ca ei să prospere în ţară sau, cu alte cuvinte, dacă erau credincioşi în ţinerea poruncilor lui Dumnezeu, atunci El îi va face pe ei să prospere în ţară; da, îi va avertiza să fugă sau să se pregătească de război, după cum era pericolul lor;

16 Şi, de asemenea, că Dumnezeu le va face lor cunoscut dacă ei trebuia să se ducă şi să se apere de duşmanii lor şi făcând astfel, Domnul îi va elibera; şi aceasta era credinţa lui Moroni şi inima lui se bucura în aceasta; nu în vărsarea de sânge, ci făcând bine, apărând poporul său, da, ţinând poruncile lui Dumnezeu, da, şi rezistând nedreptăţii.

17 Da, adevărat, adevărat vă spun vouă, dacă toţi oamenii ar fi fost şi ar fi şi vor fi în viitor la fel ca Moroni, iată, însăşi puterile iadului ar fi zdruncinate pentru veşnicie; da, diavolul nu ar avea putere niciodată asupra inimilor copiilor oamenilor.

18 Iată, el era un om asemănător cu Amon, fiul lui Mosia, da, şi chiar cu ceilalţi fii ai lui Mosia, da, şi, de asemenea, cu Alma şi cu fiii lui, căci ei toţi erau oameni ai lui Dumnezeu.

19 Acum iată, Helaman şi fraţii lui nu erau mai puţin de folos poporului decât Moroni; căci ei au predicat cuvântul lui Dumnezeu şi au botezat pentru pocăinţă pe toţi oamenii care voiau să asculte de cuvintele lor.

20 Şi astfel au mers ei, iar oamenii se umileau datorită cuvintelor lor într-atât, încât au fost mult favorizaţi de către Domnul; şi astfel, nu au avut războaie şi conflicte printre ei, da, şi anume, timp de patru ani.

21 Dar, aşa după cum am spus, către sfârşitul celui de al nouăsprezecelea an, da, în ciuda păcii dintre ei, au fost siliţi cu forţa să intre în conflict cu fraţii lor, lamaniţii.

22 Da, şi în sfârşit, războaiele lor cu lamaniţii nu s-au terminat niciodată timp de mulţi ani, în ciuda opoziţiei lor mari.

23 Acum, lor le părea rău să ia armele împotriva lamaniţilor, pentru că nu se bucurau de vărsarea de sânge; da, şi aceasta nu a fost totul — lor le părea rău să fie mijlocul prin care mulţi dintre fraţii lor să fie trimişi din această lume într-o lume veşnică, nepregătiţi să-L întâlnească pe Dumnezeul lor.

24 Cu toate acestea, nu au putut îngădui să-şi piardă vieţile, ca nevestele lor şi copiii lor să fie măcelăriţi de către cruzimea barbară a acelora care odată fuseseră fraţii lor, da, şi care se despărţiseră de Biserica lor şi îi părăsiseră pe ei şi se duseseră ca să-i distrugă pe ei, unindu-se cu lamaniţii.

25 Da, ei nu puteau suporta ca fraţii lor să se bucure de sângele nefiţilor atât timp cât existau unii care să ţină poruncile lui Dumnezeu, căci făgăduiala Domnului era că, dacă ţineau poruncile Lui, atunci ei vor prospera în ţară.

Alma 49

1 Şi acum s-a întâmplat că în cea de a unsprezecea lună al celui de-al nouăsprezecelea an, în cea de a zecea zi a lunii, oştirile lamaniţilor au fost văzute apropiindu-se de ţara lui Amoniha.

2 Şi iată, oraşul fusese reconstruit, iar Moroni îşi stabilise o oştire lângă graniţele oraşului şi ei au aruncat pământ de jur-împrejur ca să-l apere de săgeţile şi de pietrele lamaniţilor; căci iată, ei se luptau cu pietre şi cu săgeţi.

3 Iată, eu am spus că oraşul lui Amoniha fusese reconstruit. Vă spun vouă, da, că a fost reconstruit în parte; şi pentru că lamaniţii îl distruseseră odată, din cauza nedreptăţii poporului, ei au presupus că acesta iarăşi ar fi o pradă uşoară pentru ei.

4 Dar iată cât de mare a fost dezamăgirea lor; căci iată, nefiţii săpaseră un mal de pământ de jur-împrejurul lui, care era atât de înalt, încât lamaniţii nu puteau să-şi arunce pietrele lor şi săgeţile lor către ei cu efect şi nici nu puteau să năvălească asupra lor decât prin locul de intrare.

5 Acum, la timpul acesta, căpitanii-şefi ai lamaniţilor erau foarte miraţi datorită înţelepciunii nefiţilor în pregătirea locurilor de adăpost.

6 Acum, conducătorii lamaniţilor au presupus, din cauza numărului lor mare, da, au presupus că ei trebuia să fie privilegiaţi să năvălească asupra lor aşa cum făcuseră până atunci; da, şi, de asemenea, se pregătiseră cu scuturi şi cu platoşe; şi, de asemenea, se pregătiseră cu veşminte de piele, da, veşminte foarte groase ca să-şi acopere goliciunea.

7 Şi fiind astfel pregătiți, ei au presupus că puteau uşor să-i cucerească şi să-i supună pe fraţii lor la jugul sclaviei, să-i ucidă şi să-i măcelărească după plăcerea lor.

8 Dar iată, spre mirarea lor foarte mare, ei erau pregătiți pentru ei într-un fel care nu mai fusese cunoscut niciodată printre copiii lui Lehi. Acum, ei erau pregătiți pentru lamaniți ca să se lupte după felul instrucțiunilor lui Moroni.

9 Şi s-a întâmplat că lamaniții sau amalichiații erau nespus de mirați de felul pregătirii lor pentru război.

10 Acum, dacă regele Amalichia ar fi venit jos, afară din țara lui Nefi, în fruntea oştirii sale, poate că el i-ar fi făcut pe lamaniți să-i atace pe nefiți la oraşul lui Amoniha; căci iată, lui nu-i păsa de sângele poporului său.

11 Dar iată, Amalichia nu a venit jos el însuşi ca să se lupte. Şi iată, căpitanii-şefi ai lui nu au îndrăznit să-i atace pe nefiți la oraşul lui Amoniha pentru că Moroni schimbase conducerea treburilor printre nefiți într-atât, încât lamaniții au fost dezamăgiți în locurile lor de refugiu şi nu au putut să năvălească asupra lor.

12 De aceea, s-au retras în pustiu şi şi-au luat tabăra şi au mărşăluit către țara lui Noe, presupunând că acesta era următorul loc, cel mai bun pentru ei ca să năvălească împotriva nefiților.

13 Căci ei nu ştiau că Moroni fortificase ori zidise forturi de siguranță pentru fiecare oraş în toată țara de jur-împrejur; de aceea, au mărşăluit înainte către țara lui Noe, cu o mare hotărâre; da, căpitanii-şefi ai lor au înaintat şi au depus jurământ cum că vor distruge poporul acelui oraş.

14 Dar iată, spre mirarea lor, oraşul lui Noe, care până atunci fusese un loc slab, devenise acum puternic prin mijloacele lui Moroni, da, chiar mai puternic decât oraşul lui Amoniha.

15 Şi acum, iată, aceasta era înțelepciune din partea lui Moroni; căci el a presupus că ei ar fi înfricoşați la oraşul lui Amoniha; şi cum oraşul lui Noe fusese până atunci cea mai slabă parte din țară, de aceea, ei au vrut să mărşăluiască într-acolo ca să se lupte; şi astfel, a fost în acord cu dorințele lui.

16 Şi iată, Moroni îl numise pe Lehi să fie căpitan-şef peste oamenii din acel oraş; şi era acelaşi Lehi care se luptase cu lamaniții în valea de la răsăritul râului Sidon.

17 Şi acum iată, s-a întâmplat că atunci când lamaniții au aflat că Lehi comanda oraşul, ei au fost iarăşi dezamăgiți, căci se temeau nespus de mult de Lehi; cu toate acestea, căpitanii-şefi ai lor juraseră cu jurământ să atace oraşul; de aceea, ei şi-au adus oştirile.

18 Acum iată, lamaniții nu au putut să pătrundă în forturile lor de refugiu prin nici o altă cale decât pe la intrare, din cauza înălțimii malului care fusese ridicat şi al adâncimii şanțului care fusese săpat de jur-împrejur în afara intrării.

19 Şi astfel au fost nefiții pregătiți să-i distrugă pe cei care încercau să se cațere ca să intre în fort pe orice altă cale, aruncând pietre şi săgeți către ei.

20 Astfel, ei au fost pregătiți, da, o ceată de oameni dintre cei mai puternici ai lor, cu săbiile şi cu praştiile lor, ca să-i doboare pe toți cei care ar încerca să vină la locul lor de siguranță pe la locul de intrare; şi astfel erau ei pregătiți să se apere împotriva lamaniților.

21 Şi s-a întâmplat că atunci, căpitanii lamaniților şi-au adus oştirile în fața locului de intrare şi au început să se lupte cu nefiții ca să intre în locul lor de refugiu; dar iată, ei au fost goniți înapoi din când în când într-atât, încât au fost măcelăriți într-un măcel imens.

22 Acum, când au văzut că nu puteau obține putere asupra nefiților la trecătoare, au început să sape sub malurile de pământ pentru ca să poată obține o trecere spre oștirile lor, pentru ca să poată avea o șansă egală ca să se lupte; dar iată, în aceste încercări au fost ciuruiți de pietrele și de săgețile care erau aruncate către ei; și în loc ca ei să umple șanțurile împingând în jos malurile de pământ, acestea s-au umplut cu trupurile lor ucise și rănite.

23 Astfel, nefiții au avut toată puterea asupra dușmanilor lor; și astfel, lamaniții au încercat să-i distrugă pe nefiți până când toți căpitanii-șefi ai lor au fost uciși; da, și mai mult de o mie de lamaniți au fost uciși în timp ce, pe de altă parte, nu a fost nici un singur suflet dintre nefiți care să fi fost ucis.

24 Aproape cincizeci au fost răniți, care fuseseră expuși la săgețile lamaniților prin trecătoare, dar ei au fost apărați de scuturile și de platoșele lor și de coifurile lor într-atât, încât rănile le erau la picioare, multe fiind foarte grave.

25 Și s-a întâmplat că atunci când lamaniții au văzut că toți căpitanii-șefi ai lor au fost uciși, ei au fugit în pustiu. Și s-a întâmplat că s-au reîntors în țara lui Nefi ca să-l informeze despre marea lor pierdere pe regele lor, Amalichia, care era un nefit prin naștere.

26 Și s-a întâmplat că el a fost nespus de mânios pe poporul său pentru că nu-și împlinise dorința asupra nefiților; el nu îi subjugase pe ei la jugul sclaviei.

27 Da, a fost foarte mânios și L-a blestemat pe Dumnezeu, precum și pe Moroni, jurând cu un jurământ că îi va bea sângele; și aceasta, pentru că Moroni ținuse poruncile lui Dumnezeu, pregătindu-se pentru siguranța poporului său.

28 Și s-a întâmplat că, pe de altă parte, poporul lui Nefi i-a mulțumit Domnului, Dumnezeului lor datorită puterii Lui fără de egal, salvându-i pe ei din mâinile dușmanilor lor.

29 Și astfel s-a terminat cel de-al nouăsprezecelea an al domniei judecătorilor asupra poporului nefiților.

30 Da, și a fost o pace neîntreruptă printre ei, precum și o mare prosperitate în Biserică datorită atenției și sârguinței pe care ei le-au arătat cuvântului lui Dumnezeu, care a fost vestit către ei de către Helaman și Șiblon și Corianton și Amon și frații lui, da, și de către toți cei care fuseseră rânduiți de ordinul sfânt al lui Dumnezeu, fiind botezați spre pocăință și fiind trimiși ca să predice poporului.

Alma 50

1 Și acum, s-a întâmplat că Moroni nu a oprit pregătirile pentru război sau apărarea poporului său împotriva lamaniților; căci el a făcut ca oștirile sale, la începutul celui de-al douăzecilea an al domniei judecătorilor, să înceapă să sape movile de pământ de jur-împrejurul orașelor, prin toată țara care era stăpânită de nefiți.

2 Iar la vârful acestor maluri, el a pus să se pună buștenii din lemn, da, lucrări de lemn construite de înălțimea unui om, de jur-împrejurul orașelor.

3 Și el a făcut ca pe aceste lucrări de lemn să fie un cadru din țăruși construit pe buștenii, de jur-împrejur; și acestea erau puternice și înalte.

4 Și el a făcut ca turnuri să fie ridicate, care dominau peste acele lucrări de țăruși, și el a făcut ca locuri de adăpost să fie construite pe aceste turnuri pentru ca pietrele și săgețile lamaniților să nu-i lovească.

5 Și ei erau pregătiți ca să poată să arunce pietre de pe vârfurile acestora, după placul

şi puterea lor, şi să-l ucidă pe acela care ar încerca să se apropie de zidurile oraşului.
6 Astfel Moroni a pregătit fortificații împotriva venirii duşmanilor lor, de jur-împrejurul fiecărui oraş din țară.
7 Şi s-a întâmplat că Moroni a făcut ca oştirile sale să meargă în pustiul de la răsărit; da, şi au mers înainte şi i-au mânat pe toți lamaniții care erau la răsărit în pustiu în pământurile lor proprii, care erau la miazăzi de țara lui Zarahemla.
8 Iar țara lui Nefi mergea în linie dreaptă de la marea de la răsărit la cea de la apus.
9 Şi s-a întâmplat că atunci când Moroni i-a alungat pe toți lamaniții din pustiul de la răsărit, care era la miazănoapte de pământurile stăpânirilor lor, el a făcut ca locuitorii din țara lui Zarahemla şi din țara de jur-împrejurul ei să se ducă în pustiul de la răsărit, chiar până la granițele de la țărmul mării, şi să pună stăpânire pe țară.
10 Şi el, de asemenea, a aşezat oştiri la miazăzi, la granițele stăpânirilor lor şi a făcut ca acestea să ridice fortificații pentru ca să poată apăra oştirile şi oamenii lor de mâinile duşmanilor.
11 Şi astfel, el a retezat toate fortificațiile lamaniților din pustiul de la răsărit, da, şi, de asemenea, de la apus, fortificând linia dintre nefiți şi lamaniți, dintre țara lui Zarahemla şi țara lui Nefi, de la marea de la răsărit, mergând pe la izvorul râului Sidon — nefiții stăpânind toată țara de la miazănoapte, da, chiar toată țara care era la miazănoapte de țara Abundenței, după plăcerea lor.
12 Astfel, Moroni cu oştirile sale, care creşteau în fiecare zi datorită asigurării protecției pe care le-o dădeau construcțiile lui, a căutat să reteze tăria şi puterea lamaniților din afara pământurilor stăpânirilor lor pentru ca ei să nu aibă nici o putere asupra pământurilor stăpânirilor lor.
13 Şi s-a întâmplat că nefiții au început să construiască temeliile unui oraş, iar ei au dat numele acelui oraş Moroni; şi acesta era lângă marea de la apus; şi era la miazăzi de linia stăpânirilor lamaniților.
14 Şi ei, de asemenea, au început temeliile unui oraş între oraşul lui Moroni şi oraşul lui Aaron, unind granițele lui Aaron şi Moroni; şi ei au dat numele acelui oraş, sau ținut, Nefiha.
15 Şi ei, de asemenea, au început în acelaşi an să construiască multe oraşe la miazănoapte, unul dintre ele într-un fel deosebit, pe care l-au numit Lehi, care era la miazănoapte, lângă granițele de la malul mării.
16 Şi astfel s-a terminat cel de-al douăzecilea an.
17 Şi în aceste circumstanțe prospere era poporul lui Nefi la începutul celui de-al douăzeci şi unulea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi.
18 Şi ei au prosperat nespus de mult şi au devenit nespus de bogați; da, şi s-au înmulțit şi au devenit puternici în țară.
19 Şi astfel, vedem noi cât de miloase şi drepte sunt toate faptele Domnului pentru îndeplinirea tuturor cuvintelor Lui față de copiii oamenilor; da, noi putem să vedem că sunt adeverite chiar şi la timpul acesta, cuvintele Lui pe care El le-a vorbit către Lehi, zicând:
20 Binecuvântat eşti tu şi copiii tăi; şi ei vor fi binecuvântați; în măsura în care vor ține poruncile Mele, ei vor prospera în țară. Dar aduceți-vă aminte, în măsura în care ei nu vor ține poruncile Mele, vor fi alungați din prezența Domnului.
21 Şi noi vedem că aceste făgăduieli au fost adeverite pentru poporul lui Nefi; căci au fost printre ei certuri şi conflicte, da, crime şi jafuri, idolatrie, curvie şi lucruri abominabile, care au adus asupra lor războaiele şi distrugerile lor.

22 Iar cei care erau credincioşi în ţinerea poruncilor Domnului au fost eliberaţi întotdeauna, în timp ce mii dintre fraţii lor cei păcătoşi au fost trimişi în sclavie sau să piară prin sabie sau să rătăcească în necredinţă şi să se amestece cu lamaniţii.
23 Dar iată, niciodată nu a fost un timp mai fericit pentru poporul lui Nefi, din zilele lui Nefi, decât în zilele lui Moroni, da, chiar la timpul acesta, în cel de-al douăzeci şi unulea an al domniei judecătorilor.
24 Şi s-a întâmplat că cel de-al douăzeci şi doilea an al domniei judecătorilor, de asemenea, s-a terminat în pace; da, şi, de asemenea, cel de-al douăzeci şi treilea an.
25 Şi s-a întâmplat că la începutul celui de-al douăzeci şi patrulea an al domniei judecătorilor, de asemenea, ar fi fost pace printre poporul lui Nefi, dacă nu ar fi fost un conflict care a avut loc printre ei în legătură cu ţara lui Lehi şi ţara lui Morianton, care se uneau la graniţele lui Lehi; amândouă fiind la graniţele de lângă malul mării.
26 Căci iată, oamenii care stăpâneau ţara lui Morianton au cerut o parte din ţara lui Lehi; de aceea, a început să fie un conflict aprins între ei într-atât, încât oamenii din Morianton au pus mâna pe arme împotriva fraţilor lor şi au fost hotărâţi să-i ucidă pe ei cu sabia.
27 Dar iată, oamenii care stăpâneau ţara lui Lehi au fugit în tabăra lui Moroni şi au apelat la el pentru ajutor; căci iată, ei nu erau vinovaţi.
28 Şi s-a întâmplat că atunci când oamenii lui Morianton, care erau conduşi de un om al cărui nume era Morianton, au aflat că oamenii lui Lehi fugiseră în tabăra lui Moroni, au fost nespus de înfricoşaţi că oştirea lui Moroni va năvăli asupra lor şi-i va distruge.
29 De aceea, Morianton le-a pus în inimă ideea ca ei să fugă în ţara care era către miazănoapte, care era acoperită de mari întinderi de ape, şi să pună stăpânire pe ţara care era către miazănoapte.
30 Şi iată, ei şi-ar fi dus acest plan la îndeplinire (ceea ce ar fi fost motiv de multe regrete), dar iată, Morianton fiind un om cu multă pasiune, a fost mânios pe una dintre slujitoarele sale şi s-a năpustit asupra ei şi a bătut-o foarte tare.
31 Şi s-a întâmplat că ea a fugit şi a venit la tabăra lui Moroni şi i-a spus lui Moroni toate lucrurile în legătură cu acea problemă şi în legătură cu intenţiile lor de a fugi în ţara de la miazănoapte.
32 Acum iată, oamenii care erau în ţara Abundenţei, sau mai degrabă în Moroni, s-au temut că ei vor asculta de cuvintele lui Morianton şi se vor uni cu poporul său şi în felul acesta el va obţine stăpânire pe acele părţi din ţară, ceea ce ar pune bazele unor consecinţe serioase printre oamenii lui Nefi, da, care consecinţe ar duce la răsturnarea libertăţii lor.
33 De aceea, Moroni a trimis o oştire, cu tabăra lor, ca să-i înfrunte pe oamenii lui Morianton, ca să oprească fuga lor în ţara de la miazănoapte.
34 Şi s-a întâmplat că ei nu i-au înfruntat până când nu au ajuns la graniţele ţării Pustiu; iar acolo, ei i-au înfruntat lângă trecătoarea îngustă care ducea pe mare până în ţara de la miazănoapte, da, pe mare, la apus şi la răsărit.
35 Şi s-a întâmplat că oştirea care fusese trimisă de Moroni, care era condusă de un om al cărui nume era Teancum, s-a întâlnit cu oamenii lui Morianton; iar oamenii lui Morianton erau atât de încăpăţânaţi (fiind inspiraţi de ticăloşia lui şi de cuvintele lui măgulitoare), încât a început între ei o luptă, în care Teancum l-a ucis pe Morianton şi i-a învins oştirea şi i-a luat prizonieri pe ei, iar apoi s-a reîntors în tabăra lui Moroni. Şi astfel, s-a terminat cel de-al douăzeci şi patrulea an al domniei

judecătorilor asupra poporului lui Nefi.

36 Şi astfel au fost oamenii lui Morianton aduşi înapoi. Şi pe baza legământului lor de a păstra pacea, au fost reintegraţi în ţara lui Morianton şi o alianţă s-a încheiat între ei şi poporul lui Lehi; şi ei, de asemenea, au fost reintegraţi în ţinuturile lor.

37 Şi s-a întâmplat că în acelaşi an în care poporul lui Nefi reinstaurase pacea printre ei, Nefiha, cel de-al doilea judecător-şef a murit, după ce a ocupat scaunul de judecată cu o dreptate deplină înaintea lui Dumnezeu.

38 Cu toate acestea, el a refuzat ca Alma să pună stăpânire pe scrierile acelea şi pe acele lucruri care erau considerate de către Alma şi de către strămoşii lui ca fiind sfinte; de aceea, Alma le dăduse pe acestea fiului său, Helaman.

39 Iată, s-a întâmplat că fiul lui Nefiha a fost numit ca să ocupe scaunul de judecată în locul tatălui său; da, el a fost numit judecător-şef şi guvernator peste popor, cu un jurământ şi o rânduială sfântă ca să judece cu dreptate şi să apere pacea şi libertatea poporului şi să le dea privilegiile lor sfinte de a se ruga la Domnul, Dumnezeul lor, da, ca să sprijine şi să apere cauza lui Dumnezeu în toate zilele lui; şi să-i aducă pe cei păcătoşi înaintea judecăţii, potrivit crimei lor.

40 Acum iată, numele lui a fost Pahoran. Şi Pahoran a ocupat scaunul tatălui său şi a început domnia sa la sfârşitul celui de-al douăzeci şi patrulea an asupra poporului lui Nefi.

Alma 51

1 Şi acum, s-a întâmplat la începutul celui de-al douăzeci şi cincilea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi, ei aveau pacea stabilită între poporul lui Lehi şi poporul lui Morianton în legătură cu pământurile lor şi au început cel de al douăzeci şi cincilea an în pace;

2 Cu toate acestea, ei nu au menţinut pace deplină în ţară pentru mult timp, căci a început să fie un conflict între oameni în legătură cu judecătorul-şef Pahoran; căci iată, era o parte din popor care dorea ca anumite puncte ale legii să fie modificate.

3 Dar iată, Pahoran nu voia s-o modifice şi nici nu a permis ca legea să fie modificată; de aceea, el nu a ascultat de aceia care prin glasurile lor şi-au trimis petiţiile în legătură cu modificarea legii.

4 De aceea, cei care doreau ca legea să fie modificată erau mânioşi pe el şi doreau ca el să nu mai fie judecător-şef peste ţară; de aceea, s-a iscat o dispută aprinsă despre această problemă, dar nu până la vărsare de sânge.

5 Şi s-a întâmplat că aceia care doreau ca Pahoran să fie detronat din scaunul de judecată erau numiţi regalişti, pentru că ei doreau ca legea să fie modificată în aşa fel ca guvernul liber să fie înlăturat şi să se stabilească un rege peste ţară.

6 Iar cei care doreau ca Pahoran să rămână judecător-şef peste ţară şi-au luat asupra lor numele de oameni liberi; şi aceasta a fost diviziunea dintre ei, căci oamenii liberi juraseră sau făcuseră un legământ ca să-şi menţină drepturile şi privilegiile religiei lor printr-un guvern liber.

7 Şi s-a întâmplat că această problemă a conflictului lor a fost rezolvată prin glasul poporului. Şi s-a întâmplat că glasul poporului a venit în favoarea oamenilor liberi şi Pahoran şi-a păstrat scaunul de judecată, ceea ce a adus mare bucurie printre fraţii lui Pahoran, precum şi printre mulţi dintre oamenii libertăţii, care, de asemenea, i-au redus la tăcere pe regalişti, aşa încât ei nu îndrăzneau să se opună, ci erau obligaţi să

menţină cauza libertăţii.

8 Acum, aceia care erau în favoarea regelui erau cei născuţi într-o clasă superioară şi ei căutau să fie regi; şi ei erau sprijiniţi de către cei care căutau putere şi autoritate asupra poporului.

9 Dar iată, acesta era un timp nepotrivit pentru ca asemenea conflicte să fie printre poporul nefiţilor; căci iată, Amalichia iarăşi aţâţase inimile poporului lamaniţilor împotriva poporului nefiţilor; şi el aduna laolaltă soldaţi din toate părţile ţării sale înarmându-i şi pregătindu-i de război cu toată silinţa; căci el jurase să bea sângele lui Moroni.

10 Dar iată, noi vom vedea că făgăduiala pe care a făcut-o a fost pripită; cu toate acestea, s-a pregătit el însuşi şi oştirile sale ca să vină să se lupte împotriva nefiţilor.

11 Acum, oştirile lui nu erau atât de mari cum fuseseră până atunci, din cauza multelor mii care fuseseră ucişi de către mâna nefiţilor; dar, în ciuda marii lor pierderi, Amalichia adunase laolaltă o oştire extrem de mare într-atât, încât el nu s-a temut să vină jos în ţara lui Zarahemla.

12 Da, chiar şi însuşi Amalichia a venit jos, în fruntea lamaniţilor. Şi a fost în cel de-al douăzeci şi cincilea an al domniei judecătorilor; şi a fost în acelaşi timp în care ei începuseră să rezolve problemele certurilor lor în legătură cu judecătorul-şef Pahoran.

13 Şi s-a întâmplat că atunci când oamenii care erau numiţi regalişti au auzit că lamaniţii veneau jos ca să se lupte împotriva lor, au fost bucuroşi în inimile lor; şi au refuzat să pună mâna pe arme, căci erau atât de mânioşi pe judecătorul-şef, precum şi pe oamenii libertăţii, încât nu au vrut să pună mâna pe arme ca să-şi apere patria.

14 Şi s-a întâmplat că atunci când Moroni a văzut aceasta, şi, de asemenea, a văzut că lamaniţii veneau către graniţele ţării, el a fost nespus de mânios din cauza încăpăţânării acelor oameni pentru care el muncise cu atâta silinţă ca să-i apere; da, el a fost nespus de mânios; sufletul lui a fost umplut de mânie împotriva lor.

15 Şi s-a întâmplat că a trimis o petiţie cu glasul poporului către guvernatorul ţării, dorind ca el să o citească şi să-i dea lui (Moroni) puterea să-i forţeze pe disidenţi să-şi apere patria sau, altfel, să-i omoare.

16 Căci a fost prima lui grijă să pună capăt unor asemenea conflicte şi neînţelegeri printre popor; căci iată, aceasta fusese până atunci o cauză a întregii lor distrugeri. Şi s-a întâmplat că s-a petrecut după glasul poporului.

17 Şi s-a întâmplat că Moroni a poruncit ca oştirea lui să meargă împotriva acelor regalişti să le doboare mândria şi nobleţea şi să-i facă una cu pământul ori, ei trebuia să pună mâna pe arme şi să sprijine cauza libertăţii.

18 Şi s-a întâmplat că oştirile au mărşăluit împotriva lor; şi au doborât mândria lor şi nobleţea lor într-atât, încât, în timp ce ei îşi ridicau armele de război ca să se lupte împotriva oamenilor lui Moroni, erau doborâţi şi făcuţi una cu pământul.

19 Şi s-a întâmplat că erau patru mii dintre disidenţii aceia care au fost doborâţi de sabie; iar aceia dintre conducătorii lor care nu au fost ucişi în luptă au fost luaţi şi aruncaţi în închisoare, căci nu era vreme pentru judecăţile lor în acel moment.

20 Iar restul disidenţilor acelora, decât să fie doborâţi la pământ de sabie, mai degrabă s-au supus stindardelor libertăţii şi au fost forţaţi să înalţe drapelul libertăţii pe turnurile lor şi în oraşele lor şi să pună mâna pe arme în apărarea patriei lor.

21 Şi astfel, Moroni a pus capăt acelor regalişti, aşa încât nu mai era nici unul cunoscut sub numele de regalist; şi astfel a pus el capăt încăpăţânării şi mândriei

acelor oameni care pretindeau să aibă sânge nobil; ci ei au fost coborâți ca să se
umilească laolaltă cu frații lor şi să lupte cu vitejie pentru eliberarea lor din sclavie.
22 Iată, s-a întâmplat că în timp ce Moroni punea capăt războaielor şi certurilor
dintre oamenii săi şi îi aducea la pace şi civilizație şi făcea reguli de pregătire pentru
război împotriva lamaniților, iată, lamaniții năvăliseră în țara lui Moroni, care era la
granițele de lângă malul mării.
23 Şi s-a întâmplat că nefiții nu erau destul de puternici în oraşul lui Moroni; de
aceea, Amalichia i-a alungat ucigând pe mulți dintre ei. Şi s-a întâmplat că
Amalichia a pus stăpânire pe oraş, da, a pus stăpânire pe toate fortificațiile lor.
24 Şi cei care au fugit din oraşul lui Moroni au venit în oraşul lui Nefiha; şi, de
asemenea, oamenii din oraşul lui Lehi s-au adunat laolaltă şi au făcut pregătiri şi au
fost gata să-i primească pe lamaniți la luptă.
25 Dar s-a întâmplat că Amalichia nu a suferit ca lamaniții să se ducă la luptă
împotriva oraşului lui Nefiha, ci i-a ținut lângă malul mării, lăsând oameni în fiecare
oraş ca să-l păstreze şi să-l apere.
26 Şi astfel, el a înaintat punând stăpânire pe multe oraşe, pe oraşul lui Nefiha şi pe
oraşul lui Lehi, pe oraşul lui Morianton şi pe oraşul lui Omner, pe oraşul lui Ghid şi
pe oraşul lui Mulec, toate aceste oraşe fiind către granițele de la răsărit, lângă malul
mării.
27 Şi astfel, au obținut lamaniții atât de multe oraşe din cauza vicleniei lui Amalichia
şi din cauza oştirilor lor fără număr, toate aceste oraşe fiind fortificate puternic după
felul fortificațiilor lui Moroni; toate acestea oferind bune fortificații lamaniților.
28 Şi s-a întâmplat că au mărşăluit către granițele țării Abundenței, alungându-i pe
nefiți din fața lor şi ucigându-i pe mulți dintre ei.
29 Dar s-a întâmplat că înaintea lor a ieşit Teancum, care-l ucisese pe Morianton şi
condusese poporul său la fugă.
30 Şi s-a întâmplat că el, de asemenea, a luat-o înaintea lui Amalichia care mărşăluia
cu oştirea sa numeroasă ca să pună stăpânire pe țara Abundenței, precum şi pe țara
de la miazănoapte.
31 Dar iată, el a fost dezamăgit să fie respins de către Teancum şi oamenii lui, căci ei
erau mari războinici; căci fiecare om al lui Teancum îi întrecea pe lamaniți în puterea
lor şi în dibăcia lor în război într-atât, încât ei au câştigat avantaj în fața lamaniților.
32 Şi s-a întâmplat că ei i-au hărțuit pe aceştia într-atât, încât i-au măcelărit pe ei,
chiar până când a căzut întunericul. Şi s-a întâmplat că Teancum şi oamenii săi şi-au
instalat corturile la granițele țării Abundenței; şi Amalichia şi-a instalat corturile
sale la graniță, pe plaja de la țărmul mării şi în felul acesta ei au fost alungați.
33 Şi s-a întâmplat că atunci când noaptea a căzut, Teancum şi slujitorul său s-au
strecurat în ascuns în timpul nopții şi s-au dus în tabăra lui Amalichia; şi iată,
somnul i-a doborât pe ei din cauza oboselii lor mari, din cauza muncilor şi căldurii
din timpul zilei.
34 Şi s-a întâmplat că Teancum s-a strecurat în ascuns în cortul regelui şi a înfipt o
suliță în inima lui; şi a provocat moartea imediată a regelui, aşa încât el nu a putut
să-şi scoale slujitorii.
35 Şi iarăşi s-a reîntors în ascuns în propria tabără; şi iată, oamenii lui erau adormiți,
iar el i-a sculat şi le-a spus despre toate lucrurile pe care le făcuse.
36 Şi a făcut ca oştirile sale să stea gata pregătite, în caz că lamaniții s-ar scula şi ar
năvăli asupra lor.

37 Şi astfel s-a terminat cel de al douăzeci şi cincilea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi; şi astfel s-au terminat zilele lui Amalichia.

Alma 52

1 Şi acum, s-a întâmplat că în cel de-al douăzeci şi şaselea an al domniei judecătorilor asupra poporului nefiților, iată, atunci când lamaniții s-au trezit în prima dimineață din prima lună, iată, au aflat că Amalichia era mort în propriul său cort; şi, de asemenea, au văzut că Teancum era gata să se lupte cu ei în ziua aceea.

2 Şi acum, când lamaniții au văzut aceasta, s-au înfricoşat; şi şi-au părăsit planul de a mărşălui în țara de la miazănoapte; şi s-au retras cu toată oştirea lor în oraşul lui Mulec; şi au căutat protecție în fortificațiile lor.

3 Şi s-a întâmplat că fratele lui Amalichia a fost numit rege peste popor; iar numele lui era Amoron; şi astfel, regele Amoron, fratele regelui Amalichia, a fost numit să domnească în locul lui.

4 Şi s-a întâmplat că el a dat poruncă poporului său ca să păstreze acele oraşe pe care le cuceriseră prin vărsare de sânge; căci ei nu luaseră nici un oraş decât prin vărsare de mult sânge.

5 Şi acum, Teancum a văzut că lamaniții erau hotărâți să păstreze acele oraşe pe care le cuceriseră, precum şi acele părți din țară pe care puseseră stăpânire; şi, de asemenea, văzând numărul lor enorm de mare, Teancum s-a gândit că nu era potrivit să încerce să-i atace pe ei în forturile lor.

6 Ci şi-a păstrat oamenii în preajma sa ca şi cum ar face pregătiri de război; da, şi într-adevăr se pregătea să se apere împotriva lor, ridicând ziduri de jur-împrejur şi pregătind locuri de apărare.

7 Şi s-a întâmplat că au continuat astfel să se pregătească de război până când Moroni a trimis un număr mare de oameni ca să întărească oştirea lui.

8 Iar Moroni, de asemenea, a trimis către el porunci să-i păstreze pe toți prizonierii care cădeau în mâna lui; căci tot aşa cum lamaniții luaseră mulți prizonieri, tot aşa el trebuia să păstreze pe toți prizonierii lamaniți ca o răzbunare pentru aceia pe care lamaniții îi luaseră.

9 Şi, de asemenea, a trimis porunci către el ca să fortifice țara Abundenței şi să apere trecătoarea îngustă care ducea către țara de la miazănoapte, pentru ca lamaniții să nu ocupe acel punct şi astfel să obțina putere să-i hărțuiască pe ei din orice parte.

10 Şi Moroni, de asemenea, a trimis după el, dorind ca el să fie credincios în a apăra acea parte din țară şi să caute orice prilej să-i hărțuiască pe lamaniți în acel ținut, atât de mult cât era în puterea lui pentru ca să poată să recaptureze iarăşi printr-un şiretlic sau prin alte mijloace acele oraşe care fuseseră luate din mâinile lor; şi ca el, de asemenea, să fortifice şi să întărească oraşele dimprejur, care nu căzuseră în mâinile lamaniților.

11 Şi, de asemenea, i-a spus lui, eu voi veni la tine, dar iată, lamaniții sunt asupra noastră între granițele țării de lângă marea de la apus; şi iată, eu merg împotriva lor, de aceea, nu pot să vin la tine.

12 Acum, regele (Amoron) plecase din țara lui Zarahemla, şi îi anunțase reginei moartea fratelui său, şi adunase laolaltă un număr mare de oameni, şi pornise în marş împotriva nefiților la țărmurile de lângă marea dinspre apus.

13 Şi astfel, el se străduia să-i hărțuiască pe nefiți şi să mâne o parte din forțele lor

către acea parte a țării în timp ce comanda pe aceia pe care îi lăsase ca să pună stăpânire asupra orașelor pe care le ocupase, ca ei, de asemenea, să-i hărțuiască pe nefiți la granițele de lângă marea de la răsărit și să pună stăpânire pe pământurile lor, atât cât le era în putință, după puterea oștirilor lor.

14 Și astfel erau nefiții în acele împrejurări periculoase, la sfârșitul celui de-al douăzeci și șaselea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi.

15 Dar iată, s-a întâmplat în cel de-al douăzeci și șaptelea an al domniei judecătorilor, că Teancum la porunca lui Moroni — care întemeiase oștiri ca să apere granițele de la miazăzi și de la apus ale țării și își începuse marșul împotriva țării Abundenței pentru ca să-l poată ajuta pe Teancum cu oamenii săi să recucerească orașele pe care le pierduseră —

16 Și s-a întâmplat că Teancum primise porunci să atace orașul lui Mulec și să-l recaptureze, dacă aceasta era posibil.

17 Și s-a întâmplat că Teancum a făcut pregătiri ca să atace orașul lui Mulec și să înainteze cu oștirea sa împotriva lamaniților; dar a văzut că nu era posibil să-i învingă pe ei în timp ce erau în fortificațiile lor; de aceea, și-a părăsit planurile și s-a reîntors la orașul Abundenței ca să aștepte venirea lui Moroni pentru ca să capete întăriri la oștirile sale.

18 Și s-a întâmplat că Moroni a sosit cu oștirea sa în țara Abundenței către sfârșitul celui de-al douăzeci și șaptelea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi.

19 Iar la începutul celui de-al douăzeci și optulea an, Moroni și Teancum și mulți dintre căpitanii-șefi au ținut un consiliu de război — despre ceea ce trebuia să facă pentru a-i face pe lamaniți să vină la luptă împotriva lor; sau pentru ca ei să poată prin vreun mijloc să-i ademenească afară din pozițiile lor întărite, pentru ca ei să poată să obțină avantaj asupra lor și să recaptureze orașul lui Mulec.

20 Și s-a întâmplat că au trimis soli către oștirea lamaniților care apăra orașul lui Mulec, la conducătorul lor al cărui nume era Iacov, dorind ca el să vină cu oștirile sale către câmpiile dintre cele două orașe. Dar iată Iacov, care era un zoramit, nu a vrut să vină cu oștirea sa și să-i întâlnească pe ei pe câmpiile acelea.

21 Și s-a întâmplat că Moroni, neavând nici o nădejde să-i întâlnească pe ei pe terenuri egale, a hotărât un plan ca să-i ademenească pe lamaniți afară din întăriturile lor.

22 De aceea, a făcut ca Teancum să ia un număr mic de oameni și să se ducă jos lângă malul mării; iar Moroni și oștirea sa, la vreme de noapte, s-au dus în pustiu, la apus de orașul lui Mulec; și astfel, în ziua următoare, atunci când gărzile lamaniților l-au descoperit pe Teancum, au fugit și i-au dat de veste lui Iacov, conducătorul lor.

23 Și s-a întâmplat că oștirile lamaniților au mărșăluit împotriva lui Teancum, crezând că prin numărul lor îl vor învinge pe Teancum din cauza micimii numărului lor. Și când Teancum a văzut oștirile lamaniților venind împotriva lui, a început să se retragă către malul mării, la miazănoapte.

24 Și s-a întâmplat că atunci când lamaniții au văzut că el a început să fugă, au prins curaj și i-au urmărit pe ei cu vigoare. Și în timp ce Teancum îi alunga astfel pe lamaniții care în zadar îi urmăreau pe ei, iată, Moroni a poruncit ca o parte din oștirea sa care era cu el să se ducă în oraș și să pună stăpânire pe acesta.

25 Și astfel au făcut ei și i-au ucis pe toți aceia care fuseseră lăsați să păzească orașul, da, pe toți aceia care nu voiau să-și lepede armele de război.

26 Și astfel, Moroni a pus stăpânire pe orașul Mulec cu o parte din oștirea sa, în timp

ce el mărşăluia cu cealaltă parte a oştirii sale ca să-i întâlnească pe lamaniţi atunci când ei trebuia să se reîntoarcă din urmărirea lui Teancum.

27 Şi s-a întâmplat că lamaniţii l-au urmărit pe Teancum până când au venit aproape de oraşul Abundenţei, iar apoi au fost întâlniţi de către Lehi şi de o oştire mică ce fusese lăsată ca să apere oraşul Abundenţei.

28 Şi acum, iată, atunci când căpitanii-şefi ai lamaniţilor l-au văzut pe Lehi cu oştirea lui venind către ei, au fugit în mare dezordine, de teamă că nu vor căpăta oraşul Mulec înainte ca Lehi să-i cucerească; căci erau obosiţi din cauza marşului lor, pe când oamenii lui Lehi erau odihniţi.

29 Acum, lamaniţii nu ştiau că Moroni fusese în spatele lor cu oştirea sa; şi lor le era frică numai de Lehi şi de oamenii lui.

30 Acum, Lehi nu dorea să-i cucerească pe ei înainte ca ei să-l întâlnească pe Moroni şi oştirea lui.

31 Şi s-a întâmplat că înainte ca lamaniţii să se fi retras departe, ei au fost înconjuraţi de către nefiţi, de către oamenii lui Moroni pe de o parte şi de către oamenii lui Lehi pe de altă parte, ei toţi fiind odihniţi şi plini de putere; iar lamaniţii erau obosiţi din cauza marşului lor îndelungat.

32 Iar Moroni le-a poruncit oamenilor săi ca să năvălească asupra lor până când ei îşi vor abandona armele de război.

33 Şi s-a întâmplat că Iacov, fiind conducătorul lor, el fiind, de asemenea, un zoramit şi având un spirit de necucerit, i-a condus pe lamaniţi la bătălie cu o furie nespusă împotriva lui Moroni.

34 Moroni fiind în marş, Iacov era hotărât să-i ucidă şi să-şi taie drum prin oraşul lui Mulec. Dar iată, Moroni şi oamenii lui erau mai puternici; de aceea, nu au cedat drumul în faţa lamaniţilor.

35 Şi s-a întâmplat că s-au luptat de amândouă părţile cu furie nespusă; şi mulţi au fost ucişi de amândouă părţile; da, iar Moroni a fost rănit, iar Iacov a fost ucis.

36 Iar Lehi i-a forţat din urmă cu atâta furie, cu oamenii lui cei puternici, încât lamaniţii din spate şi-au abandonat armele de război; iar cei rămaşi dintre ei, fiind mult dezorientaţi, nu ştiau încotro să se ducă sau încotro să lovească.

37 Acum, Moroni văzând dezordinea lor, le-a spus, zicând: Dacă voi veţi aduce aici armele voastre de război şi le veţi preda, iată, noi ne vom abţine de a vărsa sângele vostru.

38 Şi s-a întâmplat că atunci când lamaniţii au auzit aceste cuvinte, căpitanii-şefi ai lor, toţi aceia care nu fuseseră ucişi, au înaintat şi şi-au abandonat armele lor de război la picioarele lui Moroni şi, de asemenea, le-au poruncit oamenilor lor ca şi ei să facă acelaşi lucru.

39 Dar iată, mulţi au fost aceia care nu au vrut să facă lucrul acesta; iar cei care nu au vrut să-şi abandoneze săbiile lor au fost luaţi şi legaţi, iar armele lor de război au fost luate de la ei, iar ei au fost siliţi să meargă în marş împreună cu fraţii lor în ţara Abundenţei.

40 Şi acum, numărul prizonierilor care au fost luaţi era mai mare decât numărul acelora care fuseseră ucişi, da, mai mare decât numărul celor care fuseseră ucişi de amândouă părţile.

Alma 53

1 Şi s-a întâmplat că ei au pus gărzi de pază peste prizonierii lamaniți şi i-au forțat pe aceştia să meargă şi să-şi îngroape morții, da, şi, de asemenea, morții nefiților care fuseseră ucişi; şi Moroni a pus oameni ca să-i păzească în timp ce îşi realizau muncile.

2 Iar Moroni s-a dus la oraşul lui Mulec împreună cu Lehi şi a luat comanda oraşului şi l-a dat pe mâna lui Lehi. Acum iată, acest Lehi era un om care fusese împreună cu Moroni în cea mai mare parte din toate bătăliile lui; şi era un om care se asemăna cu Moroni, iar fiecare dintre ei se bucura de siguranța celuilalt; da, ei se iubeau unul pe altul şi, de asemenea, erau iubiți de toți oamenii lui Nefi.

3 Şi s-a întâmplat că, după ce lamaniții au terminat să-şi îngroape morții lor, precum şi morții nefiților, ei au mărşăluit înapoi în țara Abundența; iar Teancum, la poruncile lui Moroni, a făcut ca ei să înceapă să muncească la construirea unui şanț de jur-împrejurul țării sau al oraşului Abundența.

4 Şi el i-a pus să construiască un parapet de lemn pe malul dinăuntru al şanțului; şi au aruncat pământ din şanț înspre parapetul de lemn; şi astfel au făcut ei ca lamaniții să muncească până când au înconjurat oraşul Abundența de jur-împrejur cu un zid puternic de lemn şi de pământ, de o înălțime nespus de mare.

5 Iar acest oraş a devenit o foarte mare fortăreață de atunci încolo; iar în acest oraş ei i-au păstrat pe prizonierii lamaniților; da, şi anume înăuntrul unui zid pe care i-au pus a-l zidi cu propriile lor mâini. Acum, Moroni a fost forțat să-i facă pe lamaniți să muncească pentru că era uşor să-i păzească pe ei în timp ce ei munceau; şi el dorea să aibă toate forțele sale atunci când trebuia să-i atace pe lamaniți.

6 Şi s-a întâmplat că Moroni a câştigat astfel o victorie asupra uneia dintre cele mai mari oştiri ale lamaniților şi a obținut stăpânire asupra oraşului lui Mulec, care era unul dintre cele mai puternice stăpâniri ale lamaniților în țara lui Nefi; şi astfel, el, de asemenea, a construit o fortăreață ca să-i păstreze pe prizonierii săi.

7 Şi s-a întâmplat că el nu a mai încercat să se lupte cu lamaniții în anul acela, ci i-a folosit pe oamenii săi ca să se pregătească de război, da, şi să facă fortificații de pază împotriva lamaniților, da, şi, de asemenea, să apere pe femeile lor şi pe copiii lor de la foamete şi suferințe şi să facă rost de mâncare pentru oştirile lor.

8 Şi acum, s-a întâmplat că oştirile lamaniților de la marea de la apus la miazăzi, în lipsa lui Moroni, din cauza unor intrigi dintre nefiți care au cauzat neînțelegeri printre ei, câştigaseră teren întrucâtva asupra nefiților, da, într-atât de mult, încât puseseră stăpânire pe un număr de oraşe de-ale lor în acea parte a țării.

9 Şi astfel, din cauza nedreptății din mijlocul lor, da, din cauza neînțelegerilor şi a intrigilor dintre ei, ei se aflau în împrejurările cele mai periculoase.

10 Şi acum iată, eu am ceva de spus despre oamenii lui Amon, care la început erau lamaniți; dar datorită lui Amon şi a fraților lui sau, mai degrabă, datorită puterii şi a Cuvântului lui Dumnezeu, ei fuseseră convertiți către Domnul; şi fuseseră aduşi jos, în țara lui Zarahemla, şi de atunci încolo fuseseră apărați de către nefiți.

11 Şi datorită jurământului lor, nu puteau să pună mâna pe arme împotriva fraților lor; căci ei făcuseră un jurământ ca niciodată să nu mai facă vărsare de sânge; şi în acord cu jurământul lor, ei ar fi pierit; da, ar fi suferit ei înşişi să fi căzut în mâinile fraților lor dacă nu ar fi fost mila şi dragostea nespus de mare pe care Amon şi frații lui le aveau pentru ei.

12 Şi din această cauză, au fost aduşi jos, în țara lui Zarahemla; şi de atunci încolo ei fuseseră apărați de către nefiți.

13 Dar s-a întâmplat că atunci când ei au văzut pericolul şi multele suferinţe şi necazuri pe care nefiţii le-au suferit pentru ei, au fost emoţionaţi de milă şi au dorit să pună mâna pe arme în apărarea ţării lor.
14 Dar iată, pe când erau gata să-şi ia armele de război, au fost copleşiţi de rugămintile lui Helaman şi ale fraţilor lui, pentru că ei erau gata să-şi calce jurământul pe care îl făcuseră.
15 Şi Helaman s-a temut ca, nu cumva, făcând aşa, să-şi piardă sufletele; de aceea, toţi acei care intraseră în acest legământ erau constrânşi să-şi privească fraţii trecând prin suferinţele lor, în situaţiile lor periculoase din acest timp.
16 Dar iată, s-a întâmplat că aveau mulţi fii care nu intraseră în legământul de a nu-şi lua armele de război ca să se apere de duşmanii lor; de aceea, ei s-au adunat laolaltă atunci, toţi câţi au putut să pună mâna pe arme; şi şi-au luat numele de nefiţi.
17 Şi ei au intrat într-un legământ ca să lupte pentru libertatea nefiţilor, da, ca să apere ţara până la jertfirea vieţilor lor; da, şi chiar au făcut un legământ solemn ca să nu jertfească niciodată libertatea lor, ci să se lupte în toate împrejurările ca să-i apere pe nefiţi şi pe ei înşişi de sclavie.
18 Acum iată, aceşti tineri, care au intrat în acest legământ şi care au luat armele de război ca să-şi apere patria erau în număr de două mii.
19 Şi acum, iată, cum ei niciodată până acum nu fuseseră o povară pentru nefiţi, ei deveniseră acum de mare ajutor; căci au pus mâna pe armele lor de război şi au dorit ca Helaman să fie conducătorul lor.
20 Şi erau cu toţii oameni tineri şi erau nespus de viteji şi curajoşi; şi, de asemenea, puternici şi energici; dar iată, aceasta nu era totul — ei erau oameni adevăraţi oricând, în orice lucru li se încredinţa lor.
21 Da, erau oameni ai adevărului şi ai sobrietăţii, căci ei au fost învăţaţi să ţină poruncile lui Dumnezeu şi să păşească drepţi înaintea Lui.
22 Şi acum, s-a întâmplat că Helaman a mers înaintea celor două mii de soldaţi tineri ai săi în ajutorul oamenilor de la graniţele ţării la sud, de lângă marea de la apus.
23 Şi astfel s-a terminat cel de-al douăzeci şi optulea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi.

Alma 54

1 Şi acum, s-a întâmplat la începutul celui de-al douăzeci şi nouălea an al judecătorilor că Amoron a trimis la Moroni dorind ca ei să facă un schimb de prizonieri.
2 Şi s-a întâmplat că Moroni s-a bucurat nespus de mult de această cerere, căci el dorea ca proviziile care erau consumate pentru întreţinerea prizonierilor lamaniţi să fie folosite pentru întreţinerea propriilor săi oameni; şi, de asemenea, îi dorea pe oamenii săi pentru întărirea oştirii sale.
3 Acum, lamaniţii luaseră multe femei şi copii; iar printre toţi prizonierii lui Moroni sau printre prizonierii pe care Moroni îi luase, nu era nici o femeie şi nici un copil; de aceea, Moroni s-a hotărât la un şiretlic ca să capete pe cât era posibil cât mai mulţi prizonieri nefiţi de la lamaniţi.
4 De aceea, el a scris o scrisoare şi a trimis-o prin slujitorul lui Amoron, acelaşi care îi adusese o scrisoare lui Moroni. Acum, acestea sunt cuvintele pe care el le-a scris lui Amoron, zicându-i:
5 Iată, Amoron, eu ţi-am scris ţie ceva despre acest război pe care tu l-ai purtat

împotriva oamenilor mei sau mai degrabă pe care fratele tău l-a purtat împotriva lor şi pe care voi încă mai sunteţi hotărâţi să-l continuaţi după moartea lui.

6 Iată, aş vrea să-ţi spun ţie ceva despre dreptatea lui Dumnezeu şi despre sabia mâniei Sale atotputernice care atârnă asupra voastră, dacă voi nu vă pocăiţi şi dacă nu vă retrageţi oştirile pe pământurile voastre proprii sau în ţara stăpânirilor voastre, care este ţara lui Nefi.

7 Da, aş dori să-ţi spun ţie aceste lucruri, dacă ai fi în stare să le asculţi; da, aş dori să-ţi spun ţie despre acel iad îngrozitor care aşteaptă să-i primească pe ucigaşii de felul tău şi ai fratelui tău, dacă nu te pocăieşti şi nu renunţi la scopurile tale ucigaşe şi nu te reîntorci cu oştirile în propria ta ţară.

8 Dar cum tu odată ai refuzat aceste lucruri şi te-ai luptat împotriva poporului Domnului, tot aşa mă aştept să faci şi acum.

9 Şi acum, iată, noi suntem pregătiţi să te primim; da, şi dacă renunţi la scopurile tale, iată, vei atrage asupra ta mânia lui Dumnezeu pe care tu L-ai respins, chiar pentru distrugerea ta totală.

10 Dar aşa cum Domnul trăieşte, tot aşa oştirile noastre vor năvăli asupra ta, dacă nu te vei retrage, iar tu vei fi în curând vizitat de moarte, căci noi ne vom păstra oraşele şi pământurile noastre; da, şi ne vom păstra religia noastră şi cauza Dumnezeului nostru.

11 Dar iată, cred că vorbesc în zadar cu tine despre aceste lucruri; sau cred că tu eşti un copil al iadului; de aceea, îmi închei scrisoarea spunându-ţi că nu voi face schimb de prizonieri decât cu condiţia ca tu să eliberezi un bărbat şi nevasta sa şi copiii săi pentru fiecare prizonier; dacă va fi ca tu să faci aceasta, atunci eu voi face schimbul.

12 Şi iată, dacă nu faci aceasta, voi veni împotriva ta cu oştirile mele; da, şi îmi voi înarma chiar femeile şi copiii şi voi veni împotriva ta şi te voi urmări chiar până în propria ta ţară, care este ţara primei noastre moşteniri; da, şi va fi sânge pentru sânge, da, viaţă pentru viaţă; şi mă voi lupta cu tine chiar până când vei fi distrus de pe faţa pământului.

13 Iată, sunt mânios şi tot aşa este şi poporul meu; tu ai căutat să ne ucizi, iar noi am căutat numai să ne apărăm pe noi înşine. Dar iată, dacă tu încă mai cauţi să ne distrugi pe noi, atunci noi vom căuta să te distrugem pe tine; da, şi vom căuta să luăm pământul nostru, pământul primei noastre moşteniri.

14 Acum eu închei scrisoarea mea. Eu sunt Moroni; eu sunt un conducător al poporului nefiţilor.

15 Acum, s-a întâmplat că Amoron, atunci când a primit scrisoarea, a fost mânios; şi el a scris o altă scrisoare lui Moroni; şi acestea sunt cuvintele pe care le-a scris, zicând:

16 Eu sunt Amoron, regele lamaniţilor; eu sunt fratele lui Amalichia, cel pe care voi l-aţi ucis. Iată, voi răzbuna sângele lui asupra voastră, da, voi veni cu oştirile mele asupra voastră, căci nu mă tem de ameninţările voastre.

17 Căci iată, strămoşii voştri au greşit în faţa fraţilor lor într-atât, încât i-au jefuit pe ei de dreptul lor la guvern atunci când acesta într-adevăr le aparţinea lor.

18 Şi acum iată, dacă voi vă veţi abandona armele voastre şi vă veţi preda ca să fiţi guvernaţi de către aceia cărora guvernul le aparţine pe drept, atunci eu voi face ca oamenii mei să-şi abandoneze armele şi să nu mai fie război.

19 Iată, voi aţi pomenit multe ameninţări împotriva mea şi a oamenilor mei; dar iată, noi nu ne temem de ameninţările voastre.

20 Cu toate acestea, voi fi de acord ca să facem schimb de prizonieri, în acord cu

cererea ta, cu bucurie pentru ca eu să pot să păstrez mâncarea pentru oamenii mei de război; şi noi vom purta un război care va fi fără de sfârşit, fie ca să-i supunem pe nefiţi autorităţii noastre, fie ca să-i nimicim pe ei pentru veşnicie.

21 Iar despre acel Dumnezeu despre care tu spui că noi L-am respins, iată, nu cunoaştem nici o astfel de Fiinţă; şi nici voi nu O cunoaşteţi; dar dacă ar fi ca o asemenea Fiinţă să fie, noi ştim numai că El ne-a făcut pe noi, tot aşa cum El v-a făcut şi pe voi.

22 Şi dacă va fi ca să fie un diavol şi un iad, iată, nu vă va trimite El pe voi acolo ca să locuiţi împreună cu fratele meu pe care voi l-aţi ucis, despre care aţi făcut aluzie cum că s-a dus într-un asemenea loc? Dar iată, aceste lucruri nu au nici o importanţă.

23 Eu sunt Amoron şi un urmaş al lui Zoram, pe care strămoşii voştri l-au constrâns şi l-au scos din Ierusalim.

24 Şi iată, acum eu sunt un lamanit viteaz; iată, acest război a fost purtat ca să răzbunăm nedreptăţile care le-au fost făcute şi ca să păstrăm şi să căpătăm drepturile lor la guvernare; şi eu îmi închei scrisoarea mea către Moroni.

Alma 55

1 Acum s-a întâmplat că, atunci când Moroni a primit această scrisoare, el a fost şi mai mânios, căci ştia că Amoron avea o cunoaştere perfectă despre înşelăciunea lui; da, ştia că Amoron ştia că aceasta nu era o cauză dreaptă care-l făcuse pe el să poarte război împotriva poporului lui Nefi.

2 Şi el a zis: Iată, nu voi face schimb de prizonieri cu Amoron decât dacă el îşi va retrage planurile, aşa cum am spus eu în scrisoarea mea; căci nu îi voi aproba lui să aibă mai multă putere decât aceea pe care a obţinut-o.

3 Iată, cunosc locul în care lamaniţii îi păzesc pe oamenii mei pe care i-au luat prizonieri; şi cum Amoron nu vrea să-mi aprobe scrisoarea, iată, îi voi da lui după cuvintele mele; da, voi căuta moartea printre ei până când vor cere pace.

4 Şi acum s-a întâmplat că, atunci când Moroni a spus aceste cuvinte, a făcut ca o cercetare să fie făcută printre oamenii săi pentru ca el să poată găsi printre ei pe vreun om care era un urmaş al lui Laman.

5 Şi s-a întâmplat că au găsit pe unul, al cărui nume era Laman; şi era unul dintre slujitorii regelui care fusese ucis de către Amalichia.

6 Acum, Moroni a făcut ca Laman şi un număr mic dintre oamenii săi să meargă la gărzile care îi păzeau pe nefiţi.

7 Acum, nefiţii erau păziţi în oraşul lui Ghid; de aceea, Moroni l-a numit pe Laman şi a pus ca un număr mic de oameni să meargă cu el.

8 Şi atunci când s-a lăsat întunericul, Laman s-a dus la gărzile care îi păzeau pe nefiţi şi iată, ele l-au văzut venind şi au strigat către el; dar el spune către ele: Nu vă temeţi; iată, eu sunt un lamanit. Iată, noi am scăpat de la nefiţi, iar ei sunt adormiţi; şi iată, noi am luat din vinul lor şi l-am adus cu noi.

9 Acum, când lamaniţii au auzit aceste cuvinte, l-au primit pe el cu bucurie; şi au grăit către el: Dă-ne nouă din vinul tău ca să bem; noi suntem bucuroşi că tu ai adus vin căci noi suntem obosiţi.

10 Dar Laman le-a spus: Lăsaţi-ne să păstrăm vinul nostru până când noi vom merge împotriva nefiţilor ca să ne luptăm. Dar aceste vorbe i-a făcut pe ei să dorească şi mai mult să bea din vin;

11 Căci, au spus ei: Noi suntem obosiți, de aceea, lasă-ne pe noi să luăm din vin şi să primim din când în când rația de vin care ne va întări pe noi ca să mergem împotriva nefiților.
12 Iar Laman le-a spus: Voi puteți să faceți după dorințele voastre.
13 Şi s-a întâmplat că ei au luat din vin fără măsură; şi le-a făcut plăcere şi, de aceea, au băut şi mai mult; iar acesta era tare, fiind pregătit să fie tare.
14 Şi s-a întâmplat că au băut şi s-au veselit; şi încetul cu încetul s-au îmbătat.
15 Şi acum, când Laman şi oamenii săi au văzut că toți erau beți şi erau adormiți într-un somn adânc, s-au întors la Moroni şi i-au povestit toate lucrurile care se întâmplaseră.
16 Şi acum, aceasta s-a întâmplat după planul lui Moroni. Iar Moroni îi pregătise pe oamenii săi cu arme de război; şi s-a dus la oraşul Ghid în timp ce lamaniții erau într-un somn adânc şi erau beți; şi au aruncat arme de război prizonierilor într-atât de mult, încât aceştia erau înarmați;
17 Da, chiar şi femeilor lor şi tuturor copiilor lor care erau în stare să folosească o armă de război, atunci când Moroni i-a înarmat pe toți acei prizonieri; şi toate acele lucruri au fost făcute într-o tăcere profundă.
18 Dar dacă i-ar fi trezit pe lamaniți, iată, aceştia erau beți, iar nefiții ar fi putut să-i ucidă pe ei.
19 Dar iată, aceasta nu era dorința lui Moroni; el nu se bucura să ucidă sau să facă vărsare de sânge, ci se bucura să elibereze poporul său de la distrugere; şi pentru cauza aceasta el nu putea să aducă asupra lui nedreptate, el nu voia să năvălească asupra lamaniților şi să-i distrugă pe ei în beția lor.
20 Dar îşi îndeplinise dorințele sale; căci îi înarmase pe prizonierii aceia nefiți, care erau înăuntrul zidurilor oraşului, şi le dăduse lor puterea să câştige stăpânirea acelor părți care erau înăuntrul zidurilor.
21 Şi apoi, a făcut ca oamenii care erau cu el să se retragă un pas de la ei şi să înconjoare oştirile lamaniților.
22 Acum iată, aceasta s-a întâmplat în timpul nopții, aşa încât atunci când lamaniții s-au trezit dimineața, au văzut că erau înconjurați de către nefiții din afară şi că prizonierii lor erau înarmați înăuntru.
23 Şi astfel, au văzut că nefiții aveau putere asupra lor; şi în aceste împrejurări, au găsit că nu era potrivit ca să se lupte cu nefiții; de aceea, căpitanii lor le-au cerut armele de război, iar ei le-au adus şi le-au abandonat la picioarele nefiților, rugându-se pentru milă.
24 Acum iată, aceasta era dorința lui Moroni. El i-a luat pe ei prizonieri de război şi a pus stăpânire pe oraş; şi a făcut ca toți prizonierii care erau nefiți să fie eliberați; iar aceştia s-au unit cu armata lui Moroni şi a fost o mare întărire pentru armata lui.
25 Şi s-a întâmplat că el a făcut ca lamaniții pe care îi luase prizonieri să înceapă să muncească la întărirea fortificațiilor de jur-împrejurul oraşului Ghid.
26 Şi s-a întâmplat că atunci când a fortificat oraşul Ghid după dorința sa, el a făcut ca prizonierii săi să fie luați în oraşul Abundența; şi el, de asemenea, a păzit oraşul acela cu o forță nespus de mare.
27 Şi s-a întâmplat că în ciuda tuturor intrigilor lamaniților, ei i-au păstrat şi i-au protejat pe toți prizonierii pe care îi luaseră; şi, de asemenea, au păstrat toate terenurile şi toate avantajele pe care le luaseră înapoi.
28 Şi s-a întâmplat că nefiții au început iarăşi să fie victorioşi şi să-şi ceară din nou

drepturile şi privilegiile lor.
29 De multe ori au încercat lamaniții să-i înconjoare în timpul nopții, dar în aceste
încercări au pierdut mulți prizonieri.
30 Şi de multe ori au încercat ei să le dea din vinul lor nefiților, pentru ca să-i poată
distruge cu otravă sau pentru a-i îmbăta.
31 Dar iată, nefiții nu erau înceți în a-şi aduce aminte de Domnul Dumnezeul lor în
timpurile lor de suferință. Ei nu au putut să fie prinşi în capcană; da, ei nu au vrut să
guste din vinul lor, decât dacă mai întâi dădeau din el unora dintre prizonierii
lamaniți.
32 Şi astfel ei au fost grijulii ca nici o otravă să nu le fie dată printre ei; căci dacă vinul
lor ar otrăvi pe un lamanit, acesta ar otrăvi, de asemenea, şi pe un nefit; şi astfel au
încercat ei toate băuturile lor.
33 Şi acum, s-a întâmplat că era potrivit pentru Moroni să facă pregătiri ca să atace
oraşul Morianton; căci iată, lamaniții, prin muncile lor, fortificaseră oraşul
Morianton până când acesta devenise nespus de puternic.
34 Şi ei aduceau mereu forțe noi în acel oraş precum şi noi transporturi de provizii.
35 Şi astfel s-a terminat cel de-al douăzeci şi nouălea an al domniei judecătorilor
asupra poporului lui Nefi.

Alma 56

1 Şi acum s-a întâmplat că la începutul celui de-al treizecilea an al domniei
judecătorilor, în cea de-a doua zi a primei luni, Moroni a primit o scrisoare de la
Helaman, care spunea despre treburile poporului în acea parte a țării.
2 Şi acestea sunt cuvintele pe care el le-a scris, zicând: Dragul şi preaiubitul meu
frate, Moroni, în Domnul, la fel ca şi în suferințele noastre din război; iată, fratele
meu preaiubit, eu am ceva să-ți spun ție despre starea de război din această parte a
țării.
3 Iată, două mii dintre fiii acelor oameni pe care Amon i-a adus jos din țara lui
Nefi — acum tu ştiai că aceştia erau urmaşii lui Laman, care era fiul cel mai mare al
tatălui nostru, Lehi;
4 Acum, nu trebuie să-ți repet despre tradițiile lor sau despre necredința lor, căci tu
ştii despre toate aceste lucruri —
5 De aceea, este destul pentru mine să-ți spun că două mii dintre aceşti oameni
tineri au pus mâna pe armele lor de război; şi ei au dorit ca eu să fiu conducătorul
lor; şi noi am mers ca să ne apărăm țara.
6 Şi acum tu ştii, de asemenea, despre legământul pe care strămoşii lor l-au făcut, ca
ei să nu pună mâna pe arme de război împotriva fraților lor ca să facă vărsare de
sânge.
7 Dar în cel de-al douăzeci şi şaselea an, atunci când ei au văzut suferințele noastre
şi îndurările noastre pentru ei, au fost gata să încalce legământul pe care îl făcuseră şi
să pună mâna pe arme în apărarea noastră.
8 Dar eu nu am îngăduit ca ei să-şi încalce acest legământ pe care îl făcuseră,
crezând că Dumnezeu ne va întări pe noi într-atât, încât noi nu vom mai suferi din
cauza îndeplinirii jurământului pe care îl făcuseră.
9 Dar iată, aici este un lucru în care noi am putea să avem bucurie mare. Căci iată,
în cel de-al douăzeci şi şaselea an, eu, Helaman, am pornit în marş în fruntea acestor

două mii de oameni tineri către oraşul Iudeii ca să-l ajut pe Antipus, pe care tu l-ai numit conducător peste oamenii din acea parte a țării.

10 Iar eu m-am unit cu cei două mii de fii ai mei (căci ei sunt vrednici să fie numiți fii) cu oştirea lui Antipus, iar Antipus s-a bucurat nespus de mult de această întărire; căci iată, oştirea lui fusese împuținată de către lamaniți, pentru că forțele lor uciseseră un mare număr dintre oamenii noştri, din care cauză noi avem de jelit.

11 Cu toate acestea, noi ne putem consola cu faptul că au murit pentru cauza patriei lor şi a Dumnezeului lor, da, şi ei sunt fericiți.

12 Iar lamaniții, de asemenea, reținuseră mulți prizonieri, toți dintre ei fiind căpitani şefi, căci pe nimeni alții n-au lăsat în viață. Şi noi credem că ei sunt acum, în timpul acesta, în țara lui Nefi; asta aşa este, dacă ei nu au fost ucişi.

13 Şi acum, acestea sunt oraşele pe care lamaniții au pus stăpânire prin vărsarea sângelui atât de multor oameni viteji de-ai noştri:

14 Țara lui Manti sau oraşul lui Manti, precum şi oraşul lui Zeezrom, oraşul lui Cumeni şi oraşul lui Antipara.

15 Şi acestea sunt oraşele pe care ei le stăpâneau atunci când noi am sosit în oraşul Iudeii; iar eu l-am găsit pe Antipus şi pe oamenii lui muncind din toate puterile lor ca să fortifice oraşul.

16 Da, şi erau slăbiți, atât în trup, cât şi în spirit, căci se luptaseră cu vitejie în timpul zilei şi munciseră în timpul nopții ca să-şi păstreze oraşele; şi astfel, ei înduraseră mari suferințe de tot felul.

17 Şi acum, ei erau hotărâți să cucerească acest loc sau să moară; de aceea, tu poți foarte bine să crezi că această forță mică pe care am adus-o cu mine, da, acei fii ai mei, le-au dat lor multe nădejdi şi multă bucurie.

18 Şi acum s-a întâmplat că, atunci când lamaniții au văzut că Antipus primise întărire pentru oştirea lui, ei au fost forțați de poruncile lui Amoron să nu se ducă împotriva oraşului Iudeii sau împotriva noastră ca să se lupte.

19 Şi astfel am fost noi favorizați de către Domnul; căci dacă ei ar fi venit asupra noastră în slăbiciunea aceasta a noastră, ei poate că ar fi distrus mica noastră armată; dar aşa, noi am fost cruțați.

20 Lor li se dăduse poruncă de către Amoron ca să păstreze acele oraşe pe care ei le luaseră. Şi astfel s-a terminat cel de-al douăzeci şi şaselea an. Iar la începutul celui de-al douăzeci şi şaptelea an, noi ne pregătisem oraşele noastre şi pe noi înşine pentru apărare.

21 Acum, noi doream ca lamaniții să năvălească peste noi; căci nu doream să-i atacăm pe ei în locurile lor întărite.

22 Şi s-a întâmplat că noi am ținut spioni de jur-împrejur ca să observe mişcările lamaniților, pentru ca aceştia să nu ne depăşească în timpul nopții şi nici să nu atace în timpul zilei celelalte oraşe ale noastre care erau în partea de miazănoapte.

23 Căci noi ştiam că în acele oraşe ei nu erau destul de puternici ca să-i întâlnească pe ei; de aceea, noi doream ca, dacă ei ne-ar fi depăşit, atunci noi să cădem în spatele lor şi astfel să-i atacăm pe la spate în timp ce ei erau întâlniți în față. Noi credeam că îi vom putea învinge; dar iată, am fost dezamăgiți în dorința noastră.

24 Ei nu au îndrăznit să treacă înaintea noastră cu toată oştirea şi nici măcar cu o parte, de teamă că nu erau destul de puternici şi de frică să nu cadă.

25 Şi nici nu au îndrăznit ei să se ducă în marş împotriva oraşului lui Zarahemla; nici n-au îndrăznit ei să treacă izvorul Sidonului, de partea cealaltă, în oraşul lui Nefiha.

26 Şi astfel, cu forţele lor, ei erau hotărâţi să păstreze acele oraşe pe care le luaseră.
27 Şi acum s-a întâmplat în cea de-a doua lună a acestui an că multe provizii ne-au fost aduse nouă de la părinţii celor două mii de fii ai mei.
28 Şi, de asemenea, două mii de oameni au fost trimişi la noi din ţara lui Zarahemla. Şi astfel eram noi pregătiţi cu zece mii de oameni şi cu provizii pentru ei, precum şi pentru nevestele lor şi pentru copiii lor.
29 Iar lamaniţii, văzând cum creşteau forţele noastre în fiecare zi şi că provizii veneau în sprijinul nostru, au început să se teamă şi au început să iasă din ascunzişurile lor pentru ca, dacă ar fi posibil, să oprească să primim noi provizii şi întăriri.
30 Acum, când noi am văzut că lamaniţii au început să se nelinişteasca în felul acesta, am dorit să facem un şiretlic împotriva lor; de aceea, Antipus a dat ordin ca eu să înaintez în marş împreună cu fiii mei cei tineri până la un oraş vecin, ca şi cum noi căram provizii la un oraş vecin.
31 Şi trebuia să mergem în marş pe lângă oraşul lui Antipara, ca şi cum ne duceam la oraşul de dincolo de acesta, la graniţele de lângă malul mării.
32 Şi s-a întâmplat că noi am mărşăluit înainte, ca şi cum ne duceam cu provizii la oraşul acela.
33 Şi s-a întâmplat că Antipus a înaintat mărşăluind cu o parte din armata sa, lăsând cealaltă parte ca să apere oraşul. Dar el nu a mers înainte până când eu nu am înaintat cu oştirea mea cea mică şi până când eu nu am ajuns lângă oraşul lui Antipara.
34 Şi acum, în oraşul lui Antipara era staţionată cea mai puternică oştire a lamaniţilor; da, cea mai numeroasă.
35 Şi s-a întâmplat că atunci când ei au fost anunţaţi de către spionii lor, au înaintat cu oştirea lor şi au venit în marş împotriva noastră.
36 Şi s-a întâmplat că noi am fugit de ei către miazănoapte. Şi astfel, noi am alungat în rătăcire pe cea mai puternică oştire a lamaniţilor;
37 Da, şi anume până la o distanţă destul de mare într-atât, încât atunci când ei au văzut oştirea lui Antipus urmărindu-i cu puterea sa, ei nu s-au întors nici la dreapta şi nici la stânga, ci au continuat marşul lor în linie dreaptă după noi; şi, după părerea noastră, intenţia lor era să ne ucidă pe noi înainte ca Antipus să-i cucerească pe ei; şi aceasta, pentru ca ei să nu poată fi înconjuraţi de oamenii noştri.
38 Şi acum Antipus, văzând pericolul nostru, a înteţit marşul oştirii sale. Dar iată, era noapte; de aceea, ei nu ne-au cucerit pe noi şi nici Antipus nu i-a cucerit pe ei; de aceea, noi am făcut tabără pentru noapte.
39 Şi s-a întâmplat că înainte de zorii dimineţii, iată, lamaniţii ne urmăreau pe noi. Acum, noi nu eram destul de puternici ca să ne luptăm cu ei; da, eu nu am putut să rabd ca fiii mei cei tineri să cadă în mâinile lor; de aceea, noi am continuat marşul nostru şi ne-am îndreptat marşul către pustiu.
40 Acum, ei nu au îndrăznit să se întoarcă nici la dreapta şi nici la stânga, de frică să nu fie înconjuraţi; şi nici eu nu am vrut să mă întorc nici la dreapta şi nici la stânga, de teamă ca ei să nu mă cucerească pe mine şi ca noi să nu putem să rezistăm împotriva lor, ci să fim ucişi, iar ei să scape; şi astfel, noi am fugit toată ziua aceea în pustiu, chiar până când s-a făcut întuneric.
41 Şi iarăşi s-a întâmplat că atunci când a venit lumina dimineţii, i-am văzut pe lamaniţi asupra noastră şi noi am fugit din faţa lor.
42 Dar s-a întâmplat că ei nu ne-au urmărit pe noi departe şi s-au oprit; şi aceasta a

fost în dimineața celei de-a treia zi a celei de-a șaptea luni.

43 Și acum, dacă ei au fost cuceriți de către Antipus, noi nu știam; dar le-am spus oamenilor mei: Iată, noi nu știm, dar ei s-au oprit cu scopul ca noi să năvălim împotriva lor, pentru ca ei să ne prindă în capcana lor;

44 De aceea, ce spuneți voi, fiii mei, vreți voi să vă duceți la luptă împotriva lor?

45 Și acum îți spun eu ție, confratele meu preaiubit, Moroni, că niciodată nu am văzut un curaj atât de mare; nu, nu printre toți nefiții.

46 Căci, după cum eu îi numeam pe ei fiii mei (căci ei toți erau foarte tineri), tot așa mi-au spus ei: Tată, iată, Dumnezeul nostru este cu noi; și El nu va permite ca noi să cădem; atunci, să mergem înainte; noi nu-i vom ucide pe frații noștri dacă ei ne vor lăsa în pace; de aceea, să mergem pentru ca ei să nu învingă armata lui Antipus.

47 Acum, ei nu se luptaseră niciodată, dar nu se temeau de moarte; și s-au gândit mai mult la libertatea părinților lor decât la viața lor; da, fuseseră învățați de către mamele lor că dacă ei nu se vor îndoi, atunci Dumnezeu îi va elibera.

48 Și ei mi-au repetat mie cuvintele mamelor lor, zicând: Noi nu ne îndoim că mamele noastre au știut aceasta.

49 Și s-a întâmplat că eu m-am întors cu cei două mii ai mei împotriva acestor lamaniți care ne urmăriseră. Și acum iată, oștirile lui Antipus îi ajunseseră pe ei și o luptă groaznică începuse.

50 Oștirea lui Antipus, fiind obosită din cauza marșului atât de lung într-un timp atât de scurt, era cât pe ce să cadă în mâinile lamaniților; și dacă eu nu m-aș fi întors cu cei două mii ai mei, atunci ei și-ar fi împlinit scopul lor.

51 Căci Antipus căzuse sub sabie, precum și mulți dintre conducătorii lui, din cauza oboselii lor care se datora vitezei marșului lor — de aceea, oamenii lui Antipus, fiind derutați din cauza căderii conducătorilor lor, începuseră să se predea în fața lamaniților.

52 Și s-a întâmplat că lamaniții și-au luat curajul și au început să-i urmărească; și astfel lamaniții i-au urmărit pe ei cu mare vigoare atunci când Helaman a venit din spatele lor cu cei două mii ai săi și a început să-i ucidă foarte mult într-atât, încât întreaga oștire a lamaniților s-a oprit și s-a întors către Helaman.

53 Acum, când oamenii lui Antipus au văzut că lamaniții i-au întors pe ei, și-au adunat laolaltă pe oamenii lor și au venit iarăși pe la spatele lamaniților.

54 Și acum s-a întâmplat că noi, oamenii lui Nefi, oamenii lui Antipus și cu mine, împreună cu cei două mii ai mei, i-am înconjurat pe lamaniți și i-am ucis; da, într-atât, încât ei au fost forțați să-și abandoneze armele lor de război, precum și pe ei înșiși, ca prizonieri de război.

55 Și acum s-a întâmplat că atunci când ei ni s-au predat nouă, iată, eu i-am numărat pe oamenii aceia tineri care se luptaseră împreună cu mine, de teamă că mulți dintre ei fuseseră uciși.

56 Dar iată, spre marea mea bucurie, nici un suflet dintre ei nu căzuse la pământ; da, și ei se luptaseră ca și cum ar fi avut puterea lui Dumnezeu; da, niciodată nu a fost cunoscut ca alți oameni să se fi luptat cu o putere atât de miraculoasă; și cu o astfel de putere măreață au năvălit ei asupra lamaniților, încât i-au înfricoșat pe aceștia; și din cauza aceasta, lamaniții s-au predat ei înșiși ca prizonieri de război.

57 Și cum noi nu aveam nici un loc pentru prizonierii noștri ca să-i păzim, ca să-i ținem deoparte de oștirile lamaniților, de aceea, noi i-am trimis pe ei în țara lui Zarahemla și cu o parte dintre oamenii aceia care nu fuseseră uciși de către Antipus.

Iar pe cei rămaşi i-am luat eu şi i-am unit cu Amoniţii cei tineri şi am pornit marşul nostru înapoi către oraşul Iudeii.

Alma 57

1 Şi acum s-a întâmplat că eu am primit o epistolă de la Amoron, regele, spunând că, dacă i-aş elibera pe prizonierii aceia de război pe care noi îi luaserăm, atunci el ne va preda nouă oraşul Antipara.

2 Dar eu am trimis o epistolă către rege, spunând că noi eram siguri că forţele noastre erau destule ca să cucerească oraşul lui Antipara prin tăria noastră; şi că dacă noi i-am preda pe prizonieri pentru acel oraş, aceasta nu ar fi înţelept din partea noastră; şi că noi am vrea să-i eliberăm pe prizonierii noştri numai printr-un schimb de prizonieri.

3 Şi Amoron a refuzat epistola mea, căci nu a vrut să facă schimb de prizonieri; de aceea, noi am început să facem pregătiri ca să mergem împotriva oraşului lui Antipara.

4 Dar oamenii din Antipara au părăsit oraşul şi au fugit în celelalte oraşe ale lor pe care le stăpâneau, ca să le fortifice; şi astfel, oraşul lui Antipara a căzut în mâinile noastre.

5 Şi astfel s-a terminat cel de-al douăzeci şi optulea an al domniei judecătorilor.

6 Şi s-a întâmplat că la începutul celui de-al douăzeci şi nouălea an, noi am primit o încărcătură de provizii şi un supliment la armata noastră, din ţara lui Zarahemla şi din ţinutul dimprejur, în număr de şase mii de oameni, în afară de cei şaizeci dintre fiii Amoniţilor care veniseră să se unească cu fraţii lor, ceata mea cea mică de două mii. Şi acum iată, noi eram puternici, da, şi, de asemenea, aveam provizii din belşug aduse nouă.

7 Şi s-a întâmplat că era dorinţa noastră să purtăm o bătălie cu armata care era pusă ca să păzească oraşul Cumeni.

8 Şi acum, iată, îţi voi arăta ţie că noi curând ne-am înfăptuit dorinţa; da, cu forţa noastră puternică, sau cu o parte din forţa noastră puternică, noi am înconjurat în timp de noapte oraşul Cumeni, puţin înainte de timpul când ei trebuia să primească o încărcătură cu provizii.

9 Şi s-a întâmplat că noi am făcut tabără de jur-împrejurul oraşului timp de mai multe nopţi; dar noi am dormit pe săbiile noastre şi am ţinut gărzi pentru ca lamaniţii să nu vină noaptea şi să ne ucidă, ceea ce ei au încercat să facă de multe ori; dar de câte ori au încercat să facă aceasta, sângele lor a fost vărsat.

10 În sfârşit, proviziile lor au sosit şi ei erau gata să intre în oraş în timpul nopţii. Iar noi, în loc să fim lamaniţi, eram nefiţi; de aceea, noi i-am luat atât pe ei, cât şi proviziile lor.

11 Şi în ciuda faptului că lamaniţii erau lipsiţi de sprijinul lor în felul acesta, ei încă mai erau hotărâţi să păstreze oraşul; de aceea, devenise potrivit ca noi să luăm acele provizii şi să le trimitem în Iudea, iar pe prizonieri să-i trimitem în ţara lui Zarahemla.

12 Şi s-a întâmplat că n-au trecut multe zile înainte ca lamaniţii să înceapă să-şi piardă toate nădejdile de a căpăta adăpost; de aceea, ei au predat oraşul în mâinile noastre; şi astfel, noi am înfăptuit planurile noastre de a căpăta oraşul Cumeni.

13 Dar s-a întâmplat că prizonierii noştri erau atât de numeroşi încât, în ciuda

numărului nostru enorm de mare, noi am fost forțați să ne folosim toată puterea ca să-i păstrăm sau să-i omorâm.

14 Căci iată, ei încercau să se revolte în număr mare şi să se lupte cu pietre şi cu bâte sau cu orice obiect pe care puteau pune mâna într-atât, încât noi am ucis mai mult de două mii dintre ei după ce ei s-au predat ca prizonieri de război.

15 De aceea, a devenit potrivit pentru noi ca să punem capăt vieților lor sau să-i păzim cu sabia în mână, până în vale la țara lui Zarahemla; şi, de asemenea, proviziile noastre nu mai erau suficiente pentru oamenii noştri, ca să nu mai pomenim pe acelea pe care le luasem de la lamaniți.

16 Şi acum, în acele împrejurări critice, a devenit o problemă foarte serioasă să se ia o hotărâre în legătură cu aceşti prizonieri de război; cu toate acestea, noi am hotărât să-i trimitem pe ei la vale în țara lui Zarahemla; de aceea, noi am ales o parte dintre oamenii noştri şi le-am dat lor răspunderea prizonierilor noştri ca să-i ducă la vale în țara lui Zarahemla.

17 Dar s-a întâmplat că în ziua următoare ei s-au întors. Şi acum iată, noi nu i-am întrebat pe ei despre prizonieri; căci iată, lamaniții năvăliseră asupra noastră, iar ei se reîntorseseră la timp ca să ne salveze pe noi de a cădea în mâinile lor. Căci iată, Amoron trimisese în sprijinul lor un nou transport cu provizii, precum şi o numeroasă oştire de oameni.

18 Şi s-a întâmplat că acei oameni pe care noi îi trimisesem cu prizonierii sosiseră la timp ca să-i respingă pe aceştia, tocmai când ei erau gata să ne cucerească.

19 Dar iată, trupa mea cea mică de două mii şi şaizeci s-a luptat cu mare disperare; da, ei au fost curajoşi în fața lamaniților şi au răspândit moarte printre toți aceia care li s-au opus.

20 Şi în timp ce oştirea noastră, ceea ce mai rămăsese din ea, era gata să se predea în fața lamaniților, iată, acei două mii şi şaizeci au fost viteji şi nedescurajați.

21 Da, şi ei s-au supus şi au avut grijă să execute fiecare cuvânt al poruncii întocmai; da, şi astfel lor li s-a întâmplat aşa după cum era credința lor; şi eu mi-am adus aminte de cuvintele despre care ei mi-au spus că mamele lor îi învățaseră pe ei.

22 Şi acum iată, acestor fii ai mei, precum şi oamenilor acelora care fuseseră aleşi ca să-i conducă pe prizonieri, le datoram noi această mare victorie; căci ei au fost cei care i-au bătut pe lamaniți; de aceea, ei au fost goniți înapoi în oraşul lui Manti.

23 Iar noi ne-am păstrat oraşul nostru, Cumeni, şi nu am fost distruşi cu toții de sabie; cu toate acestea, noi suferisem o mare pierdere.

24 Şi s-a întâmplat că după ce lamaniții au fugit, eu am dat imediat porunci ca oamenii mei care fuseseră răniți să fie luați dintre cei morți şi am pus ca rănile lor să fie îngrijite.

25 Şi s-a întâmplat că erau două sute dintre cei două mii şi şaizeci ai mei care leşinaseră din cauza pierderii de sânge; cu toate acestea, potrivit bunătății lui Dumnezeu şi spre marea noastră mirare, precum şi spre bucuria întregii noastre oştiri, nu a fost nici măcar un suflet dintre ei care să fi pierit; da, şi, de asemenea, n-a fost nici un suflet dintre ei care să fi primit multe răni.

26 Şi acum, supraviețuirea lor era de uimire pentru întreaga noastră oştire, da, faptul că ei fuseseră cruțați în timp ce o mie dintre frații noştri fuseseră ucişi. Iar noi atribuim pe bună dreptate aceasta puterii miraculoase a lui Dumnezeu, datorită credinței lor nespus de mari în ceea ce fuseseră ei învățați să creadă — şi anume că era un Dumnezeu drept şi că toți cei care nu se îndoiau de aceasta erau cruțați prin

puterea Lui minunată.

27 Acum, aceasta era credința acestora despre care eu am vorbit; ei sunt tineri, iar mințile lor sunt curajoase; și ei și-au pus încrederea lor în Dumnezeu, întotdeauna.

28 Și acum s-a întâmplat că după ce noi am îngrijit astfel pe răniții noștri și ne-am îngropat morții, precum și pe morții lamaniților, care erau numeroși, iată, noi l-am întrebat pe Ghid despre prizonierii cu care ei începuseră să se ducă la vale către țara lui Zarahemla.

29 Acum, Ghid era căpitanul-șef peste trupa care fusese numită să-i păzească pe aceștia pe drumul la vale către acel ținut.

30 Și acum, acestea sunt cuvintele pe care Ghid le-a spus către mine: Iată, noi am început să mergem la vale către țara lui Zarahemla împreună cu prizonierii noștri. Și s-a întâmplat că noi ne-am întâlnit cu spionii armatelor noastre care fuseseră trimiși ca să observe tabăra lamaniților.

31 Și ei au strigat către noi, zicând — Iată, oștirile lamaniților mărșăluiesc către orașul lui Cumeni; și iată, ei vor năvăli asupra lor, da, și-i vor distruge pe oamenii noștri.

32 Și s-a întâmplat că prizonierii noștri au auzit strigătele lor, ceea ce i-a făcut pe ei să capete curaj; și s-au ridicat în răzvrătire împotriva noastră.

33 Și s-a întâmplat că din cauza răzvrătirii lor, noi am făcut ca săbiile noastre să cadă asupra lor. Și s-a întâmplat că ei s-au aruncat ca unul singur asupra săbiilor noastre; și, făcând astfel, cei mai mulți dintre ei au fost uciși; iar cei rămași dintre ei au scăpat și au fugit de la noi.

34 Și iată, atunci când au fugit și nu am putut să-i prindem, noi am început să mărșăluim repede către orașul Cumeni; și iată, am ajuns la timp ca să-i ajutăm pe frații noștri în apărarea orașului.

35 Și iată, noi suntem iarăși eliberați din mâinile dușmanilor noștri. Și binecuvântat este numele lui Dumnezeu; căci iată, El este Acela care ne-a salvat pe noi; da, care a făcut acest lucru mare pentru noi.

36 Acum s-a întâmplat că atunci când eu, Helaman, am auzit aceste cuvinte ale lui Ghid, eu am fost plin de o bucurie nespusă datorită bunătății lui Dumnezeu pentru apărarea noastră, pentru ca noi să nu pierim; da, și eu cred că sufletele acelora care au fost uciși au intrat în odihna Dumnezeului lor.

Alma 58

1 Și iată, acum s-a întâmplat că scopul nostru următor era să căpătăm orașul lui Manti; dar iată, nu a fost nici o posibilitate ca noi să-i alungăm pe ei din oraș cu trupele noastre mici. Căci iată, ei își aduceau aminte de ceea ce noi făcusem până atunci; de aceea, noi nu puteam să-i amăgim pe ei afară din fortărețele lor.

2 Și ei erau atât de numeroși față de oștirea noastră încât noi nu am îndrăznit să înaintăm și să-i atacăm pe ei în fortărețele lor.

3 Da, și a devenit potrivit ca noi să-i folosim pe oamenii noștri pentru ca să păstrăm acele părți din țară pe care noi le recăpătasem dintre stăpânirile noastre; de aceea, devenise potrivit ca noi să așteptăm pentru ca să primim mai multe întăriri din țara lui Zarahemla, precum și o nouă încărcătură cu provizii.

4 Și s-a întâmplat că eu am trimis astfel un ambasador către guvernatorul țării noastre ca să-l informez pe el despre treburile poporului nostru. Și s-a întâmplat că noi am așteptat ca să primim provizii și întăriri din țara lui Zarahemla.

5 Dar iată, aceasta ne-a fost nouă numai de puțin folos; căci lamaniții, de asemenea, primeau întăriri mari de la o zi la alta, precum şi multe provizii; şi acestea erau împrejurările în care ne aflam noi în această perioadă de timp.

6 Iar lamaniții năvăleau din când în când asupra noastră, fiind hotărâți să ne distrugă prin vicleşuguri; cu toate acestea, noi nu am putut să ne ducem la luptă împotriva lor din cauza ascunzişurilor şi a fortărețelor lor.

7 Şi s-a întâmplat că noi am aşteptat în aceste împrejurări grele, timp de multe luni, chiar până când era cât pe ce să murim de foame.

8 Dar s-a întâmplat că noi am primit alimente, care au fost păzite de o oştire de două mii de oameni trimişi în ajutorul nostru; şi acesta era tot ajutorul pe care l-am primit, ca să ne apărăm pe noi înşine şi patria noastră de la căderea în mâinile duşmanilor noştri, da, ca să ne luptăm cu un duşman care era nenumărat de mare.

9 Şi acum, pricina acestei încurcături, sau pricina pentru care ei nu ne-au trimis mai multe întăriri, noi nu o cunoaştem; de aceea, noi eram supărați şi plini de teamă ca nu cumva prin orice mijloace judecata lui Dumnezeu să nu vină asupra țării noastre, pentru subjugarea şi distrugerea noastră totală.

10 De aceea, noi ne-am revărsat sufletele noastre în rugăciune către Dumnezeu, pentru ca El să ne întărească şi să ne elibereze din mâinile duşmanilor noştri, da, şi, de asemenea, să ne dea nouă putere ca să putem să ne apărăm oraşele noastre şi pământurile noastre şi avuțiile noastre pentru sprijinul poporului nostru.

11 Da, şi s-a întâmplat că Domnul Dumnezeul nostru ne-a vizitat pe noi cu asigurarea că El ne va elibera; da, într-atât, încât El a vorbit cuvinte aducătoare de pace către sufletele noastre şi ne-a adus nouă multă credință şi a făcut ca noi să nădăjduim că vom fi eliberați de El.

12 Şi noi am căpătat curaj cu forțele noastre mici pe care le primisem; şi am fost fermi hotărâți să-i cucerim pe duşmanii noştri şi să ne păstrăm pământurile noastre şi bunurile noastre şi nevestele noastre şi copiii noştri şi cauza libertății noastre.

13 Şi astfel, noi ne-am dus cu toată puterea noastră împotriva lamaniților care erau în oraşul lui Manti; şi ne-am instalat corturile la marginea pustiului, care era lângă oraş.

14 Şi s-a întâmplat că în ziua următoare, atunci când lamaniții au văzut că noi eram la granițele de lângă pustiul care era lângă oraş, ei şi-au trimis spionii de jur-împrejurul nostru, pentru ca să descopere numărul nostru şi puterea oştirii noastre.

15 Şi s-a întâmplat că atunci când ei au văzut că noi nu eram puternici, după numărul nostru, şi temându-se că noi le vom tăia lor drumul către ajutoarele lor, dacă nu vor năvăli să se bată împotriva noastră şi să ne omoare şi, de asemenea, crezând că ei puteau să ne distrugă cu uşurință cu oştirile lor numeroase, ei au început să facă pregătiri ca să năvălească asupra noastră în bătălie.

16 Şi atunci când noi am văzut că ei făceau pregătiri ca să năvălească împotriva noastră, iată, eu am făcut ca Ghid, împreună cu un număr mic de oameni, să se strecoare în ascuns în pustiu şi, de asemenea, ca şi Teomner împreună cu un număr mic de oameni să se strecoare în ascuns în pustiu.

17 Acum, Ghid şi oamenii lui erau în partea dreaptă, iar ceilalți erau în partea stângă; şi atunci când ei s-au strecurat astfel în ascuns, iată, eu am rămas împreună cu restul oştirii mele în acelaşi loc în care noi ne instalasem corturile de la început, până când lamaniții ar fi ieşit la luptă.

18 Şi s-a întâmplat că lamaniții au ieşit împreună cu oştirile lor numeroase împotriva

noastră. Şi atunci când ei au venit şi erau cât pe ce să năvălească asupra noastră cu săbiile, eu am făcut ca oamenii mei, aceia care erau cu mine, să se retragă în pustiu.
19 Şi s-a întâmplat că lamaniții ne-au urmărit cu mare repeziciune, căci ei doreau foarte mult să ne cucerească şi să ne ucidă; de aceea, ei ne-au urmărit pe noi în pustiu; iar noi am trecut printre Ghid şi Teomner, în aşa fel încât ei nu au fost descoperiți de către lamaniți.
20 Şi s-a întâmplat că atunci când lamaniții au trecut sau când oştirea a trecut, atunci Ghid şi Teomner s-au ridicat din locurile lor secrete şi le-au tăiat drumul spionilor lamaniților pentru ca ei să nu poată să se reîntoarcă în oraş.
21 Şi s-a întâmplat că atunci când ei le-au retezat lor drumul, ei au fugit către oraş şi au căzut peste străjile care fuseseră lăsate ca să păzească, în aşa fel încât ei i-au distrus pe aceştia şi au pus stăpânire pe oraş.
22 Acum, aceasta s-a întâmplat pentru că lamaniții au îngăduit ca întreaga lor oştire, în afară numai de câteva străji, să fie dusă în rătăcire în pustiu.
23 Şi s-a întâmplat că Ghid şi Teomner au căpătat în felul acesta stăpânire peste întăriturile lor. Şi s-a întâmplat că noi ne-am dus în drumul nostru, după ce călătorisem mult prin pustiu către țara lui Zarahemla.
24 Iar atunci când lamaniții au văzut că ei mărşăluiau înspre țara lui Zarahemla, ei au fost nespus de înfricoşați ca nu cumva să fi fost un plan pentru ca ei să fie duşi către distrugere; de aceea, au început iarăşi să se retragă în pustiu, da, şi anume înapoi pe acelaşi drum pe care veniseră.
25 Şi iată, era noapte şi ei şi-au pus corturile, căci căpitanii-şefi ai lamaniților credeau că nefiții erau obosiți din cauza marşului lor; şi crezând că ei alungaseră întreaga lor oştire, de aceea, nu s-au gândit de loc la oraşul lui Manti.
26 Acum, s-a întâmplat că atunci când s-a lăsat noaptea, eu am făcut ca oamenii mei să nu doarmă, ci să înainteze în marş pe alt drum către țara lui Manti.
27 Şi din cauza marşului acestuia al nostru în timp de noapte, iată, în ziua următoare noi eram dincolo de lamaniți în aşa fel încât noi am ajuns înaintea lor în oraşul lui Manti.
28 Şi astfel s-a întâmplat că prin acest şiretlic noi am pus stăpânire pe oraşul lui Manti fără vărsare de sânge.
29 Şi s-a întâmplat că atunci când oştirile lamaniților au ajuns lângă oraş şi au văzut că noi eram pregătiți să-i întâlnim, au fost nespus de uimiți şi loviți de o mare frică într-atât, încât au fugit în pustiu.
30 Da, şi s-a întâmplat că oştirile lamaniților au fugit din toată această parte a țării. Dar iată, ei au luat cu ei pe multe femei şi copii afară din țară.
31 Şi acele oraşe care fuseseră ocupate de lamaniți, toate sunt acum în stăpânirea noastră; iar părinții noştri şi femeile noastre şi copiii noştri se reîntorc la casele lor, în afară de cei care au fost luați prizonieri şi duşi afară de către lamaniți.
32 Dar iată, oştirile noastre sunt mici pentru ca să apere un număr atât de mare de oraşe şi avuții atât de mari.
33 Dar iată, noi credem în Dumnezeul nostru care ne-a dat nouă victorii asupra acelor ținuturi într-atât, încât noi am căpătat acele oraşe şi acele pământuri care erau ale noastre.
34 Acum, noi nu cunoaştem pricina pentru care guvernul nu ne dă nouă mai multă putere; şi nici acei oameni care au năvălit la noi nu cunosc pricina pentru care noi nu am primit putere mai mare.

35 Iată, noi nu ştim decât că voi nu aveţi succes şi că voi v-aţi retras forţele în acel colţ de ţară; dacă este aşa, atunci noi nu vrem să cârtim.
36 Şi dacă nu este aşa, atunci iată, noi ne temem că este o dezbinare în guvern şi de aceea nouă nu ni s-au trimis mai mulţi oameni în ajutor; căci noi ştim că ei sunt mai mulţi decât aceia pe care ni i-au trimis.
37 Dar iată, aceasta nu are nici o importanţă — noi avem încredere că Dumnezeu ne va elibera, în ciuda slăbiciunii oştirilor noastre, da, şi ne va elibera din mâinile duşmanilor noştri.
38 Iată, acesta este cel de-al douăzeci şi nouălea an, către sfârşitul lui, şi noi suntem în posesia pământurilor noastre; iar lamaniţii au fugit în ţara lui Nefi.
39 Iar aceia dintre fiii oamenilor lui Amon despre care eu am vorbit cu atâta laudă sunt cu mine în oraşul lui Manti; iar Domnul i-a sprijinit pe ei şi i-a păzit ca să nu cadă sub sabie într-atât, încât nici măcar un suflet nu a fost ucis.
40 Dar iată, ei au primit multe răni; cu toate acestea, au stat neclintiţi în acea libertate prin care Dumnezeu i-a făcut pe ei liberi; şi ei sunt riguroşi în a-şi aminti de Domnul, Dumnezeul lor în fiecare zi; da, ei sunt atenţi, continuu, la păstrarea statutelor Lui şi a judecăţilor Lui şi a poruncilor Lui; iar credinţa lor în profeţiile despre ceea ce va veni este puternică.
41 Şi acum, fratele meu preaiubit, Moroni, fie ca Domnul Dumnezeul nostru, care ne-a mântuit pe noi şi ne-a eliberat pe noi, să te păstreze pe tine întotdeauna în prezenţa Sa; da, şi fie ca El să favorizeze acest popor, în aşa fel încât voi să aveţi succes în căpătarea tuturor avuţiilor pe care lamaniţii le-au luat de la noi, care erau pentru sprijinul nostru. Şi acum, iată, eu termin epistola mea. Eu sunt Helaman, fiul lui Alma.

Alma 59

1 Acum, s-a întâmplat în cel de al treizecilea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi, după ce Moroni a primit şi a citit epistola lui Helaman, că el a fost nespus de bucuros datorită prosperităţii, da, a succesului nespus de mare pe care Helaman îl avusese, căpătând acele pământuri care fuseseră pierdute.
2 Da, şi el a făcut cunoscut către întregul său popor, în tot ţinutul dimprejur, în partea aceea unde era el, că şi ei trebuia să se bucure.
3 Şi s-a întâmplat că el a trimis imediat o epistolă către Pahoran, dorind ca el să-i facă pe oameni să se adune laolaltă ca să-l întărească pe Helaman sau pe oştirile lui Helaman, într-atât, încât el să poată cu uşurinţă să apere acea parte a ţării pe care el o cucerise cu succes într-un chip atât de miraculos.
4 Şi s-a întâmplat că atunci când Moroni a trimis această epistolă către ţara lui Zarahemla, el a început iarăşi să facă un plan ca să poată căpăta restul acelor posesiuni şi oraşe pe care lamaniţii le luaseră de la ei.
5 Şi s-a întâmplat că în timp ce Moroni făcea astfel pregătiri să meargă la bătălie împotriva lamaniţilor, iată, oamenii lui Nefiha, care erau adunaţi laolaltă din oraşul lui Moroni şi din oraşul lui Lehi şi din oraşul lui Morianton, au fost atacaţi de către lamaniţi.
6 Da, chiar şi aceia care fuseseră forţaţi să fugă din ţara lui Manti, precum şi din ţinutul dimprejur, veniseră şi se uniseră cu lamaniţii în această parte a ţării.
7 Şi astfel, ei fiind nespus de numeroşi, da, şi primind întăriri în fiecare zi, la

porunca lui Amoron, au mers înainte împotriva poporului lui Nefiha şi au început
să-i măcelărească pe aceştia într-un măcel foarte mare.
8 Iar oştirile lor erau atât de numeroase, încât cei rămaşi dintre oamenii lui Nefiha
au fost forţaţi să fugă din faţa lor; şi ei chiar au venit şi s-au unit cu armata lui
Moroni.
9 Şi acum, cum Moroni credea că trebuia să fie oameni trimişi în oraşul lui Nefiha
ca să-i ajute pe oameni să păstreze oraşul şi ştiind că era mai uşor ca oraşul să fie
apărat să nu cadă în mâinile lamaniţilor decât să-l recaptureze de la ei, el a crezut că
era mai uşor pentru ei să păstreze acel oraş.
10 De aceea, el şi-a păstrat toată forţa ca să apere acele locuri pe care el le recucerise.
11 Şi acum, când Moroni a văzut că oraşul lui Nefiha a fost pierdut, el a fost foarte
supărat şi a început să se întrebe, din cauza ticăloşiei poporului, dacă nu cumva ei
vor cădea în mâinile fraţilor lor.
12 Acum, acesta a fost cazul cu toţi căpitanii-şefi ai lui. Ei s-au îndoit şi, de
asemenea, s-au minunat din cauza ticăloşiei poporului; şi aceasta din cauza
succesului lamaniţilor asupra lor.
13 Şi s-a întâmplat că Moroni a fost furios pe guvern din cauza indiferenţei sale în
ceea ce privea libertatea ţării lor.

Alma 60

1 Şi s-a întâmplat că el a scris iarăşi către guvernatorul ţării, care era Pahoran; şi acestea
sunt cuvintele pe care el le-a scris, zicând: Iată, eu adresez epistola mea către
Pahoran, în oraşul lui Zarahemla, care este judecător şef şi guvernator peste ţară,
precum şi către toţi aceia care au fost aleşi de acest popor ca să guverneze şi să
conducă treburile acestui război.
2 Căci iată, eu am să le spun ceva, într-un fel de condamnare; căci iată, voi înşivă
ştiţi că aţi fost numiţi pentru ca să adunaţi laolaltă oameni şi să-i înarmaţi cu săbii şi
cu paloşe şi cu tot felul de arme de război de toate felurile şi să-i trimiteţi împotriva
lamaniţilor, în orice parte pe unde aceştia ar veni în ţara noastră.
3 Şi acum iată, îţi spun ţie că eu însumi, precum şi oamenii mei şi, de asemenea,
Helaman şi oamenii lui, am suferit nespus de multe suferinţe; da, până şi foame, sete
şi oboseală şi tot felul de suferinţe de toate felurile.
4 Dar iată, dacă acestea ar fi singurele suferinţe pe care le-am avut, atunci noi nu am
cârti şi nici nu ne-am plânge.
5 Dar iată, mare a fost măcelul printre oamenii noştri; da, mii au căzut sub sabie, în
timp ce ar fi putut să fie altfel dacă voi aţi fi dat oştirilor noastre destulă putere şi
ajutor pentru ei. Da, mare a fost neglijenţa voastră faţă de noi.
6 Şi acum iată, noi dorim să cunoaştem pricina acestei nespus de mari neglijenţe;
da, noi dorim să cunoaştem pricina stării voastre de nepăsare.
7 Puteţi voi să vă gândiţi să staţi pe tronurile voastre într-o stare de încremenire
nepăsătoare, în timp ce duşmanii voştri împrăştie lucrarea morţii printre voi? Da, în
timp ce ei ucid pe mii dintre fraţii voştri—
8 Da, chiar şi aceia care s-au uitat în sus către voi pentru protecţie, da, v-au pus pe
voi într-o poziţie din care voi aţi fi putut să-i ajutaţi pe ei, da, voi aţi fi putut să le
trimiteţi lor oştiri, să-i întăriţi pe ei şi să salvaţi mii dintre ei de la căderea sub sabie.
9 Dar iată, aceasta nu este totul—voi aţi refuzat să le daţi lor din proviziile voastre

într-atât, încât mulți dintre ei au luptat și și-au sângerat viețile din cauza dorințelor mari pe care ei le-au avut pentru bunăstarea acestui popor; da, și ei au făcut aceasta atunci când erau gata să piară de foame din cauza neglijenței voastre nespus de mari față de ei.

10 Și acum, frații mei preaiubiți — căci voi ar trebui să fiți iubiți; da, și voi ar trebui să munciți cu mai multă sârguință pentru bunăstarea și libertatea acestui popor; dar iată, voi i-ați neglijat pe ei atât de mult, încât sângele multor mii va veni asupra capului vostru pentru răzbunare; da, căci lui Dumnezeu îi erau cunoscute toate strigătele și suferințele lor —

11 Iată, ați putut voi să credeți că puteați să stați pe tronurile voastre și că datorită bunătății fără margini a lui Dumnezeu voi puteați să nu faceți nimic și totuși El v-ar fi eliberat pe voi? Iată, dacă voi ați crezut aceasta, atunci ați crezut în zadar.

12 Credeți voi că, deoarece atât de mulți dintre frații voștri au fost uciși, aceasta este din cauza ticăloșiei lor? Vă zic eu vouă, dacă voi ați crezut aceasta, atunci voi ați crezut în zadar; căci, vă spun eu vouă, mulți sunt aceia care au căzut sub sabie; și iată, aceasta este condamnarea voastră;

13 Căci Domnul a îngăduit ca cei drepți să fie uciși, în așa fel încât dreptatea și judecata Lui să se abată asupra celor păcătoși; de aceea, voi nu trebuie să credeți că cei drepți sunt pierduți pentru că sunt uciși; dar iată, ei intră în odihna Domnului, Dumnezeului lor.

14 Și acum iată, vă spun eu vouă, mă tem nespus de mult că judecățile lui Dumnezeu vor veni asupra acestui popor din cauza indolenței lui, da, și anume din cauza indolenței guvernului nostru și a neglijenței sale nespus de mari față de frații lor, da, față de aceia care au fost uciși.

15 Căci, dacă nu ar fi fost ticăloșia care a început întâi în capul nostru, noi am fi putut rezista dușmanilor noștri, iar ei nu ar fi putut să câștige putere asupra noastră.

16 Da, dacă nu ar fi fost pentru războiul care a izbucnit între noi înșine; da, dacă nu ar fi fost pentru acești regaliști, din cauza cărora a fost atât de multă vărsare de sânge printre noi; da, la timpul acela noi aveam conflicte între noi înșine; dacă noi ne-am fi unit puterile așa cum făcusem până atunci; da, dacă nu ar fi fost pentru dorința de putere și autoritate pe care acei regaliști doreau să o aibă asupra noastră; dacă ei ar fi fost credincioși cauzei libertății noastre și dacă s-ar fi unit cu noi și dacă ar fi mers înainte împotriva dușmanilor noștri, în loc să-și ia săbiile împotriva noastră, ceea ce a fost pricina unei vărsări de sânge atât de mari printre noi; da, dacă noi am fi mers înainte împotriva lor, cu puterea Domnului, noi am fi putut să-i împrăștiem pe dușmanii noștri, căci lucrul acesta ar fi fost făcut în acord cu îndeplinirea cuvântului Lui.

17 Dar iată, acum lamaniții vin asupra noastră, punând stăpânire pe pământurile noastre; și ei îi ucid pe oamenii noștri cu sabia, da, femeile noastre și copiii noștri; și, de asemenea, îi iau pe ei robi, făcându-i să sufere tot felul de suferințe; și aceasta din cauza ticăloșiei mari a acelora care caută putere și autoritate, da, și anume a acelor regaliști.

18 Dar de ce aș mai spune eu despre acest lucru? Căci noi nu știm dacă nu cumva chiar voi înșivă căutați autoritate. Noi nu știm dacă nu cumva voi înșivă sunteți trădători ai patriei voastre.

19 Ori, este adevărat că voi ne-ați neglijat pe noi pentru că voi sunteți în inima țării noastre și sunteți înconjurați de siguranță, că voi nu ați pus ca să ni se trimită nouă

mâncare şi, de asemenea, oameni ca să ne întărească oştirile noastre?
20 Aţi uitat voi poruncile Domnului, Dumnezeului vostru? Da, aţi uitat voi robia
strămoşilor voştri? Aţi uitat voi de cât de multe ori am fost eliberaţi din mâinile
duşmanilor noştri?
21 Sau credeţi voi că Domnul încă ne va mai elibera pe noi, atunci când noi şedem
pe tronurile noastre şi nu ne folosim de mijloacele pe care Domnul ni le-a dat nouă?
22 Da, veţi şedea voi în lenevie, în timp ce sunteţi înconjuraţi de mii, da, de zeci de
mii, care, de asemenea, stau în lenevie, în timp ce mii în jurul vostru, la graniţele
ţării, cad sub sabie, da, răniţi şi sângerând?
23 Credeţi voi că Dumnezeu va privi la voi ca la nişte oameni fără de păcat, în timp
ce voi staţi nemişcaţi şi priviţi la aceste lucruri? Iată, vă zic eu vouă: Nu. Acum, aş
vrea ca voi să vă aduceţi aminte că Dumnezeu a spus că vasul trebuie să fie curăţat
mai întâi pe dinăuntru, iar apoi vasul trebuie, de asemenea, să fie curăţat pe dinafară.
24 Şi acum, dacă voi nu vă pocăiţi pentru ceea ce aţi făcut şi dacă nu începeţi să vă
ridicaţi şi să vă mişcaţi şi să trimiteţi mâncare şi oameni către noi şi către Helaman,
pentru ca el să poată să sprijine acele părţi ale ţării pe care le-a recâştigat şi pentru ca
noi să putem, de asemenea, să recâştigăm ceea ce a mai rămas din posesiunile noastre
în aceste regiuni, iată, atunci va fi potrivit ca noi să nu ne mai luptăm cu lamaniţii
până când nu vom curăţa vasul nostru pe dinăuntru, da, chiar capul cel mare al
guvernului nostru.
25 Şi dacă voi nu îmi aprobaţi epistola şi nu veniţi şi nu-mi arătaţi un adevărat spirit
de libertate şi dacă nu vă străduiţi să ne întăriţi şi să ne fortificaţi oştirile noastre şi să
le daţi lor mâncare pentru sprijinul lor, atunci iată, eu voi lăsa o parte dintre oamenii
mei cei liberi ca să apere această parte a ţării noastre şi voi lăsa puterea şi
binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lor, pentru ca nici o altă putere să nu poată
acţiona împotriva lor —
26 Şi aceasta datorită credinţei lor nespus de mari şi a răbdării lor mari în mijlocul
suferinţelor lor —
27 Şi voi veni la voi; şi dacă va exista vreunul dintre voi care are dorinţă de libertate,
da, dacă va mai fi rămas măcar o scânteie de libertate, iată, eu voi aţâţa răscoale
printre voi, chiar până când cei care au dorinţa să uzurpe puterea şi autoritatea vor fi
nimiciţi.
28 Da, iată, eu nu mă tem de puterea sau de autoritatea voastră, ci Dumnezeul meu
este Acela de care eu mă tem; şi potrivit poruncilor Lui îmi iau eu sabia ca să apăr
cauza patriei mele; şi din cauza de nedreptăţii voastre am suferit noi o pierdere atât
de mare.
29 Iată, a venit timpul, da, timpul a venit când, dacă voi nu vă puneţi în mişcare cu
repeziciune pentru apărarea patriei voastre şi a celor mici ai voştri, atunci sabia
dreptăţii va atârna deasupra voastră; da, şi ea va cădea asupra voastră şi se va abate
chiar până la distrugerea voastră totală.
30 Iată, eu aştept ajutor de la voi; şi dacă nu ne daţi ajutor, iată, eu voi veni la voi,
chiar în ţara lui Zarahemla, şi vă voi lovi cu sabia într-atât, încât nu veţi mai avea
putere să frânaţi progresul acestui popor, în cauza noastră pentru libertate.
31 Căci iată, Domnul nu va îngădui ca voi să trăiţi şi să vă întăriţi în nedreptatea
voastră, pentru ca să distrugeţi poporul Lui cel drept.
32 Iată, puteţi voi să credeţi că Domnul vă va cruţa pe voi şi va veni cu judecată
împotriva lamaniţilor, atunci când tradiţia strămoşilor lor este aceea care a pricinuit

ura lor, da, şi aceasta a fost dublată de aceia care au fost disidenți dintre noi, în timp ce nedreptatea voastră este din cauza dragostei voastre pentru glorie şi pentru lucrurile deşarte ale lumii?

33 Voi ştiți că încălcați legile lui Dumnezeu; şi voi ştiți că le călcați pe acestea în picioare. Iată, Domnul mi-a spus: Dacă aceia pe care voi i-ați numit guvernatorii voştri nu se pocăiesc de păcatele şi de nedreptățile lor, atunci voi va trebui să vă duceți să vă luptați împotriva lor.

34 Şi acum iată, eu, Moroni, sunt forțat, potrivit legământului pe care l-am făcut ca să păstrez poruncile lui Dumnezeu; de aceea, eu doresc ca voi să respectați cuvântul lui Dumnezeu şi să trimiteți cu grabă către mine provizii şi oameni, precum şi către Helaman.

35 Şi iată, dacă voi nu veți face aceasta, atunci eu voi veni către voi cu grabă; căci iată, Dumnezeu nu va îngădui ca noi să pierim de foame; de aceea, El ne va da nouă din mâncarea voastră, chiar dacă aceasta se va întâmpla prin sabie. Acum vedeți să îndepliniți cuvântul lui Dumnezeu.

36 Iată, eu sunt Moroni, căpitanul-şef al vostru. Eu nu caut putere, ci caut ca s-o dobor pe aceasta. Eu nu caut onoarea lumii, ci slava Dumnezeului meu, precum şi libertatea şi bunăstarea patriei mele. Şi astfel îmi închei eu epistola.

Alma 61

1 Iată, acum s-a întâmplat că scurt timp după ce Moroni trimisese epistola sa către guvernatorul şef, el a primit o epistolă de la Pahoran, guvernatorul şef. Şi acestea sunt cuvintele pe care le-a primit:

2 Eu, Pahoran, care sunt guvernatorul şef al acestei țări, trimit aceste cuvinte lui Moroni, căpitanul şef al armatei. Iată, îți spun ție, Moroni, că nu mă bucur de suferințele tale mari, da, şi aceasta îmi întristează sufletul.

3 Dar iată, există unii care se bucură de suferințele voastre, da, într-atât, încât s-au ridicat în rebeliune împotriva mea, precum şi a acelora dintre oamenii mei care sunt oameni liberi, da, iar aceia care s-au ridicat sunt foarte numeroşi.

4 Iar aceia care au căutat să-mi ia scaunul de judecată, aceia sunt pricina acestei nedreptăți mari; căci ei au folosit multe linguşeli şi au dus în rătăcire inimile multor oameni, ceea ce va fi pricina unor mari suferințe printre noi; ei au împiedicat ca proviziile noastre să fie trimise şi i-au intimidat pe oamenii noştri liberi pentru ca aceştia să nu vină la voi.

5 Şi iată, ei m-au alungat pe mine din fața lor, iar eu am fugit în țara lui Ghedeon împreună cu atât de mulți oameni cât a fost posibil să obțin.

6 Şi iată, am trimis o veste prin această parte a țării; şi iată, ei se adună în cete mari pe lângă noi zilnic, cu armele lor, pentru apărarea patriei lor şi a libertății lor, precum şi pentru ca să răzbune nedreptățile care ne-au fost făcute.

7 Şi ei au venit la noi aşa încât cei care s-au ridicat în răzvrătire împotriva noastră sunt învinşi, da, într-atât, încât ei se tem de noi şi nu îndrăznesc să iasă afară împotriva noastră ca să se bată.

8 Ei au pus stăpânire pe țară sau pe oraşul lui Zarahemla; au numit un rege peste ei, iar acesta i-a trimis o scrisoare regelui lamaniților prin care a intrat într-o alianță cu el; în care alianță el a fost de acord ca să păstreze oraşul lui Zarahemla, ceea ce a crezut că-i va face pe lamaniți să cucerească restul țării, iar el să fie pus rege peste

acest popor atunci când ei vor fi cuceriți de lamaniți.

9 Și acum, în epistola ta, m-ai criticat pe mine, dar aceasta nu are nici o importanță; eu nu sunt mânios, ci mă bucur de mărinimia inimii tale. Eu, Pahoran, nu caut putere decât numai ca să-mi păstrez scaunul de judecată pentru ca să apăr drepturile și libertățile poporului meu. Sufletul meu stă neclintit în acea libertate în care Dumnezeul nostru ne-a făcut pe noi liberi.

10 Și acum, iată, noi ne vom împotrivi ticăloșiei, chiar până la vărsare de sânge. Noi nu vom vărsa sângele lamaniților dacă ei vor rămâne în țara lor.

11 Nu vom vărsa sângele fraților noștri dacă ei nu se vor ridica în răzvrătire și dacă nu vor lua sabia împotriva noastră.

12 Noi ne vom supune jugului sclaviei, dacă lucrul acesta ar fi cerut de către dreptatea lui Dumnezeu sau dacă El ne-ar porunci s-o facem.

13 Dar iată, El nu ne va porunci să ne supunem pe noi înșine dușmanilor noștri, ci să ne punem nădejdea în El, iar El ne va elibera.

14 De aceea, fratele meu preaiubit, Moroni, să ne împotrivim răului, iar oricărui rău căruia noi nu putem să ne împotrivim prin cuvânt, cum ar fi răzvrătirile și neînțelegerile, să ne împotrivim lor cu săbiile noastre pentru ca să ne putem păstra libertatea, pentru ca să ne putem bucura de privilegiul cel mare al Bisericii noastre și în cauza Mântuitorului și Dumnezeului nostru.

15 De aceea, vino la mine cu grabă, împreună cu câțiva dintre oamenii tăi și lasă-i pe ceilalți în seama lui Lehi și a lui Teancum; dă-le lor puterea să ducă războiul în acea parte a țării, în acord cu Spiritul lui Dumnezeu care este, de asemenea, spiritul libertății care este în ei.

16 Iată, eu le-am trimis ceva provizii pentru ca ei să nu piară până când tu vei veni la mine.

17 Adună laolaltă oricât de multă forță poți în timpul drumului tău încoace, iar noi ne vom duce în grabă împotriva acelor disidenți, în puterea Dumnezeului nostru, în acord cu credința care este în noi.

18 Și vom pune noi stăpânire pe orașul lui Zarahemla pentru ca să putem obțin mai multe alimente ca să le trimitem lui Lehi și lui Teancum; da, vom merge noi împotriva lor în puterea Domnului și vom pune capăt la această mare nedreptate.

19 Și acum, Moroni, eu mă bucur de primirea scrisorii tale, căci am fost întrucâtva îngrijorat în legătură cu ceea ce noi trebuia să facem, dacă ar fi drept din partea noastră să mergem împotriva fraților noștri.

20 Dar tu ai spus că dacă ei nu se pocăiesc, atunci Domnul ți-a poruncit ție să mergi împotriva lor.

21 Vezi să-i întărești pe Lehi și pe Teancum în Domnul; spune-le lor să nu se teamă, căci Dumnezeu îi va elibera pe ei, da, și, de asemenea, pe toți aceia care stau neclintiți în acea libertate prin care Dumnezeu i-a făcut pe ei liberi. Și acum, eu închei epistola mea către fratele meu preaiubit, Moroni.

Alma 62

1 Și acum s-a întâmplat că atunci când Moroni a primit această epistolă, inima lui a prins curaj; și el a fost plin de mare bucurie datorită credinței lui Pahoran, pentru că el, de asemenea, nu era un trădător al libertății și al cauzei patriei sale.

2 Dar el, de asemenea, a jelit nespus de mult din cauza nedreptății acelora care-l

alungaseră pe Pahoran din scaunul de judecată, da, în sfârşit, din cauza acelora care se răzvrătiseră împotriva patriei lor şi, de asemenea, împotriva Dumnezeului lor.

3 Şi s-a întâmplat că Moroni a luat un număr mic de oameni, aşa cum era dorinţa lui Pahoran, şi le-a dat lui Lehi şi lui Teancum comanda peste restul armatei sale şi apoi a plecat în marş către ţara lui Ghedeon.

4 Şi el a înălţat drapelul libertăţii în orice loc în care a intrat şi a adunat orice forţe a putut în marşul său către ţara lui Ghedeon.

5 Şi s-a întâmplat că mii s-au adunat sub steagul lui şi şi-au luat săbiile în apărarea libertăţii lor pentru ca ei să nu cadă în sclavie.

6 Şi astfel, când Moroni a adunat laolaltă pe toţi oamenii pe care a putut să-i adune în tot drumul său, el a ajuns în ţara lui Ghedeon; şi unindu-şi forţele sale cu acelea ale lui Pahoran, ei au devenit peste măsură de puternici, chiar mai puternici decât oamenii lui Pacus, care era regele acelor disidenţi, care îi alungaseră pe oamenii liberi afară din ţara lui Zarahemla şi pusesera stăpânire pe ţară.

7 Şi s-a întâmplat că Moroni şi Pahoran au năvălit cu oştirile lor în ţara lui Zarahemla şi au înaintat împotriva oraşului şi i-au întâlnit pe oamenii lui Pacus, aşa încât ei s-au luptat cu ei.

8 Şi iată, Pacus a fost ucis, iar oamenii lui au fost luaţi prizonieri, iar Pahoran a fost reinstalat în scaunul lui de judecată.

9 Iar oamenii lui Pacus şi-au primit judecata lor în acord cu legea şi, la fel, acei regalişti care fuseseră luaţi şi aruncaţi în închisoare; şi ei au fost executaţi, în acord cu legea; da, acei oameni ai lui Pacus şi acei regalişti, toţi care nu voiau să pună mâna pe arme în apărarea patriei lor, dar care voiau să lupte împotriva ei, au fost executaţi.

10 Şi astfel a devenit necesar ca această lege să fie respectată cu strictețe pentru siguranţa patriei lor; da, şi oricine a fost găsit tăgăduind libertatea lor a fost executat în grabă, în acord cu legea.

11 Şi astfel s-a terminat cel de-al treizecilea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi; Moroni şi Pahoran restabilind pacea în ţara lui Zarahemla printre poporul lor şi aducând moarte tuturor acelora care nu au fost credincioşi cauzei libertăţii.

12 Şi s-a întâmplat că la începutul celui de-al treizeci şi unulea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi, Moroni, imediat, a făcut ca fie trimise provizii şi să fie trimisă o oştire de şase mii de oameni lui Helaman ca să-l ajute pe el în apărarea acelei părţi a ţării.

13 Şi el, de asemenea, a făcut ca o oştire de şase mii de oameni, cu o cantitate destulă de alimente, să fie trimisă către oştirile lui Lehi şi Teancum. Şi s-a întâmplat că aceasta s-a făcut pentru ca să întărească ţara împotriva lamaniţilor.

14 Şi s-a întâmplat că Moroni şi Pahoran, lăsând o ceată mare de oameni în ţara lui Zarahemla, au pornit în marş cu o ceată mare de oameni către ţara lui Nefiha, fiind hotărâţi să-i învingă pe lamaniţi în oraşul acela.

15 Şi s-a întâmplat că în timp ce ei mergeau în marş către ţară, au luat o ceată mare de oameni de la lamaniţi şi i-au ucis pe mulţi dintre ei şi le-au luat proviziile şi armele lor de război.

16 Şi s-a întâmplat că după ce i-au luat pe ei, i-au făcut pe aceştia să intre într-un legământ, şi anume, că ei nu vor mai lua armele de război împotriva nefiţilor.

17 Şi atunci când au intrat în acest legământ, ei i-au trimis pe ei să trăiască împreună cu poporul lui Amon; iar cei care nu fuseseră ucişi erau în număr cam de patru mii.

18 Şi s-a întâmplat că după ce i-au trimis pe ei, şi-au continuat marşul lor către ţara lui Nefiha. Şi s-a întâmplat că atunci când au ajuns la oraşul lui Nefiha şi-au pus corturile lor în câmpiile lui Nefiha, care erau lângă oraşul lui Nefiha.

19 Acum, Moroni dorea ca lamaniţii să vină afară şi să se lupte împotriva lor în acele câmpii; dar lamaniţii, cunoscându-le marele lor curaj şi văzând numărul lor mare, nu au îndrăznit să iasă afară împotriva lor; de aceea nu au venit ca să se bată în ziua aceea.

20 Iar atunci când a venit noaptea, Moroni s-a dus prin întunecimea nopţii şi a ajuns la vârful zidului ca să spioneze şi să vadă în care parte a oraşului îşi făcuseră lamaniţii tabără împreună cu oştirea lor.

21 Şi s-a întâmplat că ei erau către răsărit, către locul de intrare; şi erau adormiţi. Şi acum Moroni s-a reîntors la oştirea sa şi a făcut ca ei să pregătească la repezeală frânghii puternice şi scări ca să se coboare în jos de pe vârful zidului în partea dinăuntru a zidului.

22 Şi s-a întâmplat că Moroni a făcut ca oamenii săi să înainteze în marş şi să vină până la vârful zidului şi să se coboare în jos în acea parte a oraşului, da, şi anume, în partea de la apus unde lamaniţii nu-şi făcuseră tabără cu oştirile lor.

23 Şi s-a întâmplat că ei cu toţii, au fost coborâţi în oraş în timpul nopţii cu ajutorul frânghiilor lor puternice şi al scărilor lor; şi astfel, atunci când dimineaţa a venit, ei cu toţii erau înăuntrul zidurilor oraşului.

24 Şi acum, când lamaniţii s-au trezit şi au văzut că oştirile lui Moroni erau înăuntrul zidurilor, ei s-au înspăimântat într-atât de mult, încât au fugit afară prin trecătoare.

25 Şi acum, când Moroni a văzut că ei fugeau din faţa lor, a făcut ca oamenii săi să meargă în marş împotriva lor; şi i-au ucis pe mulţi şi pe mulţi alţii i-au înconjurat şi i-au luat prizonieri; iar cei rămaşi dintre ei au fugit în ţara lui Moroni, care era la graniţele de lângă malul mării.

26 Astfel, Moroni şi Pahoran au obţinut stăpânirea oraşului lui Nefiha fără pierderea nici unui suflet; şi au fost mulţi dintre lamaniţi care au fost ucişi.

27 Acum, s-a întâmplat că mulţi dintre lamaniţii care erau prizonieri au vrut să se unească cu poporul lui Amon şi să devină oameni liberi.

28 Şi s-a întâmplat că tuturor acelora care au dorit aceasta li s-a dat după dorinţele lor.

29 De aceea, toţi prizonierii lamaniţi s-au unit cu poporul lui Amon şi au început să muncească foarte mult, cultivând pământul, crescând tot felul de grâne şi turme şi cirezi de tot felul; şi astfel au fost nefiţii uşuraţi de o mare greutate; da, într-atât, încât ei au fost uşuraţi de toţi prizonierii lamaniţi.

30 Acum s-a întâmplat că Moroni, după ce a pus stăpânire pe oraşul lui Nefiha a luat mulţi prizonieri, ceea ce a redus foarte mult oştirile lamaniţilor; şi a recâştigat pe mulţi dintre nefiţii care fuseseră luaţi prizonieri, ceea ce a întărit foarte mult oştirea lui Moroni; de aceea, Moroni a plecat din ţara lui Nefiha către ţara lui Lehi.

31 Şi s-a întâmplat că atunci când lamaniţii au văzut că Moroni venea împotriva lor, au fost iarăşi înfricoşaţi şi au fugit din faţa oştirii lui Moroni.

32 Şi s-a întâmplat că Moroni şi oştirea lui i-au urmărit pe ei din oraş în oraş până când au fost întâlniţi de către Lehi şi Teancum; iar lamaniţii au fugit de Lehi şi de Teancum, şi anume, la vale către graniţele de lângă malul mării până când au ajuns în ţara lui Moroni.

33 Iar oştirile lamaniţilor erau toate adunate laolaltă aşa încât ele erau toate într-un

singur corp de armată în țara lui Moroni. Acum Amoron, regele lamaniților, era, de asemenea, cu ei.

34 Și s-a întâmplat că Moroni și Lehi și Teancum au făcut tabără împreună cu oștirile lor de jur-împrejur la granițele țării lui Moroni, în așa fel încât lamaniții erau încercuiți lângă granițele de lângă pustiul de la miazăzi și lângă granițele de lângă pustiul de la răsărit.

35 Și astfel, ei au făcut tabără pentru noapte. Căci iată, și nefiții și lamaniții erau obosiți din cauza marșului lor îndelungat; de aceea, nu au hotărât nici un vicleșug pe timpul nopții, în afară de Teancum; căci el era nespus de mânios pe Amoron într-atât, încât considera că Amoron, precum și Amalichia, fratele lui, fuseseră pricina acestui mare și îndelungat război dintre ei și lamaniți, care fuseseră pricina unui atât de mare război și a vărsării de sânge, da, și a unei foamete atât de mari.

36 Și s-a întâmplat că Teancum, în mânia lui, s-a dus în tabăra lamaniților și s-a coborât peste zidurile orașului. Și el s-a dus cu o frânghie din loc în loc până când l-a găsit pe rege; și a aruncat către el o suliță care l-a străpuns pe el lângă inimă. Dar iată, regele i-a trezit pe slujitorii săi înainte de a muri în așa fel încât aceștia l-au urmărit pe Teancum și l-au ucis.

37 Acum s-a întâmplat că, atunci când Lehi și Moroni au aflat că Teancum era mort, ei au fost nespus de întristați; căci, iată, el fusese un om care se luptase cu vitejie pentru țara sa, da, un prieten adevărat al libertății; și răbdase foarte multe suferințe foarte mari. Dar iată, era mort și s-a dus pe calea pe care merge toată lumea.

38 Acum s-a întâmplat că Moroni a pornit în marș în ziua următoare și s-a dus împotriva lamaniților, în așa fel încât i-au onorât pe ei într-un mare măcel; și i-au alungat pe ei afară din țară; și ei au fugit și chiar nu s-au mai întors în acel timp împotriva nefiților.

39 Și astfel s-a terminat cel de-al treizeci și unulea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi; și astfel ei avuseseră războaie și vărsări de sânge, foamete și suferințe timp de mulți ani.

40 Și au fost crime și conflicte și neînțelegeri și tot felul de nedreptăți printre oamenii lui Nefi; cu toate acestea, de dragul celor drepți, da, datorită rugăciunilor celor drepți ei au fost cruțați.

41 Dar iată, din cauza duratei nespus de mari a războiului dintre nefiți și lamaniți, mulți se împietriseră din cauza duratei foarte mari a războiului; și mulți erau îmblânziți din cauza suferințelor lor într-atât, încât s-au umilit în fața lui Dumnezeu chiar până în adâncurile umilinței.

42 Și s-a întâmplat că după ce Moroni a fortificat acele părți ale țării care fuseseră cel mai mult expuse lamaniților până când au fost destul de puternici, el s-a reîntors la orașul lui Zarahemla; și, de asemenea, Helaman s-a reîntors la locul moștenirii sale; și iarăși a fost pacea stabilită printre poporul lui Nefi.

43 Iar Moroni a predat comanda oștirilor sale în mâinile fiului său, al cărui nume era Moroniha; iar el s-a retras la casa lui pentru ca să-și poată petrece restul zilelor sale în pace.

44 Iar Pahoran s-a reîntors la scaunul său de judecată; iar Helaman a început, iarăsi, să predice către popor cuvântul lui Dumnezeu; căci, din cauza atâtor războaie și certuri, devenise potrivit ca un regulament să fie făcut din nou în Biserică.

45 De aceea, Helaman și frații săi au mers și au vestit cuvântul lui Dumnezeu cu multă putere pentru convingerea multor oameni despre ticăloșia lor, ceea ce i-a făcut

pe ei să se pocăiască de păcatele lor şi să fie botezaţi în Domnul, Dumnezeul lor.
46 Şi s-a întâmplat că au întemeiat iarăşi Biserica lui Dumnezeu peste toată ţara.
47 Da, şi regulamente au fost făcute în ceea ce priveşte legea. Iar judecătorii lor şi judecătorii şefi ai lor au fost aleşi.
48 Iar poporul lui Nefi a început iarăşi să prospere în ţară şi a început să se înmulţească şi să se întărească, iarăşi, în ţară; şi el a început să se îmbogăţească peste măsură de mult.
49 Dar, cu toate bogăţiile lor sau tăria lor, sau prosperitatea lor, ei nu au fost înălţaţi în mândrie în propriii ochi; şi nici nu erau ei leneşi în a-şi aduce aminte de Domnul, Dumnezeul lor; ci s-au umilit ei înşişi peste măsură de mult în faţa Lui.
50 Da, şi-au adus aminte ce lucruri mari făcuse Domnul pentru ei, că El i-a eliberat pe ei de la moarte, din sclavie şi din închisori şi de la tot felul de suferinţe; şi El i-a eliberat pe ei din mâinile duşmanilor lor.
51 Şi ei s-au rugat Domnului, Dumnezeului, lor tot timpul într-atât, încât Domnul i-a binecuvântat pe ei în acord cu cuvântul Său, aşa încât ei au devenit puternici şi prosperi în ţară.
52 Şi s-a întâmplat că toate aceste lucruri au avut loc. Iar Helaman a murit în cel de-al treizeci şi cincilea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi.

Alma 63

1 Şi s-a întâmplat că, la începutul celui de-al treizeci şi şaselea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi, Şiblon a pus stăpânire pe acele lucruri sfinte care fuseseră date lui Helaman de către Alma.
2 Şi era el un om drept; şi el călca drept în faţa lui Dumnezeu; şi el avea grijă să facă bine tot timpul, să ţină poruncile Domnului, Dumnezeului său; şi tot aşa făcea şi fratele lui.
3 Şi s-a întâmplat că şi Moroni a murit. Şi astfel s-a terminat cel de-al treizeci şi şaselea an al domniei judecătorilor.
4 Şi s-a întâmplat că în cel de-al treizeci şi şaptelea an al domniei judecătorilor, un grup mare de oameni, şi anume în număr de cinci mii şi patru sute de bărbaţi, împreună cu nevestele şi cu copiii lor, a plecat din ţara lui Zarahemla în ţara care era către miazănoapte.
5 Şi s-a întâmplat că Hagot, fiind un om peste măsură de curios, de aceea, el s-a dus şi şi-a construit o corabie peste măsură de mare la graniţele ţării Abundenţa, lângă ţara Pustiul, şi a pornit cu ea pe marea de la apus prin strâmtoarea îngustă care ducea către ţara de la miazănoapte.
6 Şi iată, au fost mulţi dintre nefiţi care au intrat în ea şi au navigat tot înainte cu multe provizii, precum şi multe femei şi copii; şi ei au călătorit către miazănoapte. Şi astfel s-a terminat cel de-al treizeci şi şaptelea an.
7 Şi în cel de-al treizeci şi optulea an, acest om a construit alte corăbii. Şi prima corabie, de asemenea, s-a întors; şi mulţi oameni au intrat în ea; şi, de asemenea, au luat cu ei multe provizii şi au plecat iarăşi către ţara de la miazănoapte.
8 Şi s-a întâmplat că despre ei nu s-a mai auzit nimic niciodată. Şi noi credem că s-au înecat în adâncurile mării. Şi s-a întâmplat că o altă corabie, de asemenea, a navigat tot înainte; şi încotro s-a dus, noi nu ştim.
9 Şi s-a întâmplat că în acest an erau mulţi oameni care s-au dus către ţara de la

miazănoapte. Şi astfel s-a terminat cel de-al treizeci şi optulea an.

10 Şi s-a întâmplat că în cel de-al treizeci şi nouălea an al domniei judecătorilor, Şiblon, de asemenea, a murit, iar Corianton a plecat către ţara de la miazănoapte, într-o corabie, ca să ducă provizii acelor oameni care plecaseră către ţara aceea.

11 De aceea, devenise potrivit ca Şiblon să confere acele lucruri sfinte înainte de a muri fiului lui Helaman, acesta numindu-se Helaman după numele tatălui său.

12 Acum iată, toate acele inscripţii care erau în posesia lui Helaman au fost scrise şi trimise printre copiii oamenilor prin toată ţara, în afară de acele părţi în care Alma poruncise să nu fie trimise.

13 Cu toate acestea, aceste lucruri trebuia să fie păstrate sfinte şi transmise de la o generaţie la alta; de aceea, în acest an, ele au fost conferite lui Helaman, înainte de moartea lui Şiblon.

14 Şi s-a întâmplat, de asemenea, că în acest an erau unii disidenţi care plecaseră la lamaniţi; şi ei erau tulburaţi iarăşi de mânie împotriva nefiţilor.

15 Şi, de asemenea, tot în acest an, ei au năvălit cu o oştire numeroasă ca să facă război împotriva poporului lui Moroniha, sau împotriva oştirii lui Moroniha, în care ei au fost iarăşi învinşi şi alungaţi înapoi către pământurile lor proprii, suferind o mare pierdere.

16 Şi astfel s-a terminat cel de-al treizeci şi nouălea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi.

17 Şi astfel s-a terminat relatarea lui Alma şi a lui Helaman, fiul lui, şi, de asemenea, a lui Şiblon, care era fiul lui.

Cartea lui Helaman

O relatare a nefiților. Războaiele și neînțelegerile lor, precum și conflictele lor. Și, de asemenea, profețiile multor profeți sfinți înaintea venirii lui Hristos, potrivit cronicilor lui Helaman, care era fiul lui Helaman, și, de asemenea, potrivit inscripțiilor fiilor lui, chiar până la venirea lui Hristos. Și, de asemenea, mulți lamaniți sunt convertiți. O relatare a convertirii lor. O relatare a dreptății lamaniților și a ticăloșiei și ale lucrurilor abominabile ale nefiților, potrivit cronicii lui Helaman și a fiilor lui, chiar până la venirea lui Hristos, care se numește cartea lui Helaman și așa mai departe.

Helaman 1

1 Și acum iată, s-a întâmplat că la începutul celui de-al patruzecilea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi, a început să fie o mare neînțelegere în poporul nefiților.

2 Căci iată, Pahoran murise și se dusese pe calea pe care merge toată lumea; de aceea, a început să fie o mare neînțelegere în ceea ce privește care dintre frații, care erau fiii lui Pahoran să aibă scaunul de judecată.

3 Acum, acestea sunt numele acelora care s-au certat pentru scaunul de judecată, care, de asemenea, i-au făcut pe oameni să se certe: Pahoran, Paanchi și Pacumeni.

4 Acum, aceștia nu sunt toți fiii lui Pahoran (căci el a avut mulți), dar aceștia sunt aceia care s-au certat pentru scaunul de judecată; de aceea, ei au pricinuit trei împărțiri în popor.

5 Cu toate acestea, s-a întâmplat că Pahoran a fost numit de către glasul poporului ca să fie judecător-șef și guvernator peste poporul lui Nefi.

6 Și s-a întâmplat că Pacumeni, atunci când a văzut că nu putea să capete scaunul de judecată, el s-a unit cu glasul poporului.

7 Dar iată, Paanchi, împreună cu acea parte din popor care dorea ca el să fie guvernatorul lor, era foarte mânios; de aceea, era cât pe ce să-i lingușească pe acei oameni să se ridice în răzvrătire împotriva fraților lor.

8 Și s-a întâmplat că atunci când el era gata să facă aceasta, iată, a fost luat și a fost judecat în acord cu glasul poporului și a fost condamnat la moarte; căci se ridicase în răzvrătire și căutase să distrugă libertatea poporului.

9 Acum, când acești oameni care doreau ca el să fie guvernatorul lor au văzut că a fost condamnat la moarte, au fost mânioși și, iată, l-au trimis pe unul, Chișcumen, chiar până la scaunul de judecată al lui Pahoran și l-a ucis pe Pahoran, cum el stătea pe scaunul de judecată.

10 Și el a fost urmărit de slujitorii lui Pahoran; dar iată, fuga lui Chișcumen era așa de grăbită, încât nici un om nu a putut să-l prindă.

11 Și el s-a dus la aceia care l-au trimis pe el; și cu toții au încheiat un legământ, da, jurând pe Creatorul lor cel Veșnic că nu vor spune nici unui om că Chișcumen l-a ucis pe Pahoran.

12 De aceea, Chișcumen nu a fost cunoscut în poporul lui Nefi, căci era mascat atunci când l-a ucis pe Pahoran. Și Chișcumen și banda lui, care făcuseră legământ cu el, s-au amestecat cu poporul, așa încât ei cu toții nu puteau fi găsiți; dar toți cei

care au fost găsiți au fost condamnați la moarte.

13 Și acum iată, Pacumeni a fost numit în acord cu glasul poporului ca să fie judecător-șef și guvernator asupra poporului, ca să domnească în locul fratelui său, Pahoran; și a fost potrivit dreptului lui. Și toate acestea s-au întâmplat în cel de-al patruzecilea an al domniei judecătorilor; și anul acela s-a sfârșit.

14 Și s-a întâmplat în cel de-al patruzeci și unulea an al domniei judecătorilor, că lamaniții adunaseră laolaltă o oștire nenumărată de oameni și-i înarmaseră pe ei cu săbii, și cu paloșe, și cu arcuri, și cu săgeți, și cu coifuri, și cu platoșe, și cu tot felul de scuturi de toate felurile.

15 Și ei au năvălit iarăși ca să se lupte împotriva nefiților. Și erau conduși de către un om al cărui nume era Coriantumr; iar el era un urmaș al lui Zarahemla; și era un disident între nefiți; și era un om mare și puternic.

16 De aceea, regele lamaniților, al cărui nume era Tubalot, care era fiul lui Amoron, crezând că, fiind un om puternic, Coriantumr, putea să se împotrivească nefiților cu puterea lui, precum și cu înțelepciunea lui mare, într-atât, încât trimițându-l pe el, ar putea să câștige putere asupra nefiților—

17 De aceea, el i-a ațâțat pe ei la mânie și și-a adunat laolaltă oștirile și l-a numit pe Coriantumr ca să fie conducătorul lor și a făcut ca ei să se ducă în marș către țara lui Zarahemla ca să se lupte împotriva nefiților.

18 Și s-a întâmplat că, din cauza atâtor vrajbe și atâtor conflicte în guvern, ei nu au pus gărzi destule în țara lui Zarahemla; căci crezuseră că lamaniții nu îndrăzneau să vină până în inima țării lor ca să atace acel mare oraș Zarahemla.

19 Dar s-a întâmplat că în fruntea oștirii sale numeroase Coriantumr a înaintat în marș și a năvălit peste locuitorii orașului, iar marșul lor a fost atât de rapid, încât nefiții n-au avut timp deloc să-și adune laolaltă oștirile.

20 De aceea, Coriantumr a doborât garda de la intrarea orașului și a înaintat în marș cu întreaga sa oștire până în oraș, iar ei au ucis pe fiecare care i-a înfruntat pe ei într-atât, încât au pus stăpânire pe întregul oraș.

21 Și s-a întâmplat că Pacumeni, care era judecătorul-șef, a fugit din fața lui Coriantumr chiar până la zidurile orașului. Și s-a întâmplat că el a fost izbit de zid de către Coriantumr, încât el a murit. Și astfel s-au terminat zilele lui Pacumeni.

22 Iar acum, când Coriantumr a văzut că el avea stăpânirea orașului lui Zarahemla și a văzut că nefiții fugiseră din fața lor, și au fost uciși, și au fost luați, și au fost aruncați în închisoare, și că el căpătase stăpânire pe cea mai puternică fortăreață din toată țara, inima lui a prins curaj într-atât, încât a fost cât pe ce să se ducă împotriva întregii țări.

23 Și acum, el nu a zăbovit în țara lui Zarahemla, ci s-a dus înainte cu o oștire mare, chiar către orașul Abundența; căci era hotărârea lui ca să meargă înainte și să-și croiască drum cu sabia, pentru ca să poată să obțina părțile de la miazănoapte ale țării.

24 Și, crezând că tăria lor cea mai mare era în mijlocul țării, de aceea, a înaintat în marș, fără să le dea timp ca să se adune laolaltă, decât doar dacă erau în cete mici; și în felul acesta au năvălit peste ei și i-au doborât la pământ.

25 Dar iată, acest marș al lui Coriantumr prin mijlocul țării i-a dat lui Moroniha un mare avantaj asupra lor, fără a mai ține seama de mărimea numărului nefiților care au fost uciși.

26 Căci iată, Moroniha a crezut că lamaniții nu îndrăzneau să vină până în mijlocul

țării, ci că ei ar ataca orașele din jurul granițelor, așa cum făcuseră până atunci; de aceea, Moroniha a făcut ca oștirile lui puternice să apere acele părți ale țării care erau împrejur pe lângă graniță.

27 Dar iată, lamaniții nu erau înfricoșați de dorința lui, ci veniseră în mijlocul țării și ocupaseră capitala țării, care era orașul lui Zarahemla și au mers în marș prin părțile cele mai importante ale țării, ucigând oamenii într-un mare măcel, atât bărbați cât și femei și copii, punând stăpânire pe multe orașe și pe multe întărituri.

28 Dar când Moroniha a descoperit aceasta, el imediat l-a trimis pe Lehi cu o oștire ca să le taie calea înainte ca ei să ajungă în țara Abundența.

29 Și astfel a făcut el; și i-a întrecut pe ei înainte ca ei să fi ajuns în țara Abundența și s-a luptat cu ei, într-atât, încât ei au început să se retragă înapoi către țara lui Zarahemla.

30 Și s-a întâmplat că Moroniha i-a întrecut pe ei în retragerea lor și s-a luptat cu ei, într-atât, încât aceasta a devenit o bătălie peste măsură de sângeroasă; da, mulți au fost uciși, iar printre numărul celor care au fost uciși a fost găsit, de asemenea, Coriantumr.

31 Și acum, iată, lamaniții nu s-au putut retrage în nici o parte, nici la miazănoapte, nici la miazăzi, nici la răsărit, nici la apus, căci ei erau înconjurați din toate părțile de către nefiți.

32 Și astfel i-a aruncat Coriantumr pe lamaniți în mijlocul nefiților, într-atât, încât ei erau în puterea nefiților, iar el însuși a fost ucis, iar lamaniții s-au predat în mâinile nefiților.

33 Și s-a întâmplat că Moroniha a pus iarăși stăpânire pe orașul lui Zarahemla și a făcut ca lamaniții care fuseseră luați prizonieri să plece din țară în pace.

34 Și astfel s-a terminat cel de-al patruzeci și unulea an al domniei judecătorilor.

Helaman 2

1 Și s-a întâmplat că în cel de-al patruzeci și doilea an al domniei judecătorilor, după ce Moroniha stabilise iarăși pacea între nefiți și lamaniți, iată, nu era nimeni care să ocupe scaunul de judecată; de aceea, a început iarăși să fie un conflict printre oameni despre cine trebuia să ocupe scaunul de judecată.

2 Și s-a întâmplat că Helaman, care era fiul lui Helaman, a fost numit ca să ocupe scaunul de judecată, prin glasul poporului.

3 Dar iată, Chișcumen, care-l ucisese pe Pahoran, a întins o capcană pentru ca să-l distrugă și pe Helaman; și el a fost susținut de către ceata lui, care intrase într-un legământ ca nimeni să nu cunoască ticăloșia lui.

4 Căci era unul, Gadianton, care era peste măsură de priceput în cuvinte, precum și în măiestria lui, ca să înfăptuiască lucrarea secretă a crimei și tâlhăriei; de aceea, el a devenit conducătorul bandei lui Chișcumen.

5 De aceea, el i-a lingușit pe ei, precum și pe Chișcumen, spunând că, dacă ei îl vor înscăuna pe el în scaunul de judecată, atunci el le va înlesni acelora care făceau parte din banda lui să fie aduși la putere și autoritate printre oameni; de aceea, Chișcumen a căutat să-l distrugă pe Helaman.

6 Și s-a întâmplat că în timp ce el se ducea către scaunul de judecată ca să-l distrugă pe Helaman, iată, unul dintre slujitorii lui Helaman, fiind afară în timpul nopții, a aflat prin deghizare despre planurile făcute de această bandă ca să-l distrugă pe

Helaman —

7 Şi s-a întâmplat că el l-a întâlnit pe Chişcumen şi i-a făcut un semn; de aceea, Chişcumen i-a făcut lui cunoscut obiectul dorinţei sale, dorind ca el să-l conducă pe el până la scaunul de judecată ca să-l poată ucide pe Helaman.

8 Şi atunci când slujitorul lui Helaman a cunoscut toată inima lui Chişcumen şi că scopul lui era să ucidă, precum şi că scopul tuturor acelora care făceau parte din banda lui era să ucidă şi să jefuiască şi să câştige putere (şi acesta era planul lor secret şi combinaţia lor), slujitorul lui Helaman a spus către Chişcumen: Să mergem la scaunul de judecată.

9 Acum, aceasta l-a bucurat pe Chişcumen peste măsură, căci el a crezut că-şi va înfăptui planul; dar iată, slujitorul lui Helaman, cum mergeau ei către scaunul de judecată, l-a înjunghiat pe Chişcumen chiar în inimă, aşa încât a căzut mort fără un geamăt. Iar el a fugit şi i-a spus lui Helaman toate lucrurile pe care le văzuse, le auzise şi le făcuse.

10 Şi s-a întâmplat că Helaman a trimis ca această bandă secretă de tâlhari şi criminali să fie prinsă pentru ca ei să fie executaţi potrivit legii.

11 Dar iată, atunci când Gadianton a aflat de Chişcumen că nu s-a întors, el s-a temut să nu fie distrus; de aceea, a făcut ca banda lui să-l urmeze pe el. Iar ei au fugit din ţară pe un drum secret, în pustiu; şi astfel, atunci când Helaman a trimis ca să-i prindă pe ei, ei nu au putut fi găsiţi nicăieri.

12 Şi despre acest Gadianton se va mai vorbi mai încolo. Şi astfel s-a terminat cel de-al patruzeci şi doilea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi.

13 Şi iată, la sfârşitul acestei cărţi veţi vedea voi că acest Gadianton a fost pricina ruinii, da, aproape a distrugerii totale a poporului lui Nefi.

14 Iată, eu nu mă refer la sfârşitul cărţii lui Helaman, ci mă refer la sfârşitul cărţii lui Nefi, din care am luat toată relatarea pe care am scris-o.

Helaman 3

1 Şi acum, s-a întâmplat că în cel de-al patruzeci şi treilea an al domniei judecătorilor, nu a fost nici un conflict printre oamenii lui Nefi, în afară de o oarecare trufie care a fost în Biserică, care a pricinuit o oarecare neînţelegere printre oameni, care probleme au fost rezolvate la sfârşitul celui de-al patruzeci şi treilea an.

2 Şi nu a fost nici un conflict printre oameni în cel de-al patruzeci şi patrulea an; şi nici în cel de-al patruzeci şi cincilea an nu au fost multe conflicte.

3 Şi s-a întâmplat în cel de-al patruzeci şi şaselea an, da, atunci au fost multe conflicte şi multe neînţelegeri; şi din cauza aceasta, foarte mulţi au fost aceia care au plecat din ţara lui Zarahemla şi s-au dus în ţara de la miazănoapte ca să moştenească pământul.

4 Şi ei au călătorit până la o distanţă nespus de mare, până când au ajuns la mari întinderi de ape şi de râuri.

5 Da, şi ei chiar s-au împrăştiat în multe părţi ale ţării, oriunde ţara nu ajunsese pustie şi fără lemn de pădure din cauza multor locuitori care mai înainte moşteniseră ţara.

6 Şi acum, nici o parte din ţară nu era pustie, decât în ceea ce priveşte lemnul de pădure; dar din cauza distrugerii mari făcute de poporul care mai înainte locuise ţara, aceasta era numită pustie.

7 Şi acolo fiind numai puţin lemn de pădure pe toată întinderea ţării, oamenii care au ajuns acolo au devenit foarte pricepuţi în lucrul cimentului; de aceea, ei au construit case din ciment, în care au locuit.

8 Şi s-a întâmplat că ei s-au înmulţit şi s-au împrăştiat şi au înaintat de la ţara de la miazăzi până la ţara de la miazănoapte şi s-au împrăştiat atât de mult, încât au început să acopere faţa întregului pământ, de la marea de la miazăzi până la marea de la miazănoapte şi de la marea de la apus până la marea de la răsărit.

9 Iar oamenii care erau în ţara de la miazănoapte au locuit în corturi şi în case din ciment; şi ei au avut grijă ca orice copac care răsărea pe faţa ţării să crească pentru ca peste un timp ei să poată avea lemn de pădure pentru a-şi construi casele lor, da, oraşele lor şi templele lor şi sinagogile lor şi sanctuarele lor şi tot felul de clădiri de-ale lor.

10 Şi s-a întâmplat că lemnul de pădure fiind foarte rar în ţara de la miazănoapte, ei au trimis mult pe calea apelor.

11 Şi astfel au făcut posibil pentru oamenii din ţara de la miazănoapte ca şi ei să poată să-şi construiască multe oraşe, atât din lemn, cât şi din ciment.

12 Şi s-a întâmplat că au fost mulţi dintre oamenii lui Amon, care erau lamaniţi prin naştere, care, de asemenea, s-au dus în această ţară.

13 Şi acum, sunt multe cronici păstrate despre faptele acestor oameni, de către mulţi dintre aceşti oameni care sunt importante şi foarte voluminose cu privire la ei.

14 Dar iată, a suta parte dintre faptele acestui popor, da, relatarea despre lamaniţi şi despre nefiţi, şi despre războaiele, şi conflictele, şi neînţelegerile, şi predicile lor, şi profeţiile lor, şi transporturile lor pe calea apelor şi construcţiile de corăbii, şi construcţiile lor de temple şi de sinagogi şi de sanctuare, şi despre dreptatea lor şi ticăloşia lor, şi crimele lor şi furturile şi hoţiile lor şi tot felul de lucruri abominabile şi curvii, nu pot fi cuprinse în această lucrare.

15 Dar iată, sunt multe cărţi şi multe cronici de tot felul şi ele au fost păstrate de către nefiţi.

16 Şi acestea au fost trecute de la o generaţie la alta de către nefiţi, chiar până când ei au căzut în păcat şi au fost ucişi şi jefuiţi şi fugăriţi şi alungaţi şi măcelăriţi şi împrăştiaţi pe faţa pământului şi amestecaţi cu lamaniţii până când nici unul nu a mai rămas să fie numit nefit, devenind păcătoşi şi sălbatici şi fioroşi, da, chiar devenind lamaniţi.

17 Şi acum, eu mă reîntorc, iarăşi, la relatarea mea; de aceea, ceea ce am vorbit s-a întâmplat după ce au fost multe conflicte şi tulburări şi războaie şi neînţelegeri printre oamenii lui Nefi.

18 Iar cel de-al patruzeci şi şaselea an al domniei judecătorilor s-a sfârşit;

19 Şi s-a întâmplat că încă mai era un mare conflict în ţară, da, chiar în cel de-al patruzeci şi şaptelea şi în cel de-al patruzeci şi optulea an.

20 Cu toate acestea, Helaman a ocupat scaunul de judecată cu dreptate şi echitate; da, el a avut grijă să păstreze statutele şi judecăţile şi poruncile lui Dumnezeu; şi el a făcut ceea ce era bun în ochii lui Dumnezeu, întotdeauna; şi a păşit pe urmele tatălui său, într-atât, încât el a prosperat mult în ţară.

21 Şi s-a întâmplat că el a avut doi fii. El i-a dat celui mai mare numele Nefi, iar celui mai mic numele Lehi. Şi ei au început să crească în Domnul.

22 Şi s-a întâmplat că războaiele şi conflictele au început să înceteze într-o mică măsură printre oamenii nefiţilor, către sfârşitul celui de-al patruzeci şi optulea an al

domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi.

23 Şi s-a întâmplat, că în cel de-al patruzeci şi nouălea an al domniei judecătorilor, a fost o pace continuă stabilită în țară, în afară de combinațiile secrete pe care Gadianton, tâlharul, le întemeiase în părțile cele mai aşezate ale țării, care la timpul acela nu erau cunoscute celor care erau la conducerea guvernului; de aceea, ei nu au fost nimiciți în afara țării.

24 Şi s-a întâmplat că în acelaşi an a fost o nespus de mare prosperitate în Biserică, într-atât, încât erau mii care s-au unit cu Biserica şi au fost botezați în pocăință.

25 Şi atât de mare a fost prosperitatea Bisericii şi atât de multe binecuvântări au venit peste popor, încât până şi preoții cei mari şi învățătorii erau ei înşişi uimiți peste măsură.

26 Şi s-a întâmplat că lucrarea Domnului a prosperat pentru botezarea şi unirea cu Biserica lui Dumnezeu a multor suflete, da, chiar zeci de mii.

27 Astfel, noi putem să vedem că Domnul este plin de îndurare cu toți aceia care, în sinceritatea inimilor lor, Îl vor chema după numele Lui cel sfânt.

28 Da, şi astfel noi vedem că poarta cerului este deschisă tuturor, şi anume acelora care vor crede în numele lui Isus Hristos, care este Fiul lui Dumnezeu.

29 Da, noi vedem că oricine vrea poate să pună stăpânire pe cuvântul lui Dumnezeu, care este iute şi puternic, care va sfărâma orice înşelătorii şi piedici şi comploturi ale diavolului şi îl va conduce pe omul lui Hristos pe un drum strâmt şi îngust peste acea prăpastie nepieritoare de chin care este pregătită să-i înghită pe cei păcătoşi —

30 Şi va aşeza sufletele lor, da, sufletele lor nemuritoare, de-a dreapta lui Dumnezeu în Împărăția cerului, ca să stea împreună cu Avraam şi cu Isaac şi cu Iacov şi cu toți strămoşii noştri cei sfinți, ca să nu mai plece de acolo.

31 Şi în acest an a fost o bucurie continuă în țara lui Zarahemla şi în toate regiunile de jur-împrejur, chiar în toată țara care era stăpânită de către nefiți.

32 Şi s-a întâmplat că a fost pace şi nespus de mare bucurie în tot restul celui de-al patruzeci şi nouălea an; da, şi, de asemenea, a fost pace continuă şi mare bucurie în cel de-al cincizecilea an al domniei judecătorilor.

33 Iar în cel de-al cincizeci şi unulea an al domniei judecătorilor a fost, de asemenea, pace, în afară de trufia care a început să pătrundă în Biserică — nu în Biserica lui Dumnezeu, ci în inimile oamenilor care pretindeau cum că aparțineau de Biserica lui Dumnezeu —

34 Şi ei au fost înălțați în trufie, chiar până la persecutarea multora dintre frații lor. Acum, acesta a fost un mare rău, care a făcut ca partea cea mai umilă a poporului să sufere mari persecuții şi să treacă prin multe nenorociri.

35 Cu toate acestea, ei au postit şi s-au rugat adeseori şi au devenit din ce în ce mai puternici în umilința lor şi din ce în ce mai întăriți în credința în Hristos pentru umplerea sufletelor lor de bucurie şi consolare, da, chiar până la purificarea şi sfințirea inimilor lor, care sfințire vine datorită supunerii inimilor lor în Dumnezeu.

36 Şi s-a întâmplat că cel de-al cincizeci şi doilea an, de asemenea, s-a încheiat în pace, în afară de trufia nespus de mare care intrase în inimile oamenilor; şi aceasta a fost din cauza bogățiilor lor nespus de mari şi a prosperității lor în țară; şi aceasta a crescut într-înşii de la o zi la alta.

37 Şi s-a întâmplat că în cel de-al cincizeci şi treilea an al domniei judecătorilor, Helaman a murit, iar fiul lui cel mai mare, Nefi, a început să domnească în locul lui. Şi s-a întâmplat că el a ocupat scaunul de judecată cu dreptate şi echitate; da, el a

ținut poruncile lui Dumnezeu și a pășit pe urmele tatălui său.

Helaman 4

1 Și s-a întâmplat că în cel de-al cincizeci și patrulea an au fost multe certuri în Biserică; și, de asemenea, a fost o neînțelegere în popor într-atât, încât a fost multă vărsare de sânge.

2 Iar cei rebeli au fost uciși și alungați afară din țară, iar ei s-au dus la regele lamaniților.

3 Și s-a întâmplat că ei s-au apucat să-i atâțe pe lamaniți la război împotriva nefiților; dar iată, lamaniții au fost foarte înfricoșați, într-atât, încât nu au vrut să asculte de vorbele acelor disidenți.

4 Dar s-a întâmplat că, în cel de-al cincizeci și șaselea an al domniei judecătorilor, au fost unii disidenți care s-au dus de la nefiți la lamaniți; și ei au reușit ca, împreună cu ceilalți, să-i atâțe pe aceștia la mânie împotriva nefiților; și în tot timpul acelui an s-au pregătit pentru război.

5 Iar în cel de-al cincizeci și șaptelea an, ei au pornit în jos împotriva nefiților ca să se lupte; și au început lucrarea morții; da, într-atât de mult, încât în cel de-al cincizeci și optulea an al domniei judecătorilor, ei au reușit să obțină stăpânire peste țara lui Zarahemla; da, precum și peste toate ținuturile, chiar și peste ținutul care era în vecinătatea ținutului Abundenței.

6 Iar nefiții și oștirile lui Moroniha au fost goniți chiar până în țara Abundenței;

7 Iar acolo ei s-au fortificat împotriva lamaniților, de la marea de la apus și chiar până la răsărit; aceasta fiind cam cât o călătorie de o zi pentru un nefit pe linia pe care ei o fortificaseră și pe care își opriseră oștirile pentru ca să-și apere țara lor de la nord.

8 Și astfel, acei disidenți ai nefiților, cu ajutorul unei oștiri numeroase a lamaniților, au obținut toată stăpânirea nefiților care era în ținutul de la miazăzi. Și toate acestea s-au întâmplat în cel de-al cincizeci și optulea și cincizeci și nouălea an al domniei judecătorilor.

9 Și s-a întâmplat că, în cel de-al șaizecilea an al domniei judecătorilor, Moroniha a reușit ca împreună cu oștirile sale să obțină multe părți din țară; da, ei au recâștigat multe orașe care căzuseră în mâinile lamaniților.

10 Și s-a întâmplat că, în cel de-al șaizeci și unulea an al domniei judecătorilor, ei au reușit să recapete chiar jumătate din posesiunile lor.

11 Acum, această pierdere mare a nefiților și marele măcel care a fost printre ei nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost ticăloșia și lucrurile abominabile care erau printre ei; da, și aceasta a fost, de asemenea, și printre aceia care pretindeau că aparțineau de Biserica lui Dumnezeu.

12 Și aceasta s-a întâmplat din cauza mândriei inimilor lor, din cauza bogățiilor lor mari, da, aceasta s-a întâmplat din cauza asupririi celor săraci de către ei, care nu au dat bucate celor flămânzi, care nu au dat haine celor goi și care au lovit peste obraz pe frații lor cei umili, bătându-și joc de ceea ce era sfânt, tăgăduind spiritul profeției și al revelației, ucigând, jefuind, mințind, furând, comițând adulter, ridicându-se în mari rebeliuni și dezertând în țara lui Nefi printre lamaniți.

13 Și din cauza marii lor ticăloșii și a lăudăroșeniei lor despre puterea lor, ei au fost părăsiți de puterea lor; de aceea, ei nu au prosperat, ci au fost loviți și pedepsiți și alungați dintre lamaniți până când ei și-au pierdut stăpânirea asupra aproape a

tuturor ținuturilor lor.

14 Dar iată, Moroniha predicase mult poporului din cauza nedreptăților lor și, de asemenea, Nefi și Lehi, care erau fiii lui Helaman, au predicat și ei multe lucruri poporului, da, și le-au profețit lor multe lucruri despre nedreptățile lor și despre ceea ce urma să vină peste ei dacă nu se pocăiau de păcatele lor.

15 Și s-a întâmplat că ei s-au pocăit; și în măsura în care s-au pocăit, ei au început să prospere.

16 Căci atunci când Moroniha a văzut că ei s-au pocăit, s-a aventurat ca să-i conducă pe ei tot înainte, dintr-un un loc în altul, și dintr-un un oraș în altul chiar până când ei și-au recăpătat jumătate din avuția lor și jumătate din ținuturile lor.

17 Și astfel s-a terminat cel de-al șaizeci și unulea an al domniei judecătorilor.

18 Și s-a întâmplat că, în cel de-al șaizeci și doilea an al domniei judecătorilor, Moroniha nu a mai putut să capete alte posesiuni asupra lamaniților.

19 De aceea, ei și-au abandonat planul de a obține restul ținuturilor lor, căci lamaniții erau atât de numeroși încât a fost peste putință pentru nefiți să obțină mai multă putere asupra lor; de aceea, Moroniha a folosit toate oștirile sale ca să păstreze acele părți pe care le luase.

20 Și s-a întâmplat că din cauza numărului mare al lamaniților, nefiții au fost mult înfricoșați ca să nu fie răsturnați, doborâți, uciși și distruși.

21 Da, ei au început să-și aducă aminte de profețiile lui Alma, precum și de cuvintele lui Mosia; și și-au dat seama că fuseseră un popor încăpățânat și că nu puseseră nici un preț pe poruncile lui Dumnezeu;

22 Și că ei schimbaseră și călcaseră în picioare legile lui Mosia sau pe aceea pe care Domnul le poruncise s-o dea poporului; și au văzut că legile lor deveniseră corupte și că ei deveniseră un popor ticălos, într-atât, încât deveniseră tot atât de ticăloși ca și lamaniții.

23 Și din cauza nedreptății lor, Biserica începuse să slăbească; și ei au început să-și piardă credința în spiritul profeției și în spiritul revelației; iar judecățile lui Dumnezeu i-au privit pe ei drept în față.

24 Și ei au văzut că deveniseră slabi, la fel ca și frații lor lamaniții, și că Spiritul Domnului nu-i mai apăra; da, Acesta s-a îndepărtat de ei pentru că Spiritul Domnului nu trăiește în temple nesfințite—

25 De aceea, Domnul a încetat să-i mai apere pe ei prin puterea Sa miraculoasă și fără de egal, căci ei căzuseră într-o stare de necredință și de ticăloșie îngrozitoare; și au văzut că lamaniții erau cu mult mai numeroși decât ei; și că, dacă nu se lipesc de Domnul Dumnezeul lor, atunci ei trebuia să piară fără de scăpare.

26 Căci iată, au văzut că puterea lamaniților era tot atât de mare ca și puterea lor, chiar om pentru om. Și astfel au căzut ei în acest mare păcat; da, astfel au devenit ei slabi, din cauza păcatului lor, în decursul câtorva ani.

Helaman 5

1 Și s-a întâmplat că în același an, iată, Nefi a cedat scaunul de judecată unui om al cărui nume era Cezoram.

2 Căci, după cum legile lor și guvernele lor erau întemeiate prin glasul poporului, iar cei care aleseseră răul erau mai numeroși decât cei care aleseseră binele, ei erau în pragul distrugerii, căci legile deveniseră corupte.

3 Da, şi aceasta nu era totul; ei erau un popor încăpăţânat într-atât, încât nu puteau
să fie guvernaţi de către lege sau justiţie decât dacă era pentru distrugerea lor.
4 Şi s-a întâmplat că Nefi obosise din cauza nedreptăţii lor; şi el a cedat scaunul de
judecată şi şi-a luat asupra sa să predice cuvântul lui Dumnezeu pentru tot restul
vieţii sale; iar fratele lui, Lehi, de asemenea, pentru tot restul vieţii lui;
5 Căci şi-au adus aminte de cuvintele pe care tatăl lor, Helaman, le vorbise către ei.
Şi acestea sunt cuvintele pe care el le-a vorbit:
6 Iată, fiii mei, eu doresc ca voi să vă aduceţi aminte să ţineţi poruncile lui
Dumnezeu; şi eu doresc ca voi să vestiţi aceste cuvinte poporului. Iată, eu v-am dat
vouă numele primilor părinţi ai noştri care au venit din ţara Ierusalimului; şi am
făcut aceasta pentru ca atunci când voi vă veţi aduce aminte de numele voastre, voi
să vă aduceţi aminte de ei; iar atunci când voi vă aduceţi aminte de ei, voi vă aduceţi
aminte de lucrările lor; şi atunci când vă aduceţi aminte de lucrările lor, atunci voi
puteţi să ştiţi cum că a fost spus şi, de asemenea, scris că acestea erau bune.
7 De aceea, fiii mei, aş dori ca voi să faceţi ceea ce este bun pentru ca să poată să fie
spus despre voi şi, de asemenea, scris despre voi, tot aşa cum a fost spus şi scris despre
ei.
8 Şi acum, fiii mei, iată, eu mai doresc încă ceva de la voi; care dorinţă este ca voi să
nu faceţi aceste lucruri ca să vă făliţi, ci să faceţi astfel de lucruri ca să vă aşterneţi
pentru voi o comoară în ceruri; da, care este veşnică şi care nu se spulberă niciodată;
da, pentru ca voi să puteţi avea acel dar preţios al vieţii veşnice despre care noi avem
motivul să credem că a fost dată strămoşilor noştri.
9 O, aduceţi-vă aminte, aduceţi-vă aminte, fiii mei, de cuvintele pe care regele
Beniamin le-a spus către poporul său; da, aduceţi-vă aminte că nu este nici o altă cale
sau mijloc prin care omul să poată fi salvat, ci numai prin sângele ispăşitor al lui Isus
Hristos, Cel care va veni; da, aduceţi-vă aminte că El va veni ca să mântuiască lumea.
10 Şi, de asemenea, aduceţi-vă aminte de cuvintele pe care Amulec le-a spus către
Zeezrom în oraşul lui Amoniha; căci i-a spus el că Domnul cu siguranţă va veni să-şi
mântuiască poporul, dar că El nu va veni ca să-i mântuiască pe ei în păcatele lor, ci
să-i mântuiască pe ei de păcatele lor.
11 Şi El are putere, dată Lui de către Tatăl, pentru ca să-i mântuiască pe ei de păcatele
lor datorită pocăinţei; de aceea, El i-a trimis pe îngerii Săi ca să declare veştile despre
condiţiile pocăirii, care duc la puterea Mântuitorului pentru salvarea sufletelor lor.
12 Şi acum, fiii mei, aduceţi-vă aminte, aduceţi-vă aminte că pe stânca
Mântuitorului nostru, care este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trebuie să vă clădiţi voi
temelia voastră ca, atunci când diavolul îşi va trimite vânturile lui puternice, da,
săgeţile lui în vârtejuri, da, atunci când ploaia lui cu pietre şi furtuna lui puternică vă
va lovi, aceasta să nu aibă nici o putere asupra voastră ca să vă târască către adâncul
nefericirii şi al suferinţei fără de sfârşit, datorită stâncii pe care voi sunteţi zidiţi, care
este o temelie sigură, o temelie pe care dacă oamenii zidesc, ei nu pot să cadă.
13 Şi s-a întâmplat că acestea au fost cuvintele pe care Helaman le-a propovăduit
fiilor săi; da, el i-a învăţat pe ei multe lucruri care nu sunt scrise, precum şi, de
asemenea, multe lucruri care sunt scrise.
14 Şi ei şi-au adus aminte de cuvintele lui; şi de aceea, au mers mai departe ţinând
poruncile lui Dumnezeu pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu printre tot
poporul lui Nefi, începând cu oraşul Abundenţa;
15 Şi de acolo până la oraşul lui Ghid; şi de la oraşul lui Ghid până la oraşul lui

Mulec;

16 Şi chiar de la un oraş la altul până când ei s-au dus tot înainte printre întreg poporul lui Nefi, care era în ţinutul de la miazăzi; şi de acolo, până în ţinutul lui Zarahemla, printre lamaniţi.

17 Şi s-a întâmplat că ei au propovăduit cu mare putere într-atât, încât i-au făcut de ruşine pe mulţi dintre acei disidenţi care plecaseră de la nefiţi; într-atât, încât aceştia au venit şi şi-au mărturisit păcatele lor şi au fost botezaţi prin pocăinţă şi s-au întors imediat la nefiţi pentru ca să repare răul pe care-l făcuseră lor.

18 Şi s-a întâmplat că Nefi şi Lehi le-au predicat lamaniţilor cu atâta putere şi autoritate, căci ei aveau putere şi autoritate date lor pentru ca ei să poată vorbi; şi lor, de asemenea, li se dăduse mesajul pe care trebuia să-l glăsuiască—

19 De aceea, ei au vorbit, spre marea uimire a lamaniţilor, convingându-i pe ei într-atât, încât opt mii dintre lamaniţii care erau în ţara lui Zarahemla şi primprejur s-au botezat prin pocăinţă şi au fost convinşi de ticăloşia tradiţiilor strămoşilor lor.

20 Şi s-a întâmplat că Nefi şi Lehi au pornit de acolo ca să se ducă în ţara lui Nefi.

21 Şi s-a întâmplat că au fost capturaţi de o oştire de-a lamaniţilor şi au fost aruncaţi în închisoare; da, chiar în aceeaşi închisoare în care Amon şi fraţii lui fuseseră aruncaţi de către slujitorii lui Limhi.

22 Şi după ce ei au fost aruncaţi în închisoare pentru multe zile, fără mâncare, iată, ei s-au dus la ei la închisoare pentru ca să-i ia şi să-i poată ucide.

23 Şi s-a întâmplat că Nefi şi Lehi au fost înconjuraţi ca de foc, într-atât, încât nu s-au încumetat să pună mâna pe ei de frică să nu se ardă. Cu toate acestea, Nefi şi Lehi nu au ars; şi ei au stat în mijlocul focului, dar nu au ars.

24 Şi atunci când au văzut că au fost înconjuraţi de o coloană de foc şi că aceasta nu i-a ars, atunci inimile lor au prins curaj.

25 Căci au văzut că lamaniţii nu s-au încumetat să pună mâna pe ei; şi nici nu s-au încumetat să se apropie de ei, ci au stat ca şi cum ar fi fost trăsniţi de uimire.

26 Şi s-a întâmplat că Nefi şi Lehi s-au ridicat şi au început a vorbi către ei, spunând: Nu vă temeţi căci, iată, Dumnezeu este Acela care v-a arătat vouă acest lucru uimitor prin care vi se arată vouă că voi nu puteţi să puneţi mâna pe noi ca să ne ucideţi.

27 Şi iată, atunci când ei au spus aceste cuvinte, pământul s-a cutremurat foarte mult, iar pereţii închisorii s-au cutremurat ca şi cum ar fi fost să se prăbuşească la pământ; dar iată, aceştia nu s-au prăbuşit. Şi iată, cei care erau în închisoare erau lamaniţi şi nefiţi care erau disidenţi.

28 Şi s-a întâmplat că ei erau umbriţi de un nor de întuneric; şi o frică mare a venit peste ei.

29 Şi s-a întâmplat că un glas a venit ca şi cum ar fi fost deasupra norului de întuneric, zicând: Pocăiţi-vă, pocăiţi-vă, şi nu mai căutaţi să-i distrugeţi pe slujitorii Mei pe care Eu i-am trimis la voi ca să anunţe veşti bune.

30 Şi s-a întâmplat că atunci când ei au auzit acest glas şi au văzut că nu era glasul tunetului şi nici nu era acesta glasul unui zgomot tumultuos, ci iată, acesta era un glas liniştit, de o blândeţe deplină, ca şi cum ar fi fost o şoptire care pătrundea chiar până în suflet—

31 Şi neţinând seama de blândeţea glasului, iată că pământul s-a cutremurat foarte tare, iar pereţii închisorii s-au cutremurat, iarăşi, ca şi cum ar fi fost să se dărâme la pământ; şi iată, norul de întuneric care îi umbrea nu s-a destrămat—

32 Şi iată, glasul a venit iarăşi, zicând: Pocăiţi-vă, pocăiţi-vă, căci Împărăţia cerului

este aproape; şi nu mai căutaţi să-i distrugeţi pe slujitorii Mei. Şi s-a întâmplat că pământul s-a cutremurat iarăşi, iar pereţii s-au cutremurat.

33 Şi, de asemenea, iarăşi, pentru a treia oară, glasul a venit şi a spus către ei cuvinte minunate care nu pot fi spuse de către om; iar pereţii s-au cutremurat iarăşi, iar pământul s-a cutremurat ca şi cum s-ar fi sfărâmat în bucăţi.

34 Şi s-a întâmplat că lamaniţii nu au putut fugi din cauza norului de întuneric care îi umbrea; da, şi, de asemenea, erau nemişcaţi din cauza spaimei care venise peste ei.

35 Acum, era unul printre ei care era nefit prin naştere, care aparţinuse, odată, de Biserica lui Dumnezeu, dar se despărţise de ei.

36 Şi s-a întâmplat că el s-a întors şi, iată, a văzut prin norul de întuneric faţa lui Nefi şi a lui Lehi; şi iată, ei străluceau foarte mult, chiar ca feţele îngerilor. Şi a văzut că ei şi-au ridicat privirile lor către cer; şi arătau ca şi cum vorbeau sau îşi ridicau glasurile către o fiinţă pe care ei o vedeau.

37 Şi s-a întâmplat că acest om a strigat către mulţime că aceştia să se întoarcă şi să privească. Şi iată, lor li s-a dat putere pentru ca ei să se întoarcă şi să privească; şi ei au văzut faţa lui Nefi şi a lui Lehi.

38 Şi ei au spus către om: Iată, ce înseamnă toate aceste lucruri şi cine este acesta cu care aceşti oameni vorbesc?

39 Acum, numele omului acestuia era Aminadab. Iar Aminadab le-a spus: Ei vorbesc cu îngerii lui Dumnezeu.

40 Şi s-a întâmplat că lamaniţii i-au spus: Ce putem noi să facem pentru ca acest nor de întuneric să poată fi înlăturat ca să nu ne mai umbrească?

41 Iar Aminadab le-a spus: Voi trebuie să vă pocăiţi şi să imploraţi glasul chiar până când veţi avea credinţă în Hristos, despre care voi aţi fost învăţaţi de către Alma şi de Amulec şi de Zeezrom; şi atunci când veţi face aceasta, norul de întuneric va fi înlăturat şi nu vă va mai umbri.

42 Şi s-a întâmplat că ei cu toţii au început să implore glasul Aceluia care cutremurase pământul; da, ei au implorat chiar până când norul de întuneric s-a spulberat.

43 Şi s-a întâmplat că, atunci când ei şi-au aruncat privirile împrejur şi au văzut că norul de întuneric era spulberat şi nu-i mai umbrea, iată, au văzut că erau înconjuraţi, da, fiecare suflet, de către o coloană de foc.

44 Iar Nefi şi Lehi erau în mijlocul lor; da, ei erau înconjuraţi; da, erau ca în mijlocul unui foc înflăcărat; şi totuşi acesta nu le făcea nici un rău; şi, de asemenea, acesta nu cuprinsese nici zidurile închisorii; şi ei au fost umpluţi de acea bucurie care este de nespus şi plină de slavă.

45 Şi iată, Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu s-a pogorât din ceruri şi a pătruns în inimile lor şi ei erau ca şi umpluţi de foc şi puteau glăsui cuvinte minunate.

46 Şi s-a întâmplat că un glas a venit către ei, da, un glas plăcut, ca şi cum ar fi fost o şoptire, zicând:

47 Pace, pace fie între voi, datorită credinţei voastre în Preaiubitul Meu, care a fost de la începutul lumii.

48 Şi acum, când ei au auzit aceasta, şi-au aruncat ochii ca şi cum ar fi vrut să vadă din ce parte venea glasul; şi iată, au văzut cum cerul s-a deschis; şi îngeri s-au pogorât din cer şi le-au slujit.

49 Şi erau cam trei sute de suflete care au văzut şi au auzit aceste lucruri; şi ei au fost îndemnaţi să meargă înainte şi să nu se minuneze şi nici să nu se îndoiască.

50 Şi s-a întâmplat că au mers înainte şi au slujit poporului, declarând în toate ţinuturile dimprejur despre toate lucrurile pe care le auziseră şi le văzuseră într-atât, încât cea mai mare parte a lamaniţilor a fost convinsă de acestea, datorită dovezilor măreţe pe care le primise.

51 Şi toţi cei care au fost convinşi şi-au abandonat armele lor de război, precum şi ura lor şi tradiţiile strămoşilor lor.

52 Şi s-a întâmplat că ei au cedat nefiţilor pământurile din stăpânirea lor.

Helaman 6

1 Şi s-a întâmplat că atunci când cel de-al şaizeci şi doilea an al domniei judecătorilor s-a terminat, toate aceste lucruri s-au întâmplat, iar lamaniţii, cea mai mare parte dintre ei, au devenit un popor drept, într-atât, încât dreptatea lor era mai mare decât aceea a nefiţilor, datorită credinţei lor ferme şi neclintite.

2 Căci iată, erau mulţi dintre nefiţi care deveniseră duri şi fără pocăinţă şi foarte ticăloşi, într-atât, încât ei au respins cuvântul lui Dumnezeu şi toate predicile şi profeţiile care veniseră printre ei.

3 Cu toate acestea, poporul Bisericii a avut mare bucurie datorită schimbării lamaniţilor, da, datorită Bisericii lui Dumnezeu care fusese întemeiată printre ei. Şi ei s-au întovărăşit şi s-au bucurat unul cu altul şi au avut mare bucurie.

4 Şi s-a întâmplat că mulţi dintre lamaniţi au venit jos în ţara lui Zarahemla şi au declarat către nefiţi despre convertirea lor şi i-au îndemnat pe aceştia la credinţă şi la pocăinţă.

5 Da, şi mulţi dintre ei au predicat cu multă putere şi autoritate până când au adus pe mulţi dintre ei până în adâncurile umilinţei pentru ca să fie urmaşi umili ai lui Dumnezeu şi ai Mielului.

6 Şi s-a întâmplat că mulţi dintre lamaniţi s-au dus în ţara de la miazănoapte; şi, de asemenea, Nefi şi Lehi s-au dus în ţara de la miazănoapte ca să predice către popor. Şi astfel s-a terminat cel de-al şaizeci şi treilea an.

7 Şi iată, a fost pace în întreaga ţară, într-atât, încât nefiţii s-au dus în oricare parte a ţării au vrut, fie printre nefiţi, fie printre lamaniţi.

8 Şi s-a întâmplat că şi lamaniţii s-au dus orişiunde au vrut, fie că era printre lamaniţi sau printre nefiţi; şi astfel ei au avut legături libere unul cu altul ca să cumpere şi să vândă şi să obţină câştig după dorinţa lor.

9 Şi s-a întâmplat că au devenit foarte bogaţi, atât lamaniţii, cât şi nefiţii; şi au avut o mulţime de aur şi de argint şi de tot felul de metale preţioase, atât în ţara de la miazăzi, cât şi în ţara de la miazănoapte.

10 Acum, ţara de la miazăzi era numită Lehi, iar ţara de la miazănoapte era numită Mulec, după fiul lui Zedechia; căci Domnul l-a adus pe Mulec în ţara de la miazănoapte, iar pe Lehi în ţara de la miazăzi.

11 Şi iată, era tot felul de aur în amândouă aceste ţări, precum şi argint şi minereuri preţioase de tot felul; şi, de asemenea, erau lucrători speciali care făceau tot felul de lucrări din minereuri şi le rafinau; şi astfel au devenit ei bogaţi.

12 Ei au cultivat grâne din abundenţă, atât la miazănoapte, cât şi la miazăzi; şi au prosperat foarte mult, atât la miazănoapte, cât şi la miazăzi. Şi s-au înmulţit şi au devenit foarte puternici în ţară. Şi au crescut multe turme şi cirezi, da, multe animale îngrăşate.

13 Iată, femeile lor au lucrat şi au tors şi au făcut tot felul de veşminte din bumbac fin şi veşminte de tot felul pentru ca să-şi acopere goliciunea. Şi astfel, cel de-al şaizeci şi patrulea an a trecut în pace.

14 Iar în cel de al şaizeci şi cincilea an ei, de asemenea, au avut mare bucurie şi pace, da, multe predici şi multe profeţii despre ceea ce era să vină. Şi astfel a trecut cel de-al şaizeci şi cincilea an.

15 Şi s-a întâmplat că în cel de-al şaizeci şi şaselea an al domniei judecătorilor, iată, Cezoram a fost ucis de către o mână necunoscută în timp ce el se aşeza pe scaunul de judecată. Şi s-a întâmplat că în acelaşi an, fiul lui, care fusese numit de către popor în locul lui, a fost, de asemenea, ucis. Şi astfel s-a încheiat cel de-al şaizeci şi şaselea an.

16 Iar la începutul celui de-al şaizeci şi şaptelea an, poporul a început iarăşi să devină ticălos.

17 Căci iată, Domnul îi binecuvântase pe ei atât de mult cu bogăţiile lumii, încât ei nu fuseseră tulburaţi de mânie, de războaie şi nici de vărsări de sânge; de aceea, ei au început să-şi îndrepte inimile lor către bogăţii; da, au început să caute să obţină câştiguri pentru ca să se ridice unul deasupra altuia; de aceea, ei au început să ucidă în ascuns şi să fure şi să jefuiască pentru ca să obţina câştiguri.

18 Şi acum, iată, acei criminali şi tâlhari erau o bandă care fusese formată de către Chişcumen şi Gadianton. Şi acum, s-a întâmplat că erau mulţi din banda lui Gadianton printre nefiţi. Dar iată, ei erau mai numeroşi printre partea cea mai ticăloasă a lamaniţilor. Iar ei erau numiţi tâlharii şi ucigaşii lui Gadianton.

19 Şi aceştia erau cei care l-au ucis pe judecătorul-şef Cezoram şi pe fiul lui în timp ce erau în scaunul de judecată; şi iată, ei nu au fost găsiţi.

20 Şi acum s-a întâmplat că atunci când lamaniţii au aflat că erau tâlhari printre ei, au fost foarte supăraţi; şi au folosit orişice mijloace care erau în puterile lor pentru ca să-i distrugă pe ei de pe faţa pământului.

21 Dar iată, Satana a aţâţat inimile celei mai mari părţi a nefiţilor într-atât, încât aceştia s-au unit cu bandele acelea de tâlhari şi au făcut legăminte şi jurăminte că ei se vor proteja şi apăra unul pe altul în orişice împrejurări grele s-ar afla pentru ca ei să nu sufere pentru crimele lor şi pentru tâlhăriile lor şi pentru furturile lor.

22 Şi s-a întâmplat că au avut semnele lor, da, semnele lor secrete şi cuvintele lor secrete; şi aceasta pentru ca ei să poată să deosebească pe un frate care intrase în legământ, pentru ca orişice ticăloşie fratele lui ar fi comis, el să nu fie vătămat de fratele său, nici de cei care făceau parte din banda lui, care făcuseră acest legământ.

23 Şi astfel, ei puteau să ucidă şi să jefuiască şi să fure şi să preacurvească şi să facă tot felul de ticăloşii împotriva legilor ţării lor şi a legilor lui Dumnezeu.

24 Şi oricare dintre cei ce aparţineau de banda lor ar fi divulgat lumii ticăloşia şi lucrurile lor abominabile trebuia să fie judecat, nu potrivit legilor ţării lor, ci potrivit legilor ticăloşiei lor, care fuseseră date de către Gadianton şi Chişcumen.

25 Acum, iată, acestea erau jurămintele şi legămintele secrete despre care Alma îi poruncise fiului său că nu trebuie să pătrundă în lume, căci altfel acestea ar fi un mijloc ca să tragă poporul în jos la distrugere.

26 Acum iată, aceste jurăminte şi legăminte secrete nu au ajuns la Gadianton de la cronicile care fuseseră date lui Helaman; dar iată, ele au fost sădite în inima lui Gadianton de către aceeaşi fiinţă care i-a îndemnat pe părinţii noştri dintâi să ia din fructul oprit—

27 Da, aceeaşi fiinţă care complotase cu Cain că dacă acesta îl va ucide pe fratele său

Abel, aceasta să nu fie făcut cunoscută lumii. Şi el a complotat cu Cain şi urmaşii lui de la acel timp încolo.

28 Şi, de asemenea, tot această ființă este aceea care a sădit în inimile oamenilor ideea să zidească un turn destul de înalt pentru ca ei să poată ajunge la cer. Şi tot această ființă a fost aceea care a condus pe cei care au venit de la acel turn în țara aceasta; care au răspândit lucrările întunericului şi ale lucrurilor abominabile pe toată fața pământului până când ea a târât poporul în jos într-o distrugere totală şi până la un iad veşnic.

29 Da, este aceeaşi ființă care a sădit în inima lui Gadianton să continue lucrarea întunericului şi a uciderii secrete; şi ea a dat pe față acest lucru de la începutul omului şi până în timpul de acum.

30 Şi iată, ea este aceea care este autoarea tuturor păcatelor. Şi iată, ea este aceea care conduce lucrările sale de întuneric şi de crime secrete şi care transmite planurile lor şi jurămintele lor şi legămintele lor şi planurile lor îngrozitor de ticăloase de la generație la generație, în măsura în care ea poate să acapareze inimile copiilor oamenilor.

31 Şi acum iată, ea a pus stăpânire pe inimile nefiților; da, într-atât, încât ei deveniseră foarte păcătoşi; da, cea mai mare parte a lor s-au îndepărtat din drumul dreptății şi au călcat în picioare poruncile lui Dumnezeu; şi s-au întors către drumurile lor proprii şi şi-au zidit idoli din aurul şi argintul lor.

32 Şi s-a întâmplat că toate aceste nedreptăți li s-au întâmplat lor în timp de numai câțiva ani, într-atât, încât cea mai mare dintre ele li s-au întâmplat lor în cel de-al şaizeci şi şaptelea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi.

33 Şi ei, de asemenea, au crescut în nedreptățile lor în cel de-al şaizeci şi optulea an, spre marea supărare şi tânguire a celor drepți.

34 Şi astfel, noi vedem că nefiții au început să rătăcească în necredință şi să crească în ticăloşie şi în lucruri abominabile, în timp ce lamaniții au început să se întărească nespus de mult în cunoaşterea Dumnezeului lor; da, ei au început să țină legile şi poruncile Lui şi să păşească în adevăr şi în dreptate în fața Lui.

35 Şi astfel, noi vedem că Spiritul Domnului a început să se retragă de la nefiți, din cauza ticăloşiei şi a împietririi inimilor lor.

36 Şi astfel, noi vedem că Domnul a început să-Şi verse Spiritul Său peste lamaniți, datorită uşurinței lor şi a dorinței lor de a crede în cuvintele Lui.

37 Şi s-a întâmplat că lamaniții au fugărit banda de tâlhari ai lui Gadianton; şi ei au predicat cuvântul lui Dumnezeu printre cei mai slabi dintre ei, într-atât, încât această bandă de tâlhari a fost distrusă cu totul dintre lamaniți.

38 Şi s-a întâmplat, pe de altă parte, că nefiții i-au întărit şi i-au sprijinit, începând cu cei mai ticăloşi dintre ei, până când ei s-au răspândit peste toată țara nefiților şi au cucerit cea mai mare parte dintre cei drepți, până când ei au ajuns să creadă în lucrările lor şi să se împărtăşească din jafurile lor şi să se unească cu ei în crimele şi combinațiile lor secrete.

39 Şi astfel, ei au obținut întreaga conducere a guvernului, într-atât, încât au călcat în picioare şi au lovit şi au sfâşiat şi le-au întors spatele celor săraci şi urmaşilor cei umili ai lui Dumnezeu.

40 Şi astfel, noi vedem că ei erau într-o stare îngrozitoare şi se pregăteau pentru o distrugere veşnică.

41 Şi s-a întâmplat că astfel s-a încheiat cel de-al şaizeci şi optulea an al domniei

judecătorilor peste poporul lui Nefi.

Profeția lui Nefi, Fiul lui Helaman — Dumnezeu amenință poporul lui Nefi că El îl va vizita în mânia Sa pentru distrugerea lor totală, dacă nu renunță la ticăloșia lor. Dumnezeu lovește poporul lui Nefi cu o ciumă; ei se pocăiesc și se întorc către El. Samuel, un lamanit, le profețește nefiților.

Helaman 7

1 Iată, acum s-a întâmplat în cel de-al șaizeci și nouălea an al domniei judecătorilor peste poporul nefiților că Nefi, fiul lui Helaman, s-a reîntors în țara lui Zarahemla, din țara de la miazănoapte.

2 Căci el provenea din poporul care era din țara de la miazănoapte și a propovăduit cuvântul lui Dumnezeu și a profețit multe lucruri;

3 Și ei au respins toate cuvintele lui, într-atât, încât el nu a putut să rămână printre ei, ci s-a întors iarăși în țara lui de baștină.

4 Și au văzut poporul într-o asemenea stare îngrozitoare de ticăloșie și pe acei tâlhari ai lui Gadianton ocupând scaunele de judecată — după ce au uzurpat puterea și autoritatea din țară; dând deoparte poruncile lui Dumnezeu și nefiind drepți câtuși de puțin în fața Lui; nefăcând nici un fel de dreptate copiilor oamenilor;

5 Condamnând pe cei drepți datorită dreptății lor; lăsând pe cei vinovați și ticăloși să meargă nepedepsiți din cauza banilor lor; și mai ales fiind ținuți în posturi din fruntea guvernului, ca să domnească și să facă după dorința lor, pentru ca ei să poată căpăta câștiguri și slava lumii; și mai ales, pentru ca ei să poată și mai ușor să comită adulter, să fure și să ucidă și să facă după dorințele lor proprii —

6 Acum, această mare nedreptate li se întâmplase nefiților timp de nu prea mulți ani; și atunci când Nefi a văzut aceasta, inima i s-a umplut de supărare în piept și a exclamat în chinul sufletului său:

7 O, dacă aș fi putut să-mi trăiesc zilele mele în zilele când tatăl meu, Nefi, a plecat, la început, din țara Ierusalimului, dacă aș fi putut să mă bucur împreună cu el în țara făgăduită; atunci poporul lui se așeza în implorare cu ușurință, era tare în ținerea poruncilor lui Dumnezeu și lent în a fi condus la nedreptate; și el era iute în a asculta de Cuvintele Domnului —

8 Da, dacă zilele mele ar fi putut să fie în zilele acelea, atunci sufletul meu ar fi putut să aibă bucurie în dreptatea fraților mei.

9 Dar iată, mie mi-a fost dat să trăiesc în zilele acestea și ca sufletul meu să fie plin de supărare din cauza ticăloșiei acesteia a fraților mei.

10 Și iată, acum s-a întâmplat că aceasta s-a petrecut sus, într-un turn care era în grădina lui Nefi, care era lângă drumul mare care ducea la piața principală, care era în orașul lui Zarahemla; de aceea, Nefi s-a închinat în turnul care era în grădina lui, care turn era, de asemenea, lângă poarta grădinii pe lângă care trecea drumul.

11 Și s-a întâmplat că erau unii oameni care treceau pe acolo și care l-au văzut pe Nefi cum își vărsa sufletul către Dumnezeu sus în turn; și ei au alergat și au spus poporului ceea ce văzuseră, iar poporul a venit laolaltă în mari mulțimi pentru ca să poată să afle cauza unei așa de mari jeluiri pentru ticăloșia poporului.

12 Şi acum, când Nefi s-a ridicat, el a văzut mulțimile de oameni care erau adunate laolaltă.
13 Şi s-a întâmplat că el şi-a deschis gura şi le-a spus: Iată, de ce v-ați adunat laolaltă? Pentru ca eu să vă spun despre nedreptățile voastre?
14 Da, căci m-am urcat în turnul meu ca să-mi pot vărsa sufletul către Dumnezeul meu, din cauza supărării foarte mari a inimii mele, care este din cauza nedreptăților voastre!
15 Şi din cauza jeluirii şi a tânguirii mele voi v-ați adunat laolaltă şi vă minunați; da, voi aveți mare nevoie să vă minunați; da, voi ar trebui să vă minunați, căci i-ați dat voie Satanei să acapareze într-o asemenea măsură inimile voastre.
16 Da, cum de ați putut voi să vă lăsați seduşi de el, care caută să vă doboare sufletele în nefericire veşnică şi suferință fără de sfârşit?
17 O, pocăiți-vă, pocăiți-vă! De ce să muriți? Întoarceți-vă, întoarceți-vă către Domnul Dumnezeul vostru. De ce v-a părăsit El pe voi?
18 Aceasta este pentru că voi v-ați împietrit inimile; da, voi nu ascultați de glasul Păstorului cel bun; da, voi L-ați provocat pe El ca să se mânie împotriva voastră.
19 Şi iată, în loc să vă adune, dacă nu vă pocăiți, iată, El vă va împrăştia pentru ca voi să ajungeți carne pentru câini şi pentru animalele sălbatice.
20 O, cum de L-ați putut voi uita pe Dumnezeul vostru chiar în ziua când El v-a salvat?
21 Dar iată, aceasta este pentru ca să obțineți câştiguri, pentru ca să fiți lăudați de către oameni, da, şi pentru ca voi să puteți obține aur şi argint. Şi v-ați îndreptat inimile către bogății şi către lucrurile deşarte ale acestei lumi, pentru care voi faceți crime şi tâlhării şi furturi; şi purtați mărturie neadevărată împotriva vecinului vostru; şi faceți tot felul de nedreptăți.
22 Şi din cauza aceasta nenorocire va veni peste voi, dacă nu vă veți pocăi. Căci, dacă nu vă veți pocăi, iată, acest oraş mare, precum şi toate acele oraşe mari care se află de jur-împrejur, care sunt în țara stăpânirilor voastre, vor fi luate de la voi pentru ca voi să nu aveți nici un loc în ele; căci iată, Domnul nu vă va da vouă putere, aşa cum El a făcut-o până acum ca să rezistați împotriva duşmanilor voştri.
23 Căci iată, astfel spune Domnul: Eu nu-i voi arăta puterea Mea celui ticălos, unuia mai mult decât altuia, decât numai acelora care se pocăesc de păcatele lor şi ascultă de Cuvintele Mele. Acum, de aceea, eu aş vrea ca voi să vedeți, frații mei, că va fi mai bine de lamaniți decât de voi, dacă nu vă pocăiți.
24 Căci iată, ei sunt mai drepți decât voi, căci ei nu au păcătuit împotriva acelei mari cunoaşteri pe care voi ați obținut-o; de aceea, Domnul va avea îndurare față de ei; da, El va prelungi zilele lor şi va înmulți seminția lor, chiar atunci când voi veți fi distruşi cu totul, dacă nu vă veți pocăi.
25 Da, nenorocire va veni peste voi din cauza acelor mari lucruri abominabile care au venit printre voi; iar voi v-ați unit unul cu altul pentru aceasta, da, în banda aceea secretă care a fost întemeiată de către Gadianton!
26 Da, nenorocire va veni peste voi din cauza acelei mândrii pe care ați lăsat-o să intre în inimile voastre, care v-a ridicat dincolo de ceea ce este bun, din cauza bogățiilor voastre foarte mari!
27 Da, nenorocire va veni peste voi din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor voastre abominabile!
28 Şi dacă nu vă veți pocăi, atunci veți pieri; da, chiar şi pământurile voastre vor fi

luate de la voi, iar voi veți fi distruşi de pe fața pământului.
29 Iată acum, eu nu spun de la mine că aceste lucruri se vor întâmpla, căci nu de la mine însumi cunosc aceste lucruri; ci iată, eu ştiu că aceste lucruri sunt adevărate pentru că Domnul Dumnezeu mi le-a făcut mie cunoscute, de aceea, mărturisesc eu că acestea se vor întâmpla.

Helaman 8

1 Şi acum s-a întâmplat că atunci când Nefi a spus aceste cuvinte, iată, erau oameni care erau judecători care, de asemenea, aparțineau de banda secretă a lui Gadianton; şi ei erau mânioşi şi îşi ridicau glasurile împotriva lui, zicând către popor: De ce nu-l prindeți pe acest om şi nu-l aduceți pentru ca el să poată fi condamnat după crima pe care a comis-o?
2 De ce vă uitați la acest om şi-l ascultați cum insultă poporul acesta şi legea noastră?
3 Căci iată, Nefi le-a vorbit despre corupția legii lor; da, multe lucruri a vorbit Nefi care nu pot fi scrise; şi nimic n-a vorbit el care era împotriva poruncilor lui Dumnezeu.
4 Şi acei judecători erau mânioşi pe el pentru că a vorbit limpede către ei despre lucrările lor tainice ale întunericului; cu toate acestea ei nu s-au încumetat să pună mâna pe el căci s-au temut de popor ca acesta să nu se plângă împotriva lor.
5 De aceea, ei au strigat către popor, zicând: De ce permiteți voi ca acest om să ne insulte? Căci iată, el a condamnat tot acest popor chiar la distrugere; da, şi, de asemenea, ca aceste oraşe mari să fie luate de la noi pentru ca noi să nu avem nici un loc în ele.
6 Şi acum, noi ştim că aceasta este imposibil, căci iată, noi suntem puternici şi oraşele noastre sunt mari; de aceea, duşmanii noştri nu pot să aibă nici o putere asupra noastră.
7 Şi s-a întâmplat că astfel au ațâțat ei poporul la mânie împotriva lui Nefi şi au pricinuit conflicte printre ei; căci erau unii care au strigat: Lăsați-l pe acest om în pace, căci este un om bun, iar lucrurile pe care le-a spus cu siguranță se vor întâmpla dacă noi nu ne pocăim.
8 Da, iată, toate judecățile vor veni asupra noastră, despre care el ne-a depus mărturie; căci noi ştim că el ne-a depus mărturie dreaptă despre nedreptățile noastre. Şi iată, acestea sunt multe; şi el, de asemenea, cunoaşte toate lucrurile care ni se vor întâmpla nouă, după cum el cunoaşte nedreptățile noastre;
9 Da, şi iată, dacă el nu ar fi fost un profet, nu ar fi putut să depună mărturie despre acele lucruri.
10 Şi s-a întâmplat că acei oameni care au căutat să-l distrugă pe Nefi erau forțați, din cauza fricii lor, să nu pună mâna pe el; de aceea, el a început iarăşi să vorbească către ei, văzând că el dobândise trecere favoare în ochii unora într-atât, încât cei rămaşi dintre ei erau înfricoşați.
11 De aceea, el a fost forțat să le vorbească lor mai mult, zicând: Iată, frații mei, n-ați citit voi că Dumnezeu a dat putere unui om şi anume, lui Moise, ca să lovească apele Mării Roşii şi că acestea s-au despărțit încoace şi încolo într-atât, încât Israeliții, care erau strămoşii noştri, au trecut printre ape pe pământ uscat, iar apele s-au închis peste oştirile Egiptenilor şi le-au înghițit?

12 Şi acum iată, dacă Dumnezeu i-a dat acestui om asemenea putere, atunci de ce trebuie să vă certaţi între voi şi să spuneţi că el nu mi-a dat mie nici o putere ca să ştiu despre judecăţile care vor veni peste voi, dacă voi nu vă pocăiţi?

13 Dar iată, voi nu numai că tăgăduiţi cuvintele mele, dar tăgăduiţi şi toate cuvintele care au fost spuse de către strămoşii noştri, precum şi cuvintele care au fost spuse de către acest om, Moise, care avea puteri atât de mari date lui, da, cuvintele pe care el le-a spus despre venirea lui Mesia.

14 Da, nu a scris el că Fiul lui Dumnezeu va veni? Şi tot aşa cum el a ridicat şarpele de aramă în pustiu, tot aşa va fi ridicat El, Cel care va veni.

15 Şi atâţia câţi vor privi la acel şarpe vor trăi, şi anume atâţia câţi vor privi la Fiul lui Dumnezeu cu credinţă, având spiritul smerit, aceia vor putea să trăiască, chiar acea viaţă care este veşnică.

16 Şi acum iată, nu numai Moise a depus mărturie despre aceste lucruri, ci tot aşa au făcut şi toţi profeţii sfinţi din zilele lui şi până în zilele lui Avraam.

17 Da, şi iată, Avraam a văzut venirea Lui şi s-a umplut de veselie şi s-a bucurat.

18 Da, şi iată, vă spun vouă că nu numai Avraam ştia despre aceste lucruri, dar erau mulţi înaintea zilelor lui Avraam care au fost chemaţi la ordinul lui Dumnezeu; da, chiar la ordinul Fiului Lui; şi aceasta pentru ca să poată fi arătat poporului, multe mii de ani înainte de venirea Lui, că va veni la ei chiar mântuirea.

19 Şi acum, aş dori ca voi să ştiţi că încă din zilele lui Avraam au fost mulţi profeţi care au depus mărturie despre aceste lucruri; da, iată, profetul Zenos a depus mărturie cu curaj; pentru aceasta el a fost ucis.

20 Şi iată, de asemenea, Zenoc, şi, de asemenea, Ezias şi, de asemenea, Isaia şi Ieremia (Ieremia fiind acelaşi profet care a depus mărturie despre distrugerea Ierusalimului) şi acum, noi ştim că Ierusalimul a fost distrus potrivit cuvintelor lui Ieremia. O, atunci de ce să nu vină Fiul lui Dumnezeu potrivit profeţiei lui?

21 Şi acum, veţi contesta voi faptul că Ierusalimul a fost distrus? Veţi spune voi că fiii lui Zedechia nu au fost ucişi cu toţii în afară de Mulec? Da, şi nu vedeţi voi că cei din seminţia lui Zedechia sunt cu noi; şi că ei au fost alungaţi afară din ţara Ierusalimului? Dar iată, aceasta nu este totul—

22 Tatăl nostru, Lehi, a fost alungat din Ierusalim pentru că el a depus mărturie despre aceste lucruri. Nefi, de asemenea, a depus mărturie despre aceste lucruri, precum şi aproape toţi strămoşii noştri, chiar până în timpul acesta; da, ei au depus mărturie despre venirea lui Hristos şi au aşteptat cu nerăbdare şi s-au bucurat de ziua Lui în care urmează să vină.

23 Şi iată, El este Dumnezeu; şi El este cu ei; şi El li S-a arătat lor, cum că ei erau mântuiţi de către El; şi ei I-au dat Lui slavă, datorită a ceea ce va urma să fie.

24 Şi acum, văzând că voi cunoaşteţi aceste lucruri şi nu le puteţi tăgădui decât dacă minţiţi, în aceasta aţi păcătuit voi, căci aţi respins toate aceste lucruri, neţinând seama de multele dovezi pe care le-aţi primit; da, voi chiar aţi primit toate lucrurile, atât lucrurile din cer, precum şi toate lucrurile care sunt pe pământ ca o dovadă că ele sunt adevărate.

25 Dar iată, aţi respins adevărul şi v-aţi răzvrătit împotriva Dumnezeului vostru cel Sfânt; şi chiar şi în timpul de acum, în loc să vă aşterneţi comori în cer pentru voi înşivă, unde nimic nu putrezeşte şi unde nimic care este necurat nu poate ajunge, voi adunaţi pentru voi înşivă mânie împotriva zilei de judecată.

26 Da, chiar şi la timpul de acum voi vă desăvârşiţi în păcat din cauza crimelor

voastre şi a imoralităţii şi a ticăloşiei voastre pentru nimicire veşnică; da, dacă nu vă pocăiţi, aceasta va veni peste voi în curând.

27 Da, iată, acum aceasta este chiar la uşa voastră; da, duceţi-vă la scaunul de judecată şi cercetaţi; şi iată, judecătorul vostru este ucis; şi el zace în sângele său; şi a fost ucis de către fratele lui, care caută să se aşeze în scaunul de judecată.

28 Şi iată, ei amândoi aparţin de banda voastră secretă, al cărui autor este Gadianton şi cel rău care caută să distrugă sufletele oamenilor.

Helaman 9

1 Iată, acum s-a întâmplat că atunci când Nefi a vorbit aceste cuvinte, unii oameni care erau printre ei au alergat la scaunul de judecată; da, şi anume cinci erau cei care s-au dus; şi în timp ce se duceau, ei au spus unul către altul:

2 Iată, acum noi vom afla cu siguranţă dacă acest om este profet şi dacă Dumnezeu i-a dat lui poruncă să ne profeţească nouă asemenea lucruri minunate. Iată, noi nu credem că el a făcut aceasta; da, nu credem că este profet; cu toate acestea, dacă lucrul acesta pe care l-a spus despre judecătorul-şef este adevărat, cum că el este mort, atunci noi vom crede că celelalte cuvinte pe care le-a vorbit sunt adevărate.

3 Şi s-a întâmplat că au alergat din toate puterile lor şi au ajuns la scaunul de judecată; şi iată, judecătorul-şef era căzut la pământ şi zăcea în sângele său.

4 Şi acum, iată, când ei au văzut aceasta, au fost uimiţi peste măsură într-atât, încât au căzut la pământ; căci ei nu au crezut cuvintele pe care Nefi le spusese despre judecătorul-şef.

5 Dar acum, când au văzut, au crezut; şi frica a venit peste ei ca nu cumva toate judecăţile despre care Nefi vorbise să vină peste popor; de aceea, s-au cutremurat şi au căzut la pământ.

6 Acum, imediat după ce judecătorul fusese ucis — el fiind înjunghiat de către fratele lui deghizat, acesta a fugit, iar slujitorii au alergat şi au spus poporului, ridicând un strigăt de moarte printre ei;

7 Şi iată, poporul s-a adunat laolaltă la locul scaunului de judecată — şi iată, spre uimirea lor, ei i-au văzut pe acei cinci oameni care căzuseră la pământ.

8 Şi acum iată, poporul nu ştia nimic despre mulţimea care se adunase laolaltă în grădina lui Nefi; de aceea, ei au spus unul către altul: Aceşti oameni sunt ei oare aceia care l-au ucis pe judecător, iar Dumnezeu i-a lovit pe ei ca să nu poată fugi de noi.

9 Şi s-a întâmplat că ei i-au prins şi i-au legat şi i-au aruncat în închisoare. Şi s-a trimis o veste peste graniţă spunând că judecătorul a fost ucis şi că ucigaşii au fost prinşi şi aruncaţi în închisoare.

10 Şi s-a întâmplat că în dimineaţa următoare poporul s-a adunat laolaltă ca să jelească şi să postească la înmormântarea marelui judecător-şef care fusese ucis.

11 Şi astfel, de asemenea, acei judecători care erau în grădina lui Nefi şi care au auzit aceste cuvinte erau, de asemenea, adunaţi laolaltă la înmormântare.

12 Şi s-a întâmplat că ei au cercetat în popor, zicând: Unde sunt cei cinci care au fost trimişi să cerceteze despre judecătorul şef dacă el era mort? Iar ei au răspuns, zicând: Despre cei cinci pe care voi ziceţi că i-aţi trimis, noi nu ştim nimic; dar sunt cinci oameni care sunt ucigaşii, pe care noi i-am aruncat în închisoare.

13 Şi s-a întâmplat că judecătorii au cerut ca ei să fie aduşi; şi au fost aduşi; şi iată, erau cei cinci care fuseseră trimişi; şi iată, judecătorii au cerut de la ei să afle despre

aceasta, iar ei le-au spus despre tot ceea ce făcuseră, zicând:

14 Noi am fugit şi am venit la locul scaunului de judecată; iar atunci când am văzut toate lucrurile chiar aşa cum Nefi depusese mărturie, noi am fost uimiţi într-atât, încât am căzut la pământ; şi atunci când ne-am revenit din uimire, iată, ei ne-au aruncat în închisoare.

15 Acum, cât despre uciderea acestui om, noi nu ştim cine a făcut-o; şi ştim numai atât; şi am fugit şi am venit aşa cum voi aţi dorit; şi iată, el era mort, aşa cum au fost cuvintele lui Nefi.

16 Şi acum s-a întâmplat că judecătorii au prezentat această problemă în faţa poporului şi au strigat împotriva lui Nefi, zicând: Iată, noi ştim că acest Nefi trebuie să se fi înţeles cu cineva ca să-l ucidă pe judecător şi apoi să poată să ne anunţe nouă aceasta pentru ca să poată să ne convertească la credinţa lui, ca să poată să se înalţe pe el însuşi ca să fie un om mare, ales al lui Dumnezeu şi profet.

17 Şi acum iată, noi îl vom descoperi pe acest om, iar el îşi va mărturisi greşeala şi ni-l va face cunoscut pe adevăratul ucigaş al acestui judecător.

18 Şi s-a întâmplat că cei cinci au fost eliberaţi în ziua înmormântării. Cu toate acestea, ei i-au mustrat pe judecători cu cuvintele pe care ei le-au vorbit împotriva lui Nefi şi s-au certat cu ei unul câte unul, într-atât, încât i-au amuţit.

19 Cu toate acestea, ei au făcut ca Nefi să fie luat şi legat şi adus în faţa mulţimii, şi ei au început să-l interogheze pe el în diferite feluri pentru ca să se contrazică, pentru ca ei să poată să-l condamne la moarte—

20 Zicând către el: Tu eşti un complice; cine este acest om care a făcut crima aceasta? Spune-ne nouă acum şi recunoaşte-ţi greşeala, zicând: Iată, aici sunt bani; şi, de asemenea, noi îţi vom da ţie viaţa dacă ne vei spune şi vei recunoaşte înţelegerea pe care tu ai făcut-o cu el.

21 Dar Nefi le-a spus: O, voi nebunilor, voi cei împietrită la inimă, voi orbilor şi voi cei încăpăţânaţi, ştiţi voi cât timp vă va permite Domnul Dumnezeul vostru să continuaţi în felul acesta păcătos?

22 O, voi ar trebui să începeţi să plângeţi şi să vă tânguiţi din cauza distrugerii mari care în acest moment vă aşteaptă, dacă nu vă pocăiţi.

23 Iată, ziceţi voi că m-am înţeles cu un om ca el să-l ucidă pe Seezoram, judecătorul-şef al nostru. Dar iată, vă spun vouă că aceasta este din cauza că eu v-am depus vouă mărturie pentru ca voi să cunoaşteţi acest lucru; da, şi anume pentru mărturia către voi cum că eu am ştiut despre ticăloşia şi lucrurile abominabile care sunt printre voi.

24 Şi pentru că eu am făcut aceasta, voi ziceţi că m-am înţeles cu un om ca el să facă acest lucru; da, pentru că v-am arătat vouă acest semn, voi sunteţi mânioşi pe mine şi căutaţi să-mi distrugeţi viaţa.

25 Şi acum iată, vă voi arăta un alt semn şi voi vedea dacă în acest caz veţi căuta să mă distrugeţi.

26 Iată, vă zic vouă: Duceţi-vă la casa lui Seantum care este fratele lui Seezoram şi spuneţi-i acestuia—

27 Nefi, care este profetul pretins, care profeţeşte atât de mult rău despre acest popor; s-a înţeles el cu tine ca tu să-l ucizi pe Seezoram care este fratele tău?

28 Şi iată, el vă va zice vouă: Nu.

29 Iar voi să-i spuneţi: L-ai ucis tu pe fratele tău?

30 Iar el va sta cu frică şi nu va şti ce să zică. Şi iată, el va tăgădui în faţa voastră; şi se

va preface că este mirat; cu toate acestea, el vă va declara vouă că este nevinovat.
31 Dar iată, voi să-l cercetați pe el și veți găsi sânge la poalele pelerinei lui.
32 Și atunci când veți vedea aceasta să spuneți: De unde vine acest sânge? Nu știm noi că acesta este sângele fratelui tău?
33 Și atunci el va tremura și se va face livid, chiar ca și cum moartea ar veni asupra lui.
34 Și atunci voi să ziceți: Din cauza acestei frici și a acestei palori care au venit peste fața ta, iată, noi știm că ești vinovat.
35 Iar atunci o frică și mai mare va veni peste el; și atunci el vă va mărturisi și nu va mai tăgădui că a făcut această crimă.
36 Iar apoi el vă va spune că eu, Nefi, nu știu nimic despre această întâmplare decât dacă mi-a fost comunicată mie prin puterea lui Dumnezeu. Și atunci veți ști voi că eu sunt un om cinstit și că sunt trimis la voi de către Dumnezeu.
37 Și s-a întâmplat că ei s-au dus și au făcut chiar așa cum Nefi le-a spus să facă. Și iată, cuvintele pe care le-a spus au fost adevărate; căci în acord cu aceste cuvinte, el a tăgăduit; și în acord cu aceste cuvinte, el a mărturisit.
38 Și el a fost adus pentru a dovedi că el era adevăratul criminal într-atât, încât cei cinci au fost puși în libertate; și, de asemenea, Nefi a fost lăsat liber.
39 Și au fost unii dintre nefiți care au crezut în cuvintele lui Nefi; și, de asemenea, au fost unii care au crezut datorită mărturiei celor cinci, căci ei fuseseră convertiți în timp ce erau în închisoare.
40 Și acum, erau unii din popor care au spus că Nefi era un profet.
41 Și au fost alții care au spus: Iată, el este un dumnezeu, căci dacă nu ar fi fost un dumnezeu el nu ar fi putut să știe despre toate lucrurile. Căci iată, el ne-a spus nouă gândurile din inimile noastre; și, de asemenea, ne-a spus nouă alte lucruri; și chiar a adus la cunoștința noastră pe ucigașul cel adevărat al judecătorului nostru șef.

Helaman 10

1 Și s-a întâmplat că a fost o dezbinare în popor, într-atât, încât ei s-au împrăștiat încoace și încolo și s-au dus în drumurile lor, lăsându-l pe Nefi singur, în timp ce el în mijlocul lor.
2 Și s-a întâmplat că Nefi și-a continuat drumul spre casă, chibzuind asupra lucrurilor pe care i le arătase Domnul.
3 Și s-a întâmplat că în timp ce se gândea în felul acesta — fiind mult supărat din cauza ticăloșiei poporului nefiților, a lucrărilor lor secrete ale întunericului și a crimelor lor și a tâlhăriilor lor și a tot felul de nedreptăți — și s-a întâmplat că așa cum se gândea el în inima lui, iată un glas a venit către el, zicând:
4 Binecuvântat ești tu, Nefi, pentru lucrurile acelea pe care le-ai făcut; căci Eu am văzut cum ai declarat fără oboseală cuvântul pe care Eu ți l-am dat ție pentru acest popor. Iar tu nu te-ai temut de ei și nu ți-ai căutat de viața ta proprie, ci ai căutat voința Mea și ai căutat să ții poruncile Mele.
5 Și acum, pentru că tu ai făcut aceasta cu asemenea neoboseală, iată, Eu te voi binecuvânta pe tine pentru veșnicie; și te voi face puternic în cuvânt și în faptă, în credință și în lucruri; da, și anume că toate lucrurile îți vor fi ție date în acord cu cuvântul tău, căci tu nu vei cere ceea ce este împotriva voinței Mele.
6 Iată, tu ești Nefi, iar Eu sunt Dumnezeu. Iată, Eu îți declar ție în prezența îngerilor Mei că tu vei avea putere asupra acestui popor; și vei lovi pământul cu

foamete şi cu boli şi cu distrugere, aşa după cum este ticăloşia acestui popor.

7 Iată, Eu îți dau ție puterea ca orice tu vei pecetlui pe pământ să fie pecetluit în ceruri; şi orice tu vei dezlega pe pământ să fie dezlegat în ceruri; şi astfel vei avea tu putere printre acest popor.

8 Şi astfel, dacă tu vei zice către acest templu să se crape în două, atunci aşa va fi.

9 Şi dacă tu vei zice către acest munte: Dărâmă-te şi fii una cu pământul, atunci aşa va fi.

10 Şi iată, dacă tu vei zice ca Dumnezeu să lovească acest popor, atunci aşa se va întâmpla.

11 Şi acum iată, Eu îți dau ție poruncă să te duci şi să vesteşti către acest popor că aşa spune Domnul Dumnezeu, care este Atotputernic: Dacă nu vă pocăiți, veți fi loviți chiar până la distrugere.

12 Şi iată, acum s-a întâmplat că atunci când Domnul a vorbit aceste cuvinte către Nefi, el s-a oprit şi nu s-a dus la casa lui, ci s-a reîntors la mulțimile care erau împrăştiate peste întinderea țării şi a început să le vestească lor cuvântul Domnului care fusese vorbit către el, despre distrugerea lor dacă nu se vor pocăi.

13 Acum iată, în ciuda acelui mare miracol pe care Nefi l-a făcut spunându-le lor despre moartea judecătorului-şef, ei şi-au împietrit inimile şi nu au ascultat de Cuvintele Domnului.

14 De aceea, Nefi le-a vestit cuvântul Domnului, spunând: Dacă nu vă pocăiți, aşa spune Domnul, atunci veți fi loviți chiar până la distrugere.

15 Şi s-a întâmplat că atunci când Nefi le-a vestit cuvântul, iată, ei tot şi-au împietrit inimile şi nu au vrut să asculte de cuvintele lui; de aceea, ei s-au ridicat împotriva lui şi au încercat să pună mâna pe el ca să poată să-l arunce pe el în temniță.

16 Dar iată, puterea lui Dumnezeu a fost cu el; şi ei nu au putut să-l prindă şi să-l arunce în temniță, căci el a fost luat de Spirit şi dus departe din mijlocul lor.

17 Şi s-a întâmplat că astfel s-a dus el însoțit de Spirit, din mulțime în mulțime, vestind cuvântul lui Dumnezeu, chiar până când l-a vestit către ei toți sau l-a trimis prin tot poporul.

18 Şi s-a întâmplat că ei nu au vrut să asculte de cuvintele lui; şi a început să fie vrajbă, într-atât, încât ei au fost iarăşi unul împotriva altuia şi au început să se ucidă unul pe altul cu sabia.

19 Şi astfel s-a terminat cel de-al şaptezeci şi unulea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi.

Helaman 11

1 Şi acum s-a întâmplat că în cel de-al şaptezeci şi doilea an al domniei judecătorilor, conflictele s-au înmulțit într-atât, încât au fost războaie în toată țara printre toți oamenii lui Nefi.

2 Iar banda aceasta secretă de tâlhari a fost aceea care a făcut aceste fapte de distrugere şi ticăloşie. Iar acest război a durat tot anul acela, precum şi în cel de-al şaptezeci şi treilea an.

3 Şi s-a întâmplat că în acest an Nefi L-a implorat pe Domnul, zicând:

4 O, Doamne, nu îngădui ca acest popor să fie distrus de către sabie; ci, o, Doamne, mai bine să fie foamete în țară, ca să-i ațâțe pe ei în amintirea Domnului, Dumnezeului lor şi atunci poate că ei se vor pocăi şi se vor întoarce către Tine.

5 Şi aşa s-a făcut, conform cuvintelor lui Nefi. Şi era foamete mare pe pământ şi printre oamenii lui Nefi. Şi astfel, în cel de-al şaptezeci şi patrulea an foametea a continuat şi distrugerea prin sabie a încetat, dar a devenit dureroasă prin foamete.

6 Iar această lucrare de distrugere a continuat, de asemenea, în cel de-al şaptezeci şi cincilea an. Căci pământul a fost lovit cu secetă şi nu a produs grâne în sezonul de grâne; şi întregul pământ a fost lovit, şi anume, printre lamaniți ca şi printre nefiți, aşa, încât ei au fost loviți şi au pierit cu miile în părțile cele mai păcătoase ale țării.

7 Şi s-a întâmplat că oamenii au văzut că ei erau cât pe ce să piară de foame; şi au început să-şi aducă aminte de Domnul, Dumnezeul lor; şi au început să-şi aducă aminte de cuvintele lui Nefi.

8 Iar oamenii au început să pleda judecătorii-şefi şi conducătorii lor, pe lângă ca aceştia să-i spună lui Nefi: Iată, noi ştim că tu eşti un om al lui Dumnezeu; şi de aceea, imploră-L pe Domnul Dumnezeul nostru ca El să îndepărteze de la noi foametea aceasta, căci altfel toate cuvintele pe care tu le-ai vorbit despre distrugerea noastră se vor adeveri.

9 Şi s-a întâmplat că judecătorii i-au spus lui Nefi în acord cu cuvintele care au fost dorite. Şi s-a întâmplat că atunci când Nefi a văzut că poporul s-a pocăit şi s-a umilit îmbrăcându-se în pânză de sac, el L-a implorat iarăşi pe Domnul, zicând:

10 O, Doamne, iată aceşti oameni s-au pocăit; şi ei au alungat banda lui Gadianton dintre ei într-atât, încât aceştia au dispărut, iar planurile lor tainice au fost îngropate în pământ.

11 Acum, o, Doamne, din cauza umilinței acesteia a lor, vrei Tu să-ți întorci mânia Ta şi mânia Ta să fie potolită prin distrugerea acelor oameni ticăloşi pe care Tu deja i-ai distrus.

12 O, Doamne, vrei Tu să-ți întorci mânia Ta, da, mânia Ta îngrozitoare; şi fă ca această foamete să înceteze în țara aceasta.

13 O, Doamne, vrei Tu să mă asculți şi să faci ca să se întâmple în acord cu vorbele mele; şi să trimiți ploaie pe fața pământului pentru ca acesta să producă roadele sale şi grânele sale la vremea grânelor.

14 O, Doamne, Tu mi-ai ascultat cuvintele atunci când am spus: Facă-se foamete pentru ca ciuma sabiei să înceteze; şi eu ştiu că Tu, chiar şi în momentul acesta, vei asculta de cuvintele mele căci Tu ai zis că: Dacă acest popor se va pocăi, atunci Eu îl voi salva.

15 Da, o, Doamne, şi Tu vezi că ei s-au pocăit din cauza foametei şi a ciumei şi a distrugerii care a venit peste ei.

16 Şi acum, o, Doamne, vrei Tu să-Ți întorci mânia Ta şi să încerci, iarăşi, să vezi dacă ei Te vor sluji pe Tine? Şi dacă da, o, Doamne, atunci Tu poți să-i binecuvântezi în acord cu cuvintele pe care le-ai spus.

17 Şi s-a întâmplat că în cel de-al şaptezeci şi şaselea an, Domnul şi-a întors mânia Sa de la popor şi a făcut ca ploaia să cadă asupra pământului într-atât, încât acesta a adus roade la vremea roadelor. Şi s-a întâmplat că acesta a adus grâne la vremea grânelor.

18 Şi iată, poporul s-a bucurat şi L-a slăvit pe Dumnezeu; şi întreaga suprafață a țării a fost umplută de bucurie; şi ei nu au mai încercat să-l distrugă pe Nefi, ci l-au respectat pe el ca pe un mare profet şi ca pe un om al lui Dumnezeu, având mare putere şi autoritate date lui de către Dumnezeu.

19 Şi iată, Lehi, fratele lui, nu a fost mai prejos de el în ceea ce priveşte lucrurile dreptății.

20 Şi astfel s-a întâmplat că poporul lui Nefi a început să prospere, iarăşi, în ţară şi a început să construiască locurile lor pustiite; şi a început să se înmulţească şi să se împrăştie chiar până când a acoperit întreaga faţă a ţării, atât înspre miazănoapte, cât şi înspre miazăzi, de la marea de la apus şi până la marea de la răsărit.

21 Şi s-a întâmplat că cel de-al şaptezeci şi şaselea an s-a terminat în pace. Iar cel de-al şaptezeci şi şaptelea an a început în pace; iar Biserica s-a răspândit pe suprafaţa întregii ţări; iar cea mai mare parte a poporului, atât nefiţii, cât şi lamaniţii, a aparţinut de Biserică; şi ei au avut pace deplină în ţară; şi astfel s-a terminat cel de-al şaptezeci şi şaptelea an.

22 Şi, de asemenea, ei au avut pace în cel de-al şaptezeci şi optulea an, în afară de câteva neînţelegeri privind punctele doctrinei care fuseseră stabilite de către profeţi.

23 Iar în cel de-al şaptezeci şi nouălea an au început să fie multe dispute. Dar s-a întâmplat că Nefi şi Lehi, precum şi mulţi dintre fraţii lor care ştiau despre punctele adevărate ale doctrinei, având multe revelaţii în fiecare zi, de aceea ei au predicat poporului într-atât, încât aceştia au pus capăt la disputele lor în acelaşi an.

24 Şi s-a întâmplat că în cel de-al optzecilea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi a fost un anumit număr de disidenţi dintre poporul lui Nefi, care cu câţiva ani mai înainte fuseseră la lamaniţi şi îşi luaseră numele de lamaniţi, precum şi un anumit număr dintre ei care erau urmaşi adevăraţi de-ai lamaniţilor, fiind aţâţaţi la mânie de către ei, sau de către acei disidenţi, de aceea, au început un război cu fraţii lor.

25 Şi au făcut crime şi jafuri; iar apoi s-au retras în munţi şi în pustiuri şi în locuri tainice, ascunzându-se ca să nu fie descoperiţi, mărindu-şi în fiecare zi numărul lor, întrucât erau unii disidenţi care se duceau la ei.

26 Şi astfel, în timp, da, şi anume în timp de numai câţiva ani, ei au devenit o bandă foarte mare de tâlhari; şi au căutat toate planurile secrete ale lui Gadianton; şi astfel, ei au devenit tâlhari de-ai lui Gadianton.

27 Acum, iată, aceşti tâlhari au făcut mari ravagii, da, şi anume mare distrugere în poporul lui Nefi, precum şi în poporul lamaniţilor.

28 Şi s-a întâmplat că a fost potrivit ca să se pună capăt la această lucrare de distrugere; de aceea, ei au trimis o oştire de oameni puternici în pustiu şi în munţi ca să caute această bandă de tâlhari şi să-i distrugă.

29 Dar iată, s-a întâmplat că în acelaşi an ei au fost goniţi înapoi chiar în ţinuturile lor proprii. Şi astfel s-a terminat cel de-al optzecilea an al domniei judecătorilor peste poporul lui Nefi.

30 Şi s-a întâmplat că la începutul celui de-al optzeci şi unulea an, s-au dus iarăşi împotriva acestei bande de tâlhari şi i-au distrus pe mulţi; şi, de asemenea, ei au fost pedepsiţi cu multă distrugere.

31 Şi ei au fost iarăşi forţaţi să se întoarcă în pustiu şi în munţi, în ţinuturile lor proprii, din cauza numărului foarte mare al acelor tâlhari care spurcaseră munţii şi pustiul.

32 Şi s-a întâmplat că astfel s-a încheiat acest an. Iar tâlharii au crescut şi mai mult şi au devenit şi mai puternici într-atât, încât au învins întregile oştiri ale nefiţilor, precum şi pe acelea ale lamaniţilor; şi au provocat ca o mare frică să vină peste popor, peste toată faţa ţării.

33 Da, căci ei au vizitat multe părţi din ţară şi au adus multă distrugere acolo; da, au ucis pe mulţi, iar pe alţii i-au dus prizonieri în pustiu; da, mai ales pe femeile lor şi pe

copiii lor.
34 Acum, acest mare rău care a venit peste popor din cauza nedreptății lor i-a ațâțat iarăşi pe aceştia în amintirea Domnului, Dumnezeului lor.
35 Şi astfel s-a încheiat cel de-al optzeci şi unulea an al domniei judecătorilor.
36 Iar în cel de-al optzeci şi doilea an, ei iarăşi au început să-L uite pe Domnul, Dumnezeul lor. Iar în cel de-al optzeci şi treilea an au început să crească în nedreptate. Şi în cel de-al optzeci şi patrulea an ei nu şi-au îndreptat căile.
37 Şi s-a întâmplat că în cel de-al optzeci şi cincilea an ei s-au întărit din ce în ce mai mult în mândria lor şi în ticăloşia lor; şi astfel, iarăşi se desăvârşeau pentru distrugere.
38 Şi astfel s-a încheiat cel de-al optzeci şi cincilea an.

Helaman 12

1 Şi astfel, putem vedea noi cât de neadevărate şi de nestatornice erau inimile copiilor oamenilor; da, noi putem vedea că Domnul, în marea Lui bunătate nemărginită, îi binecuvântează şi-i face să prospere pe cei care îşi pun nădejdea în El.
2 Da, şi noi putem să vedem că exact în momentul în care El face ca poporul Său să prospere, da, în creşterea câmpurilor lor, a turmelor şi cirezilor lor, şi în aur, şi în argint, şi în tot felul de lucruri prețioase de orice fel şi soi; cruțându-le viața şi eliberându-i pe ei din mâinile duşmanilor lor, înmuind inimile duşmanilor lor pentru ca aceştia să nu declare război împotriva lor; da, în sfârşit, făcând tot felul de lucruri pentru bunăstarea şi fericirea poporului Său; da, atunci este momentul când ei îşi întăresc inimile şi Îl uită pe Domnul, Dumnezeul lor şi-L calcă în picioare pe Cel Sfânt — da, şi aceasta din cauza uşurinței lor şi a marii lor prosperități.
3 Şi astfel vedem noi că, dacă Domnul nu-l pedepseşte pe poporul Său cu multe nenorociri, da, dacă El nu se abate asupra lor cu moarte şi cu teroare şi cu foamete şi cu tot felul de boli, ei nu-şi vor aduce aminte de El.
4 O, cât de nesăbuiți şi de deşerți şi de răi şi de diabolici, şi cât de iuți în a face nedreptăți; şi cât de lenți în a face bine sunt copiii oamenilor; da, cât de grăbiți în a asculta de cuvintele celui rău şi în a-şi îndrepta inimile lor înspre lucrurile deşarte ale lumii!
5 Da, cât de grăbiți în a fi înălțați în mândrie; da, cât de grăbiți în a se înfumura şi a face tot felul de lucruri nedrepte; şi cât de lenți sunt ei în a-şi aduce aminte de Domnul, Dumnezeul lor şi în a-şi îndrepta urechea la sfaturile Lui, da, cât de lenți în a păşi pe drumul înțelepciunii!
6 Iată, ei nu doresc ca Domnul, Dumnezeul lor, care i-a făcut pe ei, să domnească şi să împărățească asupra lor; neținând seama de marea Lui bunătate şi de îndurarea Lui pentru ei, ei nesocotesc sfaturile Lui şi nu vor ca El să fie călăuza lor.
7 O, cât de mare este nimicnicia copiilor oamenilor; da, ei sunt mai nevrednici decât nisipul pământului.
8 Căci iată, nisipul pământului se mişcă încoace şi încolo şi se împrăştie la porunca Dumnezeului nostru cel Mare şi Veşnic.
9 Da, iată, la glasul Lui dealurile şi munții tremură şi se cutremură.
10 Şi prin puterea glasului Lui ei se sfărâmă şi devin netezi, da, la fel ca o vale.
11 Da, prin puterea glasului Lui, întregul pământ se cutremură;
12 Da, prin puterea glasului Lui, temeliile se mişcă, chiar până la centru.
13 Da, şi dacă El spună către pământ — Mişcă-te — atunci pământul se mişcă.

14 Da, dacă El spună către pământ — Întoarce-te înapoi pentru ca ziua să se lungească cu mai multe ore — atunci aşa se întâmplă;
15 Şi astfel, după cuvântul Lui, pământul se întoarce înapoi, iar omului i se arată că soarele stă nemişcat; da, şi iată, asta chiar aşa este; căci desigur, pământul este acela care se mişcă şi nu soarele.
16 Şi iată, de asemenea, dacă El spună către apele adâncurilor — Uscaţi-vă — atunci aşa se întâmplă.
17 Iată, dacă El spună către muntele acesta — Ridică-te şi vino deasupra oraşului acesta pentru ca el să fie îngropat — atunci iată, aşa se întâmplă.
18 Şi iată, dacă un om ar ascunde o comoară în pământ, iar Domnul zice — Blestemată să fie aceasta din cauza nedreptăţii aceluia care a ascuns-o — atunci iată, aceasta va fi blestemată.
19 Iar dacă Domnul va zice — Blestemată să fii tu, ca nici un om să nu te găsească de acum înainte şi până în veşnicie — iată, nici un om nu o găseşte, de acum înainte şi până în veşnicie.
20 Şi iată, dacă Domnul va zice către un om — Din cauza nedreptăţii tale vei fi blestemat pentru veşnicie — atunci aşa va fi.
21 Iar dacă Domnul va zice — Din cauza nedreptăţii tale vei fi alungat din prezenţa Mea — atunci El va face ca să se întâmple aşa.
22 Şi vai de acela către care El va glăsui aceasta, căci aceasta se va întâmpla celui care face nedreptăţi şi el nu poate fi salvat; de aceea, din această cauză, pentru ca oamenii să poată fi salvaţi pocăinţa a fost anunţată.
23 De aceea, binecuvântaţi sunt aceia care se vor pocăi şi care vor asculta de glasul Domnului Dumnezeului lor; căci aceştia sunt cei care vor fi salvaţi.
24 Şi fie ca Dumnezeu, în marea Lui plenitudine, să facă aşa ca oamenii să fie aduşi la pocăinţă şi la lucrări bune pentru ca lor să li se poată restitui har pentru har potrivit faptelor lor.
25 Şi eu aş vrea ca toţi oamenii să poată fi salvaţi. Dar noi citim că în ziua cea mare şi ultimă sunt unii care vor fi lăsaţi în afară, da, care vor fi alungaţi, da, care vor fi alungaţi din prezenţa Domnului;
26 Da, care vor fi osândiţi la o stare de nefericire fără de sfârşit, îndeplinind cuvintele care zic: Aceia care au făcut bine vor avea viaţă veşnică; iar aceia care au făcut rău vor avea condamnare veşnică. Şi aşa este. Amin.

Profeţia lui Samuel Lamanitul către nefiţi.

Helaman 13

1 Şi acum s-a întâmplat că, în cel de-al optzeci şi şaselea an nefiţii încă mai rămăseseră în ticăloşie, da, în mare ticăloşie, în timp ce lamaniţii păstrau cu stricteţe poruncile lui Dumnezeu în acord cu legea lui Moise.
2 Şi s-a întâmplat că în acest an a fost unul, Samuel, un lamanit care a venit în ţara lui Zarahemla şi a început să predice către popor. Şi s-a întâmplat că el a predicat timp de multe zile pocăinţă către popor, iar ei l-au alungat şi el era cât pe ce să se întoarcă în ţara lui proprie.

3 Dar iată, glasul Domnului a venit către el, spunând că trebuia să se întoarcă iarăşi şi să propovăduiască poporului orice lucruri ar fi venit în inima sa.
4 Şi s-a întâmplat că ei nu au permis ca el să intre în oraş; de aceea, el s-a dus şi s-a urcat pe zidul acestuia şi şi-a întins mâna şi a strigat cu un glas puternic şi a profeţit către popor orice lucruri a pus Domnul în inima sa.
5 Şi el le-a spus: Iată, eu, Samuel, un lamanit, vorbesc cuvintele Domnului pe care El le-a pus în inima mea; şi iată, El a pus în inima mea să spun acestui popor că sabia dreptăţii atârnă deasupra acestui popor; şi patru sute de ani nu vor trece înainte ca sabia dreptăţii să cadă asupra acestui popor.
6 Da, o distrugere grea îl aşteaptă pe acest popor; şi desigur aceasta va veni peste acest popor; şi nimic nu-l poate salva pe acest popor decât numai pocăinţa şi credinţa în Domnul Isus Hristos, care cu siguranţă va veni în lume şi va suferi multe lucruri şi va fi ucis pentru poporul Său.
7 Şi iată, un înger al Domnului mi-a vestit mie şi el a adus veşti de bucurie în sufletul meu. Şi iată, eu am fost trimis pentru ca să vestesc acest lucru către voi, de asemenea, pentru ca şi voi să aveţi veşti de bucurie; dar iată, voi nu vreţi să mă primiţi.
8 De aceea, astfel spune Domnul: Din cauza împietririi inimilor poporului nefiţilor, dacă nu se pocăiesc, Eu voi lua cuvântul Meu de la ei; şi voi retrage Spiritul Meu de la ei; şi nu-i voi mai răbda pe ei; şi voi întoarce inimile fraţilor lor împotriva lor.
9 Şi nu vor trece patru sute de ani înainte ca Eu să fac ca ei să fie loviţi; da, Eu voi veni la ei cu sabie şi cu foamete şi cu ciumă.
10 Da, Eu îi voi vizita în mânia Mea îngrozitoare, iar a patra generaţie a duşmanilor voştri va vedea distrugerea totală a voastră; şi aceasta cu siguranţă se va întâmpla dacă voi nu vă veţi pocăi, zice Domnul; iar cei din a patra generaţie vor vedea distrugerea voastră.
11 Dar dacă voi vă pocăiţi şi vă întoarceţi la Domnul, Dumnezeul vostru, atunci Eu îmi voi îndepărta mânia Mea, spune Domnul; da, astfel spune Domnul, binecuvântaţi sunt cei care se pocăiesc şi se întorc spre Mine; dar vai de cei care nu se pocăiesc.
12 Da, vai de acest mare oraş al lui Zarahemla; căci, iată, datorită celor drepţi este el salvat; da, vai de acest mare oraş căci Eu văd, spune Domnul, că mulţi sunt aceia, da, chiar cea mai mare parte a acestui oraş, care îşi vor împietri inimile împotriva Mea, spune Domnul.
13 Dar binecuvântaţi să fie aceia care se vor pocăi căci pe ei Eu îi voi cruţa. Dar iată, dacă nu ar fi pentru cei drepţi care sunt în acest mare oraş, iată, Eu aş face ca focul să coboare din cer şi să-i distrugă.
14 Dar iată, de dragul celor drepţi este acesta cruţat. Dar iată, vine timpul, a spus Domnul, când, dacă voi îi veţi alunga pe cei drepţi dintre voi, atunci veţi fi desăvârşiţi pentru distrugere; da, vai de acest mare oraş din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor abominabile care se află în el.
15 Da, şi vai de oraşul lui Ghedeon, din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor lor abominabile care sunt în el.
16 Da, şi vai de toate oraşele care sunt în ţinutul dimprejur, care sunt stăpânite de nefiţi, din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor abominabile care se află în ele.
17 Şi iată, un blestem va veni asupra ţării, spune Domnul oştirilor, din cauza

oamenilor care sunt în țară, da, din cauza ticăloşiei lor şi a lucrurilor lor abominabile.
18 Şi se va întâmpla, spune Domnul oştirilor, da, Dumnezeul nostru cel Mare şi Adevărat, că oricine va ascunde comori în pământ nu le va mai găsi din cauza marelui blestem din țară, decât dacă el ar fi un om drept şi le va ascunde pentru Domnul.
19 Căci Eu, spune Domnul, voi face ca ei să-şi ascundă comorile la Mine; şi blestemați să fie cei care nu-şi ascund comorile la Mine; căci nimeni nu-şi ascunde comorile la Mine decât dacă este drept; iar cel care nu-şi ascunde comorile la Mine, blestemat este el, la fel ca şi comoara; şi nimeni nu o va răscumpăra, din cauza blestemului țării.
20 Şi va veni o zi când ei îşi vor ascunde comorile, căci ei şi-au îndreptat inimile către bogății; şi pentru că şi-au îndreptat inimile către bogății şi îşi vor ascunde comorile atunci când vor fugi de duşmanii lor; pentru că nu le vor ascunde pe acestea la Mine, blestemați să fie ei şi comorile lor; şi în ziua aceea ei vor fi loviți, spune Domnul.
21 Priviți, voi, poporul acestui mare oraş, şi ascultați de cuvintele mele; da, ascultați de cuvintele pe care Domnul le spune; căci iată, El spune că voi veți fi blestemați din cauza bogățiilor voastre; şi, de asemenea, bogățiile voastre sunt blestemate pentru că voi v-ați fixat inimile voastre pe ele şi nu ați ascultat de cuvintele Lui, pe care vi le-a dat vouă.
22 Voi nu vă aduceți aminte de Domnul, Dumnezeul vostru în lucrurile cu care El v-a binecuvântat pe voi, ci voi întotdeauna vă aduceți aminte de bogățiile voastre şi nu-I mulțumiți Domnului, Dumnezeului vostru pentru ele; da, inimile voastre nu sunt atrase către Domnul, ci ele se măresc de mândrie în înfumurare şi în mare fălire, invidie, conflicte, răutate, persecuții şi crime şi tot felul de nedreptăți.
23 Căci aşa a făcut Domnul Dumnezeu să fie, ca un blestem să vină peste țară, precum şi peste bogățiile voastre; şi aceasta din cauza nedreptății voastre.
24 Da, vai de acest popor din cauza acestui timp care a sosit, ca voi să-i alungați pe profeți şi să vă bateți joc de ei şi să aruncați cu pietre în ei şi să-i ucideți pe ei şi să le faceți tot felul de nedreptăți, tot aşa cum a fost făcut în timpul din vechime.
25 Şi acum, când vorbiți, voi ziceți: Dacă zilele noastre ar fi fost în zilele părinților noştri din vechime, noi nu i-am fi ucis pe profeții noştri; noi nu i-am fi bătut cu pietre şi nu i-am fi alungat.
26 Iată, voi sunteți mai răi decât ei; căci tot aşa cum Domnul trăieşte, dacă un profet vine printre voi şi vă declară vouă cuvântul Domnului, care aduce mărturie despre păcatele şi nedreptățile voastre, atunci voi sunteți mânioşi pe el şi îl alungați şi căutați tot felul de mijloace ca să-l distrugeți; da, voi veți spune că el este un profet neadevărat şi că este un păcătos şi că este al diavolului, pentru că el depune mărturie că faptele voastre sunt rele.
27 Dar iată, dacă un om va veni printre voi şi va zice: Faceți aceasta şi aceasta nu este nici o nedreptate; faceți aceea şi voi nu veți permite; da, el va zice: Umblați după mândria inimilor voastre; da, umblați după mândria ochilor voştri şi faceți orice inima voastră doreşte — şi dacă un om va veni printre voi şi va spune aceasta, voi îl veți primi şi veți zice că el este un profet.
28 Da, voi îl veți înălța pe el şi îi veți da lui din bunurile voastre; îi veți da lui din aurul vostru şi din argintul vostru; şi îl veți înveşmânta cu haine scumpe; şi pentru că el vorbeşte către voi cuvinte linguşitoare şi spune că totul este în ordine, de aceea, voi nu veți găsi nimic rău în el.
29 O, voi generație păcătoasă şi stricată; voi cei împietriți şi încăpățânați , cât de

mult veți crede voi că Domnul vă va permite? Da, cât de mult va permite El ca voi să fiți conduși de conducători nebuni și orbi? Da, cât de mult veți alege voi întunericul în loc de lumină?

30 Da, iată, mânia Domnului este deja îndreptată asupra voastră; iată, El a blestemat țara din cauza nedreptății voastre.

31 Și iată, va veni timpul când El va blestema bogățiile voastre pentru ca ele să devină alunecoase, pentru ca voi să nu puteți să le țineți; și în zilele sărăciei voastre, voi să nu puteți să le păstrați.

32 Iar în zilele sărăciei voastre, voi Îl veți implora pe Domnul; și veți implora în zadar, căci pustiirea voastră deja a venit peste voi și distrugerea voastră este sigură; și apoi, voi veți plânge și veți urla în acea zi, spune Domnul oștirilor. Și apoi vă veți tângui și veți zice:

33 O, dacă m-aș fi pocăit și dacă nu i-aș fi ucis pe profeți și nu i-aș fi lovit cu pietre și nu i-aș fi alungat. Da, în acea zi veți zice voi: O, dacă noi ne-am fi adus aminte de Domnul Dumnezeul nostru în ziua când El ne-a dat nouă bogățiile noastre și dacă apoi acestea nu ar fi devenit alunecoase pentru ca noi să le pierdem; căci iată, bogățiile noastre sunt pierdute.

34 Iată, noi punem o unealtă aici, iar mâine ea este dispărută; și iată, săbiile noastre au fost luate de la noi în ziua când le-am căutat pentru luptă.

35 Da, noi am ascuns comorile noastre, iar ele au alunecat de la noi din cauza blestemului țării.

36 O, dacă ne-am fi pocăit în ziua când cuvântul Domnului a venit la noi; căci iată, țara este blestemată și toate lucrurile au devenit alunecoase și noi nu putem să le păstrăm.

37 Iată, noi suntem înconjurați de demoni, da, suntem încercuiți de îngerii lui care caută să ne distrugă sufletele. Iată, nedreptățile noastre sunt mari. O, Doamne, nu poți Tu să-ți întorci mânia Ta de la noi? Și aceasta va fi vorbirea voastră în acele zile.

38 Dar iată, zilele voastre de încercare au trecut; voi ați amânat ziua salvării voastre până când este mult prea târziu și distrugerea voastră este sigură; căci în toate zilele voastre ați căutat ceea ce nu puteți obține; și voi ați căutat fericire făcând nedreptate, care lucru este împotriva naturii acelei dreptăți care este în Conducătorul nostru cel Mare și Veșnic.

39 O, voi, popor al țării, auziți cuvintele mele! Și eu mă rog ca mânia Domnului să se întoarcă de la voi și ca voi să vă pocăiți și să fiți salvați.

Helaman 14

1 Și acum, s-a întâmplat că Samuel, lamanitul, a profețit o mulțime de lucruri care nu pot fi scrise.

2 Și iată, el le-a spus: Iată, vă dau vouă un semn; vor mai trece încă cinci ani; și iată, după aceea Fiul lui Dumnezeu va veni ca să-i mântuiască pe cei care vor crede în numele Lui.

3 Și iată, eu vă voi da vouă aceasta ca un semn la venirea Lui; căci iată, lumini mari vor fi în cer, într-atât, încât în noaptea dinaintea venirii Lui nu va fi deloc întuneric, în așa măsură încât omului i se va părea că e zi.

4 De aceea, va fi o zi și o noapte și o zi, ca și cum ar fi o zi și nici o noapte; și aceasta va fi pentru voi ca un semn; căci voi veți cunoaște răsăritul și apusul soarelui; de

aceea, ei vor cunoaşte cu siguranță că vor fi două zile şi o noapte; cu toate acestea, noaptea nu va fi întunecoasă; şi aceasta va fi noaptea dinainte ca El să se nască.

5 Şi iată, o nouă stea va răsări, una cum voi nu ați mai văzut niciodată; şi aceasta, de asemenea, va fi un semn pentru voi.

6 Şi iată, aceasta nu este totul, ci vor mai fi multe alte semne şi minuni în cer.

7 Şi se va întâmpla că voi toți veți fi uimiți şi vă veți minuna într-atât, încât veți cădea la pământ.

8 Şi se va întâmpla că oricine care va crede în Fiul lui Dumnezeu, acela va avea viață veşnică.

9 Şi iată, aşa mi-a poruncit Domnul mie, prin îngerul Său, că trebuie să vin şi să vă spun vouă acest lucru; da, El mi-a poruncit mie ca să vă profețesc vouă aceste lucruri; da, El mi-a spus: Strigă către acest popor: Pocăiți-vă şi pregătiți calea Domnului.

10 Şi acum, pentru că eu sunt un lamanit şi am vorbit către voi cuvintele pe care Domnul mi le-a poruncit, precum şi pentru că lucrul acesta a fost dur împotriva voastră, de aceea voi sunteți mânioşi pe mine şi căutați să mă distrugeți şi m-ați alungat din mijlocul vostru.

11 Iar voi veți auzi cuvintele mele, căci de aceea m-am urcat eu pe zidurile acestui oraş pentru ca voi să auziți şi să aflați despre judecățile lui Dumnezeu, care vă aşteaptă din cauza nedreptăților voastre, precum şi pentru ca voi să aflați despre condițiile pocăinței;

12 Şi, de asemenea, pentru ca voi să puteți afla despre venirea lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Tatăl cerului şi al pământului, Creatorul tuturor lucrurilor de la început; şi pentru ca voi să puteți afla despre semnele venirii Lui, pentru ca voi să puteți crede în numele Lui.

13 Şi dacă voi credeți în numele Lui, atunci vă veți pocăi de toate păcatele voastre pentru ca în felul acesta să obțineți iertarea lor prin meritele Lui.

14 Şi iată, iarăşi, eu vă mai dau vouă încă un semn, da, un semn al morții Lui.

15 Căci iată, El cu siguranță va trebui să moară pentru ca Salvarea să poată veni; da, aceasta are nevoie de El şi trebuie ca El să moară pentru ca învierea morților să aibă loc, pentru ca în felul acesta oamenii să poată fi aduşi în prezența Domnului.

16 Da, iată, această moarte face ca învierea să aibă loc şi mântuieşte toată omenirea de prima moarte — acea moarte spirituală; căci toată omenirea, prin căderea lui Adam, alungată din prezența Domnului, este considerată ca fiind moartă, atât în ceea ce priveşte lucrurile vremelnice, cât şi cele spirituale.

17 Dar iată, învierea lui Hristos mântuieşte omenirea, da, şi anume toată omenirea, şi o aduce înapoi în prezența Domnului.

18 Da, şi face ca să aibă loc condiția pocăinței, astfel că oricine se va pocăi nu va fi doborât şi aruncat în foc; iar oricine nu se pocăieşte va fi doborât şi aruncat în foc; şi peste ei va veni iarăşi o moarte spirituală, da, cea de-a doua moarte, căci ei sunt alungați iarăşi de la lucrurile drepte.

19 De aceea, pocăiți-vă, pocăiți-vă, căci, dacă voi cunoaşteți lucrurile acestea şi nu le faceți, atunci veți admite singuri să fiți aduşi la condamnare şi să fiți doborâți în această a doua moarte.

20 Dar iată, aşa cum vă spun eu vouă despre un alt semn, un semn despre moartea Lui, iată, în ziua aceea în care El va suferi moartea, soarele se va întuneca şi va refuza să-şi trimită lumina către voi; şi tot aşa şi luna şi stelele; şi nu va fi nici o lumină pe fața acestei țări, începând chiar din momentul când El va suferi moartea timp de trei

zile până în momentul când El se va înălța iarăşi dintre morți.
21 Da, la timpul când El Îşi va da duhul, tunete şi fulgere vor fi timp de mai multe ore şi pământul se va cutremura şi se va zdruncina; iar stâncile care sunt pe fața acestui pământ, care sunt atât deasupra cât şi dedesubtul lui, despre care voi acum ştiți că sunt solide sau cea mai mare parte a lor este o singură masă solidă, se vor sfărâma;
22 Da, ele se vor sfărâma, iar după aceea vor fi găsite în crăpături şi în prăpăstii şi în sfărâmături pe fața întregului pământ, da, atât deasupra pământului, cât şi sub el.
23 Şi iată, vor fi furtuni mari; şi mulți munți vor fi făcuți mici, la fel ca o vale; iar multe locuri care acum sunt numite văi, vor deveni munți, a căror înălțime este mare.
24 Şi multe drumuri largi vor fi distruse şi multe oraşe vor fi părăsite.
25 Şi multe morminte se vor deschide; şi mulți morți vor ieşi din ele; şi mulți sfinți vor apărea în fața multora.
26 Şi iată, astfel a vorbit îngerul către mine; căci el a spus către mine cum că vor fi tunete şi fulgere timp de multe ore.
27 Şi el mi-a spus spunând că în timpul tunetelor, şi a fulgerelor şi a furtunii aceste lucruri se vor întâmpla şi că întunericul va acoperi fața întregului pământ timp de trei zile.
28 Şi îngerul a spus către mine că mulți vor vedea lucruri şi mai mari decât acestea pentru ca ei să poată să creadă că aceste semne şi aceste minuni se vor întâmpla pe întreaga față a acestei țări pentru ca să nu fie nici un motiv de necredință printre copiii oamenilor—
29 Şi aceasta, pentru ca oricine va crede să poată fi salvat, iar oricine nu va crede, o judecată dreaptă să poată veni asupra lui; şi, de asemenea, dacă ei sunt condamnați, ei singuri îşi aduc condamnarea asupra lor.
30 Şi acum, aduceți-vă aminte, aduceți-vă aminte, frații mei, că oricine piere, piere din cauza lui însuşi; iar oricine care face nedreptate, o face pentru el însuşi; căci iată, voi sunteți liberi; vouă vi se dă voie să acționați pentru voi înşivă; căci iată, Dumnezeu v-a dat vouă cunoaşterea; şi El v-a făcut pe voi liberi.
31 El v-a dat vouă ca voi să puteți deosebi binele de rău; şi El v-a dat vouă ca voi să puteți alege viața sau moartea; iar voi puteți să faceți bine şi să fiți restaurați la ceea ce este bun sau să aveți ceea ce este bun restaurat pentru voi; sau voi puteți să faceți rău şi să aveți ceea ce este rău restaurat pentru voi.

Helaman 15

1 Şi acum, frații mei preaiubiți, iată, vă vestesc vouă că, dacă nu vă pocăiți, atunci casele voastre vor fi lăsate în părăsire.
2 Da, dacă nu vă pocăiți, atunci femeile voastre vor avea mare motiv să se jeluiască în ziua când ele vor alăpta; căci voi veți încerca să fugiți şi nu va fi nici un loc de refugiu; da, şi vai de acelea care vor fi însărcinate, căci ele vor fi grele şi nu vor putea să fugă; de aceea, ele vor fi doborâte şi lăsate să piară.
3 Da, vai de acest popor, care este numit poporul lui Nefi, dacă el nu se va pocăi atunci când va vedea toate aceste semne şi minuni care îi vor fi arătate; căci iată, el a fost un popor ales al Domnului; da El a iubit poporul lui Nefi; şi, de asemenea, El l-a pedepsit; da, în zilele nedreptăților lui, El l-a dojenit pentru că El l-a iubit.
4 Dar iată, frații mei, El i-a urât pe lamaniți pentru că faptele lor erau rele tot

timpul; şi aceasta din cauza nedreptăţii tradiţiei părinţilor lor. Dar iată, salvarea a venit pentru ei prin rugăciunile nefiţilor; şi în acest scop le-a prelungit Domnul zilele lor.

5 Şi aş dori ca voi să vedeţi că cea mai mare parte dintre ei sunt pe drumul datoriei lor; şi ei calcă cu grijă înaintea lui Dumnezeu; şi au grijă să ţină poruncile Lui şi legile Lui şi judecăţile Lui în acord cu legea lui Moise.

6 Da, vă spun vouă, cum că cea mai mare parte dintre ei fac aceasta; şi ei se străduiesc cu o hărnicie neobosită ca să poată aduce pe ceilalţi fraţi ai lor la cunoaşterea adevărului; de aceea, sunt mulţi cei care li se alătură lor în fiecare zi.

7 Şi iată, ştiţi voi singuri, căci aţi fost martori la aceasta, că toţi cei care sunt aduşi la cunoaşterea adevărului şi la cunoaşterea tradiţiilor ticăloase şi odioase ale părinţilor lor; şi care sunt făcuţi să creadă în scripturile cele sfinte, da, profeţiile profeţilor celor sfinţi care sunt scrise, care i-au condus pe ei la credinţa în Domnul şi la pocăinţă, care credinţă şi pocăinţă aduc o schimbare a inimii lor—

8 De aceea, toţi cei care au venit la aceasta, voi ştiţi singuri, sunt fermi şi nestrămutaţi în credinţă şi în lucrul prin care ei au fost făcuţi liberi.

9 Şi voi ştiţi, de asemenea, că ei şi-au îngropat armele de război şi se tem să pună mâna pe ele de frică să nu păcătuiască; da, voi puteţi vedea că ei se tem să nu păcătuiască căci iată, vor suferi să fie trântiţi pe jos şi ucişi de duşmanii lor şi nu-şi vor ridica săbiile împotriva lor; şi aceasta datorită credinţei lor în Hristos.

10 Şi acum, datorită neclintirii lor atunci când ei cred în lucrul în care ei cred, căci datorită tăriei lor, o dată ce ei sunt luminaţi, iată, Domnul îi va binecuvânta pe ei şi le va prelungi zilele, neţinând seama de nedreptăţile lor—

11 Da, chiar dacă ei ar rătăci în necredinţă, Domnul va prelungi zilele lor până când va veni timpul despre care au vorbit părinţii noştri, precum şi profetul Zenos şi mulţi alţi profeţi despre restaurarea din nou, a fraţilor noştri, lamaniţii, pentru cunoaşterea adevărului—

12 Da, adevărat vă spun vouă, că în timpul din urmă făgăduinţele Domnului nostru au fost date şi fraţilor noştri, lamaniţii; şi în ciuda multor suferinţe pe care le vor avea şi în ciuda faptului că ei vor fi alungaţi de ici-colo pe faţa pământului şi vor fi urmăriţi şi loviţi şi împrăştiaţi în pretutindeni, neavând nici un loc de refugiu, Domnul totuşi va fi plin de îndurare faţă de ei.

13 Şi aceasta este în acord cu profeţia, şi anume că ei vor fi iarăşi aduşi la adevărata cunoaştere, care este cunoaşterea Mântuitorului lor şi a Păstorului lor cel Mare şi Adevărat, şi că ei vor fi număraţi printre oile Lui.

14 De aceea, vă spun vouă, va fi mai bine de ei decât de voi dacă nu vă veţi pocăi.

15 Căci iată, dacă lucrurile măreţe care v-au fost arătate vouă ar fi fost arătate lor, da, lor, acelora care au rătăcit în necredinţă din cauza tradiţiei părinţilor lor, voi puteţi vedea pentru voi înşivă că ei niciodată nu ar fi rătăcit în necredinţă.

16 De aceea, spune Domnul: Eu nu îi voi distruge cu totul pe ei, ci voi face ca în ziua înţelepciunii Mele ei să se reîntoarcă iarăşi la Mine, a zis Domnul.

17 Şi acum iată, spune Domnul despre poporul nefiţilor: Dacă nu se vor pocăi şi nu vor asculta de voinţa Mea, atunci Eu îi voi distruge pe ei cu totul, spune Domnul, din cauza necredinţei lor, neţinând seama de toate lucrările măreţe pe care Eu le-am făcut printre ei; şi tot aşa de sigur cum că Domnul trăieşte, tot aşa aceste lucruri se vor întâmpla, spune Domnul.

Helaman 16

1 Şi acum s-a întâmplat că au fost mulți care au auzit cuvintele lui Samuel Lamanitul, pe care acesta le-a vorbit de pe zidurile oraşului. Şi toți care au crezut în cuvântul lui, aceia au mers înainte şi l-au căutat pe Nefi; şi atunci când au mers înainte şi l-au găsit pe el, ei s-au spovedit de păcate în fața lui şi nu le-au tăgăduit, dorind ca ei să poată să fie botezați în Domnul.

2 Dar toți cei care nu au crezut în cuvintele lui Samuel, erau mânioşi pe el; şi ei au aruncat cu pietre asupra lui pe zid; şi, de asemenea, mulți au aruncat săgeți înspre el în timp ce el era pe zid; dar Spiritul Domnului a fost cu el într-atât, încât ei nu au putut să-l lovească cu pietrele lor şi nici cu săgețile lor.

3 Acum, când au văzut ei că nu puteau să-l atingă pe el, mai mulți au fost aceia care au crezut în cuvintele lui, într-atât, încât s-au dus la Nefi ca să fie botezați.

4 Căci iată, Nefi boteza şi profețea şi predica, strigând pocăință către popor, arătând semne şi minuni, făcând miracole în popor pentru ca oamenii să poată afla că Hristos va trebui să vină în curând—

5 Spunându-le lor despre lucrurile care trebuia să vină în curând, pentru ca ei să poată să afle şi să-şi aducă aminte la timpul venirii acestora cum că acestea le-au fost făcute lor cunoscute dinainte cu scopul ca ei să poată crede; de aceea, toți au crezut în cuvintele lui Samuel s-au dus la el ca să fie botezați, căci ei au venit pocăindu-se şi mărturisindu-şi păcatele.

6 Dar cea mai parte dintre ei nu au crezut în cuvintele lui Samuel; de aceea, atunci când au văzut că nu au putut să-l lovească pe el cu pietrele şi cu săgețile lor, ei au strigat către căpitanii lor, zicând: Prindeți-l pe acest om şi legați-l, căci iată, el îl are un diavol; şi din cauza puterii diavolului care este în el, noi nu putem să-l lovim cu pietrele şi cu săgețile noastre; de aceea, luați-l şi legați-l şi duceți-l de aici.

7 Şi în timp ce ei s-au dus ca să pună mâna pe el, iată, el s-a aruncat de pe zid şi a fugit afară din țara lor, da, chiar în țara lui proprie şi a început să predice şi să profețească printre propriul său popor.

8 Şi iată, nu s-a mai auzit despre el printre nefiți; şi astfel erau fost treburile poporului.

9 Şi astfel s-a încheiat cel de-al optzeci şi şaselea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi.

10 Şi astfel s-a încheiat, de asemenea, cel de-al optzeci şi şaptelea an al domniei judecătorilor, cea mai mare parte a poporului rămânând în mândria şi în ticăloşia lui, iar cea mai mică parte călcând cu mai multă grijă în fața lui Dumnezeu.

11 Şi acestea au fost condițiile, de asemenea, în cel de-al optzeci şi optulea an al domniei judecătorilor.

12 Şi a fost numai o mică schimbare în treburile poporului, în afară de faptul că poporul a început să se întărească şi mai mult în nedreptate şi să facă mai mult şi mai mult lucrurile care erau împotriva poruncilor lui Dumnezeu în cel de-al optzeci şi nouălea an al domniei judecătorilor.

13 Dar s-a întâmplat că în cel de-al optzeci şi nouălea an al domniei judecătorilor, au fost semne mari date poporului şi minuni: şi cuvintele profetului au început să fie împlinite.

14 Şi îngeri au apărut în fața oamenilor, în fața oamenilor înțelepți şi le-au anunțat lor veşti bune de mare bucurie; astfel, în acest an, scripturile au început să se înfăptuiască.

15 Cu toate acestea, oamenii au început să-şi împietrească inimile lor, toţi în afară de cei mai credincioşi dintre ei, atât dintre nefiţi cât şi, de asemenea, dintre lamaniţi; şi au început să se bazeze pe propria tărie şi înţelepciune, zicând:

16 Dintre atât de multe lucruri, unele poate le-au ghicit ei bine; dar iată, noi ştim că aceste lucrări mari şi minunate despre care s-a vorbit nu se pot întâmpla.

17 Şi au început să se gândească şi să se certe între ei, zicând:

18 Nu este normal ca o astfel de fiinţă ca Hristos să vină; dacă ar fi aşa şi dacă El ar fi Fiul lui Dumnezeu, Tatăl cerului şi al pământului, aşa cum s-a spus, de ce nu s-ar arăta El, de asemenea, în faţa noastră, tot aşa cum El se va arăta în faţa lor, a acelora care vor fi la Ierusalim?

19 Da, de ce să nu se arate El în această ţară, tot aşa ca şi în ţara Ierusalimului?

20 Dar iată, noi ştim că aceasta este o tradiţie ticăloasă care a fost transmisă până la noi de către părinţii noştri ca să ne facă pe noi să credem într-un fel de lucru măreţ şi minunat care ar fi să se întâmple, dar nu printre noi, ci într-o ţară îndepărtată, o ţară pe care noi nu o cunoaştem; de aceea, ei ne pot ţine pe noi în ignoranţă, căci nu putem să vedem cu ochii noştri că acestea sunt adevărate.

21 Şi ei, prin înşelăciunile şi vicleşugurile misterioase ale celui rău, vor face nişte minuni mari pe care noi nu le putem înţelege, care ne vor ţine pe noi în jos ca să fim slujitori ai cuvintelor lor, precum şi slujitori la ei, căci noi depindem de ei ca să ne înveţe cuvântul; şi astfel ne vor ţine pe noi în ignoranţă, dacă ne vom da pe mâna lor, în toate zilele vieţii noastre.

22 Şi încă mult mai multe lucruri, care erau nebuneşti şi deşarte; şi-au închipuit oamenii în inimile lor; şi ei au fost tare tulburaţi, căci Satana i-a aţâţat pe ei ca să facă nedreptăţi tot timpul; da, el a mers peste tot, împrăştiind zvonuri şi certuri pe toată faţa ţării pentru ca să poată să împietrească inima poporului împotriva a ceea ce era bun şi împotriva a ceea ce urma să vină.

23 Şi în ciuda semnelor şi a minunilor care au fost făcute printre poporul Domnului, precum şi a miracolelor nenumărate pe care le-au făcut, Satana a pus stăpânire pe lui inimile poporului de pe toată faţa ţării.

24 Şi astfel s-a încheiat cel de-al nouăzecilea an al domniei judecătorilor asupra poporului lui Nefi.

25 Şi astfel s-a încheiat cartea lui Helaman, în acord cu scrierile lui Helaman şi ale fiilor lui.

Al treilea Nefi

Cartea lui Nefi

Fiul lui Nefi, care era fiul lui Helaman

Iar Helaman era fiul lui Helaman, care era fiul lui Alma, care era fiul lui Alma, fiind un descendent al lui Nefi, care era fiul lui Lehi, care a plecat de la Ierusalim în primul an al domniei lui Zedechia, regele Iudeii.

3 Nefi 1

1 Şi acum s-a întâmplat că cel de-al nouăzeci şi unulea an a trecut şi erau şase sute de ani de la timpul când Lehi plecase din Ierusalim; şi a fost în anul când Laconeus era judecător-şef şi guvernator peste țară.

2 Iar Nefi, fiul lui Helaman, plecase din țara lui Zarahemla, dându-i în sarcină fiului său, Nefi, care era fiul lui cel mai mare, în legătură cu plăcile de aramă şi cu toate scrierile care fuseseră păstrate şi cu toate acele lucruri care fuseseră păstrate sfinte de la plecarea lui Lehi din Ierusalim.

3 Apoi el a plecat din țară; şi încotro s-a dus, nimeni nu ştie; iar fiul lui, Nefi, a păstrat cronicile în locul lui, da, cronica despre poporul său.

4 Şi s-a întâmplat că la începutul celui de-al nouăzeci şi doilea an, iată, profețiile profeților au început să se adeverească mai din plin; căci au început să fie semne mai mari şi minuni mai mari s-au întâmplat printre oameni.

5 Dar erau unii care au început să spună că trecuse timpul ca vorbele spuse de Samuel Lamanitul să fie împlinite.

6 Şi ei au început să jubileze asupra fraților lor, zicând: Iată, timpul a trecut şi cuvintele lui Samuel nu s-au împlinit; de aceea, bucuria voastră şi credința voastră despre acest lucru au fost în zadar.

7 Şi s-a întâmplat că ei au făcut o mare tulburare prin țară; iar oamenii care credeau au început să fie foarte supărați, de teamă că, printr-un mijloc san altul, acele lucruri care fuseseră spuse să nu se îndeplinească.

8 Dar iată, ei au aşteptat cu neclintire ziua aceea şi noaptea aceea; şi ziua aceea care trebuia să fie ca o zi, ca şi cum nu ar fi nici o noapte pentru ca ei să poată şti că nu a fost deşartă credința lor.

9 Acum s-a întâmplat că a fost rezervată de necredincioşi o zi în care toți cei care credeau în acele tradiții să fie omorâți, dacă nu se va întâmpla semnul acela care fusese dat de către Samuel, profetul.

10 Acum s-a întâmplat că atunci când Nefi, fiul lui Nefi, a văzut această ticăloşie a poporului său, inima lui a fost foarte supărată.

11 Şi s-a întâmplat că el s-a dus şi s-a plecat până la pământ şi L-a implorat cu putere pe Dumnezeul său, în numele poporului său, da, al acelora care erau să fie distruşi datorită credinței lor în tradiția părinților lor.

12 Şi s-a întâmplat că el L-a implorat cu putere pe Domnul toată ziua aceea; şi iată, glasul Domnului a venit către el, zicând:

13 Ridică-ți capul şi fii bucuros; căci iată, timpul este aproape; şi în noaptea aceasta semnul va fi dat, iar mâine Eu voi veni în lume pentru ca să arăt lumii că Eu voi împlini tot ceea ce Eu am făcut să fie spus de către gura profeților Mei sfinți.

14 Iată, Eu vin la ai Mei pentru ca să îndeplinesc toate acele lucruri pe care Eu le-am făcut cunoscute copiilor oamenilor, de la începutul lumii, şi ca să îndeplinesc atât voința Tatălui, cât şi a Fiului — a Tatălui datorită Mie, iar a Fiului, datorită cărnii Mele. Şi iată, timpul este aproape; şi în noaptea aceasta semnul va fi dat.

15 Şi s-a întâmplat că vorbele care au venit la Nefi au fost împlinite aşa cum au fost ele spuse; căci iată, la apusul soarelui nu a fost întuneric; iar oamenii au început să fie uimiți pentru că nu era întuneric atunci când noaptea venise.

16 Şi au fost mulți care nu crezuseră în cuvintele profeților care au căzut la pământ şi au fost ca şi cum ar fi fost morți, căci au ştiut că marele plan al distrugerii, pe care ei l-au aşternut pentru aceia care credeau în cuvintele profeților, fusese dejucat; căci semnul care fusese dat era deja înfăptuit.

17 Şi ei au început să cunoască precum că Fiul lui Dumnezeu trebuia să apară în curând; da, în sfârşit, toți oamenii de pe fața întregului pământ, de la apus la răsărit, atât în țara de la miazănoapte, cât şi în țara de la miazăzi, erau atât de uimiți, încât au căzut la pământ.

18 Căci ei ştiau că profeții depuseseră mărturie despre aceste lucruri timp de mulți ani şi că semnul care fusese dat era deja înfăptuit; şi au început să se teamă din cauza nedreptății şi a necredinței lor.

19 Şi s-a întâmplat că nu a fost întuneric deloc în toată noaptea aceea, ci a fost tot atâta lumină ca şi cum ar fi fost mijlocul zilei. Şi s-a întâmplat că soarele a răsărit iarăşi dimineața, în acord cu ordinul lui; şi ei au ştiut că aceasta era ziua în care Domnul trebuia să Se nască, datorită semnului care fusese dat.

20 Şi s-au întâmplat da, toate lucrurile, fiecare dintre ele, potrivit cuvintelor profeților.

21 Şi, de asemenea, s-a întâmplat că o nouă stea a apărut, potrivit cuvântului.

22 Şi s-a întâmplat că din acel moment, minciuni au început să fie trimise printre popor de către Satana ca să le împietrească inimile pentru ca ei să nu creadă în acele semne şi minuni pe care le văzuseră; dar, în ciuda acestor minciuni şi înşelăciuni, cea mai mare parte a poporului a crezut şi s-a convertit în Domnul.

23 Şi s-a întâmplat că Nefi s-a dus printre popor, precum şi printre mulți alții, botezând spre pocăință, prin care a fost o mare iertare a păcatelor. Şi astfel, poporul a început iarăşi să aibă pace în țară.

24 Şi nu a fost nici un conflict în afară de câțiva care au început să predice, încercând să dovedească prin scripturi că nu mai era potrivit ca legea lui Moise să fie respectată. Acum, în lucrul acesta au greşit pentru că ei nu au înțeles scripturile.

25 Dar s-a întâmplat că în curând s-au convertit şi s-au convins de greşeala lor, căci lor li s-a făcut cunoscut că legea nu a fost încă împlinită şi că ea trebuie să fie împlinită în cele mai mici detalii; da, cuvântul a venit către ei arătând că legea trebuie să fie împlinită; da, că nici o iotă sau o frântură de slovă nu va fi lăsată deoparte, până când toată va fi împlinită; de aceea, în acelaşi an, li s-au adus la cunoştință greşelile lor şi ei şi-au mărturisit greşelile.

26 Şi astfel a trecut cel de-al nouăzeci şi doilea an, aducând poporului veşti de bucurie datorită semnelor care se întâmplaseră în acord cu cuvintele profeției tuturor profeților celor sfinți.

27 Şi s-a întâmplat că şi cel de-al nouăzeci şi treilea an a trecut în pace, în afară de tâlharii lui Gadianton care trăiau în munţi şi împânziseră ţara; căci stăpânirile şi locurile lor tainice erau atât de puternice, încât poporul n-a putut să-i înfrângă; de aceea, ei au făcut multe crime şi multe măceluri printre popor.
28 Şi s-a întâmplat că în cel de-al nouăzeci şi patrulea an, ei au început să crească în mare măsură pentru că erau mulţi disidenţi de-ai nefiţilor care au fugit la ei, ceea ce a cauzat multă supărare nefiţilor care au rămas în ţară.
29 Şi a mai fost o pricină de mare supărare şi printre lamaniţi; căci iată, ei aveau mulţi copii care au crescut şi au început să devină mai tari cu anii, încât au devenit independenţi şi au fost ademeniţi de unii care erau zoramiţi, de minciunile şi de cuvintele lor linguşitoare, ca să se unească cu acei tâlhari de-ai lui Gadianton.
30 Şi astfel, lamaniţii au fost, de asemenea, loviţi şi au început să scadă în credinţă şi dreptate din cauza ticăloşiei generaţiei care creştea.

3 Nefi 2

1 Şi s-a întâmplat că astfel a trecut şi cel de al nouăzeci şi cincilea an, iar poporul a început să uite acele semne şi minuni despre care auzise; şi oamenii au început să fie din ce în ce mai puţin uimiţi de un semn sau de o minune din cer într-atât, încât au început să fie împietriţi în inimile lor şi orbi în minţile lor; şi au început să nu mai creadă în toate cele pe care le auziseră şi le văzuseră—
2 Închipuindu-şi unele lucruri deşarte în inimile lor, zicându-şi că acestea erau aduse de către oameni şi de către puterea diavolului pentru ca să rătăcească şi să înşele inimile poporului; şi astfel a pus Satana iarăşi stăpânire pe inimile poporului, într-atât, încât el le-a orbit ochii şi i-a rătăcit ca să creadă că doctrina lui Hristos era un lucru nebunesc şi deşert.
3 Şi s-a întâmplat că poporul a început să se întărească în ticăloşie şi în lucruri abominabile; şi oamenii nu au crezut că trebuie să mai fie încă alte semne sau minuni date; iar Satana umbla primprejur, ducând în rătăcire inimile poporului, ademenindu-i şi făcându-i să facă ticăloşii mari în ţară.
4 Şi astfel a trecut cel de-al nouăzeci şi şaselea an; şi, de asemenea, cel de-al nouăzeci şi şaptelea an; şi, de asemenea, cel de-al nouăzeci şi optulea an; şi, de asemenea, cel de-al nouăzeci şi nouălea an;
5 Şi, de asemenea, o sută de ani trecuseră de la zilele lui Mosia, care era rege peste poporul nefiţilor.
6 Şi şase sute nouă ani trecuseră de când Lehi plecase din Ierusalim.
7 Şi nouă ani trecuseră din momentul când a fost dat semnul, despre care au vorbit profeţii, cum că Hristos va veni în lume.
8 Acum, nefiţii au început să-şi măsoare timpul de la această perioadă când a fost dat semnul sau de la venirea lui Hristos; de aceea, nouă ani trecuseră.
9 Iar Nefi, care era tatăl lui Nefi, care avea răspunderea cronicilor, nu s-a întors în ţara lui Zarahemla şi nu a putut să fie găsit nicăieri în toată ţara.
10 Şi s-a întâmplat că poporul încă mai era în ticăloşie, în ciuda multelor predici şi profeţii care fuseseră trimise printre el; iar astfel a trecut şi cel de-al zecelea an; iar cel de-al unsprezecelea an, de asemenea, a trecut în nedreptate.
11 Şi s-a întâmplat că în cel de-al treisprezecelea an au început să fie războaie şi conflicte prin toată ţara; căci tâlharii lui Gadianton deveniseră atât de numeroşi şi

uciseseră atât de mulți și devastaseră atât de multe orașe și răspândiseră atât de multă moarte și măcel prin toată țara, încât devenise potrivit ca tot poporul, atât nefiții, cât și lamaniții, să pună mâna pe arme împotriva lor.

12 De aceea, toți lamaniții care se convertiseră în Domnul s-au unit cu frații lor, nefiții, și au fost forțați pentru siguranța vieților lor și ale femeilor și copiilor lor să pună mâna pe arme împotriva acelor tâlhari ai lui Gadianton, da, și, de asemenea, să-și mențină drepturile lor și privilegiile Bisericii lor, și ale credinței lor, precum și libertatea și independența lor.

13 Și s-a întâmplat că înainte ca acest al treisprezecelea an să treacă, nefiții au fost amenințați cu distrugere totală din cauza acestui război care a devenit nespus de grav.

14 Și s-a întâmplat că acei lamaniți, care se uniseră cu nefiții, erau numărați printre nefiți;

15 Iar blestemul lor a fost ridicat de pe ei, iar pielea lor a devenit albă, la fel ca aceea a nefiților;

16 Iar tinerii lor bărbați și fiicele lor au devenit nespus de frumoși; și ei au fost numărați printre nefiți și au fost numiți nefiți. Și astfel s-a încheiat cel de-al treisprezecelea an.

17 Și s-a întâmplat că la începutul celui de-al paisprezecelea an, războiul dintre tâlhari și poporul lui Nefi a continuat și a devenit nespus de dureros; cu toate acestea, poporul lui Nefi a câștigat unele avantaje asupra tâlharilor, într-atât, încât ei i-au alungat pe aceștia înapoi afară din ținuturile lor, în munți și în locurile lor secrete.

18 Și astfel s-a încheiat cel de-al paisprezecelea an. Iar în cel de-al cincisprezecelea an, ei iarăși s-au dus împotriva poporului lui Nefi; și din cauza ticăloșiei poporului lui Nefi și a numeroaselor lor conflicte și certuri, tâlharii lui Gadianton au câștigat multe avantaje asupra lor.

19 Și astfel s-a încheiat cel de-al cincisprezecelea an; și astfel au fost oamenii într-o stare de mare suferință; iar sabia distrugerii atârna deasupra lor într-atât, încât ei erau cât pe ce să fie doborâți de aceasta; și aceasta din cauza nedreptății lor.

3 Nefi 3

1 Și acum s-a întâmplat că în cel de-al șaisprezecelea an de la venirea lui Hristos, Laconeus, guvernatorul țării, a primit o epistolă de la conducătorul și guvernatorul acestei bande de tâlhari. Și acestea au fost cuvintele care erau scrise, zicând:

2 Laconeus, guvernator-șef și nobil al țării, iată, eu scriu această epistolă către tine și îți aduc ție laude nespuse datorită tăriei tale, precum și a tăriei poporului tău, în păstrarea ceea ce credeți voi că este dreptul și libertatea voastră; da, voi sunteți neclintiți, ca și cum ați fi sprijiniți de mâna unui Dumnezeu în apărarea libertății voastre și a avuției voastre și a țării voastre ori a ceea ce voi numiți astfel.

3 Și mie îmi este milă de voi, prea nobile Laconeus, pentru că voi sunteți atât de nesăbuiți și de încuiați încât să credeți că ați putea sta împotriva multor oameni atât de viteji care sunt sub comanda mea, care chiar în acest moment stau înarmați și așteaptă cu mare nerăbdare cuvântul — Duceți-vă jos la nefiți și distrugeți-i.

4 Iar eu, cunoscându-le spiritul de neînvins, pentru că eu i-am încercat pe ei pe câmpul de bătaie, și cunoscându-le ura veșnică împotriva voastră din cauza multor nedreptăți pe care le-ați făcut împotriva lor, stiu că dacă ei s-ar năpusti asupra voastră v-ar distruge în întregime.

5 De aceea, am scris eu această epistolă, pecetluind-o cu propria-mi mână, fiind simțitor pentru bunăstarea voastră datorită neclintirii voastre în ceea ce voi credeți că este drept și a spiritului vostru nobil pe câmpul de bătaie.
6 De aceea, îți scriu ție dorind ca voi mai degrabă să cedați poporului acestuia al meu orașele voastre, pământurile voastre și posesiunile voastre, decât ca ei să vă lovească pe voi cu sabia și ca o distrugere să vină asupra voastră.
7 Sau, cu alte cuvinte, supuneți-vă nouă și uniți-vă cu noi și aflați despre lucrările noastre tainice și deveniți frații noștri pentru ca să puteți să ajungeți la fel ca noi — nu sclavii noștri, ci frații și partenerii noștri în toate avuțiile noastre.
8 Și iată, îți jur ție, dacă voi veți face aceasta, cu jurământ, atunci voi nu veți fi distruși; dar dacă voi nu veți face aceasta, îți jur ție cu jurământ că în luna următoare eu voi da poruncă pentru ca oștirile mele să năvălească asupra voastră, iar ele nu își vor opri mâna și nu vă vor cruța, ci vă vor ucide și vor lăsa sabia lor să cadă asupra voastră chiar până când veți fi nimiciți cu totul.
9 Și iată, eu sunt Ghidiani; și eu sunt guvernatorul acestei societăți secrete a lui Gadianton; care societate și lucrările ei, eu știu că sunt bune; și acestea sunt vechi și ne-au fost transmise nouă.
10 Și eu scriu această epistolă către tine, Laconeus; și nădăjduiesc că tu vei ceda pământurile voastre și avuțiile voastre fără vărsare de sânge pentru ca acest popor al meu să poată să-și recapete drepturile și guvernul, ei, cei care s-au despărțit de voi din cauza ticăloșiei voastre, pe care i-ați împiedicat să-și exercite dreptul de guvernare; și dacă voi nu faceți aceasta, atunci eu voi răzbuna nedreptățile care i-au fost făcute. Eu sunt Ghidiani.
11 Și acum s-a întâmplat că atunci când Laconeus a primit această epistolă, a fost înmărmurit din cauza îndrăznelii lui Ghidiani de a cere posesiunile țării nefiților, precum și de amenințările lui împotriva poporului ca să răzbune răul acelora împotriva cărora nu se făptuise nici un rău, în afară decât că ei înșiși gresiseră prin dezertarea la acei ticăloși și odioși tâlhari.
12 Acum iată, acest Laconeus, guvernatorul, era un om drept și nu s-a înfricoșat de cererile și amenințările unui tâlhar; de aceea, el nu a ascultat de epistola lui Ghidiani, guvernatorul tâlharilor, ci a făcut ca poporul lui să-L implore pe Domnul, cerând putere pentru timpul când tâlharii vor năvăli asupra lor.
13 Da, el a trimis o veste printre toți oamenii, ca ei să-și adune laolaltă femeile și copiii lor, turmele și cirezile lor și toate avuțiile lor în afara pământurilor lor, într-un singur loc comun.
14 Și el a făcut ca fortificații să fie zidite de jur-împrejurul lor și tăria acestora trebuia să fie foarte mare. Și el a făcut ca oștirile, atât cele ale nefiților, cât și cele ale lamaniților sau ale tuturor acelora care erau numărați printre nefiți, să fie așezate ca gărzi de jur-împrejur ca să-i apere și să-i păzească pe ei de tâlhari zi și noapte.
15 Da, el le-a spus: Așa cum Domnul trăiește, dacă voi nu vă pocăiți de toate nedreptățile voastre și nu-L imploraţi pe Domnul, voi nu puteți în nici un caz să fiți salvați din mâinile acelor tâlhari ai lui Gadianton.
16 Iar cuvintele și profețiile lui Laconeus au fost atât de mari și minunate încât ele au făcut ca frica să vină asupra întregului popor; și oamenii au făcut toate eforturile ca să se poarte așa cum ceruseră cuvintele lui Laconeus.
17 Și s-a întâmplat că Laconeus a numit căpitani-șefi peste toate oștirile nefiților ca să-i conducă la timpul potrivit, dacă tâlharii ar năvăli din pustiu asupra lor.

18 Acum, cel mai mare şef printre toţi căpitanii-şefi şi marele conducător al tuturor oştirilor nefiţilor a fost desemnat, iar numele lui era Ghidghidoni.

19 Acum, era un obicei printre nefiţi ca să numească drept căpitan-şef (în afară de perioada ticăloşiei lor) pe unul care avea spiritul revelaţiei şi al profeţiei; de aceea acest Ghidghidoni era un mare profet printre ei şi, de asemenea, el era judecător-şef.

20 Acum, poporul a spus către Ghidghidoni: Roagă-te la Domnul şi lasă-ne pe noi să ne ducem sus în munţi şi în pustiu, pentru ca să putem să năvălim peste tâlhari şi să-i distrugem pe ei în propriile lor teritorii.

21 Dar Ghidghidoni le-a spus: Domnul nu permite aceasta; căci dacă noi am merge împotriva lor, atunci Domnul ne-ar da pe noi pe mâna lor; de aceea, ne vom pregăti în mijlocul teritoriilor noastre şi ne vom aduna laolaltă toate oştirile; şi nu ne vom duce împotriva lor, ci vom aştepta până când ei vor veni împotriva noastră; de aceea, aşa cum Domnul trăieşte, dacă noi facem aceasta, atunci El îi va da pe ei pe mâna noastră.

22 Şi s-a întâmplat că în cel de-al şaptesprezecilea an, către sfârşitul anului, vestea lui Laconeus ajunsese pe tot întinsul ţării; iar ei şi-au luat caii lor, şi căruţele lor, şi vacile lor şi toate turmele, şi cirezile lor, şi grânele lor, şi toate avuţiile lor şi s-au dus cu miile şi cu zecile de mii până când au ajuns la locul care fusese desemnat ca să se cu toţii laolaltă pentru ca să se apere împotriva duşmanilor lor.

23 Iar pământul care a fost desemnat era ţara lui Zarahemla, precum şi ţinutul care era între ţara lui Zarahemla şi ţara Abundenţa, da, până la graniţa care era între ţara Abundenţa şi ţara Pustiu.

24 Şi au fost multe mii de oameni care erau numiţi nefiţi, care s-au adunat laolaltă în acest ţinut. Acum, Laconeus a făcut ca ei să se adune laolaltă în ţinutul de la miazăzi din cauza marelui blestem care era asupra ţinutului de la miazănoapte.

25 Şi ei s-au întărit împotriva duşmanilor lor; şi ei au locuit într-un singur ţinut, într-un singur grup; şi s-au temut de cuvintele care fuseseră spuse de către Laconeus într-atât, încât s-au pocăit de toate păcatele lor; şi şi-au înălţat rugăciunile lor către Domnul Dumnezeul lor pentru ca El să-i salveze atunci când duşmanii ar veni asupra lor ca să se bată.

26 Şi au fost nespus de mâhniţi din cauza duşmanilor lor. Iar Ghidghidoni a făcut ca ei să-şi facă arme de război de tot felul şi să fie puternici cu armuri, şi cu scuturi, şi cu apărători, după cum îi instruise el.

3 Nefi 4

1 Şi s-a întâmplat că spre sfârşitul celui de-al optsprezecelea an, oştirile acelea ale tâlharilor s-au pregătit de bătălie şi au început să coboare şi să năvălească de pe dealuri şi din munţi şi pustiuri şi din fortificaţiile şi ascunzişurile lor şi au început să pună stăpânire pe pământuri, atât acelea care erau în ţinutul de la miazăzi, cât şi acelea din ţinutul de la miazănoapte şi au început să pună stăpânire pe toate pământurile care fuseseră părăsite de către nefiţi şi pe oraşele care fuseseră lăsate în părăsire.

2 Dar iată, nu erau nici un fel de animale sau păsări sălbatice pe acele pământuri care fuseseră părăsite de către nefiţi; şi nu erau nici un fel de păsări pentru tâlhari, în afară de cele din pustiu.

3 Şi tâlharii nu au putut să supravieţuiască decât în pustiu, din cauza lipsei de

mâncare; căci nefiții lăsaseră pământurile lor deşarte şi îşi adunaseră turmele lor şi cirezile lor şi toate avuțiile lor, şi toate erau într-un singur loc.

4 De aceea, nu a fost nici o şansă pentru tâlhari ca să jefuiască şi să capete bucate decât dacă ar fi venit în bătălie deschisă împotriva nefiților; şi nefiții erau într-un singur grup şi erau foarte numeroşi şi aveau provizii puse deoparte pentru ei, şi cai, şi vaci, şi turme de tot felul, pentru ca ei să supraviețuiască timp de şapte ani, în care timp nădăjduiau să-i distrugă pe tâlharii de pe suprafața țării; şi astfel a trecut cel de-al optsprezecelea an.

5 Şi s-a întâmplat că în cel de-al nouăsprezecelea an, Ghidiani a văzut că era potrivit ca să se ducă şi să lupte împotriva nefiților, căci nu era nici o posibilitate pentru ca ei să supraviețuiască decât dacă ar jefui şi fura şi ar ucide.

6 Şi ei nu îndrăzneau să se împrăştie pe fața țării, într-atât, încât să poată cultiva grâu, de teamă ca nefiții să nu vină peste ei şi să-i ucidă; de aceea, Ghidiani a dat poruncă oştirilor sale ca în anul acesta ele să se ducă şi să lupte împotriva nefiților.

7 Şi s-a întâmplat că au venit să se bată; şi aceasta s-a întâmplat în cea de-a şasea lună; şi iată, mare şi îngrozitoare a fost ziua când ei au venit ca să lupte; şi erau încinşi după obiceiul tâlharilor; şi aveau piei de miel în jurul şalelor lor; şi erau vopsiți cu sânge, iar capetele lor erau rase; şi ei aveau coifuri pe cap; şi măreață şi îngrozitoare era înfățişarea oştirilor lui Ghidiani, din cauza armurii lor şi pentru că ei erau vopsiți cu sânge.

8 Şi s-a întâmplat că oştirile nefiților, atunci când au văzut înfățişarea oştirilor lui Ghidiani, au căzut cu toții la pământ şi şi-au înălțat strigătele lor către Domnul, Dumnezeul lor pentru ca El să-i salveze pe ei din mâinile duşmanilor lor.

9 Şi s-a întâmplat că atunci când oştirile lui Ghidiani au văzut aceasta, au început să strige cu un glas puternic, datorită bucuriei lor, căci ei au crezut că nefiții căzuseră de frică, din cauza terorii oştirilor lor.

10 Dar ei au fost dezamăgiți de aceasta, căci nefiții nu se temeau de ei; ci se temeau de Dumnezeul lor şi L-au strigat pe El să-i apere; de aceea, atunci când oştirile lui Ghidiani au năvălit peste ei, erau pregătiți să-i întâlnească; da, în puterea Domnului i-au primit pe ei.

11 Şi bătălia a început în cea de-a şasea lună; şi mare şi îngrozitoare a fost acea bătălie; da, mare şi îngrozitor a fost măcelul acela, într-atât, încât un asemenea măcel mare nu se mai conoscuse printre poporul lui Lehi de când plecase el din Ierusalim.

12 Şi în ciuda amenințărilor şi a jurămintelor pe care Ghidiani le făcuse, iată, nefiții i-au învins într-atât, încât ei s-au retras din fața lor.

13 Şi s-a întâmplat că Ghidghidoni a poruncit ca oştirile sale să-i urmărească până departe la marginile pustiului şi să nu cruțe pe nici unul dintre ei care ar cădea în mâinile lor pe drum; şi astfel i-au urmărit ei şi i-au ucis până la marginile pustiului, chiar până când ei au împlinit poruncile lui Ghidghidoni.

14 Şi s-a întâmplat că Ghidiani, care se ridicase şi luptase cu vitejie, a fost urmărit în timp ce fugea; şi fiind obosit din cauza luptelor îndelungate, el a fost prins şi ucis. Şi astfel a fost sfârşitul lui Ghidiani, tâlharul.

15 Şi s-a întâmplat că oştirile nefiților s-au întors iarăşi la locul lor de siguranță. Şi s-a întâmplat că acest al nouăsprezecelea an a trecut, iar tâlharii nu au mai venit înapoi ca să se bată; şi nu au venit nici în cel de-al douăzecilea an.

16 Iar în cel de-al douăzeci şi unulea an, ei nu au venit ca să se bată, ci au venit din toate părțile ca să înconjoare de jur-împrejur poporul lui Nefi; căci au crezut că dacă

ar alunga poporul nefiților de pe pământurile lor şi i-ar înconjura din toate părțile şi dacă i-ar separa pe ei de toate privilegiile lor dinafară, atunci i-ar forța pe ei să se predea, aşa cum erau dorințele lor.

17 Acum, ei numiseră un alt conducător, al cărui nume era Zemnariha; de aceea, Zemnariha a fost acela care a făcut ca asediul să aibă loc.

18 Dar iată, acesta era un avantaj pentru nefiți; căci nu era cu putință pentru tâlhari să organizeze un asediu destul de îndelungat care să aibă vreun efect asupra nefiților, din cauza multelor provizii pe care aceştia le puseseră deoparte.

19 Şi din cauza lipsei de provizii printre tâlhari, căci iată, ei nu aveau nimic decât carne pentru supraviețuirea lor, carne pe care ei au obținut-o din pustiu;

20 Şi s-a întâmplat că păsările sălbatice deveniseră rare în pustiu într-atât, încât tâlharii erau cât pe ce să piară de foame.

21 Iar nefiții mărşăluiau tot timpul, atât ziua, cât şi noaptea, atacând oştirile lor şi distrugându-i pe ei cu miile şi cu zecile de mii.

22 Şi astfel devenise dorința poporului lui Zemnariha ca să se retragă de la planurile lor, din cauza marii distrugeri care venise peste ei, atât noaptea, cât şi ziua.

23 Şi s-a întâmplat că Zemnariha i-a dat poruncă poporului său ca să se retragă de la asediu şi să se ducă până în părțile cele mai îndepărtate ale ținutului de la miazănoapte.

24 Şi acum, Ghidghidoni, cunoscând planurile lor şi cunoscând slăbiciunile lor din cauza lipsei de mâncare, precum şi marele măcel care fusese înfăptuit printre ei, de aceea, a trimis oştirile sale în timpul nopții şi i-a alungat din drumul lor de retragere şi şi-a pus oştirile în drumul retragerii lor.

25 Şi au făcut aceasta în timpul nopții şi au mărşăluit în spatele tâlharilor, aşa încât în dimineața următoare, când tâlharii au pornit la drum, ei s-au întâlnit cu oştirile nefiților, atât în fața, cât şi în spatele lor.

26 Iar tâlharii care erau la miazăzi au fost, de asemenea, alungați în locurile lor de retragere. Şi toate aceste lucruri au fost făcute la porunca lui Ghidghidoni.

27 Şi au fost acolo multe mii care s-au predat ca prizonieri la nefiți, iar cei rămaşi dintre ei au fost ucişi.

28 Iar conducătorul lor, Zemnariha, a fost prins şi spânzurat de un copac, da, chiar de vârful unui copac, până când a murit. Şi după ce ei l-au spânzurat pe el, iar el era mort, atunci au doborât copacul la pământ şi au strigat cu glas puternic, zicând:

29 Fie ca Domnul să păstreze poporul Său în dreptate şi în sfințenia inimii, pentru ca ei să poată să facă aşa ca toți cei care caută să-i ucidă pe ei din cauza puterii şi a combinațiilor secrete să fie doborâți la pământ, tot aşa cum acest om a fost doborât la pământ.

30 Şi ei s-au veselit şi au strigat iarăşi cu un singur glas, zicând: Fie ca Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov să protejeze acest popor în dreptate atât timp cât ei vor chema numele Dumnezeului lor pentru protecție.

31 Şi s-a întâmplat că ei au izbucnit toți ca unul singur, cântând şi lăudând pe Dumnezeul lor pentru lucrul cel mare pe care El îl făcuse pentru ei, apărându-i pe ei de la căderea în mâinile duşmanilor lor.

32 Da, au strigat ei: Osana pentru Dumnezeu Cel Prea Înalt. Şi au strigat ei: Binecuvântat fie numele Domnului Dumnezeului cel Atotputernic, al Dumnezeului Celui Prea Înalt.

33 Şi inimile lor erau pline de bucurie până la lacrimi datorită marii bunătăți a lui

Dumnezeu în eliberarea lor din mâinile duşmanilor; şi ei ştiau că aceasta s-a întâmplat datorită pocăinţei lor şi a umilinţei lor, de aceea au fost ei eliberaţi de la distrugerea veşnică.

3 Nefi 5

1 Şi acum, iată, nu era nici un suflet viu printre toţi oamenii nefiţilor care să se fi îndoit cât de puţin de cuvintele tuturor profeţilor sfinţi care au vorbit; pentru că ei ştiau că toate vor trebui să fie împlinite.

2 Şi ei ştiau că era necesar ca Hristos să fi venit, din cauza multelor semne care fuseseră date în acord cu vorbele profeţilor; şi din cauza lucrurilor care se întâmplaseră deja, ei ştiau că toate lucrurile trebuie să se întâmple în acord cu ceea ce fusese spus.

3 De aceea ei au renunţat toate păcatele lor şi la lucrurile lor abominabile şi la curviile lor şi L-au slujit pe Dumnezeu cu tot devotamentul, zi şi noapte.

4 Şi acum s-a întâmplat că atunci când ei i-au luat prizonieri pe toţi hoţii, căci nici unul n-a scăpat dintre cei care nu fuseseră omorâţi, ei i-au aruncat pe prizonieri la închisoare şi au pus să le fie predicat cuvântul lui Dumnezeu; şi toţi ei care s-au pocăit de păcatele lor şi au făcut legământ că nu vor mai face crime au fost puşi în libertate.

5 Dar cei care nu au făcut nici un legământ şi care încă au ţinut secret în inima lor crimele făcute, da, aceia care au fost găsiţi murmurând ameninţări împotriva fraţilor lor, au fost condamnaţi şi pedepsiţi în acord cu legea.

6 Şi astfel au pus ei capăt tuturor acelor păcătoase şi secrete şi ticăloase combinaţii în care era atâta ticăloşie şi se făceau atâtea crime.

7 Şi aşa a trecut şi cel de-al douăzeci şi doilea an, la fel şi al douăzeci şi treilea, al douăzeci şi patrulea şi al douăzeci şi cincilea; şi aşa au trecut douăzeci şi cinci de ani.

8 Şi s-au întâmplat multe lucruri care, în ochii unora, ar fi fost mari şi minunate; cu toate acestea ele nu pot fi scrise toate în această carte; da, căci această carte nu poate conţine nici măcar a suta parte din ce s-a petrecut cu toţi aceşti oameni în decursul a douăzeci şi cinci de ani;

9 Dar iată că sunt cronici care conţin toate faptele acestor oameni; şi o relatare prescurtată şi adevărată a acestora a fost făcută de Nefi.

10 De aceea, eu am făcut cronica mea despre aceste lucruri după cronica lui Nefi, care era gravată pe plăcile care au fost numite plăcile lui Nefi.

11 Şi iată, fac cronica pe plăcile pe care le-am modelat cu mâinile mele proprii.

12 Şi iată, mă numesc Mormon, fiind numit aşa după ţara Mormon, ţara în care Alma a întemeiat Biserica printre oameni, da, prima Biserică a fost întemeiată între ei după ce au păcătuit.

13 Iată, eu sunt un ucenic al lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Am fost chemat de către El să duc printre oameni cuvântul Lui, ca să afle despre viaţa veşnică.

14 Şi a devenit necesar ca, în acord cu voinţa lui Dumnezeu, pentru ca rugăciunile celor care s-au dus de atunci, care au fost cei sfinţi, să fie împlinite în acord cu credinţa lor, eu să fac o cronică a acestor lucruri care s-au întâmplat—

15 Da, o cronică scurtă a tot ceea ce s-a întâmplat din momentul când Lehi a părăsit Ierusalimul, chiar până în zilele noastre.

16 De aceea, eu fac cronica mea din relatările ce mi s-au transmis de la cei dinaintea

mea, până la începutul zilelor mele;
17 Şi, de asemenea, fac o cronică a lucrurilor pe care le-am văzut cu ochii mei.
18 Şi ştiu, cronica pe care o fac este o cronică dreaptă şi adevărată; dar totuşi mai sunt multe lucruri pe care, din cauza limbii noastre, nu le putem scrie.
19 Iar acum pun sfârşit povestirii care este despre mine şi încep să relatez despre lucrurile care s-au petrecut înaintea mea.
20 Eu sunt Mormon, un urmaş direct al lui Lehi. Am motiv să binecuvântez pe Dumnezeul meu şi pe Salvatorul meu, Isus Hristos, pentru că i-a scos pe strămoşii noştri afară din Ierusalim (şi nimeni n-a ştiut aceasta în afară de El şi cei pe care i-a scos din acea țară) şi pentru faptul că ne-a dat mie şi poporului meu o mare cunoaştere pentru salvarea sufletelor noastre.
21 Cu siguranță că El a binecuvântat casa lui Iacov şi a fost milostiv cu seminția lui Iosif.
22 Şi atât timp cât copiii lui Lehi au ținut poruncile Lui, El i-a binecuvântat şi au prosperat în acord cu cuvântul Lui.
23 Da, şi în mod sigur El va dezvălui celui rămas din seminția lui Iosif cunoştințele despre Domnul Dumnezeul lor.
24 Şi aşa de sigur cum Domnul trăieşte, El va aduna din cele patru colțuri ale lumii pe toți urmaşii seminției lui Iacov, care sunt împrăştiați printre străini pe toată fața pământului.
25 Şi aşa cum El a făcut un legământ cu toată casa lui Iacov, tot aşa legământul făcut cu casa lui Iacov va fi împlinit la timpul ales de El, pentru restaurarea întregii case a lui Iacov pentru cunoaşterea legământului pe care El l-a făcut cu ei.
26 Iar atunci ei Îl vor cunoaşte pe Mântuitorul lor, care este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu; iar atunci ei vor fi adunați împreună din cele patru colțuri ale lumii pe pământul lor, de unde au fost ei împrăştiați; da, aşa cum Domnul trăieşte, chiar aşa va fi. Amin.

3 Nefi 6

1 Şi acum s-a întâmplat că oamenii nefiților s-au reîntors cu toții la pământurile lor în cel de-al douăzeci şi şaselea an, fiecare bărbat cu familia sa, cu turmele sale şi cirezile sale, cu caii şi vacile sale, precum şi cu toate lucrurile care îi aparțineau lui.
2 Şi s-a întâmplat că ei nu mâncaseră toate proviziile lor; de aceea, au luat cu ei tot ceea ce nu mâncaseră, din toate grânele lor de tot felul şi aurul lor şi argintul lor şi toate lucrurile lor prețioase şi s-au întors la pământurile lor şi la avuțiile lor, atât la nord, cât şi la sud, atât la miazănoapte, cât şi la miazăzi.
3 Şi au dat acelor tâlhari, care intraseră într-un legământ ca să păstreze pace în țară, care doreau să rămână lamaniți, pământ, în acord cu numărul lor pentru ca ei să poată avea, prin munca lor, tot ce le trebuia ca să supraviețuiască; şi astfel ei au stabilit pacea în toată țara.
4 Şi au început iarăşi să prospere şi să crească; iar cel de-al douăzeci şi şaselea şi cel de al douăzeci şi şaptelea an au trecut; şi era mare ordine în țară; şi ei şi-au făcut legile în acord cu dreptatea şi justiția.
5 Şi acum, nu era nimic în țară care să împiedice poporul de la prosperitate continuă decât dacă ar cădea în păcat.
6 Şi acum, cei care stabiliseră această mare pace în țară erau Ghidghidoni şi

judecătorul Laconeus, precum şi aceia care fuseseră numiţi conducători.
7 Şi s-a întâmplat că multe oraşe au fost construite din nou; şi multe oraşe vechi au fost reconstruite.
8 Şi multe drumuri largi au fost aşternute; şi multe drumuri au fost făcute, care duceau de la un oraş la altul şi de la un ţinut la altul şi de la un loc la altul.
9 Şi astfel a trecut cel de-al douăzeci şi optulea an, iar poporul a avut pace continuă.
10 Dar s-a întâmplat că în cel de-al douăzeci şi nouălea an au început să fie unele certuri printre popor; iar unii s-au înălţat în mândrie şi înfumurare din cauza bogăţiilor lor foarte mari; da, chiar până la mari persecuţii.
11 Căci erau mulţi comercianţi în ţară, precum şi mulţi avocaţi şi mulţi ofiţeri.
12 Şi oamenii au început să se deosebească prin rang, după bogăţiile lor şi după şansele lor de a se educa; da, unii erau ignoranţi din cauza sărăciei lor, iar alţii primiseră multă educaţie datorită bogăţiilor lor.
13 Unii fuseseră ridicaţi în mândrie, iar alţii erau nespus de umili; unii plăteau nedreptatea cu nedreptate, în timp ce alţii primeau nedreptatea şi persecuţiile şi tot felul de suferinţe, dar nu se întorceau ca să se răzbune, ci erau umili şi supuşi în faţa lui Dumnezeu.
14 Şi astfel a apărut o mare inegalitate în ţară, într-atât, încât Biserica a început să se distrugă; da, în aşa măsură, încât în cel de-al treizecilea an Biserica a fost distrusă în toată ţara în afară de câţiva lamaniţi care au fost convertiţi la credinţa cea dreaptă; şi ei nu s-au îndepărtat de aceasta, căci erau fermi şi neclintiţi şi nemişcaţi, dorind din tot sufletul să ţină poruncile Domnului.
15 Acum, cauza acestei nedreptăţi era aceasta — Satana avea mare putere ca să agite poporul să facă tot felul de nedreptăţi, precum şi ca să-i înfumureze pe ei cu mândrie, ademenindu-i să caute putere şi autoritate şi bogăţii, precum şi lucrurile deşarte ale lumii.
16 Şi astfel a condus Satana în rătăcire inimile poporului ca să facă tot felul de nedreptăţi; de aceea, ei s-au bucurat de pace numai timp de câţiva ani.
17 Şi astfel, la începutul celui de-al treizecilea an — când poporul fusese eliberat pentru un timp îndelungat pentru ca să fie dus de ispitele diavolului oriunde acesta dorea să-i ducă şi să facă orice nedreptăţi dorea el ca aceştia să facă — şi astfel, la începutul celui de-al treizecilea an, erau ei într-o stare de ticăloşie îngrozitoare.
18 Acum, ei nu păcătuiau ca nişte neştiutori, căci cunoşteau voinţa lui Dumnezeu în legătură cu ei, căci fuseseră instruiţi cu privire la aceasta; de aceea, s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu cu bună-ştiinţă.
19 Şi acum, aceasta s-a întâmplat în zilele lui Laconeus, fiul lui Laconeus, căci Laconeus a ocupat scaunul tatălui său şi a guvernat în acel an asupra poporului.
20 Şi au început să apară oameni inspiraţi din cer care au fost trimişi, stând în faţa poporului în toată ţara, predicând şi depunând mărturie cu curaj către ei despre mântuirea pe care Domnul o va aduce poporului Său sau, cu alte cuvinte, Învierea lui Hristos; iar ei au depus mărturie cu curaj despre moartea şi suferinţele Lui.
21 Acum, erau mulţi dintre oamenii care erau foarte mânioşi din cauza acelora care depuseseră mărturie despre aceste lucruri; şi aceia care erau mânioşi erau mai ales judecătorii-şefi, precum şi aceia care fuseseră înalţi preoţi şi avocaţi; da, toţi cei care erau avocaţi erau mânioşi pe aceia care depuseseră mărturie despre aceste lucruri.
22 Acum, nu era nici un învăţător al legii sau judecător sau mare preot care putea să aibă puterea să condamne pe cineva la moarte, doar dacă condamnarea lor era

iscălită de guvernatorul țării.

23 Acum, erau mulți dintre cei care depuseseră mărturie despre lucrurile în legătură cu Hristos, care depuseseră mărturie cu curaj, care au fost luați și trimiși la moarte în taină de către judecători, a căror omorâre nu a ajuns la cunoștința guvernatorului țării decât după moartea lor.

24 Acum iată, aceasta era împotriva legilor țării ca orice om să nu fie trimis la moarte decât dacă era o împuternicire de la guvernatorul țării —

25 De aceea, o plângere s-a ridicat în țara lui Zarahemla către guvernatorul țării împotriva acestor judecători care condamnaseră la moarte pe profeții Domnului fără să țină seama de lege.

26 Acum s-a întâmplat că ei au fost luați și aduși în fața judecătorului ca să fie judecați pentru crima pe care o făcuseră, în acord cu legea care fusese dată de către popor.

27 Acum s-a întâmplat că judecătorii aceia aveau mulți prieteni și neamuri; iar ceilalți, da, aproape toți învățătorii legii și marii preoți s-au adunat laolaltă și s-au unit cu neamurile acelor judecători care trebuia să fie judecați în acord cu legea.

28 Și ei au intrat într-un legământ unul cu altul, da, chiar acel legământ care le fusese dat lor din vechime, care legământ era dat și administrat de către diavol ca să comploteze împotriva a tot ceea ce era drept.

29 De aceea, ei au complotat împotriva poporului Domnului și au intrat într-un legământ ca să-l distrugă pe el și să-i elibereze pe cei care erau vinovați de crime din mâinile justiției care trebuia să fie administrată în acord cu legea.

30 Și au defăimat legea și drepturile țării lor; și au făcut un legământ unul cu altul ca să-l distrugă pe guvernator și să instaureze un rege peste țară pentru ca țara să nu mai fie liberă, ci să fie supusă regilor.

3 Nefi 7

1 Acum iată, îți voi arăta ție că ei nu au stabilit un rege peste țară; dar în același an, da, în cel de-al treizecilea an, ei au distrus scaunul de judecată, da, l-au ucis pe judecătorul-șef al țării.

2 Iar oamenii erau împărțiți, unul împotriva altuia; și ei s-au despărțit unul de altul în triburi, fiecare om după familia sa și neamurile sale și prietenii săi; și astfel au distrus guvernul țării.

3 Și fiecare trib a numit un șef sau un conducător peste ei; și astfel au devenit triburi și conducători de triburi.

4 Acum iată, nu era nici un om printre ei care să nu aibă o familie mare și o mulțime de neamuri și prieteni; de aceea, triburile lor au devenit foarte mari.

5 Acum, toate acestea s-au întâmplat; și până acum nu a fost nici un război printre ei; și toată această nedreptate a venit peste oameni pentru că ei singuri s-au supus puterii Satanei.

6 Și regulile guvernului au fost distruse din cauza combinațiilor secrete ale acelor neamuri și prieteni ai acelora care îi uciseseră pe profeți.

7 Și ei au pricinuit un mare conflict în țară, într-atât, încât cei mai drepți din popor, aproape cu toții, deveniseră păcătoși; da, erau doar puțini oameni drepți printre ei.

8 Și astfel n-au trecut șase ani de când cea mai mare parte a poporului s-a întors de la dreptate, precum câinele la ce vărsase ori ca scroafa care se întoarce la tăvălirea ei

în mocirlă.

9 Acum, această combinație secretă, care adusese atât de multă nedreptate peste popor, i-a adunat pe ei laolaltă și a pus în fruntea lor un om pe care ei l-au numit Iacov.

10 Și l-au numit pe el regele lor; de aceea, el a devenit rege peste această bandă păcătoasă; și era unul dintre șefii care-și ridicase glasul împotriva profeților care depuseseră mărturie despre Isus.

11 Și s-a întâmplat că ei nu erau la fel de numeroși ca triburile de oameni care erau unite laolaltă, în afară de faptul că șefii lor întemeiaseră legile lor, fiecare în acord cu tribul său; cu toate acestea, ei erau dușmani; în ciuda faptului că nu erau oameni drepți, cu toate acestea, erau uniți în ura acelora care intraseră într-un legământ ca să distrugă guvernul.

12 De aceea Iacov, văzând că dușmanii lor erau mai numeroși decât ei, el fiind regele bandei, de aceea el a poruncit poporului său ca ei să fugă înspre partea de la miazănoapte a țării și acolo să-și construiască un regat pentru ei înșiși până când lor li se vor alătura disidenți (căci el i-a lăudat pe ei cum că vor fi mulți disidenți) și ei vor deveni destul de puternici ca să se lupte cu triburile poporului; și chiar așa au făcut.

13 Iar marșul lor a fost atât de rapid, încât nu a putut să fie împiedicat până când s-au dus dincolo de granița unde poporul nu îi putea ajunge. Și astfel s-a terminat cel de-al treizecilea an; și astfel au fost treburile poporului lui Nefi.

14 Și s-a întâmplat că în cel de-al treizeci și unulea an, ei au fost despărțiți în triburi, fiecare om după familia, neamurile și prietenii lui; cu toate acestea, ei ajunseseră la o înțelegere ca să nu pornească la război unul împotriva altuia; dar nu erau uniți după legile lor și după felul lor de guvernământ, căci ei erau întemeiați după mințile celor care erau șefii lor și conducătorii lor. Dar ei au stabilit legi foarte stricte ca un trib să nu invadeze pe altul, astfel că într-o anumită măsură ei au avut pace în țară; cu toate acestea, inimile lor erau întoarse de la Domnul Dumnezeul lor; și ei i-au bătut cu pietre pe profeți și i-au alungat dintre ei.

15 Și s-a întâmplat că Nefi — fiind vizitat de către îngeri, precum și de glasul Domnului, de aceea, fiindcă el văzuse îngeri și fiind un martor ocular și având putere dată lui pentru ca el să cunoască despre slujirea lui Hristos; și, de asemenea, fiind un martor ocular al întoarcerii lor rapide de la dreptate la ticăloșie și la lucruri abominabile;

16 De aceea, fiind întristat din cauza împietririi inimilor lor și de orbirea minților lor — s-a dus printre ei în același an și a început să depună mărturie cu curaj despre pocăință și despre iertarea păcatelor prin credința în Domnul Isus Hristos.

17 Și a propovăduit multe lucruri către ei; și toate acestea nu pot fi scrise, iar o parte dintre ele nu sunt suficiente, de aceea, acestea nu sunt scrise în această carte. Iar Nefi a slujit cu putere și cu mare autoritate.

18 Și s-a întâmplat că ei erau mânioși pe el și anume pentru că el avea mai mare putere decât ei, căci nu era cu putință ca ei să nu creadă în cuvintele lui, căci credința lui în Domnul Isus Hristos era atât de mare, încât îngerii îl slujeau în fiecare zi.

19 Și în numele lui Isus a alungat el diavolii și spiritele necurate; și chiar și pe fratele său l-a sculat din morți după ce acesta fusese bătut cu pietre și ucis de către popor.

20 Iar poporul a văzut aceasta și a fost martor la aceasta și a fost mânios pe el din cauza puterii lui; și, de asemenea, a făcut mai multe minuni în văzul poporului, în numele lui Isus.

21 Şi s-a întâmplat că cel de-al treizeci şi unulea an a trecut; şi puţini au fost aceia care au fost convertiţi în Domnul; dar cei care s-au convertit au fost într-adevăr importanţi pentru popor, întrucât ei au fost vizitaţi de către puterea şi Spiritul lui Dumnezeu, care era în Isus Hristos, în care ei credeau.

22 Şi toţi cei din care diavolul a fost alungat şi care au fost vindecaţi de bolile lor şi de infirmităţile lor, ei într-adevăr au manifestat în faţa poporului că asupra lor a lucrat Spiritul lui Dumnezeu şi că au fost vindecaţi; şi ei, de asemenea, au arătat semne şi au făcut unele minuni în popor.

23 Astfel a trecut cel de al treizeci şi doilea an. Şi Nefi a strigat către popor la începutul celui de-al treizeci şi treilea an; şi el a predicat către ei pocăinţă şi iertarea păcatelor.

24 Acum, aş dori ca voi să vă aduceţi aminte, de asemenea, că nu era nici unul care a fost adus la pocăinţă care să nu fi fost botezat cu apă.

25 De aceea, au fost rânduiţi de către Nefi oameni pentru această slujire, ca toţi cei care vor veni la ei să fie botezaţi cu apă; şi aceasta ca un martor şi ca o mărturie în faţa lui Dumnezeu şi în faţa poporului, cum că ei s-au pocăit şi au primit iertarea păcatelor lor.

26 Şi mulţi au fost aceia care, la începutul acestui an, au fost botezaţi prin pocăinţă; şi astfel a trecut cea mai mare parte a anului.

3 Nefi 8

1 Şi acum s-a întâmplat că, în acord cu cronica noastră, şi noi ştim, cronica noastră este adevărată, căci iată, un om drept a păstrat cronica — căci el într-adevăr a făcut multe minuni în numele lui Isus; şi nu era nici un om care să poată face minuni în numele lui Isus fără să fi fost curăţat cu totul de nedreptatea sa —

2 Şi acum s-a întâmplat că, dacă omul acesta al nostru nu a făcut vreo greşeală în măsurarea timpului, atunci cel de-al treizeci şi treilea an a trecut;

3 Şi poporul a început să aştepte cu multă nerăbdare semnul care fusese dat de către profetul Samuel Lamanitul, da, despre timpul când trebuia să fie întuneric trei zile pe faţa pământului.

4 Şi au început să fie mari îndoieli şi certuri printre popor, în ciuda atâtor semne care fuseseră date.

5 Şi s-a întâmplat că în cel de-al treizeci şi patrulea an, în prima lună, în cea de a patra zi a lunii a început o furtună cum nu mai fusese alta cunoscută în toată ţara.

6 Şi, de asemenea, a fost o mare şi îngrozitoare furtună; şi a fost un tunet îngrozitor într-atât, încât acesta a cutremurat întregul pământ ca şi cum ar fi fost să se sfărâme în bucăţi.

7 Şi au fost fulgere foarte puternice, aşa cum nu mai fuseseră altele cunoscute în toată ţara.

8 Iar oraşul lui Zarahemla a luat foc.

9 Iar oraşul lui Moroni s-a scufundat în adâncurile mării şi locuitorii lui s-au înecat.

10 Iar pământul a fost ridicat peste oraşul lui Moroniha în aşa fel încât în locul oraşului s-a făcut un munte mare.

11 Şi a fost o mare şi îngrozitoare distrugere în ţara de la miazăzi.

12 Dar iată, o distrugere şi mai mare a fost în ţara de la miazănoapte; căci iată, întreaga faţă a ţării s-a schimbat din cauza furtunii şi a vârtejurilor şi a tunetelor şi a

fulgerelor şi a cutremurelor nespus de mari ale întregului pământ;
13 Şi şoselele au fost distruse, iar drumurile cele drepte au fost stricate, iar multe locuri plate au devenit abrupte.
14 Şi multe oraşe mari şi importante s-au scufundat; şi multe au ars; şi multe au fost cutremurate până când clădirile de acolo s-au prăbuşit la pământ şi locuitorii de acolo au fost ucişi, iar locurile au fost lăsate în părăsire.
15 Şi au fost unele oraşe care au rămas; dar distrugerea de acolo a fost nespus de mare; şi mulţi au fost acolo care au fost ucişi.
16 Şi au fost unii care au fost luaţi de vârtejuri; şi unde au fost ei duşi nimeni nu ştie, ci se ştie numai că aceştia au fost duşi.
17 Şi astfel, faţa întregului pământ a fost schimbată din cauza furtunilor şi a tunetelor şi a fulgerelor şi a cutremurelor de pământ.
18 Şi iată, stâncile au fost dărâmate şi sfărâmate în bucăţi; ele au fost sfărâmate pe faţa întregului pământ într-atât, încât ele au fost găsite sub formă de bucăţi rupte şi în crăpături şi în prăpăstii pe toată faţa pământului.
19 Şi s-a întâmplat că atunci când tunetele şi fulgerele şi furtuna şi cutremurele de pământ au încetat — căci iată, ele au durat cam trei ore; şi unii au spus că timpul acesta a fost mai lung; cu toate acestea, toate aceste lucruri mari şi îngrozitoare s-au întâmplat cam în timp de trei ore — şi apoi iată, a fost întuneric pe faţa pământului.
20 Şi s-a întâmplat că a fost un întuneric gros pe faţa întregii ţări într-atât, încât locuitorii de acolo care nu căzuseră puteau să simtă aburii întunericului;
21 Şi nu a putut să fie lumină deloc din cauza întunericului; şi nici lumânări şi nici torţe; şi nici nu s-au putut face focuri cu lemnul lor bun şi foarte uscat aşa încât nu a putut să fie nici un fel de lumină, deloc;
22 Şi nu a fost văzută nici un fel de lumină şi nici foc şi nici o zare; nici soarele, nici luna, nici stelele; căci atât era de mare ceaţa întunericului care era pe faţa ţării.
23 Şi s-a întâmplat că aceasta a durat trei zile că nu s-a văzut nici un pic de lumină; şi a fost mare jeluire şi plânsete şi bocete în popor, fără întrerupere; da, mare a fost jeluirea poporului din cauza întunericului şi a marii distrugeri care venise peste ei.
24 Şi într-un loc, ei au fost auziţi strigând, zicând: O, dacă noi ne-am fi pocăit înainte de această zi mare şi îngrozitoare, atunci fraţii noştri ar fi fost cruţaţi; şi ei nu ar fi fost arşi în acel mare oraş al lui Zarahemla.
25 Şi în alt loc, ei au fost auziţi strigând şi jeluindu-se, zicând: O, dacă ne-am fi pocăit noi înainte de această mare şi îngrozitoare zi şi nu am fi ucis şi bătut cu pietre pe profeţii noştri şi nu i-am fi alungat pe ei; atunci mamele noastre şi fiicele noastre cele frumoase şi copiii noştri ar fi fost cruţaţi şi nu ar fi fost îngropaţi în acel oraş mare al lui Moroniha. Aşa de mari şi de îngrozitoare au fost plângerile poporului.

3 Nefi 9

1 Şi s-a întâmplat că un glas a fost auzit printre toţi locuitorii pământului, pe întreaga faţă a acestei ţări, strigând:
2 Vai, vai, vai de acest popor; vai de locuitorii întregului pământ, dacă ei nu se pocăiesc; căci diavolul râde, iar îngerii lui se bucură din cauza uciderii fiilor cei buni şi a fiicelor cele bune ale poporului Meu; şi din cauza nedreptăţii şi a lucrurilor lor abominabile au căzut ei.
3 Iată, Eu am ars cu foc oraşul acela mare, Zarahemla, precum şi pe locuitorii lui.

4 Şi iată, Eu am făcut ca acel oraş mare, Moroni, să se scufunde în adâncurile mării şi ca locuitorii lui să se înece.

5 Şi iată, Eu am acoperit acel oraş mare, Moroniha, cu ţărână, precum şi pe locuitorii lui pentru ca să ascund din faţa Mea nedreptăţile şi lucrurile lor abominabile, pentru ca sângele profeţilor şi al sfinţilor să nu mai vină asupră-Mi împotriva lor.

6 Şi iată, Eu am făcut ca oraşul lui Ghilgal să se scufunde, iar locuitorii lui să fie îngropaţi în adâncimile pământului;

7 Da, şi, de asemenea, oraşul lui Oniha şi locuitorii lui; şi oraşul lui Mocum şi locuitorii lui; şi oraşul Ierusalimului şi locuitorii lui; şi Eu am făcut ca ape să vină în locul lor ca să ascundă din faţa Mea ticăloşia şi lucrurile lor abominabile, pentru ca sângele profeţilor şi al sfinţilor să nu mai vină asupră-Mi împotriva lor.

8 Şi iată, oraşul lui Gadiandi şi oraşul lui Gadiomna şi oraşul lui Iacov şi oraşul lui Ghimghimno, pe toate acestea le-am făcut Eu să fie scufundate; şi am făcut dealuri şi văi în locul lor; iar pe locuitorii lor i-am îngropat Eu în adâncimile pământului pentru ca să ascund din faţa Mea ticăloşia şi lucrurile lor abominabile, pentru ca sângele profeţilor şi al sfinţilor să nu mai vină asupră-Mi împotriva lor.

9 Şi iată, acel mare oraş, Iacovugat, care era locuit de către poporul regelui Iacov, l-am făcut Eu să ardă în foc din cauza păcatelor şi a ticăloşiei lor, care erau mai presus decât toată ticăloşia întregului pământ din cauza crimelor şi a combinaţiilor lor secrete; căci ei au fost aceia care au distrus pacea poporului Meu şi guvernul ţării; de aceea, Eu am făcut ca ei să fie arşi pentru ca să-i distrug din faţa Mea, pentru ca sângele profeţilor şi al sfinţilor să nu mai vină asupră-Mi împotriva lor.

10 Şi iată, Eu am făcut ca oraşul lui Laman şi oraşul lui Ioş şi oraşul lui Gad şi oraşul lui Chişcumen, precum şi locuitorii lor să fie arşi de foc din cauza ticăloşiei lor de a-i fi alungat pe profeţi şi de a-i fi bătut cu pietre pe aceia pe care Eu i-am trimis ca să le vestească lor despre ticăloşia şi despre lucrurile lor abominabile.

11 Şi pentru că ei i-au alungat pe toţi încât nu a mai rămas nici un om drept printre ei, Eu am trimis la ei foc ca să-i distrugă pentru ca ticăloşia şi lucrurile lor abominabile să fie ascunse din faţa Mea, pentru ca sângele profeţilor şi al sfinţilor pe care Eu i-am trimis printre ei să nu poată să strige asupră-Mi din pământ împotriva lor.

12 Şi multe distrugeri mari am făcut Eu să vină peste această ţară şi peste acest popor din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor lor abominabile.

13 O, voi toţi cei care sunteţi cruţaţi fiindcă aţi fost mai drepţi decât ei, nu vă veţi întoarce voi acum către Mine şi nu vă veţi pocăi voi de păcatele voastre şi nu vă veţi converti voi pentru ca Eu să vă pot vindeca?

14 Da, adevărat vă spun Eu vouă că, dacă veţi veni la Mine, atunci veţi avea viaţă veşnică. Iată, braţul milei Mele este întins către voi şi oricine va veni, pe acela Eu îl voi primi; şi binecuvântaţi sunt aceia care vin la Mine.

15 Iată, Eu sunt Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Eu am făcut cerul şi pământul şi toate lucrurile care sunt în ele. Eu am fost împreună cu Tatăl de la început. Eu sunt în Tatăl, iar Tatăl este în Mine; şi în Mine a slăvit Tatăl numele Său.

16 Eu am venit la ai Mei, iar ai Mei nu m-au primit. Iar scripturile despre venirea Mea sunt împlinite.

17 Şi toţi cei care M-au primit, i-am făcut Eu să devină fiii lui Dumnezeu; şi tot aşa le voi face Eu tuturor acelora care vor crede în numele Meu; căci iată, prin Mine vine

mântuirea şi în Mine este legea lui Moise înfăptuită.
18 Eu sunt lumina şi viaţa lumii. Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul.
19 Şi voi nu trebuie să mai oferiţi pentru Mine vărsare de sânge; da, jertfele şi darurile voastre arse trebuie să înceteze, căci Eu nu voi mai primi nici un fel de jertfe şi de daruri arse.
20 Şi voi va trebui să-Mi oferiţi Mie ca jertfă o inimă frântă şi un spirit smerit. Şi oricine va veni către Mine cu inima frântă şi cu spiritul smerit, pe acela îl voi boteza Eu cu foc şi cu Duhul Sfânt, tot aşa cum lamaniţii, datorită credinţei lor în Mine la timpul convertirii lor, au fost botezaţi cu foc şi cu Duhul Sfânt, iar ei nu au ştiut aceasta.
21 Iată, Eu am venit în lume ca să aduc mântuire în lume, pentru ca să salvez lumea de la păcat.
22 De aceea, oricine se va pocăi şi va veni la Mine ca un copil mic, pe acela Eu îl voi primi, căci a lor este Împărăţia lui Dumnezeu. Iată, căci de aceea Mi-am dat Eu viaţa şi Mi-am căpătat-o din nou; de aceea, pocăiţi-vă şi veniţi la Mine, voi de la marginile pământului şi fiţi salvaţi.

3 Nefi 10

1 Şi acum iată, s-a întâmplat că toţi oamenii din ţară au auzit acestea şi au depus mărturie despre ele. Şi după ce aceste cuvinte au fost spuse, a fost linişte în ţară timp de multe ore;
2 Căci atât de mare era uimirea poporului, încât a încetat să se mai plângă şi să jeluiască pierderea neamurilor lui care fuseseră ucise; de aceea, a fost linişte în toată ţara timp de multe ore.
3 Şi s-a întâmplat că iarăşi a venit un glas către popor şi tot poporul L-a auzit şi a depus mărturie despre aceasta, zicând:
4 O, voi, popor al acestor mari oraşe care au căzut, care sunteţi urmaşii lui Iacov, da, care sunteţi din casa lui Israel, cât de des v-am adunat Eu pe voi aşa cum o găină îşi adună puii sub aripa sa şi v-am hrănit.
5 Şi iarăşi, cât de des v-am adunat Eu pe voi tot aşa cum o găină îşi adună puii sub aripă, da, o, tu, popor căzut al casei lui Israel; da, o, tu, popor al casei lui Israel, tu care locuieşti la Ierusalim şi, de asemenea, tu care ai căzut; da, cât de des v-am adunat Eu pe voi tot aşa cum găina îşi adună puii, iar voi n-aţi vrut să vă adunaţi.
6 O, tu, casă a lui Israel, pe care Eu te-am cruţat, cât de des te voi aduna Eu pe tine aşa cum găina îşi adună puii sub aripele ei, dacă tu te vei pocăi şi te vei reîntoarce la mine cu toată dorinţa inimii.
7 Dar dacă nu, atunci, o, casă a lui Israel, locurile sălaşurilor tale vor deveni pustii până la timpul împlinirii legământului cu părinţii voştri.
8 Şi acum s-a întâmplat că după ce poporul a auzit aceste cuvinte, iată, ei au început iarăşi să plângă şi să boceasca din cauza pierderii neamurilor şi prietenilor lor.
9 Şi s-a întâmplat că aşa au trecut cele trei zile. Şi a fost dimineaţă, şi întunericul s-a împrăştiat de pe faţa ţării, şi pământul a încetat să se mai cutremure, şi stâncile au încetat să se mai sfărâme, şi mugetele îngrozitoare au încetat, şi toate zgomotele tumultuoase s-au îndepărtat.
10 Iar pământul s-a lipit la loc din nou, aşa că s-a întărit; şi plânsul, jeluirile şi bocetele oamenilor care fuseseră cruţaţi au încetat; iar jeluirile lor s-au transformat

în bucurie, iar bocetele lor s-au transformat în preamărire şi în mulţumiri adresate Domnului Isus Hristos, Mântuitorul lor.

11 Şi până aici, scripturile care fuseseră spuse de către profeţi au fost împlinite.

12 Şi cei mai drepţi din popor au fost salvaţi; şi ei au fost aceia care i-au primit pe profeţi şi care nu i-au bătut pe ei cu pietre; şi ei au fost aceia care nu au vărsat sângele sfinţilor, care au fost cruţaţi —

13 Şi ei au fost cruţaţi şi nu au fost scufundaţi şi îngropaţi în pământ; şi nu au fost ei înecaţi în adâncurile mării; şi nu au fost arşi în foc şi nici nu au fost doborâţi şi striviţi până la moarte; şi nu au fost ei duşi de vârtejuri; şi nici nu au fost copleşiţi de aburul fumului şi al întunericului.

14 Şi acum, oricine va citi, fie ca el să înţeleagă; cel care are scripturile, fie ca el să le cerceteze şi să vadă şi să observe dacă aceste morţi şi distrugeri prin foc şi prin fum şi prin furtuni şi prin vârtejuri şi prin deschiderea pământului ca să-i primească nu sunt pentru împlinirea profeţiilor multora dintre profeţii cei sfinţi.

15 Iată, vă spun vouă, Da, mulţi au depus mărturie despre aceste lucruri la venirea lui Hristos şi au fost ucişi pentru că au depus mărturie despre aceste lucruri.

16 Da, profetul Zenos a depus mărturie despre aceste lucruri; şi, de asemenea, Zenoc a vorbit despre aceste lucruri, căci ei au depus mărturie mai ales despre noi, care suntem cei rămaşi din seminţia lor.

17 Iată, tatăl nostru Iacov, de asemenea, a depus mărturie despre o rămăşiţă a sămânţei lui Iosif. Şi iată, nu suntem noi o rămăşiţă a sămânţei lui Iosif? Şi aceste lucruri care depun mărturie despre noi, nu sunt ele scrise pe plăcile de aramă pe care tatăl nostru, Lehi, le-a scos din Ierusalim?

18 Şi s-a întâmplat că la sfârşitul celui de al treizeci şi patrulea an, iată, vă voi arăta vouă că poporul lui Nefi, care fusese cruţat, precum şi aceia care fuseseră numiţi lamaniţi, care fuseseră cruţaţi, au avut multe favoruri care le fuseseră arătate lor, precum şi mari binecuvântări vărsate peste capul lor într-atât, încât la scurt timp după înălţarea la cer a lui Hristos, El într-adevăr li s-a arătat lor —

19 Arătându-le lor trupul Său şi propovăduindu-le lor; şi o relatare a acestei slujiri va fi dată în cele ce urmează. De aceea, acum termin eu spusele mele.

Isus Hristos S-a arătat poporului lui Nefi în timp ce mulţimea era adunată laolaltă în ţara Abundenţa şi i-a propovăduit lui; şi astfel S-a arătat El poporului.

3 Nefi 11

1 Şi acum s-a întâmplat că era o mare mulţime adunată laolaltă, a oamenilor lui Nefi, de jur-împrejurul templului care era în ţara Abundenţa; şi ei se minunau şi se uimeau unul şi altul şi arătau unul altuia schimbările cele mari şi minunate care se întâmplaseră.

2 Şi ei, de asemenea, vorbeau despre acest Isus Hristos, despre moartea căruia fusese dat semnul.

3 Şi s-a întâmplat că în timp ce ei vorbeau astfel unul cu altul, au auzit un glas, ca şi cum ar fi venit din cer; şi şi-au aruncat ochii de jur-împrejur, căci nu au înţeles glasul pe care L-au auzit; şi nu era un glas aspru şi nici un glas puternic; cu toate acestea şi în ciuda faptului că era un glas slab, Acesta i-a pătruns până în inimă pe cei care L-au

auzit, într-atât, încât nu a fost nici o parte a trupului lor care să nu se fi cutremurat; da, i-a pătruns pe ei până în suflet şi a făcut ca inimile lor să ardă.

4 Şi s-a întâmplat că iarăşi ei au auzit un glas; şi ei nu L-au înţeles.

5 Şi iarăşi, pentru a treia oară, ei au auzit glasul şi şi-au deschis urechile ca să-L audă; iar ochii lor erau îndreptaţi către sunetul acela; şi ei s-au uitat neclintiţi către cer, de unde venise glasul.

6 Şi iată, a treia oară ei au înţeles glasul pe care L-au auzit; şi El le-a spus:

7 Iată-L pe Fiul Meu Preaiubit, de Care Eu sunt foarte mulţumit, în Care Eu Mi-am slăvit numele — ascultaţi-L pe El.

8 Şi s-a întâmplat că după cum au înţeles, ei şi-au aruncat ochii în sus înspre cer; şi iată, au văzut un Om pogorându-se din cer; şi El era îmbrăcat într-o mantie albă; şi El a venit în jos şi a stat în mijlocul lor; iar ochii întregii mulţimi erau întorşi înspre El, iar ei n-au îndrăznit să-şi deschidă gurile, nici măcar unul către altul; şi nu au înţeles ce însemna aceasta, căci au crezut că un înger apăruse în faţa lor.

9 Şi s-a întâmplat că El Şi-a întins mâna şi a vorbit către popor, spunând:

10 Iată, Eu sunt Isus Hristos, despre care profeţii au depus mărturie că trebuia să vină pe pământ.

11 Şi iată, Eu sunt lumina şi viaţa lumii; şi Eu am băut din cupa aceea amară pe care Tatăl Mi-a dat-o; şi L-am slăvit pe Tatăl luând asupra Mea păcatele lumii, prin care Eu am împlinit voinţa Tatălui în toate lucrurile de la început.

12 Şi s-a întâmplat că atunci când Isus a vorbit aceste cuvinte, întreaga mulţime a căzut la pământ; căci ei şi-au adus aminte că fusese profeţit printre ei că Hristos li Se va arăta lor după înălţarea Lui la cer.

13 Şi s-a întâmplat că Domnul a vorbit către ei, spunând:

14 Ridicaţi-vă şi veniţi către Mine ca să puteţi să puneţi mâna în coasta Mea şi ca să puteţi să simţiţi urmele cuielor în mâinile Mele şi în picioarele Mele, pentru ca să ştiţi că Eu sunt Dumnezeul lui Israel şi Dumnezeul întregului pământ; şi că Eu am fost ucis pentru păcatele lumii.

15 Şi s-a întâmplat că mulţimea a înaintat; şi ei şi-au pus mâinile în coasta Lui şi au simţit urmele cuielor în mâinile Lui şi în picioarele Lui; şi au făcut aceasta ducându-se unul câte unul până când ei s-au dus cu toţii şi au văzut cu ochii lor şi au simţit cu mâinile lor şi au ştiut cu siguranţă şi au depus mărturie că El era Acela despre care s-a scris de către profeţi că va veni.

16 Şi atunci când ei toţi s-au dus şi au depus mărturie pentru ei înşişi, au strigat cu un singur glas, zicând:

17 Osana! Binecuvântat fie numele Dumnezeului Celui Prea Înalt! Şi ei au căzut la picioarele lui Isus şi L-au preamărit pe El.

18 Şi s-a întâmplat că El a vorbit către Nefi, căci Nefi era printre mulţime; şi El i-a dat poruncă să înainteze.

19 Iar Nefi s-a ridicat şi a plecat şi s-a închinat în faţa Domnului şi I-a sărutat picioarele.

20 Iar Domnul i-a poruncit să se ridice. Iar el s-a ridicat şi a stat în faţa Lui.

21 Iar Domnul i-a spus: Eu îţi dau ţie putere ca să-i botezi pe aceşti oameni atunci când Eu Mă voi întoarce iarăşi în ceruri.

22 Şi iarăşi Domnul a chemat pe alţii şi le-a spus în mod asemănător; şi le-a dat puterea de a boteza. Şi El le-a spus: În felul acesta va trebui să botezaţi voi; şi nu vor fi nici un fel de certuri printre voi.

23 Adevărat vă spun Eu vouă, că oricine se va pocăi de păcatele sale prin cuvintele voastre şi va dori să fie botezat în numele Meu, pe acela îl veţi boteza voi în felul acesta — Iată, voi vă veţi duce şi veţi sta în apă şi-i veţi boteza pe ei în numele Meu.
24 Şi acum iată, acestea sunt cuvintele pe care voi le veţi spune, chemându-le numele lor, zicând:
25 Având autoritate dată mie de Isus Hristos, eu te botez în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt. Amin.
26 Şi apoi îi veţi scufunda pe ei în apă şi iarăşi veţi ieşi voi din apă.
27 Şi în felul acesta îi veţi boteza pe ei în numele Meu; căci iată, adevărat vă spun Eu vouă, că Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt sunt una; iar Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine, iar Tatăl şi Eu suntem una.
28 Şi în acord cu ceea ce Eu v-am poruncit vouă, aşa veţi boteza voi. Şi nu vor fi nici un fel de certuri printre voi, aşa cum au fost până acum; şi nu vor fi nici certuri între voi despre punctele doctrinei Mele, aşa cum au fost până acum.
29 Căci adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, cel care are spiritul de ceartă nu este de-al Meu, ci este de-al diavolului, care este tatăl certurilor; şi el agită inimile oamenilor ca să se certe cu mânie unul cu altul.
30 Iată, aceasta nu este doctrina Mea să aţâţe inimile oamenilor la mânie unul împotriva altuia; ci doctrina Mea este ca asemenea lucruri să se termine.
31 Iată, adevărat vă spun Eu vouă; Eu vă voi vesti doctrina Mea.
32 Şi aceasta este doctrina Mea; şi este doctrina pe care Tatăl Mi-a dat-o Mie; şi Eu depun mărturie despre Tatăl; şi Tatăl depune mărturie despre Mine, iar Duhul Sfânt depune mărturie despre Tatăl şi despre Mine; şi Eu depun mărturie cum că Tatăl porunceşte tuturor oamenilor de oriunde să se pocăiască şi să creadă în Mine.
33 Şi acela care crede în Mine şi care este botezat, acela va fi salvat; şi ei sunt aceia care vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.
34 Iar cel care nu va crede în Mine şi care nu este botezat, acela va fi blestemat.
35 Adevărat vă spun Eu vouă cum că aceasta este doctrina Mea; şi Eu depun mărturie despre aceasta de la Tatăl; iar oricine va crede în Mine, crede, de asemenea, în Tatăl; şi Tatălui Îi va depune mărturie despre Mine, căci El îl va vizita pe el cu foc şi cu Duhul Sfânt.
36 Şi astfel va depune Tatăl mărturie despre Mine, iar Duhul Sfânt va depune mărturie despre Tatăl şi despre Mine; căci Tatăl şi Eu şi Duhul Sfânt suntem una.
37 Şi iarăşi vă spun Eu vouă cum că trebuie să vă pocăiţi şi să deveniţi ca nişte copii mici şi să fiţi botezaţi în numele Meu sau, dacă nu, atunci voi în nici un caz nu puteţi să primiţi aceste lucruri.
38 Şi iarăşi vă spun Eu vouă că trebuie să vă pocăiţi şi să fiţi botezaţi în numele Meu şi să deveniţi ca nişte prunci sau, dacă nu, atunci voi nu puteţi moşteni împărăţia lui Dumnezeu.
39 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă că aceasta este doctrina Mea şi oricine zideşte pe aceasta, zideşte pe stânca Mea şi porţile iadului nu vor birui împotriva lor.
40 Şi oricine va declara mai mult sau mai puţin decât aceasta şi o va stabili ca doctrină a Mea, aceasta vine de la rău şi nu este zidită pe stânca mea; ci el zideşte pe o temelie de nisip, iar porţile iadului stau deschise ca să-i primească pe aceştia atunci când potopurile vin şi când vânturile îi doboară.
41 De aceea, duceţi-vă la acest popor şi declaraţi cuvintele pe care Eu le-am spus, până la marginile pământului.

3 Nefi 12

1 Şi s-a întâmplat că atunci când Isus a vorbit aceste cuvinte către Nefi şi către aceia
care fuseseră chemaţi (acum, numărul celor care fuseseră chemaţi şi care au primit
putere şi autoritate ca să boteze era doisprezece) şi iată, El şi-a întins mâna către
mulţime şi a strigat către ei, zicând: Binecuvântaţi sunteţi voi dacă veţi da ascultare
cuvintelor acestor doisprezece pe care Eu i-am ales dintre voi ca să vă slujească vouă
şi să fie slujitorii voştri; şi lor le-am dat Eu puterea ca să vă boteze pe voi cu apă; şi
după ce voi sunteţi botezaţi cu apă, iată, Eu vă voi boteza pe voi cu foc şi cu Duhul
Sfânt; de aceea, binecuvântaţi sunteţi voi dacă veţi crede în Mine şi veţi fi botezaţi
după ce M-aţi văzut pe Mine şi ştiţi că Eu sunt.
2 Şi iarăşi, mai binecuvântaţi sunt aceia care vor crede în cuvintele voastre, fiindcă
voi veţi depune mărturie că M-aţi văzut pe Mine şi că voi ştiţi că Eu sunt. Da,
binecuvântaţi sunt aceia care vor crede în cuvintele voastre şi care se coboară până în
adâncurile umilinţei ca să fie botezaţi, căci ei vor fi vizitaţi cu foc şi cu Duhul Sfânt şi
vor primi iertarea păcatelor lor.
3 Da, ferice de cei săraci în spirit care vin la Mine, căci a lor este împărăţia cerului.
4 Şi iarăşi, ferice de toţi aceia care plâng, căci ei vor fi mângâiaţi.
5 Şi ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul.
6 Şi ferice de toţi cei flămânzi şi însetaţi după dreptate, căci ei vor fi plini de Duhul
Sfânt.
7 Şi ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă.
8 Şi ferice de cei cu inima pură, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu.
9 Şi ferice de toţi cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu.
10 Şi ferice de toţi cei prigoniţi de dragul numelui Meu, căci a lor este Împărăţia
cerului.
11 Şi binecuvântaţi sunteţi voi atunci când oamenii vă vor insulta şi vă vor persecuta
şi când vor spune cu falsitate tot felul de răutăţi împotriva voastră din pricina Mea;
12 Căci veţi avea mare bucurie şi veţi fi nespus de încântaţi, căci mare va fi răsplata
voastră în cer; căci aşa au persecutat ei pe profeţii care au fost înaintea voastră.
13 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, Eu fac ca voi să fiţi sarea pământului; dar
dacă sarea şi-ar pierde gustul, cum ar putea pământul să fie sărat? Sarea nu ar mai fi
atunci bună de nimica ci numai să fie aruncată şi călcată în picioare de către oameni.
14 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă; Eu vă dau vouă să fiţi lumina acestui popor.
Un oraş care este zidit pe un deal nu poate fi ascuns.
15 Iată, aprind oamenii o candelă şi o pun sub o baniţă? Nu, ci ei o pun pe un
postament, iar ea dă lumină tuturor acelora care se află în casă;
16 De aceea, lăsaţi lumina voastră să lumineze în faţa acestui popor pentru ca ei să
poată vedea lucrările voastre bune şi să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.
17 Nu gândiţi că Eu am venit ca să distrug legea sau pe profeţi. Eu nu am venit ca să
distrug, ci ca să împlinesc.
18 Căci adevărat vă spun Eu vouă, nici o iotă şi nici un dram din lege nu s-a pierdut,
ci prin Mine ea a fost împlinită.
19 Şi iată, Eu v-am dat vouă legea şi poruncile Tatălui Meu, cum că voi trebuie să
credeţi în Mine şi că trebuie să vă pocăiţi de păcate şi să veniţi la Mine cu inima
frântă şi cu spiritul smerit. Iată, voi aveţi poruncile în faţa voastră şi legea este
împlinită.
20 De aceea, veniţi la Mine şi fiţi salvaţi; căci adevărat vă spun Eu vouă, cum că dacă

nu veți ține poruncile Mele pe care Eu vi le-am poruncit acum, nu veți intra în nici un caz în împărăția cerului.
21 Voi ați auzit că a fost spus de către cei din vechime şi, de asemenea, este scris în fața voastră cum că voi nu trebuie să omorâți, iar cel care va omorî va fi în pericolul judecății lui Dumnezeu;
22 Dar vă spun Eu vouă că acela care este mânios pe fratele său, acela este în pericolul judecății Lui. Şi acela care îi va spune confratelui său, prostule, acela va fi în pericol în fața consiliului; iar cel care va zice, tu, nebunule, acela va fi în pericolul focului din iad.
23 De aceea, dacă vei veni la Mine sau vei dori să vii la Mine şi îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta—
24 Fă-ți drum către fratele tău şi mai întâi împacă-te cu fratele tău, şi vino apoi la Mine cu inima deschisă, şi Eu te voi primi.
25 Fii de acord cu duşmanul tău repede atunci când eşti pe cale cu el, ca nu cumva să te prindă în orice moment şi să te arunce în închisoare.
26 Adevărat, adevărat îți spun Eu ție că nu vei putea ieşi de acolo până când nu vei plăti până la ultima senină. Şi în timp ce eşti în închisoare, poți tu plăti măcar o senină? Adevărat, adevărat îți spun Eu ție: Nu.
27 Iată, este scris de către aceia din vechime că voi nu trebuie să comiteți adulter;
28 Dar Eu vă spun vouă că acela care se va uita la o femeie pentru a pofti după ea, acela deja a comis adulter în inima lui.
29 Iată, Eu vă dau vouă o poruncă, şi anume ca voi să nu îngăduiți ca vreuna dintre acestea să intre în inima voastră;
30 Căci este mai bine ca voi să vă lepădați singuri de aceste lucruri atunci când vă veți lua crucea decât să fiți aruncați în iad.
31 A fost scris că acela care îşi va alunga nevasta va trebui să-i dea acesteia o scriere de divorț.
32 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă că acela care-şi va alunga nevasta, dacă nu este din cauza imoralității, va face ca ea să comită adulter; iar acela care se va căsători cu cea care este divorțată, acela va comite adulter.
33 Şi iarăşi este scris cum că voi nu trebuie să jurați strâmb, ci să împliniți jurămintele voastre către Domnul;
34 Dar adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, nu jurați deloc; nici pe cer, căci el este tronul lui Dumnezeu;
35 Nici pe pământ, căci acesta este aşternutul picioarelor Lui;
36 Nici să nu jurați voi pe capul vostru, căci voi nu puteți să faceți nici un fir de păr să fie alb sau negru.
37 Ci faceți comunicarea voastră ca să fie: Da, da; Nu, nu; căci orice ar fi mai mult decât aceasta este rău.
38 Şi iată, este scris, ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte;
39 Dar vă spun Eu vouă cum că voi nu va trebui să înfruntați răul, ci oricui vă va lovi peste obrazul vostru drept aceluia să-i întoarceți, de asemenea, şi celălalt obraz;
40 Şi dacă cineva vă va da în judecată după lege şi vă va lua haina, lăsați-l să vă ia şi mantia;
41 Şi dacă cineva vă va forța să mergeți cu el o milă, mergeți cu el de două ori mai mult.
42 Dați-i celui ce vă cere şi nu-l abandonați pe acela care împrumută de la voi.

43 Şi iată, iarăşi este scris cum că voi trebuie să vă iubiți aproapele şi să vă urâți duşmanul;
44 Dar iată, vă spun Eu vouă, iubiți-vă duşmanii, binecuvântați-i pe aceia care vă blestemă, faceți bine acelora care vă urăsc şi rugați-vă pentru aceia care se folosesc de voi cu dispreț şi vă persecută;
45 Pentru ca voi să puteți să fiți copiii Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face ca soarele Său să răsară peste cei răi şi peste cei buni.
46 De aceea, lucrurile acelea care au fost din vechime, care au fost sub lege, prin Mine sunt ele toate împlinite.
47 Lucrurile vechi sunt terminate, iar toate lucrurile au devenit noi.
48 De aceea, aş dori să fiți perfecți, tot aşa cum sunt Eu sau aşa cum Tatăl vostru care este în ceruri este perfect.

3 Nefi 13

1 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă cum că Eu aş dori ca voi să faceți daruri celor săraci; dar aveți grijă să nu faceți daruri în fața oamenilor ca să fiți văzuți de ei; căci altfel voi nu veți primi nici o răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri.
2 De aceea, atunci când veți face daruri, nu sunați din trâmbiță înaintea voastră, aşa cum fac ipocriții în sinagogi şi pe străzi pentru ca ei să aibă gloria oamenilor. Adevărat vă spun Eu vouă, ei îşi capătă răsplata.
3 Ci atunci când faceți daruri, nu lăsați mâna stângă să ştie ce face mâna dreaptă;
4 Pentru ca darurile voastre să fie în ascuns; iar Tatăl vostru care vede în ascuns, El Însuşi vă va răsplăti pe față.
5 Iar atunci când voi vă rugați, nu faceți ca ipocriții, căci lor le place să se roage stând în picioare în sinagogile lor şi în colțurile străzilor pentru ca ei să poată fi văzuți de către oameni. Adevărat vă spun Eu vouă, ei îşi capătă răsplata.
6 Dar voi, atunci când vă rugați, intrați în cămăruța voastră, iar când ați închis uşa, rugați-vă Tatălui vostru care este în ascuns; iar Tatăl vostru, care vede în ascuns, vă va răsplăti pe față.
7 Iar atunci când vă rugați, nu folosiți repetări deşarte, la fel ca păgânii, căci aceştia cred că ei vor fi auziți din cauza vorbelor lor multe.
8 De aceea, voi să nu fiți la fel cu ei, căci Tatăl vostru ştie ce nevoi aveți voi, chiar mai înainte de a I le cere Lui.
9 De aceea, în felul acesta să vă rugați voi: Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfințit fie numele Tău;
10 Facă-se voia Ta, precum e în cer, aşa şi pe pământ.
11 Şi iartă-ne nouă greşelile noastre, tot aşa cum noi iertăm greşiților noştri.
12 Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte pe noi de cel rău.
13 Căci a Ta este Împărăția şi puterea şi slava, în vecii vecilor. Amin.
14 Căci dacă voi iertați oamenilor greşelile lor, atunci Tatăl vostru Ceresc, de asemenea, vă va ierta pe voi;
15 Dar dacă voi nu le iertați oamenilor greşelile lor, atunci nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre.
16 Mai mult, atunci când voi postiți, nu fiți ca ipocriții cu fețele încruntate, căci aceştia îşi desfigurează fața pentru ca să apară în fața oamenilor cum că ei postesc. Adevărat vă spun Eu vouă, ei îşi au răsplata lor.

17 Ci voi, atunci când postiți, ungeți-vă capul și spălați-vă fața;
18 Pentru ca voi să nu apăreți în fața oamenilor cum că voi postiți, ci numai în fața Tatălui vostru, care este în ascuns; iar Tatăl vostru, care vede în ascuns, vă va răsplăti vouă pe față.
19 Nu vă așterneți comori pe pământ, unde moliile și rugina le distrug și hoții pătrund și le fură;
20 Ci așterneți-vă comori în ceruri, unde nici moliile și nici rugina nu le distrug; și unde hoții nu pătrund și nici nu le fură.
21 Căci acolo unde sunt comorile voastre, tot acolo sunt și inimile voastre.
22 Lumina trupului este ochiul; de aceea, dacă ochiul vostru va fi sănătos, atunci trupul vostru întreg va fi plin de lumină.
23 Iar dacă ochiul vostru va fi rău, atunci trupul vostru întreg va fi plin de întuneric. De aceea, dacă lumina care este în trupul vostru va fi întuneric, cât de mare este acest întuneric!
24 Nici un om nu poate sluji la doi stăpâni; căci el ori îl va iubi pe unul și-l va urî pe celălalt ori, dacă nu, atunci el se va lega de unul și-l va dispreți pe celălalt. Voi nu-L puteți sluji pe Dumnezeu și pe Mamona.
25 Și acum s-a întâmplat că atunci când Isus a vorbit aceste cuvinte, El a privit către cei doisprezece pe care El îi alesese și le-a spus: Aduceți-vă aminte de cuvintele pe care Eu le-am spus. Căci iată, voi sunteți aceia pe care Eu i-am ales ca să slujească acestui popor. De aceea, vă spun Eu vouă, nu vă gândiți deloc la viața voastră, la ceea ce veți mânca sau veți bea; și nici la trupul vostru, la ce veți pune peste el. Nu este viața mai mult decât carnea, iar trupul mai mult decât veșmântul?
26 Priviți la păsările cerului, căci ele nu seamănă și nici nu culeg sau adună în grânare; și totuși, Tatăl vostru ceresc le hrănește pe ele. Nu sunteți voi mult mai buni decât ele?
27 Care dintre voi frământându-se poate adăuga un cot la înălțimea sa?
28 Și de ce să vă îngrijorați voi despre îmbrăcăminte? Gândiți-vă cum cresc crinii de pe câmpie; ei nici nu torc și nici nu țes;
29 Și totuși, așa vă spun Eu vouă că până și Solomon în toată slava lui nu a fost înveșmântat la fel ca unul dintre acești crini.
30 De aceea, dacă Dumnezeu înveșmântează în felul acesta iarba câmpiei, care astăzi este, iar mâine este aruncată în cuptor, tot astfel vă va înveșmânta El pe voi, dacă voi nu sunteți cu credința mică.
31 De aceea, nu fiți îngrijorați, zicând, oare ce vom mânca noi sau, oare ce vom bea noi sau, cu ce ne vom îmbrăca noi?
32 Căci Tatăl vostru ceresc știe că voi aveți nevoie de toate aceste lucruri.
33 Dar căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vă vor fi date vouă.
34 De aceea, nu fiți îngrijorați pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine va avea singură grijă de aceste lucruri. Îi ajunge zilei necazul ei.

3 Nefi 14

1 Și acum, s-a întâmplat că atunci când Isus a spus aceste cuvinte, El s-a întors iarăși către mulțime și și-a deschis din nou gura către ei, zicând: Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, nu judecați ca să nu fiți judecați.

2 Căci cu judecata cu care voi judecați, tot cu aceea voi veți fi judecați; și cu măsura cu care voi măsurați, tot cu aceea vi se va măsura.
3 Și de ce vedeți voi paiul care este în ochiul fratelui vostru, dar nu vedeți bârna care este în propriul vostru ochi?
4 Sau cum veți spune voi fratelui vostru: Lasă-mă să-ți scot paiul din ochiul tău — și iată, o bârnă este chiar în ochiul vostru?
5 Tu, ipocritule, aruncă-ți mai întâi bârna din ochiul tău; și apoi vei vedea tu limpede cum să scoți paiul din ochiul fratelui tău.
6 Nu dați la câini ceea ce este sfânt; și nici nu vă aruncați mărgăritarele la porci ca ei să nu le calce în picioare și apoi să se întoarcă la voi și să vă sfâșie.
7 Cere și ți se va da; caută și vei găsi; bate și ți se va deschide.
8 Căci oricine va cere va primi; iar acela care va căuta va găsi; iar aceluia care va bate i se va deschide.
9 Sau ce fel de om este acela care, atunci când fiul lui îi cere pâine, el îi dă o piatră?
10 Sau dacă el îi cere un pește, îi dă un șarpe?
11 Și atunci, dacă voi care sunteți răi știți cum să dați daruri copiilor voștri, cu cât mai mult va da Tatăl vostru care este în ceruri lucruri bune acelora care Îi cer Lui?
12 De aceea, toate lucrurile pe care voi doriți ca oamenii să vi le facă vouă, tot așa să le faceți voi lor, căci aceasta este legea și scrierile profeților.
13 Intrați prin poarta cea strâmtă; căci largă este poarta și lată este calea care duce la distrugere; și mulți vor fi aceia care se vor duce într-acolo.
14 Căci strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață; și puțini vor fi aceia care o găsesc.
15 Păziți-vă de profeții neadevărați care vin la voi în veșminte de oaie, dar care înăuntrul lor sunt lupi răpitori.
16 Voi îi veți cunoaște pe ei după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini?
17 Tot astfel fiecare pom bun face fructe bune, iar pomul cel rău face fructe rele.
18 Un pom bun nu poate face fructe rele, iar un pom rău nu poate face fructe bune.
19 Fiecare pom care nu aduce fructe bune este doborât și aruncat în foc.
20 De aceea, după roadele lor îi veți cunoaște voi pe ei.
21 Nu oricine care a Mi-a spus: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerului; ci acela care face voia Tatălui Meu care este în ceruri.
22 Mulți vor zice către Mine în ziua aceea: Doamne, Doamne, nu am profețit noi în numele Tău; și în numele Tău am alungat noi diavoli; și în numele Tău am făcut noi fapte minunate?
23 Și atunci le voi declara Eu lor: Eu nu v-am cunoscut pe voi niciodată; plecați de la Mine, voi cei care faceți nedreptăți.
24 De aceea, acela care va asculta de aceste spuse ale Mele și le va înfăptui, pe acela îl voi asemăna Eu cu un om înțelept care și-a zidit casa pe o stâncă —
25 Iar ploaia a căzut și potopurile au venit și vânturile au suflat și au lovit casa aceea; și ea nu s-a dărâmat, căci a fost zidită pe o stâncă.
26 Și fiecare care va asculta de aceste spuse ale Mele și care nu le va înfăptui, va fi asemănat cu un om nechibzuit care și-a zidit casa pe nisip —
27 Iar ploaia a căzut și potopurile au venit și vânturile au suflat și au lovit casa aceea; și ea a căzut; și mare a fost căderea ei.

3 Nefi 15

1 Şi acum s-a întâmplat că atunci când Isus a terminat de spus acestea, El şi-a aruncat ochii de jur-împrejur peste mulţime şi a spus către ei: Iată, voi aţi auzit aceste lucruri pe care Eu le-am propovăduit înainte de a Mă înălţa la Tatăl Meu; de aceea, cel care îşi va aduce aminte de aceste lucruri spuse de Mine şi care le va înfăptui, pe acela îl voi înălţa Eu în ziua din urmă.

2 Şi s-a întâmplat că atunci când Isus a spus aceste cuvinte, El a înţeles că erau unii printre ei care s-au minunat şi s-au întrebat ce voia El cu legea lui Moise; căci ei nu au înţeles ceea ce El spusese că lucrurile vechi s-au terminat şi că toate lucrurile au devenit noi.

3 Şi El a spus către ei: Nu vă minunaţi că Eu v-am spus vouă că lucrurile vechi au trecut şi că toate lucrurile au devenit noi.

4 Iată, vă spun Eu vouă că legea este împlinită, aceea care a fost dată lui Moise.

5 Iată, Eu sunt Acela care a dat legea; şi Eu sunt Acela care am făcut un legământ cu poporul Meu Israel; de aceea, legea este împlinită în Mine, căci Eu am venit ca să îndeplinesc legea; de aceea ea are un sfârşit.

6 Iată, Eu nu îi distrug pe profeţi, căci toate acelea care nu au fost împlinite pentru Mine, adevărat vă spun Eu vouă, că toate se vor împlini.

7 Şi fiindcă Eu v-am spus vouă că lucrurile vechi s-au terminat, Eu nu distrug ceea ce a fost spus despre lucrurile care urmează să vină.

8 Căci iată, legământul pe care Eu l-am făcut cu poporul Meu nu este împlinit în întregime; dar legea care a fost dată lui Moise are un sfârşit în Mine.

9 Iată, Eu sunt legea şi lumina. Priviţi la Mine şi înduraţi până la capăt şi atunci voi veţi trăi; căci aceluia care îndură până la capăt îi voi da Eu viaţă veşnică.

10 Iată, Eu v-am dat vouă poruncile; de aceea, ţineţi poruncile Mele. Şi acestea sunt legea şi profeţii, căci ei într-adevăr dau mărturie despre Mine.

11 Şi acum s-a întâmplat că atunci când Isus a spus aceste cuvinte, El a spus către cei doisprezece pe care El îi alesese:

12 Voi sunteţi ucenicii Mei; şi voi sunteţi o lumină pentru acest popor, care sunt urmaşi ai casei lui Iosif.

13 Şi iată, aceasta este ţara moştenirii voastre; şi Tatăl v-a dat-o vouă.

14 Şi niciodată nu Mi-a dat Mie Tatăl poruncă pentru ca Eu să spun aceasta către fraţii voştri de la Ierusalim.

15 Şi niciodată nu Mi-a dat Mie Tatăl poruncă pentru ca Eu să le spun lor despre celelalte triburi ale casei lui Israel, pe care Tatăl le-a condus afară din ţară.

16 Numai atât Mi-a dat Tatăl poruncă să le spun lor:

17 Cum că Eu am alte oi care nu sunt din stâna aceasta; pe ele, de asemenea, trebuie Eu să le aduc; şi ele Îmi vor auzi glasul; şi atunci va fi numai o stână şi un Păstor.

18 Şi acum, din cauza încăpăţânării şi a necredinţei, ei nu au înţeles cuvântul Meu; de aceea, Mie Mi s-a poruncit de către Tatăl să nu le mai spun nimic despre acest lucru.

19 Dar adevărat vă spun Eu vouă cum că Tatăl Mi-a dat Mie poruncă şi Eu vă spun vouă cum că aţi fost despărţiţi de ei din cauza nedreptăţii lor; de aceea, din cauza nedreptăţii lor, ei nu ştiu despre voi.

20 Şi iarăşi, adevărat vă spun Eu vouă cum că pe celelalte triburi le-a despărţit Tatăl de ei; şi din cauza nedreptăţii lor, ei nu ştiu despre ele.

21 Şi adevărat vă spun Eu vouă cum că voi sunteţi aceia despre care Eu am spus: Alte

oi am Eu care nu sunt din stâna aceasta; pe ele, de asemenea, trebuie Eu să le aduc, iar ele Îmi vor auzi glasul Meu; şi atunci va fi numai o stână şi un Păstor.

22 Iar ei nu M-au înţeles pe Mine, căci au crezut că erau neamurile; căci nu au înţeles că neamurile trebuia să se convertească prin predicile lor.

23 Şi ei nu M-au înţeles pe Mine când Eu am spus că Îmi vor auzi glasul; şi nu M-au înţeles pe Mine că neamurile nu vor auzi niciodată glasul Meu — că Eu nu Mă voi arăta lor, decât prin Duhul Sfânt.

24 Dar iată, voi aţi şi auzit glasul Meu şi M-aţi şi văzut pe Mine; şi voi sunteţi oile Mele; şi voi sunteţi număraţi printre cei pe care Tatăl Mi i-a dat Mie.

3 Nefi 16

1 Şi adevărat, adevărat vă spun Eu vouă cum că Eu mai am şi alte oi care nu sunt din ţara aceasta, şi nici din ţara Ierusalimului; şi nici din altă parte a ţării dimprejur unde Eu am fost ca să slujesc.

2 Căci aceia despre care Eu vă vorbesc sunt aceia care încă nu Mi-au auzit glasul; şi nici nu M-am arătat Eu lor vreodată.

3 Dar Eu am primit poruncă de la Tatăl ca să mă duc la ei; iar ei Îmi vor auzi glasul şi vor fi număraţi printre oile Mele pentru ca să poată să fie numai o stână şi un Păstor; de aceea, Eu Mă duc ca să Mă arăt lor.

4 Şi Eu vă poruncesc vouă să scrieţi cele spuse după ce Eu voi fi plecat pentru că, dacă se va întâmpla că poporul Meu de la Ierusalim, aceia care M-au văzut şi care au fost cu Mine în slujirea Mea, nu-L vor întreba pe Tatăl în numele Meu pentru ca să poată primi o cunoaştere despre voi prin Duhul Sfânt, precum şi despre celelalte triburi pe care ei nu le cunosc, pentru ca aceste spuse pe care voi le veţi scrie să fie păstrate şi să fie arătate neamurilor, pentru ca prin plenitudinea neamurilor, rămăşiţa seminţiei lor, aceia care vor fi împrăştiaţi pe faţa pământului din cauza necredinţei lor să poată fi convinşi sau să poată fi aduşi la cunoaşterea Mea, a Mântuitorului lor.

5 Iar apoi îi voi aduna Eu pe ei din cele patru colţuri ale lumii; iar apoi Eu voi împlini legământul pe care Tatăl l-a făcut cu tot poporul casei lui Israel.

6 Şi binecuvântate sunt neamurile datorită credinţei lor în Mine, în Duhul Sfânt, care le poartă lor mărturie despre Mine şi despre Tatăl.

7 Iată, datorită credinţei lor în Mine, a zis Tatăl, şi din cauza necredinţei tale, o, casă a lui Israel, în ziua din urmă adevărul va ajunge până la neamuri pentru ca plenitudinea acestor lucruri să fie făcută cunoscută lor.

8 Dar vai, a zis Tatăl, de cei necredincioşi dintre neamuri — căci în ciuda faptului că ei au venit pe faţa acestei ţări şi au împrăştiat poporul Meu, care este din casa lui Israel; iar poporul Meu, care este din casa lui Israel, a fost alungat dintre ei şi a fost călcat în picioare de către ei;

9 Şi datorită îndurării Tatălui faţă de neamuri şi din cauza judecăţii Tatălui pentru poporul Meu, care este din casa lui Israel, adevărat, adevărat vă spun Eu vouă că, după toate acestea, şi Eu am făcut ca poporul Meu, care este din casa lui Israel, să fie pedepsit şi lovit şi ucis şi alungat dintre ei şi să fie urât de către ei şi să devină o pricină de şuşoteli şi de batjocură printre ei —

10 Şi astfel a poruncit Tatăl ca Eu să vă spun vouă: Şi în ziua aceea când neamurile vor păcătui împotriva Evangheliei Mele şi vor respinge plenitudinea Evangheliei Mele şi se vor înălţa în mândria inimilor lor deasupra tuturor naţiunilor şi deasupra

tuturor oamenilor de pe întregul pământ, şi vor fi plini de tot felul de minciuni şi de înşelăciuni şi de răutăţi şi de tot felul de ipocrizie şi de crime şi de vicleşuguri preoţeşti şi de curvie şi de lucruri abominabile secrete; şi dacă ei vor face toate aceste lucruri şi vor respinge plenitudinea Evangheliei Mele, iată, spune Tatăl, Eu voi lua plenitudinea Evangheliei Mele de la ei.

11 Iar apoi Îmi voi aduce aminte de legământul pe care Eu l-am făcut cu poporul Meu, o, casă a lui Israel; şi voi aduce Eu Evanghelia Mea la el.

12 Şi Eu îţi voi arăta ţie, o, casă a lui Israel, că neamurile nu vor avea putere asupra ta; dar Eu Îmi voi aduce aminte de legământul pe care Eu l-am făcut cu tine, o, casă a lui Israel, şi voi veţi ajunge la cunoaşterea plenitudinii Evangheliei Mele.

13 Dar dacă neamurile se vor pocăi şi se vor întoarce la Mine, spune Tatăl, iată, ele vor fi numărate printre oamenii Mei, o, casă a lui Israel.

14 Iar Eu nu voi suferi ca poporul Meu, care este din casa lui Israel, să meargă printre ei şi să-i doboare, spune Tatăl.

15 Dar dacă ei nu se vor întoarce la Mine şi nu vor asculta de glasul Meu, atunci Eu voi suferi, da Eu voi suferi ca poporul Meu, o, casă a lui Israel, ca ei să meargă printre ei şi să-i doboare; iar ei vor fi ca sarea care şi-a pierdut gustul, care nu este bună de nimic decât să fie aruncată şi să fie călcată în picioare de către poporul Meu, o, casă a lui Israel.

16 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, astfel Mi-a poruncit Mie Tatăl — ca Eu să dau acestui popor această ţară ca moştenire.

17 Iar apoi cuvintele profetului Isaia vor fi împlinite, care spun:

18 Străjile tale îşi vor ridica glasul; cu glasurile laolaltă vor cânta ei, căci ei vor vedea cu ochii lor când Domnul va aduce înapoi Sionul.

19 Izbucniţi în bucurie, cântaţi împreună, voi, locuri părăsite ale Ierusalimului; căci Domnul a alinat poporul Său; El a mântuit Ierusalimul.

20 Domnul Şi-a dezvăluit braţul Său sfânt în faţa ochilor tuturor neamurilor; şi toate marginile pământului vor vedea Salvarea lui Dumnezeu.

3 Nefi 17

1 Iată, acum s-a întâmplat că atunci când Isus a vorbit aceste cuvinte, El a privit iarăşi în jur în mulţime şi le-a spus: Iată, timpul Meu este aproape.

2 Eu văd că voi sunteţi slabi, că nu puteţi înţelege voi toate cuvintele Mele pe care Tatăl Mi-a poruncit să vi le vorbi la timpul acesta.

3 De aceea, duceţi-vă la casele voastre şi gândiţi-vă la lucrurile pe care Eu vi le-am spus; şi întrebaţi-L pe Tatăl, în numele Meu, pentru ca voi să puteţi înţelege şi să vă pregătiţi minţile pentru ziua de mâine; iar Eu voi veni iarăşi la voi.

4 Dar acum Eu mă duc la Tatăl, precum şi ca să Mă arăt triburilor cele pierdute ale Israelului, căci ele nu sunt pierdute pentru Tatăl, căci El ştie încotro le-a îndreptat El pe ele.

5 Şi s-a întâmplat că atunci când Isus a vorbit astfel, El iarăşi Şi-a aruncat privirea în jur prin mulţime şi a văzut că ei erau în lacrimi şi priveau fix către El ca şi cum ar fi vrut să-L roage pe El să stea puţin mai mult cu ei.

6 Iar El le-a spus: Iată, din adâncurile inimii sunt plin de îndurare pentru voi.

7 Aveţi pe vreunii dintre voi care sunt bolnavi? Aduceţi-i aici. Aveţi voi pe vreunii care sunt infirmi sau orbi sau şchiopi sau mutilaţi sau leproşi sau care sunt zbârciţi

sau care sunt surzi sau care sunt în suferință de orice fel? Aduceți-i pe ei aici și Eu îi voi vindeca pe ei, căci Eu Mă îndur de voi; adâncurile inimii Mele sunt pline de îndurare.

8 Căci Eu văd că vreți ca Eu să vă arăt ce le-am făcut fraților voștri la Ierusalim, căci Eu văd credința voastră că este destulă pentru ca Eu să vă vindec.

9 Și s-a întâmplat că atunci când El a vorbit astfel, toată mulțimea, în acord, s-a dus cu bolnavii săi și cu cei în suferință și cu cei infirmi și cu cei orbi și cu cei muți și cu toți cei care erau în suferință de orice fel; iar El i-a vindecat pe aceștia, pe fiecare dintre ei, cum au fost aduși unul câte unul la El.

10 Iar ei cu toții, cei care au fost vindecați, precum și cei care erau sănătoși, s-au plecat la picioarele Lui și L-au preamărit; și atât de mulți câți au putut veni din mulțime I-au sărutat picioarele, într-atât, încât ei I-au spălat picioarele Lui cu lacrimile lor.

11 Și s-a întâmplat că El le-a poruncit să fie aduși pruncii lor.

12 Iar ei și-au adus pruncii și i-au așezat jos pe pământ în jurul Lui și Isus a stat în mijloc; și mulțimea s-a dat deoparte până când toți au fost aduși la El.

13 Și s-a întâmplat că atunci când toți au fost aduși, iar Isus a stat în mijloc, El a dat poruncă mulțimii să îngenuncheze la pământ.

14 Și s-a întâmplat că atunci când ei au îngenuncheat la pământ, Isus a gemut în sinea Lui și a zis: Tată, Eu sunt tulburat din cauza ticăloșiei poporului din casa lui Israel.

15 Și atunci când El a spus aceste cuvinte, El, de asemenea, a îngenuncheat la pământ; și iată, El S-a rugat către Tatăl, iar lucrurile despre care El S-a rugat nu pot fi scrise, iar mulțimea care L-a auzit a depus mărturie.

16 Și în felul acesta au depus ei mărturie: Niciodată mai înainte n-a văzut ochiul și n-a auzit urechea lucruri atât de mari și minunate ca acelea pe care noi le-am văzut și le-am auzit spuse de Isus către Tatăl;

17 Și nici o limbă nu poate vorbi; și nici nu poate fi scris de nici un om; și nici inimile oamenilor nu pot să conceapă lucruri atât de mari și minunate ca acelea pe care noi le-am văzut și le-am auzit spuse de Isus; și nimeni nu poate concepe bucuria care ne-a umplut sufletele noastre la timpul când L-am auzit pe El rugându-se Tatălui pentru noi.

18 Și s-a întâmplat că atunci când Isus a terminat să Se roage Tatălui, El S-a ridicat; și bucuria mulțimii era atât de mare, încât ei erau copleșiți.

19 Și s-a întâmplat că Isus a vorbit către ei și le-a cerut să se ridice.

20 Și ei s-au ridicat de la pământ; iar El le-a spus: Binecuvântați sunteți voi datorită credinței voastre. Și acum iată, bucuria Mea este deplină.

21 Și atunci când El a spus aceste cuvinte, El a plâns, iar mulțimea a depus mărturie despre aceasta, iar El i-a luat pe pruncii lor, unul câte unul, și i-a binecuvântat și S-a rugat Tatălui pentru ei.

22 Și atunci când El a făcut aceasta, El iarăși a plâns;

23 Și a spus mulțimii, zicându-le: Iată-i pe cei mici ai voștri.

24 Și cum ei s-au uitat ca să vadă, ei și-au aruncat ochii către cer și au văzut cerul deschizându-se și au văzut îngeri pogorându-se din cer ca și cum ar fi fost în mijlocul focului; și ei au coborât și i-au înconjurat pe cei mici și erau înconjurați de foc; iar îngerii le-au slujit lor.

25 Iar mulțimea a văzut și a auzit și a depus mărturie; și ei știu că mărturia lor este adevărată, căci ei toți au văzut și au auzit, fiecare om pentru el însuși; și ei erau în

număr de aproape două mii cinci sute de suflete; care constau din bărbați, femei și copii.

3 Nefi 18

1 Și s-a întâmplat că Isus a poruncit ucenicilor Săi să aducă la El niște pâine și vin.
2 Și în timp ce ei s-au dus după pâine și vin, El a poruncit mulțimii să se așeze jos pe pământ.
3 Iar atunci când ucenicii au venit cu pâine și cu vin, El a luat din pâine și a rupt-o și a binecuvântat-o; și le-a dat ucenicilor și le-a poruncit să mănânce.
4 Iar atunci când ei au mâncat și au fost sătui, El a poruncit ca să le-o dea mulțimii.
5 Iar atunci când mulțimea a mâncat și a fost sătulă, El a spus către ucenici: Iată, unul dintre voi va fi rânduit, iar lui îi voi da Eu puterea să rupă pâinea și să o binecuvânteze și să o dea poporului Bisericii Mele, tuturor acelora care vor crede și care se vor boteza în numele Meu.
6 Și lucrul acesta trebuie să-l faceți voi întotdeauna așa precum am făcut Eu, așa cum Eu am rupt pâinea și am binecuvântat-o și v-am dat-o vouă.
7 Și aceasta o veți face voi în amintirea trupului Meu pe care Eu vi L-am arătat vouă. Și aceasta va fi o mărturie către Tatăl, că voi vă aduceți întotdeauna aminte de Mine. Și dacă voi vă veți aduce aminte întotdeauna de Mine, atunci voi veți avea Spiritul Meu cu voi.
8 Și s-a întâmplat că atunci când El a spus aceste cuvinte, a poruncit ucenicilor Săi să ia din vinul din cupă și să bea din el și ca ei, de asemenea, să dea mulțimii să bea din el.
9 Și s-a întâmplat că ei au făcut astfel și au băut din el și s-au săturat; și au dat mulțimii, iar aceasta a băut și s-a săturat.
10 Iar atunci când ucenicii au făcut aceasta, Isus le-a spus: Binecuvântați sunteți voi pentru lucrul acesta pe care voi l-ați făcut, căci aceasta împlinește poruncile Mele; și aceasta depune mărturie către Tatăl cum că voi vreți să faceți ceea ce Eu v-am poruncit.
11 Și lucrul acesta va trebui să-l faceți voi întotdeauna acelora care se pocăiesc și care sunt botezați în numele Meu; și va trebui să faceți aceasta în amintirea sângelui Meu, pe care Eu L-am vărsat pentru voi, pentru ca voi să depuneți mărturie Tatălui, că voi vă aduceți aminte întotdeauna de Mine. Și dacă vă veți aduce aminte întotdeauna de Mine, atunci voi veți avea cu voi Spiritul Meu.
12 Și Eu vă dau vouă porunca să faceți aceste lucruri. Și dacă veți face întotdeauna aceste lucruri, atunci binecuvântați sunteți voi, căci sunteți zidiți pe stânca Mea.
13 Dar aceia dintre voi care vor face mai mult sau mai puțin decât acestea, ei nu sunt zidiți pe stânca Mea, ci sunt zidiți pe o temelie de nisip; iar atunci când ploaia cade și potopurile vin și vânturile bat și-i lovesc pe ei, atunci ei vor cădea, iar porțile iadului sunt gata deschise ca să-i primească.
14 De aceea, binecuvântați sunteți voi dacă veți ține poruncile Mele pe care Tatăl Mi le-a poruncit Mie ca Eu să vi le dau vouă.
15 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, voi trebuie să vegheați și să vă rugați întotdeauna ca să nu fiți ispitiți de către diavol și să nu fiți înrobiți de către el.
16 Și tot așa cum Eu M-am rugat printre voi, tot așa voi trebuie să vă rugați în Biserica Mea, cu poporul Meu care se pocăiește și se botează în numele Meu. Iată,

Eu sunt lumina; Eu am dat un exemplu pentru voi.

17 Şi s-a întâmplat că după ce Isus a spus aceste cuvinte către ucenici, El iarăşi s-a întors către mulţime şi le-a spus:

18 Iată, adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, trebuie să vegheaţi şi să vă rugaţi întotdeauna, ca să nu fiţi duşi în ispită; căci Satana doreşte să vă aibă pe voi ca să vă cearnă ca pe făină.

19 De aceea, voi trebuie întotdeauna să vă rugaţi la Tatăl în numele Meu.

20 Şi orice veţi cere voi de la Tatăl în numele Meu, care este drept, crezând că voi veţi primi, iată, lucrul acesta vă va fi dat vouă.

21 Rugaţi-vă în familiile voastre la Tatăl, întotdeauna în numele Meu, pentru ca nevestele şi copiii voştri să poată fi binecuvântaţi.

22 Şi iată, voi trebuie să vă adunaţi laolaltă adeseori; şi nu trebuie să opriţi pe nimeni de a veni la voi atunci când vă adunaţi laolaltă, ci să-i lăsaţi pe ei să vină la voi şi să nu-i opriţi.

23 Iar voi trebuie să vă rugaţi pentru ei şi să nu-i alungaţi; şi dacă se va întâmpla ca ei să vină la voi deseori, voi trebuie să vă rugaţi pentru ei către Tatăl, în numele Meu.

24 De aceea, ţineţi sus lumina, pentru ca aceasta să lumineze lumea. Iată, Eu sunt lumina pe care voi o veţi ţine înălţată — ceea ce voi M-aţi văzut pe Mine că fac. Iată, voi M-aţi văzut pe Mine cum Eu M-am rugat către Tatăl, iar voi aţi fost martori la aceasta.

25 Şi voi vedeţi că Eu am poruncit ca nimeni dintre voi să nu plece, ci v-am poruncit ca să veniţi la Mine pentru ca să puteţi simţi şi vedea; tot astfel trebuie să faceţi voi în lume; şi acela care va încălca această poruncă va suferi el însuşi să fie dus în ispită.

26 Şi acum s-a întâmplat că după ce Isus a vorbit aceste cuvinte, El iarăşi Şi-a întors privirea la ucenicii pe care El îi alesese şi a spus către ei:

27 Iată, adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, Eu vă dau vouă o altă poruncă, iar după aceea Eu trebuie să Mă duc la Tatăl pentru ca să împlinesc alte porunci pe care El Mi le-a dat Mie.

28 Şi acum iată, aceasta este porunca pe care Eu v-o dau vouă, ca voi să nu lăsaţi pe nimeni a se împărtăşi cu ştiinţă din trupul Meu şi din sângele Meu fiind nedemn, atunci când voi le veţi sluji pe acestea;

29 Căci acela care nevrednic va mânca şi va bea din trupul şi din sângele Meu, acela va mânca şi va bea osânda sufletului său; de aceea, dacă ştiţi că un om este nevrednic să mănânce şi să bea trupul şi sângele Meu, voi trebuie să-i interziceţi lui aceasta.

30 Cu toate acestea, nu trebuie să-l alungaţi pe acesta dintre voi, ci să-i slujiţi lui şi să vă rugaţi pentru el la Tatăl, în numele Meu; iar dacă se va întâmpla ca el să se pocăiască şi să se boteze în numele Meu, atunci voi să-l primiţi şi să-i slujiţi lui din trupul şi sângele Meu.

31 Dar dacă nu se pocăieşte, atunci el să nu fie numărat printre poporul Meu pentru ca el să nu distrugă poporul Meu, căci iată, Eu Îmi cunosc oile Mele şi ele sunt numărate.

32 Cu toate acestea, voi să nu-l alungaţi pe el afară din sinagogi sau din locurile voastre de rugăciune, căci unuia ca el trebuie să continuaţi voi să-i slujiţi; căci voi nu ştiţi dacă ei nu se vor întoarce şi se vor pocăi şi vor veni la Mine cu toată inima, iar Eu îi voi tămădui; iar voi să fiţi mijlocul prin care Salvarea să le fie adusă lor.

33 De aceea, păstraţi aceste cuvinte pe care Eu vi le-am poruncit pentru ca voi să nu ajungeţi sub condamnare; căci vai de acela pe care Tatăl îl condamnă.

34 Şi Eu vă dau vouă aceste porunci din cauza certurilor care au fost între voi. Şi binecuvântaţi sunteţi voi dacă nu aveţi nici o ceartă între voi.
35 Şi acum, Eu Mă duc la Tatăl, căci este potrivit ca Eu să Mă duc la Tatăl de dragul vostru.
36 Şi s-a întâmplat că atunci când Isus a terminat de spus acestea, El i-a atins cu mâna Sa pe Ucenicii pe care El îi alesese, unul câte unul, chiar până când El i-a atins pe toţi; şi El le-a vorbit în timp ce-i atingea.
37 Iar mulţimea nu a auzit cuvintele pe care El le-a spus, de aceea, nu a depus mărturie; dar Ucenicii au depus mărturie cum că El le-a dat lor putere ca să dea Duhul Sfânt. Iar eu vă voi arăta vouă mai încolo cum că această mărturie este adevărată.
38 Şi s-a întâmplat că atunci când Isus a atins pe toţi, un nor a venit şi a acoperit mulţimea încât ei nu au putut să-L vadă pe Isus.
39 Şi în timp ce erau acoperiţi, Isus a plecat de la ei şi S-a ridicat la ceruri. Iar Ucenicii au văzut şi au depus mărturie cum că El S-a ridicat iarăşi la ceruri.

3 Nefi 19

1 Şi acum s-a întâmplat că atunci când Isus S-a înălţat la ceruri, mulţimea s-a împrăştiat; şi fiecare om şi-a luat nevasta şi copiii şi s-a întors la casa lui.
2 Şi s-a dus zvonul în popor imediat, chiar înainte de a se fi făcut întuneric, cum că mulţimea L-a văzut pe Isus şi că El le-a slujit lor şi că El Se va arăta iarăşi mulţimii în ziua următoare.
3 Da, şi chiar toată noaptea au umblat zvonuri despre Isus; şi acestea au umblat în popor atât de mult încât mulţi au fost aceia, da, un număr foarte mare, care au lucrat nespus de mult toată noaptea pentru ca să poată fi a doua zi în locul în care Isus trebuia să Se arate mulţimii.
4 Şi s-a întâmplat că în ziua următoare, când mulţimea era adunată laolaltă, iată, Nefi, şi fratele lui pe care El îl ridicase din morţi, al cărui nume era Timotei, precum şi, de asemenea, fiul lui, al cărui nume era Ionas, şi, de asemenea, Matoni şi Matoniha, fratele lui, şi Cumen şi Cumenonhi, şi Ieremia şi Şemnon şi Ionas şi Zedechia şi Isaia — acum acestea erau numele ucenicilor pe care Isus îi alesese — şi s-a întâmplat că ei au înaintat şi au stat în mijlocul mulţimii.
5 Şi iată, mulţimea era atât de mare încât ei au făcut ca aceasta să fie despărţită în douăsprezece grupuri.
6 Iar cei doisprezece au predicat mulţimii; şi iată, ei au făcut ca mulţimea să îngenuncheze pe faţa pământului şi să se roage Tatălui în numele lui Isus.
7 Iar ucenicii, de asemenea, s-au rugat Tatălui în numele lui Isus. Şi s-a întâmplat că ei s-au ridicat şi au slujit poporului.
8 Şi atunci când ei au slujit cu aceleaşi cuvinte pe care Isus le spusese — nimic nefiind diferit de cuvintele pe care Isus le spusese — iată, ei iarăşi au îngenuncheat şi s-au rugat Tatălui în numele lui Isus.
9 Şi ei s-au rugat pentru ceea ce doreau cel mai mult; şi ei au dorit ca Duhul Sfânt să le fie dat lor.
10 Şi după ce s-au rugat astfel, ei s-au coborât la malul apei, iar mulţimea a mers după ei.
11 Şi s-a întâmplat că Nefi s-a coborât în apă şi a fost botezat.

12 Şi el a ieşit din apă şi a început să boteze. Şi el i-a botezat pe toţi aceia pe care Isus îi alesese.
13 Şi s-a întâmplat că atunci când ei au fost botezaţi cu toţii şi au ieşit afară din apă, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei, iar ei au fost umpluţi cu Duh Sfânt şi cu foc.
14 Şi iată, ei au fost încercuiţi de jur-împrejur ca şi cum ar fi fost de foc; şi acesta s-a pogorât din ceruri, iar mulţimea a fost martoră la aceasta şi a depus mărturie; iar îngeri s-au pogorât din ceruri şi le-au slujit lor.
15 Şi s-a întâmplat că în timp ce îngerii le slujeau Ucenicilor, iată, Isus a venit şi a stat în mijlocul lor şi le-a slujit lor.
16 Şi s-a întâmplat că El a vorbit către toţi cei din mulţime şi le-a poruncit să îngenuncheze iarăşi la pământ, şi ucenicilor, de asemenea, să îngenuncheze la pământ.
17 Şi s-a întâmplat că atunci când ei toţi au îngenuncheat la pământ, El le-a poruncit ucenicilor să se roage.
18 Şi iată, ei au început să se roage; şi s-au rugat lui Isus, numindu-L pe El Domnul lor şi Dumnezeul lor.
19 Şi s-a întâmplat că Isus a plecat din mijlocul lor şi s-a dus ceva mai departe de ei şi s-a aplecat la pământ şi a spus:
20 Tată, Eu Îţi mulţumesc Ţie pentru că Tu ai dat Duhul Sfânt acestora pe care Eu i-am ales; şi datorită credinţei lor în Mine i-am ales Eu pe ei din lume.
21 Tată, Eu Te rog pe Tine ca Tu să dai Duhul Sfânt tuturor acelora care vor crede în cuvintele lor.
22 Tată, Tu le-ai dat lor Duhul Sfânt pentru că ei cred în Mine; şi Tu vezi că ei cred în Mine pentru că Tu îi auzi pe ei, iar ei se roagă la Mine; şi ei se roagă la Mine pentru că Eu sunt cu ei.
23 Şi acum, Tată, Eu Mă rog Ţie pentru ei, precum şi pentru toţi aceia care vor crede în cuvintele lor pentru ca ei să poată crede în Mine, pentru ca Eu să fiu în ei, tot aşa cum Tu Tată, eşti în Mine, pentru ca Noi să putem să fim unul.
24 Şi s-a întâmplat că după ce Isus s-a rugat astfel la Tatăl, El a venit la ucenici şi, iată, ei încă au continuat fără întrerupere să se roage la El; şi ei nu au spus mai multe cuvinte, căci lor le fusese dat ca să se roage şi ei au fost plini de dorinţă.
25 Şi s-a întâmplat că Isus i-a binecuvântat pe ei în timp ce se rugau la El; şi faţa Lui le-a zâmbit lor şi lumina feţei Lui i-a luminat pe ei; şi iată, ei au fost tot atât de albi ca şi faţa şi ca veşmintele lui Isus; şi iată, albul de acolo a întrecut orice alb, da, căci nu putea să existe nimic pe pământ atât de alb ca albul acela.
26 Şi Isus le-a spus: Continuaţi să vă rugaţi; cu toate acestea, ei nu încetaseră să se roage.
27 Şi El s-a întors iarăşi de la ei şi s-a dus ceva mai departe şi s-a plecat la pământ; şi El iarăşi s-a rugat la Tatăl, zicând:
28 Tată, Îţi mulţumesc Ţie pentru că Tu i-ai purificat pe aceia pe care Eu i-am ales datorită credinţei lor; şi Eu Mă rog pentru ei, precum şi pentru aceia care vor crede în cuvintele lor, pentru ca ei să fie purificaţi în Mine prin credinţă în cuvintele lor, tot aşa cum ei sunt purificaţi în Mine.
29 Tată, Eu nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Tu Mi i-ai dat Mie din lume datorită credinţei lor, pentru ca ei să fie purificaţi în Mine, pentru ca Eu să pot să fiu în ei, tot aşa cum Tu, Tată, eşti în Mine, pentru ca Noi să putem să fim unul, pentru ca Eu să fiu slăvit în ei.

30 Iar atunci când Isus a spus aceste cuvinte, El a venit iarăşi la ucenicii Săi; şi iată, ei s-au rugat neclintiți, fără întrerupere, la El; iar El iarăşi le-a zâmbit; şi iată, ei erau albi la fel ca şi Isus.

31 Şi s-a întâmplat că El iarăşi s-a dus ceva mai departe şi s-a rugat la Tatăl;

32 Şi limba nu poate să spună cuvintele pe care El le-a spus atunci când s-a rugat; şi nici nu pot să fie scrise de către om aceste cuvinte pe care El le-a spus atunci când s-a rugat.

33 Iar mulțimea a auzit şi a depus mărturie; iar inimile lor erau deschise şi ei au înțeles în inimile lor cuvintele pe care El le-a spus atunci când s-a rugat.

34 Cu toate acestea, atât de mari şi minunate erau cuvintele acelea pe care El le-a spus atunci când s-a rugat, încât ele nu pot fi scrise şi nici nu pot fi rostite de către om.

35 Şi s-a întâmplat că atunci când Isus a terminat să se roage, El a venit iarăşi la ucenici şi a spus către ei: O atât de mare credință n-am văzut Eu niciodată printre toți iudeii; de aceea Eu nu am putut să le arăt lor minuni atât de mari, din cauza necredinței lor.

36 Adevărat vă spun Eu vouă, nu este nimeni printre ei care să fi văzut lucruri atât de mari ca acelea pe care voi le-ați văzut; şi nici să fi auzit lucruri atât de mari ca acelea pe care voi le-ați auzit.

3 Nefi 20

1 Şi s-a întâmplat că El a poruncit mulțimii să înceteze să se roage; şi, de asemenea, Ucenicilor Săi. Şi El le-a poruncit lor să nu înceteze să se roage în inimile lor.

2 Şi El le-a poruncit să se ridice şi să stea în picioare. Iar ei s-au ridicat şi au stat în picioare.

3 Şi s-a întâmplat că El a rupt iarăşi pâinea şi a binecuvântat-o şi a dat-o Ucenicilor ca să mănânce.

4 Iar atunci când ei au mâncat, El le-a poruncit ca ei să rupă pâinea şi să o dea mulțimii.

5 Iar atunci când ei au dat mulțimii, El, de asemenea, le-a dat lor vin ca să bea şi le-a poruncit ca ei să dea mulțimii.

6 Acum, ucenicii, precum şi mulțimea nu aduseseră deloc nici pâine şi nici vin;

7 Dar El cu adevărat le-a dat lor pâine ca să mănânce şi vin ca să bea.

8 Şi El le-a spus: Cel care va mânca din pâinea aceasta va mânca din trupul Meu pentru sufletul său; iar acela care va bea din vinul acesta va bea din sângele Meu pentru sufletul său; iar sufletul lui nu va flămânzi şi nu va înseta niciodată, ci va fi sătul.

9 Acum, când mulțimea a mâncat şi a băut, iată, ei au fost umpluți de Spirit; şi au strigat într-un singur glas şi au adus laude lui Isus, pe care ei L-au văzut şi L-au auzit.

10 Şi s-a întâmplat că, atunci când au adus cu toții laude lui Isus, El a spus către ei: Iată, Eu acum Îmi termin porunca pe care Tatăl Mi-a dat-o Mie în legătură cu acest popor care este o rămăşiță a casei lui Israel.

11 Voi să vă aduceți aminte că Eu v-am vorbit vouă şi că v-am spus că atunci când cuvintele lui Isaia se vor împlini — iată, ele sunt scrise, voi le aveți în fața voastră, de aceea cercetați-le —

12 Şi adevărat, adevărat vă spun Eu vouă că atunci când ele vor fi împlinite, atunci se va împlini legământul pe care Tatăl l-a făcut cu poporul Său, o, casă a lui Israel.

13 Iar după aceea, cei rămaşi care vor fi împrăştiaţi pe toată faţa pământului se vor aduna de la răsărit şi de la apus şi de la miazăzi şi de la miazănoapte; şi ei vor fi aduşi la cunoaşterea Domnului Dumnezeului lor, Cel care i-a mântuit pe ei.
14 Iar Tatăl Mi-a poruncit Mie ca să vă dau vouă această ţară ca s-o aveţi ca moştenire.
15 Şi vă spun Eu vouă că dacă neamurile nu se vor pocăi după binecuvântarea pe care o vor primi după ce ele vor împrăştia pe poporul Meu —
16 Atunci voi, care sunteţi rămăşiţa casei lui Iacov, vă veţi duce printre ei, şi voi veţi fi în mijlocul lor, care vor fi mulţi; şi veţi fi printre ei ca un leu printre animalele pădurii şi ca un leu tânăr printre turmele de oi, care dacă trece printre ele le fugăreşte şi le sfâşie în bucăţi şi nimeni nu le poate salva.
17 Mâna ta se va ridica asupra duşmanilor tăi şi toţi duşmanii tăi vor fi alungaţi.
18 Iar Eu voi aduna pe poporul Meu tot aşa cum omul îşi adună snopii de grâu pe pământ.
19 Căci Eu voi face coarne de fier şi cizme de aramă poporului Meu cu care Domnul a făcut un legământ. Iar voi îi veţi sfărâma în bucăţi pe mulţi oameni; iar Eu voi sfinţi câştigurile lor pentru Domnul şi avuţiile lor pentru Domnul întregului pământ. Şi iată, Eu sunt Acela care va face lucrul acesta.
20 Şi se va întâmpla, spune Tatăl, că sabia dreptăţii Mele va atârna asupra lor în ziua aceea; şi dacă ei nu se vor pocăi, atunci ea va cădea asupra lor, a spus Tatăl, da, chiar şi asupra tuturor popoarelor neamurilor.
21 Şi se va întâmpla că Eu voi întemeia poporul Meu, o, casă a lui Israel.
22 Şi iată, Eu voi întemeia acest popor în ţara aceasta, pentru împlinirea legământului pe care Eu l-am făcut cu Tatăl vostru, Iacov; şi acesta va fi un Nou Ierusalim. Iar puterile cerului vor fi în mijlocul acestui popor; da, chiar şi Eu voi fi în mijlocul vostru.
23 Iată, Eu sunt Acela despre care Moise a vorbit, spunând: Un profet vă va înălţa vouă Domnul Dumnezeul vostru dintre fraţii voştri, un profet asemănător cu mine; pe El să-L ascultaţi voi în toate lucrurile pe care El vi le va spune vouă. Şi se va întâmpla că orice suflet care nu-l va auzi pe acel profet va fi alungat din mijlocul poporului.
24 Adevărat vă spun Eu vouă, da, şi toţi profeţii de la Samuel şi aceia care au urmat după el, toţi aceia care au vorbit au adus mărturie despre Mine.
25 Şi iată, voi sunteţi copiii profeţilor; şi voi sunteţi din casa lui Israel; şi voi sunteţi aceia pentru care Tatăl a făcut un legământ cu părinţii voştri, zicând către Avraam: Şi în seminţia ta vor fi toate neamurile pământului binecuvântate.
26 Tatăl înălţându-Mă pe Mine în primul rând pentru voi, şi M-a trimis pe Mine ca să vă binecuvântez pe voi, aducând înapoi pe fiecare dintre voi care a pornit pe drumul nedreptăţilor; şi aceasta pentru că voi sunteţi copiii legământului —
27 Şi după ce aţi fost binecuvântaţi, atunci Tatăl a împlinit legământul pe care El l-a făcut cu Avraam, zicând: În seminţia ta vor fi toate neamurile pământului binecuvântate — prin vărsarea Duhului Sfânt prin Mine asupra neamurilor, care binecuvântare asupra neamurilor îi va face pe aceştia puternici asupra tuturor pentru împrăştierea poporului Meu, o, casă a lui Israel.
28 Şi ei vor fi o pacoste peste poporul acestei ţări. Cu toate acestea, atunci când ei vor fi primit plenitudinea Evangheliei Mele, atunci, dacă ei îşi vor împietri inimile împotriva Mea, Eu voi întoarce nedreptăţile lor asupra capului lor, a spus Tatăl.

29 Şi Eu Îmi voi aduce aminte de legământul pe care l-am făcut cu poporul Meu; şi Eu M-am legat cu el cum că Eu îl voi aduna pe el împreună la timpul ales de Mine; cum că Eu îi voi da iarăşi ţara părinţilor lor ca moştenire, care este ţara Ierusalimului, care este ţara făgăduinţei lor în vecii vecilor, spune Tatăl.

30 Şi se va întâmpla că acel timp va veni când plenitudinea Evangheliei Mele va fi predicată către ei;

31 Şi ei vor crede în Mine cum că Eu sunt Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi se vor ruga Tatălui în numele Meu.

32 Iar apoi, paznicii lor îşi vor ridica glasurile şi cu glasurile unite vor cânta; căci ei vor vedea cu ochii lor;

33 Iar apoi, Tatăl iarăşi îi va aduna pe ei cu toţii laolaltă şi le va da lor Ierusalimul ca ţara moştenirii lor.

34 Iar apoi ei vor izbucni în bucurie — Cântaţi împreună, voi locuri deşarte ale Ierusalimului; căci Tatăl a mângâiat acest popor; El a mântuit Ierusalimul.

35 Tatăl Şi-a dezvăluit braţul Său cel Sfânt în faţa ochilor tuturor neamurilor; şi toate marginile pământului vor vedea Salvarea Tatălui; iar Tatăl şi cu Mine suntem Unul.

36 Iar apoi se va întâmpla ceea ce este scris: Trezeşte-te, trezeşte-te din nou, îmbracă-ţi tăria, o, Sion; înveşmântează-te cu hainele tale cele frumoase, o, Ierusalim, oraş sfânt, căci de acum încolo nu vor mai veni la tine cei netăiaţi împrejur şi cei necuraţi.

37 Scutură-te din praf; ridică-te, aşază-te, o, Ierusalim; eliberează-te din legăturile de la gâtul tău, o, fiică roabă a Sionului.

38 Căci astfel spune Domnul: Voi v-aţi vândut pe nimic şi veţi fi mântuiţi fără plată în bani.

39 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă cum că poporul Meu va cunoaşte numele Meu; da, în ziua aceea el va cunoaşte că Eu sunt Acela care vorbesc.

40 Iar apoi va spune: Cât de frumoase, sus pe munte, sunt picioarele Aceluia care le aduce lor veşti bune, care propovăduieşte pace; care aduce veşti bune celor buni, care propovăduieşte Salvare; care spune către Sion: Dumnezeul Tău domneşte!

41 Iar apoi un strigăt se va auzi: Plecaţi, plecaţi, duceţi-vă departe de aici, nu atingeţi ceea ce este necurat; plecaţi de aici, fiţi curaţi aceia care purtaţi vasele Domnului.

42 Căci voi nu veţi pleca în grabă sau în fugă; căci Domnul va merge înaintea voastră, iar Dumnezeul Israelului va fi răsplata voastră.

43 Iată, slujitorul Meu va acţiona cu prudenţă; el va fi înălţat şi exaltat şi va fi foarte înalt.

44 Cât de mulţi au fost uimiţi de Tine — faţa Lui era atât de desfigurată, mai mult decât a oricărui alt om, iar forma Lui era desfigurată mai mult decât aceea a fiilor oamenilor —

45 În felul acesta va stropi El multe neamuri; regii îşi vor închide gura în faţa Lui, căci ceea ce nu fusese spus către ei vor vedea ei cu propriii lor ochi; iar ceea ce ei nu au auzit, vor înţelege.

46 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, toate aceste lucruri cu siguranţă vor veni, tot aşa cum Tatăl Mi-a poruncit Mie. Iar apoi, acest legământ pe care Tatăl l-a încheiat cu acest popor va fi împlinit; iar apoi, Ierusalimul va fi iarăşi locuit de către poporul Meu; şi el va fi ţara moştenirii lor.

3 Nefi 21

1 Şi adevărat vă spun Eu vouă, Eu vă dau vouă un semn pentru ca voi să puteţi cunoaşte timpul când aceste lucruri vor fi aproape să se îndeplinească — când Eu voi aduna pe poporul Meu din rătăcirea lui îndelungată, o, casă a lui Israel, şi voi întemeia iarăşi Sionul Meu printre ei;

2 Şi iată, acesta este lucrul pe care Eu vi-l voi da vouă ca semn — căci adevărat vă spun Eu vouă că atunci când aceste lucruri pe care Eu vi le vestesc vouă şi care vor fi vestite de către Mine Însumi şi prin puterea Duhului Sfânt care vă va fi dată vouă de către Tatăl, vor fi făcute cunoscute neamurilor pentru ca ele să cunoască despre acest popor care este o rămăşiţă a casei lui Iacov şi în legătură cu acest popor al Meu care va fi împrăştiat de către ele;

3 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, atunci când aceste lucruri vor fi făcute cunoscute lor de către Tatăl şi vor veni de la Tatăl, de la ei spre voi;

4 Căci înţelepciune este în Tatăl ca ei să fie stabiliţi în această ţară şi să fie aşezaţi ca un popor liber prin puterea Tatălui, pentru ca aceste lucruri să poată veni de la ei spre o rămăşiţă a seminţiei voastre, pentru ca legământul Tatălui să poată fi împlinit, acela pe care El l-a încheiat cu acest popor, o, casă a lui Israel;

5 De aceea, atunci când aceste lucrări, precum şi lucrările care vor fi făcute printre voi de atunci încolo vor veni de la neamuri la seminţia voastră care va fi rătăcită în necredinţă din cauza nedreptăţii;

6 Căci astfel e voia Tatălui, ca aceasta să vină de la neamuri pentru ca El să poată să-şi arate puterea în faţa neamurilor, căci aceasta face ca neamurile, dacă nu-şi vor împietri inimile, să se poată pocăi şi să vină la Mine şi să fie botezate în numele Meu şi să cunoască punctele adevărate ale doctrinei Mele, pentru ca ele să poată fi numărate printre poporul Meu, o, casă a lui Israel;

7 Şi atunci când aceste lucruri se vor întâmpla, că seminţia voastră va începe să cunoască aceste lucruri — va fi un semn pentru ca ei să poată şti că lucrarea Tatălui deja a început pentru împlinirea legământului pe care El l-a făcut cu poporul care este din casa lui Israel.

8 Iar atunci când ziua aceea va veni, se va întâmpla că regii îşi vor închide gura; căci ceea ce nu le-a fost spus lor, ei vor vedea; iar ceea ce ei nu au auzit, vor înţelege.

9 Căci în ziua aceea, Tatăl va face o lucrare pentru Mine, care va fi o lucrare mare şi minunată printre ei; şi vor fi printre ei aceia care nu o vor crede, cu toate că un om le va vesti aceasta.

10 Dar iată, viaţa slujitorului Meu va fi în mâna Mea; de aceea, ei nu-l vor lovi pe el, cu toate că el va fi desfigurat din cauza lor. Cu toate acestea, Eu îl voi vindeca pe el, căci Eu le voi arăta lor că înţelepciunea Mea este mai mare decât viclenia diavolului.

11 De aceea, se va întâmpla că oricine nu va crede în cuvintele Mele, care sunt Isus Hristos, pe care Tatăl Îl va face să vină la neamuri şi Îi va da putere ca El să le aducă printre neamuri (aceasta se va întâmpla aşa cum a spus Moise), acela va fi alungat din poporul Meu care este al legământului Meu.

12 Iar poporul Meu, care este o rămăşiţă a lui Iacov, va fi printre neamuri, da, în mijlocul lor ca un leu printre fiarele pădurii, la fel ca un leu tânăr printre turmele de oi, care, dacă trece printre ele, le calcă-n picioare şi le sfâşie în bucăţi şi nimeni nu le poate salva.

13 Mâna lor va fi ridicată împotriva duşmanilor lor, iar toţi duşmanii lor vor fi alungaţi.

14 Da, vai de neamuri dacă ele nu se pocăiesc; căci se va întâmpla în ziua aceea, a spus Tatăl, că Eu voi alunga caii voştri de la voi şi voi distruge carele voastre;
15 Şi Eu voi îndepărta de la Mine oraşele ţării voastre şi voi dărâma toate întăriturile voastre;
16 Şi Eu voi alunga toate vrăjitoriile afară din ţara voastră; şi voi nu veţi mai avea ghicitori în semne;
17 Chipurile voastre cioplite Eu le voi alunga, de asemenea, din mijlocul vostru, iar voi nu vă veţi mai închina la lucrările mâinilor voastre;
18 Şi Eu voi smulge toate crângurile din mijlocul vostru; aşa voi distruge Eu oraşele voastre.
19 Şi se va întâmpla că toate minciunile şi înşelătoriile, invidiile şi conflictele, vicleşugurile preoţeşti şi curvia vor fi lichidate.
20 Căci se va întâmpla, a spus Tatăl, că în ziua aceea oricine nu se va pocăi şi nu va veni la Fiul Meu Cel Preaiubit, pe acela îl voi alunga Eu din mijlocul poporului Meu, o, casă a lui Israel;
21 Şi Eu voi aduce răzbunare şi mânie asupra lor, la fel ca şi asupra păgânilor, aşa cum ei nu au mai auzit până atunci.
22 Dar dacă ei se vor pocăi şi vor asculta de cuvintele Mele şi nu-şi vor împietri inimile, atunci Eu voi întemeia Biserica Mea printre ei, iar ei vor veni în legământ şi vor fi numărați printre această rămăşiță a lui Iacov, căreia Eu i-am dat această țară ca moştenire;
23 Şi ei vor ajuta pe poporul Meu, rămăşița lui Iacov, precum şi pe toți cei din casa lui Israel care vor veni, pentru ca ei să poată zidi un oraş care va fi numit Noul Ierusalim.
24 Iar apoi vor ajuta ei pe poporul Meu pentru ca aceştia să se poată aduna acolo, aceia care sunt împrăştiați pe toată fața pământului, în Noul Ierusalim.
25 Iar apoi, puterea cerului se va pogorî printre ei; şi Eu, de asemenea, voi fi în mijlocul lor.
26 Iar apoi, lucrarea Tatălui va începe în ziua aceea când Evanghelia va fi propovăduită rămăşiței acestui popor. Adevărat vă spun Eu vouă, în ziua aceea va începe lucrarea Tatălui printre toți cei împrăştiați ai poporului Meu, da, chiar şi printre triburile care au fost pierdute, pe care Tatăl le-a condus afară din Ierusalim.
27 Da, lucrarea va începe printre toți cei împrăştiați din poporul Meu, cu Tatăl pregătind drumul pentru ca ei să poată veni la Mine, pentru ca ei să poată chema pe Tatăl în numele Meu.
28 Da, şi apoi lucrarea va începe cu Tatăl printre toate națiunile, pregătind calea pentru ca poporul Său să poată să se adune acasă în țara moştenirii lor.
29 Şi ei se vor duce din toate națiunile; şi ei nu se vor duce în grabă şi nici în fugă, căci Eu voi merge în fața lor, a spus Tatăl, şi Eu voi fi, de asemenea, păzitorul lor dinapoi.

3 Nefi 22

1 Şi atunci se va întâmpla ceea ce este scris: Cântă, O tu cea stearpă, tu care nu poți să naşti; izbucneşte în cântec şi strigă cu glas puternic, tu, cea care nu ai suferit durerile naşterii; căci mai mulți sunt copiii celei părăsite decât copiii nevestei măritate, a spus Domnul.
2 Măreşte locul cortului tău şi lasă-i pe ei să întindă învelitorile locuințelor tale; nu

te opri, lungeşte-ți funiile şi întăreşte-ți țăruşii;
3 Căci tu te vei întinde la dreapta şi la stânga, iar seminția ta va moşteni neamurile şi va face ca oraşele cele părăsite să fie locuite.
4 Nu te teme, căci tu nu vei fi ruşinată; şi nici nu vei fi distrusă căci tu nu vei fi făcută de ruşine; căci tu vei uita ruşinea tinereții tale şi nu-ți vei aduce aminte de reproşurile tinereții tale; şi nu-ți vei mai aduce aminte de ruşinea văduviei tale.
5 Căci Creatorul tău, Bărbatul tău, Domnul oştirilor este numele Lui; şi Mântuitorul tău, Cel Sfânt al lui Israel — Dumnezeul întregului pământ va fi El numit.
6 Căci Domnul te-a chemat pe tine ca pe o femeie părăsită şi îndurerată în spirit şi ca pe o nevastă din tinerețe, atunci când tu ai fost alungată, a spus Dumnezeul tău.
7 Căci pentru un timp scurt te-am părăsit Eu pe tine, dar cu mare îndurare te voi aduce Eu înapoi.
8 Într-o mânie scurtă Mi-am ascuns Eu fața de la tine, dar cu bunătate veşnică Mă voi îndura Eu de tine, a spus Domnul, Mântuitorul tău.
9 Şi aceasta pentru Mine este ca şi apele lui Noe; căci tot aşa cum Eu am jurat că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot aşa am jurat Eu că nu voi mai fi mânios pe tine.
10 Căci munții se vor despărți şi dealurile se vor clătina, dar bunătatea Mea nu se va îndepărta de la tine; şi nici legământul Meu de pace nu va fi îndepărtat, a spus Domnul, care are milă de tine.
11 O, tu cea în suferință, lovită de furtună şi nemângâiată! Iată, Eu voi aşeza pietrele cu culori minunate şi voi pune temeliile tale cu safire.
12 Şi voi face ferestrele tale din agate şi porțile tale din pietre prețioase şi toate granițele tale din pietre nestemate.
13 Şi toți copiii tăi vor fi învățați despre Domnul; şi mare va fi pacea copiilor tăi.
14 În dreptate tu vei fi întemeiat; tu vei fi departe de oprimare, căci tu nu trebuie să te temi; şi departe de teroare, căci aceasta nu se va apropia de tine.
15 Iată, ei cu siguranță se vor aduna împotriva ta, nu de către Mine; oricine care se va aduna împotriva ta va cădea din cauza ta.
16 Iată, Eu l-am creat pe fierarul care suflă cărbunii în foc şi care aduce o unealtă pentru lucrul său; şi tot Eu l-am creat pe nimicitor, ca s-o distrugă.
17 Nici o armă care va fi construită împotriva ta nu va prospera; şi orice limbă care va vorbi împotriva ta pentru judecată tu s-o osândeşti. Aceasta este moştenirea slujitorilor Domnului, iar dreptatea lor este de la Mine, a spus Domnul.

3 Nefi 23

1 Şi acum iată, vă spun Eu vouă, cum că voi trebuie să cercetați aceste lucruri. Da, Eu v-am dat vouă porunca să cercetați aceste lucruri cu sârguință; căci mari sunt cuvintele lui Isaia.
2 Căci cu siguranță el a vorbit cu simțire despre toate lucrurile care sunt legate de poporul Meu, care este din casa lui Israel; de aceea trebuie ca el, de asemenea, să le vorbească şi neamurilor.
3 Şi toate lucrurile despre care el a vorbit s-au întâmplat şi se vor întâmpla, aşa după cuvintele pe care el le-a vorbit.
4 De aceea, dați crezare cuvintelor Mele; scrieți lucrurile pe care Eu vi le-am spus; şi

în acord cu timpul şi cu voinţa Tatălui, ele se vor răspândi printre neamuri.
5 Şi oricine va asculta de cuvintele Mele şi se va pocăi şi va fi botezat, acela va fi salvat. Căutaţi-i pe profeţi, căci mulţi vor fi aceia care vor avea mărturie despre aceste lucruri.
6 Şi acum, s-a întâmplat că după ce Isus a spus aceste cuvinte, El iarăşi a spus către ei, după ce le-a explicat toate scripturile acelea pe care ei le-au primit, El a spus către ei: Iată, Eu aş dori ca voi să scrieţi şi alte scripturi, pe care voi nu le aveţi.
7 Şi s-a întâmplat că El a spus către Nefi: Adu cronica pe care ai păstrat-o.
8 Iar atunci când Nefi a adus cronicile şi le-a pus în faţa Lui, El şi-a aruncat ochii asupra lor şi a zis:
9 Adevărat îţi spun Eu ţie, Eu i-am poruncit slujitorului Meu, Samuel Lamanitul, ca el să mărturisească acestui popor că în ziua când Tatăl Îşi va slăvi numele Său prin Mine o să fie mulţi sfinţi care se vor ridica dintre morţi şi se vor arăta multora şi le vor predica. Şi El a spus către ei: Nu a fost aşa?
10 Şi ucenicii Lui I-au răspuns, zicând: Da, Doamne, Samuel a profeţit în acord cu cuvintele Tale; şi acestea toate au fost împlinite.
11 Iar Isus a spus către ei: Cum de nu aţi scris voi acest lucru, cum că mulţi sfinţi s-au ridicat şi s-au arătat multora şi le-au predicat lor?
12 Şi s-a întâmplat că Nefi şi-a amintit că acest lucru nu a fost scris.
13 Şi s-a întâmplat că Isus a dat poruncă pentru ca acestea să fie scrise; de aceea, acestea au fost scrise aşa cum El a poruncit.
14 Şi acum s-a întâmplat că atunci când Isus a prezentat toate scripturile într-una singură, pe care ei au scris-o, El le-a poruncit lor ca să propovăduiască lucrurile pe care El le prezentase lor.

3 Nefi 24

1 Şi s-a întâmplat că El le-a poruncit să scrie cuvintele pe care Tatăl le dăduse lui Maleahi, pe care el trebuia să le spună lor. Şi s-a întâmplat că, după ce acestea au fost scrise, El le-a explicat. Şi acestea sunt cuvintele pe care El le-a spus către ei, zicând: Astfel a vorbit Tatăl către Maleahi — Iată, Eu îl voi trimite pe solul Meu şi el va pregăti calea înaintea Mea, iar Domnul pe care voi Îl căutaţi va veni dintr-odată în acest templu, chiar solul legământului de care voi vă bucuraţi; iată, El va veni, spune Domnul oştirilor.
2 Dar cine va putea să sufere ziua venirii Lui; şi cine va sta în picioare atunci când El se va arăta? Căci El este la fel ca focul topitorului şi ca săpunul nălbitorului.
3 Şi El va şedea la fel ca un topitor şi un purificator de argint; şi El îi va purifica pe fiii lui Levi şi-i va curăţi ca pe aur şi ca pe argint pentru ca ei să poată oferi Domnului un dar în dreptate.
4 Atunci darul lui Iuda şi al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, la fel ca în ziua din vechime şi la fel ca în anii de odinioară.
5 Iar Eu voi veni lângă voi pentru judecată; şi voi fi un martor neînduplecat împotriva vrăjitorilor şi a curvarilor şi împotriva acelora care jură strâmb şi împotriva acelora care-i asupresc pe simbriaşi în plata lor şi pe văduve şi pe orfani şi care îi alungă pe străini şi nu se tem de Mine, spune Domnul oştirilor.
6 Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, fii ai lui Iacov, nu sunteţi nimiciţi.

7 Chiar din zilele părinților voștri v-ați îndepărtat de rânduielile Mele și nu le-ați
ținut. Întoarceți-vă la Mine și Eu Mă voi întoarce la voi, spune Domnul oștirilor.
Dar voi ziceți: În ce trebuie să ne întoarcem?
8 Se cade ca un om să-L înșele pe Dumnezeu? Totuși voi M-ați înșelat pe Mine.
Dar voi ziceți: În ce Te-am înșelat noi pe Tine? În zeciuieli și daruri.
9 Voi sunteți blestemați cu un blestem, căci voi M-ați jefuit pe Mine, chiar toată
națiunea acesta.
10 Aduceți toate zeciuielile în magazie pentru ca să fie carne în Casa Mea; și
puneți-Mă acum la încercare, spune Domnul oștirilor, dacă nu vă voi deschide Eu
ferestrele cerului și dacă nu voi turna peste voi o binecuvântare, încât nu va fi loc
destul ca să o primiți.
11 Și Eu îl voi mustra pe mistuitor de dragul vostru; și el nu va distruge roadele
pământului vostru; și nici via voastră nu-și va pierde rodul în câmpuri înainte de
vreme, spune Domnul oștirilor.
12 Și toate națiunile vă vor numi pe voi "cei binecuvântați", căci voi veți fi o țară
plăcută, spune Domnul oștirilor.
13 Cuvintele voastre au fost puternice împotriva Mea, spune Domnul. Totuși voi
ziceți: Ce am vorbit noi împotriva Ta?
14 Voi ați spus: Este zadarnic să-L slujești pe Dumnezeu; și la ce ne-a folosit nouă că
am ținut rânduielile Lui și că am călcat cu tristețe înaintea Domnului oștirilor?
15 Și acum noi îi fericim pe cei trufași; da, cei care făptuiesc răutăți sunt ridicați; da,
cei care Îl ispitesc pe Dumnezeu sunt chiar scăpați.
16 Atunci și aceia care s-au temut de Domnul au vorbit adeseori unul cu altul și
Domnul a dat ascultare și a auzit; și o carte de aducere-aminte a fost scrisă în fața Lui
pentru aceia care s-au temut de Domnul și care au cinstit numele Lui.
17 Și ei vor fi ai Mei, spune Domnul oștirilor, în ziua aceea în care Eu Îmi voi aduna
comorile; și Eu îi voi cruța așa cum un om îl cruță pe propriul său fiu care îl slujește.
18 Atunci vă veți întoarce și veți deosebi între cel drept și cel rău, între cel care Îl
slujește pe Dumnezeu și cel care nu-L slujește.

3 Nefi 25

1 Căci iată, ziua aceea vine, care va arde ca un cuptor; și toți cei mândri, da, și toți cei
care fac ticăloșii vor fi ca mirištea; iar ziua care va veni îi va arde pe ei, a spus Domnul
oștirilor, ca să nu mai rămână din ei nici rădăcina și nici ramura.
2 Dar pentru voi, cei care vă temeți de numele Meu, Fiul Dreptății se va înălța cu
tămăduire în aripile Sale, iar voi veți ieși și veți crește ca viteii din grajd.
3 Și voi îi veți călca în picioare pe cei răi; căci ei vor fi cenușă sub tălpile picioarelor
voastre în ziua când Eu voi face aceasta, spune Domnul oștirilor.
4 Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, slujitorul Meu, căruia Eu i-am poruncit în
Horeb pentru întregul Israel, cu rânduieli și judecăți.
5 Iată, Eu îl voi trimite la voi pe profetul Ilie înaintea venirii zilei celei mari și
înfricoșătoare a Domnului;
6 Iar el va aîntoarce inima strămoșilor înspre copii, iar inima copiilor înspre
strămoșii lor, ca nu cumva Eu să vin și să lovesc pământul cu un blestem.

3 Nefi 26

1 Şi acum s-a întâmplat că după ce Isus a spus aceste lucruri, El le-a explicat către toţi cei din mulţime; şi El le-a explicat lor toate lucrurile, atât cele mari, cât şi cele mici.

2 Şi El a zis: Aceste scripturi, pe care nu le-aţi avut cu voi, Tatăl a poruncit ca Eu să vi le dau vouă; căci a fost înţelepciunea Lui ca ele să fie date generaţiilor viitoare.

3 Şi El a explicat toate lucrurile, chiar de la început şi până la timpul când El trebuia să vină în slava Sa — da, şi anume toate lucrurile care trebuie să vină pe faţa pământului, chiar şi până când elementele se vor topi cu mare căldură, iar pământul va fi înfăşurat ca un sul, iar cerul şi pământul se vor sfârşi;

4 Şi chiar până la ziua cea mare din urmă când toate popoarelor şi toate neamurilor, şi toate naţiunile şi toate limbile vor sta în faţa lui Dumnezeu pentru ca să fie judecate după faptele lor, după cum ele au fost bune sau rele —

5 Dacă ele au fost bune, la învierea vieţii fără de sfârşit; şi dacă au fost rele, pentru învierea în osândă, fiind în şiruri, unii de o parte, iar ceilalţi de partea cealaltă, după îndurarea şi dreptatea şi sfinţenia care este în Hristos, care a fost înainte ca lumea să fi început.

6 Şi acum, în cartea aceasta nu poate să fie scrisă nici măcar a suta parte din lucrurile pe care Isus le-a propovăduit într-adevăr către popor;

7 Dar iată, plăcile lui Nefi conţin cea mai mare parte a lucrurilor pe care El le-a propovăduit poporului;

8 Şi aceste lucruri eu le-am scris, care sunt o parte mai mică a acestor lucruri pe care El le-a propovăduit poporului; iar eu le-am scris cu intenţia ca ele să fie iarăşi aduse acestui popor de la neamuri, în acord cu cuvintele pe care Isus le-a vorbit.

9 Şi atunci când ei vor primi aceasta, pe care este potrivit ca ei s-o aibă mai întâi, ca să-şi pună la încercare credinţa lor; şi dacă va fi ca ei să creadă aceste lucruri, atunci lucruri şi mai mari le vor fi dezvăluite lor.

10 Şi dacă va fi ca ei să nu creadă aceste lucruri, atunci lucrurile cele mai mari vor fi ascunse de ei pentru osândirea lor.

11 Iată, eu eram gata să scriu acestea, toate cele care au fost înscrise pe plăcile lui Nefi, dar Domnul mi-a interzis, zicând: Eu voi pune la încercare credinţa poporului Meu.

12 De aceea eu, Mormon, scriu aceste lucruri care mi-au fost poruncite mie de către Domnul. Şi acum eu, Mormon, termin spusele mele şi încep să scriu lucrurile care mi-au fost poruncite mie.

13 De aceea, aş dori ca voi să vedeţi că Domnul într-adevăr a propovăduit poporului timp de trei zile; iar după aceea, El s-a arătat lor deseori; şi a rupt pâine deseori şi a binecuvântat-o şi le-a dat-o lor.

14 Şi s-a întâmplat că El i-a învăţat şi le-a slujit copiilor mulţimii despre care s-a vorbit; şi El le-a dezlegat limbile lor, iar ei au spus către taţii lor lucruri mari şi minunate, chiar mai mari decât cele pe care El le-a dezvăluit poporului; şi El le-a dezlegat limbile lor pentru ca ei să poată să vorbească.

15 Şi s-a întâmplat că după ce El s-a înălţat la ceruri — a doua oară când El li s-a arătat lor şi apoi s-a dus la Tatăl; după ce i-a vindecat pe toţi bolnavii lor şi pe infirmii lor; şi după ce a deschis ochii orbilor lor şi a desfundat urechile surzilor; şi după ce a făcut tot felul de vindecări printre ei şi a ridicat pe un om din morţi şi le-a arătat lor puterea Sa şi s-a înălţat la Tatăl —

16 Iată, s-a întâmplat în ziua următoare că mulţimea s-a adunat laolaltă; şi ei i-au văzut şi i-au auzit pe aceşti copii; da, chiar şi pruncii şi-au deschis gurile şi au rostit

lucruri minunate; iar lucrurile pe care ei le-au rostit au fost interzise pentru ca nici un om să nu le scrie.

17 Şi s-a întâmplat că ucenicii pe care Domnul îi alesese au început de atunci încolo să boteze şi să-i învețe pe toți aceia care au venit la ei; şi toți cei care au fost botezați în numele lui Isus au fost umpluți de Duhul Sfânt.

18 Şi mulți dintre ei au văzut şi au auzit lucruri care nu pot fi spuse, care nu sunt îngăduite să fie scrise.

19 Şi ei au propovăduit şi au slujit unul altuia; şi ei au avut toate lucrurile în comun între ei, fiecare om fiind drept unul cu altul.

20 Şi s-a întâmplat că ei au făcut toate lucrurile chiar aşa cum Isus le poruncise.

21 Iar cei care au fost botezați în numele lui Isus au fost numiți Biserica lui Hristos.

3 Nefi 27

1 Şi s-a întâmplat că în timp ce ucenicii lui Isus călătoreau şi propovăduiau lucrurile pe care ei le văzuseră şi le auziseră şi botezau în numele lui Isus, s-a întâmplat că ucenicii s-au adunat laolaltă şi s-au unit în rugăciune puternică şi în postire.

2 Şi Isus iarăşi li s-a arătat lor, căci ei se rugau Tatălui în numele Lui; şi Isus a venit şi a stat în mijlocul lor şi le-a spus: Ce vreți să vă dau Eu vouă?

3 Iar ei I-au spus: Doamne, noi vrem ca Tu să ne spui nouă cum să numim noi această Biserică; căci sunt certuri printre oameni despre acest lucru.

4 Iar Domnul le-a spus: Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, de ce să cârtească şi să se certe poporul despre lucrul acesta?

5 N-au citit ei scripturile care spun că voi trebuie să luați asupra voastră numele lui Hristos care este numele Meu? Căci pe Numele acesta veți fi voi chemați în ziua din urmă;

6 Iar cel care îşi va lua numele Meu şi care va îndura până la sfârşit, acela va fi salvat în ziua din urmă.

7 De aceea, orice veți face, veți face în numele Meu; de aceea voi veți numi Biserica după numele Meu; şi voi veți chema pe Tatăl în numele Meu pentru ca El să binecuvânteze Biserica de dragul Meu.

8 Şi cum ar putea această Biserică să fie a Mea dacă nu ar fi numită după numele Meu? Căci dacă o Biserică ar fi numită după numele lui Moise, atunci aceasta ar fi Biserica lui Moise; sau dacă ar fi numită după numele unui om, atunci aceasta ar fi Biserica unui om; dar dacă ar fi numită după numele Meu, atunci aceasta este Biserica Mea, cu condiția ca aceasta să fie zidită pe Evanghelia Mea.

9 Adevărat vă spun Eu vouă că voi sunteți zidiți pe Evanghelia Mea; de aceea, voi veți chema toate lucrurile, pe care voi le chemați, în numele Meu; de aceea, dacă voi Îl veți chema pe Tatăl pentru Biserică, dacă va fi în numele Meu, atunci Tatăl vă va auzi;

10 Şi dacă va fi ca Biserica să fie zidită pe Evanghelia Mea, atunci Tatăl Îşi va arăta prin ea propriile Sale lucrări.

11 Dar dacă ea nu va fi zidită pe Evanghelia Mea, ci va fi zidită pe lucrările omului sau pe lucrările diavolului, atunci adevărat vă spun Eu vouă cum că ei vor avea bucurie în lucrările lor numai pentru un timp; şi încetul cu încetul sfârşitul va veni, iar ei vor fi doborâți şi aruncați într-un foc de unde nu este nici o întoarcere.

12 Căci faptele lor îi urmăresc pe ei, căci din cauza faptelor lor vor fi ei doborâți; de

aceea, aduceți-vă aminte de lucrurile pe care Eu vi le-am spus.

13 Iată, Eu v-am dat vouă Evanghelia Mea; şi aceasta este Evanghelia pe care Eu v-am dat-o vouă — cum că Eu am venit pe lume pentru ca să îndeplinesc voința Tatălui Meu, căci Tatăl Meu M-a trimis pe Mine.

14 Iar Tatăl Meu M-a trimis pe Mine pentru ca Eu să pot fi înălțat pe cruce; iar după ce Eu am fost înălțat pe cruce pentru ca să pot să-i aduc pe toți oamenii la Mine, pentru ca tot aşa cum Eu am fost înălțat de către oameni, tot astfel oamenii vor fi înălțați de către Tatăl, pentru ca să stea înaintea Mea ca să fie judecați după faptele lor, fie că ele sunt bune sau rele —

15 Şi din cauza aceasta am fost Eu înălțat; de aceea, în acord cu puterea Tatălui, Eu îi voi aduce pe toți oamenii către Mine pentru ca ei să poată fi judecați după faptele lor.

16 Şi se va întâmpla că acela care se pocăieşte şi este botezat în numele Meu, acela va fi împlinit; şi dacă el rabdă până la sfârşit, iată, pe el îl voi ține Eu de nevinovat în fața Tatălui Meu în ziua când Eu voi sta ca să judec lumea.

17 Iar cel care nu îndura până la sfârşit, acela este cel care va fi doborât şi aruncat în foc, de unde el nu se va mai putea întoarce din cauza dreptății Tatălui.

18 Şi acesta este cuvântul pe care El l-a dat copiilor oamenilor. Şi din această cauză El a împlinit cuvintele pe care El le-a dat; şi El nu minte, ci îndeplineşte toate cuvintele Sale.

19 Şi nici un lucru necurat nu poate intra în împărăția Lui; de aceea, nimic nu va intra în odihna Lui, în afară de aceia care şi-au spălat veşmintele în sângele Meu datorită credinței lor şi a pocăirii de toate păcatele lor şi a fidelității lor până la sfârşit.

20 Acum, aceasta este porunca: Pocăiți-vă, voi cei de la marginile pământului, şi veniți la Mine şi fiți botezați în numele Meu pentru ca să puteți fi sfințiți prin primirea Duhului Sfânt, pentru ca să puteți să stați fără de pată în fața Mea în ziua din urmă.

21 Adevărat, adevărat vă spun Eu vouă, aceasta este Evanghelia Mea; iar voi cunoaşteți lucrurile pe care trebuie să le faceți în Biserica Mea; căci lucrurile pe care voi M-ați văzut pe Mine că le fac, pe acelea trebuie să le faceți şi voi; căci ceea ce voi M-ați văzut pe Mine că fac, tot aceea trebuie şi voi să faceți;

22 De aceea, dacă voi faceți aceste lucruri, binecuvântați veți fi voi, căci veți fi înălțați în ziua din urmă.

23 Scrieți lucrurile pe care le-ați văzut şi auzit, în afara acelora care sunt interzise.

24 Scrieți faptele acestui popor care va fi, aşa după cum a fost scris, despre ceea ce a fost.

25 Căci iată, după cărțile care au fost scrise şi care vor fi scrise va fi judecat acest popor, căci prin ele vor fi faptele lor cunoscute de către oameni.

26 Şi iată, toate lucrurile sunt scrise de către Tatăl; de aceea, după cărțile care vor fi scrise va fi judecată lumea.

27 Şi să ştiți că voi veți fi judecătorii acestui popor, în acord cu judecata pe care Eu o voi da vouă, care va fi dreaptă. De aceea, ce fel de oameni trebuie să fiți voi? Adevărat vă spun Eu vouă, tot aşa cum sunt Eu.

28 Şi acum, Eu Mă duc la Tatăl. Şi adevărat vă spun Eu vouă că tot ceea ce veți cere Tatălui în numele Meu vă va fi dat vouă.

29 De aceea, cereți şi veți primi; bateți şi vi se va deschide; căci acela care cere primeşte; iar aceluia care bate i se va deschide.

30 Şi acum iată, bucuria Mea este mare, chiar deplină, datorită vouă şi, de asemenea,

datorită acestei generații; da, și chiar și Tatăl se bucură precum și toți îngerii cei sfinți, datorită vouă și a acestei generații; căci nici una dintre ele nu este pierdută.
31 Iată, Eu aș dori ca voi să înțelegeți; căci Eu am grijă de cei care trăiesc acum în această generație; și nici unul dintre ei nu este pierdut; și în ei Eu am bucurie deplină.
32 Dar iată, Mă întristez din cauza oamenilor celei de-a patra generații de la această generație, căci ei sunt înrobiți de el tot așa cum a fost fiul pierzaniei; căci ei Mă vor vinde pe Mine pentru aur și pentru argint și pentru ceea ce molia distruge și pentru ceea ce hoțul sparge și fură. Și în ziua aceea Eu îi voi vizita pe ei, chiar întorcând faptele lor împotriva capului lor.
33 Și s-a întâmplat că după ce Isus a terminat de spus aceste cuvinte, El a spus către ucenicii Săi: Intrați prin poarta cea îngustă; căci îngustă este poarta și strâmtă este calea care duce la viață; și puțini vor fi aceia care o vor găsi; dar lată este poarta și largă este calea care duce la moarte; și mulți vor fi aceia care călătoresc pe ea până când noaptea va veni când nici un om nu poate lucra.

3 Nefi 28

1 Și s-a întâmplat că atunci când Isus a spus aceste cuvinte, El a spus către ucenicii Săi, unul câte unul, zicându-le: Ce doriți voi de la Mine după ce Eu sunt dus la Tatăl?
2 Și ei toți au glăsuit, în afară de trei, zicând: Noi dorim ca, după ce am trăit până la vârsta omului, slujirea noastră la care Tu ne-ai chemat să se poată termina pentru ca noi să putem veni în grabă la Tine, în împărăția Ta.
3 Iar El a spus către ei: Binecuvântați sunteți voi pentru că voi doriți acest lucru de la Mine; de aceea, după ce veți fi în vârstă de șaptezeci și doi de ani, voi veți veni la Mine în împărăția Mea; și în Mine veți găsi odihna.
4 Și după ce El a vorbit către ei, El s-a întors către cei trei și a spus către ei: Ce vreți voi ca Eu să fac pentru voi atunci când Eu sunt dus la Tatăl?
5 Și ei s-au întristat în inimile lor, căci nu îndrăzneau să-I spună Lui ceea ce doreau.
6 Iar El a spus către ei: Iată, Eu cunosc gândurile voastre, iar voi ați dorit lucrul pe care Ioan, cel iubit al Meu, care a fost cu mine în slujirea Mea, l-a dorit de la Mine, înainte ca Eu să fi fost ridicat de către iudei.
7 De aceea, mai binecuvântați sunteți voi, căci nu veți gusta niciodată moartea; ci veți trăi ca să vedeți toate lucrările Tatălui către copiii oamenilor chiar până când toate lucrurile vor fi împlinite în acord cu voința Tatălui, atunci când Eu voi veni în slava Mea cu puterile cerului.
8 Și voi nu veți suferi niciodată durerile morții; ci atunci când Eu voi veni în slava Mea, voi veți fi transformați într-o clipă din mortalitate la nemurire; iar apoi, veți fi binecuvântați în împărăția Tatălui Meu.
9 Și iarăși, voi nu veți avea durere atunci când veți trăi în carne trupească și nici supărare, decât pentru păcatele lumii; și toate acestea le voi face Eu datorită lucrului pe care l-ați dorit voi de la Mine, căci ați dorit ca să puteți aduce sufletele oamenilor la Mine atât timp cât lumea va fi.
10 Și pentru aceasta voi veți avea bucurie deplină; și voi veți fi așezați în împărăția Tatălui Meu; da, bucuria voastră va fi deplină, tot așa cum Tatăl Mi-a dat Mie bucurie deplină; și voi veți fi tot așa cum sunt Eu, iar Eu sunt așa cum este Tatăl; iar Tatăl și cu Mine suntem una;
11 Iar Duhul Sfânt depune mărturie despre Tatăl și despre Mine; iar Tatăl va da

Duhul Sfânt copiilor oamenilor datorită Mie.

12 Şi s-a întâmplat că atunci când Isus a spus aceste cuvinte, El a atins pe fiecare dintre ei cu degetul Său, în afară de cei trei care trebuia să rămână, iar apoi a plecat.

13 Şi iată, cerurile s-au deschis şi ei au fost luaţi în cer şi au văzut şi auzit lucruri care nu pot fi spuse.

14 Şi lor li s-a interzis să vorbească; şi nici nu li s-a dat lor voie să spună lucrurile pe care le-au văzut şi le-au auzit;

15 Şi ei nu puteau să spună dacă erau în trupul lor sau în afara trupului lor; căci li se părea că erau schimbaţi la faţă, că erau transformaţi de la acest trup de carne la o stare nemuritoare şi că puteau să vadă lucrurile lui Dumnezeu.

16 Dar s-a întâmplat că iarăşi au slujit pe faţa pământului; cu toate acestea, ei nu au slujit despre lucrurile pe care le auziseră şi le văzuseră din cauza poruncii care le fusese dată lor în ceruri.

17 Şi acum, eu nu ştiu dacă ei erau muritori sau nemuritori începând cu ziua schimbării lor la faţă;

18 Dar eu atât ştiu, că în acord cu scrierile care au fost date — ei au mers pe faţa pământului şi au predicat întregului popor, unind cu Biserica pe oricât de mulţi voiau să creadă în predicile lor, botezându-i, iar toţi cei care au fost botezaţi au primit Duhul Sfânt.

19 Şi ei au fost aruncaţi în închisoare de către aceia care nu aparţineau de Biserică. Şi închisorile nu puteau să-i ţină, căci ele se crăpau în două.

20 Şi ei au fost aruncaţi în pământ; dar ei au lovit pământul cu cuvântul lui Dumnezeu într-atât, încât prin puterea Lui ei au fost eliberaţi din adâncurile pământului; şi de aceea, ei nu puteau săpa gropi destul de adânci ca să-i ţină pe ei.

21 Şi de trei ori au fost aruncaţi ei într-un cuptor, dar nu au păţit nimic.

22 Şi de două ori au fost ei aruncaţi într-o groapă cu fiare sălbatice; şi iată, ei s-au jucat cu fiarele aşa cum se joacă un copil cu un miel nou-născut şi nu au păţit nimic.

23 Şi s-a întâmplat că în felul acesta s-au dus ei printre toţi oamenii lui Nefi şi au predicat Evanghelia lui Hristos către toţi oamenii de pe faţa ţării; şi ei au fost convertiţi către Domnul şi s-au unit cu Biserica lui Hristos; şi astfel, oamenii acelei generaţii au fost binecuvântaţi în acord cu cuvintul lui Isus.

24 Şi acum eu, Mormon, termin de vorbit despre aceste lucruri un timp.

25 Iată, eu eram gata să scriu numele acelora care nu trebuia niciodată să guste moartea, dar Domnul mi-a interzis să fac aceasta; de aceea, nu le scriu, căci ele sunt ascunse de lume.

26 Dar iată, eu i-am văzut, iar ei mi-au slujit mie.

27 Şi iată, ei vor fi printre neamuri, iar neamurile nu-i vor cunoaşte.

28 Ei, de asemenea, vor fi printre iudei, iar iudeii nu-i vor cunoaşte.

29 Şi se va întâmpla, atunci când Domnul va găsi potrivit în înţelepciunea Sa, ca ei să slujească tuturor triburilor împrăştiate ale lui Israel, precum şi tuturor naţiunilor, neamurilor, limbilor şi popoarelor; şi vor aduce către Isus multe suflete dintre ei pentru ca dorinţa lor să fie împlinită, precum şi datorită puterii de convingere a lui Dumnezeu care este în ei.

30 Şi ei sunt ca şi îngerii lui Dumnezeu; şi dacă ei se vor ruga Tatălui în numele lui Isus, atunci ei vor putea să se arate oricărui om pe care ei îl vor socoti bun.

31 De aceea, mari şi minunate lucruri vor fi făcute de către ei înainte de ziua cea mare a venirii, când toţi oamenii vor sta cu siguranţă în faţa scaunului de judecată al

lui Hristos;
32 Da, chiar şi printre neamuri va fi o mare şi minunată lucrare făcută de către ei
înainte de acea zi de judecată.
33 Şi dacă aveţi scripturile care fac o relatare completă despre toate faptele minunate
ale lui Hristos, atunci veţi şti, în acord cu cuvintele lui Hristos, că aceste lucruri cu
siguranţă se vor întâmpla.
34 Şi vai de acela care nu va asculta de cuvintele lui Isus şi ale acelora pe care El i-a
ales şi i-a trimis printre ei; căci oricine care nu va primi cuvintele lui Isus şi cuvintele
acelora pe care El i-a trimis, nu-L va primi pe El; şi de aceea, El nu-l va primi pe el în
ziua din urmă;
35 Şi ar fi mai bine pentru ei dacă nu s-ar fi născut. Căci credeţi voi că faceţi să
înceteze dreptatea unui Dumnezeu mâniat, care a fost călcat în picioare de oameni
pentru ca prin aceasta salvarea să poată veni?
36 Şi acum iată, aşa cum eu am spus despre aceia pe care Domnul i-a ales, da, şi
anume cei trei care au fost luaţi în ceruri, despre care eu nu ştiu dacă erau curăţaţi din
mortalitate în nemurire—
37 Dar iată, de când eu am scris, L-am întrebat pe Domnul, iar El mi-a făcut
cunoscut mie cum că trebuie să fie o schimbare a trupurilor lor sau altfel spus, ei ar
trebui să guste moartea;
38 De aceea, pentru ca ei să nu guste moartea, o schimbare a fost făcută asupra
trupurilor lor pentru ca ei să nu sufere nici durere şi nici supărare, în afară de durerea
şi supărarea pentru păcatele lumii.
39 Acum, această schimbare nu era la fel de mare ca aceea care se va întâmpla în ziua
din urmă; dar a fost o schimbare făcută asupra lor, în aşa fel încât Satana să nu poată
să aibă nici o putere asupra lor, pentru ca el să nu poată să-i ispitească pe ei; iar ei au
fost sfinţiţi în carne pentru ca să fie sfinţi şi pentru ca puterile pământului să nu
poată să-i captureze.
40 Şi în starea aceasta trebuia ei să rămână până în ziua judecăţii lui Hristos; şi în ziua
aceea, ei trebuia să primească o schimbare şi mai mare şi să fie primiţi în Împărăţia
Tatălui din care să nu mai iasă, ci să locuiască cu Dumnezeu în ceruri în vecii vecilor.

3 Nefi 29

1 Şi acum iată, vă spun eu vouă că atunci când Domnul va găsi de cuviinţă, în
înţelepciunea Sa, ca aceste spuse să ajungă până la neamuri în acord cu cuvântul Său,
atunci voi puteţi să aflaţi că legământul, pe care Tatăl l-a făcut cu copiii lui Israel în
legătură cu restaurarea lor în ţara moştenirii lor, a început deja să se înfăptuiască.
2 Şi voi puteţi afla despre cuvintele Domnului, care au fost spuse de către profeţii
cei sfinţi, că vor fi toate împlinite; şi voi nu trebuie să spuneţi că Domnul Îşi întârzie
venirea la copiii lui Israel.
3 Şi voi nu trebuie să credeţi în inima voastră despre cuvintele care au fost spuse că
sunt deşarte, căci iată, Domnul Îşi va aduce aminte de legământul pe care l-a făcut cu
poporul Său din casa lui Israel.
4 Şi atunci când voi veţi vedea aceste spuse adeverindu-se printre voi, atunci voi nu
va mai trebui să disprețuiţi faptele Domnului, căci sabia dreptăţii Lui este în mâna
Lui dreaptă; şi iată, în ziua aceea, dacă veţi disprețui faptele Domnului, atunci El va
face ca aceasta să vină asupra voastră.

5 Vai de cel care dispreţuieşte faptele Domnului; da, vai de cel care Îl va tăgădui pe Hristos şi faptele Lui!

6 Da, vai de cel care va tăgădui revelaţiile Domnului şi care va spune că Domnul nu mai lucrează prin revelaţii sau prin profeţie, sau prin daruri sau prin limbi, sau prin tămăduiri sau prin puterea Duhului Sfânt!

7 Da, şi vai de cel care în ziua aceea va spune, pentru a primi câştig, că nu poate să fie nici o minune făcută de Isus Hristos; căci acela care face aceasta va ajunge ca fiul pierzaniei, pentru care nu a fost nici o îndurare, în acord cu cuvântul lui Hristos!

8 Da, şi voi nu va trebui să mai insultaţi sau să dispreţuiţi, sau să vă bateţi joc de iudei şi nici de urmaşii casei lui Israel; căci iată, Domnul Îşi va aduce aminte de legământul Său cu ei şi le va face lor aşa cum El a jurat.

9 De aceea, voi nu trebuie să credeţi că puteţi întoarce mâna cea dreaptă a Domnului către cea stângă pentru ca El să nu poată executa judecata pentru împlinirea legământului pe care El l-a făcut cu casa lui Israel.

3 Nefi 30

1 Ascultaţi, o, voi neamuri, şi auziţi cuvintele lui Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui Viu, cuvinte pe care El mi-a poruncit să le spun despre voi, căci iată, El mi-a poruncit să scriu, zicând:

2 Întoarceţi-vă, voi toate neamurile, de la căile voastre păcătoase; şi pocăiţi-vă de faptele voastre rele, de minciunile voastre şi de înşelăciunile voastre, de curviile voastre şi de ororile voastre tăinuite, de idolatriile voastre şi de crimele voastre, de vicleşugurile voastre preoţeşti şi de invidiile voastre, de conflictele voastre şi de toate ticăloşiile voastre şi de lucrurilor voastre abominabile; şi veniţi la Mine şi fiţi botezaţi în numele Meu pentru ca să puteţi primi iertarea păcatelor voastre şi să fiţi umpluţi de Duhul Sfânt, pentru ca să puteţi fi număraţi împreună cu poporul Meu, care este din casa lui Israel.

Al patrulea Nefi

Cartea lui Nefi

Care este fiul lui Nefi — unul dintre ucenicii lui Isus Hristos

O relatare a poporului lui Nefi, în acord cu cronica lui.

1 Şi s-a întâmplat că cel de-al treizeci şi patrulea an a trecut, precum şi cel de-al treizeci şi cincilea; şi iată că ucenicii lui Isus au format o Biserică a lui Hristos în toate ţările dimprejur. Şi toţi aceia care au venit la ei şi s-au pocăit de păcatele lor au fost botezaţi în numele lui Isus; şi ei, de asemenea, au primit Duhul Sfânt.

2 Şi s-a întâmplat că în cel de-al treizeci şi şaselea an, oamenii erau cu toţii convertiţi la Domnul, pe toată faţa ţării, atât nefiţii, cât şi lamaniţii; şi nu erau nici un fel de conflicte şi certuri între ei, iar fiecare om se purta cu dreptate faţă de celălalt.

3 Şi ei au avut toate lucrurile în comun; de aceea, nu erau nici bogaţi şi nici săraci, nici subjugaţi şi nici liberi, ci cu toţii erau liberi şi părtaşi ai darului ceresc.

4 Şi s-a întâmplat că şi cel de-al treizeci şi şaptelea an a trecut, de asemenea, iar în ţară încă mai continua să fie pace.

5 Şi erau multe fapte mari şi minunate făcute de către ucenicii lui Isus, într-atât, încât ei au vindecat pe bolnavi şi au înviat morţi şi i-au făcut pe cei schilozi să umble, iar pe cei orbi să-şi capete vederea, iar pe cei surzi să audă; şi ei au făcut tot felul de minuni printre copiii oamenilor. Şi nu făceau minunile decât în numele lui Isus.

6 Şi astfel a trecut cel de-al treizeci şi optulea an, precum şi cel de-al treizeci şi nouălea şi cel de-al patruzeci şi unulea şi cel de-al patruzeci şi doilea; da, chiar până când au trecut patruzeci şi nouă de ani şi, de asemenea, al cincizeci şi unulea şi al cincizeci şi doilea; da, şi chiar până când cincizeci şi nouă de ani au trecut.

7 Şi Domnul a făcut ca ei să prospere foarte mult în ţară; da, într-atât, încât ei iarăşi au zidit oraşe acolo unde oraşele fuseseră arse.

8 Da, chiar şi oraşul Zarahemla l-au zidit din nou.

9 Dar au fost multe oraşe care fuseseră scufundate, iar apele veniseră peste ele; de aceea, aceste oraşe nu au putut să fie renovate.

10 Şi acum iată, s-a întâmplat că poporul lui Nefi a devenit puternic şi s-a înmulţit nespus de repede; şi a devenit un popor nespus de frumos şi plăcut la înfăţişare.

11 Şi ei au fost căsătoriţi şi au fost daţi pentru căsătorie şi au fost binecuvântaţi în acord cu mulţimea făgăduielilor pe care Domnul le făcuse lor.

12 Şi ei nu au mai umblat după felul ritualurilor şi rânduielilor legii lui Moise; ci au umblat după poruncile pe care le primiseră de la Domnul Dumnezeul lor, continuând în postire şi rugăciuni şi adunându-se laolaltă deseori ca să se roage şi să audă cuvântul Domnului.

13 Şi s-a întâmplat că nu a fost nici un conflict între oameni în toată ţara; ci s-au întâmplat mari minuni făcute de ucenicii lui Isus.

14 Şi s-a întâmplat că cel de-al şaptezeci şi unulea an a trecut, precum şi cel de-al şaptezeci şi doilea an, da, şi în sfârşit, până când cel de-al şaptezeci şi nouălea an a trecut; da, chiar şi o sută de ani au trecut, iar ucenicii lui Isus, pe care El îi alesese, se duseseră cu toţii în paradisul lui Dumnezeu, în afară de cei trei care trebuia să

rămână; şi alţi ucenici au fost rânduiţi în locul lor; şi, de asemenea, mulţi din acea generaţie muriseră.

15 Şi s-a întâmplat că nu era nici un conflict în ţară datorită dragostei lui Dumnezeu care trăieşte în inimile oamenilor.

16 Şi nu erau nici invidie, nici certuri, nici tumulturi, nici curvii, nici minciuni, nici crime sau alte feluri de necurăţenii; şi cu siguranţă nu a putut să fie nici un popor mai fericit printre toate popoarele care au fost făcute de către mâna lui Dumnezeu.

17 Nu era nici un tâlhar sau ucigaş; şi, de asemenea, nu era nici un lamanit sau vreun fel de — iţi; ci ei cu toţii erau ca unul singur, copiii lui Hristos şi moştenitorii împărăţiei lui Dumnezeu.

18 Şi cât erau ei de binecuvântaţi! Căci Domnul i-a binecuvântat pe ei în toate faptele lor; da, şi anume, au fost binecuvântaţi şi au prosperat până când o sută zece ani au trecut; iar cei din prima generaţie de după Hristos au murit, iar în ţară nu era nici un conflict.

19 Şi s-a întâmplat că Nefi, acela care a păstrat această cronică din urmă (şi el le-a păstrat pe plăcile lui Nefi), a murit, iar fiul lui, Amos, le-a păstrat în locul lui; şi el le-a păstrat, de asemenea, pe plăcile lui Nefi.

20 Şi le-a păstrat timp de optzeci şi patru de ani şi încă mai era pace în ţară, în afară de o parte mică din popor care s-a revoltat din Biserică şi şi-a luat numele de lamaniţi; de aceea, au început iarăşi să fie lamaniţi în ţară.

21 Şi s-a întâmplat că şi Amos a murit (şi aceasta s-a întâmpla o sută nouăzeci şi patru de ani de la venirea lui Hristos), iar fiul lui, Amos, a păstrat cronica în locul lui; şi el, de asemenea, a păstrat-o pe plăcile lui Nefi; şi aceasta, de asemenea, a fost scrisă în cartea lui Nefi, care este această carte.

22 Şi s-a întâmplat că două sute de ani au trecut; iar din a doua generaţie au murit cu toţii, în afară de câţiva.

23 Şi acum eu, Mormon, aş dori ca voi să ştiţi că poporul s-a înmulţit într-atât, încât s-au răspândit pe toată faţa ţării şi că au devenit foarte bogaţi, datorită prosperităţii lor în Hristos.

24 Şi acum, în acest al două sute unulea an, au început să fie printre ei unii care erau înălţaţi în mândrie, cum ar fi purtarea de veşminte scumpe şi a tot felul de perle fine, precum şi a tot felul de lucruri lumeşti.

25 Şi de la acel timp încolo, ei nu au mai avut bucatele şi avuţiile lor în comun.

26 Şi ei au început să fie împărţiţi în clase; şi au început să zidească biserici pentru ei înşişi pentru ca să capete câştig; şi au început să tăgăduiască Biserica cea adevărată a lui Hristos.

27 Şi s-a întâmplat că atunci când două sute zece ani au trecut, au fost multe biserici în ţară; da, au fost multe biserici care pretindeau a-L cunoaşte pe Hristos şi totuşi tăgăduiau cea mai mare parte a Evangheliei într-atât, încât ei au căpătat tot felul de ticăloşii şi au administrat ceea ce era sfânt acelora cărora le era interzis pentru că erau nevrednici.

28 Şi această Biserică s-a înmulţit nespus de mult din cauza nedreptăţii şi din cauza puterii lui Satana care pusese stăpânire pe inimile lor.

29 Şi iarăşi, mai era încă o altă Biserică care L-a tăgăduit pe Hristos; şi ei au persecutat Biserica cea adevărată a lui Hristos din cauza umilinţei şi a credinţei sale în Hristos; şi i-au disprețuit pe ei din cauza multor minuni care erau făcute printre ei.

30 De aceea, au exercitat putere şi autoritate asupra ucenicilor lui Isus care

rămăseseră cu ei şi i-au aruncat pe ei în închisoare; dar, prin puterea cuvântului lui Dumnezeu care era într-înşii, închisorile s-au crăpat în două, iar ei au mers şi au făcut multe minuni mari printre ei.

31 Cu toate acestea şi în ciuda tuturor acestor minuni, oamenii şi-au împietrit inimile şi au căutat să-i ucidă pe ei, tot aşa cum iudeii din Ierusalim au căutat să-L ucidă pe Isus, în acord cu cuvântul Lui.

32 Şi ei i-au aruncat pe ei în cuptoarele de foc, iar ei au ieşit afară fără să fi fost atinşi.

33 Şi ei, de asemenea, i-au aruncat pe ei în gropile fiarelor sălbatice, iar ei s-au jucat cu fiarele sălbatice tot aşa cum se joacă un copil cu un miel; şi ei au ieşit dintre fiare fără să fi fost atinşi.

34 Cu toate acestea, oamenii şi-au împietrit inimile, căci erau conduşi de către mulţi preoţi şi profeţi neadevăraţi ca să zidească multe biserici şi să facă multe feluri de nedreptăţi. Şi ei i-au lovit pe oamenii lui Isus; dar poporul lui Isus nu a lovit înapoi. Şi astfel ei au rătăcit în necredinţă şi ticăloşie, de la an la an, chiar până când cel de-al două sute treizecilea an a trecut.

35 Şi acum s-a întâmplat că în acest an, în cel de-al două sute treizeci şi unulea an, a fost o mare separare în popor.

36 Şi s-a întâmplat că în acest an un popor s-a ridicat, care se numea nefiţi, iar oamenii lui erau credincioşi adevăraţi în Hristos; iar printre ei erau cei care fuseseră numiţi de către lamaniţi — iacoviţii şi iosefiţii şi zoramiţii;

37 De aceea, credincioşii cei adevăraţi în Hristos, precum şi cei care-L preamăreau cu adevărat pe Hristos (printre care erau cei trei ucenici ai lui Isus care trebuia să rămână) au fost numiţi nefiţi şi iacoviţi şi iosefiţi şi zoramiţi.

38 Şi s-a întâmplat că aceia care au respins Evanghelia, au fost numiţi lamaniţi şi lemueliţi şi ismaeliţi; şi ei nu au rătăcit în necredinţă, dar s-au revoltat cu bună ştire împotriva Evangheliei lui Hristos; şi i-au învăţat pe copiii lor cum că nu trebuie să creadă, tot aşa cum strămoşii lor de la început se rătăciseră.

39 Şi aceasta s-a întâmplat din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor abominabile ale taţilor lor, aşa cum s-a întâmplat la început. Şi ei au fost învăţaţi să-i urască pe copiii lui Dumnezeu, tot aşa cum lamaniţii au fost învăţaţi să-i urască pe copiii nefiţilor de la început.

40 Şi s-a întâmplat că două sute patruzeci şi patru de ani au trecut şi astfel au fost treburile poporului. Iar partea cea mai ticăloasă a poporului a devenit foarte puternică şi a devenit cu mult mai numeroasă decât poporul lui Dumnezeu.

41 Şi ei încă au mai continuat să zidească biserici pentru ei înşişi şi să le împodobească cu tot felul de lucruri preţioase. Şi astfel au trecut două sute cincizeci de ani şi, de asemenea, două sute şaizeci de ani.

42 Şi s-a întâmplat că partea cea ticăloasă a poporului a început iarăşi să organizeze jurămintele şi combinaţiile secrete ale lui Gadianton.

43 Şi, de asemenea, oamenii care erau numiţi poporul lui Nefi au început să fie trufaşi în inimile lor din cauza bogăţiilor lor nespus de mari şi să devină răi la fel ca şi fraţii lor, lamaniţii.

44 Şi începând de la acest timp, Ucenicii au început să sufere pentru păcatele lumii.

45 Şi s-a întâmplat că atunci când trei sute de ani au trecut, atât poporul nefiţilor, cât şi lamaniţii deveniseră foarte ticăloşi, unul la fel ca celălalt.

46 Şi s-a întâmplat că tâlharii lui Gadianton s-au răspândit peste toată faţa ţării; şi nimeni nu era drept, în afară de ucenicii lui Isus. Şi ei au depozitat aur şi argint din

abundență și au făcut tot felul de negoțuri.

47 Și s-a întâmplat că, după ce trei sute cinci ani au trecut (iar poporul încă mai rămăsese în ticăloșie), Amos a murit; iar fratele său, Amaron, a păstrat cronica în locul lui.

48 Și s-a întâmplat că, atunci când trei sute douăzeci de ani au trecut, Amaron, fiind constrâns de Duhul Sfânt, a ascuns cronicile sfinte — da, și anume toate cronicile sfinte care fuseseră transmise din generație în generație, care erau sfinte — chiar până în cel de-al trei sute douăzecilea an de la venirea lui Hristos.

49 Și el le-a ascuns la Domnul, pentru ca ele să apară iarăși acelora care sunt urmașii casei lui Iacov, în acord cu profețiile și făgăduielile Domnului. Și astfel este sfârșitul cronicii lui Amaron.

Cartea lui Mormon

Mormon 1

1 Şi acum eu, Mormon, fac o cronică a lucrurilor pe care eu le-am văzut şi auzit şi o numesc Cartea lui Mormon.

2 Şi cam la timpul când Amaron a ascuns cronicile pentru Domnul, el a venit la mine (vârsta mea fiind cam de zece ani, şi eu am început să fiu învăţat întrucâtva după felul învăţăturii poporului meu), iar Amaron a spus către mine: Eu văd că tu eşti un copil serios şi iute în a observa;

3 De aceea, atunci când vei fi cam de douăzeci şi patru de ani, aş dori ca tu să-ţi aduci aminte de lucrurile pe care le-ai observat despre acest popor; şi când vei fi la vârsta aceea, du-te în ţara Antum, la dealul care va fi numit Şim; şi acolo am pus eu în Domnul toate inscripţiile sfinte despre acest popor.

4 Şi iată, tu să iei plăcile lui Nefi la tine, iar pe celelalte să le laşi în locul în care sunt; şi tu să înscrii pe plăcile lui Nefi toate lucrurile pe care le-ai observat despre acest popor.

5 Iar eu, Mormon, fiind un urmaş al lui Nefi (şi numele tatălui meu a fost Mormon), îmi aduc aminte de lucrurile pe care Amaron mi le-a poruncit.

6 Şi s-a întâmplat că eu având unsprezece ani, am fost dus de către tatăl meu în ţara de la miazăzi şi anume în ţara lui Zarahemla.

7 Toată faţa ţării fusese acoperită de clădiri, iar poporul era aproape tot atât de numeros ca nisipul mării.

8 Şi s-a întâmplat că în acel an a început un război între nefiţi, care îi cuprindeau pe nefiţi şi iacoviţi, şi iosefiţi şi zoramiţi; iar acest război era între nefiţi şi lamaniţi, lemueliţi şi ismaeliţi.

9 Acum, lamaniţii şi lemueliţii şi ismaeliţii erau numiţi lamaniţi, iar cele două tabere erau nefiţii şi lamaniţii.

10 Şi s-a întâmplat că războiul a început să fie între ei la graniţele Zarahemlei, lângă apele lui Sidon.

11 Şi s-a întâmplat că nefiţii adunaseră laolaltă un mare număr de oameni, chiar mai mulţi de treizeci de mii. Şi s-a întâmplat că ei au avut în acelaşi an un număr de bătălii în care nefiţii i-au bătut pe lamaniţi şi au ucis pe mulţi dintre ei.

12 Şi s-a întâmplat că lamaniţii şi-au abandonat planul; şi pacea a fost instaurată în ţară; iar pacea a durat timp de aproape patru ani, când nu a fost nici o vărsare de sânge.

13 Dar ticăloşia a predominat pe faţa întregii ţări, într-atât, încât Domnul i-a luat pe ucenicii Săi preaiubiţi, iar faptele de minuni şi vindecări au încetat din cauza nedreptăţii poporului.

14 Şi nu au mai fost nici un fel de daruri de la Domnul şi Duhul Sfânt nu s-a mai pogorât asupra nimănui din cauza ticăloşiei şi necredinţei lor.

15 Iar eu, fiind de cincisprezece ani şi fiind serios de felul meu, de aceea, am fost eu vizitat de către Domnul şi am gustat şi am cunoscut bunătatea lui Isus.

16 Şi m-am apucat să predic spre popor, dar gura mi-a fost închisă şi mi s-a interzis să le predic lor; căci iată, ei s-au răzvrătit cu bunăvoie împotriva Dumnezeului lor; şi Ucenicii cei iubiţi au fost luaţi de acolo din ţară din cauza nedreptăţii lor.

17 Dar eu am rămas printre ei, însă mi s-a interzis să le predic lor din cauza

împietririi inimilor lor; şi din cauza împietririi inimilor lor ţara a fost blestemată din cauza lor.

18 Şi aceşti tâlhari de-ai lui Gadianton, care erau printre lamaniţi, au împânzit ţara într-atât, încât locuitorii ei au început să-şi ascundă comorile în pământ; şi ele au devenit alunecoase pentru că Domnul blestemase ţara; iar ei n-au putut nici să le ţină şi nici să le capete iară.

19 Şi s-a întâmplat că au fost vrăjitorii şi farmece şi magii; şi puterea celui rău a lucrat pe toată faţa ţării chiar până la îndeplinirea tuturor cuvintelor lui Abinadi, precum şi ale lui Samuel Lamanitul.

Mormon 2

1 Şi s-a întâmplat că în acelaşi an a început iarăşi un război între nefiţi şi lamaniţi. Şi în ciuda faptului că eu eram tânăr, eram înalt la statură; de aceea, poporul lui Nefi m-a ales pe mine ca să fiu conducătorul lor sau conducătorul oştirilor lor.

2 De aceea, s-a întâmplat că în cel de-al şaisprezecelea an al vieţii mele, am pornit eu în fruntea unei oştiri a nefiţilor împotriva lamaniţilor; aşadar, trei sute şi douăzeci şi şase de ani trecuseră.

3 Şi s-a întâmplat că în cel de-al trei sute douăzeci şi şaptelea an, lamaniţii au venit asupra noastră cu putere foarte mare, într-atât, încât ei au înspăimântat oştirile mele; de aceea, ei nu au vrut să se lupte şi au început să se retragă către ţinuturile de la miazănoapte.

4 Şi s-a întâmplat că noi am mers în oraşul Angola şi am pus stăpânire pe oraş şi am făcut pregătiri să ne apărăm împotriva lamaniţilor. Şi s-a întâmplat că noi am fortificat oraşul cu toată puterea noastră; dar cu toate fortificaţiile noastre, lamaniţii au tăbărât asupra noastră şi ne-au alungat din oraş.

5 Şi ei, de asemenea, ne-au alungat pe noi din ţara lui David.

6 Şi noi am mers şi am ajuns în ţara lui Ioşua, care era la graniţa de la apus, lângă malul mării.

7 Şi s-a întâmplat că noi am adunat laolaltă pe oamenii noştri cât de repede a fost posibil pentru ca să fie cu toţii într-un singur grup.

8 Dar iată, ţara era plină de tâlhari şi de lamaniţi; şi cu toată distrugerea care atârna peste poporul meu, ei nu s-au pocăit de faptele lor rele; de aceea, a fost sânge şi măcel răspândit pe toată faţa ţării, atât în partea nefiţilor, cât şi în partea lamaniţilor; şi a fost o revoluţie completă peste tot, pe toată faţa ţării.

9 Şi acum, lamaniţii aveau un rege, iar numele lui era Aaron; şi el a venit împotriva noastră cu o oştire de patruzeci şi patru de mii. Şi iată, eu i-am stat împotrivă cu patruzeci şi două de mii. Şi s-a întâmplat că eu l-am bătut pe el cu oştirea mea încât el a fugit din faţa mea. Şi iată, toate acestea s-au întâmplat; şi trei sute şi treizeci de ani au trecut.

10 Şi s-a întâmplat că nefiţii au început să se pocăiască de nedreptatea lor şi au început să strige chiar aşa cum a fost profeţit de către Samuel, profetul; căci iată, nici un om nu a putut să păstreze ceea ce era al său, din cauza hoţilor şi a tâlharilor şi ucigaşilor, precum şi a magiei şi vrăjitoriei care erau în ţară.

11 Astfel au început să fie jeluiri şi plângeri în toată ţara din cauza acestor lucruri şi mai ales printre poporul lui Nefi.

12 Şi s-a întâmplat că atunci când eu, Mormon, am văzut jeluirile şi plângerile lor şi

supărarea lor în fața Domnului, inima mea a început să se bucure în sinea mea, cunoscând îndurarea și suferințele îndelungate ale Domnului, crezând de aceea că El va fi îndurator cu ei pentru ca ei să devină iarăși un popor drept.

13 Dar iată, bucuria aceasta a mea a fost deșartă, căci întristarea lor nu era pentru pocăință datorită bunătății lui Dumnezeu; ci era mai degrabă întristarea celui osândit, pentru că Domnul nu permitea întotdeauna ca ei să ia fericirea în păcat.

14 Și ei nu au venit la Isus cu inimile frânte și cu spiritele smerite, ci L-au blestemat pe Dumnezeu și au dorit să moară. Cu toate acestea, ei erau gata să se lupte cu săbiile pentru viețile lor.

15 Și s-a întâmplat că întristarea mea s-a întors iarăși către mine și eu am văzut că ziua harului trecuse pentru ei, atât în ceea ce privește timpul, cât și spiritul; căci eu am văzut pe mii dintre ei doborâți la pământ în răzvrătire deschisă împotriva Dumnezeului lor și adunați în movile ca balega pe toată fața țării. Și astfel au trecut trei sute și patruzeci și patru de ani.

16 Și s-a întâmplat că în cel de-al trei sute patruzeci și cincilea an, nefiții au început să fugă din fața lamaniților; și ei au fost urmăriți chiar până când au ajuns în țara lui Iașon, înainte ca să fi fost posibil să fie opriți în retragerea lor.

17 Iar acum, orașul lui Iașon era aproape de țara unde Amaron depozitase cronicile potrivit spuselor Domnului pentru ca ele să nu poată fi distruse. Și iată, eu m-am dus în acord cu cuvântul lui Amaron și am luat plăcile lui Nefi și am făcut o cronică în acord cu cuvintele lui Amaron.

18 Și am făcut o relatare completă pe plăcile lui Nefi despre toate ticăloșiile și lucrurile abominabile; dar eu am interzis ca pe aceste plăci să se facă o relatare completă despre ticăloșia și lucrurile lor abominabile căci iată, în fața ochilor mei era o scenă continuă de ticăloșie și de lucruri abominabile, chiar din timpul când eu am fost îndeajuns de matur ca să mă port ca un bărbat.

19 Și vai mie din cauza ticăloșiei lor; căci inima mea a fost umplută de întristare din cauza ticăloșiei lor în toate zilele mele; cu toate acestea, eu știu că voi fi înălțat în ziua din urmă.

20 Și s-a întâmplat că în acest an, poporul lui Nefi a fost iarăși fugărit și alungat. Și s-a întâmplat că noi am fost alungați până când am ajuns în țara de la miazănoapte care se numea Sem.

21 Și s-a întâmplat că noi am fortificat orașul Sem și am adunat în el atât de mulți oameni cât a fost posibil pentru ca poate să-i putem salva pe ei de la distrugere.

22 Și s-a întâmplat că în cel de-al trei sute patruzeci și șaselea an, ei au început să năvălească iarăși peste noi.

23 Și s-a întâmplat că eu am vorbit poporului meu și i-am îndemnat pe ei cu multă energie să stea cu curaj înaintea lamaniților și să lupte pentru nevestele lor și pentru copiii lor, pentru casele lor și pentru căminele lor.

24 Iar cuvintele mele i-au întărit pe ei întrucâtva în curaj, într-atât, încât nu au fugit din fața lamaniților, ci au stat cu curaj împotriva lor.

25 Și s-a întâmplat că noi ne-am luptat cu o oștire de treizeci de mii împotriva unei oștiri de cincizeci de mii. Și s-a întâmplat că noi am stat în fața lor cu o asemenea tărie încât ei au fugit din fața noastră.

26 Și s-a întâmplat că, atunci când ei au fugit, noi i-am urmărit cu oștirile noastre și i-am înfruntat iarăși și i-am bătut; cu toate acestea, puterea Domnului nu a fost cu noi; da, noi am fost lăsați singuri, căci Spiritul Domnului nu a trăit în noi; de aceea,

noi am devenit slabi la fel ca şi fraţii noştri.

27 Iar inima mea s-a întristat din cauza acestei mari calamităţi a poporului meu, din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor lor abominabile. Dar iată, noi am mers împotriva lamaniţilor şi a tâlharilor lui Gadianton până când am pus iarăşi stăpânire pe pământurile moştenirii noastre.

28 Şi cel de-al trei sute patruzeci şi nouălea an a trecut. Iar în cel de-al trei sute cincizecilea an, noi am încheiat un tratat cu lamaniţii şi cu tâlharii lui Gadianton, prin care pământurile moştenirii noastre au fost împărţite.

29 Şi lamaniţii ne-au dat nouă ţinutul de la miazănoapte, da, şi anume trecerea cea îngustă care ducea la ţinutul de la miazăzi. Iar noi le-am dat lamaniţilor tot ţinutul de la miazăzi.

Mormon 3

1 Şi s-a întâmplat că lamaniţii nu au mai venit să se lupte iarăşi până când alţi zece ani au trecut. Şi iată, eu i-am folosit pe oamenii mei, nefiţii, ca să pregătească ţinuturile lor şi oştirile lor pentru timpul de bătălie.

2 Şi s-a întâmplat că Domnul mi-a spus: Strigă acestui popor — Pocăiţi-vă şi veniţi la Mine şi fiţi botezaţi şi zidiţi iarăşi Biserica Mea şi atunci voi veţi fi cruţaţi.

3 Iar eu am strigat către acest popor, dar a fost în zadar; şi ei nu şi-au dat seama că Domnul îi cruţase pe ei şi le dăduse lor o şansă să se pocăiască. Şi iată, ei şi-au întărit inimile împotriva Domnului Dumnezeul lor.

4 Şi s-a întâmplat că, după ce acest al zecelea an a trecut, făcând în total trei sute şaizeci de ani de la venirea lui Hristos, regele lamaniţilor mi-a trimis mie o epistolă care m-a anunţat cum că ei se pregăteau iarăşi să se lupte împotriva noastră.

5 Şi s-a întâmplat că eu am făcut ca poporul meu să se adune laolaltă în ţara Pustiu, într-un oraş care era la graniţele de lângă trecătoarea cea îngustă care ducea către ţinutul de la miazăzi.

6 Şi acolo ne-am instalat noi oştirile noastre pentru ca să putem să oprim oştirile lamaniţilor, pentru ca ei să nu poată să pună stăpânire pe nici unul dintre pământurile noastre; de aceea noi ne-am fortificat împotriva lor cu toată puterea.

7 Şi s-a întâmplat că în cel de-al trei sute şaizeci şi unulea an, lamaniţii au năvălit asupra oraşului Pustiu ca să se lupte împotriva noastră; şi s-a întâmplat că în anul acela noi i-am bătut pe ei, într-atât, încât ei s-au întors iarăşi în ţinuturile lor.

8 Şi în cel de-al trei sute şaizeci şi doilea an, ei au năvălit iarăşi ca să se lupte. Iar noi i-am învins iarăşi şi am ucis un număr mare dintre ei, iar morţii lor au fost aruncaţi în mare.

9 Iar acum, din cauza acestui lucru mare pe care nefiţii, poporul meu, l-au făcut, ei au început să se mândrească cu puterea lor şi să jure în faţa cerurilor cum că ei se vor răzbuna pentru sângele fraţilor lor care fuseseră ucişi de către duşmanii lor.

10 Şi ei au jurat pe ceruri, precum şi pe tronul lui Dumnezeu că se vor duce la luptă împotriva duşmanilor lor şi că îi vor distruge pe ei de pe faţa pământului.

11 Şi s-a întâmplat că eu, Mormon, am refuzat cu străşnicie de la acest timp încolo să mai fiu comandantul şi conducătorul acestui popor din cauza ticăloşiei şi a lucrurilor sale abominabile.

12 Iată, eu i-am condus pe ei; fără a ţine seama de ticăloşia lor i-am condus eu pe ei de multe ori în lupte şi i-am iubit în acord cu iubirea lui Dumnezeu care era în mine,

cu toată inima mea; iar sufletul meu fusese vărsat în rugăciune către Dumnezeul meu pentru ei cât era ziua de lungă; şi totuşi, aceasta a fost fără credinţă, din cauza împietririi inimilor lor.

13 Şi de trei ori i-am eliberat eu pe ei din mâinile duşmanilor lor, iar ei nu s-au pocăit de păcatele lor.

14 Şi atunci când ei au jurat pe tot ceea ce le fusese lor interzis de către Domnul şi Salvatorul nostru Isus Hristos că se vor duce să se lupte cu duşmanii lor şi să se răzbune pentru sângele fraţilor lor, iată, glasul Domnului a venit către mine, zicând:

15 Răzbunarea este a Mea, şi Eu voi răsplăti; şi pentru că acest popor nu s-a pocăit după ce Eu l-am eliberat, el va fi alungat de pe faţa pământului.

16 Şi s-a întâmplat că eu am refuzat cu străşnicie să mă ridic împotriva duşmanilor mei; şi am făcut chiar aşa cum îmi poruncise Domnul; şi am stat ca un martor nemişcat ca să arăt lumii întregi lucrurile pe care eu le-am văzut şi auzit, în acord cu manifestările Spiritului care dăduse mărturie despre lucrurile care vor veni.

17 De aceea, eu vă scriu vouă, neamurilor, precum şi ţie, casă a lui Israel, că atunci când lucrarea va începe, voi va trebui să fiţi gata să vă pregătiţi să vă întoarceţi în ţara moştenirii voastre;

18 Da, iată, eu scriu către toate marginile pământului; da, către voi, cele douăsprezece triburi ale lui Israel, care veţi fi judecate după faptele voastre de către cei doisprezece pe care Isus i-a ales ca să fie Ucenicii Săi în ţara Ierusalimului.

19 Şi eu scriu, de asemenea, către rămăşiţa acestui popor, care, de asemenea, va fi judecată de către cei doisprezece pe care Isus i-a ales în ţara aceasta; şi ei vor fi judecaţi de către ceilalţi doisprezece pe care Isus i-a ales în ţara Ierusalimului.

20 Şi aceste lucruri mi le-a arătat mie Spiritul; de aceea, vă scriu eu vouă tuturor. Şi din cauza aceasta vă scriu eu vouă pentru ca să ştiţi că voi cu toţii va trebui să staţi în faţa scaunului de judecată al lui Hristos, da, fiecare suflet care aparţine întregii familii omeneşti a lui Adam; şi voi trebuie să staţi şi să fiţi judecaţi după faptele voastre, fie că ele sunt bune sau rele;

21 Şi, de asemenea, pentru ca voi să puteţi crede în Evanghelia lui Isus Hristos pe care-o veţi avea printre voi; şi, de asemenea, pentru ca Iudeii, poporul legământului Domnului, să aibă altă mărturie, în afară de Acela pe care ei L-au văzut şi L-au auzit, cum că Isus pe care ei L-au ucis a fost chiar Hristos şi chiar Dumnezeu.

22 Şi eu aş dori să pot să conving toate marginile pământului să se pocăiască şi să se pregătească să stea în faţa scaunului de judecată al lui Hristos.

Mormon 4

1 Şi acum s-a întâmplat că în cel de-al trei sute şaizeci şi treilea an, nefiţii s-au ridicat cu oştirile lor ca să se lupte împotriva lamaniţilor în afara ţării Pustiu.

2 Şi s-a întâmplat că oştirile nefiţilor au fost mânate iarăşi înapoi în ţara Pustiu. Şi în timp ce ei mai erau încă obosiţi, o oştire proaspătă a lamaniţilor a venit peste ei; şi au avut o bătălie aprinsă, într-atât, încât lamaniţii au pus stăpânire pe oraşul Pustiu şi au ucis pe mulţi dintre nefiţi şi au luat mulţi prizonieri.

3 Şi cei rămaşi au fugit şi s-au unit cu locuitorii oraşului Teancum. Acum, oraşul Teancum era la graniţele de lângă malul mării; şi era, de asemenea, aproape de oraşul Pustiu.

4 Şi aceasta a fost pentru că oştirile nefiţilor s-au dus peste lamaniţi încât ei au

început să fie loviți; căci dacă nu ar fi fost pentru aceasta, lamaniții nu ar fi putut să aibă nici o putere asupra lor.

5 Dar iată, judecățile lui Dumnezeu îi vor copleşi pe cei păcătoşi; iar cei păcătoşi de către păcătoşi sunt pedepsiți; căci păcătoşii sunt aceia care ațâță inimile copiilor oamenilor la vărsare de sânge.

6 Şi s-a întâmplat că lamaniții au făcut pregătiri ca să vină împotriva oraşului Teancum.

7 Şi s-a întâmplat că în cel de-al trei sute şaizeci şi patrulea an, lamaniții au venit împotriva oraşului Teancum pentru ca ei să poată pune stăpânire şi pe oraşul Teancum.

8 Şi s-a întâmplat că ei au fost respinşi şi goniți înapoi de către nefiți. Iar atunci când nefiții au văzut că ei îi respinseseră pe lamaniți, iarăşi s-au înfumurat din cauza puterii lor; şi au mers în puterea lor şi au pus iarăşi stăpânire pe oraşul Pustiu.

9 Şi acum, toate aceste lucruri fuseseră împlinite; şi mii din amândouă părțile au fost ucişi, atât din partea nefiților, cât şi din partea lamaniților.

10 Şi s-a întâmplat că cel de-al trei sute şaizeci şi şaselea an a trecut, iar lamaniții au venit iarăşi peste nefiți ca să se lupte; şi totuşi nefiții nu s-au pocăit de răul pe care-l făcuseră, ci au persistat în continuare în ticăloşia lor.

11 Şi nu este posibil ca limba să descrie sau ca omul să scrie o descriere perfectă a scenei oribile a sângelui şi măcelului care a fost printre oameni, atât nefiți, cât şi lamaniți; şi fiecare inimă a fost împietrită aşa încât ei s-au bucurat în continuare în vărsarea de sânge.

12 Şi niciodată nu mai fusese o ticăloşie atât de mare printre toți copiii lui Lehi, nici printre toți cei din casa lui Israel, în acord cu cuvintele Domnului, aşa cum a fost printre acest popor.

13 Şi s-a întâmplat că lamaniții au pus stăpânire pe oraşul Pustiu şi aceasta pentru că numărul lor întrecea numărul nefiților.

14 Şi ei, de asemenea, au mărşăluit împotriva oraşului Teancum şi i-au alungat pe locuitorii lui afară din el şi au luat mulți prizonieri, atât femei cât şi copii, şi i-au oferit pe ei ca jertfe idolilor-zei ai lor.

15 Şi s-a întâmplat că în cel de-al trei sute şaizeci şi şaptelea an, nefiții fiind mânioşi pentru că lamaniții au jertfit pe femeile şi copiii lor, s-au dus împotriva lamaniților cu o furie foarte mare, într-atât, încât ei iarăşi i-au bătut pe lamaniți şi i-au alungat afară din ținuturile lor.

16 Iar lamaniții nu au mai venit iarăşi peste nefiți până în cel de-al trei sute şaptezeci şi cincilea an.

17 Şi în acest an iarăşi au năvălit ei asupra nefiților cu toate puterile lor; şi nu au fost numărați din cauza numărului lor mare.

18 Şi de la acest timp înainte, nefiții nu au mai câştigat putere asupra lamaniților, ci au început să fie măturați de aceştia la fel ca roua înainte de răsăritul soarelui.

19 Şi s-a întâmplat că lamaniții iarăşi au năvălit asupra oraşului Pustiu; şi a fost o bătălie foarte cumplită în țara Pustiu, în care ei i-au învins pe nefiți.

20 Şi ei iarăşi au fugit din fața lor şi au venit în oraşul Boaz; iar acolo, s-au ridicat împotriva lamaniților cu curaj foarte mare într-atât, încât lamaniții nu i-au învins pe ei până când ei au venit iarăşi pentru a doua oară.

21 Iar atunci când au venit pentru a doua oară, nefiții au fost alungați şi măcelăriți într-un măcel foarte mare; femeile şi copiii lor iarăşi au fost jertfiți idolilor.

22 Şi s-a întâmplat că nefiții iarăşi au fugit din fața lor, luând cu ei pe toți locuitorii, atât pe cei din oraşe, cât şi pe cei de la sate.
23 Şi acum eu, Mormon, văzând că lamaniții erau cât pe ce să răstoarne țara, de aceea, eu m-am dus la dealul Şim şi am luat toate scrierile pe care Amaron le ascunsese în Domnul.

Mormon 5

1 Şi s-a întâmplat că eu am mers printre nefiți şi m-am pocăit pentru jurământul pe care-l făcusem că nu-i voi mai ajuta; şi ei iarăşi mi-au dat comanda oştirilor lor, căci se uitau la mine ca şi cum eu puteam să-i salvez de la suferințele lor.
2 Dar iată, am fost fără speranță, căci eu am ştiut de judecățile Domnului care trebuia să vină asupra lor; căci ei nu s-au pocăit de nedreptățile lor, ci s-au luptat pentru viețile lor fără ca să cheme numele Aceluia care i-a făcut pe ei.
3 Şi s-a întâmplat că lamaniții au venit asupra noastră în timp ce noi fugeam către oraşul Iordanului; dar iată, ei au fost alungați înapoi încât ei nu au ocupat oraşul la data aceea.
4 Şi s-a întâmplat că ei iarăşi au venit asupra noastră, iar noi am păstrat oraşul. Şi au mai fost, de asemenea, şi alte oraşe care au fost păstrate de către nefiți, care rezistență i-a ținut pe ei în afară încât nu au putut să pătrundă în țara care se întindea în fața noastră ca să-i distrugă pe locuitorii țării noastre.
5 Dar s-a întâmplat că, prin toate ținuturile prin care am trecut, locuitorii de acolo nu erau adunați înăuntru; ei fuseseră distruşi de către lamaniți, iar oraşele lor şi satele lor şi cetățile lor fuseseră arse de foc; şi astfel au trecut trei sute şaptezeci şi nouă de ani.
6 Şi s-a întâmplat că în cel de-al trei sute optzecilea an, lamaniții iarăşi au venit peste noi ca să se lupte, iar noi am stat împotriva lor cu curaj; dar totul a fost în zadar, căci numărul lor era atât de mare, încât ei au călcat poporul nefiților sub picioarele lor.
7 Şi s-a întâmplat că noi iarăşi am fugit, iar cei a căror fugă a fost mai iute decât a lamaniților au scăpat, iar aceia a căror fugă nu a întrecut pe cea a lamaniților au fost călcați în picioare şi distruşi.
8 Şi acum iată eu, Mormon, nu doresc să sfâşii sufletele oamenilor aruncându-le în față o scenă atât de îngrozitoare de sânge şi măcel ca aceea care a fost aşternută în fața ochilor mei; dar eu, ştiind că lucrurile acestea trebuie să fie făcute cunoscute şi că toate lucrurile ascunse trebuie să fie dezvăluite pe acoperişul caselor —
9 Şi, de asemenea, că o cunoaştere a acestor lucruri trebuie să vină la rămăşița acestui popor, precum şi către neamuri, despre care Domnul a spus că trebuia să împrăştie acest popor, iar acest popor trebuia să fie socotit ca nimica toată în fața lor — de aceea, eu scriu o prescurtare, neîndrăznind să fac o relatare completă a lucrurilor pe care le-am văzut din cauza poruncii pe care am primit-o, precum şi pentru ca voi să nu aveți o supărare prea mare din cauza ticăloşiei acestui popor.
10 Şi acum iată, eu spun aceasta către seminția lor, precum şi către neamurile care au grijă de casa lui Israel, care îşi dau seama şi ştiu de unde vin binecuvântările lor.
11 Căci eu ştiu că asemenea lucru va aduce întristare din cauza suferinței casei lui Israel; da, ei se vor întrista din cauza distrugerii acestui popor; se vor întrista pentru că acest popor nu s-a pocăit pentru ca să poată fi primit în brațele lui Isus.
12 Acum, aceste lucruri sunt scrise către rămăşița casei lui Iacov; şi ele sunt scrise în

felul acesta pentru că este ştiut de Dumnezeu că ticăloşia nu poate să le aducă lor pe acestea; şi ele trebuie să fie ascunse în Domnul pentru ca să poată fi descoperite la timpul ales de El.

13 Şi aceasta este porunca pe care am primit-o eu; şi iată, ele vor fi descoperite în acord cu porunca Domnului, atunci când El va găsi de cuviinţă în înţelepciunea Sa.

14 Şi iată, ele vor ajunge până la cei necredincioşi dintre iudei; şi în scopul acesta vor ajunge ele — pentru ca ei să poată fi convinşi că Isus este Hristos, Fiul Dumnezeului celui Viu; că Tatăl va îndeplini prin Fiul Său Preaiubit scopul Său cel mare şi veşnic, restaurându-i pe iudei sau întreaga casă a lui Israel în ţara moştenirii lor, pe care Domnul Dumnezeul lor le-a dat-o lor pentru înfăptuirea legământului Său.

15 Şi, de asemenea, pentru ca seminţia acestui popor să poată să creadă mai cu convingere în Evanghelia Lui, care va ajunge până la ei de la neamuri; căci acest popor va fi împrăştiat şi va deveni un popor negru, murdar şi scârbos, dincolo de orice descriere a ceea ce a fost vreodată printre noi, da, şi chiar şi a ceea ce a fost printre lamaniţi; şi aceasta din cauza necredinţei şi a idolatriei lor.

16 Căci iată, Spiritul Domnului a încetat deja să se mai lupte cu strămoşii lor; şi ei sunt fără de Hristos şi fără de Dumnezeu în lume; şi ei sunt mânaţi ca pleava spulberată de vânt.

17 Ei au fost odată un popor plăcut şi L-au avut pe Hristos ca păstor; da, ei au fost conduşi chiar de către Dumnezeu Tatăl.

18 Dar acum iată, ei sunt conduşi de către Satana, tot aşa cum pleava este dusă de vânt sau tot aşa cum o corabie este mânată de valuri, fără pânză şi ancoră sau fără nimic care s-o conducă; şi aşa cum este ea, tot aşa sunt ei.

19 Şi iată, Domnul a rezervat binecuvântările Lui pe care ei le-ar fi putut primi în ţară pentru neamurile care vor avea stăpânire peste ţară.

20 Dar iată, se va întâmpla că ei vor fi mânaţi şi împrăştiaţi de către neamuri; şi după ce ei vor fi mânaţi şi împrăştiaţi de către neamuri, iată, atunci Domnul îşi va aduce aminte de legământul pe care El l-a făcut cu Avraam şi cu toţi cei din casa lui Israel.

21 Şi Domnul, de asemenea, îşi va aduce aminte de rugăciunile celor drepţi, care au fost făcute către El pentru ei.

22 Iar apoi, o, voi neamurilor, cum de puteţi voi să staţi în faţa puterii lui Dumnezeu dacă nu vă pocăiţi şi nu vă întoarceţi de pe căile voastre păcătoase?

23 Nu ştiţi voi că sunteţi în mâinile lui Dumnezeu? Nu ştiţi voi că El are toată puterea şi că la porunca Lui cea mare pământul va fi răsucit ca un sul?

24 De aceea, pocăiţi-vă şi umiliţi-vă în faţa Lui, de teamă ca El să nu vină cu dreptate împotriva voastră — de teamă ca o rămăşiţă a seminţiei lui Iacov să nu umble printre voi ca un leu şi să vă sfâşie în bucăţi şi atunci nu va fi nimeni ca să vă elibereze.

Mormon 6

1 Şi acum, eu termin cronica mea despre distrugerea poporului meu, nefiţii. Şi s-a întâmplat că noi am înaintat în marş înaintea lamaniţilor.

2 Iar eu, Mormon, am scris o epistolă către regele lamaniţilor şi i-am cerut să ne acorde dreptul ca să ne adunăm poporul nostru în ţara Cumora, lângă un deal care era numit Cumora, iar acolo să ne batem.

3 Şi s-a întâmplat că regele lamaniţilor mi-a acordat ceea ce am dorit.

4 Şi s-a întâmplat că noi am înaintat în marş până în ţara Cumora şi ne-am instalat

corturile de jur-împrejurul dealului Cumora; şi acesta era un ţinut cu multe ape şi râuri şi cascade; şi aici am avut noi nădejdea să câştigăm avantaj asupra lamaniţilor.

5 Şi când trei sute optzeci şi patru de ani au trecut, noi adunaserăm pe toţi cei rămaşi din poporul nostru în ţara Cumora.

6 Şi s-a întâmplat că, atunci când noi adunaserăm tot poporul nostru într-un singur grup în ţara Cumora, iată eu, Mormon, am început să îmbătrânesc; şi ştiind că aceasta avea să fie ultima bătălie a poporului meu şi având poruncă de la Domnul ca să nu las cronicile care fuseseră înmânate de strămoşii noştri, şi care erau sfinte, să cadă în mâna lamaniţilor (căci lamaniţii le-ar fi distrus), de aceea, eu am făcut această cronică pe plăcile lui Nefi şi am ascuns în dealul Cumora toate cronicile care îmi fuseseră încredinţate mie de către mâna Domnului, în afară de aceste câteva plăci pe care eu le-am dat fiului meu, Moroni.

7 Şi s-a întâmplat că poporul meu împreună cu nevestele lor şi cu copiii lor au văzut acum oştirile lamaniţilor înaintând în marş către ei; şi cu frica aceea îngrozitoare de moarte, care umple piepturile tuturor celor slabi, au aşteptat ei ca să-i întâmpine.

8 Şi s-a întâmplat că ei au venit ca să se lupte împotriva noastră, iar fiecare suflet era umplut de groază din cauza numărului lor mare.

9 Şi s-a întâmplat că ei au tăbărât asupra poporului meu cu săbiile şi cu arcurile, cu săgeţile şi cu topoarele şi cu tot felul de arme de război.

10 Şi s-a întâmplat că oamenii mei au fost doborâţi la pământ, da, şi anume cei zece mii care erau cu mine şi eu am căzut rănit în mijlocul lor; şi ei au trecut pe lângă mine şi nu au pus capăt vieţii mele.

11 Şi atunci când ei au trecut printre noi şi au doborât pe toţi oamenii mei în afară de douăzeci şi patru dintre noi (printre care era şi fiul meu Moroni) şi noi supravieţuisem celor morţi din poporul nostru, am văzut în ziua următoare, atunci când lamaniţii se întorseseră în taberele lor, de pe vârful dealului Cumora, pe cei zece mii din poporul meu care fuseseră doborâţi, fiind conduşi de mine în fruntea lor.

12 Şi noi, de asemenea, i-am văzut pe cei zece mii din poporul meu care fuseseră conduşi de către fiul meu, Moroni.

13 Şi iată, cei zece mii ai lui Ghidghidona căzuseră, iar el, de asemenea, căzuse în mijlocul lor.

14 Şi Lama căzuse împreună cu cei zece mii ai săi; iar Ghilgal căzuse împreună cu cei zece mii ai săi; iar Limha căzuse împreună cu cei zece mii ai săi; iar Ieneum căzuse împreună cu cei zece mii ai săi; iar Cumeniha şi Moroniha şi Antionum şi Şiblom şi Sem şi Ioş căzuseră împreună cu cei zece mii ai fiecăruia dintre ei.

15 Şi s-a întâmplat că au mai fost încă zece care au căzut de sabie, împreună cu cei zece mii ai fiecăruia dintre ei; da, şi anume toţi oamenii mei căzuseră în afară de cei douăzeci şi patru care fuseseră împreună cu mine, precum şi câţiva care scăpaseră în ţinuturile de la miazăzi şi câţiva care dezertaseră la lamaniţi; iar carnea lor şi oasele lor şi sângele lor erau împrăştiate pe faţa pământului, fiind părăsiţi acolo de mâinile acelora care-i uciseseră ca să se facă ţărână şi să putrezească şi să se întoarcă în pământul-mamă.

16 Iar sufletul meu a fost sfâşiat de groază din cauza măcelăririi poporului meu; şi eu am strigat:

17 O, voi cei cinstiţi, cum de aţi putut voi să vă îndepărtaţi de căile Domnului! O, voi cei cinstiţi, cum de aţi putut voi să-L respingeţi pe Isus care a stat cu braţele deschise ca să vă primească!

18 Iată, dacă voi nu ați fi făcut aceasta, voi nu ați fi căzut. Dar iată, voi ați căzut, iar eu jelesc pierderea voastră.
19 O, voi fii şi fiice cinstite, voi tați şi mame, voi bărbați şi neveste, voi cei cinstiți, cum de s-a întâmplat ca voi să cădeți!
20 Dar iată, voi sunteți duşi, iar întristarea mea nu poate să vă aducă înapoi.
21 Şi în curând va veni ziua când mortalitatea voastră trebuie să se schimbe în nemurire, iar aceste trupuri care acum putrezesc în corupție trebuie în curând să devină trupuri incoruptibile; iar apoi voi va trebui să stați în fața scaunului de judecată al lui Hristos ca să fiți judecați după faptele voastre; şi dacă va fi ca voi să fiți drepți, atunci voi sunteți binecuvântați împreună cu strămoşii voştri care s-au dus înaintea voastră.
22 O, dacă voi v-ați fi pocăit înainte ca această mare distrugere să fi venit asupra voastră. Dar iată, voi v-ați dus, iar Tatăl, da, Tatăl cel Veşnic din ceruri cunoaşte starea voastră; şi El face cu voi aşa după cum este dreptatea şi îndurarea Lui.

Mormon 7

1 Şi acum iată, eu aş dori să vorbesc întrucâtva către cei rămaşi din acest popor care sunt cruțați, dacă va fi ca Dumnezeu să le dea lor cuvintele mele pentru ca ei să poată cunoaşte lucrurile strămoşilor lor; da, eu vă spun vouă, voi, rămăşița casei lui Israel; şi acestea sunt cuvintele pe care eu le spun:
2 Voi să ştiți că sunteți din casa lui Israel.
3 Voi să ştiți că trebuie să veniți la pocăință, căci altfel nu puteți fi salvați.
4 Voi să ştiți că trebuie să vă puneți jos armele voastre de război şi să nu vă mai desfătați în vărsarea de sânge şi să nu mai puneți mâna pe ele, decât dacă Dumnezeu vă va porunci.
5 Voi să ştiți că trebuie să ajungeți la cunoaşterea strămoşilor voştri şi să vă pocăiți de toate păcatele şi nedreptățile voastre şi să credeți în Isus Hristos, că El este Fiul lui Dumnezeu şi că El a fost ucis de către Iudei şi că prin puterea Tatălui, El a înviat din nou, prin care El a câştigat victorie asupra mormântului; şi prin El, de asemenea, muşcătura morții este înghițită.
6 Şi El va face învierea morților prin care omul trebuie să se ridice şi să stea în fața scaunului Lui de judecată.
7 Şi El a înfăptuit mântuirea lumii prin care aceluia care este găsit nevinovat în fața Lui în ziua judecății i se dă să locuiască în prezența lui Dumnezeu în împărăția Lui, să cânte neîncetat împreună cu corurile de sus cântece de preamărire pentru Tatăl şi pentru Fiul şi pentru Duhul Sfânt, care sunt un Dumnezeu, într-o stare de fericire fără de sfârşit.
8 De aceea, pocăiți-vă şi fiți botezați în numele lui Isus şi țineți-vă strâns de Evanghelia lui Hristos care va fi pusă în fața voastră, nu numai în această cronică, ci şi în cronica ce va veni la neamuri de la Iudei, care cronică va veni de la neamuri la voi.
9 Căci iată, aceasta s-a scris cu scopul ca voi să credeți în aceasta; şi dacă voi credeți aceea, atunci voi veți crede aceasta, de asemenea; şi dacă voi credeți aceasta, atunci voi veți cunoaşte despre strămoşii voştri, precum şi despre faptele minunate care au fost făcute printre ei de către puterea lui Dumnezeu.
10 Şi voi, de asemenea, veți cunoaşte că sunteți o rămăşiță a seminției lui Iacov; de aceea, voi sunteți numărați în poporul întâiului legământ; şi dacă va fi ca voi să

credeți în Hristos şi să fiți botezați, mai întâi prin apă, iar apoi prin foc şi prin Duhul Sfânt, urmând exemplul Salvatorului nostru, în acord cu ceea ce El ne-a poruncit nouă, atunci va fi bine de voi în ziua judecății. Amin.

Mormon 8

1 Iată eu, Moroni, termin cronica tatălui meu, Mormon. Iată, eu am numai puține lucruri de scris, care lucruri mi-au fost poruncite de către tatăl meu.

2 Şi acum s-a întâmplat că, după bătălia cea mare şi înfricoşătoare de la Cumora, iată, nefiții care scăpaseră în țara de la miazăzi au fost fugăriți de către lamaniți până când au fost distruşi cu toții.

3 Şi tatăl meu, de asemenea, a fost ucis de ei, iar eu chiar rămân singur ca să scriu povestea tristă a distrugerii poporului meu. Dar iată, ei sunt duşi, iar eu îndeplinesc porunca tatălui meu. Şi dacă ei mă vor ucide pe mine sau nu, eu nu ştiu.

4 De aceea, voi scrie şi voi ascunde cronicile în pământ; şi încotro mă duc, nu are nici o importanță.

5 Iată, tatăl meu a făcut această cronică şi a scris scopul ei. Şi iată, eu aş dori să scriu, de asemenea, dacă aş avea loc pe plăci, dar nu am; şi nici metal nu am, căci sunt singur. Tatăl meu a fost ucis în bătălie, precum şi toate neamurile mele, iar eu nu am nici prieteni şi nici unde să mă duc; şi cât timp va dori Domnul ca eu să mai trăiesc, eu nu ştiu.

6 Iată, patru sute de ani au trecut de la venirea Domnului şi Salvatorului nostru.

7 Şi iată, lamaniții au fugărit poporul meu, nefiții, din oraş în oraş şi din loc în loc chiar până când nici unul dintre ei nu a mai rămas; şi mare a fost căderea lor; da, mare şi uimitoare este distrugerea poporului meu, nefiții.

8 Şi iată, mâna Domnului este aceea care a făcut aceasta. Şi iată, de asemenea, că lamaniții sunt în război unul cu altul; şi întreaga față a acestei țări este un cerc continuu de ucideri şi vărsare de sânge; şi nimeni nu cunoaşte sfârşitul războiului.

9 Şi acum iată, eu nu mai spun nimic despre ei, căci nu mai este nimeni, decât lamaniții şi tâlharii care sunt pe fața țării.

10 Şi nu mai este nimeni care să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu, în afară de Ucenicii lui Isus care rămăseseră în țară până când ticăloşia poporului a fost atât de mare, încât Domnul nu i-a suferit pe ei ca să rămână cu poporul; şi dacă ei încă mai sunt pe fața pământului, nimeni nu ştie.

11 Dar iată, tatăl meu şi cu mine i-am văzut pe ei, iar ei ne-au slujit nouă.

12 Şi oricine va primi această cronică şi nu o va condamna din cauza imperfecțiunilor care sunt în ea, tot acela va cunoaşte lucruri încă şi mai mari decât acestea. Iată, eu sunt Moroni; şi dacă ar fi cu putință, eu aş dori să vă fac vouă cunoscute toate lucrurile.

13 Iată, eu termin să vă spun despre acest popor. Eu sunt fiul lui Mormon, iar tatăl meu a fost un urmaş al lui Nefi.

14 Şi tot eu sunt acela care a ascuns această cronică în Domnul; plăcile acelea nu sunt de nici o valoare din cauza poruncii Domnului. Căci El într-adevăr a spus că nimeni nu le va avea ca să capete câştig; dar cronica de pe ele este de mare valoare; iar acela care le va aduce la lumină, pe el Domnul îl va binecuvânta.

15 Căci nimeni nu poate avea puterea de a o aduce la lumină, decât dacă lucrul acesta îi va fi dat lui de către Dumnezeu; căci Dumnezeu doreşte ca aceasta să fie

făcută cu ochiul îndreptat numai către slava Lui sau la bunăstarea poporului de legământ al Domnului din vechime şi îndelung împrăştiat.

16 Şi binecuvântat să fie acela care va aduce acest lucru la lumină; căci acesta va fi adus afară din întuneric la lumină, potrivit cuvântului lui Dumnezeu; da, el va fi adus afară din pământ şi va străluci cu putere din întuneric şi va fi adus la cunoştința poporului; şi lucrul acesta va fi făcut prin puterea lui Dumnezeu.

17 Şi dacă vor fi greşeli, acestea vor fi greşelile unui om. Dar iată, noi nu cunoaştem nici o greşeală; cu toate acestea, Dumnezeu cunoaşte toate lucrurile; de aceea, acela care osândeşte, el să ştie că va fi în pericol să ajungă în focul iadului.

18 Iar acela care spune: Arată-mi sau vei fi lovit — acela să ştie să se păzească să nu poruncească ceea ce este interzis de către Domnul.

19 Căci iată, acelaşi care judecă cu grăbire va fi judecat cu grăbire; căci plata lui va fi după faptele lui; de aceea, acela care loveşte va fi lovit de către Domnul.

20 Iată ce spune Scriptura — omul nu trebuie să lovească şi nici să judece; căci judecata este a Mea, spune Domnul, iar răzbunarea, de asemenea, este a Mea; şi Eu voi plăti înapoi.

21 Iar acela care va sufla mânie şi lupte împotriva lucrării Domnului, precum şi împotriva poporului de legământ al Domnului, care este casa lui Israel, şi care va zice: Noi vom distruge lucrarea Domnului, iar Domnul nu-Şi va aduce aminte de legământul Său pe care l-a făcut cu casa lui Israel — tot acela este în pericol să fie doborât la pământ şi aruncat în foc;

22 Căci scopuri veşnice al Domnului vor continua până când toate făgăduințele Lui vor fi împlinite.

23 Cercetați profețiile lui Isaia. Iată, eu nu pot să le scriu. Da, iată, vă spun eu vouă, cum că acei sfinți care au plecat înaintea mea, care au avut stăpânire asupra acestei țări, vor implora, da, chiar din țărână Îl vor implora ei pe Domnul; şi aşa cum Domnul trăieşte, tot aşa îşi va aduce El aminte de legământul pe care l-a făcut cu ei.

24 Şi El cunoaşte rugăciunile lor, cum că ele erau din partea fraților lor. Şi El cunoaşte credința lor, căci în numele Lui puteau ei să mişte munți; şi în numele Lui puteau ei să facă pământul să se cutremure; şi prin puterea cuvântului Lui au făcut ei închisori să se dărâme la pământ; da, chiar şi cele mai înspăimântătoare cuptoare nu au putut să le facă lor nici un rău, precum nici animalele sălbatice sau şerpii veninoşi, datorită puterii cuvântului Lui.

25 Şi iată, rugăciunile lor erau, de asemenea, din partea aceluia pe care Domnul îl va lăsa să aducă aceste lucruri la lumină.

26 Şi nimeni nu trebuie să spună că acestea nu se vor întâmpla, căci cu siguranță ele se vor întâmpla, căci aşa a spus Domnul; căci din pământ vor veni ele, prin mâna Domnului; şi nimeni nu va putea să oprească aceasta; şi aceasta se va întâmpla într-o zi când se va spune că miracole nu mai sunt; şi se va întâmpla ca şi cum cineva ar vorbi din morți.

27 Şi se va întâmpla într-o zi când sângele sfinților Îl va implora pe Domnul din cauza combinațiilor secrete şi a lucrărilor întunericului.

28 Da, aceasta se va întâmpla într-o zi când puterea lui Dumnezeu va fi tăgăduită şi bisericile vor fi corupte şi înălțate în trufia inimilor lor; da, şi anume, într-o zi când conducătorii bisericilor şi învățătorii se vor înălța în îngâmfarea inimilor lor chiar în invidia acelora care aparțin de bisericile lor.

29 Da, aceasta se va întâmpla într-o zi când se va auzi despre focuri şi furtuni şi nori

de fum în țări străine.
30 Şi, de asemenea, se va auzi despre războaie, zvonuri de războaie şi cutremure de pământ în diferite locuri.
31 Da, aceasta se va întâmpla într-o zi când va fi o mare spurcăciune pe fața pământului; vor fi crime şi furturi, minciuni şi înşelăciuni, curvie şi tot felul de lucruri abominabile; când mulți vor fi aceia care vor spune fă asta sau fă cealaltă şi nu va avea nici o importanță, căci Domnul va opri toate acestea în ziua din urmă. Dar vai de aceia, căci ei sunt în fierea amărăciunii şi prinşi în legăturile nedreptății.
32 Da, aceasta se va întâmpla într-o zi când se vor zidi unele biserici, care vor spune: Vino la mine şi pentru banii tăi vei fi iertat de păcatele tale.
33 O, voi oameni ticăloşi şi stricați şi încăpățânați, de ce ați zidit voi biserici pentru voi înşivă ca să căpătați câştig? De ce ați pocit voi cuvântul sfânt al lui Dumnezeu ca să puteți aduce blestem asupra sufletelor voastre? Iată, uitați-vă la revelațiile lui Dumnezeu; căci iată, timpul va veni în ziua aceea când toate aceste lucruri vor trebui împlinite.
34 Iată, Domnul mi-a arătat mie lucruri mari şi minunate despre ceea ce va trebui să se întâmple în curând, în ziua aceea când aceste lucruri se vor întâmpla printre voi.
35 Iată, eu vorbesc către voi ca şi cum voi ați fi prezenți; şi totuşi voi nu sunteți. Dar iată, Isus Hristos mi-a arătat mie, iar eu cunosc faptele voastre.
36 Şi eu ştiu că voi păşiți în trufia inimilor voastre; şi nu este nimeni, în afară de câțiva, care nu se înalță pe ei înşişi în trufia inimilor lor, purtând veşminte foarte fine, invidiind şi luptându-se şi dovedind răutate şi persecuții şi tot felul de nedreptăți; iar bisericile voastre, da, chiar şi fiecare dintre ele, au devenit spurcate din cauza trufiei din inimile voastre.
37 Căci iată, voi iubiți banii şi averea voastră şi veşmintele voastre fine şi podoabele bisericilor voastre mai mult decât voi îi iubiți pe cei săraci şi pe cei în nevoie, pe cei bolnavi şi pe cei în suferință.
38 O, voi cei spurcați, voi cei fățarnici, voi învățătorilor care vă vindeți pe voi înşivă pentru aceea care va corupe, de ce ați spurcat voi Biserica cea sfântă a lui Dumnezeu? De ce vă este ruşine să luați asupra voastră numele lui Hristos? De ce nu vă gândiți voi că mai mare este valoarea unei fericiri veşnice decât acea nefericire care nu moare niciodată — din cauza laudelor lumii?
39 De ce vă împodobiți pe voi înşivă cu ceea ce nu are nici o viață şi totuşi suferiți ca cei flămânzi şi cei în nevoie şi cei goi şi cei bolnavi şi cei în suferință să treacă pe lângă voi şi voi să nu-i vedeți?
40 Da, de ce vă consolidați voi lucrurile voastre abominabile secrete ca să căpătați câştig şi să faceți ca văduve să jelească în fața Domnului, precum şi orfani să jelească în fața Domnului, precum şi sângele taților şi al bărbaților lor să-L implore pe Domnul din pământ pentru răzbunare asupra capului vostru?
41 Iată, sabia răzbunării atârnă asupra voastră; şi în curând va veni timpul când El va răzbuna sângele sfinților asupra voastră, căci El nu va mai suferi strigătele lor.

Mormon 9

1 Şi acum eu vorbesc, de asemenea, despre aceia care nu cred în Hristos.
2 Iată, veți crede voi în ziua vizitării voastre — iată, când Domnul va veni, da, anume în ziua aceea mare când pământul va fi răsucit ca un sul şi elementele se vor

topi cu mare căldură, da, în ziua aceea mare când voi veți fi aduşi ca să staţi înaintea Mielului lui Dumnezeu — veți spune voi atunci că nu este Dumnezeu?

3 Atunci Îl veți mai tăgădui voi pe Hristos sau veți putea voi să-L priviți pe Mielul lui Dumnezeu? Credeți voi că veți locui cu El cu conştiința vinovăției voastre? Credeți voi că veți putea să fiți fericiți să locuiți cu acea Ființă Sfântă când sufletele voastre sunt chinuite de conştiința vinovăției că voi ați ponegrit legile Lui?

4 Iată, vă zic eu vouă că ați fi mai nenorociți să locuiți cu un Dumnezeu sfânt şi drept, cu conştiința spurcăciunii voastre înaintea Lui, decât dacă ați locui împreună cu sufletele osândite în iad.

5 Căci iată, atunci când voi veți fi aduşi ca să vă vedeți goliciunea în fața lui Dumnezeu, precum şi slava lui Dumnezeu şi sfinția lui Isus Hristos, o flacără de nestins se va aprinde peste voi.

6 O, atunci, voi cei necredincioşi, întoarceți-vă către Domnul; implorați cu putere pe Tatăl în numele lui Isus pentru ca voi să puteți să fiți găsiți neprihăniți, puri, frumoşi şi albi, fiind curățați de sângele Mielului în ziua aceea mare din urmă.

7 Şi iarăşi vă spun eu vouă, aceia care tăgăduiți revelațiile lui Dumnezeu şi ziceți că ele au încetat să mai fie, că nu este nici o revelație sau profeție, sau dar sau vindecare, sau vorbire în limbi şi în tălmăciri de limbi;

8 Iată, vă spun eu vouă, cum că acela care tăgăduieşte aceste lucruri nu cunoaşte Evanghelia lui Hristos; da, el nu a citit scripturile; iar dacă le-a citit, atunci el nu le înțelege.

9 Căci nu citim noi că Dumnezeu este acelaşi ieri, astăzi şi în vecii vecilor, iar în El nu este nici o schimbare sau o umbră de schimbare?

10 Şi acum, dacă voi v-ați închipuit pentru voi înşivă un Dumnezeu care se schimbă şi în care este o umbră de schimbare, atunci voi v-ați închipuit pentru voi înşivă un Dumnezeu care nu este un Dumnezeu al minunilor.

11 Dar iată, eu vă voi arăta vouă un Dumnezeu al minunilor, şi anume Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov; şi acesta este acelaşi Dumnezeu care a creat cerul şi pământul şi toate lucrurile care sunt în ele.

12 Iată, El l-a făcut pe Adam, iar prin Adam a venit căderea omului. Şi din cauza căderii omului a venit Isus Hristos, chiar Tatăl şi Fiul; şi datorită lui Isus Hristos a venit mântuirea omului.

13 Şi datorită mântuirii omului, care a venit prin Isus Hristos, ei sunt aduşi înapoi în prezența Domnului; da, asta înseamnă că toți oamenii sunt mântuiți datorită faptului că moartea lui Hristos înfăptuieşte învierea, care înfăptuieşte o mântuire de la un somn veşnic, din care somn toți oamenii vor fi treziți de către puterea lui Dumnezeu atunci când trâmbița va suna; şi ei vor veni, atât cei mici, cât şi cei mari; şi ei cu toții vor sta în fața scaunului Lui de judecată, fiind mântuiți şi eliberați din această legătură veşnică a morții, care moarte este o moarte vremelnică.

14 Iar apoi va veni judecata Celui Sfânt asupra lor; iar apoi va veni timpul când cel întinat va fi încă întinat; iar acela care este drept va fi încă drept; acela care este fericit va fi încă fericit; iar acela care este nefericit va fi încă nefericit.

15 Şi acum, o, voi toți aceia care v-ați închipuit pentru voi înşivă un Dumnezeu care nu poate face nici o minune, aş dori să vă întreb pe voi, este adevărat că toate aceste lucruri despre care eu am vorbit s-au întâmplat? A venit deja sfârşitul? Iată, vă spun eu vouă, nu; iar Dumnezeu nu a încetat să fie un Dumnezeu al miracolelor.

16 Iată, nu sunt lucrurile înfăptuite de Dumnezeu minunate în ochii voştri? Da, şi

cine poate înțelege lucrările minunate ale lui Dumnezeu?

17 Cine va spune că nu a fost o minune că prin cuvântul Lui cerul şi pământul au apărut; şi prin puterea cuvântului Lui omul a fost făcut din țărâna pământului; şi prin puterea cuvântului Lui miracole au fost înfăptuite?

18 Şi cine va spune că Isus Hristos nu a făcut multe minuni mărețe? Şi au fost multe minuni mărețe făcute de mâinile apostolilor.

19 Şi dacă atunci minuni au fost făcute, de ce a încetat Dumnezeu să fie un Dumnezeu al minunilor şi totuşi să fie o Ființă neschimbătoare? Şi iată, vă spun eu vouă, El nu S-a schimbat; căci dacă ar fi aşa, atunci El ar înceta să fie Dumnezeu; şi El nu a încetat să fie Dumnezeu şi este un Dumnezeu al minunilor.

20 Iar pricina pentru care El încetează să mai facă minuni printre copiii omului este pentru că ei rătăcesc în necredință şi se abat de la drumul drept şi nu-L cunosc pe Dumnezeul în care ei trebuie să creadă.

21 Iată, vă spun eu vouă că acela care crede în Hristos, neîndoindu-se de nimic, lui îi va fi dat orice el Îi va cere Tatălui în numele lui Hristos; iar făgăduiala aceasta este pentru toți, chiar şi până la marginile pământului.

22 Căci iată, astfel a spus Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, către ucenicii Săi care trebuia să rămână, da, precum şi către toți ucenicii Săi în auzul mulțimii: Duceți-vă în toată lumea şi propovăduiți Evanghelia la orice făptură;

23 Şi acela care crede şi care este botezat va fi salvat, dar acela care nu crede va fi osândit;

24 Şi aceste semne îi vor urma pe aceia care cred — în numele Meu ei vor alunga diavolii; ei vor cuvânta în limbi noi; ei vor apuca şerpi; şi dacă ei vor bea orice lucru ucigător, acesta nu-i va vătăma pe ei; ei îşi vor pune mâinile pe bolnavi, iar aceştia se vor vindeca;

25 Şi oricine va crede în numele Meu, neîndoindu-se de nimic, lui îi voi confirma Eu toate cuvintele Mele, chiar şi până la marginile pământului.

26 Şi acum, iată, cine poate să se împotrivească lucrărilor Domnului? Cine poate să tăgăduiască spusele Lui? Cine se va ridica împotriva puterii atotputernice a Domnului? Cine va dispreți lucrările Domnului? Cine-i va dispreți pe copiii lui Hristos? Iată, voi toți aceia care sunteți disprețuitori ai lucrărilor Domnului vă veți minuna şi veți pieri.

27 O, atunci, nu disprețuiți şi nu vă minunați, ci ascultați de cuvintele Domnului şi întrebați-L pe Tatăl, în numele lui Isus, pe ce lucruri să vă sprijiniți la nevoie. Nu vă îndoiți, ci fiți credincioşi şi începeți ca în timpurile din vechime şi veniți la Domnul cu toată inima voastră şi duceți la bun sfârşit propria voastră salvare cu frică şi cutremurare înaintea Lui.

28 Fiți înțelepți în zilele încercărilor voastre; lepădați-vă de orice necurățenie; nu cereți ceva ca să risipiți în poftele voastre trupeşti, ci cereți cu o tărie neclintită să nu cedați la nici o ispită, ci să-L slujiți pe Dumnezeul cel Adevărat şi Viu.

29 Vedeți să nu fiți botezați în mod nedemn; vedeți să nu luați împărtăşania lui Hristos în mod nedemn; ci vedeți să faceți toate lucrurile cu demnitate şi să le faceți în numele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel Viu; şi dacă voi veți face aceasta şi veți răbda până la sfârşit, atunci în nici un caz voi nu veți fi alungați.

30 Iată, eu vă vorbesc vouă ca şi cum aş vorbi din morți; căci eu ştiu că voi veți avea cuvintele mele.

31 Nu mă osândiți pe mine din cauza imperfecțiunii mele, şi nici pe tatăl meu din

cauza imperfecțiunii lui, precum şi nici pe aceia care au scris înaintea lui; ci mai degrabă aduceți mulțumiri lui Dumnezeu pentru că El a făcut ca voi să vedeți imperfecțiunile noastre, pentru ca voi să învățați să fiți şi mai înțelepți decât am fost noi.

32 Şi acum, iată, noi am scris această cronică după cunoştința noastră, cu literele care printre noi sunt numite litere egiptene reformate, fiind transmise şi modificate de către noi după felul nostru de vorbire.

33 Şi dacă plăcile noastre ar fi fost destul de mari, noi am fi scris în ebraică; dar ebraica a fost, de asemenea, modificată de către noi; şi dacă noi am fi putut scrie în ebraică, iată, voi nu ați fi avut nici o imperfecțiune în cronica noastră.

34 Dar Domnul cunoaşte lucrurile pe care noi le-am scris, precum şi că nici un alt popor nu cunoaşte limba noastră; şi pentru că nici un alt popor nu cunoaşte limba noastră, de aceea, El a pregătit mijloace pentru interpretarea ei.

35 Şi aceste lucruri sunt scrise pentru ca noi să ne putem curăța veşmintele de sângele fraților noştri care s-au rătăcit în necredință.

36 Şi iată, aceste lucruri pe care noi le-am dorit în legătură cu frații noştri, da, şi anume restaurarea lor pentru cunoaşterea lui Hristos, sunt în acord cu rugăciunile tuturor sfinților care au trăit în țară.

37 Şi fie ca Domnul Isus Hristos să facă în aşa fel ca rugăciunile lor să fie răsplătite în acord cu credința lor; şi fie ca Dumnezeu Tatăl să-şi aducă aminte de legământul pe care El l-a făcut cu casa lui Israel; şi fie ca El să-i binecuvânteze pe ei în vecii vecilor, prin credință în numele lui Isus Hristos. Amin.

Cartea lui Eter

Eter 1

1 Şi acum eu, Moroni, încep să fac o relatare a acelor locuitori din vechime care fuseseră distruşi de către mâna Domnului de pe faţa acestei ţări de la miazănoapte.

2 Şi eu iau relatarea mea de pe cele douăzeci şi patru de plăci care au fost găsite de către poporul lui Limhi, care este cunoscută ca fiind Cartea lui Eter.

3 Şi cum eu cred că prima parte a acestei cronici, care vorbeşte despre crearea lumii şi despre Adam, precum şi o relatare din acel timp chiar şi despre turnul acela mare şi despre orice alte lucruri care s-au întâmplat printre copiii oamenilor până în acel timp, se află printre Iudei—

4 De aceea, eu nu scriu acele lucruri care s-au întâmplat din zilele lui Adam până în timpul acela; căci ele sunt pe plăci; şi oricine care le va găsi, acela va avea puterea să facă o relatare completă.

5 Dar iată, eu nu redau o relatare completă, ci numai o parte a relatării mele, începând de la turn şi până când ei au fost distruşi.

6 Şi în felul acesta redau eu relatarea mea. Acela care a scris această cronică a fost Eter, iar el a fost un urmaş al lui Coriantor.

7 Coriantor a fost fiul lui Moron.

8 Iar Moron a fost fiul lui Etem.

9 Iar Etem a fost fiul lui Ahah.

10 Iar Ahah a fost fiul lui Set.

11 Iar Set a fost fiul lui Şiblon.

12 Iar Şiblon a fost fiul lui Com.

13 Iar Com a fost fiul lui Coriantum.

14 Iar Coriantum a fost fiul lui Amnigada.

15 Iar Amnigada a fost fiul lui Aaron.

16 Iar Aaron a fost un urmaş al lui Het, care a fost fiul lui Hartom.

17 Iar Hartom a fost fiul lui Lib.

18 Iar Lib a fost fiul lui Chiş.

19 Iar Chiş a fost fiul lui Corom.

20 Iar Corom a fost fiul lui Levi.

21 Iar Levi a fost fiul lui Chim.

22 Iar Chim a fost fiul lui Morianton.

23 Iar Morianton a fost un urmaş al lui Riplachiş.

24 Iar Riplachiş a fost fiul lui Şez.

25 Iar Şez a fost fiul lui Het.

26 Iar Het a fost fiul lui Com.

27 Iar Com a fost fiul lui Coriantum.

28 Iar Coriantum a fost fiul lui Emer.

29 Iar Emer a fost fiul lui Omer.

30 Iar Omer a fost fiul lui Şul.

31 Iar Şul a fost fiul lui Chib.

32 Iar Chib a fost fiul lui Oriha, care a fost fiul lui Iared;

33 Care Iared a venit împreună cu fratele său şi cu familiile lor şi cu alte familii de la turnul cel mare în timpul când Domnul a încurcat limbile oamenilor şi a blestemat

în mânia Lui cum că ei să fie împrăştiaţi pe toată faţa pământului; şi în acord cu cuvântul Domnului, oamenii au fost împrăştiaţi.

34 Iar fratele lui Iared fiind un om mare şi puternic, precum şi un om mult favorizat de către Domnul, Iared, fratele lui a spus către el: Imploră-L pe Domnul ca El să nu ne încurce, încât să nu înţelegem cuvintele noastre.

35 Şi s-a întâmplat că fratele lui Iared L-a implorat pe Domnul, iar Domnul a avut milă de Iared; de aceea, El nu a încurcat limba lui Iared; iar Iared şi fratele lui nu au fost încurcaţi.

36 Apoi Iared a spus către fratele său: Imploră-L iarăşi pe Domnul şi poate că El îşi va întoarce mânia Sa de la aceia care sunt prietenii noştri şi nu le va încurca limbile.

37 Şi s-a întâmplat că fratele lui Iared L-a implorat pe Domnul, iar Domnul a avut milă de prietenii lor şi de familiile lor, iar ei nu au fost încurcaţi.

38 Şi s-a întâmplat că Iared a spus iarăşi către fratele său, zicând: Du-te şi întreabă-L pe Domnul dacă ne va alunga pe noi afară din ţară, şi dacă ne va alunga, imploră-L pe El încotro trebuie să ne ducem. Şi cine ştie, poate că Domnul ne va conduce pe noi către o ţară care este aleasă mai presus de tot pământul? Şi dacă aşa va fi, atunci să fim credincioşi în Domnul, ca să primim aceasta ca o moştenire a noastră.

39 Şi s-a întâmplat că fratele lui Iared L-a implorat pe Domnul în acord cu ceea ce fusese spus de gura lui Iared.

40 Şi s-a întâmplat că Domnul l-a auzit pe fratele lui Iared şi a avut milă de el şi a spus către el:

41 Du-te şi adună-ţi turmele tale de tot felul, atât de parte bărbătească, cât şi de parte femeiască; şi, de asemenea, tot felul de seminţe ale pământului; precum şi pe familiile tale; precum şi pe Iared, fratele tău, şi familia lui; şi, de asemenea, pe prietenii tăi şi familiile lor şi pe prietenii lui Iared şi familiile lor.

42 Iar după ce tu ai făcut aceasta, să mergi în fruntea lor până la o vale care este în partea de la miazănoapte. Iar acolo te voi întâlni Eu pe tine şi voi merge în fruntea ta până într-o ţară care este aleasă mai presus decât toate ţările pământului.

43 Şi acolo te voi binecuvânta Eu pe tine şi seminţia ta şi voi creşte pentru Mine din seminţia ta şi din seminţia fratelui tău şi a acelora care vor merge cu tine un mare neam. Şi nici un altul nu va fi mai mare decât neamul pe care Eu îl voi ridica pentru Mine din seminţia ta pe toată faţa pământului. Şi astfel voi face Eu pentru tine datorită acestui îndelungat timp când tu M-ai implorat pe Mine.

Eter 2

1 Şi s-a întâmplat că Iared şi fratele lui şi familiile lor şi, de asemenea, prietenii lui Iared şi ai fratelui lui şi familiile lor s-au dus jos în valea care era la miazănoapte (iar numele văii era Nimrod, fiind numită după vânătorul cel puternic) împreună cu turmele lor de tot felul pe care ei le adunaseră laolaltă, atât de parte bărbătească, cât şi de parte femeiască.

2 Şi ei, de asemenea, au întins capcane şi au prins păsările cerului; şi ei, de asemenea, au pregătit un vas în care au luat cu ei peştii apelor.

3 Şi ei, de asemenea, au luat cu ei deseret, care tălmăcit înseamnă un fel de albină care face miere; şi astfel ei au luat cu ei roiuri de albine şi tot felul de lucruri care erau pe faţa pământului adică, seminţe de tot felul.

4 Şi s-a întâmplat că atunci când ei au ajuns în valea lui Nimrod, Domnul S-a

pogorât şi a spus către fratele lui Iared; şi El era într-un nor, iar fratele lui Iared nu L-a văzut pe El.

5 Şi s-a întâmplat că Domnul le-a poruncit lor să se ducă în pustiu, da, în partea aceea în care nici un om nu mai fusese niciodată. Şi s-a întâmplat că Domnul a mers în fruntea lor şi a spus către ei, aşa cum era El într-un nor, şi le-a dat îndrumări încotro să călătorească.

6 Şi s-a întâmplat că ei au călătorit în pustiu şi au construit corăbii cu care ei au trecut multe ape, fiind îndrumaţi tot timpul de mâna Domnului.

7 Iar Domnul nu suferea ca ei să se oprească dincolo de mare, în pustiu, ci dorea ca ei să meargă înainte chiar până în ţara făgăduinţei, care era mai aleasă decât toate celelalte ţări pe care Domnul Dumnezeu o păstrase pentru un popor drept.

8 Şi El a jurat, în mânia Sa, către fratele lui Iared, că acela care va avea stăpânire peste această ţară a făgăduinţei de la acel timp încolo şi până în vecii vecilor va trebui să-L slujească pe El, Dumnezeul cel adevărat şi unic sau, dacă nu, atunci el va fi distrus când întreaga Sa mânie va veni asupra lui.

9 Şi acum, noi putem să vedem hotărârile lui Dumnezeu în legătură cu această ţară, cum că este o ţară a făgăduinţei; şi orice neam va avea stăpânire asupra ei va trebui să-L slujească pe Dumnezeu sau, dacă nu, atunci ei vor fi distruşi când întreaga mânie a lui Dumnezeu va veni asupra lor. Şi întreaga Sa mânie vine, atunci când ei vor fi copţi în nedreptate.

10 Căci iată, aceasta este o ţară care este aleasă mai presus decât toate celelalte ţări; de aceea, cel care va avea stăpânire asupra ei va trebui să-L slujească pe Dumnezeu sau va fi distrus; căci aceasta este hotărârea veşnică a lui Dumnezeu. Şi numai atunci când nedreptatea printre copiii ţării va fi deplină ei vor fi distruşi.

11 Şi astfel vă este vouă dat, o, voi neamurilor, ca voi să puteţi cunoaşte hotărârile lui Dumnezeu — pentru ca voi să vă puteţi pocăi şi să nu continuaţi în nedreptăţile voastre până când toată plenitudinea se va înfăptui, pentru ca voi să nu puteţi să aduceţi întreaga mânie a lui Dumnezeu asupra voastră, aşa cum locuitorii ţării au făcut până acum.

12 Iată, aceasta este o ţară aleasă şi orice neam care va avea stăpânire asupra ei va fi liber de sclavie şi de robie şi de orice alte neamuri de sub cer, dacă ei Îl vor sluji pe Dumnezeul ţării, care este Isus Hristos, care S-a manifestat prin lucrurile pe care noi le-am scris.

13 Şi acum, eu îmi continui cronica; căci iată, s-a întâmplat că Domnul l-a adus pe Iared şi pe fraţii lui chiar până la marea aceea mare care desparte pământurile. Iar când ei au ajuns la mare, ei şi-au pus corturile; şi ei au pus numele acelui loc Moriancumer; şi ei au locuit în corturi şi au locuit în corturile de la malul mării timp de patru ani.

14 Şi s-a întâmplat că la sfârşitul celor patru ani, Domnul a venit iarăşi la fratele lui Iared şi a stat într-un nor şi a vorbit cu el. Şi timp de trei ore a vorbit Domnul cu fratele lui Iared şi l-a dojenit pe el pentru că el nu şi-a adus aminte să cheme numele Domnului.

15 Iar fratele lui Iared s-a pocăit de răul pe care-l făcuse şi a chemat numele Domnului pentru fraţii lui care erau cu el. Iar Domnul i-a spus: Eu vă voi ierta pe tine şi pe fraţii tăi de păcatele voastre; dar voi nu trebuie să mai păcătuiţi, căci voi trebuie să vă aduceţi aminte că Spiritul Meu nu se va strădui întotdeauna cu omul; de aceea, dacă voi veţi păcătui până când veţi fi copţi, atunci voi veţi fi alungaţi din

prezența Domnului. Și acestea sunt gândurile Mele despre țara pe care Eu vă voi da
vouă ca moștenire; căci va fi o țară aleasă mai presus de toate celelalte țări.
16 Iar Domnul a spus: Duceți-vă la lucru și construiți după felul corăbiilor pe care
voi le-ați construit până acum. Și s-a întâmplat că fratele lui Iared s-a dus la lucru,
precum și frații lui; și ei au construit corăbii după felul în care ei construiseră mai
înainte, după îndrumările Domnului. Și ele erau mici și ușoare pe apă, la fel ca
ușurimea unei păsări pe apă.
17 Și ele erau construite în așa fel încât erau foarte etanșe, și anume rezistau la apă ca
o farfurie și fundul lor era etanș ca o farfurie, iar capetele lor erau ascuțite; iar
marginea lor era etanșă ca a unei farfurii; iar lungimea lor era cât lungimea unui
copac; iar ușa lor, atunci când era închisă, era etanșă la fel ca o farfurie.
18 Și s-a întâmplat că fratele lui Iared L-a implorat pe Domnul, zicând: O, Doamne,
eu am făcut lucrarea pe care Tu mi-ai poruncit-o și am construit corăbiile așa cum
Tu mi-ai indicat.
19 Și iată, o, Doamne, în ele nu este nici o lumină; încotro trebuie noi să cârmim?
Și, de asemenea, noi vom pieri, căci în ele noi nu putem să respirăm, în afară de aerul
care este în ele; de aceea, vom pieri.
20 Iar Domnul a spus către fratele lui Iared: Iată, tu să faci o gaură în partea de sus,
precum și una în partea de jos; iar atunci când voi veți suferi din cauza aerului,
atunci tu să desfunzi gaura și voi veți primi aer. Și dacă va fi ca apa să vină peste voi,
iată, tu să astupi gaura, pentru ca voi să nu pieriți din cauza inundației.
21 Și s-a întâmplat că fratele lui Iared a făcut așa după cum Domnul i-a poruncit lui.
22 Și el iarăși L-a implorat pe Domnul, zicând: O, Doamne, iată eu am făcut așa
după cum Tu mi-ai poruncit mie; și eu am pregătit corăbiile pentru poporul meu și,
iată, nu este nici o lumină în ele. Iată, o, Doamne, ne vei lăsa Tu ca să trecem această
apă în întuneric?
23 Iar Domnul a spus către Iared: Ce vrei tu să fac Eu pentru ca voi să aveți lumină
în corăbiile voastre? Căci iată, voi nu puteți să aveți ferestre, căci ele ar fi sfărâmate
în bucăți; și nici nu trebuie să luați foc cu voi, căci voi nu trebuie să călătoriți după
lumina focului.
24 Căci iată, voi veți fi la fel ca o balenă în mijlocul mării; căci valuri ca muntele vor
veni peste voi. Cu toate acestea, Eu vă voi aduce pe voi iarăși afară din adâncurile
mării; căci vânturile au fost suflate din gura Mea și, de asemenea, ploile și inundațiile
tot Eu le-am trimis.
25 Și iată, Eu vă pregătesc pe voi împotriva acestor lucruri; căci voi nu puteți să
treceți peste aceste adâncuri mari dacă Eu nu vă pregătesc împotriva valurilor mării
și a vânturilor care s-au întețit și a inundațiilor care vor veni. De aceea, ce vreți voi să
pregătesc Eu pentru voi pentru ca voi să aveți lumină atunci când sunteți înghițiți în
adâncurile mării?

Eter 3

1 Și s-a întâmplat că fratele lui Iared (acum, numărul corăbiilor care fuseseră pregătite
era opt) s-a dus la muntele pe care ei îl numeau muntele Șelem, din cauza înălțimii
lui nespus de mari și a topit dintr-o stâncă șaisprezece pietre mici; și ele erau albe și
clare, și anume la fel ca sticla transparentă; și el le-a dus în țara de pe vârful muntelui
și iarăși L-a implorat pe Domnul, zicând:

2 O, Doamne, Tu ai spus că noi va trebui să fim înconjurați de inundații. Acum iată, o, Doamne, şi nu fi mânios pe slujitorul Tău din cauza slăbiciunii lui în fața Ta; căci noi ştim că Tu eşti sfânt şi că locuieşti în ceruri şi că noi suntem nevrednici în fața Ta; din cauza căderii, firile noastre au devenit rele fără întrerupere; cu toate acestea, o, Doamne, Tu ne-ai dat nouă o poruncă cum că noi trebuie să Te chemăm pe Tine pentru ca de la Tine să primim în acord cu dorințele noastre.

3 Iată, o, Doamne, Tu ne-ai lovit pe noi din cauza nedreptății noastre şi ne-ai alungat şi în toți aceşti ani mulți noi am fost în pustiu; cu toate acestea, Tu ai fost îndurător cu noi. O, Doamne, priveşte către mine cu îndurare şi întoarce-Ți mânia Ta de la acest popor şi nu lăsa ca să se ducă peste aceste adâncuri furioase în întuneric; ci priveşte aceste lucruri pe care eu le-am topit din stâncă.

4 Şi eu ştiu, o, Doamne, că Tu ai toată puterea şi că poți să faci orice vrei pentru binele omului; de aceea, atinge aceste pietre, o, Doamne, cu degetul Tău şi pregăteşte-le pentru ca ele să lumineze în întuneric; şi ele ne vor lumina pe noi în corăbiile pe care noi le-am pregătit pentru ca noi să avem lumină în timp ce vom traversa marea.

5 Iată, o, Doamne, Tu poți să faci aceasta. Noi ştim că Tu eşti în stare să arăți putere mare, care pare mică pentru înțelegerea oamenilor.

6 Şi s-a întâmplat că atunci când fratele lui Iared a spus aceste cuvinte, iată, Domnul Şi-a întins mâna Sa şi a atins pietrele, una câte una, cu degetul Său. Iar vălul a fost ridicat de pe ochii fratelui lui Iared; iar el a văzut degetul Domnului; şi acesta era asemănător cu degetul unui om, din carne şi sânge; iar fratele lui Iared a căzut jos în fața Domnului, căci el a fost lovit de spaimă.

7 Iar Domnul a văzut că fratele lui Iared a căzut la pământ; iar Domnul i-a spus: Ridică-te, de ce ai căzut?

8 Iar el a spus către Domnul: Eu am văzut degetul Domnului şi m-am temut să nu mă lovească pe mine; căci eu nu am ştiut că Domnul are carne şi sânge.

9 Iar Domnul i-a spus: Datorită credinței tale, tu ai văzut că Eu iau asupra Mea carne şi sânge; şi niciodată nu a venit un om în fața Mea cu o asemenea credință nespus de mare cum ai tu; căci dacă nu ar fi fost aşa, atunci tu nu ai fi putut vedea degetul Meu. Ai văzut tu mai mult decât atât?

10 Iar el a răspuns: Nu; Doamne, arată-Te mie.

11 Iar Domnul i-a spus: Crezi tu cuvintele pe care Eu le voi spune?

12 Iar el a răspuns: Da, Doamne, eu ştiu că Tu spui adevărul, căci Tu eşti un Dumnezeu al adevărului şi nu poți să minți.

13 Iar atunci când el a spus aceste cuvinte, iată, Domnul S-a arătat lui şi a zis: Pentru că tu cunoşti aceste lucruri, tu eşti mântuit de la cădere; de aceea, tu eşti adus înapoi în prezența Mea; de aceea, Eu Mă arăt ție.

14 Iată, Eu sunt Acela care am fost pregătit de la crearea lumii să mântuiesc poporul Meu. Iată, Eu sunt Isus Hristos. Eu sunt Tatăl şi Fiul. În Mine întreaga omenire va avea viață şi aceasta în vecii vecilor, şi anume aceia care vor crede în numele Meu; şi ei vor deveni fiii Mei şi fiicele Mele.

15 Şi niciodată nu M-am arătat Eu unui om pe care Eu l-am creat, căci niciodată nu a crezut vreun om în Mine aşa ca tine. Vezi tu că tu eşti creat după propria-Mi asemănare? Da, chiar şi toți oamenii au fost creați după asemănarea Mea.

16 Iată, acest trup, pe care tu acum Îl priveşti, este trupul Spiritului Meu; iar pe om l-am creat Eu după trupul Spiritului Meu; şi tot aşa după cum Eu îți apar ție în

Spirit, tot aşa voi apărea Eu poporului Meu în carne.

17 Şi acum, după cum eu, Moroni, am spus că nu pot să dau o relatare completă a acestor lucruri care sunt scrise, de aceea este destul pentru mine să spun că Isus S-a arătat pe El Însuşi acestui om în Spirit, chiar în felul şi în asemănarea aceluiaşi trup în care El li S-a arătat nefiților.

18 Şi El i-a slujit lui la fel cum le slujise nefiților; şi toate acestea pentru ca acest om să poată cunoaşte că El era Dumnezeu datorită multor fapte mari pe care Domnul i le arătase lui.

19 Şi datorită cunoştinței acestui om, el nu a putut fi ținut să nu vadă de după văl; şi el a văzut degetul lui Isus pe care, atunci când L-a văzut, L-a simțit cu spaimă; căci el a ştiut că acesta era degetul Domnului; iar el nu a mai avut credință, căci el a ştiut, fără să se îndoiască de nimic.

20 De aceea, având această cunoaştere perfectă a lui Dumnezeu, el nu a putut fi ținut după văl; de aceea, el L-a văzut pe Isus; şi El l-a slujit.

21 Şi s-a întâmplat că Domnul a spus către fratele lui Iared: Iată, tu să nu laşi ca aceste lucruri pe care tu le-ai văzut şi auzit să se ducă în lume până când va veni timpul ca Eu să-Mi slăvesc numele în carne; de aceea, tu să prețuieşti lucrurile pe care le-ai văzut şi auzit şi să nu le arăți la nici un om.

22 Şi iată, atunci când tu vei veni la Mine, tu să le scrii şi să le pecetluieşti pentru ca nimeni să nu le poată tălmăci; ca tu să le scrii într-o limbă pe care ei nu o pot citi.

23 Şi iată, aceste două pietre ți le voi da Eu ție, iar tu să le pecetluieşti, de asemenea, împreună cu lucrurile pe care le vei scrie.

24 Căci iată, limba în care tu vei scrie Eu am încurcat-o; de aceea, voi face ca la timpul ales de Mine aceste pietre să mărească în ochii oamenilor aceste lucruri pe care tu le vei scrie.

25 Iar atunci când Domnul a spus aceste cuvinte, El a arătat fratelui lui Iared pe toți locuitorii pământului care fuseseră, precum şi pe aceia care vor fi; şi El nu i-a ascuns pe aceştia de la vederea lui, chiar şi până la marginile pământului.

26 Căci El îi spusese lui la timpurile dinainte că, dacă el ar crede în El, atunci El i-ar arăta lui toate lucrurile — atunci aceasta îi va fi arătată lui. De aceea, Domnul nu a putut să țină ascuns nimic de el, căci el a ştiut că Domnul putea să-i arate lui toate lucrurile.

27 Şi Domnul i-a spus: Scrie aceste lucruri şi pecetluieşte-le; iar Eu le voi dezvălui copiilor oamenilor la timpul ales de Mine.

28 Şi s-a întâmplat că Domnul i-a poruncit să pecetluiască cele două pietre pe care el le primise şi să nu le arate până când Domnul le va arăta copiilor oamenilor.

Eter 4

1 Şi Domnul i-a poruncit fratelui lui Iared să coboare de pe munte, din prezența Domnului şi să scrie lucrurile pe care le-a văzut; şi era interzis ca acestea să ajungă până la copiii oamenilor până când El va fi ridicat pe cruce; şi din cauza aceasta, regele Mosia le-a păstrat, pentru ca ele să nu ajungă în lume până când Hristos se va înfățişa poporului Său.

2 Iar după ce Hristos într-adevăr s-a înfățişat poporului Său, El a poruncit ca acestea să fie făcute cunoscute.

3 Şi acum, după aceasta, ei cu toții s-au rătăcit în necredință; şi nimeni nu a mai

rămas, în afară de lamaniți, iar ei au respins Evanghelia lui Hristos; de aceea, mie mi s-a poruncit ca eu iarăşi să le ascund în pământ.

4 Iată, eu am scris pe aceste plăci chiar acele lucruri pe care fratele lui Iared le-a văzut; şi niciodată nu au fost făcute cunoscute lucruri mai mari decât acelea care au fost făcute cunoscute fratelui lui Iared.

5 De aceea, Domnul mi-a poruncit mie să le scriu; iar eu le-am scris. Iar El mi-a poruncit să le pecetluiesc; El, de asemenea, mi-a poruncit să pecetluiesc tălmăcirea lor; de aceea, eu am pecetluit pietrele de tălmăcire, în acord cu porunca Domnului.

6 Căci Domnul a mi-a spus: Ele să nu ajungă până la neamuri, până în ziua când ele se vor pocăi de nedreptatea lor şi vor deveni curate în faţa Domnului.

7 Şi în ziua aceea oamenii vor avea credinţă în Mine, a zis Domnul, la fel ca şi fratele lui Iared, pentru ca ei să devină sfinţiţi pentru Mine, şi atunci Eu le voi dezvălui lucrurile pe care fratele lui Iared le-a văzut, chiar până la dezvăluirea către ei a tuturor revelaţiilor Mele, a zis Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Tatăl cerului şi al pământului şi al tuturor lucrurilor care sunt în ele.

8 Iar acela care se va ridica împotriva cuvântului Domnului să fie blestemat; iar acela care va tăgădui aceste lucruri să fie blestemat; căci Eu nu le voi arăta lor lucruri mari, a zis Isus Hristos; căci Eu sunt Acela care vorbeşte.

9 Şi la porunca Mea cerurile se deschid şi se închid; şi la cuvântul Meu pământul se va cutremura; şi la porunca Mea locuitorii de acolo vor muri, ca şi cum ar fi prin foc.

10 Iar acela care nu crede în cuvintele Mele, acela nu crede în ucenicii Mei; şi dacă se va întâmpla ca Eu să nu vorbesc, judecaţi; căci voi veţi şti că Eu sunt Acela care va vorbi în ultima zi.

11 Dar acela care crede aceste lucruri despre care Eu am vorbit, pe el îl voi vizita Eu prin manifestările Spiritului Meu, iar el va şti şi va aduce mărturie. Căci datorită Spiritului Meu, el va cunoaşte că aceste lucruri sunt adevărate; căci acesta îi va convinge pe oameni să facă bine.

12 Şi orice lucru care îi convinge pe oameni să facă bine este de la Mine; căci binele nu vine de la nimeni decât de la Mine. Eu sunt Acelaşi care îi va conduce pe oameni către tot ceea ce este bine; acela care nu va crede în cuvintele Mele nu va crede în Mine — cum că Eu sunt; iar acela care nu Mă va crede pe Mine nu-L va crede pe Tatăl care M-a trimis pe Mine. Căci iată, Eu sunt Tatăl, Eu sunt lumina şi viaţa şi adevărul lumii.

13 Veniţi la Mine, o, voi neamurilor, iar Eu vă voi arăta vouă lucrurile cele mai mari, cunoaşterea cărora este ascunsă din cauza necredinţei.

14 Veniţi la Mine, o, voi casă a lui Israel şi vouă vi se vor dezvălui cât de mari lucruri Tatăl a pregătit pentru voi de la facerea lumii; şi acestea nu au ajuns la voi din cauza necredinţei.

15 Iată, atunci când voi vă veţi sfâşia vălul acela de necredinţă care vă face pe voi să rămâneţi într-o stare îngrozitoare de ticăloşie şi de împietrire a inimii şi de orbire a minţii, atunci lucrurile cele mari şi minunate care au fost ascunse de voi de la crearea lumii — da, atunci când voi Îl veţi chema pe Tatăl în numele Meu, cu inima frântă şi cu spiritul smerit, atunci veţi cunoaşte voi că Tatăl şi-a adus aminte de legământul pe care El l-a făcut cu strămoşii voştri, o, casă a lui Israel.

16 Iar apoi, revelaţiile Mele, pe care Eu le-am făcut să fie scrise de către slujitorul Meu, Ioan, vor fi dezvăluite în faţa ochilor tuturor oamenilor. Aduceţi-vă aminte, atunci când voi vedeţi aceste lucruri, voi veţi şti că timpul este aproape când ele vor fi

dezvăluite în întregime.

17 De aceea, atunci când voi veți primi această cronică, voi veți şti că lucrarea Tatălui a început pe toată fața pământului.

18 De aceea pocăiți-vă, voi toți din toate marginile pământului, şi veniți la Mine şi credeți în Evanghelie şi fiți botezați în numele Meu; căci acela care crede şi este botezat va fi salvat; iar acela care nu crede va fi blestemat; şi semne îi vor urma pe cei care cred în numele Meu.

19 Şi binecuvântat este acela care este găsit credincios în numele Meu în ultima zi, căci el va fi înălțat ca să locuiască în împărăția pregătită pentru el de la crearea lumii. Şi iată, Eu sunt Acela care am vorbit aceasta. Amin.

Eter 5

1 Şi acum eu, Moroni, am scris cuvintele care mi-au fost poruncite mie, în acord cu memoria mea; şi v-am spus vouă lucrurile pe care eu le-am pecetluit; de aceea, nu le atingeți ca să le tălmăciți; căci lucrul acela vă este interzis vouă până când încetul cu încetul va fi înțelepciune în Dumnezeu.

2 Şi iată, voi veți fi privilegiați să arătați plăcile acelora care vor da ajutor ca să se dezvăluie această lucrare;

3 Şi acestea vor fi dezvăluite la trei oameni prin puterea lui Dumnezeu; de aceea, ei vor şti cu siguranță că aceste lucruri sunt adevărate.

4 Şi în gurile a trei martori vor fi aceste lucruri întemeiate; iar mărturia celor trei, precum şi această lucrare, prin care puterea lui Dumnezeu şi cuvântul Lui vor fi demonstrate, despre care Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt depun mărturie — şi toate acestea vor fi o mărturie împotriva lumii în ultima zi.

5 Şi dacă va fi ca ei să se pocăiască şi să vină la Tatăl în numele lui Isus, atunci ei vor fi primiți în împărăția lui Dumnezeu.

6 Şi acum, judecați dacă Eu am vreo autoritate în aceste lucruri; căci voi veți şti că Eu am autoritate atunci când voi Mă veți vedea pe Mine şi noi vom sta înaintea lui Dumnezeu în ultima zi. Amin.

Eter 6

1 Şi acum eu, Moroni, încep să redau cronica lui Iared şi a fratelui lui.

2 Căci s-a întâmplat că după ce Domnul a pregătit pietrele pe care fratele lui Iared le-a dus sus pe munte, fratele lui Iared a venit jos de pe munte şi a pus pietrele în vasele care fuseseră pregătite, una în fiecare dintre ele; şi iată, ele au luminat corăbiile.

3 Şi astfel, Domnul a făcut ca pietrele să lumineze în întuneric ca să le dea lumină bărbaților, femeilor şi copiilor, pentru ca ei să nu treacă apele cele mari în întuneric.

4 Şi s-a întâmplat că atunci când ei au pregătit tot felul de bucate ca să poată să supraviețuiască pe apă, precum şi mâncare pentru turmele şi cirezile lor şi orice fel de animale şi păsări pe care ei trebuia să le ia cu ei — şi s-a întâmplat că atunci când au făcut toate aceste lucruri, ei s-au urcat în corăbiile sau bărcile lor şi au pornit-o pe mare, dedicându-se pe ei înşişi Domnului Dumnezeului lor.

5 Şi s-a întâmplat că Domnul Dumnezeu a făcut ca un vânt furios să sufle pe fața apelor înspre țara făgăduită; şi astfel, ei au fost împinşi pe valurile mării înaintea vântului.

6 Şi s-a întâmplat că au fost de multe ori îngropaţi în adâncimile mării, din cauza valurilor ca munţii care s-au spart peste ei, precum şi din cauza marilor şi îngrozitoarelor furtuni care erau stârnite de vântul cel înspăimântător.
7 Şi s-a întâmplat că, atunci când ei au fost îngropaţi în adâncuri, nu era apă deloc ca să le facă vreun rău, vasele lor fiind etanşe ca o farfurie; şi ele, de asemenea, erau etanşe la fel ca arca lui Noe; de aceea, atunci când ei au fost înconjuraţi de multe ape, ei L-au implorat pe Domnul şi El i-a adus pe ei iarăşi la suprafaţa apelor.
8 Şi s-a întâmplat că vântul niciodată n-a încetat să bată înspre ţara făgăduită în timp ce ei erau pe ape; şi astfel au fost ei mânaţi înaintea vântului.
9 Şi ei au cântat laude pentru Domnul; da, fratele lui Iared a cântat laude către Domnul şi el I-a mulţumit şi L-a preamărit pe Domnul cât era ziua de lungă; iar când noaptea cădea, ei nu se opreau să-L preamărească pe Domnul.
10 Şi astfel au fost ei mânaţi înainte; şi nici o lighioană a mării nu a putut să-i rupă pe ei şi nici o balenă nu le-a adus nici o stricăciune; şi ei au avut lumină tot timpul, fie că era pe apă sau sub apă.
11 Şi astfel au fost ei mânaţi înainte pe ape timp de trei sute patruzeci şi patru de zile.
12 Şi ei au debarcat la ţărmul ţării făgăduite. Iar atunci când ei au pus piciorul pe malul ţării făgăduite, ei au făcut plecăciuni la pământ şi s-au umilit înaintea Domnului şi au vărsat lacrimi de bucurie înaintea Domnului, datorită nenumăratelor milostiviri blânde ale Lui asupra lor.
13 Şi s-a întâmplat că ei s-au dus pe faţa ţării şi au început să cultive pământul.
14 Iar Iared avea patru fii; şi ei erau numiţi Iacom şi Ghilga, Maha şi Oriha.
15 Iar fratele lui Iared, de asemenea, a zămislit fii şi fiice.
16 Iar prietenii lui Iared şi ai fratelui lui erau în număr de vreo douăzeci şi două de suflete; şi ei, de asemenea, au zămislit fii şi fiice înainte de a fi ajuns în ţara făgăduită; şi de aceea, ei au început să fie mulţi la număr.
17 Şi ei au fost învăţaţi să umble cu umilinţă înaintea Domnului; şi ei, de asemenea, au fost învăţaţi de sus.
18 Şi s-a întâmplat că ei au început să se împrăştie pe faţa ţării şi să se înmulţească şi să cultive pământul; şi ei au devenit puternici în ţară.
19 Iar fratele lui Iared a început să îmbătrânească şi a văzut că în curând trebuia să se ducă în mormânt; de aceea, el a spus către Iared: Să adunăm poporul nostru ca să putem să-i numărăm, pentru ca să aflăm de la ei ce anume ar dori ei de la noi înainte ca noi să ne ducem în mormânt.
20 Şi în acord cu aceasta, poporul a fost adunat laolaltă. Acum, numărul fiilor şi fiicelor fratelui lui Iared era douăzeci şi două de suflete şi numărul fiilor şi fiicelor lui Iared era doisprezece, el având patru fii.
21 Şi s-a întâmplat că ei şi-au numărat oamenii; şi după ce i-au numărat, au vrut de la ei lucrurile pe care le doreau să le facă înainte de a se duce în mormânt.
22 Şi s-a întâmplat că poporul a dorit de la ei ca să-l ungă pe unul dintre fiii lor ca să fie rege peste ei.
23 Şi acum iată, aceasta i-a întristat pe ei. Iar fratele lui Iared a spus către ei: Cu siguranţă lucrul acesta ar duce la robie.
24 Dar Iared a spus către fratele său: Lasă-i pe ei ca să aibă un rege. Şi de aceea, el le-a spus: Alegeţi voi ca rege pe unul dintre fiii noştri, chiar pe oricare voi vreţi.
25 Şi s-a întâmplat că ei l-au ales chiar pe primul născut al fratelui lui Iared; iar numele lui era Pagag. Şi s-a întâmplat că el a refuzat şi nu a vrut să fie regele lor. Iar

poporul a cerut ca tatăl lui să-l constrângă pe el, dar tatăl lui nu a vrut; şi el le-a poruncit lor să nu constrângă pe nimeni ca să fie regele lor.

26 Şi s-a întâmplat că ei au ales pe toţi fraţii lui Pagag, dar ei nu au vrut.

27 Şi s-a întâmplat că nici fiii lui Iared nu au vrut, chiar toţi în afară de unul; iar Oriha a fost uns să fie rege peste popor.

28 Şi el a început să domnească, iar poporul a început să prospere; şi ei au devenit nespus de bogaţi.

29 Şi s-a întâmplat că Iared a murit şi, de asemenea, fratele lui.

30 Şi s-a întâmplat că Oriha a călcat cu umilinţă înaintea Domnului şi şi-a adus aminte ce lucruri mari făcuse Domnul pentru tatăl său; şi el, de asemenea, a învăţat pe poporul său ce lucruri mari făcuse Domnul pentru strămoşii lor.

Eter 7

1 Şi s-a întâmplat că Oriha a judecat cu dreptate în ţară în toate zilele sale, care zile au fost nespus de numeroase.

2 Şi el a zămislit fii şi fiice; da, el a zămislit treizeci şi unu, printre care erau douăzeci şi trei de fii.

3 Şi s-a întâmplat că el, de asemenea, l-a zămislit pe Chib în zilele bătrâneţii lui. Şi s-a întâmplat că Chib a domnit în locul lui; iar Chib l-a zămislit pe Corihor.

4 Iar atunci când Corihor a avut treizeci şi doi de ani, el s-a răzvrătit împotriva tatălui său şi a plecat şi a locuit în ţara lui Nehor; iar el a zămislit fii şi fiice şi aceştia au fost foarte frumoşi; de aceea, Corihor a atras pe mulţi oameni după el.

5 Şi atunci când el a adunat laolaltă o oştire, el a năvălit peste ţara lui Moron în care domnea regele şi l-a luat prizonier pe acesta, ceea ce a adeverit spusele fratelui lui Iared cum că ei vor fi aduşi în robie.

6 Acum, ţara lui Moron unde regele domnea, era lângă ţara care era numită Pustiu de către nefiţi.

7 Şi s-a întâmplat că Chib a trăit în robie, iar poporul lui sub Corihor, fiul lui, până când acesta a fost foarte bătrân; cu toate acestea, Chib l-a zămislit pe Şul în zilele bătrâneţii lui în timp ce el era încă în robie.

8 Şi s-a întâmplat că Şul a fost mânios pe fratele său; iar Şul s-a făcut puternic şi a devenit tare, comparat cu puterea unui bărbat; şi el, de asemenea, era puternic în judecată.

9 De aceea, el s-a dus la dealul Efraim şi a topit din munte şi a făcut săbii din oţel pentru aceia pe care el îi luase cu el; şi după ce i-a înarmat pe ei cu săbii, s-a întors la oraşul lui Nehor şi a avut o bătălie cu fratele său Corihor, după care el a căpătat regatul şi l-a restituit tatălui său, Chib.

10 Şi acum, din cauza lucrului pe care Şul îl făcuse, tatăl lui i-a dat lui regatul; de aceea el a început să domnească în locul tatălui lui.

11 Şi s-a întâmplat că el a judecat în dreptate; şi el şi-a întins regatul pe toată faţa ţării, căci poporul devenise foarte numeros.

12 Şi s-a întâmplat că Şul, de asemenea, a zămislit mulţi fii şi fiice.

13 Iar Corihor s-a pocăit de multe rele pe care el le făcuse; de aceea, Şul i-a dat lui putere în regatul său.

14 Şi s-a întâmplat că Corihor a avut mulţi fii şi fiice. Iar printre fiii lui Corihor era unul al cărui nume era Noe.

15 Şi s-a întâmplat că Noe s-a răzvrătit împotriva lui Şul, regele, precum şi împotriva tatălui său Corihor şi l-a ademenit pe Cohor, fratele său, şi, de asemenea, pe toţi fraţii săi şi pe mulţi oameni.
16 Şi el s-a bătut cu Şul, regele, prin care el a căpătat ţara primei lor moşteniri; şi el a devenit rege peste acea parte a ţării.
17 Şi s-a întâmplat că el iarăşi s-a bătut cu Şul, regele; şi el l-a luat pe Şul, regele, şi l-a dus rob la Moron.
18 Şi s-a întâmplat că în timp ce el era cât pe ce să-l omoare pe el, fiii lui Şul s-au strecurat în casa lui Noe în timpul nopţii şi l-au ucis pe el şi au spart uşa închisorii şi l-au luat pe tatăl lor şi l-au pus pe tronul lui în propriul lui regat.
19 De aceea, fiul lui Noe a ridicat regatul lui în locul lui; cu toate acestea, ei nu au mai câştigat putere asupra lui Şul, regele, iar poporul care era sub domnia lui Şul, regele, a prosperat nespus de mult şi a devenit puternic.
20 Iar ţara era împărţită; şi erau două regate, regatul lui Şul şi regatul lui Cohor, fiul lui Noe.
21 Iar Cohor, fiul lui Noe, a făcut ca poporul lui să se bată cu Şul, în care bătălie Şul l-a învins şi l-a ucis pe Cohor.
22 Şi acum Cohor a avut un fiu care a fost numit Nimrod; iar Nimrod i-a cedat lui Şul regatul lui Cohor şi astfel a dobândit trecere în ochii lui Şul; de aceea, Şul i-a dat lui favoruri mari şi el a făcut tot ce a poftit în regatul lui Şul.
23 Şi, de asemenea, în regatul lui Şul au venit profeţi printre popor, care erau trimişi de către Domnul, profeţind că ticăloşia şi idolatria poporului aducea un blestem asupra ţării şi că ei vor fi distruşi dacă nu se pocăiau.
24 Şi s-a întâmplat că oamenii i-au insultat pe profeţi şi şi-au bătut joc de ei. Şi s-a întâmplat că regele Şul i-a judecat pe toţi aceia care îi insultaseră pe profeţi.
25 Şi el a dat o lege peste toată ţara care a dat putere profeţilor să se ducă oriunde ar fi vrut ei; şi prin aceasta, poporul a fost adus la pocăinţă.
26 Şi pentru că oamenii s-au pocăit de nedreptăţile şi de idolatriile lor, Domnul i-a cruţat pe ei şi ei au început iarăşi să prospere în ţară. Şi s-a întâmplat că Şul a zămislit fii şi fiice în zilele bătrâneţii lui.
27 Şi nu au mai fost războaie în zilele lui Şul; şi el şi-a adus aminte de lucrurile mari pe care Domnul le făcuse pentru strămoşii săi, aducându-i pe ei peste adâncul cel mare, în ţara făgăduită; de aceea, el a judecat cu dreptate în toate zilele sale.

Eter 8

1 Şi s-a întâmplat că el l-a zămislit pe Omer, iar Omer a domnit în locul lui. Şi Omer l-a zămislit pe Iared; iar Iared a zămislit fii şi fiice.
2 Iar Iared s-a revoltat împotriva tatălui său şi a venit şi a locuit în ţara lui Het. Şi s-a întâmplat că el a linguşit pe mulţi, din cauza cuvintelor lui înşelătoare, până când a câştigat jumătate din regat.
3 Şi atunci când el a câştigat o jumătate din regat, el a venit cu bătălie împotriva tatălui său şi l-a luat pe tatăl său în robie şi l-a pus să slujească în robie;
4 Şi acum, în zilele domniei lui Omer, el a fost în robie timp de jumătate din zilele sale. Şi s-a întâmplat că el a zămislit fii şi fiice, printre care erau Esrom şi Coriantumr;
5 Şi ei au fost nespus de mânioşi din cauza faptelor lui Iared, fratele lor, într-atât, încât ei au ridicat o oştire şi s-au bătut cu Iared. Şi s-a întâmplat că ei s-au bătut cu el

pe timp de noapte.
6 Şi s-a întâmplat că atunci când ei au ucis oştirea lui Iared, ei erau cât pe ce să-l ucidă şi pe el; iar el s-a rugat de ei ca să nu-l ucidă şi că el va renunța la regat în favoarea tatălui său. Şi s-a întâmplat că ei i-au cruțat viața.
7 Şi acum, Iared a devenit nespus de supărat din cauza pierderii regatului, căci el îşi pusese inima pe regat şi pe slava lumii.
8 Acum, fiica lui Iared fiind foarte pricepută şi văzând supărarea tatălui său, s-a gândit să facă un plan prin care să salveze regatul pentru tatăl ei.
9 Acum, fiica lui Iared era nespus de frumoasă. Şi s-a întâmplat că ea a vorbit cu tatăl ei şi l-a spus: De ce este tatăl meu atât de supărat? Nu a citit el cronica pe care strămoşii noştri au adus-o peste marile adâncuri? Iată, nu este aceasta o relatare despre cei de demult, cum că ei prin planurile lor secrete au căpătat regate şi mare slavă?
10 Şi acum, de aceea, tatăl meu să trimită după Achiş, fiul lui Chimnor, şi iată, eu sunt frumoasă şi am să dansez în fața lui şi o să-i fac plăcere, încât el va dori să fiu nevasta lui; de aceea, dacă el va dori ca tu să mă dai lui de nevastă, atunci tu să zici: Ți-o dau dacă tu îmi vei aduce capul tatălui meu, regele.
11 Şi acum, Omer era un prieten de-al lui Achiş; de aceea, atunci când Iared a trimis după Achiş, fiica lui Iared a dansat în fața lui şi i-a făcut plăcere într-atât, încât el a dorit-o pe ea de nevastă. Şi s-a întâmplat că el a spus către Iared: Dă-mi-o mie de nevastă.
12 Iar Iared i-a spus: Eu ți-o dau ție pe ea, dacă tu îmi vei aduce capul tatălui meu, regele.
13 Şi s-a întâmplat că Achiş a adunat în casa lui Iared toate neamurile lui şi a vorbit către ei: Vreți voi să-mi jurați că îmi veți fi credincioşi în legătură cu lucrul pe care eu îl doresc de la voi?
14 Şi s-a întâmplat că ei toți au jurat pe Dumnezeul din cer şi pe ceruri şi pe pământ şi pe capul lor că cel care se va abate de la ajutorul pe care Achiş l-a cerut de la ei îşi va pierde capul; iar cel care va divulga orice secret pe care Achiş l-a încredințat, acela îşi va pierde viața.
15 Şi s-a întâmplat că astfel ei s-au înțeles cu Achiş. Iar Achiş le-a arătat lor jurămintele care le fuseseră transmise de la cei din vechime care, de asemenea, au căutat putere, jurăminte care fuseseră transmise încă din timpul lui Cain, care de la începuturi era un ucigaş.
16 Şi ei au fost ajutați de puterea diavolului ca să arate aceste jurăminte poporului, ca să-i păstreze pe aceştia în întuneric, ca să-i ajute pe cei care căutau putere să capete putere şi să ucidă şi să jefuiască şi să mintă şi să făptuiască tot felul de ticăloşii şi preacurvie.
17 Iar fiica lui Iared a fost aceea care a pus în inima lui ideea să caute aceste lucruri din vechime; şi Iared a pus aceasta în inima lui Achiş; de aceea Achiş a prezentat această idee neamurilor şi prietenilor săi, conducându-i pe ei cu făgăduieli neadevărate ca să facă orice lucru a dorit.
18 Şi s-a întâmplat că ei au format o combinație secretă, la fel ca şi cei din vechime; care combinație este odioasă şi ticăloasă mai presus decât toate, în ochii lui Dumnezeu;
19 Căci Domnul nu lucrează prin combinații secrete şi El nici nu doreşte ca omul să verse sânge, ci în toate cele a interzis El aceasta, de la începutul omului.

20 Iar acum eu, Moroni, nu scriu despre felul de combinații și de jurăminte, căci mie mi-a fost făcut cunoscut cum că acestea sunt cunoscute printre toți oamenii și, de asemenea, și printre lamaniți.

21 Și ei au pricinuit distrugerea acestui popor, despre care eu acum vorbesc, precum și distrugerea poporului lui Nefi.

22 Și orice neam care va păstra aceste combinații secrete pentru ca să capete putere și câștig până când ele se vor răspândi peste neam, iată, acesta va fi distrus; căci Domnul nu va lăsa ca sângele sfinților Săi, care va fi vărsat de către el, să-L implore din pământ întotdeauna pe El pentru răzbunare împotriva lor și totuși El să nu-i răzbune.

23 De aceea, o, voi, neamurilor, înțelepciunea lui Dumnezeu este ca aceste lucruri să vă fie arătate vouă pentru ca astfel voi să vă pocăiți de păcatele voastre și să nu lăsați ca aceste combinații ucigătoare să vină asupra voastră, care sunt construite ca să aducă putere și câștig — iar lucrarea, da, chiar lucrarea distrugerii să vină asupra voastră, da, și anume sabia dreptății Dumnezeului celui Veșnic va cădea asupra voastră pentru răsturnarea și distrugerea voastră, dacă voi veți lăsa ca aceste lucruri să se întâmple.

24 De aceea, Domnul vă poruncește ca atunci când voi veți vedea că aceste lucruri vin asupra voastră, voi să vă treziți la înțelegerea situației voastre îngrozitoare din cauza acestei combinații secrete care va fi printre voi; sau, vai de aceasta, din cauza sângelui acelora care au fost uciși; căci ei imploră din țărână pentru răzbunare împotriva acesteia și a acelora care au înființat-o.

25 Căci se va întâmpla că acela care o va înființa va căuta să răstoarne libertatea tuturor pământurilor, neamurilor și țărilor; și aceasta va aduce distrugerea tuturor oamenilor, căci aceasta este construită de către diavol, care este tatăl tuturor minciunilor; și anume același mincinos care i-a înșelat pe primii noștri părinți, da, și anume același mincinos care l-a făcut pe om să facă crime de la începuturi; care a împietrit inimile oamenilor într-atât, încât ei i-au ucis pe profeți și i-au bătut cu pietre și i-au alungat de la începuturi.

26 De aceea eu, Moroni, am dat poruncă ca să se scrie aceste lucruri, pentru ca răul să fie înlăturat și ca timpul să poată veni când Satana să nu mai aibă nici o putere asupra inimilor copiilor oamenilor, ci ca ei să poată să fie convinși să facă bine tot timpul, pentru ca ei să vină la fântâna tuturor dreptăților și să fie salvați.

Eter 9

1 Și acum eu, Moroni, continui cronica mea. De aceea, iată, s-a întâmplat că din cauza combinațiilor secrete ale lui Achiș și ale prietenilor lui, iată, ei au răsturnat regatul lui Omer.

2 Cu toate acestea, Domnul s-a îndurat de Omer, precum și de fiii lui și de fiicele lui care nu au căutat să-L distrugă.

3 Și Domnul l-a avertizat pe Omer într-un vis cum că el trebuia să plece din țară; de aceea, Omer a plecat din țară împreună cu familia lui și a călătorit timp de multe zile și a trecut de partea cealaltă și a mers pe lângă dealul lui Șim și a venit pe la locul unde nefiții fuseseră distruși și de acolo către răsărit și a ajuns la un loc care era numit Ablom, lângă malul mării, iar acolo și-a pus el cortul său, precum și fiii săi și fiicele sale și întreaga lui familie, în afară de Iared și de familia lui.

4 Și s-a întâmplat că Iared a fost uns rege peste popor de către mâna ticăloșiei; și el

i-a dat lui Achiş pe fiica sa de nevastă.
5 Şi s-a întâmplat că Achiş a căutat viața socrului său; şi el s-a adresat acelora cărora el le jurase după legământul strămoşilor şi ei au căpătat capul socrului lui în timp ce el stătea pe tronul său, dând ascultare poporului său.
6 Căci atât de mare era răspândirea acestei societăți păcătoase şi secrete, încât ea corupsese inimile tuturor oamenilor; de aceea Iared a fost ucis pe tronul său, iar Achiş a domnit în locul lui.
7 Şi s-a întâmplat că Achiş a început să fie gelos pe fiul său, de aceea, el l-a închis pe el în închisoare şi l-a ținut acolo cu puțină mâncare sau fără mâncare deloc până când a murit.
8 Iar acum, fratele celui care a murit (iar numele lui era Nimra) a fost mânios pe tatăl său din cauza a ceea ce tatăl lui îi făcuse fratelui lui.
9 Şi s-a întâmplat că Nimra a adunat laolaltă o ceată mică de oameni şi a fugit din țară şi a venit de partea cealaltă şi a locuit împreună cu Omer.
10 Şi s-a întâmplat că Achiş a zămislit alți fii, iar ei au câştigat inima poporului, în ciuda faptului că poporul îi jurase să facă tot felul de nedreptăți în acord cu ceea ce el dorea.
11 Acum, poporul lui Achiş iarăşi dorea câştig, tot aşa cum Achiş dorea putere; de aceea, fiii lui Achiş le-au oferit lor bani prin care ei au atras după ei cea mai mare parte a poporului.
12 Şi a început să fie un război între fiii lui Achiş şi Achiş, care a durat mulți ani, da, pentru distrugerea aproape a întregului popor al regatului, da, şi anume a tuturor, în afară de treizeci de suflete şi de aceia care fugiseră împreună cu cei din casa lui Omer.
13 De aceea, Omer a fost iarăşi aşezat în țara moştenirii lui.
14 Şi s-a întâmplat că Omer a început să îmbătrânească; cu toate acestea, în zilele bătrâneții sale, el l-a zămislit pe Emer; iar el l-a uns pe Emer să fie rege şi să domnească în locul lui.
15 Şi după ce el l-a uns pe Emer să fie rege, el a văzut pace în țară timp de doi ani, iar apoi a murit după ce văzuse nespus de multe zile care fuseseră pline de supărare. Şi s-a întâmplat că Emer a domnit în locul lui şi a călcat pe urmele tatălui său.
16 Şi Domnul a început iarăşi să ridice blestemul de pe țară şi casa lui Emer a prosperat nespus de mult sub domnia lui Emer; şi timp de şaizeci şi doi de ani ei au devenit foarte puternici, într-atât, încât ei au devenit foarte bogați —
17 Având tot felul de roade şi de grâne şi de mătăsuri şi de țesături fine şi de aur şi de argint şi de lucruri prețioase;
18 Şi, de asemenea, tot felul de vite şi de boi şi vaci şi oi şi porci şi capre şi, de asemenea, multe alte feluri de animale care erau folositoare pentru hrana omului.
19 Şi ei, de asemenea, au avut cai şi măgari; şi erau şi elefanți şi curelomi şi cumomi, toți fiind folositori omului, în special elefanții şi curelomii şi cumomii.
20 Şi astfel, Domnul a revărsat binecuvântările Sale asupra acestei țări, care era aleasă mai presus decât toate celelalte țări; şi El a poruncit ca oricine care va avea stăpânire asupra țării să o stăpânească în Domnul sau altfel ei să fie distruşi atunci când ei s-ar coace în nedreptate; căci astfel spune Domnul: Eu voi revărsa toată mânia Mea.
21 Iar Emer a judecat cu dreptate tot timpul zilelor sale; şi el a zămislit mulți fii şi fiice; şi el l-a zămislit pe Coriantum şi l-a uns pe Coriantum ca să domnească în locul său.
22 Iar după ce el l-a uns pe Coriantum ca să domnească în locul său, el a mai trăit

patru ani şi a văzut pace în țară; da, și el L-a văzut chiar şi pe Fiul Dreptății şi s-a bucurat şi s-a mândrit în zilele sale; şi el a murit în pace.

23 Şi s-a întâmplat că Coriantum a călcat pe urmele tatălui său şi a zidit multe oraşe mărețe şi toată viața sa el a făcut pentru poporul său ceea ce era bun. Şi s-a întâmplat că el nu a avut nici un copil chiar până când el a fost nespus de bătrân.

24 Şi s-a întâmplat că nevasta lui a murit, fiind bătrână de o sută şi doi ani. Şi s-a întâmplat că Coriantum a luat de nevastă în zilele bătrâneții lui pe o fată tânără şi a zămislit fii şi fiice; şi el a trăit până când a ajuns de o sută şi patruzeci şi doi de ani.

25 Şi s-a întâmplat că el l-a zămislit pe Com, iar Com a domnit în locul lui; şi el a domnit timp de patruzeci şi nouă de ani; şi el l-a zămislit pe Het; şi el a mai zămislit şi alți fii şi fiice.

26 Şi poporul iarăşi s-a răspândit pe toată fața țării; şi iarăşi a început să fie o mare ticăloşie pe fața țării, iar Het a început iarăşi să îmbrățişeze planurile secrete din vechime ca să-l distrugă pe tatăl său.

27 Şi s-a întâmplat că el l-a detronat pe tatăl său, căci el l-a ucis pe el cu propria sa sabie; şi el a domnit în locul lui.

28 Şi în țară iarăşi au venit profeți strigând pocăință către ei — pentru că ei trebuia, să pregătească calea Domnului căci dacă nu, atunci un blestem va veni asupra feței țării; da, şi anume va fi o foamete mare în care ei vor fi distruşi dacă nu se pocăiau.

29 Dar oamenii nu au crezut cuvintele profeților, ci i-au alungat pe ei; iar pe unii dintre ei i-au aruncat în gropi şi i-au lăsat să piară. Şi s-a întâmplat că ei au făcut toate aceste lucruri după poruncile regelui Het.

30 Şi s-a întâmplat că a început să fie o mare lipsă în țară, iar locuitorii au început să fie distruşi nespus de repede din cauza lipsurilor, căci nu era deloc ploaie pe toată fața pământului.

31 Şi au venit şerpi veninoşi, de asemenea, pe toată întinderea țării şi au otrăvit pe mulți oameni. Şi s-a întâmplat că turmele lor au început să fugă din fața şerpilor veninoşi înspre țara de la miazăzi, care era numită de către nefiți Zarahemla.

32 Şi s-a întâmplat că multe dintre ele au pierit pe drum; cu toate acestea, unele dintre ele au fugit în țara de la miazăzi.

33 Şi s-a întâmplat că Domnul a făcut ca şerpii să nu le mai urmărească, ci să blocheze calea pentru ca oamenii să nu poată să treacă, pentru ca oricine care încerca să treacă să cadă din cauza şerpilor veninoşi.

34 Şi s-a întâmplat că oamenii au urmat calea animalelor şi au devorat trupurile lor care căzuseră pe drum până când le-au devorat pe toate. Acum, când oamenii au văzut că trebuia să piară, au început să se pocăiască de nedreptățile lor şi să-L implore pe Domnul.

35 Şi s-a întâmplat că atunci când ei s-au umilit destul de mult înaintea Domnului, El a trimis ploaie pe fața pământului; iar poporul a început iarăşi să se refacă; şi iarăşi au fost roade în ținuturile de la miazănoapte şi în toate ținuturile dimprejur. Şi Domnul le-a arătat oamenilor puterea Sa, cruțându-i pe ei de la foamete.

Eter 10

1 Şi s-a întâmplat că Şez, care era un urmaş al lui Het — căci Het pierise de foame, la fel ca şi toată casa lui, în afară de Şez — de aceea Şez a început să reconstruiască iarăşi un popor distrus.

2 Şi s-a întâmplat că Şez şi-a adus aminte de distrugerea strămoşilor săi; şi el a construit un regat drept; căci el şi-a adus aminte de ceea ce Domnul făcuse, aducându-l pe Iared şi pe fratele lui peste adâncuri; şi el a călcat pe căile Domnului; şi el a zămislit fii şi fiice.
3 Şi fiul lui cel mai mare, al cărui nume era Şez, s-a răzvrătit împotriva lui; cu toate acestea, Şez a fost lovit de mâna unui tâlhar din cauza bogăţiilor lui foarte mari, ceea ce iarăşi i-a adus pace tatălui lui.
4 Şi s-a întâmplat că tatăl lui a zidit multe oraşe pe întinderea ţării, iar poporul a început iarăşi să se împrăştie pe toată faţa ţării. Iar Şez a trăit până la o vârstă nespus de înaintată; şi el l-a zămislit pe Riplachiş. Şi el a murit, iar Riplachiş a domnit în locul lui.
5 Şi s-a întâmplat că Riplachiş nu a făcut ceea ce era drept în ochii Domnului, căci el a avut multe neveste şi concubine şi a pus pe umerii oamenilor ceea ce era greu de dus; da, el a luat de la ei biruri grele; iar cu aceste biruri el a zidit multe clădiri spaţioase.
6 Şi şi-a ridicat un tron foarte frumos; şi a zidit multe temniţe şi cel care refuza să plătească birurile era aruncat în temniţă; şi pe acela care nu era în stare să plătească birurile l-a aruncat el în temniţă; şi a făcut ca aceştia să muncească fără întrerupere pentru întreţinerea lor; şi pe aceia care refuzau să muncească el i-a trimis la moarte.
7 De aceea, el a înfăptuit toate lucrările lui frumoase, da, chiar şi aurul lui fin el a făcut să fie purificat în temniţe; şi tot felul de meşteşuguri fine a pus el să fie făcute în temniţe. Şi s-a întâmplat că el a îndurerat poporul cu curviile şi cu lucrurile lui abominabile.
8 Iar după ce el a domnit timp de patruzeci şi doi de ani, poporul s-a ridicat în răzvrătire împotriva lui; şi iarăşi a început să fie război în ţară, într-atât, încât Riplachiş a fost ucis, iar urmaşii lui au fost alungaţi afară din ţară.
9 Şi s-a întâmplat că după mulţi ani, Morianton (el fiind un urmaş al lui Riplachiş) a adunat laolaltă o oştire de exilaţi şi s-a dus şi a avut o bătălie cu poporul; şi el a câştigat putere peste multe oraşe; şi războiul a devenit foarte dureros şi a durat mulţi ani; şi el a câştigat putere peste toată ţara şi s-a instaurat rege peste toată ţara.
10 Şi după ce el s-a instaurat rege, el a uşurat suferinţa poporului, prin care el a câştigat favoruri în ochii poporului, iar ei l-au uns pe el ca să fie regele lor.
11 Şi el a făcut dreptate poporului, dar nu şi lui însuşi, din cauza multelor sale curvii; de aceea el a fost alungat din prezenţa Domnului.
12 Şi s-a întâmplat că Morianton a zidit multe oraşe, iar poporul a devenit nespus de bogat sub domnia lui, atât în ceea ce priveşte clădirile, cât şi aurul şi argintul şi cultivarea de grâne, creşterea de turme şi cirezi şi astfel de lucruri care le-au fost date lor.
13 Iar Morianton a trăit până la o vârstă foarte înaintată şi apoi el l-a zămislit pe Chim; iar Chim a domnit în locul tatălui său; şi el a domnit timp de opt ani, iar tatăl lui a murit. Şi s-a întâmplat că Chim nu a domnit în dreptate, din care cauză el nu a fost favorizat de către Domnul.
14 Iar fratele lui s-a ridicat în răzvrătire împotriva lui, după care l-a luat pe el în robie; iar el a rămas în robie până la sfârşitul zilelor sale; şi el a zămislit fii şi fiice în robie, iar la bătrâneţe l-a zămislit pe Levi; şi apoi a murit.
15 Şi s-a întâmplat că Levi a slujit în robie după moartea tatălui său timp de patruzeci şi doi de ani. Şi el a purtat război împotriva regelui ţării, în urma căruia a

căpătat regatul pentru el însuşi.
16 Şi după ce a căpătat regatul pentru el însuşi, el a făcut ceea ce era drept în ochii
Domnului; iar poporul a prosperat în țară; iar el a trăit până la o vârstă înaintată şi a
zămislit fii şi fiice; şi el, de asemenea, l-a zămislit pe Corom, pe care l-a uns rege în
locul său.
17 Şi s-a întâmplat că şi Corom a făcut ceea ce era bun în ochii Domnului în toate
zilele sale; şi el a zămislit mulți fii şi fiice; şi după ce a văzut multe zile, el s-a dus, la
fel ca restul pământului; iar Chiş a domnit în locul lui.
18 Şi s-a întâmplat că şi Chiş, de asemenea, a murit, iar Lib a domnit în locul lui.
19 Şi s-a întâmplat că Lib, de asemenea, a făcut ceea ce era bun în ochii Domnului.
Şi în zilele lui Lib şerpii cei veninoşi au fost distruşi. De aceea, ei s-au dus în țara de
la miazăzi ca să vâneze mâncare pentru poporul țării, căci țara era acoperită de
animale de-ale pădurii. Şi Lib însuşi a devenit, de asemenea, un mare vânător.
20 Şi ei au zidit un oraş mare lângă partea cea îngustă a țării, lângă locul unde marea
desparte țara.
21 Şi ei au păstrat țara de la miazăzi ca un loc sălbatic ca să aibă vânat. Şi întreaga
întindere a țării de la miazănoapte a fost acoperită de locuitori.
22 Şi ei au fost nespus de harnici; şi ei au vândut şi au cumpărat şi au făcut negoț
unul cu altul pentru ca să capete câştig.
23 Şi ei au lucrat din tot felul de minereuri şi au făcut aur şi argint şi fier şi aramă şi
tot felul de metale; şi ei le-au săpat din pământ; de aceea, ei au făcut movile mari de
pământ ca să capete minereuri de aur şi de argint, de fier şi de cupru. Şi ei au făcut
tot felul de lucrări frumoase.
24 Şi ei au avut mătăsuri şi țesături fine; şi ei au făcut tot felul de veşminte ca să-şi
acopere goliciunea.
25 Şi ei au făcut tot felul de unelte ca să cultive pământul, atât ca să are, cât şi ca să
semene şi să culeagă şi să plivească, precum şi, de asemenea, să treiere.
26 Şi ei au făcut tot felul de unelte cu care au făcut animalele lor să muncească.
27 Şi ei au făcut tot felul de arme de război. Şi ei au lucrat tot felul de lucruri de o
lucrătură foarte neobişnuită.
28 Şi niciodată nu a putut vreun popor să fie mai binecuvântat decât erau ei şi mai
prosper prin mâna Domnului. Şi ei au fost într-o țară care era aleasă mai presus
decât toate țările, căci aşa spusese Domnul.
29 Şi s-a întâmplat că Lib a trăit mulți ani şi a zămislit fii şi fiice; şi el, de asemenea,
l-a zămislit pe Hartom.
30 Şi s-a întâmplat că Hartom a domnit în locul tatălui său. Şi după ce Hartom a
domnit douăzeci şi patru de ani, iată, regatul i-a fost luat. Şi el a slujit mulți ani în
robie, da, şi anume tot restul zilelor sale.
31 Şi el l-a zămislit pe Het, iar Het a trăit în robie toate zilele sale. Şi Het l-a zămislit
pe Aaron, iar Aaron a trăit în robie toate zilele sale; iar el l-a zămislit pe Amnigada,
iar Amnigada, de asemenea, a trăit în robie toate zilele sale; şi el l-a zămislit pe
Coriantum şi Coriantum a trăit în robie toate zilele sale; şi el l-a zămislit pe Com.
32 Şi s-a întâmplat că Com a alungat jumătate din regat; iar el a domnit peste
jumătate din regat timp de patruzeci şi doi de ani; şi el s-a dus să se bată împotriva
regelui Amghid; şi ei s-au bătut timp de mulți ani, timp în care Com a căpătat
putere asupra lui Amghid şi a căpătat putere asupra restului regatului.
33 Iar în zilele lui Com au început să fie tâlhari prin țară; şi ei au adoptat planurile

vechi şi au făcut jurăminte după felul celor din vechime şi au căutat iarăşi să distrugă regatul.

34 Acum Com a luptat mult împotriva lor; cu toate acestea, el nu a dominat asupra lor.

Eter 11

1 Şi în zilele lui Com au venit, de asemenea, mulţi profeţi şi ei au profeţit despre distrugerea acelui popor mare, dacă ei nu se pocăiesc şi nu se întorc la Domnul şi nu se lasă de crimele şi ticăloşia lor.

2 Şi s-a întâmplat că profeţii au fost respinşi de către popor; şi ei au fugit la Com pentru protecţie, căci oamenii au căutat să-i distrugă pe ei.

3 Şi ei au profeţit către Com despre multe lucruri; iar el a fost binecuvântat în tot restul zilelor sale.

4 Şi el a trăit până la o vârstă înaintată şi l-a zămislit pe Şiblom; iar Şiblom a domnit în locul lui. Iar fratele lui Şiblom s-a răzvrătit împotriva lui şi a început să fie un mare război în toată ţara.

5 Şi s-a întâmplat că fratele lui Şiblom a făcut ca toţi profeţii care au profeţit despre distrugerea poporului să fie duşi la moarte;

6 Şi a fost o mare calamitate în toată ţara, căci ei au adus mărturie cum că un mare blestem urma să vină asupra ţării, precum şi asupra poporului şi că urma să fie o mare distrugere printre ei, aşa cum nu mai fusese niciodată pe faţa pământului, iar oasele lor urmau să devină ca movilele de pământ, dacă ei nu se pocăiau de ticăloşia lor.

7 Şi ei nu au ascultat de glasul Domnului din cauza combinaţiilor lor ticăloase; de aceea, au început să fie războaie şi conflicte în toată ţara, precum şi multă foamete şi epidemii într-atât, încât a fost o mare distrugere, aşa cum nu mai fusese nici una cunoscută pe faţa pământului; şi toate acestea s-au întâmplat în zilele lui Şiblom.

8 Şi oamenii au început să se pocăiască de nedreptăţile lor; şi în măsura în care ei au făcut aceasta, Domnul s-a îndurat de ei.

9 Şi s-a întâmplat că Şiblom a fost ucis, iar Set a fost adus în robie şi a trăit în robie toate zilele sale.

10 Şi s-a întâmplat că Aha, fiul lui, a căpătat regatul; şi el a domnit peste popor toate zilele sale. Şi el a făcut tot felul de nedreptăţi în zilele sale, prin care el a pricinuit multă vărsare de sânge; iar zilele lui au fost puţine.

11 Şi Etem, fiind un urmaş al lui Aha, a căpătat regatul; şi el, de asemenea, a făcut ticăloşii în zilele sale.

12 Şi s-a întâmplat că în zilele lui Etem, au venit mulţi profeţi şi au profeţit iarăşi către popor; da, ei au profeţit cum că Domnul îi va distruge pe ei cu totul de pe faţa pământului, dacă ei nu se pocăiesc de nedreptăţile lor.

13 Şi s-a întâmplat că oamenii şi-au împietrit inimile şi nu au vrut să asculte de cuvintele lor; şi profeţii au jelit şi s-au retras din mijlocul poporului.

14 Şi s-a întâmplat că Etem a judecat cu răutate în tot timpul zilelor sale; şi el l-a zămislit pe Moron. Şi s-a întâmplat că Moron a domnit în locul lui; iar Moron a făcut ceea ce era ticălos în faţa Domnului.

15 Şi s-a întâmplat că s-a ridicat o răzvrătire din popor din cauza acelei combinaţii secrete care a fost făcută ca să capete putere şi câştig; şi un om puternic s-a ridicat dintre ei în nedreptate şi s-a bătut cu Moron, în care bătălie el a răsturnat jumătate

din regat; şi el a păstrat jumătate din regat mulți ani.
16 Şi s-a întâmplat că Moron l-a răsturnat pe el şi a recăpătat regatul.
17 Şi s-a întâmplat că un alt om puternic s-a ridicat; şi el a fost un urmaş al fratelui lui Iared.
18 Şi s-a întâmplat că el l-a răsturnat pe Moron şi a căpătat regatul; de aceea Moron a trăit în robie tot restul zilelor sale; şi el l-a zămislit pe Coriantor.
19 Şi s-a întâmplat că şi Coriantor a trăit în robie toate zilele sale.
20 Şi în zilele lui Coriantor, de asemenea, au venit mulți profeți şi au profețit despre lucruri mari şi mărețe şi au strigat pocăință către popor și că dacă ei nu se vor pocăi, atunci Domnul Dumnezeu va face judecată împotriva lor pentru distrugerea lor totală;
21 Şi că Domnul Dumnezeu va trimite sau va aduce un alt popor cu puterea Sa ca să stăpânească țara, în felul în care El i-a adus pe strămoşii lor.
22 Şi ei au respins toate cuvintele profeților din cauza societății lor secrete şi a lucrurilor lor abominabile şi ticăloase.
23 Şi s-a întâmplat că Coriantor l-a zămislit pe Eter, iar el a murit după ce a trăit în robie toate zilele sale.

Eter 12

1 Şi s-a întâmplat că zilele lui Eter au fost în zilele lui Coriantumr; iar Coriantumr a fost rege peste toată țara.
2 Iar Eter a fost un profet al Domnului; deci, Eter a venit în zilele lui Coriantumr şi a început să profețească poporului, căci el nu putea fi oprit datorită Spiritului Domnului care era în el.
3 Căci el a strigat de dimineață chiar până la apusul soarelui, îndemnând poporul să creadă în Dumnezeu pentru pocăință, căci altfel ei vor fi distruşi, zicându-le lor că prin credință toate lucrurile sunt împlinite—
4 De aceea, acela care crede în Dumnezeu cu siguranță va putea să nădăjduiască într-o lume mai bună, da, şi anume un loc la dreapta lui Dumnezeu, care nădejde vine de la credință, ancorează în sufletul oamenilor, ceea ce-i face pe ei să fie siguri şi neclintiți, întotdeauna abundând în fapte bune, fiind conduşi să-L slăvească pe Dumnezeu.
5 Şi s-a întâmplat că Eter a profețit lucruri mari şi minunate poporului, lucruri pe care ei nu le-au crezut pentru că ei nu le-au văzut.
6 Şi acum eu, Moroni, aş vrea să vorbesc întrucâtva despre aceste lucruri; eu aş vrea să arăt lumii că credința înseamnă lucruri care sunt nădăjduite, dar nevăzute; de aceea nu vă certați pentru că nu vedeți, căci voi nu veți primi nici o mărturie decât după încercarea credinței voastre.
7 Căci a fost prin credință că Hristos S-a arătat pe El Însuşi strămoşilor noştri după ce El S-a ridicat din morți; şi El nu li S-a arătat lor până când ei nu au avut credință în El; de aceea trebuie că unii au avut credință în El, căci El nu S-a arătat lumii.
8 Dar, datorită credinței oamenilor, El S-a arătat lumii şi a slăvit numele Tatălui şi a pregătit calea pentru ca alții să se împărtăşească din darul ceresc pentru ca ei să poată nădăjdui pentru acele lucruri pe care ei nu le-au văzut.
9 De aceea, voi, de asemenea, puteți să aveți nădejde şi să vă împărtăşiți din dar, dacă voi veți avea credință.

10 Iată, prin credință au fost cei din vechime chemați după ordinul cel sfânt al lui Dumnezeu.
11 De aceea, prin credință a fost dată legea lui Moise. Iar prin darul Fiului Său a pregătit Dumnezeu o cale cu mult mai bună; şi prin credință a fost aceasta înfăptuită.
12 Căci dacă nu ar fi deloc credință printre copiii oamenilor, Dumnezeu nu poate face nici o minune printre ei; de aceea El nu S-a arătat decât după credința lor.
13 Iată, credința lui Alma şi Amulec a făcut ca temnița să se prăbuşească la pământ.
14 Iată, credința lui Nefi şi Lehi a adus schimbarea lamaniților pentru ca ei să fie botezați cu foc şi cu Duhul Sfânt.
15 Iată, credința lui Amon şi a fraților lui a făcut un miracol atât de mare printre lamaniți.
16 Da, şi chiar şi toți aceia care au făcut miracole le-au făcut prin credință, şi anume aceia care au fost înainte de Hristos, precum şi aceia care au fost după El.
17 Şi prin credință cei trei ucenici au obținut făgăduiala că ei nu vor gusta moartea; şi ei nu au obținut făgăduiala decât după credința lor.
18 Şi nimeni, niciodată, nu a făcut nici un miracol decât după credința lui; de aceea, ei mai întâi au crezut în Fiul lui Dumnezeu.
19 Şi au fost mulți a căror credință era nespus de puternică, chiar mai înainte de a fi venit Hristos, cei care nu au putut să fie ținuți dincolo de văl, ci într-adevăr au văzut cu ochii lor lucrurile pe care ei le văzuseră cu ochiul credinței şi ei au fost bucuroşi.
20 Şi iată, noi am văzut în această cronică faptul că unul dintre aceştia era fratele lui Iared; căci atât de mare a fost credința lui în Dumnezeu încât, atunci când Dumnezeu Şi-a întins degetul, El nu a putut să-L ascundă de vederea fratelui lui Iared datorită cuvântului pe care El îl vorbise către el, care cuvânt el îl obținuse prin credință.
21 Iar după ce fratele lui Iared a văzut degetul Domnului, datorită făgăduielii pe care fratele lui Iared o obținuse prin credință, Domnul nu a putut să ascundă nimic de vederea lui; de aceea, El i-a arătat lui toate lucrurile, căci el nu a mai putut să fie ținut fără de văl.
22 Şi prin credință strămoşii mei au obținut făgăduiala că aceste lucruri urmau să vină la frații lor prin neamuri; de aceea Domnul mi-a dat mie poruncă, da, chiar Isus Hristos.
23 Iar eu am spus către El: Doamne, neamurile îşi vor bate joc de aceste lucruri din cauza slăbiciunii noastre în a scrie; căci Tu Doamne ne-ai făcut pe noi puternici în cuvânt prin credință, dar nu ne-ai făcut pe noi puternici în a scrie; căci Tu i-ai făcut pe toți aceşti oameni ca să poată să spună mult, datorită Duhului Sfânt pe care Tu L-ai dat lor;
24 Şi Tu ne-ai făcut pe noi ca să nu putem scrie decât puțin, din cauza stângăciei mâinilor noastre. Iată, Tu nu ne-ai făcut pe noi puternici la scris ca pe fratele lui Iared, căci Tu l-ai făcut pe el pentru ca lucrurile pe care el le-a scris să fie puternice tot aşa cum eşti Tu, pentru copleşirea oamenilor ca să le citească.
25 Tu, de asemenea, ai făcut cuvintele noastre puternice şi mari, chiar dacă noi nu putem să le scriem; de aceea, atunci când noi scriem, noi vedem micimea noastră şi ne împiedicăm din cauza aşezării cuvintelor; şi eu mă tem că neamurile îşi vor bate joc de cuvintele noastre.
26 Iar atunci când eu am spus acestea, Domnul mi-a spus, spunând: Nebunii îşi bat

joc, dar ei se vor căi; iar harul Meu este destul pentru cei slabi pentru ca ei să nu aibă nici un avantaj din slăbiciunea voastră;

27 Şi dacă oamenii vin la Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor. Eu le dau oamenilor slăbiciune pentru ca ei să fie umili; iar harul Meu este destul pentru toţi oamenii care se umilesc în faţa Mea; căci dacă ei se umilesc în faţa Mea şi au credinţă în Mine, atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei.

28 Iată, Eu le voi arăta neamurilor slăbiciunea lor şi le voi arăta că credinţa, speranţa şi caritatea duc spre Mine — fântâna tuturor dreptăţilor.

29 Iar eu, Moroni, auzind aceste cuvinte, m-am consolat şi am zis: O, Doamne, facă-se voia Ta cea dreaptă, căci eu ştiu că Tu lucrezi pentru copiii oamenilor după credinţa lor;

30 Căci fratele lui Iared a zis către muntele Zerin: Mută-te — şi s-a mutat. Şi dacă el nu ar fi avut credinţă, atunci acesta nu s-ar fi mutat; de aceea, Tu lucrezi după câtă credinţă au oamenii.

31 Căci astfel Te-ai arătat ucenicilor Tăi; după credinţa pe care ei au avut-o şi după cât au vorbit ei în numele Tău, Tu Te-ai arătat lor în mare putere.

32 Şi eu, de asemenea, îmi aduc aminte că Tu ai spus că ai pregătit o casă pentru om, da, chiar printre locaşurile Tatălui Tău, în care omul poate să aibă o speranţă mai mare; de aceea, omul trebuie să spere sau el nu poate să primească o moştenire în locul pe care Tu l-ai pregătit.

33 Şi iarăşi, eu îmi aduc aminte că Tu ai zis că ai iubit lumea, într-atât, încât Tu Ţi-ai dat viaţa pentru lume, pentru ca să poţi s-o iei din nou ca să pregăteşti un loc pentru copiii oamenilor.

34 Şi acum, eu ştiu că această dragoste pe care Tu ai avut-o pentru copiii oamenilor este caritate; de aceea, dacă oamenii nu vor avea îndurare, ei nu vor putea moşteni locul acela pe care Tu l-ai pregătit în locaşurile Tatălui Tău.

35 De aceea, eu ştiu după lucrul acesta pe care Tu l-ai spus, că, dacă neamurile nu au caritate, din cauza slăbiciunii noastre, că Tu le vei pune pe ele la încercare şi vei lua de la ele talentul lor, da, chiar pe acela pe care l-au primit, şi-l vei da acelora care au mai din abundenţă.

36 Şi s-a întâmplat că eu m-am rugat Domnului ca El să le dea neamurilor har, pentru ca ei să poată avea caritate.

37 Şi s-a întâmplat că Domnul mi-a spus: Dacă ei nu au caritate, nu are importanţă pentru tine, tu ai fost credincios; de aceea, veşmintele tale vor fi curăţate. Şi, deoarece tu ai văzut slăbiciunile tale, tu vei fi întărit într-atât, încât tu vei sta jos în locul pe care l-am pregătit în locaşurile Tatălui Meu.

38 Şi acum, eu, Moroni, îmi iau rămas bun de la neamuri; da, şi, de asemenea, de la fraţii mei pe care îi iubesc, până când ne vom întâlni înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, unde toţi oamenii vor şti că veşmintele mele nu sunt pătate cu sângele vostru.

39 Iar apoi, ei vor afla că eu L-am văzut pe Isus şi că El a vorbit cu mine faţă în faţă şi că El mi-a spus mie în umilinţă făţişă, tot aşa cum un om vorbeşte cu altul, în limba mea proprie, în legătură cu aceste lucruri;

40 Şi numai pe puţine dintre ele le-am scris eu, din cauza slăbiciunii mele în a scrie.

41 Şi acum, eu v-aş sfătui pe voi să-L căutaţi pe acest Isus despre care profeţii şi Apostolii au scris, pentru ca harul lui Dumnezeu Tatăl, precum şi Domnul Isus Hristos şi Duhul Sfânt care depune mărturie despre Ei, să poată să fie şi să trăiască în

voi în vecii vecilor. Amin.

Eter 13

1 Iar acum eu, Moroni, termin cronica mea despre distrugerea poporului despre care am scris.

2 Căci iată, ei au respins toate cuvintele lui Eter; căci el într-adevăr le-a spus lor tot felul de lucruri, de la începutul omului; şi că după ce apele s-au retras de pe faţa acestei ţări, aceasta a devenit o ţară aleasă mai presus decât toate celelalte ţări, o ţară aleasă a Domnului; de aceea, Domnul vrea ca toţi oamenii care trăiesc în ea să-L slujească pe El;

3 Şi că acesta era locul Noului Ierusalim, care trebuia să se pogoare din cer, sanctuarul cel sfânt al Domnului.

4 Iată, Eter a văzut zilele lui Hristos şi el a vorbit despre un nou Ierusalim în această ţară.

5 Şi el a vorbit, de asemenea, despre casa lui Israel şi despre Ierusalimul de unde Lehi urma să vină — după ce acesta va fi distrus, el va trebui să fie rezidit, un oraş sfânt pentru Domnul; de aceea, acesta nu putea să fie un nou Ierusalim, căci a fost în timpul din vechime; dar va trebui să fie rezidit şi să devină un oraş sfânt al Domnului; şi va trebui să fie zidit pentru casa lui Israel —

6 Şi că un nou Ierusalim va fi zidit în ţara aceasta pentru rămăşiţa seminţiei lui Iosif, pentru care lucrurile de acolo au fost un model.

7 Căci după cum Iosif l-a scos pe tatăl său din ţara Egiptului şi el a murit chiar acolo; de aceea Domnul a scos o rămăşiţă a seminţiei lui Iosif afară din ţara Ierusalimului pentru ca El să fie îndurător cu seminţia lui Iosif, pentru ca ei să nu piară, tot aşa cum El a fost îndurător cu tatăl lui Iosif pentru ca el să nu piară.

8 De aceea, rămăşiţa casei lui Iosif va fi stabilită în această ţară; şi aceasta va fi o ţară a moştenirii lor; iar ei vor zidi un oraş sfânt pentru Domnul, la fel ca Ierusalimul din vechime; şi ei nu vor mai fi amestecaţi până când sfârşitul va veni când pământul va fi distrus.

9 Şi va fi un nou cer şi un nou pământ; iar ei vor fi la fel ca cei din vechime, numai că cei din vechime s-au dus, iar toate lucrurile vechi au devenit noi.

10 Iar apoi va veni un nou Ierusalim; şi binecuvântaţi sunt cei care locuiesc acolo, căci ei sunt aceia ale căror veşminte sunt albe prin sângele Mielului; şi ei sunt aceia care sunt număraţi printre rămăşiţa seminţiei lui Iosif, care erau din casa lui Israel.

11 Iar apoi, de asemenea, va veni Ierusalimul cel din vechime; iar locuitorii de acolo, binecuvântaţi să fie ei, căci ei au fost spălaţi în sângele Mielului; şi ei sunt aceia care au fost împrăştiaţi şi adunaţi din cele patru colţuri ale pământului şi de la ţările de la miazănoapte şi sunt părtaşii înfăptuirii legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu tatăl lor, Avraam.

12 Iar atunci când aceste lucruri vor veni, se va adeveri scriptura care spune că cei dintâi vor fi cei de pe urmă, iar cei de pe urmă vor fi cei dintâi.

13 Iar eu eram cât pe ce să scriu mai mult, dar mie mi s-a interzis aceasta; dar mari şi minunate au fost profeţiile lui Eter; dar ei l-au preţuit pe el ca pe un nimic şi l-au alungat; iar el s-a ascuns în peştera unei stânci în timpul zilei, iar în timpul nopţii el s-a dus şi a văzut lucrurile care trebuia să vină asupra poporului.

14 Şi în timp ce el a trăit în peştera unei stânci, el a făcut restul scrierii acesteia,

văzând în timpul nopții distrugerile care au venit asupra poporului.
15 Și s-a întâmplat că în același an în care el a fost alungat dintre oameni, a început
să fie un mare război în popor, căci erau mulți care s-au ridicat, care erau oameni
puternici și au căutat să-l distrugă pe Coriantumr prin planurile lor secrete de
ticăloșii, despre care s-a vorbit.
16 Și acum Coriantumr, fiind el însuși învățat în toate meșteșugurile războiului și în
toate înșelătoriile lumii, de aceea el s-a bătut cu aceia care căutau să-l distrugă pe el.
17 Dar el nu s-a pocăit și nici fiii și fiicele frumoase ale lui Cohor; și nici fiii și fiicele
frumoase ale lui Corihor; și în sfârșit, nici unul dintre fiii și fiicele frumoase de pe
fața întregului pământ nu s-au pocăit de păcatele lor.
18 De aceea s-a întâmplat că în primul an în care Eter a locuit în peștera unei stânci,
mulți oameni au fost uciși de către sabia acelor combinații secrete, luptându-se
împotriva lui Coriantumr pentru ca să capete regatul.
19 Și s-a întâmplat că fiii lui Coriantumr s-au luptat mult și au sângerat mult.
20 Și în cel de al doilea an, cuvântul Domnului a venit către Eter, cum că el trebuia să
se ducă și să-i profețească lui Coriantumr că dacă el se va pocăi, precum și întreaga
lui casă, atunci Domnul îi va da lui regatul și va cruța poporul—
21 Altfel ei vor fi distruși, precum și toată casa lui, în afară de el. Iar el va trebui să
trăiască numai ca să vadă împlinirea profețiilor care fuseseră făcute despre un alt
popor care va primi țara ca moștenire; iar Coriantumr va fi îngropat de către ei; iar
fiecare suflet va fi distrus, în afară de Coriantumr.
22 Și s-a întâmplat că Coriantumr nu s-a pocăit, și nici casa lui, și nici poporul; iar
războaiele nu au încetat; iar ei au căutat să-l omoare pe Eter, dar el a fugit din fața lor
și s-a ascuns iarăși în peștera din stâncă.
23 Și s-a întâmplat că Șared s-a ridicat și s-a bătut cu Coriantumr; și el l-a învins pe
acesta, într-atât, încât în cel de-al treilea an el l-a adus pe el în robie.
24 Iar fiii lui Coriantumr, în cel de-al patrulea an, l-au învins pe Șared și au căpătat
iarăși regatul pentru tatăl lor.
25 Acum, a început să fie un război pe toată fața țării, fiecare om cu ceata lui
luptându-se pentru ceea ce dorea el.
26 Și au fost tâlhari și, în sfârșit, tot felul de ticăloșii pe toată fața țării.
27 Și s-a întâmplat că Coriantumr a fost nespus de mânios pe Șared și s-a dus
împotriva lui cu oștirile sale ca să se bată; și ei s-au întâlnit cu mare mânie; și ei s-au
întâlnit în valea lui Ghilgal; iar bătălia a fost nespus de dureroasă.
28 Și s-a întâmplat că Șared s-a luptat împotriva lui timp de trei zile. Și s-a întâmplat
că Coriantumr l-a învins pe el și l-a urmărit pe el până când a ajuns în câmpiile lui
Heșlon.
29 Și s-a întâmplat că Șared iarăși s-a bătut cu el pe câmpie; și iată, el l-a învins pe
Coriantumr și iarăși l-a respins pe el până în valea lui Ghilgal.
30 Iar Coriantumr iarăși s-a bătut cu Șared în valea lui Ghilgal, în care el l-a învins și
l-a ucis pe Șared.
31 Iar Șared l-a rănit pe Coriantumr în șale, încât acesta nu s-a mai dus iarăși la
bătălie timp de doi ani, în care timp toți oamenii de pe fața țării au vărsat sânge și nu
era nimeni care să-i oprească.

Eter 14

1 Şi acum a început să fie un mare blestem peste toată țara din cauza nedreptății poporului, în care dacă un om își lăsa unealta sau sabia pe raftul său sau în locul unde el o păstra, iată, în ziua următoare el nu putea s-o găsească, atât de mare era blestemul peste țară.

2 De aceea, fiecare om se lipea de ceea ce avea şi nu voia nici să împrumute şi nici să dea cu împrumut; şi fiecare om ținea mânerul sabiei sale în mâna dreaptă pentru apărarea proprietății sale şi a vieții sale şi a femeilor sale şi a copiilor săi.

3 Şi acum, după doi ani şi după moartea lui Şared, iată, fratele lui Şared s-a ridicat şi a dus bătălie cu Coriantumr, în care Coriantumr l-a învins şi l-a urmărit până în pustiul lui Achiş.

4 Şi s-a întâmplat că fratele lui Şared s-a bătut cu el în pustiul lui Achiş; şi bătălia a fost nespus de dureroasă şi multe mii au căzut de sabie.

5 Şi s-a întâmplat că Coriantumr i-a asediat în pustiu; iar fratele lui Şared a înaintat în marş afară din pustiu în timpul nopții şi a ucis o parte din oştirea lui Coriantumr în timp ce ei erau beți.

6 Şi el a înaintat până în țara lui Moron şi s-a aşezat pe tronul lui Coriantumr.

7 Şi s-a întâmplat că Coriantumr a locuit împreună cu oştirea sa în pustiu timp de doi ani, în care timp el a primit mari întăriri pentru oştirea sa.

8 Acum, fratele lui Şared, al cărui nume era Galaad, de asemenea, a primit mari întăriri pentru oştirea sa, din cauza combinațiilor secrete.

9 Şi s-a întâmplat că marele lui preot l-a ucis pe el în timp ce el stătea pe tronul său.

10 Şi s-a întâmplat că unul dintre cei cu combinații secrete l-a ucis pe el într-o trecătoare secretă şi a căpătat regatul pentru el însuşi; iar numele lui a fost Lib; iar Lib a fost un om de mare statură, mai mare decât oricare alt om printre toți oamenii.

11 Şi s-a întâmplat că în primul an al lui Lib, Coriantumr a venit în țara lui Moron şi s-a bătut cu Lib.

12 Şi s-a întâmplat că el s-a bătut cu Lib, în care bătălie Lib l-a lovit pe el în braț şi el a fost rănit; cu toate acestea, oştirea lui Coriantumr l-a atacat pe Lib, încât acesta a fugit până la granițele de lângă malul mării.

13 Şi s-a întâmplat că Coriantumr l-a urmărit pe el; iar Lib s-a bătut cu el la malul mării.

14 Şi s-a întâmplat că Lib a lovit oştirea lui Coriantumr încât aceasta a fugit iarăşi în pustiul lui Achiş.

15 Şi s-a întâmplat că Lib l-a urmărit pe el până când el a ajuns la câmpiile lui Agoş. Şi Coriantumr luase cu el pe toți oamenii, fugind înaintea lui Lib în colțul acela de țară unde el a fugit.

16 Şi când el a ajuns la câmpiile lui Agoş, el s-a bătut cu Lib şi l-a lovit pe acesta până când el a murit; cu toate acestea, fratele lui Lib a venit împotriva lui Coriantumr în locul lui, iar bătălia a fost foarte dureroasă, în care Coriantumr iarăşi a fugit dinaintea oştirii fratelui lui Lib.

17 Acum, numele fratelui lui Lib a fost Şiz. Şi s-a întâmplat că Şiz l-a urmărit pe Coriantumr şi a doborât multe oraşe şi a ucis atât femei, cât şi copii şi a dat foc oraşelor.

18 Şi spaima de Şiz s-a întins în toată țara; da, un strigăt s-a auzit prin toată țara — Cine putea să stea înaintea oştirii lui Şiz? Iată, el mătură pământul înaintea sa!

19 Şi s-a întâmplat că poporul a început să se adune laolaltă în oştiri pe toată
întinderea ţării.
20 Şi ei erau împărţiţi; şi o parte dintre ei a fugit la oştirea lui Şiz, iar o parte dintre ei
a fugit la oştirea lui Coriantumr.
21 Şi războiul a fost atât de îndelungat şi de mare, iar locul vărsării de sânge şi al
măcelului a fost atât de întins, încât întreaga întindere a ţării a fost acoperită cu
trupurile celor morţi.
22 Şi războiul a fost atât de înteţit şi de rapid, încât nimeni nu a fost lăsat ca să-i
îngroape pe morţi, ci ei s-au dus tot înainte, de la vărsare de sânge la vărsare de sânge,
lăsând trupurile bărbaţilor, femeilor şi copiilor răspândite pe toată faţa ţării ca să
devină pradă pentru viermii cărnii.
23 Iar putoarea lor s-a răspândit pe faţa ţării, chiar pe toată faţa ţării; de aceea
poporul a devenit îngrijorat atât ziua, cât şi noaptea din cauza putorii aceleia.
24 Cu toate acestea, Şiz nu a încetat să-l urmărească pe Coriantumr; căci el jurase să
se răzbune pe Coriantumr pentru sângele fratelui său, care fusese ucis, şi pentru
cuvântul Domnului care a ajuns până la Eter cum că Coriantumr nu va cădea de
sabie.
25 Şi astfel, noi vedem că Domnul i-a pedepsit pe ei plin de mânie şi ticăloşia şi
lucrurile lor abominabile au pregătit o cale pentru distrugerea lor veşnică.
26 Şi s-a întâmplat că Şiz l-a urmărit pe Coriantumr către răsărit şi anume până la
graniţele de lângă malul mării, iar acolo el s-a bătut în bătălie cu Şiz timp de trei zile.
27 Şi atât de îngrozitoare a fost distrugerea armatelor lui Şiz încât oamenii au
început să fie înfricoşaţi şi au început să fugă dinaintea oştirilor lui Coriantumr; şi ei
au fugit în ţara lui Corihor şi au alungat pe locuitori dinaintea lor, pe toţi aceia care
nu au vrut să se unească cu ei.
28 Şi ei şi-au pus corturile în valea lui Corihor; iar Coriantumr şi-a pus corturile în
valea lui Şur. Acum, valea lui Şur era lângă dealul Comnor; de aceea, Coriantumr
şi-a adunat oştirile laolaltă pe dealul Comnor şi a sunat din trâmbiţă înspre oştirile
lui Şiz ca să-i cheme pe ei la bătălie.
29 Şi s-a întâmplat că ei au venit, dar au fost iarăşi alungaţi; şi ei au venit pentru a
doua oară şi iarăşi au fost alungaţi pentru a doua oară. Şi s-a întâmplat că ei au venit
iarăşi pentru a treia oară, iar bătălia a fost foarte dureroasă.
30 Şi s-a întâmplat că Şiz l-a lovit pe Coriantumr încât i-a pricinuit lui multe răni
adânci; şi Coriantumr, pierzându-şi sângele, a leşinat şi a fost dus de acolo ca şi cum
ar fi fost mort.
31 Acum, pierderea de bărbaţi, femei şi copii de amândouă părţile a fost atât de
mare, încât Şiz a poruncit oamenilor săi ca să nu mai urmărească oştirile lui
Coriantumr; de aceea ei s-au întors la tabăra lor.

Eter 15

1 Şi s-a întâmplat că atunci când Coriantumr s-a vindecat de rănile sale, el a început
să-şi aducă aminte de cuvintele pe care Eter le vorbise către el.
2 El a văzut că aproape două milioane de oameni fuseseră deja ucişi de sabie şi a
început să jelească în inima sa; da, două milioane de oameni puternici fuseseră ucişi,
precum şi nevestele şi copiii lor.
3 El a început să se pocăiască de răul pe care îl făcuse; el a început să-şi aducă

aminte de cuvintele care fuseseră spuse de gurile tuturor profeților și le-a văzut pe acelea care se adeveriseră în toate punctele până atunci; iar sufletul lui a jelit și a refuzat să fie alinat.

4 Și s-a întâmplat că el a scris o epistolă către Șiz, cerându-i să-i cruțe pe oameni, iar el va renunța la regat de dragul vieților oamenilor.

5 Și s-a întâmplat că atunci când Șiz a primit această epistolă, el a scris o epistolă către Coriantumr cum că, dacă el se va preda singur pentru ca el să-l ucidă cu sabia lui, atunci el va cruța viețile oamenilor.

6 Și s-a întâmplat că oamenii nu s-au pocăit de nedreptatea lor; iar oamenii lui Coriantumr au fost ațâțați în mânie împotriva oamenilor lui Șiz; iar oamenii lui Șiz au fost ațâțați în mânie împotriva oamenilor lui Coriantumr; de aceea, oamenii lui Șiz s-au bătut cu oamenii lui Coriantumr.

7 Și atunci când Coriantumr a văzut că el era aproape să cadă, el a fugit iarăși dinaintea oamenilor lui Șiz.

8 Și s-a întâmplat că el a ajuns la apele lui Ripliancum care, prin interpretare, este mare sau mai mare decât toate; de aceea, atunci când ei au ajuns la aceste ape, ei și-au pus acolo corturile; iar Șiz, de asemenea, și-a pus corturile aproape de ei; și de aceea, în dimineața următoare, ei s-au dus la bătălie.

9 Și s-a întâmplat că ei s-au bătut într-o bătălie foarte dureroasă în care Coriantumr a fost iarăși rănit și a leșinat din cauza pierderii de sânge.

10 Și s-a întâmplat că oștirile lui Coriantumr au împins oștirile lui Șiz ca să le bată, încât le-au făcut pe acestea să fugă dinaintea lor; și acestea au fugit către miazăzi și și-au pus corturile într-un loc care se numea Ogat.

11 Și s-a întâmplat că oștirea lui Coriantumr și-a pus corturile lângă dealul Rama; și acesta era același deal unde tatăl meu, Mormon, a ascuns cronicile sfinte în Domnul.

12 Și s-a întâmplat că ei au adunat laolaltă pe toți oamenii de pe toată fața țării, care nu fuseseră uciși, în afară de Eter.

13 Și s-a întâmplat că Eter a văzut toate faptele oamenilor; și el a văzut că oamenii care erau de partea lui Coriantumr erau adunați laolaltă cu oștirea lui Coriantumr; și oamenii care erau de partea lui Șiz erau adunați laolaltă cu oștirea lui Șiz.

14 De aceea, timp de patru ani ei au tot adunat laolaltă oameni pentru ca să poată să-i adune pe toți care erau pe fața țării și ca să poată să capete toată întărirea care era posibil s-o capete.

15 Și s-a întâmplat că atunci când ei s-au adunat cu toții laolaltă, fiecare dintre ei la oștirea pe care a vrut-o, împreună cu nevestele și copiii lor — atât bărbații, cât și femeile și copiii fiind înarmați cu arme de război, având scuturi și platoșe și coifuri și fiind îmbrăcați ca pentru război — ei au înaintat unul către altul ca să se bată; și ei s-au bătut toată ziua aceea și nu au învins.

16 Și s-a întâmplat că atunci când a căzut noaptea, ei au fost obosiți și s-au retras în taberele lor; iar după ce ei s-au retras în taberele lor, au început să bocească și să se jeluiască pentru pierderea oamenilor lor care fuseseră uciși; și atât de mari erau strigătele și bocetele și jeluirile lor încât ei au sfâșiat aerul nespus de mult.

17 Și s-a întâmplat că în dimineața următoare ei iarăși s-au dus la bătălie; și mare și îngrozitoare a fost ziua aceea; cu toate acestea, ei nu au biruit, iar atunci când noaptea a venit iarăși, ei au sfâșiat aerul cu strigătele și bocetele și jeluirile lor pentru pierderea celor uciși dintre oamenii lor.

18 Și s-a întâmplat că Coriantumr iarăși a scris o epistolă către Șiz, cerându-i să nu

mai vină să se bată, ci mai degrabă să ia regatul şi să cruţe viețile oamenilor.
19 Dar iată, Spiritul Domnului a încetat să se mai străduie cu ei, iar Satana a avut
întreaga putere asupra inimilor poporului; căci ei au fost abandonați împietririi
inimilor lor şi orbirii minților lor pentru ca să fie distruşi; de aceea, ei s-au dus iarăşi
la bătălie.
20 Şi s-a întâmplat că ei s-au bătut toată ziua aceea, iar atunci când noaptea a venit,
ei au dormit pe săbiile lor.
21 Iar în dimineața următoare ei s-au bătut chiar până la căderea nopții.
22 Iar atunci când noaptea a căzut, ei erau îmbătați de mânie, la fel ca un om care
este îmbătat de vin; şi ei iarăşi au dormit pe săbiile lor.
23 Iar în dimineața următoare ei iarăşi s-au bătut; iar atunci când noaptea a căzut, ei
cu toții căzuseră sub sabie, în afară de cincizeci şi doi din oştirea lui Coriantumr şi
şaizeci şi nouă dintre oamenii lui Şiz.
24 Şi s-a întâmplat că ei au dormit pe săbiile lor în noaptea aceea, iar în ziua
următoare ei iarăşi s-au bătut şi s-au confruntat cu toată puterea lor cu săbiile şi cu
scuturile lor toată ziua aceea.
25 Iar atunci când noaptea a venit, erau treizeci şi doi dintre oamenii lui Şiz şi
douăzeci şi şapte dintre oamenii lui Coriantumr.
26 Şi s-a întâmplat că ei au mâncat şi au dormit şi s-au pregătit pentru moarte în ziua
următoare. Şi ei erau oameni mari şi puternici în ceea ce priveşte forța bărbătească.
27 Şi s-a întâmplat că ei s-au bătut timp de trei ore şi au leşinat din cauza pierderii de
sânge.
28 Şi s-a întâmplat că atunci când oamenii lui Coriantumr au căpătat destulă putere
ca să poată merge, ei erau gata să fugă ca să-şi salveze viețile; dar iată, Şiz s-a ridicat,
precum şi oamenii lui, şi el a jurat în mânia sa că îl va ucide pe Coriantumr sau el
însuşi va pieri sub sabie.
29 De aceea, el i-a urmărit pe ei, iar în ziua următoare el i-a învins pe ei; şi ei iarăşi
s-au bătut cu sabia. Şi s-a întâmplat că atunci când ei cu toții au căzut sub sabie, în
afară de Coriantumr şi de Şiz, iată că Şiz a leşinat din cauza pierderii de sânge.
30 Şi s-a întâmplat că atunci când Coriantumr s-a plecat asupra sabiei sale ca să se
odihnească pentru un moment, el a retezat capul lui Şiz.
31 Şi s-a întâmplat că după ce el a retezat capul lui Şiz, Şiz s-a ridicat pe mâinile sale
şi a căzut; iar după ce el s-a luptat ca să respire, a murit.
32 Şi s-a întâmplat că a căzut la pământ Coriantumr ca şi cum nu ar fi avut viață
deloc.
33 Iar Domnul a spus către Eter şi a zis către el: Du-te. Iar el s-a dus şi a văzut
cuvintele Domnului că fuseseră cu totul înfăptuite; şi el a terminat cronica lui; (şi eu
nu am scris nici cea de a suta parte) şi el le-a ascuns în aşa fel încât oamenii lui Limhi
le-au găsit.
34 Acum, ultimele cuvinte pe care Eter le-a scris sunt acestea: Dacă Domnul vrea ca
eu să fiu înălțat sau să sufăr voința Domnului în carne, asta nu are nici o importanță,
dacă va fi ca eu să fiu salvat în Împărăția lui Dumnezeu. Amin.

Cartea lui Moroni

Moroni 1

1 Acum eu, Moroni, după ce am terminat de redat o prescurtare a relatării despre poporul lui Iared, am crezut că nu voi mai scrie, dar eu încă nu am pierit; şi nu mă voi face cunoscut lamaniților pentru ca ei să nu mă distrugă.

2 Căci iată, războaiele lor între ei sunt îngrozitor de feroce; şi din cauza urii lor, ei omoară pe orice nefit care nu-L tăgăduie pe Hristos.

3 Iar eu, Moroni, nu-L voi tăgădui pe Hristos; de aceea eu rătăcesc oriunde pot pentru siguranța propriei mele vieți.

4 Prin urmare, eu mai scriu câteva lucruri, contrar cu ceea ce eu am crezut; căci eu am crezut că nu voi mai scrie; dar eu mai scriu câteva lucruri care poate vor fi de vreo valoare pentru frații mei, lamaniții, într-o oarecare zi din viitor, potrivit voinței Domnului.

Moroni 2

1 Cuvintele lui Hristos, pe care El le-a spus către ucenicii Săi, către cei doisprezece pe care El i-a ales, în timp ce El Şi-a pus mâna pe ei—

2 Şi El i-a chemat pe ei pe numele lor, zicând: Voi să-L chemați pe Tatăl în numele Meu în rugăciune aprinsă; şi după ce ați făcut aceasta, voi veți avea puterea ca să dați Duhul Sfânt celui pe care voi veți pune mâinile; şi în numele Meu voi Îl veți da, căci aşa fac apostolii Mei.

3 Acum, Hristos a spus aceste cuvinte către ei în timpul primei Lui înfățişări; iar mulțimea nu a auzit, dar ucenicii au auzit; şi pe toți aceia pe care ei şi-au pus mâinile Duhul Sfânt s-a pogorât.

Moroni 3

1 Felul în care ucenicii, care au fost numiți vârstnici de către Biserică, au rânduit preoți şi învățători—

2 După ce ei s-au rugat Tatălui în numele lui Hristos, şi-au pus mâinile pe ei şi au zis:

3 În numele lui Isus Hristos te rânduiesc pe tine să fii preot (sau pentru învățător, te rânduiesc pe tine să fii învățător) să predici pocăință şi iertarea păcatelor prin Isus Hristos, prin răbdarea credinței în numele Lui, până la capăt. Amin.

4 Şi în felul acesta au rânduit preoți şi învățători, în acord cu darurile şi chemările lui Dumnezeu către oameni; şi ei i-au rânduit prin puterea Duhului Sfânt care era în ei.

Moroni 4

1 Felul în care vârstnicii şi preoții lor au slujit trupul şi sângele lui Hristos în Biserică; şi ei au slujit potrivit poruncilor lui Hristos; de aceea, noi ştim că felul acesta este adevărat; şi vârstnicul şi preotul erau aceia care slujeau acestea—

2 Şi ei au îngenuncheat cu Biserica şi s-au rugat Tatălui în numele lui Hristos, zicând:

3 O, Dumnezeule, Tată Veşnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi şi să sfinţeşti această pâine pentru sufletele tuturor acelora care se împărtăşesc din ea; pentru ca ei să mănânce în amintirea trupului Fiului Tău şi să-Ţi mărturisească Ţie, o, Dumnezeule, Tată Veşnic, că ei doresc cu adevărat să ia asupra lor numele Fiului Tău şi să-şi amintească totdeauna de El şi să ţină poruncile pe care El le-a dat lor, pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei. Amin.

Moroni 5

1 Modul de slujire a vinului — Iată, ei au luat cana şi au zis:

2 O, Dumnezeule, Tată Veşnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi şi să sfinţeşti acest vin pentru sufletele tuturor acelora care beau din el, pentru ca ei să facă aceasta în amintirea sângelui Fiului Tău, care a fost vărsat pentru ei; pentru ca ei să-Ţi mărturisească Ţie, o, Dumnezeule, Tată Veşnic, că ei îşi amintesc totdeauna de El, pentru ca ei să poată avea Spiritul Său cu ei. Amin.

Moroni 6

1 Şi acum eu vorbesc despre botez. Iată, vârstnici, preoţi şi învăţători au fost botezaţi; şi ei nu au fost botezaţi decât dacă aduceau roade ca să arate că erau demni de acesta.

2 Şi, de asemenea, ei nu erau botezaţi decât dacă veneau cu inima frântă şi cu spiritul smerit şi depuneau mărturie în faţa Bisericii cum că într-adevăr s-au pocăit de toate păcatele lor.

3 Şi nimeni nu a fost primit pentru botez decât dacă lua asupra lui numele lui Hristos, având hotărârea să-L slujească până la capăt.

4 Şi după ce ei au fost primiţi pentru botez şi au fost influenţaţi şi curăţaţi prin puterea Duhului Sfânt, ei au fost număraţi printre oamenii Bisericii lui Hristos; iar numele lor au fost luate pentru ca ei să poată fi ţinuţi minte şi hrăniţi de cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, pentru ca să-i păstreze pe ei pe calea cea bună, pentru ca să-i păstreze pe ei atenţi tot timpul în rugăciune, sprijinindu-se numai pe meritele lui Hristos, care era Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei lor.

5 Iar Biserica s-a adunat laolaltă deseori ca să postească şi să se roage şi să vorbească unul cu altul despre bunăstarea sufletelor lor.

6 Şi ei s-au întâlnit laolaltă deseori ca să se împărtăşească din pâine şi din vin, în amintirea Domnului Isus.

7 Şi ei erau severi în grija de a nu fi nici o nedreptate între ei; şi cei ce erau găsiţi că au comis vreo nedreptate, trei martori de-ai Bisericii îi condamnau pe ei în faţa vârstnicilor şi dacă ei nu se pocăiau şi nu se spovedeau, atunci numele lor erau şterse şi ei nu mai erau număraţi printre oamenii lui Hristos.

8 Dar ori de câte ori ei s-au pocăit şi au căutat iertare cu intenţii adevărate, au fost iertaţi.

9 Iar adunările lor au fost conduse de către Biserică după felul şi lucrările Spiritului şi prin puterea Duhului Sfânt; căci după cum puterea Duhului Sfânt i-a condus pe ei cum să predice sau să sfătuiască, sau să se roage, sau să implore, sau să cânte, chiar aşa s-a făcut.

Moroni 7

1 Şi acum eu, Moroni, scriu câteva dintre cuvintele tatălui meu, Mormon, pe care el le-a vorbit despre credință, nădejde şi caritate; căci în felul acesta a vorbit el către popor, învățându-i pe ei în sinagoga pe care ei o construiseră ca un loc de rugăciune.

2 Şi acum eu, Mormon, vă vorbesc vouă, frații mei preaiubiți; şi prin harul lui Dumnezeu Tatăl şi al Domnului nostru Isus Hristos şi a voinței Lui sfinte, din cauza darului chemării Lui către mine mi se dă mie voie să vă vorbesc eu vouă la timpul acesta.

3 De aceea, eu aş dori să vorbesc către voi, cei care faceți parte din Biserică, care-L urmați în pace pe Hristos şi care ați căpătat destulă nădejde prin care voi veți putea intra în odihna Domnului de la timpul acesta înainte, până când voi vă veți odihni împreună cu El în ceruri.

4 Şi acum, frații mei, eu judec lucrurile voastre în felul acesta datorită trăirii voastre în pace împreună cu copiii oamenilor.

5 Căci eu îmi aduc aminte de cuvântul lui Dumnezeu care spune că prin faptele lor îi veți cunoaşte pe ei; căci dacă faptele lor sunt bune, atunci şi ei sunt buni.

6 Căci iată, Dumnezeu a zis că un om rău nu poate să facă ceea ce este bun; căci dacă el oferă un dar sau se roagă la Dumnezeu, el nu va profita de nimic dacă nu va face aceasta cu intenții adevărate.

7 Căci iată, acest lucru nu este socotit pentru el în dreptate.

8 Căci iată, dacă un om rău oferă un dar, el face aceasta împotriva inimii sale; de aceea, acest lucru este socotit pentru el ca şi cum nu ar fi dat darul; de aceea, el este considerat rău în fața lui Dumnezeu.

9 Şi tot aşa, de asemenea, un astfel de lucru este socotit rău pentru un om dacă el se va ruga fără intenție adevărată în inimă; da, şi el nu va profita de nimic, căci Dumnezeu nu primeşte un asemenea lucru.

10 De aceea, un om rău nu poate face ceea ce este bun; şi nici nu va oferi un dar bun.

11 Căci iată, o fântână amară nu poate da apă bună; nici o fântână bună nu poate da apă amară; de aceea, un om care este slujitorul diavolului nu poate să-L urmeze pe Hristos; iar dacă el Îl urmează pe Hristos, atunci el nu poate fi slujitorul diavolului.

12 De aceea, toate lucrurile care sunt bune vin de la Dumnezeu; iar ceea ce este rău vine de la diavol; căci diavolul este duşmanul lui Dumnezeu şi se luptă împotriva Lui continuu şi invită şi îndeamnă la păcat şi la ceea ce este rău continuu.

13 Dar iată, ceea ce este de la Dumnezeu invită şi îndeamnă la lucru bun continuu; de aceea, fiecare lucru care invită şi îndeamnă la a face bine şi la a-L iubi pe Dumnezeu şi a-L sluji pe El este inspirat de către Dumnezeu.

14 De aceea, luați seama, frații mei preaiubiți, să nu judecați ceea ce este rău ca fiind de la Dumnezeu sau ceea ce este bun şi de la Dumnezeu ca fiind de la diavol.

15 Căci iată, frații mei, vă este dat să judecați, pentru ca să deosebiți binele de rău; iar felul de judecată, pentru ca voi să cunoaşteți cu o cunoaştere perfectă, este la fel de clar cum lumina zilei este diferită de noaptea întunecoasă.

16 Căci iată, Spiritul lui Hristos este dat fiecărui om pentru ca el să poată deosebi binele de rău; de aceea, eu vă arăt vouă felul de a judeca; căci fiecare lucru care te invită la a face bine şi la a te convinge să crezi în Hristos este trimis de către puterea şi darul lui Hristos; prin urmare, voi veți putea cunoaşte cu o cunoaştere perfectă că aceasta este de la Dumnezeu.

17 Dar tot ceea ce îi convinge pe oameni să facă rău şi să nu creadă în Hristos şi să-L

tăgăduie şi să nu-L slujească pe Dumnezeu, atunci voi veţi putea cunoaşte cu o cunoaştere perfectă că aceasta este de la diavol; căci în felul acesta lucrează diavolul, căci el nu convinge pe nici un om să facă bine, nu, pe nici unul; şi nici îngerii lui nu fac aceasta şi nici cei care se supun lui.

18 Şi acum, fraţii mei, văzând că voi cunoaşteţi lumina prin care să judecaţi, care lumină este lumina lui Hristos, vedeţi să nu judecaţi greşit; căci cu aceeaşi judecată cu care voi judecaţi, voi, de asemenea, veţi fi judecaţi.

19 De aceea, eu vă rog fierbinte, fraţilor, să căutaţi cu hărnicie în lumina lui Hristos ca să puteţi deosebi binele de rău; şi dacă veţi pune mâna pe fiecare lucru bun şi nu-l veţi condamna, atunci voi cu siguranţă veţi fi un copil al lui Hristos.

20 Şi acum, fraţii mei, cum este cu putinţă ca voi să puneţi mâna pe fiecare lucru bun?

21 Şi acum eu ajung la acea credinţă despre care eu am spus că voi vorbi; şi vă voi spune vouă felul în care voi veţi putea pune mâna pe fiecare lucru bun.

22 Căci iată, Dumnezeu cunoscând toate lucrurile, fiind de la veşnicie la veşnicie, iată, El a trimis îngeri ca să le slujească copiilor oamenilor, ca să arate lucrurile despre venirea lui Hristos; şi prin Hristos va veni fiecare lucru bun.

23 Şi Dumnezeu, de asemenea, a declarat profeţilor cu gura Sa proprie cum că Hristos va veni.

24 Şi iată, au fost diferite feluri în care El a manifestat lucruri către copiii oamenilor, care sunt bune; şi toate lucrurile care sunt bune vin de la Hristos; altfel, oamenii sunt căzuţi şi nici un lucru bun nu poate veni de la ei.

25 De aceea, prin slujirea îngerilor şi prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, oamenii au început să aibă credinţă în Hristos; şi astfel prin credinţă au pus ei mâna pe fiecare lucru bun; şi astfel a fost până la venirea lui Hristos.

26 Şi după ce El a venit, oamenii, de asemenea, au fost salvaţi prin credinţă în numele Lui; şi prin credinţă au devenit ei fiii lui Dumnezeu. Şi tot aşa de sigur cum că Hristos trăieşte, tot aşa de sigur este că El a vorbit aceste cuvinte către strămoşii noştri, zicând: Orice lucru voi veţi cere Tatălui în numele Meu, care este bun, în credinţă, crezând că voi veţi primi, iată, acest lucru vă va fi dat vouă.

27 De aceea, fraţii mei preaiubiţi, au încetat miracolele pentru că Hristos S-a înălţat la ceruri şi s-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu ca să-I ceară Tatălui dreptul Lui la îndurare pe care El a arătat-o copiilor oamenilor?

28 Căci El a răspuns la cerinţele legii şi îi revendică pe toţi aceia care au credinţă în El; şi cei care au credinţă în El se vor lipi de orice lucru bun; prin urmare, El apără cauza copiilor oamenilor; şi El trăieşte în ceruri pentru veşnicie.

29 Şi pentru că El a făcut aceasta, fraţii mei preaiubiţi, au încetat miracolele? Iată, vă spun eu vouă: Nu; şi nici îngerii nu au încetat să slujească copiilor oamenilor.

30 Căci iată, ei sunt slujitorii Lui ca să slujească conform cuvântului poruncii Lui, arătându-se acelora cu mare credinţă şi cu minte nestrămutată în fiecare fel de dumnezeire.

31 Şi misiunea slujirii lor este să-i cheme pe oameni la pocăinţă şi să îndeplinească şi să facă lucrarea legămintelor Tatălui, pe care El le-a făcut cu copiii oamenilor, pentru a pregăti calea printre copiii oamenilor, vestind cuvântul lui Hristos către vasele cele alese ale Domnului pentru ca ei să poată să depună mărturie despre El.

32 Şi făcând astfel, Domnul Dumnezeu pregăteşte calea pentru ca rămăşiţa oamenilor să aibă credinţă în Hristos, pentru ca Duhul Sfânt să aibă loc în inima lor

în acord cu puterea Sa; şi în felul acesta face Tatăl să se îndeplinească legămintele pe care El le-a făcut cu copiii oamenilor.

33 Iar Hristos a zis: Dacă voi veţi avea credinţă în Mine, atunci veţi avea puterea să faceţi orice lucru care este potrivit cu Mine.

34 Şi El a zis: Pocăiţi-vă, voi din toate marginile pământului, şi veniţi la Mine şi fiţi botezaţi în numele Meu şi aveţi credinţă în Mine pentru ca să puteţi fi salvaţi.

35 Şi acum, fraţii mei preaiubiţi, dacă va fi aşa, că aceste lucruri sunt adevărate, despre care eu v-am vorbit vouă, şi Dumnezeu vă va arăta vouă, cu putere şi cu mare slavă în ultima zi că ele sunt adevărate; şi dacă ele sunt adevărate, a încetat ziua miracolelor?

36 Sau au încetat îngerii să apară în faţa copiilor oamenilor? Sau a retras El puterea Duhului Sfânt de la ei? Sau va face El aceasta atât timp cât timpul va fi sau cât pământul va dura sau cât va fi vreun om pe faţa pământului ca să fie salvat?

37 Iată, vă spun eu vouă: Nu, căci prin credinţă se fac miracolele; şi prin credinţă apar îngerii şi le slujesc oamenilor; de aceea, dacă aceste lucruri au încetat, vai de copiii oamenilor, căci aceasta este din cauza necredinţei şi totul este în zadar.

38 Căci nici un om nu poate fi salvat, potrivit cuvintelor lui Hristos, dacă ei nu vor avea credinţă în numele Lui; de aceea, dacă aceste lucruri au încetat, atunci a încetat şi credinţa; şi îngrozitoare este starea omului, căci ei sunt ca şi cum nici o mântuire nu s-ar fi înfăptuit.

39 Dar iată, fraţii mei preaiubiţi, eu cred lucruri mai bune despre voi, căci eu cred că voi aveţi credinţă în Hristos datorită blândeţii voastre; căci dacă voi nu aveţi credinţă în El, atunci voi nu sunteţi demni de a fi număraţi printre oamenii Bisericii Lui.

40 Şi iarăşi, fraţii mei preaiubiţi, eu aş dori să vorbesc către voi despre nădejde. Cum se poate ca voi să aveţi credinţă dacă nu aveţi nădejde?

41 Şi ce este aceea pentru care voi aveţi nădejde? Iată, vă spun eu vouă că voi trebuie să aveţi nădejde prin ispăşirea lui Hristos şi prin puterea învierii Lui ca să fiţi înălţaţi la viaţă veşnică şi aceasta datorită credinţei voastre în El în acord cu făgăduinţa.

42 De aceea, dacă un om are credinţă, el trebuie să aibă nădejde, căci fără credinţă nici o nădejde nu poate să fie.

43 Şi iarăşi, iată vă spun eu vouă că nimeni nu poate să aibă credinţă şi nădejde dacă nu are blândeţe şi inima smerită.

44 Dacă este aşa, atunci credinţa şi nădejdea lui sunt zadarnice, nici unul nu este primit înaintea lui Dumnezeu în afară de cel blând şi cu inima smerită; şi dacă un om este blând şi cu inima smerită şi mărturiseşte prin puterea Duhului Sfânt că Isus este Hristosul, atunci el trebuie să aibă caritate; căci dacă el nu are caritate, atunci el este un nimic; de aceea el trebuie să aibă caritate.

45 Iar caritatea suferă îndelung şi este binevoitoare şi nu invidiază şi nu este îngâmfată şi nu caută nimic pentru sine, nu este provocată cu uşurinţă, nu se gândeşte la rău şi nu se bucură în nedreptate, ci se bucură în adevăr, suportă toate lucrurile, crede toate lucrurile, nădăjduieşte toate lucrurile, rabdă toate lucrurile.

46 De aceea, fraţii mei preaiubiţi, dacă voi nu aveţi caritate, atunci voi sunteţi de nimic, căci caritatea niciodată nu piere. De aceea, lipeşte-te de caritate care este cea mai mare dintre toate, căci toate lucrurile trebuie să piară—

47 Dar caritatea este dragostea pură a lui Hristos şi ea rabdă în vecii vecilor; şi acela care este găsit că o are în ziua din urmă bine va fi de el.

48 De aceea, fraţii mei preaiubiţi, rugaţi-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru

ca voi să fiți plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor acelora care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos; pentru ca voi să deveniți fiii lui Dumnezeu; pentru ca atunci când El va veni, noi să fim la fel ca El, căci noi Îl vom vedea pe El așa cum El este; pentru ca noi să putem să avem această nădejde; pentru ca noi să fim purificați tot așa cum El este pur. Amin.

Moroni 8

1 O epistolă a tatălui meu, Mormon, scrisă către mine, Moroni; și a fost scrisă către mine la scurt timp după chemarea mea la slujire. Și în felul acesta mi-a scris el mie, zicând:

2 Fiul meu preaiubit, Moroni, eu mă bucur nespus că Domnul nostru Isus Hristos s-a îndurat de tine și te-a chemat pe tine la slujirea Sa și la lucrarea Sa cea sfântă.

3 Eu mă gândesc la tine întotdeauna în rugăciunile mele, rugându-mă continuu către Dumnezeu Tatăl în numele Copilului Lui cel Sfânt, Isus, pentru ca El, în bunătatea și harul Său infinit, să te păstreze pe tine îndurând credința în numele Său până la capăt.

4 Și acum, fiul meu, eu îți vorbesc ție despre ceea ce mă supără pe mine nespus de mult; căci mă supără pe mine faptul că sunt certuri printre voi.

5 Căci, dacă eu am aflat adevărul, au fost certuri printre voi în legătură cu botezarea pruncilor voștri.

6 Și acum, fiul meu, eu doresc ca tu să lucrezi cu hărnicie pentru ca această greșeală grosolană să fie înlăturată dintre voi; căci în scopul acesta am scris eu epistola aceasta.

7 Căci imediat după ce eu am aflat aceste lucruri despre voi, L-am întrebat pe Domnul despre problema aceasta. Și cuvântul Domnului a venit la mine prin puterea Duhului Sfânt, zicând:

8 Ascultați de cuvintele lui Hristos, Mântuitorul vostru, Domnul și Dumnezeul vostru. Iată, Eu am venit pe lume nu ca să-i chem pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, la pocăință; cei întregi nu au nevoie de doctor, ci numai cei bolnavi; de aceea, pruncii sunt întregi, căci ei nu sunt în stare să păcătuiască; de aceea blestemul lui Adam este luat de pe ei prin Mine așa încât acesta nu are nici o putere asupra lor; iar legea tăierii împrejur este înlăturată de Mine.

9 Și în felul acesta Duhul Sfânt a arătat cuvântul lui Dumnezeu către mine; de aceea, fiul meu preaiubit, eu știu că este bătaie de joc în fața lui Dumnezeu ca voi să botezați pruncii.

10 Iată, îți spun eu ție că voi trebuie să propovăduiți lucrul acesta — pocăință și botez pentru aceia care sunt responsabili și capabili să păcătuiască; da, învățați-i pe părinți cum că ei trebuie să se pocăiască și să fie botezați și să se umilească la fel ca și pruncii lor și atunci ei cu toții vor fi salvați împreună cu pruncii lor.

11 Și pruncii lor nu au nevoie de nici o pocăință și nici de botez. Iată, botezul este pentru pocăință, pentru înfăptuirea poruncilor, pentru iertarea păcatelor.

12 Dar pruncii sunt vii în Hristos, chiar de la crearea lumii; dacă nu ar fi așa, atunci Dumnezeu este un Dumnezeu părtinitor și, de asemenea, un Dumnezeu schimbător și un părtinitor al oamenilor; căci, cât de mulți prunci nu au murit fără să fi fost botezați!

13 De aceea, dacă pruncii nu pot fi salvați fără botez, atunci înseamnă că ei s-au dus la un iad fără de sfârșit.

14 Iată, îți spun eu ție că acela care crede că şi pruncii au nevoie de botez este în fierea amărăciunii şi în lanțurile nedreptății; căci el nu are nici credință, nici nădejde, nici caritate; de aceea, dacă el ar trebui alungat când gândeşte lucrurile acestea, atunci el s-ar duce jos în iad.

15 Căci îngrozitoare este ticăloşia de a crede că Dumnezeu îl salvează pe un copil datorită botezului, iar altul trebuie să piară pentru că nu a fost botezat.

16 Vai de aceia care vor strica căile Domnului în felul acesta, căci ei vor pieri dacă nu se pocăiesc. Iată, eu spun cu curaj, având autoritate de la Dumnezeu; şi eu nu mă tem de ceea ce omul poate să facă; căci dragostea perfectă alungă orice teamă.

17 Şi eu sunt plin de caritate, care este iubire veşnică; de aceea, toți copiii sunt la fel cu mine; de aceea eu îi iubesc pe prunci cu o dragoste perfectă; şi ei sunt cu toții la fel unul cu altul şi sunt părtaşi ai salvării.

18 Căci eu ştiu că Dumnezeu nu este un Dumnezeu părtinitor şi nici o ființă schimbătoare; ci El este neschimbător în vecii vecilor.

19 Pruncii nu se pot pocăi; de aceea este o ticăloşie îngrozitoare să li se refuze mila cea pură a lui Dumnezeu, căci ei sunt în viață în El datorită îndurării Lui.

20 Iar acela care va zice că şi pruncii au nevoie de botez tăgăduie îndurările lui Hristos şi socoteşte ca pe nimic Ispăşirea Lui şi puterea mântuirii Lui.

21 Vai de aceia, căci ei sunt în pericol de moarte, iad şi chinuri veşnice. Eu spun aceasta cu îndrăzneală; Dumnezeu mi-a poruncit aceasta. Ascultați-i şi băgați de seamă, de nu, ei se vor ridica împotriva voastră la scaunul de judecată al lui Hristos.

22 Căci iată că toți pruncii sunt vii în Hristos, precum şi toți aceia care sunt în neştiința legii. Căci puterea mântuirii vine asupra tuturor acelora care nu au ştiință de lege; de aceea, acela care nu este osândit sau acela care nu este sub nici o osândire nu poate să se pocăiască; şi pentru unul ca acesta, botezul nu are nici o valoare—

23 Dar este o batjocură în fața lui Dumnezeu ca să tăgăduieşti îndurările lui Hristos şi puterea Spiritului Sfânt şi să pui valoare în lucrări moarte.

24 Iată, fiul meu, lucrul acesta nu trebuie să se întâmple; căci pocăința este pentru aceia care sunt sub osândire şi sub blestemul unei legi încălcate.

25 Şi primele roade ale pocăinței sunt botezul; iar botezul vine prin credință în îndeplinirea poruncilor; iar îndeplinirea poruncilor aduce iertarea păcatelor;

26 Şi iertarea păcatelor aduce umilință şi smerenia inimii; şi datorită umilinței şi a smereniei inimii vine vizitarea de către Duhul Sfânt, care Mângâietor umple cu nădejde şi cu iubire perfectă, care dragoste rabdă prin hărnicie în rugăciune până când sfârşitul va veni, când toți sfinții vor trăi alături de Dumnezeu.

27 Iată, fiul meu, eu îți voi scrie ție iarăşi, dacă nu mă duc în curând împotriva lamaniților. Iată, mândria acestui neam sau a poporului nefiților s-a dovedit să fie distrugerea lor, dacă ei nu se vor pocăi.

28 Roagă-te pentru ei, fiul meu, pentru ca pocăința să vină la ei. Dar iată, eu mă tem ca Spiritul să nu fi încetat să se mai străduiască cu ei; şi în partea aceasta a țării ei, de asemenea, încearcă să doboare toată puterea şi autoritatea care vin de la Dumnezeu; şi ei tăgăduiesc Duhul Sfânt.

29 Şi după ce au tăgăduit o cunoaştere atât de măreață, fiul meu, ei trebuie să piară în curând pentru împlinirea profețiilor care au fost spuse de către profeți, precum şi a cuvintelor Salvatorului Însuşi.

30 Rămâi cu bine, fiul meu, până când eu îți voi scrie sau te voi întâlni iarăşi. Amin.

A doua epistolă a lui Mormon către fiul său, Moroni.

Moroni 9

1 Fiul meu preaiubit, eu îți scriu ție iarăşi pentru ca tu să ştii că eu încă mai sunt în viață; dar eu scriu despre ceva care este întrucâtva supărător.

2 Căci iată, eu am avut o bătălie dureroasă cu lamaniții, în care noi nu am biruit; iar Arheantus a căzut sub sabie, precum şi Luram şi Emron; da, şi noi am pierdut un număr mare dintre oamenii noştri aleşi.

3 Şi acum iată, fiul meu, eu mă tem că lamaniții vor distruge acest popor; căci ei nu se pocăiesc, iar Satana îi ațâță pe ei fără oprire la mânie unul împotriva celuilalt.

4 Iată, eu lucrez cu ei fără oprire; şi atunci când eu spun cuvântul lui Dumnezeu cu un ton ascuțit, ei tremură şi se mânie pe mine; iar atunci când eu nu folosesc un ton ascuțit, ei îşi împietresc inimile împotriva acestuia; de aceea, eu mă tem ca Spiritul Domnului să nu fi încetat să se mai străduiască cu ei.

5 Căci ei se mânie atât de mult, încât mie mi se pare că ei nu se tem de moarte; şi ei şi-au pierdut iubirea unul față de altul; şi ei sunt însetați tot timpul de sânge şi de răzbunare.

6 Şi acum, fiul meu preaiubit, în ciuda împietririi lor, să lucrăm cu sârguință; căci dacă noi încetăm să lucrăm, atunci noi suntem aduşi la osândă; căci noi avem de făcut o lucrare în timp ce locuim în acest tabernacol de lut pentru ca să învingem duşmanul a tot ce-i drept şi să ne odihnim sufletele în împărăția lui Dumnezeu.

7 Şi acum, eu scriu câte ceva despre suferințele acestui popor. Căci, potrivit cunoaşterii pe care eu am primit-o de la Amoron, iată, lamaniții au mulți prizonieri pe care ei i-au luat din turnul de la Şeriza; şi acolo erau bărbați, femei şi copii.

8 Şi ei i-au ucis pe bărbații şi pe tații acelor femei şi copii; şi ei le-au hrănit pe femei cu carnea bărbaților lor, iar pe copii cu carnea tații lor; şi nu le-au dat lor apă decât foarte puțină.

9 Şi în ciuda acestor mari lucruri abominabile ale lamaniților, aceasta nu este mai mare decât aceea a poporului nostru în Moriantum. Căci iată, pe multe dintre fiicele lamaniților le-au luat ei prizoniere; şi după ce le-au deposedat pe ele de ceea ce era mai drag şi mai prețios deasupra tuturor lucrurilor, care sunt castitatea şi virtutea—

10 Şi după ce ei au făcut lucrul acesta, ei le-au ucis pe ele în felul cel mai crud, torturându-le trupurile lor chiar până la moarte; şi după ce ei au făcut aceasta, ei au devorat carnea lor la fel ca fiarele sălbatice din cauza împietririi inimilor lor; şi ei fac aceasta ca un semn de vitejie.

11 O, fiul meu preaiubit, cum poate un popor ca acesta care este fără civilizație—

12 (Şi numai câțiva ani au trecut, iar ei au fost un popor civilizat şi plăcut)

13 Dar, o, fiul meu, cum poate un popor ca acesta, a cărui plăcere este într-un asemenea lucru abominabil—

14 Cum putem noi aştepta ca Dumnezeu să-şi oprească mâna Sa din judecata împotriva noastră?

15 Iată, inima mea strigă: Vai de acest popor. Vino pentru judecată, o, Dumnezeule, şi ascunde păcatele lor şi ticăloşia lor şi lucrurile lor abominabile dinaintea feței Tale.

16 Şi iarăşi, fiul meu, sunt multe văduve şi fiicele lor care rămân în Şeriza; iar partea aceea a proviziilor pe care lamaniții nu au cărat-o cu ei, iată, oştirea lui Zenefi a luat-o; şi le-au lăsat ca să rătăcească încotro ar putea să găsească mâncare; iar multe

femei bătrâne leşină pe drum şi mor.

17 Iar oştirea care este cu mine este slabă; iar oştirile lamaniților sunt între Şeriza şi mine; iar toți aceia care au fugit la oştirea lui Aaron au căzut victime ale brutalității lor îngrozitoare.

18 O, poporul meu decăzut! Ei sunt fără de ordine şi fără de milă. Iată, eu sunt doar un om şi nu am decât puterea unui om şi nu pot să-mi mai impun poruncile mele.

19 Iar ei s-au întărit în stricăciunea lor; şi ei sunt, de asemenea, brutali, necruțând pe nimeni, nici bătrân şi nici tânăr; şi ei se bucură în orice în afară de ceea ce este bun; iar suferința femeilor noastre şi a copiilor noştri pe fața acestei țări depăşeşte orice; da, limba nu poate să spună şi nici nu poate aceasta să fie scrisă.

20 Şi acum, fiul meu, eu nu mai zăbovesc asupra acestei scene oribile. Iată, tu cunoşti ticăloşia acestui popor; tu cunoşti că ei sunt fără de principii şi simțiri trecute; iar ticăloşia lor o întrece pe aceea a lamaniților.

21 Iată, fiul meu, eu nu pot să-i recomand pe ei lui Dumnezeu de teamă ca El să nu mă lovească pe mine.

22 Dar iată, fiul meu, eu te recomand pe tine lui Dumnezeu şi am încredere în Hristos că tu vei fi salvat; şi eu mă rog la Dumnezeu ca El să-ți cruțe viața pentru ca tu să aduci mărturie despre reîntoarcerea poporului Lui către El sau distrugerea lor completă; căci eu ştiu că ei trebuie să piară dacă nu se pocăiesc şi nu se întorc la El.

23 Iar dacă ei pier, atunci aceasta va fi la fel ca şi cu iarediții, din cauza dorinței inimilor lor, căutând sânge şi răzbunare.

24 Şi dacă va fi ca ei să piară, noi ştim că mulți dintre frații noştri au dezertat la lamaniți şi încă şi mai mulți, de asemenea, vor dezerta la ei; de aceea tu să scrii ceva, despre câteva lucruri, dacă tu vei fi cruțat şi dacă eu voi pieri şi nu te voi vedea pe tine; dar eu am încredere că voi putea să te văd în curând; căci eu am cronici sfinte pe care vreau să ți le dau.

25 Fiul meu, fii credincios în Hristos; şi fie ca lucrurile pe care eu le-am scris să nu te întristeze şi să nu te doboare în moarte; ci fie ca Hristos să te înalțe pe tine; şi fie ca suferințele Lui şi moartea Lui şi apariția trupului Lui în fața strămoşilor noştri şi îndurarea Lui şi suferința Lui îndelungată şi nădejdea slavei Lui şi aceea a vieții veşnice să trăiască în mintea ta pentru totdeauna.

26 Şi fie ca harul lui Dumnezeu, al cărui tron este sus în ceruri, precum şi Domnul nostru Isus Hristos care stă la dreapta puterii Lui până când toate lucrurile vor fi dăruite Lui, să fie cu tine şi să rămână cu tine în vecii vecilor. Amin.

Moroni 10

1 Acum eu, Moroni, scriu ceva care mie mi se pare că este bun; şi eu scriu către frații mei, lamaniții; şi eu aş dori ca ei să ştie că mai mult de patru sute douăzeci de ani au trecut de când semnul a fost dat despre venirea lui Hristos.

2 Şi eu pecetluiesc aceste cronici după ce am spus câteva cuvinte de îndemn către voi.

3 Iată, eu doresc să vă îndemn pe voi ca atunci când veți citi aceste lucruri, dacă înțelepciunea lui Dumnezeu va fi ca voi să le citiți, voi să vă aduceți aminte cât de bun a fost Domnul cu copiii oamenilor de la crearea lui Adam şi chiar până la timpul când voi veți primi aceste lucruri şi să le cântăriți în inimile voastre.

4 Iar atunci când voi veți primi aceste lucruri, eu vă îndemn pe voi să-L întrebați pe

Dumnezeu, Tatăl Veşnic, în numele lui Hristos, dacă aceste lucruri nu sunt adevărate; şi dacă voi veţi întreba cu inima sinceră, cu intenţie adevărată, având credinţă în Hristos, El vă va arăta adevărul prin puterea Duhului Sfânt.

5 Şi prin puterea Duhului Sfânt veţi putea voi cunoaşte adevărul tuturor lucrurilor.

6 Şi orice lucru care este bun este drept şi adevărat; de aceea, nimic care este bun nu Îl tăgăduişte pe Hristos, ci recunoaşte că El este.

7 Şi voi veţi şti că El este prin puterea Duhului Sfânt; de aceea, eu aş dori să vă sfătuiesc să nu tăgăduiţi puterea lui Dumnezeu; căci El lucrează prin puterea Sa, potrivit cu credinţa copiilor oamenilor, la fel astăzi şi mâine şi în vecii vecilor.

8 Şi iarăşi vă sfătuiesc eu pe voi, cfraţii mei, să nu tăgăduiţi darurile lui Dumnezeu, căci ele sunt multe; şi ele vin de la acelaşi Dumnezeu. Şi sunt diferite feluri în care aceste daruri sunt date; dar este acelaşi Dumnezeu care lucrează toate în toate cele; şi ele sunt date prin manifestarea Spiritului lui Dumnezeu către oameni, spre binele lor;

9 Căci iată, unora le este dat prin Spiritul lui Dumnezeu ca să predice cuvântul de înţelepciune;

10 Iar altuia îi este dat să predice cuvântul cunoaşterii prin acelaşi Spirit;

11 Iar altuia, nespus de mare credinţă; iar altuia, darul vindecării prin acelaşi Spirit;

12 Şi iarăşi, altuia, ca el să poată să facă minuni mărețe.

13 Şi iarăşi, altuia, ca el să profețească despre toate lucrurile;

14 Şi iarăşi, altuia, ca să vadă îngerii şi spiritele care îi slujesc;

15 Şi iarăşi, altuia, tot felul de limbi.

16 Şi iarăşi, altuia, tălmăcirea limbilor şi a tot felul de limbi.

17 Şi toate aceste daruri vin prin Spiritul lui Hristos; şi ele vin la fiecare om separat, în acord cu voinţa Lui.

18 Şi eu aş vrea să vă sfătuiesc pe voi, fraţii mei preaiubiţi, să vă aduceţi aminte că fiecare dar bun vine de la Hristos.

19 Şi eu aş vrea să vă sfătuiesc pe voi, fraţii mei preaiubiţi, să vă aduceţi aminte că El este acelaşi ieri, astăzi şi în vecii vecilor, şi că toate aceste daruri despre care eu am vorbit, care sunt spirituale, nu vor înceta niciodată atât timp cât lumea va fi, decât în măsura necredinţei copiilor oamenilor.

20 De aceea, trebuie să fie credinţă; şi dacă trebuie să fie credinţă, trebuie să fie şi nădejde; şi dacă trebuie să fie nădejde, trebuie să fie şi caritate.

21 Şi dacă voi nu aveţi caritate, atunci în nici un caz nu puteţi să fiţi salvaţi în Împărăţia lui Dumnezeu; şi nici nu puteţi să fiţi salvaţi în Împărăţia lui Dumnezeu dacă nu aveţi credinţă; şi nici dacă nu aveţi nădejde.

22 Şi dacă voi nu aveţi nici o nădejde, atunci voi trebuie să fiţi disperaţi; şi disperarea vine din cauza nedreptăţii.

23 Iar Hristos cu adevărat a spus către strămoşii noştri: Dacă voi aveţi credinţă, atunci voi puteţi face toate lucrurile care sunt potrivite pentru Mine.

24 Şi acum, eu vorbesc către toate marginile pământului — că dacă ziua aceea va veni când puterea şi darurile lui Dumnezeu se vor sfârşi printre voi, aceasta va fi din cauza necredinţei.

25 Şi vai de copiii oamenilor dacă aceasta se va întâmpla; căci nu va mai fi nimeni printre voi care să facă bine, nici măcar unul. Căci dacă printre voi ar fi unul care ar face bine, atunci el ar lucra prin puterea şi darurile lui Dumnezeu.

26 Şi vai de aceia care vor face ca aceste lucruri să piară şi care vor muri, căci ei mor

în păcatele lor şi nu pot fi salvaţi în Împărăţia lui Dumnezeu; şi eu vorbesc aceasta în acord cu cuvintele lui Hristos; şi eu nu mint.

27 Şi eu vă sfătuiesc să vă aduceţi aminte de aceste lucruri; căci timpul va veni cu repeziciune când voi veţi şti că eu nu mint, căci voi mă veţi vedea pe mine la scaunul de judecată al lui Dumnezeu; iar Domnul Dumnezeu va spune către voi: Nu am vestit Eu cuvintele Mele către voi, care au fost scrise de către acest om, la fel ca şi unul strigând dintre morţi, da, chiar la fel ca şi unul vorbind din ţărână?

28 Eu declar aceste lucruri pentru împlinirea profeţiilor. Şi iată, acestea vor ieşi din gura Dumnezeului Veşnic; iar cuvântul Lui va răsuna din generaţie în generaţie.

29 Şi Dumnezeu vă va arăta vouă că ceea ce eu am scris este adevărat.

30 Şi iarăşi, eu aş dori să vă sfătuiesc pe voi să veniţi la Hristos şi să puneţi mâna pe fiecare dar bun şi să nu atingeţi nici un dar rău şi nici un lucru necurat.

31 Şi trezeşte-te şi ridică-te din ţărână, o, tu Ierusalime; da, şi îmbracă-ţi veşmintele tale cele frumoase, o, fiică a Sionului; şi întăreşte-ţi ţăruşii şi lărgeşte-ţi graniţele pentru totdeauna, pentru ca tu să nu mai fii amestecat niciodată, pentru ca legămintele Tatălui Veşnic pe care El le-a făcut cu tine, o, casă a lui Israel, să poată fi înfăptuite.

32 Da, veniţi la Hristos şi perfecţionaţi-vă pentru El şi lepădaţi-vă de orice necredinţă; şi dacă voi vă veţi lepăda de orice necredinţă şi-L veţi iubi pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea şi tăria voastră, atunci harul Lui este destul pentru voi pentru ca prin harul Lui voi să puteţi să fiţi perfecţi în Hristos; şi dacă prin harul lui Dumnezeu voi sunteţi perfecţi în Hristos, atunci voi în nici un caz nu puteţi să tăgăduiţi puterea lui Dumnezeu.

33 Şi iarăşi, dacă voi prin harul lui Dumnezeu sunteţi perfecţi în Hristos şi nu tăgăduiţi puterea Lui, atunci voi sunteţi sfinţiţi în Hristos prin harul lui Dumnezeu, prin vărsarea sângelui lui Hristos, care este în legământul Tatălui pentru iertarea păcatelor voastre, pentru ca voi să deveniţi sfinţi, fără de pată.

34 Şi acum eu vă zic vouă tuturor rămas bun. Eu în curând mă duc să mă odihnesc în paradisul lui Dumnezeu până când spiritul şi trupul meu se vor reuni iarăşi şi eu voi fi adus triumfător prin aer ca să vă întâlnesc pe voi înaintea scaunului plăcut de judecată al marelui Iehova, Judecătorul Veşnic al celor vii, precum şi al celor morţi. Amin.

Sfârşit